

Lagrådsremiss

Förstärkta kapitaltäckningsregler

Regeringen överlämnar denna remiss till Lagrådet.

Stockholm den 3 april 2014

Peter Norman

Göran Haag
(Finansdepartementet)

Lagrådsremissens huvudsakliga innehåll

Lagrådsremissen innehåller förslag till lagändringar som syftar till att genomföra Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om särskild tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (kapitaltäckningsdirektivet). Lagrådsremissen innehåller även förslag till lagändringar som bedömts nödvändiga med anledning av Europaparlamentet och rådet förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (tillsynsförordningen). EU-regelverket innebär ett införlivande på EU-nivå av de nya kapital- och likviditetsreglerna i den globala Basel 3-överenskommelsen.

I lagrådsremissen föreslås två nya lagar och ändringar i bl.a. lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse och lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden.

Den föreslagna nya lagen om kapitalbuffertar innehåller bestämmelser som ålägger kreditinstitut och värdepappersbolag att ha olika slag av kapitalbuffertar och som möjliggör ingripande i det fall ett institut inte uppfyller ett kombinerat buffertkrav.

Den föreslagna nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag innehåller bestämmelser som kompletterar tillsynsförordningen och genomför delar av kapitaltäckningsdirektivet.

Övriga förslag till lagändringar avser i huvudsak nya krav på institutens bolagsstyrning, regler om ersättning, tillsyn, sanktioner och skydd för visseblåsare.

Lagändringarna föreslås träda i kraft den 1 augusti 2014.

Innehållsförteckning

1	Beslut	9
2	Lagtext	10
2.1	Förslag till lag om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag	10
2.2	Förslag till lag om införande av lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag.....	24
2.3	Förslag till lag om kapitalbuffertar	26
2.4	Förslag till lag om införande av lagen (2014:000) om kapitalbuffertar	35
2.5	Förslag till lag om ändring i kreditupplysningslagen (1973:1173)	37
2.6	Förslag till lag om ändring i lagen (1980:1097) om Svenska skeppshypotekskassan.....	39
2.7	Förslag till lag om ändring i sparbankslagen (1987:619)	40
2.8	Förslag till lag om ändring i lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank	42
2.9	Förslag till lag om ändring i lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument	43
2.10	Förslag till lag om ändring i lagen (1995:1559) om årsredovisning i kreditinstitut och värdepappersbolag.....	45
2.11	Förslag till lag om ändring i lagen (1995:1570) om medlemsbanker.....	47
2.12	Förslag till lag om ändring i lagen (1995:1571) om insättningsgaranti.....	49
2.13	Förslag till lag om ändring i lagen (2000:35) om byte av redovisningsvaluta i finansiella företag	50
2.14	Förslag till lag om ändring i lagen (2000:192) om allmänna pensionsfonder (AP-fonder).....	52
2.15	Förslag till lag om ändring i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål	53
2.16	Förslag till lag om ändring i lagen (2004:46) om värdepappersfonder	54
2.17	Förslag till lag om ändring i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse	56
2.18	Förslag till lag om ändring i lagen (2004:298) om införande av lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse.....	74
2.19	Förslag till lag om ändring i lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat	75
2.20	Förslag till lag om ändring i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden	76
2.21	Förslag till lag om ändring i lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut.....	91

2.22	Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)	93
2.23	Förslag till lag om ändring i lagen (2010:751) om betaltjänster	95
2.24	Förslag till lag om ändring i lagen (2011:755) om elektroniska pengar	96
2.25	Förslag till lag om ändring i lagen (2011:1268) om investeringssparkonto	97
2.26	Förslag till lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder	98
3	Ärendet och dess beredning	104
4	Bakgrund	105
4.1	Förstärkta regler i den globala finanskrisens spår	105
4.2	Genomförande av internationella standarder på EU-nivå – nytt direktiv och förordning	106
4.3	Den nya tillsynsstrukturen inom EU	107
4.4	Svensk reglering av kreditinstitut och värdepappersföretag	108
5	Tillsynsförordningen och kapitaltäckningsdirektivet	109
5.1	Inledning	109
5.2	Den nya förordningen	109
5.2.1	Definition av kapitalbas och kapitalbaskrav	109
5.2.2	Likviditetsregleringen	111
5.2.3	Bruttosoliditet	112
5.2.4	Högre kapitalkrav för att bättre avspeglar risken hos motparter	112
5.3	Det nya direktivet	113
5.3.1	Nya kapitalbuffertar	113
5.3.2	Bolagsstyrning och riskhantering	114
5.3.3	Skydd för visselblåsare	114
5.3.4	Bestämmelser om sanktioner	114
5.4	Makrotillsynsåtgärder	115
5.4.1	Striktare åtgärder på nationell nivå – artikel 458 i tillsynsförordningen	115
5.4.2	Nationella makrotillsynsåtgärder i direktivet	116
6	Genomförande av det nya regelverket i svensk rätt	117
6.1	Inledning	117
6.2	En ny lag om kapitalbuffertar	117
6.3	En ny lag om tillsyn	117
6.4	Behovet av kompletterande lagstiftning till tillsynsförordningen	120
6.5	Val av myndighet enligt artikel 458 i tillsynsförordningen	122
6.6	Tillämpningsområdet enligt tillsynsförordningen	123
6.7	Det nya regelverkets tillämpning på fondbolag och förvaltare av alternativa investeringsfonder	125
6.8	Svenska skeppshypotekskassan	127

6.9	Tillsynsförordningens inverkan på nationell lagstiftning.....	127
6.9.1	Följdändringar med anledning av att kapitaltäckningslagen och dess reglering om finansiella företagsgrupper upphävs	127
6.9.2	Ändringar i lagen om årsredovisning i kreditinstitut och värdepappersbolag	129
6.9.3	Ändringar i lagen om bank- och finansieringsrörelse, lagen om värdepappersmarknaden, och införandelagen till lagen om bank- och finansieringsrörelse.....	130
7	Kapitalbuffertar.....	133
7.1	Inledning.....	133
7.1.1	Cykliska och strukturella systemrisker	133
7.1.2	Olika kapitalbuffertar för olika risker	133
7.1.3	Åtgärder om buffertkraven inte är uppfyllda.....	134
7.2	Genomförande av direktivets bestämmelser.....	134
7.2.1	Kapitalkonserveringsbufferten	134
7.2.2	Undantag för små och medelstora värdepappersbolag, fondbolag och AIF-förvaltare	135
7.2.3	Den kontracykliska kapitalbufferten.....	136
7.2.4	Institutspecifik kontracyklisk kapitalbuffert	139
7.2.5	Undantag för små och medelstora värdepappersbolag, fondbolag och AIF-förvaltare	140
7.2.6	Tidigare införande av den kontracykliska bufferten och kapitalkonserveringsbufferten	141
7.2.7	Myndighet som ska ansvara för beslut om kapitalbuffert för systemviktiga institut och systemriskbuffert	142
7.2.8	Kapitalbuffertar för systemviktiga institut....	144
7.2.9	Systemriskbufferten.....	146
7.2.10	Konkurrerande buffertkrav	152
7.2.11	Kombinerat buffertkrav	152
7.2.12	Åtgärder om det kombinerade buffertkravet inte är uppfyllt.....	153
7.2.13	Administrativa sanktioner vid underlåtenhet att uppfylla buffertkravet	156
8	Bolagsstyrning och riskhantering.....	159
8.1	Utökade bestämmelser.....	159
8.2	Nya krav på styrelsen och verkställande direktör	159
8.3	Utökad rapporteringskrav	173
8.4	Krav på institut att inrätta en nomineringskommitté	174
8.5	Riskhantering.....	174
8.6	Regler om ersättningar	177

8.7	Interna metoder för beräkning av kapitalbaskraven	182
8.8	Tillämpning av kraven på gruppnivå.....	184
8.9	Krav på att verkställande direktören inte får vara ordförande i styrelsen	187
9	Tillsyn.....	188
9.1	Finansinspektionens tillsyn	188
9.2	Behöriga myndigheter	189
9.3	Tillsynsmyndigheternas befogenhet i fråga om rätten att utföra kontroller och kräva information	190
9.4	Skyldighet att lämna upplysningar om innehavare av aktier eller andelar	192
9.5	Tillsyn över filialer	193
9.6	Rätt att begära rapporter från och genomföra inspektioner av filialer till utländska institut	196
9.7	Tillsynens utövande.....	198
9.8	Tillsynen över interna metoder.....	200
9.9	Institutens administrativa förfaranden för intern kontroll	202
9.10	Särskilda krav på offentliggörande.....	202
9.11	Utökad underrättelseskyldighet till Eba	204
9.12	Central databas om beslutade sanktioner.....	204
9.13	Avgifter till Finansinspektionen	205
10	Samarbete och informationsutbyte.....	207
10.1	Ny europeisk tillsynsstruktur.....	207
10.2	Utbyte av information med de europeiska tillsynsmyndigheterna och tystnadsplikt	207
10.3	Utökad samarbete och informationsutbyte mellan hem- och värdmedlemsstater.....	209
10.4	Samrådsskyldighet vid tillsyn av filialer till utländska institut	210
10.5	Beslut på gruppnivå och företagens uppgiftsskyldighet	211
10.6	Underrättelse om vilka nationella myndigheter som ska ha rätt att utbyta information.....	213
10.7	Oenighet om tillsynskollegiernas uppgifter.....	214
10.8	Sekretess och uppgiftslämnande till vissa nationella organ.....	214
11	Ingripandeåtgärder och sanktioner	216
11.1	Inledning	216
11.2	Regleringen i svensk rätt	217
11.3	Utökade ingripandebefogenheter för Finansinspektionen.....	218
11.3.1	Justerade regler för att förelägga institut ett särskilt kapitalbaskrav	220
11.3.2	Möjlighet att införa särskilda likviditetskrav	227
11.4	Lagändringar för att genomföra direktivets bestämmelser om överträdelse	228

11.5	Lagändringar för att genomföra direktivets bestämmelser om administrativa sanktioner.....	230
11.5.1	Omständigheter som ska vara styrande inför beslut om sanktioner	234
11.5.2	Omständigheter hänförliga till själva överträdelsen.....	236
11.5.3	Omständigheter som inte är hänförliga till själva överträdelsen	237
11.6	Sanktioner mot holdingföretag	239
12	System och skydd för visseblåsare.....	241
12.1	Inledning.....	241
12.1.1	Krav på speciella procedurer för hur anmälningar ska omhändertas hos behöriga myndigheter	242
12.1.2	Skydd för den som rapporterar mot att drabbas av repressalier.....	243
12.1.3	Skydd för behandlingen av personuppgifter.....	245
12.1.4	Krav på instituten att inrätta särskilda system för anmälningar	246
12.1.5	Skydd för anmälares identitet	252
13	Ikraftträdande	257
14	Förslagets konsekvenser.....	258
14.1	Allmänt.....	258
14.2	Samhällsekonomiska konsekvenser	259
14.3	Konsekvenser för enskilda institut av att hålla mer kapital.....	263
14.4	Konsekvenser för myndigheter och domstolar	267
15	Författningskommentar.....	268
15.1	Förslaget till lag om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag.....	268
15.2	Förslaget till lag om införande av lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag.....	283
15.3	Förslaget till lag om kapitalbuffertar	285
15.4	Förslaget till lag om införande av lagen (2014:000) om kapitalbuffertar	298
15.5	Förslaget till lag om ändring i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse.....	299
15.6	Förslaget till lag om ändring i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden	309
15.7	Förslaget till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)	314
15.8	Övriga författningsförslag	315
15.8.1	Förslaget till lag om ändring i sparbankslagen (1987:619).....	315
15.8.2	Förslaget till lag om ändring i lagen (1995:1559) om årsredovisning i kreditinstitut och värdepappersbolag.....	315

15.8.3	Förslaget till lag om ändring i lagen (1995:1570) om medlemsbanker	316
15.8.4	Förslaget till lag om ändring i lagen (2004:46) om värdepappersfonder.....	316
15.8.5	Förslag till lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder	317
Bilaga 1	DIREKTIV EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG	318
Bilaga 2	Rättelse till Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG.....	417
Bilaga 3	FÖRORDNINGAR EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012	418
Bilaga 4	Rättelse till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012	755
Bilaga 5	Sammanfattning av betänkandet (SOU 2013:65)	760
Bilaga 6	Utredningens lagförslag	764
Bilaga 7	Förteckning över remissinstanserna.....	848

1 Beslut

Regeringen har beslutat att inhämta Lagrådets yttrande över förslag till

1. lag om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag,
2. lag om införande av lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag,
3. lag om kapitalbuffertar,
4. lag om införande av lagen (2014:000) om kapitalbuffertar,
5. lag om ändring i kreditupplysningslagen (1973:1173),
6. lag om ändring i lagen (1980:1097) om Svenska skeppshypotekskassan,
7. lag om ändring sparbankslagen (1987:619),
8. lag om ändring i lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank,
9. lag om ändring i lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument,
10. lag om ändring i lagen (1995:1559) om årsredovisning i kreditinstitut och värdepappersbolag,
11. lag om ändring i lagen (1995:1570) om medlemsbanker,
12. lag om ändring i lagen (1995:1571) om insättningsgaranti,
13. lag om ändring i lagen (2000:35) om byte av redovisningsvaluta i finansiella företag,
14. lag om ändring i lagen (2000:192) om allmänna pensionsfonder (AP-fonder),
15. lag om ändring i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål,
16. lag om ändring i lagen (2004:46) om värdepappersfonder,
17. lag om ändring i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse,
18. lag om ändring i lagen (2004:298) om införande av lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse,
19. lag om ändring i lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat,
20. lag om ändring i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden,
21. lag om ändring i lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut,
22. lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400),
23. lag om ändring i lagen (2010:751) om betaltjänster,
24. lag om ändring i lagen (2011:755) om elektroniska pengar,
25. lag om ändring i lagen (2011:1268) om investeringssparkonto,
26. lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringfonder.

2 Lagtext

Regeringen har följande förslag till lagtext.

2.1 Förslag till lag om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag

Härigenom föreskrivs¹ följande.

1 kap. Inledande bestämmelser

Lagens innehåll

1 § I denna lag finns bestämmelser som kompletterar Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012² (tillsynsförordningen).

Lagen innehåller också bestämmelser som genomför delar av Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG³ (kapitaltäckningsdirektivet).

Definitioner

2 § I denna lag betyder

1. *EES*: Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,
2. *institut*: kreditinstitut och värdepappersbolag,
3. *kreditinstitut*: bank och kreditmarknadsföretag enligt lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse samt Svenska skeppshypotekskassan,
4. *värdepappersbolag*: ett svenskt aktiebolag som har fått tillstånd att driva värdepappersrörelse enligt lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden och som inte är ett bankaktiebolag eller ett kreditmarknadsbolag enligt lagen om bank- och finansieringsrörelse.

Termer och uttryck i övrigt i denna lag har samma betydelse som i tillsynsförordningen.

Europabolag och europakooperativ

3 § I fråga om europabolag och europakooperativ med sådant förvaltningsorgan som avses i artiklarna 39–42 i rådets förordning (EG) nr 2157/2001 av den 8 oktober 2001 om stadga för europabolag⁴ eller artiklarna 37–41 i rådets förordning (EG) nr 1435/2010 av den 22 juli

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG.

² EUT L 176, 27.6.2013, s. 1 (Celex 32013R0575).

³ EUT L 176, 27.6.2013, s. 338 (Celex 32013L0036).

⁴ EGT L 294, 10.11.2001, s. 1 (Celex 32013R0517).

2003 om stadga för de europeiska kooperativa föreningarna (SCE-föreningarna)⁵ tillämpas det som sägs i 6 kap. 9 och 11 §§ om styrelseledamot på ledamot i tillsynsorganet.

Att de bestämmelser som anges i första stycket ska tillämpas också på ledamot i ett europabolags eller ett europakooperativs lednings- eller förvaltningsorgan framgår av 16 § andra stycket och 22 § lagen (2004:575) om europabolag samt 21 § andra stycket och 26 § lagen (2006:595) om europakooperativ.

Fondbolag, betalningsinstitut och AIF-förvaltare

4 § Att vissa bestämmelser i denna lag gäller även för fondbolag, betalningsinstitut och AIF-förvaltare framgår av 2 kap. 10 och 10 a §§ lagen (2004:46) om värdepappersfonder, 3 kap. 2 § lagen (2010:751) om betaltjänster och 7 kap. 6 och 6 a §§ lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder.

Tillsynsförordningens tillämpning

5 § De bestämmelser i tillsynsförordningen som enligt förordningen gäller för kreditinstitut ska tillämpas även för sådana kreditinstitut enligt lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse som inte omfattas av förordningens definition av kreditinstitut.

De bestämmelser i tillsynsförordningen som enligt förordningen gäller för värdepappersföretag ska tillämpas även för sådana värdepappersbolag som inte omfattas av förordningens definition av värdepappersföretag.

De bestämmelser i tillsynsförordningen som enligt förordningen gäller för kreditinstitut ska, med undantag av bestämmelserna om stora exponeringar, tillämpas även för Svenska skeppshypotekskassan.

Behörig myndighet

6 § Finansinspektionen är behörig myndighet enligt tillsynsförordningen och utövar tillsyn över att förordningen och denna lag följs.

Finansinspektionen är ansvarig myndighet för att i enlighet med artikel 458 i tillsynsförordningen besluta om särskilda makrotillsynsåtgärder.

I fråga om tillsynen och möjlighet att ingripa mot institut gäller bestämmelserna i de lagar som reglerar institutens verksamhet, om inte annat följer av denna lag.

2 kap. Särskilda kapitalbas- och likviditetskrav

Särskilt kapitalbaskrav

1 § Finansinspektionen ska besluta att ett institut ska uppfylla ett särskilt kapitalbaskrav utöver den kapitalbas som krävs enligt tillsynsförordningen och lagen (2014:000) om kapitalbuffertar, om

1. institutet inte uppfyller något av kraven i 6 kap. 1–3, 4 a, 4 b och 5 §§ lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse eller 8 kap. 3–8 §§ lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden,

⁵ EGT L 294, 10.11.2011, s. 1 (Celex 32001R2157).

2. det i samband med en översyn och utvärdering av institutet bedöms nödvändigt för att täcka risker som institutet är eller kan bli exponerat för och risker som institutet utsätter det finansiella systemet för, eller

3. det finns skäl att anta att det är sannolikt att institutet inom tolv månader inte längre kommer uppfylla sina skyldigheter enligt första stycket 1.

Finansinspektionen får avstå från att besluta om ett särskilt kapitalbaskrav om en överträdelse är ringa eller ursäktlig, om institutet gör rättelse eller om någon annan myndighet har vidtagit åtgärder mot institutet och dessa åtgärder bedöms tillräckliga.

Första stycket gäller inte om överträdelsen är så allvarlig att verksamhetstillståndet i stället ska återkallas.

2 § Om ett institut uppfyller kapitalbaskravet enligt tillsynsförordningen och det särskilda kapitalbaskrav som följer av ett beslut enligt 1 §, men inte kapitalkraven enligt lagen (2014:000) om kapitalbuffertar, ska bestämmelserna om ingripande i 8 kap. lagen om kapitalbuffertar tillämpas.

Särskilt likviditetskrav

3 § Finansinspektionen ska besluta att ett institut ska uppfylla ett särskilt likviditetskrav, om det behövs för att täcka de likviditetsrisker som ett institut är eller kan bli exponerat för och de risker som ett institut utsätter det finansiella systemet för.

3 kap. Krav på gruppnivå

Ansvarigt institut

1 § Ansvarer för att de gruppbaseade kraven i 2 § uppfylls har det institut

1. som inte är dotterföretag till ett annat institut, ett svenskt finansiellt holdingföretag eller ett svenskt blandat finansiellt holdingföretag, eller

2. vars moderföretag är ett sådant finansiellt holdingföretag, svenskt blandat finansiellt holdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag som inte är dotterföretag till ett institut, ett svenskt finansiellt holdingföretag eller ett svenskt blandat finansiellt holdingföretag.

Om ett sådant holdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag som avses i första stycket 2 är moderföretag till både ett kreditinstitut och ett värdepappersbolag, är det kreditinstitutet som ansvarar för att de gruppbaseade kraven uppfylls.

Om ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag är moderföretag till två eller flera kreditinstitut eller till två eller flera värdepappersbolag, ansvarar det kreditinstitut respektive värdepappersbolag som har den största balansomslutningen för att de gruppbaseade kraven uppfylls.

Soliditet och riskhantering

2 § Det ansvariga institutet enligt 1 § ska se till att kraven om soliditet och riskhantering i 6 kap. 1 § och 2 § andra stycket lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse eller 8 kap. 3 § och 4 § andra stycket lagen

(2007:528) om värdepappersmarknaden uppfylls på gruppnivå i enlighet med vad som följer av artikel 18 i tillsynsförordningen.

Krav på undergruppnivå

3 § Även om ett institut inte är det ansvariga institutet enligt 1 §, ska det se till att kraven i 2 § tillämpas på undergruppsnivå, om

1. institutet eller dess moderföretag, när moderföretaget är ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag, och har ett dotterföretag eller har ägarintresse i ett dotterföretag, och

2. dotterföretaget är ett utländskt institut, ett finansiellt institut eller ett förvaltningsbolag som är etablerat i ett land utanför EES.

Med förvaltningsbolag avses ett utländskt företag som i sitt hemland har tillstånd att förvalta fondföretag.

Krav på moder- och dotterföretag

4 § Ett moder- eller dotterföretag som står under tillsyn enligt denna lag ska på grupp eller undergruppsnivå uppfylla kraven i 6 kap. 2 § första stycket och 3 § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse samt 8 kap. 4 § första stycket och 5 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden om riskhantering och genomlysning.

Företaget ska även införa styrformer, processer och rutiner enligt första stycket i sina dotterföretag som är etablerade i ett land utanför EES.

Finansinspektionen ska, efter ansökan av företaget, besluta om undantag från kravet i andra stycket, om företaget kan visa att ett sådant införande strider mot lagen i det land där dotterföretaget är etablerat.

Ledningen för ett finansiellt holdingföretag

5 § Den som ingår i ledningen för ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag ska ha tillräcklig insikt och erfarenhet för att delta i ledningen av företaget och även i övrigt vara lämplig för en sådan uppgift.

4 kap. Tillsynsansvar på gruppnivå

Tillsynsansvarig myndighet

1 § Finansinspektionen ska utöva tillsyn över att de gruppbaseade kraven är uppfyllda, om

1. moderföretaget är ett institut,

2. det finansiella holdingföretaget eller det blandade finansiella holdingföretaget är moderföretag till ett institut men inte till något motsvarande utländskt företag inom EES,

3. det finansiella holdingföretaget eller det blandade finansiella holdingföretaget är etablerat i Sverige och är moderföretag till institut och motsvarande utländska företag inom EES,

4. det finns två eller flera finansiella holdingföretag eller två eller flera blandade finansiella holdingföretag med huvudkontor i olika länder inom EES, däribland Sverige, som är moderföretag till både institut och motsvarande utländska företag inom EES, och ett institut är det dotterföretag som har den största balansomslutningen, eller

5. det finansiella holdingföretaget eller det blandade finansiella holdingföretaget är moderföretag till två eller flera institut och motsvarande utländska företag som inte är auktoriserade i det land inom EES där holdingföretaget är etablerat, och ett institut har den största balansomslutningen.

Finansinspektionen ska även utöva tillsynen om inspektionen tillsammans med övriga berörda behöriga myndigheter kommer överens om det enligt 3 §.

I 7 kap. finns bestämmelser om tillsyn över ett institut vars moderföretag har sitt huvudkontor utanför EES och är ett motsvarande utländskt företag, ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag.

2 § När Finansinspektionen ska utöva tillsynen enligt 1 § första stycket 3–5, får inspektionen komma överens med övriga berörda behöriga myndigheter om att en annan behörig myndighet inom EES än inspektionen ska ansvara för tillsynen. Finansinspektionen får ingå en sådan överenskommelse, om det är olämpligt att inspektionen ansvarar för tillsynen med hänsyn till de institut och motsvarande utländska företag det gäller och den relativa betydelsen av deras verksamheter i de olika länderna.

I ett sådant fall ska moderinstitutet inom EES, det finansiella moderholdingföretaget inom EES, det blandade finansiella holdingföretaget eller det institut eller motsvarande utländska företag som har den största balansomslutningen, beroende på vad som är tillämpligt, ges tillfälle att yttra sig innan Finansinspektionen och de övriga berörda behöriga myndigheterna ingår överenskommelsen. Europeiska kommissionen och Europeiska bankmyndigheten ska underrättas om en sådan överenskommelse.

3 § Om det skulle vara olämpligt med hänsyn till de institut eller motsvarande utländska företag det gäller och den relativa betydelsen av deras verksamheter i de olika länderna att tillsynen utövas av den myndighet som enligt artikel 111.3 och 111.4 i kapitaltäckningsdirektivet ska utöva den gruppbaseade tillsynen, får Finansinspektionen komma överens med de övriga berörda behöriga myndigheterna om att inspektionen eller någon annan behörig myndighet ska ansvara för tillsynen.

I ett sådant fall ska moderinstitutet inom EES, det finansiella moderholdingföretaget inom EES eller det institut eller motsvarande utländska företag som har den största balansomslutningen, beroende på vad som är tillämpligt, ges tillfälle att yttra sig innan Finansinspektionen och de övriga berörda behöriga myndigheterna ingår överenskommelsen. Europeiska kommissionen och Europeiska bankmyndigheten ska underrättas om en sådan överenskommelse.

Beslut på gruppnivå om kapitalbasen och särskilt likviditetskrav

4 § När Finansinspektionen ansvarar för tillsynen på gruppnivå enligt 1 §, ska inspektionen lämna en rapport som innehåller en riskvärdering av gruppen till övriga berörda behöriga myndigheter.

5 § Inom en månad från det att Finansinspektionen har lämnat en rapport enligt 4 §, ska inspektionen försöka komma överens med övriga berörda myndigheter om vilket beslut som bör fattas i enlighet med 2 kap. 3 § med anledning av väsentliga resultat av likviditetstillsynen. Överenskommelsen ska ta hänsyn till de resultat som framkommit relaterade till institutens organisation, riskhantering och behovet av särskilda likviditetskrav för specifika institut.

Inom fyra månader från det att rapporten har lämnats, ska inspektionen försöka komma överens med övriga berörda behöriga myndigheter om vilket beslut som bör fattas i fråga om huruvida nivån på gruppens kapitalbas är tillräcklig med hänsyn till gruppens finansiella situation och riskprofil samt den kapitalbasnivå som krävs för att tillämpa 2 kap. 1 § på såväl enskilda enheter som gruppen som helhet.

6 § Finansinspektionen ska härafter fatta ett beslut i enlighet med överenskommelsen. Beslutet och skälen för det ska redovisas skriftligt och skickas till övriga behöriga myndigheter och till moderinstitutet inom EES.

Om en överenskommelse inte kan nås, ska Finansinspektionen på begäran av någon av de övriga behöriga myndigheterna samråda med Europeiska bankmyndigheten. Inspektionen får även samråda med Europeiska bankmyndigheten på eget initiativ.

7 § Om en överenskommelse enligt 5 § inte har träffats inom de angivna tidsfristerna, ska Finansinspektionen, med beaktande av de övriga behöriga myndigheternas bedömning av risken hos dotterföretagen, ensam fatta ett beslut på gruppnivå.

Om Finansinspektionen ansvarar för tillsynen över dotterföretag till ett moderinstitut inom EES, ett finansiellt moderholdingföretag inom EES eller ett blandat finansiellt holdingföretag inom EES, ska inspektionen fatta ett sådant beslut som avses i 6 § på individuell nivå eller undergruppsnivå. Inför beslutet ska inspektionen beakta synpunkter som framförts av den utländska behöriga myndighet som ansvarar för den gruppvisa tillsynen.

Om någon eller några av de övriga berörda behöriga myndigheterna, inom fyra månader från det att Finansinspektionen har lämnat sin rapport enligt 4 § har hänskjutit ärendet till Europeiska bankmyndigheten i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010⁶, ska inspektionen skjuta upp sitt beslut enligt första stycket och invänta det beslut som Europeiska bankmyndigheten kan komma att fatta enligt artikel 19.3 i samma förordning. Finansinspektionen ska följa ett beslut i saken från Europeiska bankmyndigheten.

Finansinspektionen får inte hänskjuta ett ärende till Europeiska bankmyndigheten efter det att fyramånadersperioden har löpt ut eller ett gemensamt beslut har fattats.

⁶ Jfr Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG.

8 § Ett sådant beslut som avses i 5 § som fattas av en utländsk behörig myndighet efter en överenskommelse med övriga behöriga myndigheter eller på grund av att de behöriga myndigheterna inte har kommit överens inom de tidsfrister som anges i 5 § gäller i Sverige. Beslutet är bindande för Finansinspektionen, och det ska ligga till grund för inspektionens tillsyn.

9 § Beslut som fattats enligt 5 eller 7 § ska omprövas årligen. Ett beslut får även, i undantagsfall, omprövas om en behörig myndighet som ansvarar för tillsynen av dotterföretag till ett moderinstitut inom EES eller ett finansiellt moderholdingföretag inom EES eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EES skriftligen begär det hos Finansinspektionen och samtidigt anger skälen för begäran.

10 § Om ett blandat finansiellt holdingföretag omfattas av likvärdiga bestämmelser om gruppbaserad tillsyn och tillsyn av konglomerat, särskilt när det gäller riskbaserad tillsyn, får Finansinspektionen, efter samråd med andra behöriga myndigheter med ansvar för tillsyn av dotterföretag, medge undantag från relevanta delar av denna lag och föreskrifter som meddelats med stöd av denna lag så att det blandade finansiella holdingföretaget bara behöver tillämpa de relevanta bestämmelserna för konglomerat.

Om ett blandat finansiellt holdingföretag omfattas av likvärdiga bestämmelser om gruppbaserad tillsyn och om extra tillsyn över försäkringsföretag som ingår i en försäkringsgrupp, särskilt med avseende på riskbaserad tillsyn, får Finansinspektionen, efter samråd med de berörda myndigheter som ansvarar för tillsyn av försäkringsföretag medge undantag från relevanta delar av denna lag så att det blandade holdingföretaget bara behöver tillämpa de relevanta bestämmelserna för den största sektorn enligt 2 kap. 3 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat.

Finansinspektionen ska underrätta Europeiska bankmyndigheten och Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten om beslut som inspektionen fattar enligt första stycket.

5 kap. Tillsyn över interna metoder

Löpande granskning av interna metoder

1 § Finansinspektionen ska löpande, åtminstone vart tredje år, granska hur ett institut uppfyller ställda krav på sådana metoder som kräver tillstånd från de behöriga myndigheterna innan de får användas för att beräkna kapitalbaskraven i enlighet med artiklarna 92–386 i tillsynsförordningen. Vid bedömningen ska särskilt uppmärksammas förändringar i institutets affärsverksamhet och hur interna metoder tillämpas på nya produkter.

2 § Om det framkommer att ett instituts interna metoder enligt 1 § innebär väsentliga brister i fråga om förmågan att identifiera risker, ska Finansinspektionen se till att institutet åtgärdar metoderna eller vidtar nödvändiga åtgärder för att minska följderna av dem.

3 § Om ett institut som beviljats tillstånd att använda sig av en metod som avses i 1 § inte längre uppfyller kraven för användning av metoden, ska Finansinspektionen kräva att institutet

1. visar att följderna av att kraven inte uppfylls är oväsentliga, eller
2. presenterar en åtgärdsplan för att i god tid åter uppfylla kraven och ange en tid inom vilken planen ska genomföras.

4 § Om det bedöms osannolikt att den åtgärdsplan som presenteras leder till att kraven kommer att uppfyllas eller om tidsfristen för att genomföra den inte är tillfredsställande, ska Finansinspektionen kräva förbättringar av planen. Om det är osannolikt att institutet inom en lämplig tidsfrist åter kommer att uppfylla tillämpliga krav eller inte på ett tillfredsställande sätt lyckas visa att följderna av konstaterade brister är oväsentliga, ska tillståndet att använda sig av metoden antingen begränsas till områden där kraven kan uppfyllas inom en lämplig tidsfrist eller återkallas.

5 § Om det för en intern marknadsriskmodell förekommer upprepade överskridanden som avses i artikel 366 i tillsynsförordningen och det tyder på att modellen inte är tillräckligt exakt, ska Finansinspektionen återkalla tillståndet för institutet att använda den modellen eller vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att institutet snarast förbättrar modellen.

Korrigerande åtgärder vid tillsyn över interna metoder

6 § Finansinspektionen får vidta korrigerande åtgärder för ett instituts interna metoder, om det klart kan fastställas att institutets metoder leder till en underskattning av kapitalbaskraven som inte kan tillskrivas skillnader i exponeringarnas eller positionernas underliggande risker.

De korrigerande åtgärderna ska syfta till att målen i en intern metod upprätthålls.

6 kap. Företags uppgiftsskyldighet till Finansinspektionen

1 § Följande företag ska till Finansinspektionen lämna de upplysningar om sin verksamhet och därmed sammanhängande omständigheter som inspektionen begär för tillsynen:

1. företag som står under tillsyn utifrån sin konsoliderade situation enligt denna lag eller enligt en utländsk offentlig reglering som bygger på kapitaltäckningsdirektivet,
2. andra dotterföretag till ett institut eller ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag än de som avses i 1,
3. holdingföretag med blandad verksamhet och dotterföretag till holdingföretag med blandad verksamhet,
4. blandade finansiella holdingföretag, och
5. företag som fått i uppdrag av ett institut eller ett finansiellt holdingföretag, holdingföretag med blandad verksamhet eller blandat finansiellt holdingföretag att utföra ett visst arbete eller vissa funktioner.

Om företaget inte lämnar upplysningarna till Finansinspektionen, får inspektionen förelägga företaget att göra det.

2 § Moderföretag ska offentliggöra information som rör företagsgruppens rättsliga struktur, styrning och organisationsstruktur.

Samarbete och utbyte av information med utländska myndigheter

3 § Finansinspektionen ska i sin tillsynsverksamhet samarbeta och utbyta information med följande myndigheter i den utsträckning som följer av Sveriges medlemskap i EU:

1. andra behöriga myndigheter,
2. Europeiska bankmyndigheten,
3. Europeiska systemrisknämnden,
4. Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten, och
5. myndigheter inom EES som har tillsyn över försäkringsföretag.

Om en kritisk situation uppstår i Sverige som kan äventyra likviditeten på finansmarknaden eller stabiliteten i det finansiella systemet i något land inom EES, ska Finansinspektionen i sin tillsynsverksamhet samarbeta och utbyta information även med övriga berörda myndigheter inom EES, Europeiska bankmyndigheten och Europeiska systemrisknämnden i den utsträckning som följer av Sveriges medlemskap i EU.

4 § Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska bankmyndigheten för tvistlösning i de fall som framgår av artiklarna 112.2, 116 och 133 i kapitaltäckningsdirektivet.

5 § Finansinspektionen får även hänskjuta sådana frågor som avses i 4 § till Europeiska bankmyndigheten för tvistlösning i enlighet med artiklarna 41.2, 43.5, 50.4 och 51.2 i kapitaltäckningsdirektivet.

6 § Finansinspektionen ska, efter begäran från en behörig myndighet i ett annat land inom EES, inom ramen för sin befogenhet lämna eller kontrollera information som behövs för att den utländska myndigheten ska kunna utöva sin tillsyn. Den utländska myndigheten får närvara vid en kontroll som görs av inspektionen.

7 § Företag som enligt tillsynsförordningen står under tillsyn utifrån sin konsoliderade situation och dotterföretag till ett institut eller ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag som inte omfattas av bestämmelserna om gruppbaserad tillsyn, ska lämna de uppgifter som krävs för tillsynsredovisningen till det företag som enligt tillsynsförordning ska upprätta gruppbaserad redovisning eller samlad information.

Första stycket gäller även ett svenskt företag i förhållande till ett utländskt företag inom EES som ska upprätta och ge in en rapport enligt tillsynsförordningen.

Undersökning

8 § Finansinspektionen får, om det behövs för tillsynen, göra undersökningar hos

1. företag som enligt 7 § ska lämna uppgifter samt hos finansiella holdingföretag, holdingföretag med blandad verksamhet och blandade

finansiella holdingföretag för att kontrollera den gruppbaseade redovisningen eller samlade informationen som företagen är skyldiga att lämna,

2. företag som har fått i uppdrag av ett institut eller ett holdingföretag som avses i 1 att utföra ett visst arbete eller vissa funktioner, och

3. företag som ingår i en grupp som Finansinspektionen enligt 4 kap. 1 § ska utöva tillsyn över.

Informationsskyldighet för institut som är undantagen gruppbasead tillsyn

9 § Om ett dotterföretag som är ett institut är undantaget från tillämpningsområdet för konsoliderad tillsyn med stöd av artikel 19 i tillsynsförordningen, ska moderföretaget till Finansinspektionen lämna de upplysningar som inspektionen behöver för sin tillsyn över institutet.

Tystnadsplikt

10 § En styrelseledamot eller befattningshavare hos ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag som i den egenskapen får kunskap om affärsförhållanden i ett företag som enligt 7 § ska lämna uppgifter, får inte obehörigen röja vad han eller hon fått veta och inte heller utnyttja kunskapen i strid med det uppgiftslämnande företagets intresse.

Uppgiftsskyldighet till undersökningsledare eller åklagare

11 § Ett finansiellt holdingföretag och ett blandat finansiellt holdingföretag är skyldiga att lämna ut uppgifter om enskildas förhållanden till företaget, om det under en utredning enligt bestämmelserna om förundersökning i brottmål begärs av undersökningsledare eller om det i ett ärende om rättslig hjälp i brottmål på framställning av en annan stat eller en mellanfolklig domstol begärs av åklagare.

Meddelandeförbud

12 § Den undersökningsledare eller åklagare som begär uppgifter enligt 11 § får besluta att holdingföretaget samt dess styrelseledamöter och anställda inte får röja för kunden eller för någon utomstående att uppgifter har lämnats enligt 11 § eller att det pågår en förundersökning eller ett ärende om rättslig hjälp i brottmål.

Ett sådant förbud får beslutas om det krävs för att en utredning om brott inte ska äventyras eller för att uppfylla en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige. Förbudet ska vara tidsbegränsat, med möjlighet till förlängning, och får inte avse längre tid än vad som är motiverat med hänsyn till syftet med förbudet. I ett ärende om rättslig hjälp i brottmål får dock förbudet tidsbegränsas endast om den stat eller mellanfolkliga domstol som ansökt om rättslig hjälp samtycker till detta.

Om ett förbud inte längre är motiverat med hänsyn till syftet med det, ska undersökningsledaren eller åklagaren besluta att förbudet ska upphöra.

7 kap. Moderföretag utanför EES

1 § Om ett institut inte står under gruppbasead tillsyn enligt artikel 111 i kapitaltäckningsdirektivet och dess moderföretag är ett utländskt institut eller ett sådant finansiellt holdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag som har sitt huvudkontor utanför EES gäller 2 och 3 §§ för det fall Finansinspektionen enligt 4 kap. 2–4 §§ skulle ha utövat tillsynen över gruppen om de bestämmelserna hade gällt.

2 § Finansinspektionen ska kontrollera om den gruppbaseade tillsyn som utövas av tillsynsmyndigheten i landet utanför EES är likvärdig med den gruppbaseade tillsyn som anges i artiklarna 11–24 i tillsynsförordningen och 4 kap. denna lag.

Finansinspektionen ska utföra kontrollen på begäran av moderföretaget eller av ett institut, institut för elektroniska pengar eller ett motsvarande utländskt företag som ingår i företagsgruppen och som auktoriserats inom EES. Innan Finansinspektionen tar ställning till om tillsynen är likvärdig, ska inspektionen höra övriga berörda behöriga myndigheter inom EES. Inspektionen ska också före ställningstagandet ha rådfrågat Europeiska bankmyndigheten.

3 § Om tillsynen inte bedöms likvärdig, ska Finansinspektionen tillämpa bestämmelserna om gruppbasead tillsyn i artiklarna 11–24 i tillsynsförordningen och 4 kap. denna lag som om moderföretaget haft sitt huvudkontor inom EES.

Efter att ha hört övriga berörda behöriga myndigheter får Finansinspektionen i stället besluta att använda sig av andra tillsynsmetoder som säkerställer att instituten i företagsgruppen är föremål för tillräcklig tillsyn. Inspektionen får då förelägga en ägare till institutet att inrätta ett finansiellt holdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor inom EES och tillämpa bestämmelserna i denna lag på instituten i den företagsgrupp som leds av detta holdingföretag.

Finansinspektionen ska underrätta de berörda behöriga myndigheterna, Europeiska kommissionen och Europeiska bankmyndigheten när sådana andra tillsynsmetoder som anges i andra stycket används.

8 kap. Ingripanden och ansvarsbestämmelse

Förelägganden och viten

1 § Om ett institut eller ett företag inte uppfyller kraven i tillsynsförordningen, denna lag eller föreskrifter som meddelats med stöd av lagen, ska Finansinspektionen förelägga institutet eller företaget att inom en viss tid begränsa rörelsen i något avseende, minska riskerna i den eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen.

Om ett institut bryter mot tillsynsförordningen, denna lag eller föreskrifter som meddelats med stöd av lagen, gäller dessutom bestämmelserna om ingripande i de lagar som reglerar institutens verksamhet.

2 § Finansinspektionen ska förelägga ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag eller ett holdingföretag med blandad verksamhet att vidta åtgärder för att göra rättelse, om holdingföretaget

inte uppfyller de krav som ställs på det enligt tillsynsförordningen, denna lag eller föreskrifter som meddelats med stöd av lagen. Ett sådant föreläggande ska också riktas mot ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag, vars ledning inte uppfyller kraven i denna lag.

3 § Om Finansinspektionen meddelar föreläggande enligt denna lag, får inspektionen förena föreläggandet med vite.

Förseningsavgift

4 § Om ett institut, ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag eller ett holdingföretag med blandad verksamhet med huvudkontor i Sverige inte i tid lämnar upplysningar enligt föreskrifter meddelade med stöd av tillsynsförordningen, får Finansinspektionen besluta att företaget ska betala en förseningsavgift med högst 100 000 kronor.

Avgiften tillfaller staten.

5 § Förseningsavgiften ska betalas in till Finansinspektionen inom trettio dagar efter det att beslutet fått laga kraft eller den längre tid som anges i beslutet.

6 § Finansinspektionens beslut att ta ut förseningsavgift får verkställas utan föregående dom eller utslag, om avgiften inte har betalats inom den tid som anges i 5 §.

7 § Om förseningsavgiften inte betalas in inom den tid som anges i 5 §, ska Finansinspektionen lämna den obetalda avgiften för indrivning. Bestämmelser om indrivning av statliga fordringar finns i lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m.

8 § En förseningsavgift faller bort i den utsträckning verkställighet inte har skett inom fem år från det att beslutet fick laga kraft.

Ansvarsbestämmelse

9 § Till böter döms den som uppsåtligen eller av grov oaktsamhet bryter mot ett meddelandeförbud enligt 6 kap. 12 §.

9 kap. Avgifter

1 § Institut som står under tillsyn enligt tillsynsförordningen och denna lag ska bekosta Finansinspektionens verksamhet med årliga avgifter.

Finansinspektionen får ta ut avgifter för prövning av ansökningar och anmälningar enligt tillsynsförordningen och denna lag.

Om Finansinspektionen behöver anlita någon med särskild fackkunskap för bedömning av en viss fråga vid tillsynen enligt denna lag, ska kostnaden för detta betalas av det institut som tillsynen avser.

10 kap. Bemyndiganden

1 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter som kompletterar tillsynsförordningens bestämmelser om

1. offentliggörande av information och tillsynsrapportering,
2. beräkningen av kapitalbaskravet samt kapitalbasen,
3. stora exponeringar,
4. exponeringar i fastigheter,
5. säkerställda obligationer,
6. likviditetskrav,
7. interna modeller för marknadsrisker,
8. schablonmetoden för marknadsrisker,
9. schablonmetoden för kreditrisker,
10. IRK-metoden för kreditrisker,
11. motpartsrisker,
12. värdepapperisering,
13. bruttosoliditet, och
14. konsolidering av de gruppbaseade kraven.

2 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. vilka krav som enligt 3 kap. 5 § ska ställas på den som ska ingå i ledningen i ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag,

2. vid vilken tidpunkt, på vilken plats och med vilka intervall institut ska offentliggöra sådan information som anges i artiklarna 431–455 i tillsynsförordningen,

3. vilken information som moderföretag ska offentliggöra enligt 6 kap. 2 §,

4. de omständigheter som ska beaktas vid fastställandet av en lämplig nivå för kapitalbasen i samband med en översyn och utvärdering av ett institut, och

5. de omständigheter som ska beaktas vid fastställandet av en lämplig nivå för ett särskilt likviditetskrav i samband med en översyn och utvärdering av ett institut.

3 § Regeringen får meddela föreskrifter om avgifter enligt 9 kap. 1 § första och andra styckena.

11 kap. Överklaganden

1 § Beslut som Finansinspektionen meddelar enligt denna lag eller med stöd av föreskrifter som meddelats med stöd av lagen får överklagas hos allmän förvaltningsdomstol. Detta gäller dock inte beslut i ärenden som avses i 20 § första stycket 5 förvaltningslagen (1986:223).

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

Finansinspektionen får bestämma att ett beslut ska gälla omedelbart.

Föreskrifter om ikraftträdande av denna lag meddelas i lagen (2014:000) om införande av lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag.

2.2 Förslag till lag om införande av lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag

Härigenom föreskrivs¹ följande.

1 § Lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag och denna lag träder i kraft den 1 augusti 2014.

Bestämmelsen i 6 kap. 5 § träder i kraft den dag som regeringen bestämmer.

2 § Genom denna lag upphävs

- a) lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar,
- b) lagen (2006:1372) om införande av lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar, och
- c) lagen (2013:1051) om avgifter enligt EU:s förordning om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag.

3 § Tillstånd för ett institut enligt 4 kap. 7 § i den upphävda lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar att använda en internmetod i stället för schablonmetoden för att beräkna riskvägda exponeringsbelopp som gäller vid ikraftträdandet av denna lag ska fortsätta gälla som tillstånd enligt artikel 143.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012².

4 § Tillstånd för ett institut enligt 4 kap. 9 § andra stycket i den upphävda lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar att använda schablonmetoden för att beräkna riskvägda exponeringsbelopp som gäller vid ikraftträdandet av denna lag ska fortsätta att gälla som tillstånd enligt artikel 150 i förordning (EU) nr 575/2013.

5 § Ett godkännande av ett kreditvärderingsföretag eller ett beslut om ett kreditvärderingsföretags kreditkvalitetssteg enligt 4 kap. 12 § respektive 13 § i den upphävda lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar som gäller vid ikraftträdandet av denna lag ska så länge godkännandet inte återkallats fortsätta att gälla fram till dess att Europeiska kommissionen i enlighet med artikel 136.1 i förordning (EU) nr 575/2013 antagit tekniska standarder om kreditvärderingsföretagens kreditkvalitetssteg.

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG.

² EUT L 176, 27.6.2013, s. 1 (Celex 32013R0575).

6 § Tillstånd för ett institut enligt 5 kap. 3 § i den upphävda lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar att använda egna riskberäkningsmodeller för att beräkna kapitalkravet för marknadsrisker som gäller vid ikraftträdandet av denna lag ska fortsätta att gälla som tillstånd enligt artikel 363 i förordning (EU) nr 575/2013.

7 § Tillstånd för ett institut enligt 6 kap. 5 och 6 §§ i den upphävda lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar att använda sig av en annan beräkningsgrund eller internmätningssmetod för att beräkna kapitalkravet för operativa risker som gäller vid ikraftträdandet av denna lag ska fortsätta att gälla som tillstånd enligt artikel 312 i förordning (EU) nr 575/2013.

8 § Tillstånd för ett institut enligt 6 kap. 8 § i den upphävda lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar att kombinera olika metoder för att beräkna kapitalkravet för operativa risker som gäller vid ikraftträdandet av denna lag ska fortsätta gälla som tillstånd enligt artikel 314.1 i förordning (EU) nr 575/2013.

9 § Beslut om att undanta ett företag från de gruppbaseade kraven enligt 9 kap. 14 § i den upphävda lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar som gäller vid ikraftträdandet av denna lag ska fortsätta gälla som ett undantag enligt artikel 19.2 i förordning (EU) nr 575/2013.

10 § Beslut om att undanta ett blandat finansiellt holdingföretag från de gruppbaseade kraven enligt 9 kap. 15 § i den upphävda lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar som gäller vid ikraftträdandet ska fortsätta att gälla som ett undantag enligt 4 kap. 10 § lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag.

2.3 Förslag till lag om kapitalbuffertar

Härigenom föreskrivs¹ följande.

1 kap. Inledande bestämmelser

1 § Denna lag innehåller bestämmelser om olika slag av kapitalbuffertar och om ingripanden och restriktioner när ett institut inte uppfyller det kombinerade buffertkravet.

Att vissa bestämmelser i denna lag gäller även för fondbolag och AIF-förvaltare framgår av 2 kap. 10 och 10 a §§ lagen (2004:46) om värdepappersfonder och 7 kap. 6 § lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder.

2 § I denna lag betyder

1. *blandade finansiella moderholdingföretag inom EES*: företag som avses i artikel 4.33 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012² (tillsynsförordningen),

2. *dotterföretag*: sådant företag som avses i artikel 4.16 i tillsynsförordningen,

3. *EES*: Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,

4. *ESRB*: Europeiska systemrisknämnden enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1092/2010 av den 24 november 2010 om makrotillsyn av det finansiella systemet på EU-nivå och om inrättande av en europeisk systemrisknämnd³,

5. *finansiella moderholdingföretag inom EES*: företag som avses i artikel 4.31 i tillsynsförordningen,

6. *institut*: kreditinstitut enligt lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, Svenska skeppshypotekskassan och värdepappersbolag,

7. *kapitaltäckningsdirektivet*: Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG⁴,

8. *kärnprimärkapital*: kapital som avses i artikel 50 i tillsynsförordningen,

9. *moderinstitut inom EES*: företag som avses i artikel 4.68 i tillsynsförordningen,

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338, Celex 32013L0036).

² EUT L 176, 27.6.2013, s. 1 (Celex 32013R0575).

³ EUT L 331, 15.12.2010, s. 1 (Celex 32010R1092).

⁴ EUT L 176, 27.6.2013, s. 338 (Celex 32013L0036).

10. *på grupp- eller undergruppsnivå*: det sätt som institut i enlighet med bestämmelser om tillsyn på gruppnivå i artiklarna 6–24 i tillsynsförordningen ska uppfylla ställda krav,

11. *systemrisk*: risk för en störning i det finansiella systemet som kan få allvarliga negativa konsekvenser för det finansiella systemet och samhällsekonomin,

12. *systemviktigt institut*: ett institut vars fallissemang eller bristande funktion kan leda till systemrisk,

13. *tillsynsförordningen*: Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012⁵,

14. *totalt riskvägt exponeringsbelopp*: det belopp som avses i artikel 92 i tillsynsförordningen,

15. *värdepappersbolag*: ett svenskt aktiebolag som har fått tillstånd att driva värdepappersrörelse enligt lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden och som inte är ett bankaktiebolag eller kreditmarknadsbolag enligt lagen om bank- och finansieringsrörelse, och

16. *värdeöverföringar kopplade till kärnprimärkapitalet*:

a) utbetalning i form av en kontant utdelning,

b) fondemission eller partiell fondemission eller överföring eller utdelning av helt eller delvis betalda fondaktier eller andra kapitalinstrument som anges i artikel 26.1 a i tillsynsförordningen,

c) inlösen eller uppköp av egna aktier eller andelar eller andra kapitalinstrument som anges i artikel 26.1 a i tillsynsförordningen,

d) återbetalning av belopp som utbetalas med anknytning till kapitalinstrument som anges i artikel 26.1 a i tillsynsförordningen,

e) en överföring eller utdelning av poster som avses i artikel 26.1 b–e i tillsynsförordningen.

3 § Finansinspektionen har tillsyn över att bestämmelserna i denna lag följs.

2 kap. Institutspecifika krav på kapitalbuffertar

Kombinerat buffertkrav

1 § Institut ska, utöver det krav på kärnprimärkapital som följer av artikel 92 i tillsynsförordningen och av ett beslut om särskilt kapitalbaskrav enligt 2 kap. 1 § lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag, ha ett kärnprimärkapital som motsvarar det kombinerade buffertkravet beräknat enligt 2 §.

2 § Det kombinerade buffertkravet utgörs av summan av det krav på kärnprimärkapital som enligt denna lag följer av kapitalkonserveringsbufferten, den institutspecifika kontracykliska kapitalbufferten och

1. i de fall som systemriskbufferten tillämpas på exponeringar i ett annat land, det högsta av systemriskbufferten och tillämplig kapitalbuffert för systemviktiga institut,

⁵ EUT L 176, 27.6.2013, s. 1 (Celex 32013R0575).

2. i de fall som systemriskbufferten tillämpas endast på exponeringar i Sverige, summan av systemriskbufferten och tillämplig kapitalbuffert för systemviktiga institut.

Med tillämplig kapitalbuffert för systemviktiga institut avses den buffert som ska tillämpas enligt 5 kap. 6 §.

3 kap. Kapitalkonserveringsbuffert

1 § Institut ska på individuell nivå och gruppnivå ha en kapitalkonserveringsbuffert.

2 § Kapitalkonserveringsbufferten ska bestå av kärnprimärkapital motsvarande 2,5 procent av institutets totala riskvägda exponeringsbelopp.

3 § Finansinspektionen får i enlighet med föreskrifter som meddelats med stöd av 10 kap. 1 § 1 undanta små och medelstora värdepappersbolag, fondbolag och AIF-förvaltare från kravet att ha en kapitalkonserveringsbuffert.

4 kap. Systemriskbuffert

Allmänt om systemriskbuffert

1 § Finansinspektionen får, i syfte att motverka en strukturell systemrisk som kan medföra allvarliga konsekvenser för stabiliteten i det finansiella systemet och den reala ekonomin i Sverige, besluta att institut för alla eller vissa av sina exponeringar på individuell nivå, undergruppsnivå och gruppnivå ska ha en systemriskbuffert.

2 § Systemriskbufferten enligt 1 § ska bestå av kärnprimärkapital och uppgå till minst 1 procent av institutets riskvägda exponeringsbelopp baserat på de exponeringar som systemriskbufferten ska tillämpas på enligt 3–7 §§.

Systemriskbuffert på exponeringar inom Sverige och utanför EES

3 § Finansinspektionen får en månad efter det att inspektionen har fullgjort underrättelsekravet i artikel 133.11 i kapitaltäckningsdirektivet i enlighet med de förutsättningar som följer av artikel 133.14 i samma direktiv besluta att institut ska ha en systemriskbuffert som uppgår till högst 5 procent av institutets riskvägda exponeringsbelopp baserat på institutets exponeringar i Sverige eller utanför EES.

Systemriskbufferten får fastställas till mer än 5 procent av det belopp som avses i första stycket endast om Finansinspektionen fullgjort underrättelsekravet i artikel 133.12 i kapitaltäckningsdirektivet och åtgärden godkänts av Europeiska kommissionen i enlighet med artikel 133.15 i samma direktiv.

Systemriskbuffert på exponeringar inom EES

4 § Finansinspektionen får en månad efter det att inspektionen har fullgjort underrättelsekravet i artikel 133.11 i kapitaltäckningsdirektivet besluta att ett institut ska ha en systemriskbuffert som uppgår till högst

3 procent av institutets riskvägda exponeringsbelopp baserat på institutets exponeringar inom EES.

5 § Om Finansinspektionen beslutar om en systemriskbuffert i enlighet med 4 §, ska samma buffertnivå gälla för institutets alla exponeringar inom EES.

6 § Finansinspektionen får besluta att institut ska ha en systemriskbuffert som uppgår till mer än 3 procent av det exponeringsbelopp som avses i 4 §, om inspektionen fullgjort underrättelsekravet i artikel 133.12 i kapitaltäckningsdirektivet och en sådan åtgärd godkänts av Europeiska kommissionen i enlighet med artikel 133.15 i samma direktiv.

Erkännande av andra länders systemriskbuffertar

7 § Om Finansinspektionen erkänt ett systemriskbuffertvärde som fastställts i ett annat land inom EES, får inspektionen besluta att institut med exponeringar i det landet för dessa exponeringar ska ha en systemriskbuffert motsvarande den som fastställts i det landet.

5 kap. Buffertar för systemviktiga institut och finansiella holdingföretag

Kapitalbuffert på gruppnivå för globalt systemviktiga institut

1 § Finansinspektionen ska besluta vilka institut som på gruppnivå ska ha en kapitalbuffert för globalt systemviktiga institut enligt 2 §.

Första stycket gäller inte institut som är dotterföretag till antingen ett moderinstitut, ett finansiellt moderholdingföretag eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EES.

2 § Kapitalbufferten enligt 1 § ska bestå av kärnprimärkapital och uppgå till minst 1 procent och högst 3,5 procent av institutets totala riskvägda exponeringsbelopp.

Kapitalbuffert för övriga systemviktiga institut

3 § Finansinspektionen får, utöver vad som följer av 1 och 2 §§, besluta att institut på individuell nivå, undergruppsnivå eller gruppnivå ska ha en kapitalbuffert för övriga systemviktiga institut enligt 4 §.

4 § Kapitalbufferten för övriga systemviktiga institut ska bestå av kärnprimärkapital och får fastställas till högst 2 procent av institutets totala riskvägda exponeringsbelopp.

5 § Om ett institut som ska ha en kapitalbuffert för övriga systemviktiga institut är ett dotterföretag till ett globalt systemviktigt institut eller till ett moderinstitut inom EES som ska ha en kapitalbuffert för övriga systemviktiga institut, gäller följande. Den kapitalbuffert för systemviktiga institut som institutet kan förpliktas ha på individuell nivå eller undergruppsnivå får inte uppgå till mer än det högsta av 1 procent av institutets totala riskvägda exponeringsbelopp och det buffertvärde som gäller för

gruppen på gruppnivå enligt tillämplig kapitalbuffert för systemviktiga institut.

Konkurrerande buffertkrav

6 § Om en tillämpning av 1–4 §§ skulle medföra att ett institut är skyldigt att på gruppnivå ha fler än en kapitalbuffert för systemviktiga institut, ska på den nivån endast den högsta av dessa kapitalbuffertar gälla.

Den kapitalbuffert som institutet ska ha enligt första stycket utgör tillämplig kapitalbuffert för systemviktiga institut.

7 § Om en tillämpning av 1–4 och 6 §§ skulle medföra att ett institut är skyldigt att på gruppnivå ha både en kapitalbuffert för systemviktiga institut och i enlighet med 4 kap. en systemriskbuffert på institutets exponeringar i ett annat land, ska endast den högsta av dessa buffertar gälla på gruppnivå.

Om kravet på en systemriskbuffert tillämpas endast på exponeringar i Sverige, gäller dock kapitalkravet till följd av systemriskbufferten utöver det kapitalkrav som följer av tillämplig kapitalbuffert för systemviktiga institut.

8 § Om en tillämpning av 3–5 §§ skulle medföra att ett institut på individuell nivå eller undergruppsnivå är skyldigt att ha en kapitalbuffert för övriga systemviktiga institut och en tillämpning av 4 kap. skulle medföra att institutet även är skyldigt att ha en systemriskbuffert för institutets exponeringar i ett annat land, ska endast den högsta av dessa kapitalbuffertar gälla på respektive nivå.

Om krav på en systemriskbuffert tillämpas endast på exponeringar i Sverige, gäller dock kravet till följd av systemriskbufferten utöver det kapitalkrav som följer av en kapitalbuffert för övriga systemviktiga institut.

6 kap. Kontracyklisk kapitalbuffert

Storleken på den institutspecifika kontracykliska kapitalbufferten

1 § För att upprätthålla en kontracyklisk kapitalbuffert krävs ett kapital bestående av kärnprimärkapital som uppgår till institutets totala riskvägda exponeringsbelopp multiplicerat med ett viktat genomsnitt av de kontracykliska buffertvärden som enligt 4 och 5 §§ tillämpas för länder där institutet har sina berörda kreditexponeringar.

Med berörda kreditexponeringar avses sådana kreditexponeringar som omfattas av föreskrifter som meddelats med stöd av 10 kap. 1 § 6.

2 § Den kontracykliska kapitalbufferten ska uppfyllas på individuell nivå och på gruppnivå.

Undantag från kravet på en kontracyklisk kapitalbuffert

3 § Finansinspektionen får i enlighet med föreskrifter som meddelats med stöd av 10 kap. 1 § 8 undanta små och medelstora värdepappers-

bolag, fondbolag och AIF-förvaltare från kravet att uppfylla en kontracyklisk kapitalbuffert.

Kontracykliska buffertvärden

4 § Den institutspecifika kontracykliska kapitalbufferten ska beräknas utifrån de kontracykliska buffertvärden som fastställs enligt 7 kap.

5 § Om det inte har fastställts ett kontracykliskt buffertvärde för kredit-exponeringar i ett annat land, tillämpas vid beräkningen av den institutspecifika kontracykliska kapitalbufferten det kontracykliska buffertvärde som behörig myndighet i det landet har beslutat, dock högst 2,5 procent.

6 § Om den institutspecifika kontracykliska kapitalbufferten ska beräknas utifrån ett kontracykliskt buffertvärde som har fastställts av en utländsk behörig myndighet inom EES, ska buffertvärdena gälla från och med det datum som har fastställts av den utländska myndigheten.

Om den institutspecifika kontracykliska kapitalbufferten ska beräknas utifrån ett kontracykliskt buffertvärde som har fastställts av en behörig myndighet utanför EES, ska beslut om att höja buffertvärdet börja gälla efter tolv månader efter den dag då det nya värdet offentliggjordes av myndigheten.

Beslut som innebär att buffertvärdet sänks ska gälla omedelbart.

Krav på metoder för att beräkna högsta förfogandebelopp

7 § Ett institut ska ha metoder som gör det möjligt att i enlighet med 8 kap. fortlöpande beräkna storleken på institutets förfogandebelopp.

7 kap. Beslut om kontracykliska buffertvärden

Fastställande av kontracykliska buffertvärden

1 § Finansinspektionen ska för varje kvartal fastställa ett kontracykliskt buffertriktvärde och ett kontracykliskt buffertvärde.

Det kontracykliska buffertriktvärdet ska användas som ett referensvärde för att fastställa det kontracykliska buffertvärdet.

Det kontracykliska buffertvärdet ska ligga till grund för beräkningen av storleken på den institutspecifika kontracykliska kapitalbufferten i enlighet med 6 kap.

2 § Det kontracykliska buffertriktvärdet och buffertvärdet ska fastställas på det sätt och utifrån de faktorer som anges i artikel 136.2 och 136.3 i kapitaltäckningsdirektivet.

3 § Det kontracykliska buffertvärdet ska ligga mellan 0 och 2,5 procent. Storleken på det kontracykliska buffertvärdet ska anges som en procentandel av totalt riskvägt exponeringsbelopp och anges i intervall på 0,25 procent. Om det är motiverat utifrån de faktorer som anges i artikel 136.2 och 136.3 i kapitaltäckningsdirektivet, får Finansinspektionen fastställa ett kontracykliskt buffertvärde som är högre än 2,5 procent av det totala riskvägda exponeringsbeloppet.

Beslut om kontracykliska buffertvärden för exponeringar i andra länder

4 § Om en utländsk myndighet har fastställt ett kontracykliskt buffertvärde som uppgår till mer än 2,5 procent av totalt riskvägt exponeringsbelopp, får Finansinspektionen besluta att svenska institut för berörda kreditexponeringar i det landet ska tillämpa ett buffertvärde som överstiger 2,5 procent av totalt riskvägt exponeringsbelopp.

Beslut enligt första stycket får inte medföra att institut för berörda exponeringar ska tillämpa ett högre buffertvärde än det som fastställts av den utländska myndigheten.

5 § Finansinspektionen får fastställa ett kontracykliskt buffertvärde som svenska institut med kreditexponeringar i ett land utanför EES ska tillämpa vid beräkningen av den institutspecifika kontracykliska kapitalbufferten om behörig myndighet i det landet

1. inte har fastställt och offentliggjort ett kontracykliskt buffertvärde, eller

2. har fastställt ett kontracykliskt buffertvärde som är otillräckligt för att på ett tillfredsställande sätt skydda institut mot risker i samband med en alltför stor kredit tillväxt i det landet.

Datum för när beslut om buffertvärden börjar gälla

6 § Ett beslut om att aktivera eller höja ett kontracykliskt buffertvärde ska innehålla uppgift om den tidpunkt då buffertvärdet börjar gälla.

Beslut som innebär att nivån på buffertvärdet höjs ska börja gälla tolv månader efter det att beslutet offentliggjordes. Om det finns särskilda skäl, får beslutet börja gälla vid ett tidigare datum.

Beslut om att sänka buffertvärdet ska gälla omedelbart.

7 § När ett kontracykliskt buffertvärde sänks ska beslutet innehålla information om hur länge det lägre buffertvärdet förväntas bestå.

Offentliggörande av beslut

8 § Finansinspektionen ska informera ESRB och offentliggöra beslut om kontracykliska buffertvärden i enlighet med artiklarna 136.7, 137.2 och 139.5 i kapitalkänningsdirektivet.

8 kap. Ingripanden och restriktioner om det kombinerade buffertkravet inte uppfylls

1 § Ett institut som inte uppfyller det kombinerade buffertkravet enligt 2 kap. 2 § ska till Finansinspektionen

1. i enlighet med föreskrifter som meddelats med stöd av 10 kap.

1 § 10 rapportera högsta förfogandebelopp, och

2. inom fem arbetsdagar från det att buffertkravet inte längre uppfylldes lämna in en kapitalkonserveringsplan som visar hur institutet inom rimlig tid ska uppnå det kombinerade buffertkravet.

Om det med beaktande av arten och omfattningen av institutets verksamhet finns skäl för det, får Finansinspektionen medge att kapitalkonserveringsplanen ges in till inspektionen inom högst tio arbetsdagar.

2 § Om Finansinspektionen bedömer att de åtgärder som framgår av kapitalkonserveringsplanen inte återställer institutets kärnprimärkapital, ska inspektionen ingripa.

Finansinspektionen ska då förelägga institutet att stärka kapitalbasen eller besluta om inskränkningar som är striktare än de som anges i 3 §.

Inskränkningar i institutens rätt att vidta värdeöverföringar m.m.

3 § Ett institut som inte uppfyller det kombinerade buffertkravet får inte

1. göra en värdeöverföring kopplad till institutets kärnprimärkapital,
2. förbinda sig att betala ut rörlig ersättning eller diskretionära pensionsförmåner eller betala ut sådan rörlig ersättning där skyldigheten att betala uppstod vid en tidpunkt då institutet inte uppfyllde det kombinerade buffertkravet,
3. göra utdelningar eller räntebetalningar kopplade till primärkapital-tillskott.

Första stycket gäller också om institutet efter att en sådan åtgärd ägt rum inte längre uppfyller det kombinerade buffertkravet.

Åtgärder som inte medför en minskning av institutets vinst eller kärnprimärkapital omfattas inte av förbudet i första stycket.

4 § Förbudet i 3 § gäller inte

1. för ett institut som i enlighet med 1 § har beräknat högsta förfogandebelopp och åtgärderna ryms inom detta belopp, eller
2. om en tillämpning av bestämmelsen leder till en betalningsinställelse som kan utgöra grund för att försätta institutet i konkurs.

5 § Ett institut som avser vidta åtgärder med stöd av 4 § 1 ska underrätta Finansinspektionen innan åtgärden vidtas.

6 § Om ett institut inte uppfyller kraven i detta kapitel, får Finansinspektionen tillämpa bestämmelserna om ingripande i de lagar som reglerar institutets verksamhet.

Detsamma gäller om

1. ett institut inte uppfyller en systemriskbuffert som beslutats av Finansinspektionen i enlighet med 4 kap., och
2. ett ingripande med stöd av 2 § inte bedöms leda till en tillfredsställande hantering av relevant systemrisk.

9 kap. Avgifter

1 § Finansinspektionen får ta ut avgifter för prövning av ansökningar och anmälningar enligt denna lag.

10 kap. Bemyndiganden

1 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. vilka värdepappersbolag, fondbolag och AIF-förvaltare som enligt 3 kap. 3 § får undantas från kravet att upprätthålla en kapitalkonserveringsbuffert,

2. de principer som ska beaktas vid fastställandet och graderingen av systemriskbufferten enligt 4 kap. 1 §,

3. fastställandet av geografisk tillhörighet hos exponeringar avseende systemriskbufferten samt hur de geografiska systemriskbuffertkraven ska sammanvägas,

4. bedömningsgrunder för när ett institut ska utses till globalt systemviktigt eller ska flyttas till en högre kategori av globalt systemviktiga institut,

5. hur övriga systemviktiga institut ska identifieras och hur bedömning av tillhörande kapitalbuffertkrav ska ske enligt 5 kap. 3 och 4 §§,

6. vilka kreditexponeringar som i enlighet med 6 kap. 1 § ska beaktas vid beräkningen av den kontracykliska kapitalbufferten,

7. beräkningen av det viktade genomsnittet av de kontracykliska buffertvärdena enligt 6 kap. 1 §,

8. vilka värdepappersbolag, fondbolag och AIF-förvaltare som enligt 6 kap. 3 § får undantas från kravet att upprätthålla en kontracyklisk kapitalbuffert,

9. skyldighet för instituten att ange sina kreditexponeringars geografiska område,

10. hur högsta förfogandebelopp enligt 8 kap. 1 § ska beräknas och rapporteras,

11. de krav som en kapitalkonserveringsplan enligt 8 kap. 1 § ska uppfylla, och

12. underrättelseskyldigheten enligt 8 kap. 5 §.

2 § Regeringen får meddela föreskrifter om sådana avgifter som avses i 9 kap. 1 §.

11 kap. Överklaganden

1 § Beslut som Finansinspektionen meddelar enligt denna lag eller med stöd av föreskrifter som meddelats med stöd av lagen får överklagas hos allmän förvaltningsdomstol. Detta gäller dock inte beslut i ärenden som avses i 20 § första stycket 5 förvaltningslagen (1986:223).

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

Finansinspektionen får bestämma att ett beslut ska gälla omedelbart.

Föreskrifter om ikraftträdande av denna lag meddelas i lagen (2014:000) om införande av lagen (2014:000) om kapitalbuffertar.

2.4 Förslag till lag om införande av lagen (2014:000) om kapitalbuffertar

Härigenom föreskrivs följande.

1 § Lagen (2014:000) om kapitalbuffertar och denna lag träder i kraft den 1 augusti 2014.

2 § Bestämmelserna om kapitalbuffertar för systemviktiga institut i 5 kap. lagen om kapitalbuffertar tillämpas för tid från och med den 1 januari 2016.

3 § Bestämmelserna om systemriskbufferten i 4 kap. 3 § lagen om kapitalbuffertar tillämpas för tid från och med den 1 januari 2015.

Fram till och med den 31 december 2014 får Finansinspektionen en månad efter det att inspektionen har fullgjort underrättelsekravet i artikel 133.11 i kapitäläckningsdirektivet besluta att ett institut ska ha en systemriskbuffert som uppgår till högst 3 procent av institutets riskvägda exponeringsbelopp baserat på institutets exponeringar i landet eller utanför EES.

Systemriskbufferten får fram till och med den 31 december 2014 uppgå till mer än 3 procent av det exponeringsbelopp som avses i andra stycket endast om Finansinspektionen fullgjort underrättelsekravet i artikel 133.12 i kapitäläckningsdirektivet och åtgärden godkänts av Europeiska kommissionen i enlighet med artikel 133.15 i samma direktiv.

4 § Institut som ålagts att upprätthålla en kapitalbuffert för globalt systemviktiga institut behöver

1. under år 2016 uppfylla endast 25 procent av det kapitalkrav som följer av bestämmelserna om kapitalbufferten för globalt systemviktiga institut,

2. under år 2017 uppfylla endast 50 procent av det kapitalkrav som följer av bestämmelserna om kapitalbufferten för globalt systemviktiga institut,

3. under år 2018 uppfylla endast 75 procent av det kapitalkrav som följer av bestämmelserna om kapitalbufferten för globalt systemviktiga institut.

5 § Finansinspektionen kan fram till och med den 31 december 2018 erkänna andra medlemsstaters kortare övergångsperioder för den kontracykliska kapitalbufferten. Vid beslut om att erkänna andra medlemsstaters kontracykliska kapitalbuffertvärden ska Finansinspektionen fullgöra den underrättelseskyldighet som anges i artikel 160.6 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG¹.

¹ EUT L 176, 27.6.2013, s. 338 (Celex 32013L0036).

2.5 Förslag till lag om ändring i kreditupplysningslagen (1973:1173)

Härigenom föreskrivs att 11 § kreditupplysningslagen (1973:1173)¹ ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

11 §²

När en kreditupplysning om en fysisk person lämnas ut, ska till den som avses med upplysningen samtidigt och kostnadsfritt sändas ett skriftligt meddelande om

1. vem som bedriver kreditupplysningsverksamheten,
2. ändamålen med behandlingen,
3. de uppgifter, omdömen och råd som upplysningen innehåller om honom eller henne,
4. möjligheten att få rättelse av de uppgifter som rör honom eller henne, och
5. vem som har begärt upplysningen.

Om kreditupplysningen lämnas ut till ett svenskt kreditinstitut eller värdepappersbolag, eller till ett motsvarande utländskt företag, för att användas endast som underlag för beräkning av kapitalkrav för kreditrisker med en sådan metod som avses i 4 kap. 7 § lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar, får meddelandet sändas utan onödigt dröjsmål och begränsas till information enligt första stycket 1, 2 och 5. Om den som avses med upplysningen begär det, ska även information enligt 3 och 4 sändas till honom eller henne.

Om kreditupplysningen lämnas ut till ett svenskt kreditinstitut eller värdepappersbolag, eller till ett motsvarande utländskt företag, för att användas endast som underlag för beräkning av kapitalkravet för kreditrisker med en sådan metod som avses i artikel 143.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012³, får meddelandet sändas senare men utan onödigt dröjsmål och begränsas till information enligt första stycket 1, 2 och 5. Om den som avses med upplysningen begär det, ska även information enligt 3 och 4 sändas till honom eller henne.

Första och andra styckena gäller också när en kreditupplysning lämnas om ett handelsbolag eller kommanditbolag.

Första–tredje styckena gäller inte kreditupplysningar som lämnas genom offentliggörande på ett sådant sätt som avses i tryckfrihetsförordningen eller yttrandefrihetsgrundlagen, utom när upplys-

¹ Lagen omtryckt 1981:737.

² Senaste lydelse 2010:1073.

³ EUT L 176, 26.6.2013, s.1 (Celex 32013R0575).

ningarna tillhandahålls ur en databas enligt 1 kap. 9 § yttrandefrihetsgrundlagen på sätt som avses i den paragrafens första stycke 1 och 2.

Denna lag träder i kraft den 1 augusti 2014.

2.6 Förslag till lag om ändring i lagen (1980:1097) om Svenska skeppshypotekskassan

Häriigenom föreskrivs att 3 a § lagen (1980:1097) om Svenska skeppshypotekskassan ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

Bestämmelser om kapitaltäckning finns i lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar.

3 a §¹

Av lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag och lagen (2004:000) om kapitalbuffertar framgår att lagarna och bestämmelser i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012² ska tillämpas för Svenska skeppshypotekskassan.

Denna lag träder i kraft den 1 augusti 2014.

¹ Senaste lydelse 2006:1373.

² EUT L 176, 27.6.2013, s.1 (Celex 32013R0575).

2.7 Förslag till lag om ändring i sparbankslagen (1987:619)

Härigenom föreskrivs i fråga om sparbankslagen (1987:619)¹ dels att 9 kap. 1 § ska ha följande lydelse, dels att det i lagen ska införas en ny paragraf, 3 kap. 8 a § av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

3 kap.

8 a §

Bestämmelserna om ett bankaktiebolags ledning i 10 kap. 8 a–8 c §§ lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse ska tillämpas även på en sparbank och dess ledning, om inte annat följer av denna lag.

9 kap.

1 §²

En stiftare, huvudman, styrelseledamot eller delegat, som när han eller hon fullgör sitt uppdrag uppsåtligen eller av oaktsamhet skadar en sparbank, *skall* ersätta skadan. Detsamma gäller när skadan tillfogas någon annan genom överträdelse av denna lag, *lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora expo-neringar*, tillämplig lag om årsredovisning, *lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse* eller bankens reglemente.

En stiftare, huvudman, styrelseledamot eller delegat, som när han eller hon fullgör sitt uppdrag uppsåtligen eller av oaktsamhet skadar en sparbank, *ska* ersätta skadan. Detsamma gäller när skadan tillfogas någon annan genom överträdelse av denna lag, *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012³, lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag, lagen (2014:000) om kapitalbuffertar*, tillämplig lag om årsredovisning, *lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse* eller bankens reglemente.

¹ Lagen omtryckt 1996:1005.

² Senaste lydelse 2006:1375.

³ EUT L 176, 27.6.2013, s.1 (Celex 32013R0575).

Denna lag träder i kraft den 1 augusti 2014.

2.8 Förslag till lag om ändring i lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank

Härigenom föreskrivs att 4 kap. 4 a § lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank¹ ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

4 kap.

4 a §²

Om Riksbanken får kännedom om en sådan kritisk situation som avses i 10 kap. 9 § andra stycket lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar, ska Riksbanken omgående underrätta berörda myndigheter inom EES med ansvar för gruppbaserad tillsyn enligt artikel 125 och 126 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/48/EG av den 14 juni 2006 om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut (omarbetning), senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/78/EU.

Om Riksbanken får kännedom om en sådan kritisk situation som avses i 6 kap. 3 § andra stycket lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag, ska Riksbanken omgående underrätta berörda myndigheter inom EES med ansvar för gruppbaserad tillsyn enligt artikel 111 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG³.

Denna lag träder i kraft den 1 augusti 2014.

¹ Lagen omtryckt 1999:19.

² Senaste lydelse 2011:754.

³ EUT L 176, 27.6.2013, s. 338 (Celex 32013L0036).

2.9 Förslag till lag om ändring i lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument

Härigenom föreskrivs att 3 kap. 1 och 3 §§ lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument¹ ska ha följande lydelse.

Lydelse enligt prop. 2013/14:111 Föreslagen lydelse

3 kap.

1 §

Om ett företag som står under tillsyn av Finansinspektionen vill ingå avtal med ägaren till ett finansiellt instrument om att företaget ska ha rätt att förfoga över det finansiella instrumentet för egen räkning, ska avtalet slutas skriftligen i en för ändamålet särskilt upprättad handling som i någon läsbar och varaktig form är tillgänglig för parterna. Detsamma gäller om företaget medverkar till ett sådant avtal mellan andra parter. Det förfogande som avses ska anges noggrant.

Första stycket gäller inte om företagets motpart eller parterna i ett avtal som företaget medverkar till är

1. ett annat företag som står under tillsyn av Finansinspektionen eller ett utländskt företag inom EES som i sitt hemland får driva jämförbar verksamhet och som står under betryggande tillsyn av myndighet eller annat behörigt organ,

2. Riksgäldskontoret eller ett utländskt offentligt organ inom EES som är ansvarigt för eller deltar i förvaltningen av statskulden eller är behörigt att föra konton för kunders räkning,

3. Riksbanken eller en utländsk centralbank inom EES, inklusive Europeiska centralbanken,

4. en multilateral utvecklingsbank, Banken för internationell betalningsutjämnning, Internationella valutafonden eller Europeiska investeringsbanken, eller

5. ett sådant kreditinstitut som anges i förteckningen i artikel 2 i *Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/48/EG av den 14 juni 2006 om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut (omarbetning)*², senast ändrat genom *Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/44/EG*³.

5. ett sådant kreditinstitut som anges i förteckningen i artikel 2.5 i *Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG*⁴.

Första stycket gäller inte heller om företaget är en sådan central motpart som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr

¹ Lagen omtryckt 1992:558.

² EUT L 177, 30.6.2006, s. 1 (Celex 32006L0048).

³ EUT L 247, 21.9.2007, s. 1 (Celex 32007L0044).

⁴ EUT L 176, 27.6.2013, s. 338 (Celex 32013L0036).

648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister⁵.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

3 §⁶

Om ett sådant företag som avses i 1 § första stycket har fått finansiella instrument som pant, får företaget i sin tur pantsätta eller överlåta panträtten bara tillsammans med den fordran som de utgör pant för. För återpantställning eller överlåtelse på annat sätt fordras sådant avtal som anges i 1 § första stycket. Återpantställning eller överlåtelse får inte ske för högre belopp eller på strängare villkor än vad som gäller hos panthavaren.

Första stycket gäller inte om pantsättaren är

1. ett annat företag som står under tillsyn av Finansinspektionen eller ett utländskt företag inom EES som i sitt hemland får driva jämförbar verksamhet och som står under betryggande tillsyn av myndighet eller annat behörigt organ,

2. Riksgäldskontoret eller ett utländskt offentligt organ inom EES som är ansvarigt för eller deltar i förvaltningen av statsskulden eller är behörigt att föra konton för kunders räkning,

3. Riksbanken eller en utländsk centralbank inom EES, inklusive Europeiska centralbanken,

4. en multilateral utvecklingsbank, Banken för internationell betalningsutjämning, Internationella valutafonden eller Europeiska investeringsbanken, eller

5. ett sådant kreditinstitut som anges i förteckningen i artikel 2 i *Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/48/EG*.

5. ett sådant kreditinstitut som anges i förteckningen i artikel 2.5 i *direktiv 2013/36/EU*.

Denna lag träder i kraft den 1 augusti 2014.

⁵ EUT L 201, 27.7.2012, s. 1 (Celex 32012R0648).

⁶ Senaste lydelse 2009:352.

2.10 Förslag till lag om ändring i lagen (1995:1559) om årsredovisning i kreditinstitut och värdepappersbolag

Härigenom föreskrivs att 2 kap. 1 §, 5 kap. 7 §, 6 kap. 3 § och 7 kap. 1 § lagen (1995:1559) om årsredovisning i kreditinstitut och värdepappersbolag ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 kap.

1 §¹

I kreditinstitut och värdepappersbolag som omfattas av lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar, skall en kapitaltäckningsanalys ingå i årsredovisningen.

I kreditinstitut och värdepappersbolag som omfattas av lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag ska en kapitaltäckningsanalys ingå i årsredovisningen.

5 kap.

7 §²

Utöver vad som följer av 1 § skall uppgift lämnas om var sådan information som skall offentliggöras enligt 8 kap. lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar tillhandahålls, om den inte finns i årsredovisningen.

Vid tillämpningen av denna lag ska artikel 434.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012³ beaktas.

6 kap.

3 §⁴

I kapitaltäckningsanalysen skall uppgifter lämnas om kapitalbasen och kapitaltäckningen för kreditrisker, marknadsrisker och operativa risker enligt lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar.

I kapitaltäckningsanalysen ska uppgifter lämnas om kapitalbasen och kapitalbaskraven i enlighet med vad som följer av förordning (EU) nr 575/2013.

Företag som är moderföretag i en sådan finansiell företagsgrupp som avses i 9 kap. 1 och 2 §§ lagen om kapitaltäckning och

Moderföretag som enligt samma förordning ska uppfylla kraven i förordningen på grundval av en grupps konsoliderade situation,

¹ Senaste lydelse 2006:1378.

² Senaste lydelse 2006:1378.

³ EUT L 176, 27.6.2013, s.1 (Celex 32013R0575).

⁴ Senaste lydelse 2006:1378.

stora exponeringar, skall lämna de uppgifter som anges i första stycket beträffande gruppen. *ska lämna de uppgifter som anges i första stycket beträffande gruppen.*

7 kap.

1 §⁵

Kreditinstitut och värdepappersbolag som är moderföretag och sådana finansiella holdingföretag som avses i 1 kap. 1 § andra stycket ska för varje räkenskapsår upprätta koncernredovisning enligt denna lag, om inte annat följer av 5 eller 6 a §.

För finansiella holdingföretag som omfattas av *lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar* ska en kapitaltäckningsanalys enligt 6 kap. 3 § ingå i koncernredovisningen.

För finansiella holdingföretag som omfattas av *lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag* ska en kapitaltäckningsanalys enligt 6 kap. 3 § ingå i koncernredovisningen.

Denna lag träder i kraft den 1 augusti 2014.

⁵ Senaste lydelse 2011:764.

2.11 Förslag till lag om ändring i lagen (1995:1570) om medlemsbanker

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1995:1570) om medlemsbanker

dels att 11 kap. 1 och 3 §§ ska ha följande lydelse,

dels att det i lagen ska införas en ny paragraf, 6 kap. 8 a § av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

6 kap.

8 a §

Bestämmelserna om ett bankaktiebolags ledning i 10 kap. 8 a–8 c §§ lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse ska tillämpas även på en medlemsbank och dess ledning, om inte annat följer av denna lag.

11 kap.

1 §¹

En styrelseledamot eller delegat, som när han eller hon fullgör sitt uppdrag uppsåtligen eller av oakt-samhet skadar en medlemsbank, *skall* ersätta skadan. Detsamma gäller när skadan tillfogas en medlem eller någon annan genom överträdelse av denna lag, *lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar*, tillämplig lag om årsredovisning, *lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse* eller bankens stadgar.

En styrelseledamot eller delegat, som när han eller hon fullgör sitt uppdrag uppsåtligen eller av oakt-samhet skadar en medlemsbank, *ska* ersätta skadan. Detsamma gäller när skadan tillfogas en medlem eller någon annan genom överträdelse av denna lag, *Europa-parlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappers-företag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012², lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag, lagen (2014:000) om kapitalbuffertar*, tillämplig lag om årsredovisning, *lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse* eller bankens stadgar.

¹ Senaste lydelse 2006:1379.

² EUT L 176, 27.6.2013, s.1 (Celex 32013R0575).

En medlem i en medlemsbank eller en röstberättigad som inte är medlem *skall* ersätta skada som han eller hon uppsåtligen eller av grov oaktsamhet tillfogar medlemsbanken, en medlem eller någon annan genom att medverka till överträdelse av denna lag, *lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar*, tillämplig lag om årsredovisning, *lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse* eller stadgarna.

En medlem i en medlemsbank eller en röstberättigad som inte är medlem *ska* ersätta skada som han eller hon uppsåtligen eller av grov oaktsamhet tillfogar medlemsbanken, en medlem eller någon annan genom att medverka till överträdelse av denna lag, *förordning (EU) nr 575/2013, lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag, lagen (2014:000) om kapitalbuffertar*, tillämplig lag om årsredovisning, *lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse* eller stadgarna.

Denna lag träder i kraft den 1 augusti 2014.

³ Senaste lydelse 2006:1379.

2.12 Förslag till lag om ändring i lagen (1995:1571) om insättningsgaranti

Härigenom föreskrivs att 13 § lagen (1995:1571) om insättningsgaranti ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

13 §¹

Garantimyndigheten *skall* årligen bestämma hur stort belopp varje institut *skall* betala i avgift. Avgiften *skall* betalas inom en månad från dagen för beslutet.

Avgiften *skall* motsvara summan av institutets insättningar till den del de omfattas av garantin, multiplicerat med lägst 60 procent och högst 140 procent av det tal som tillämpas enligt 12 § andra stycket. Avgiften *skall* bestämmas med hänsyn till institutets *kapitaltäckningsgrad, beräknad enligt 2 kap. 1 § första stycket 1 lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar.*

Dröjsmålsränta *skall* tas ut på avgifter som inte betalas i rätt tid, om det inte finns särskilda skäl mot det. Dröjsmålsränta *skall* beräknas för år enligt en räntefot som motsvarar den av Riksbanken fastställda, vid varje tid gällande referensräntan enligt 9 § räntelagen (1975:635) med ett tillägg av åtta procentenheter.

Garantimyndigheten *ska* årligen bestämma hur stort belopp varje institut *ska* betala i avgift. Avgiften *ska* betalas inom en månad från dagen för beslutet.

Avgiften *ska* motsvara summan av institutets insättningar till den del de omfattas av garantin, multiplicerat med lägst 60 procent och högst 140 procent av det tal som tillämpas enligt 12 § andra stycket. Avgiften *ska* bestämmas med hänsyn till institutets *kapitalrelation enligt artikel 92 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012*².

Dröjsmålsränta *ska* tas ut på avgifter som inte betalas i rätt tid, om det inte finns särskilda skäl mot det. Dröjsmålsränta *ska* beräknas för år enligt en räntefot som motsvarar den av Riksbanken fastställda, vid varje tid gällande referensräntan enligt 9 § räntelagen (1975:635) med ett tillägg av åtta procentenheter.

Denna lag träder i kraft den 1 augusti 2014.

¹ Senaste lydelse 2007:1433.

² EUT L 176, 27.6.2013, s.1 (Celex 32013R0575).

2.13 Förslag till lag om ändring i lagen (2000:35) om byte av redovisningsvaluta i finansiella företag

Härigenom föreskrivs att 2 och 4 §§ lagen (2000:35) om byte av redovisningsvaluta i finansiella företag ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 §¹

I denna lag avses med

1. *försäkringsföretag*: försäkringsaktiebolag, ömsesidigt försäkringsbolag och försäkringsförening som omfattas av försäkringsrörelselagen (2010:2043),

2. *kreditinstitut*: bankaktiebolag, sparbank och medlemsbank samt kreditmarknadsföretag enligt 1 kap. 5 § 10 lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse,

3. *finansiellt företag*: de företag som anges i 1 och 2 samt

a) värdepappersbolag enligt 1 kap. 5 § 26 lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden,

b) fondbolag enligt 1 kap. 1 § första stycket 8 lagen (2004:46) om värdepappersfonder,

c) börs enligt 1 kap. 5 § 3 lagen om värdepappersmarknaden,

d) svensk clearingorganisation enligt 1 kap. 5 § 5 lagen om värdepappersmarknaden,

e) central värdepappersförvarare enligt 1 kap. 3 § lagen (1998:1479) om kontoföring av finansiella instrument, och

f) AIF-förvaltare som har tillstånd enligt 3 kap. 1 § lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder,

4. *finansiell företagsgrupp*: grupp av företag som avses i 9 kap. 1 § lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar eller annan grupp av företag på vilka, enligt föreskrift meddelad med stöd av 13 kap. 1 § 33 samma lag, bestämmelserna om finansiell företagsgrupp ska tillämpas och

5. *koncern*: detsamma som i 1 kap. 11 och 12 §§ aktiebolagslagen (2005:551), varvid vad som sägs om moderbolag tillämpas även på andra juridiska personer än aktiebolag.

4. *koncern*: detsamma som i 1 kap. 11 och 12 §§ aktiebolagslagen (2005:551), varvid vad som sägs om moderbolag tillämpas även på andra juridiska personer än aktiebolag.

¹ Senaste lydelse 2013:570.

4 §²

Ett finansiellt företag som avser att byta redovisningsvaluta ska upprätta en särskild redogörelse över konsekvenserna av bytet för företaget samt för den koncern och *finansiella företagsgrupp* som företaget ingår i. Ett försäkringsföretag ska även redogöra för konsekvenserna av bytet för försäkringstagare och andra ersättningsberättigade på grund av en försäkring.

Av redogörelsen ska det framgå vilka risker som är förenade med en redovisning i den nya valutan och de åtgärder som har vidtagits för att hantera dessa. Det ska också framgå om bytet är förenligt med de bestämmelser som gäller för verksamheten.

Ett fondbolag ska ge in redogörelsen till Finansinspektionen senast sex månader före ingången av det första räkenskapsåret med redovisning i den nya valutan.

Ett finansiellt företag som avser att byta redovisningsvaluta ska upprätta en särskild redogörelse över konsekvenserna av bytet för företaget samt för den koncern och *grupp* som företaget ingår i. Ett försäkringsföretag ska även redogöra för konsekvenserna av bytet för försäkringstagare och andra ersättningsberättigade på grund av en försäkring.

Denna lag träder i kraft den 1 augusti 2014.

² Senaste lydelse 2010:2065.

2.14 Förslag till lag om ändring i lagen (2000:192) om allmänna pensionsfonder (AP-fonder)

Härigenom föreskrivs att 4 kap. 11 § lagen (2000:192) om allmänna pensionsfonder (AP-fonder) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

4 kap.

11 §¹

Av var och en av Första-Fjärde AP-fondernas tillgångar, värderade till marknadsvärdet, får högst tio procent utgöras av fondpapper eller andra finansiella instrument utfärdade av en emittent eller av en grupp av emittenter med inbördes anknytning. Denna begränsning gäller inte

1. svenska staten, en svensk kommun eller därmed jämförlig samfällighet, och

2. utländska stater, centralbanker, utländska kommuner eller därmed jämförliga samfälligheter, och andra emittenter, som får noll procent riskvikt med stöd av schablonmetoden för kreditrisker enligt 4 kap. 5 § lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar.

2. utländska stater, centralbanker, utländska kommuner eller därmed jämförliga samfälligheter, och andra emittenter, som får noll procent riskvikt med stöd av schablonmetoden som enligt artikel 107 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012² ska tillämpas för att beräkna kapitalkravet för kreditrisker.

Med grupp av emittenter med inbördes anknytning avses två eller flera fysiska eller juridiska personer som utgör en helhet från risksynpunkt därför att

1. någon av dem har direkt eller indirekt ägarinflytande över en eller flera av de övriga i gruppen, eller

2. de utan att stå i sådant förhållande som avses i 1 har sådan inbördes anknytning att någon eller samtliga av de övriga kan befaras råka i betalningssvårigheter om en av dem drabbas av finansiella problem.

Denna lag träder i kraft den 1 augusti 2014.

¹ Senaste lydelse 2006:1382.

² EUT L 176, 27.6.2013, s.1 (Celex 32013R0575).

2.15 Förslag till lag om ändring i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål

Häri genom föreskrivs att 5 kap. 10 § lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

5 kap.

10 §¹

Bestämmelser om uppgiftsskyldighet finns i 9 kap. 12 § försäkringsrörelselagen (2010:2043), 8 kap. 2 a § lagen (1998:1479) om kontoföring av finansiella instrument, 2 kap. 20 § lagen (2004:46) om värdepappersfonder, 1 kap. 11 § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, 6 kap. 8 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat, 10 kap. 18 § lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar, 1 kap. 12 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden, 3 kap. 14 § lagen (2010:751) om betaltjänster, 3 kap. 14 § lagen (2011:755) om elektroniska pengar och 8 kap. 25 § lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder.

Bestämmelser om uppgiftsskyldighet finns i 9 kap. 12 § försäkringsrörelselagen (2010:2043), 8 kap. 2 a § lagen (1998:1479) om kontoföring av finansiella instrument, 2 kap. 20 § lagen (2004:46) om värdepappersfonder, 1 kap. 11 § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, 6 kap. 8 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat, 6 kap. 11 § lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag, 1 kap. 12 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden, 3 kap. 14 § lagen (2010:751) om betaltjänster, 3 kap. 14 § lagen (2011:755) om elektroniska pengar och 8 kap. 25 § lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder.

I de lagar som anges i första stycket finns även bestämmelser om meddelandeförbud och ansvarsbestämmelser för den som bryter mot ett sådant förbud.

Denna lag träder i kraft den 1 augusti 2014.

¹ Senaste lydelse 2013:572.

2.16 Förslag till lag om ändring i lagen (2004:46) om värdepappersfonder

Härigenom föreskrivs att 2 kap. 10 och 10 a §§ lagen (2004:46) om värdepappersfonder¹ ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 kap.

10 §²

Ett fondbolag som utför diskretionär portföljförvaltning avseende finansiella instrument *skall* för denna förvaltning och de tjänster enligt 7 kap. 1 § första stycket som bolaget utför ha det eventuella ytterligare kapital för kreditrisker, marknadsrisker och operativa risker som enligt *lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar* krävs av ett värdepappersbolag med motsvarande verksamhet.

Ett fondbolag som utför diskretionär portföljförvaltning avseende finansiella instrument *ska* för denna förvaltning och de tjänster enligt 7 kap. 1 § första stycket som bolaget utför ha det eventuella ytterligare kapital för kreditrisker, marknadsrisker och operativa risker som enligt *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012³, 2 kap. lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag och lagen (2014:000) om kapitalbuffertar* krävs av ett värdepappersbolag med motsvarande verksamhet.

10 a §⁴

För ett fondbolag som utför diskretionär portföljförvaltning avseende finansiella instrument tillämpas, utöver det som följer av 10 §, även övriga bestämmelser i *lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar* som gäller för ett värdepappersbolag med motsvarande verksamhet.

För ett fondbolag som utför diskretionär portföljförvaltning avseende finansiella instrument tillämpas, utöver det som följer av 10 §, även övriga bestämmelser i *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013, lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag samt lagen (2014:000) om kapitalbuffertar* som gäller för ett värdepappers-

¹ Senaste lydelse av lagens rubrik 2013:563.

² Senaste lydelse 2007:562.

³ EUT L 176, 27.6.2013, s.1 (Celex 32013R0575).

⁴ Senaste lydelse 2007:562.

För fondbolag som inte utför diskretionär portföljförvaltning avseende finansiella instrument tillämpas de bestämmelser om *finansiella företagsgrupper i 9 och 10 kap. lagen om kapitaltäckning och stora exponeringar* som gäller för ett värdepappersbolag. Det som föreskrivs om kapitalkrav för fondbolag i 8, 9 och 11 §§ i detta kapitel *skall* då tillämpas även på *en finansiell företagsgrupp*.

När ett fondbolag är moderföretag *i en finansiell företagsgrupp, skall den gruppbaseade redovisningen i 9 kap. 9 § lagen om kapitaltäckning och stora exponeringar* upprättas med tillämpning av de regler som gäller för upprättandet av koncernbalansräkning och koncernresultaträkning enligt 7 kap. årsredovisningslagen (1995:1554). Detta gäller dock inte om något annat följer av *lagen om kapitaltäckning och stora exponeringar eller föreskrifter* meddelade med stöd av *den lagen*.

bolag med motsvarande verksamhet.

För fondbolag som inte utför diskretionär portföljförvaltning avseende finansiella instrument tillämpas de bestämmelser om *tillsyn på gruppnivå i artiklarna 11–24 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 och lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag* som gäller för ett värdepappersbolag. Det som föreskrivs om kapitalkrav för fondbolag i 8, 9 och 11 §§ i detta kapitel *ska* då tillämpas även på *gruppnivå*.

När ett fondbolag är moderföretag *och i enlighet med förordning (EU) nr 575/2013 ska redovisa uppgifter på grundval av gruppens konsoliderade situation, ska redovisningen* upprättas med tillämpning av de regler som gäller för upprättandet av koncernbalansräkning och koncernresultaträkning enligt 7 kap. årsredovisningslagen (1995:1554). Detta gäller dock inte om något annat följer av *föreskrifter* meddelade med stöd av *samma förordning*.

Denna lag träder i kraft den 1 augusti 2014.

2.17 Förslag till lag om ändring i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse

Härigenom föreskrivs¹ i fråga om lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse

dels att 7 kap. 9–11 §§ och 9 kap. 3 § ska upphöra att gälla,

dels att 1 kap. 5, 8 och 10 §§, 3 kap. 2 §, 9 kap. 1 §, 10 kap. 37 §, 12 kap. 20 §, 13 kap. 3, 4, 6 a och 6 b, 7 och 11 §§, 14 kap. 2 och 6 §§, 15 kap. 1–3, 5, 7–9 och 15 §§ och 16 kap. 1 § samt rubriken närmast före 15 kap. 7 § ska ha följande lydelse,

dels att det i lagen ska införas tolv nya paragrafer, 6 kap. 2 a och 4 c §§, 10 kap. 8 a–8 c §§, 12 kap. 6 a–6 c §§, 13 kap. 6 c § och 15 kap. 1 a–1 c §§ samt närmast före 6 kap. 4 c §, en ny rubrik av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

5 §²

I denna lag betyder

1. *anknutet företag*: ett svenskt eller utländskt företag vars huvudsakliga verksamhet består i att äga eller förvalta fast egendom, tillhandahålla datatjänster eller driva annan liknande verksamhet som har samband med den huvudsakliga verksamheten i ett eller flera kreditinstitut, värdepappersbolag eller motsvarande utländska företag,

2. *bank*: bankaktiebolag, sparbank och medlemsbank,

3. *bankaktiebolag*: ett aktiebolag som har fått tillstånd att driva bankrörelse,

4. *behörig myndighet*: en utländsk myndighet som har behörighet att utöva tillsyn över utländska kreditinstitut,

5. *EES*: Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,

6. *filial*: ett avdelningskontor med självständig förvaltning, varvid även ett utländskt kreditinstituts etablering av flera driftställen ska anses som en enda filial,

7. *finansiellt institut*: ett företag som inte är kreditinstitut, värdepappersbolag eller motsvarande utländskt företag och vars huvudsakliga verksamhet är att

a) förvärva eller inneha aktier eller andelar,

b) driva värdepappersrörelse utan att vara tillståndspliktigt enligt 2 kap. 1 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden, eller

c) driva en eller flera av de verksamheter som anges i 7 kap. 1 § andra stycket 2–10, 12 och 15 utan att vara tillståndspliktigt enligt 2 kap. 1 §,

8. *hemland*: det land där ett företag har fått tillstånd till rörelse som avses i denna lag,

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG.

² Senaste lydelse 2011:768.

9. kapitalbas: detsamma som i 3 kap. lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar,

9. kapitalbas: detsamma som avses i artikel 72 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012³,

10. kreditinstitut: bank och kreditmarknadsföretag,

11. kapitaltäckningsdirektivet: Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG⁴,

11. kreditmarknadsbolag: ett aktiebolag som har fått tillstånd att driva finansieringsrörelse,

12. kreditmarknadsbolag: ett aktiebolag som har fått tillstånd att driva finansieringsrörelse,

12. kreditmarknadsförening: en ekonomisk förening som har fått tillstånd att driva finansieringsrörelse,

13. kreditmarknadsförening: en ekonomisk förening som har fått tillstånd att driva finansieringsrörelse,

13. kreditmarknadsföretag: kreditmarknadsbolag och kreditmarknadsförening,

14. kreditmarknadsföretag: kreditmarknadsbolag och kreditmarknadsförening,

14. kvalificerat innehav: ett direkt eller indirekt ägande i ett företag, om innehavet beräknat på det sätt som anges i 5 a § representerar tio procent eller mer av kapitalet eller av samtliga röster eller annars möjliggör ett väsentligt inflytande över ledningen av företaget,

15. kvalificerat innehav: ett direkt eller indirekt ägande i ett företag, om innehavet beräknat på det sätt som anges i 5 a § representerar tio procent eller mer av kapitalet eller av samtliga röster eller annars möjliggör ett väsentligt inflytande över ledningen av företaget,

15. medlemsbank: en ekonomisk förening som avses i lagen (1995:1570) om medlemsbanker,

16. medlemsbank: en ekonomisk förening som avses i lagen (1995:1570) om medlemsbanker,

16. sparbank: ett företag som avses i sparbankslagen (1987:619),

17. sparbank: ett företag som avses i sparbankslagen (1987:619),

17. startkapital: det kapital som definieras i artikel 57 a och b i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/48/EG av den

18. startkapital: det kapital som definieras i artikel 4.51 i förordning (EU) nr 575/2013,

³ EUT L 176, 27.6.2013, s.1 (Celex 32013R0575).

⁴ EUT L 176, 27.6.2013, s. 338 (Celex 32013L0036).

14 juni 2006 om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut (omarbetning), senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/78/EU,

18. utländskt bankföretag: ett utländskt företag som i hemlandet har tillstånd att driva bankrörelse,

19. utländskt kreditföretag: ett utländskt företag som i hemlandet har tillstånd att driva finansieringsrörelse, och

20. utländskt kreditinstitut: ett utländskt bankföretag och ett utländskt kreditföretag.

19. utländskt bankföretag: ett utländskt företag som i hemlandet har tillstånd att driva bankrörelse,

20. utländskt kreditföretag: ett utländskt företag som i hemlandet har tillstånd att driva finansieringsrörelse, och

21. utländskt kreditinstitut: ett utländskt bankföretag och ett utländskt kreditföretag.

8 §⁵

Om ett kreditinstitut ingår i en finansiell företagsgrupp enligt 9 kap. 1 § lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar, ska bestämmelserna i 6–9, 13 och 15 kap. denna lag samt bestämmelserna i lagen om kapitaltäckning och stora exponeringar om ett instituts rörelse och om tillsyn över ett institut, gälla i tillämpliga delar för övriga företag i företagsgruppen.

Begränsningarna i fråga om ett instituts rörelse ska avse företagen i företagsgruppen gemensamt.

Om det finns särskilda skäl får ett företag undantas från bestämmelserna i första stycket. Frågor om sådana undantag prövas av Finansinspektionen.

Om ett kreditinstitut står under tillsyn på gruppnivå i enlighet med artiklarna 11–23 i förordning (EU) nr 575/2013 ska bestämmelserna i 6–9, 13 och 15 kap. denna lag samt bestämmelserna i lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag om ett instituts rörelse och om tillsyn över ett institut, gälla i tillämpliga delar för övriga företag i företagsgruppen.

Begränsningarna i fråga om ett instituts rörelse ska avse företagen i företagsgruppen gemensamt.

10 §⁶

Enskildas förhållanden till kreditinstitut får inte obehörigen röjas.

Enskildas förhållanden till ett kreditinstitut och uppgift i en anmälan eller utsaga om misstänkta överträdelser av bestämmelse som gäller för kreditinstitutets verksamhet som kan avslöja anmälarens identitet får inte obehörigen röjas.

I det allmännas verksamhet tillämpas i stället bestämmelserna i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400).

⁵ Senaste lydelse 2013:455.

⁶ Senaste lydelse 2009:504.

Ansvar enligt 20 kap. 3 § brottsbalken ska inte följa för den som bryter mot förbudet i första stycket.

I 5 a § kreditupplysningslagen (1973:1173) finns bestämmelser som innebär att vad som gäller om tystnadsplikt enligt första stycket inte hindrar att uppgifter i vissa fall utväxlas för kreditupplysningsändamål.

3 kap.

2 §⁷

Ett svenskt företag ska ges tillstånd att driva bankrörelse eller finansieringsrörelse, om

1. bolagsordningen, stadgarna eller reglementet stämmer överens med denna lag och andra författningar och i övrigt innehåller de särskilda bestämmelser som behövs med hänsyn till omfattningen och arten av den planerade verksamheten,

2. det finns skäl att anta att den planerade rörelsen kommer att drivas enligt bestämmelserna i denna lag och andra författningar som reglerar företagets verksamhet,

3. den som har eller kan förväntas komma att få ett kvalificerat innehav i företaget bedöms lämplig att utöva ett väsentligt inflytande över ledningen av ett kreditinstitut, och

4. den som ska ingå i styrelsen för företaget eller vara verkställande direktör i det, eller vara ersättare för någon av dem, har tillräcklig insikt och erfarenhet för att delta i ledningen av ett kreditinstitut och även i övrigt är lämplig för en sådan uppgift.

4. den som ska ingå i styrelsen för företaget eller vara verkställande direktör i det, eller vara ersättare för någon av dem, har tillräcklig insikt och erfarenhet för att delta i ledningen av ett kreditinstitut och även i övrigt är lämplig för en sådan uppgift, *och styrelsen i sin helhet har tillräckliga kunskaper och erfarenheter för att leda företaget.*

Vid bedömningen enligt första stycket 3 av om en innehavare är lämplig ska dennes anseende och kapitalstyrka beaktas. Det ska också beaktas om det finns skäl att anta att

1. innehavaren kommer att motverka att kreditinstitutets verksamhet drivs på ett sätt som är förenligt med kraven i denna lag och andra författningar som reglerar företagets verksamhet, eller

2. innehavet har samband med eller kan öka risken för

a) penningtvätt enligt 1 kap. 5 § 6 lagen (2009:62) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism, eller

b) brott enligt 2 § 2, 3 § eller 4 § lagen (2002:444) om straff för finansiering av särskilt allvarlig brottslighet i vissa fall, såvitt avser brott enligt 2 § lagen (2003:148) om straff för terroristbrott.

Om den som kommer att ha ett kvalificerat innehav i företaget är ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag, ska det vid bedömningen

Om den som kommer att ha ett kvalificerat innehav i företaget är ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag, ska det vid bedömningen

⁷ Senaste lydelse 2009:361.

av innehavarens anseende särskilt beaktas om dess ledning uppfyller de krav som ställs på ledningen i ett sådant företag enligt 9 kap. 13 § lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar respektive 5 kap. 16 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat.

Om företaget har eller kan förväntas komma att få nära förbindelser med någon annan, får tillstånd ges bara om förbindelserna inte hindrar en effektiv tillsyn av företaget.

av innehavarens anseende särskilt beaktas om dess ledning uppfyller de krav som ställs på ledningen i ett sådant företag enligt 3 kap. 5 § lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag respektive 5 kap. 16 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat.

6 kap.

2 a §

Ett kreditinstitut ska tillhandahålla ändamålsenliga rapporteringssystem för anställda som vill göra anmälningar om misstänkta överträdelser av bestämmelser som gäller för kreditinstitutets verksamhet.

Personuppgiftslagen (1998:204) gäller vid behandling av personuppgifter inom ramen för sådana rapporteringssystem som avses i första stycket.

Rörlig ersättning

4 c §

Den rörliga ersättningen till en anställd i ett kreditinstitut vars arbetsuppgifter har en väsentlig inverkan på institutets riskprofil får inte vara större än den fasta ersättningen.

9 kap.

1 §⁸

Bestämmelser om kapitaltäckning och stora exponeringar finns i lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar.

Bestämmelser om kapitaltäckning och stora exponeringar finns i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013, lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut

⁸ Senaste lydelse 2006:1387.

och värdepappersbolag och lagen (2014:000) om kapitalbuffertar.

10 kap.

8 a §

Den som är ledamot i styrelsen för ett bankaktiebolag eller är dess verkställande direktör får utöver detta uppdrag ha det antal uppdrag som styrelseledamot eller verkställande direktör i andra företag som bedöms lämpligt med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet samt till arten, omfattningen och komplexiteten hos bolagets verksamhet.

Om ett bankaktiebolag är betydande i fråga om storlek, intern organisation samt verksamhetens art, omfattning och komplexitet, får en styrelseledamot eller verkställande direktör endast inneha en av följande kombinationer av uppdrag:

- 1. ett uppdrag som verkställande direktör och två uppdrag som styrelseledamot, eller*
- 2. fyra uppdrag som styrelseledamot.*

8 b §

Vid tillämpningen av 8 a § andra stycket ska

- 1. uppdrag inom samma koncern eller i företag där bankaktiebolaget har ett kvalificerat innehav räknas som ett enda uppdrag, och*
- 2. uppdrag i verksamheter och organisationer som inte huvudsakligen har ett kommersiellt syfte inte beaktas.*

8 a § andra stycket gäller inte om styrelseledamoten representerar svenska staten.

En styrelseledamot eller verkställande direktör i ett bankaktiebolag som är betydande får, efter tillstånd av Finansinspektionen, ha ytterligare ett uppdrag som

styrelseledamot utöver de som anges i 8 a § andra stycket 1 eller 2.

8 c §

Den som är styrelseledamot eller verkställande direktör i ett bankaktiebolag ska avsätta tillräckligt med tid för att kunna utföra sitt uppdrag.

37 §⁹

Vad som i 29 kap. 1–3 §§ aktiebolagslagen (2005:551) föreskrivs om ansvar vid överträdelse av där angivna bestämmelser gäller för bankaktiebolag även vid överträdelse av denna lag och lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar.

Vad som i 29 kap. 1–3 §§ aktiebolagslagen (2005:551) föreskrivs om ansvar vid överträdelse av där angivna bestämmelser gäller för bankaktiebolag även vid överträdelse av denna lag, förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag, lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag och lagen (2014:000) om kapitalbuffertar.

12 kap.

6 a §

Den som är ledamot i styrelsen för en kreditmarknadsförening eller är dess verkställande direktör får utöver detta uppdrag ha det antal uppdrag som styrelseledamot eller verkställande direktör i andra företag som bedöms lämpligt med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet samt till arten, omfattningen och komplexiteten hos föreningens verksamhet.

Om en kreditmarknadsförening är betydande i fråga om storlek, intern organisation samt verksamhetens art, omfattning och komplexitet, får en styrelseledamot eller verkställande direktör endast inneha en av följande kombinationer av uppdrag:

⁹ Senaste lydelse 2006:1387.

1. ett uppdrag som verkställande direktör och två uppdrag som styrelseledamot, eller
2. fyra uppdrag som styrelseledamot.

6 b §

Vid tillämpningen av 6 a § andra stycket ska

1. uppdrag inom samma koncern eller i företag där kreditmarknadsföreningen har ett kvalificerat innehav räknas som ett enda uppdrag, och

2. uppdrag i verksamheter och organisationer som inte huvudsakligen har ett kommersiellt syfte inte beaktas.

6 a § andra stycket gäller inte om styrelseledamoten representerar svenska staten.

En styrelseledamot eller verkställande direktör i en kreditmarknadsförening som är betydande får, efter tillstånd av Finansinspektionen, ha ytterligare ett uppdrag som styrelseledamot utöver de som anges i 6 a § andra stycket 1 eller 2.

6 c §

Den som är styrelseledamot eller verkställande direktör i en kreditmarknadsförening ska avsätta tillräckligt med tid för att kunna utföra sitt uppdrag.

20 §¹⁰

Vad som i 13 kap. 1–3 §§ lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar föreskrivs om ansvar vid överträdelse av den lagen, av tillämplig lag om årsredovisning och av stadgarna gäller beträffande kreditmarknadsföreningar även vid överträdelse av denna lag och lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar.

Vad som i 13 kap. 1–3 §§ lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar föreskrivs om ansvar vid överträdelse av den lagen, av tillämplig lag om årsredovisning och av stadgarna gäller beträffande kreditmarknadsföreningar även vid överträdelse av denna lag, förordning (EU) nr 575/2013, lagen (2014:000) om särskild

¹⁰ Senaste lydelse 2006:1387.

tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag och lagen (2014:000) om kapitalbuffertar.

13 kap.

3 §

Ett kreditinstitut och sådana utländska kreditinstitut som inrättat filial *enligt 4 kap. 4 §* skall lämna Finansinspektionen de upplysningar om sin verksamhet och därmed sammanhängande omständigheter som inspektionen begär.

Ett kreditinstitut och sådana utländska kreditinstitut som inrättat filial *i Sverige* ska lämna Finansinspektionen de upplysningar om sin verksamhet och därmed sammanhängande omständigheter som inspektionen begär.

Finansinspektionen får även begära sådana upplysningar som avses i första stycket av personer som är anställda hos de institut som avses i första stycket samt av personer som är anställda i företag som avses i 6 kap 1 § lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag.

4 §

Finansinspektionen får när inspektionen anser att det är nödvändigt genomföra en undersökning hos ett kreditinstitut och sådana utländska kreditinstitut som inrättat filial *enligt 4 kap. 4 §*.

Finansinspektionen får när inspektionen anser att det är nödvändigt genomföra en undersökning hos ett kreditinstitut och sådana utländska kreditinstitut som inrättat filial *i Sverige*.

Innan en undersökning genomförs av ett utländskt kreditinstitut som har inrättat filial enligt 4 kap. 1 §, ska Finansinspektionen samråda med behörig myndighet i det land inom EES som har auktoriserat det utländska kreditinstitutet.

6 a §¹¹

Finansinspektionen ska i sin tillsynsverksamhet samarbeta och utbyta information med utländska behöriga myndigheter och Europeiska bankmyndigheten i den utsträckning som följer av

Finansinspektionen ska i sin tillsynsverksamhet samarbeta och utbyta information med utländska behöriga myndigheter, Europeiska bankmyndigheten, *Europeiska systemrisknämnden och Euro-*

¹¹ Senaste lydelse 2012:193.

Sveriges medlemskap i Europeiska unionen.

peiska värdepappers- och marknadsmyndigheten i den utsträckning som följer av Sveriges medlemskap i Europeiska unionen.

6 b §¹²

Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska bankmyndigheten för tvistlösning i de fall som framgår av artiklarna 42, 129.1 och 132.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/48/EG.

Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska bankmyndigheten för tvistlösning i de fall som framgår av artiklarna 112.2, 116 och 133 i kapitaltäckningsdirektivet.

6 c §

Finansinspektionen får även hänskjuta sådana frågor som avses i 6 b § till Europeiska bankmyndigheten för tvistlösning i enlighet med artiklarna 41.2, 43.5, 50.4 och 51.2 i kapitaltäckningsdirektivet.

7 §¹³

Finansinspektionen skall i samarbete med behörig hemlandsmyndighet utöva tillsyn över att likviditeten är tillfredsställande i en här i landet inrättad filial till ett utländskt kreditinstitut som avses i 4 kap. 1 §.

Efter anmälan till Finansinspektionen kan en behörig myndighet i ett annat land inom EES genomföra en undersökning hos *filialen* och hos en filial till ett sådant företag som avses i 4 kap. 3 §.

Efter anmälan till Finansinspektionen kan en behörig myndighet i ett annat land inom EES genomföra en undersökning hos *en i Sverige inrättad filial till utländskt kreditinstitut som avses i 4 kap. 1 §* och hos en filial till ett sådant företag som avses i 4 kap. 3 §.

11 §¹⁴

Styrelsen i en sparbank, en medlemsbank eller i en kredit-

Styrelsen i en sparbank, en medlemsbank eller i en kredit-

¹² Senaste lydelse 2012:193.

¹³ Ändringen innebär bl. a. att första stycket upphävs.

¹⁴ Senaste lydelse 2006:1387.

marknadsförening är skyldig att genast låta upprätta en särskild balansräkning, om det finns skäl att anta att institutet inte kan uppfylla *kravet på kapitaltäckning enligt lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar*.

Balansräkningen *skall* granskas av institutets revisor. Om granskningen visar att kravet inte är uppfyllt, *skall* institutets styrelse genast underrätta Finansinspektionen.

marknadsförening är skyldig att genast låta upprätta en särskild balansräkning, om det finns skäl att anta att institutet inte kan uppfylla *kapitalbaskravet enligt 2 kap. 2 § lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag*.

Balansräkningen *ska* granskas av institutets revisor. Om granskningen visar att kravet inte är uppfyllt, *ska* institutets styrelse genast underrätta Finansinspektionen.

14 kap.

2 §¹⁵

Tillstånd ska ges till förvärv som avses i 1 §, om förvärvaren bedöms lämplig att utöva ett väsentligt inflytande över ledningen av ett kreditinstitut och det kan antas att det tilltänkta förvärvet är ekonomiskt sunt. Hänsyn ska tas till förvärvarens sannolika påverkan på verksamheten i kreditinstitutet.

Vid bedömningen enligt första stycket ska förvärvarens anseende och kapitalstyrka beaktas. Det ska också beaktas

1. om den som till följd av förvärvet kommer att ingå i styrelsen för kreditinstitutet eller vara verkställande direktör i det, eller vara ersättare för någon av dem, har tillräcklig insikt och erfarenhet för att delta i ledningen av ett kreditinstitut och även i övrigt är lämplig för en sådan uppgift,

1. om den som till följd av förvärvet kommer att ingå i styrelsen för kreditinstitutet eller vara verkställande direktör i det, eller vara ersättare för någon av dem, har tillräcklig insikt och erfarenhet för att delta i ledningen av ett kreditinstitut och även i övrigt är lämplig för en sådan uppgift *samt om styrelsen i sin helhet har tillräckliga kunskaper och erfarenheter för att leda institutet,*

2. om det finns skäl att anta att förvärvaren kommer att motverka att kreditinstitutets rörelse drivs på ett sätt som är förenligt med denna lag och andra författningar som reglerar institutets verksamhet, och

3. om det finns skäl att anta att förvärvet har samband med eller kan öka risken för

a) penningtvätt enligt 1 kap. 5 § 6 lagen (2009:62) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism, eller

b) brott enligt 2 § 2, 3 § eller 4 § lagen (2002:444) om straff för finansiering av särskilt allvarlig brottslighet i vissa fall, såvitt avser brott enligt 2 § lagen (2003:148) om straff för terroristbrott.

Om förvärvaren är ett finansiellt

Om förvärvaren är ett finansiellt

¹⁵ Senaste lydelse 2009:361.

holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag ska det vid bedömningen av förvärvarens anseende särskilt beaktas om dess ledning uppfyller de krav som ställs på ledningen i ett sådant företag enligt 9 kap. 13 § lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar respektive 5 kap. 16 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat.

holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag ska det vid bedömningen av förvärvarens anseende särskilt beaktas om dess ledning uppfyller de krav som ställs på ledningen i ett sådant företag enligt 3 kap. 5 § lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag respektive 5 kap. 16 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat.

Om förvärvet skulle leda till nära förbindelser mellan kreditinstitutet och någon annan, får tillstånd ges bara om förbindelserna inte hindrar en effektiv tillsyn av institutet.

6 §¹⁶

Finansinspektionen får besluta att den som har ett kvalificerat innehav av aktier eller andelar i ett kreditinstitut vid stämman inte får företräda fler aktier eller andelar än som motsvarar ett innehav som inte är kvalificerat

1. om innehavaren motverkar eller kan antas komma att motverka att kreditinstitutets verksamhet drivs på ett sätt som är förenligt med kraven i denna lag och andra författningar som reglerar institutets verksamhet,

2. om innehavaren i väsentlig utsträckning har åsidosatt sina skyldigheter i näringsverksamhet eller i andra ekonomiska angelägenheter eller gjort sig skyldig till allvarlig brottslighet,

3. om innehavaren är ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag och dess ledning inte uppfyller de krav som ställs på ledningen i ett sådant företag enligt 9 kap. 13 § lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar respektive 5 kap. 16 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat, eller

3. om innehavaren är ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag och dess ledning inte uppfyller de krav som ställs på ledningen i ett sådant företag enligt 3 kap. 5 § lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag respektive 5 kap. 16 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat, eller

4. om det finns skäl att anta att innehavet har samband med eller kan öka risken för

a) penningtvätt enligt 1 kap. 5 § 6 lagen (2009:62) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism, eller

b) brott enligt 2 § 2, 3 § eller 4 § lagen (2002:444) om straff för finansiering av särskilt allvarlig brottslighet i vissa fall, såvitt avser brott enligt 2 § lagen (2003:148) om straff för terroristbrott.

¹⁶ Senaste lydelse 2009:361.

Om den som har ett kvalificerat innehav av aktier eller andelar inte har ansökt om tillstånd till ett förvärv som avses i 1 §, får Finansinspektionen besluta att innehavaren vid stämman inte får företräda aktierna eller andelarna till den del de omfattas av ett krav på tillstånd.

Om någon i strid med ett beslut av Finansinspektionen har ett kvalificerat innehav av aktier eller andelar, får innehavaren inte företräda aktierna eller andelarna vid stämman till den del innehavet står i strid med beslutet.

15 kap.

1 §¹⁷

Om ett kreditinstitut har åsidosatt sina skyldigheter enligt denna lag, andra författningar som reglerar institutets verksamhet, institutets bolagsordning, stadgar eller reglemente eller interna instruktioner som har sin grund i författningar som reglerar institutets verksamhet, *skall* Finansinspektionen ingripa.

Ingripande sker genom utfärdande av föreläggande att inom viss tid begränsa rörelsen i något avseende, minska riskerna i den eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen, förbud att verkställa beslut eller genom anmärkning. Om överträdelsen är allvarlig skall kreditinstitutets tillstånd återkallas eller, om det är tillräckligt, varning meddelas.

Finansinspektionen får avstå från ingripande om en överträdelse är ringa eller ursäktlig, om institutet gör rättelse eller om någon annan myndighet har vidtagit åtgärder mot institutet och dessa åtgärder bedöms tillräckliga.

Om ett kreditinstitut har åsidosatt sina skyldigheter enligt denna lag, andra författningar som reglerar institutets verksamhet, institutets bolagsordning, stadgar eller reglemente eller interna instruktioner som har sin grund i författningar som reglerar institutets verksamhet, *ska* Finansinspektionen ingripa.

Finansinspektionen ska då utfärda ett föreläggande att inom viss tid begränsa eller minska riskerna i rörelsen i något avseende, begränsa eller helt underlåta utdelning eller räntebetalningar eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen, förbud att verkställa beslut eller genom anmärkning. Om överträdelsen är allvarlig ska kreditinstitutets tillstånd återkallas eller, om det är tillräckligt, varning meddelas.

Finansinspektionen ska även ingripa genom att utfärda ett föreläggande i enlighet med andra stycket, om det finns skäl att anta att ett kreditinstitut inom tolv månader sannolikt inte längre kommer uppfylla sina skyldigheter enligt denna lag eller andra författningar som reglerar institutets verksamhet.

1 a §

Vid valet av sanktion ska

¹⁷ Senaste lydelse 2006:1387.

Finansinspektionen ta hänsyn till hur allvarlig överträdelsen är och hur länge den pågått. Särskild hänsyn ska tas till överträdelsens art, överträdelsens konkreta och potentiella effekter på det finansiella systemet och eventuella skador som uppstått. Som en förmildrande omständighet ska beaktas om överträdelsen är ursäktlig.

Finansinspektionen får avstå från ingripande om en överträdelse är ringa eller ursäktlig, om kreditinstitutet gör rättelse eller om någon annan myndighet har vidtagit åtgärder mot institutet och dessa åtgärder bedöms tillräckliga.

1 b §

Utöver det som anges i 1 a § ska i försvärande riktning beaktas om kreditinstitutet tidigare har begått en överträdelse. Vid denna bedömning bör särskild vikt fästas vid om överträdelserna är likartade och den tid som har gått mellan de olika överträdelserna.

I förmildrande riktning ska beaktas om institutet

1. i väsentlig mån genom ett aktivt samarbete har underlättat Finansinspektionens utredning, och

2. snabbt upphört med överträdelsen sedan den anmälts till eller påtalats av Finansinspektionen.

1 c §

I lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kredit- och värdepappersbolag finns bestämmelser om möjlighet att ingripa genom beslut om särskilt kapitalbaskrav och särskilt likviditetskrav.

I lagen (2014:000) om kapitalbuffertar finns bestämmelser om ingripande, om ett kreditinstitut inte uppfyller kapitalbaskraven

2 §

Om någon som ingår i ett kreditinstituts styrelse eller är dess verkställande direktör inte uppfyller de krav som anges i 3 kap. 2 § 4, *skall* Finansinspektionen återkalla institutets tillstånd. Det får dock ske bara om inspektionen först beslutat att anmärka på att personen *ingår i styrelsen eller är verkställande direktör* och om *han eller hon*, sedan en av inspektionen bestämd tid om högst tre månader har gått, fortfarande finns kvar i styrelsen eller som verkställande direktör.

I stället för att återkalla tillståndet, får Finansinspektionen besluta att en styrelseledamot eller verkställande direktör inte längre får vara det. Finansinspektionen får då förordna en ersättare. Ersättarens uppdrag gäller till dess institutet utsett en ny styrelseledamot eller verkställande direktör.

3 §¹⁸

Finansinspektionen *skall* återkalla ett kreditinstituts tillstånd om institutet

1. inte har anmälts för registrering inom föreskriven tid eller anmälan har avskrivits eller avslagits genom ett beslut som har vunnit laga kraft,
2. inte inom ett år från det tillstånd beviljades har börjat driva sådan rörelse som tillståndet avser,
3. har förklarat sig avstå från tillståndet,
4. har överlåtit hela sin rörelse,
5. under en sammanhängande tid av sex månader inte har drivit sådan rörelse som tillståndet avser, *eller*
6. försatts i konkurs eller om beslut fattats om att institutet *skall* träda i tvångslikvidation.

I fall som avses i första stycket 2 och 5 får i stället varning meddelas om det är tillräckligt.

Om någon som ingår i ett kreditinstituts styrelse eller är dess verkställande direktör *eller om styrelsen i sin helhet* inte uppfyller de krav som anges i 3 kap. 2 § 4, *ska* Finansinspektionen återkalla institutets tillstånd. Det får dock ske bara om inspektionen först beslutat att anmärka på personen *eller personerna* och om *denne eller dessa*, sedan en av inspektionen bestämd tid om högst tre månader har gått, fortfarande finns kvar i styrelsen eller som verkställande direktör.

Finansinspektionen *ska* återkalla ett kreditinstituts tillstånd om institutet

1. inte har anmälts för registrering inom föreskriven tid eller anmälan har avskrivits eller avslagits genom ett beslut som har vunnit laga kraft,
2. inte inom ett år från det tillstånd beviljades har börjat driva sådan rörelse som tillståndet avser,
3. har förklarat sig avstå från tillståndet,
4. har överlåtit hela sin rörelse,
5. under en sammanhängande tid av sex månader inte har drivit sådan rörelse som tillståndet avser,
6. försatts i konkurs eller om beslut fattats om att institutet *ska* träda i tvångslikvidation, *eller*
7. *har fått tillståndet genom att lämna falska uppgifter eller på något annat otillbörligt sätt.*

I fall som avses i första stycket 2, 5 och 7 får i stället varning meddelas, om det är tillräckligt.

¹⁸ Senaste lydelse 2005:1055.

5 §

Har Finansinspektionen av en behörig myndighet underrättats om att ett svenskt kreditinstitut överträtt föreskrifter som gäller i det landet för sådana institut, *skall* inspektionen vidta de åtgärder som anges i 1–4 §§ mot institutet, om det föreligger någon omständighet som avses där. Inspektionen *skall* underrätta den behöriga myndigheten om vilka åtgärder som vidtas.

Straffavgift

Om ett kreditinstitut har meddelats beslut om anmärkning eller varning enligt 1 §, får Finansinspektionen besluta att institutet ska betala en *straffavgift*.

Avgiften tillfaller staten.

Straffavgiften skall fastställas till lägst femtusen kronor och högst femtio miljoner kronor.

Avgiften får inte överstiga tio procent av kreditinstitutets omsättning närmast föregående räkenskapsår.

Om överträdelsen har skett under institutets första verksamhetsår eller om uppgifter om omsättningen annars saknas eller är bristfälliga, får den uppskattas.

Avgiften får inte vara så stor att institutet därefter inte uppfyller kraven enligt 6 kap. 1 §.

Har Finansinspektionen av en behörig myndighet underrättats om att ett svenskt kreditinstitut överträtt föreskrifter som gäller i det landet för sådana institut, *ska* inspektionen *genast* vidta de åtgärder som anges i 1–4 §§ mot institutet, om det föreligger någon omständighet som avses där. Inspektionen *ska genast* underrätta den behöriga myndigheten om vilka åtgärder som vidtas.

Sanktionsavgift

7 §¹⁹

Om ett kreditinstitut har meddelats beslut om anmärkning eller varning enligt 1 § eller *varning enligt 3 § första stycket 7 jämfört med andra stycket*, får Finansinspektionen besluta att institutet ska betala en *sanktionsavgift*.

Avgiften tillfaller staten.

8 §

Sanktionsavgiften ska fastställas till högst

1. tio procent av kreditinstitutets omsättning närmast föregående räkenskapsår, eller

2. två gånger summan av den vinst eller två gånger de kostnader som undvikits till följd av regelöverträdelsen, om beloppen går att fastställa.

Sanktionsavgiften får inte bestämmas till ett lägre belopp än 5 000 kronor.

¹⁹ Senaste lydelse 2013:455.

9 §

När straffavgiftens storlek fastställs, skall särskild hänsyn tas till hur allvarlig den överträdelse är som föranlett anmärkningen eller varningen och hur länge överträdelsen har pågått.

När sanktionsavgiftens storlek fastställs, ska särskild hänsyn tas till sådana omständigheter som anges i 1 a och 1 b §§ samt till institutets finansiella ställning och, om det går att fastställa, den vinst eller de kostnader som överträdelsen medfört för institutet.

15 §

Finansinspektionen får förelägga ett institut eller ett företag, som tillhör någon av följande kategorier att göra rättelse om det inte driver sin rörelse enligt de bestämmelser som avses i 1 §, nämligen

1. utländska kreditinstitut som driver verksamhet här enligt 4 kap. 1 eller 2 §, och

2. sådana finansiella institut och dotterföretag som driver verksamhet här enligt 4 kap. 3 §.

Om institutet eller företaget inte följer föreläggandet, skall inspektionen underrätta den behöriga myndigheten i företagets hemland.

Om rättelse inte sker, får Finansinspektionen förbjuda institutet eller företaget att påbörja nya transaktioner här i landet. Innan förbud meddelas skall inspektionen underrätta den behöriga myndigheten i företagets hemland. I brådskande fall får inspektionen meddela förbud utan föregående underrättelse till hemlandsmyndigheten. Denna skall då underrättas så snart det kan ske.

Om ett utländskt kreditinstitut som driver verksamhet i Sverige enligt 4 kap. 1, 2 eller 3 § inte driver sin verksamhet i enlighet med de bestämmelser som avses i 1 § eller om det finns en väsentlig risk för att bestämmelserna inte följs, ska Finansinspektionen underrätta den behöriga myndigheten i institutets hemland.

I brådskande fall får inspektionen, i avvaktan på åtgärder som vidtas av hemlandets behöriga myndigheter, själv vidta åtgärder mot institutet i syfte att värna den finansiella stabiliteten i Sverige. Åtgärderna ska stå i proportion till syftet och upphöra så snart de inte längre behövs eller hemmedlemsstatens myndigheter vidtar en sådan rekonstruktionsåtgärd som avses i artikel 3 i direktiv 2001/24/EG²⁰.

²⁰ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG av den 4 april 2001 om rekonstruktion och likvidation av kreditinstitut.

16 kap.

1 §²¹

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. vilken information ett kreditinstitut ska lämna till sina kunder eller till dem som institutet erbjuder sina tjänster,

2. de krav som ska gälla för deltagande i ledningen av ett kreditinstitut enligt 3 kap. 2 § första stycket 4 och 14 kap. 2 § andra stycket 1,

2. vilka poster som får räknas in i startkapitalet enligt 3 kap. 5–7 §§,

3. vilka poster som får räknas in i startkapitalet enligt 3 kap. 5–7 §§,

3. vilka åtgärder som ett kreditinstitut ska vidta för att uppfylla de krav på soliditet och likviditet, riskhantering, genomlysning, system för hantering av uppgifter om insättare och deras insättningar, sundhet samt riktlinjer och instruktioner som avses i 6 kap. 1–5 §§,

4. vilka åtgärder som ett kreditinstitut ska vidta för att uppfylla de krav på soliditet och likviditet, riskhantering, genomlysning, system för hantering av uppgifter om insättare och deras insättningar, sundhet samt riktlinjer och instruktioner som avses i 6 kap. 1–5 §§,

5. kreditinstitutets mångfalds-policy vid tillsättandet av styrelse samt resurser för introduktion och utbildning av styrelseledamöter,

4. vilka begränsningar som gäller när ett bankaktiebolag eller ett kreditmarknadsbolag tar emot egna aktier eller aktier i sitt moderbolag som pant enligt 10 kap. 12 §,

6. vilka begränsningar som gäller när ett bankaktiebolag eller ett kreditmarknadsbolag tar emot egna aktier eller aktier i sitt moderbolag som pant enligt 10 kap. 12 §,

5. vilka upplysningar som ett kreditinstitut och sådana utländska kreditinstitut som har inrättat filial enligt 4 kap. 4 § ska lämna till Finansinspektionen för dess tillsynsverksamhet, och

7. vilka upplysningar som ett kreditinstitut och sådana utländska kreditinstitut som inrättat filial i Sverige ska lämna till Finansinspektionen för dess tillsynsverksamhet, och

6. sådana avgifter för tillsyn som avses i 13 kap. 16 §.

8. sådana avgifter för tillsyn som avses i 13 kap. 16 §.

1. Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer i fråga om 13 kap. 6 c och 7 §§ samt 15 kap. 15 § och i övrigt den 1 augusti 2014.

2. Äldre föreskrifter gäller för överträdelser som i sin helhet inträffat före ikraftträdandet.

²¹ Senaste lydelse 2011:830.

2.18 Förslag till lag om ändring i lagen (2004:298) om införande av lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse

Härigenom föreskrivs att 15 § lagen (2004:298) om införande av lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse ska upphöra att gälla vid utgången av juli 2014.

2.19 Förslag till lag om ändring i lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat

Häri genom föreskrivs att 5 kap. 8 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

5 kap.

8 §¹

Om ett blandat finansiellt holdingföretag finns i toppen av ett finansiellt konglomerat, vars största sektor är bank- och värdepapperssektorn, gäller bestämmelserna om stora exponeringar i 7 kap. lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar för samtliga företag som tillhör den sektorn och för det blandade finansiella holdingföretaget.

Om ett blandat finansiellt holdingföretag finns i toppen av ett finansiellt konglomerat, vars största sektor är bank- och värdepapperssektorn, gäller bestämmelserna om stora exponeringar i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012² för samtliga företag som tillhör den sektorn och för det blandade finansiella holdingföretaget.

Denna lag träder i kraft den 1 augusti 2014.

¹ Senaste lydelse 2006:1388.

² EUT L 176, 27.6.2013, s.1 (Celex 32013R0575).

2.20 Förslag till lag om ändring i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden

Härigenom föreskrivs¹ i fråga om lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden

dels att 7 kap. 8 och 9 §§ ska upphöra att gälla,

dels att punkt 7 i ikraftträdande- och övergångsbestämmelserna till lagen ska upphöra att gälla,

dels att 1 kap. 5 och 11 §§, 3 kap. 1, 2, 5, 7 och 12 §§, 8 kap. 42 §, 23 kap. 2 §, 24 kap. 3 och 7 §§, 25 kap. 1, 4 och 8–10 §§ samt rubriken närmast före 25 kap. 8 § ska ha följande lydelse,

dels att det i lagen ska införas åtta nya paragrafer, 8 kap. 4 a och 8 b–8e §§ och 25 kap. 1 a–1 c §§ samt en ny rubrik närmast före 8 kap. 8 e § av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

5 §²

I denna lag betyder

1. *anknutet ombud*: en fysisk eller juridisk person som har träffat avtal med ett svenskt värdepappersinstitut eller ett utländskt värdepappersföretag som hör hemma inom EES om att för bara detta instituts eller företags räkning

a) marknadsföra investerings- eller sidotjänster,

b) ta emot eller vidarebefordra instruktioner eller order avseende investeringstjänster eller finansiella instrument,

c) placera finansiella instrument, eller

d) tillhandahålla investeringsrådgivning till kund avseende dessa instrument eller tjänster,

2. *behörig myndighet*: i Sverige Finansinspektionen och i särskilt angivna fall Bolagsverket och i övrigt en utländsk myndighet som har behörighet att utöva tillsyn över utländska värdepappersföretag och företag som driver en reglerad marknad eller annan motsvarande marknad eller som har behörighet att utöva tillsyn över emittenter vars överlåtbara värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad,

3. *börs*: ett svenskt aktiebolag eller en svensk ekonomisk förening som har fått tillstånd enligt denna lag att driva en eller flera reglerade marknader,

4. *clearingdeltagare*: den som får delta i clearingverksamheten hos en clearingorganisation,

5. *clearingorganisation*: ett företag som har fått tillstånd enligt 19 kap. eller förordning (EU) nr 648/2012 att driva clearingverksamhet,

6. *clearingverksamhet*: fortlöpande verksamhet som består i att

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG.

² Senaste lydelse 2013:288.

a) på clearingdeltagarnas vägnar göra avräkningar i fråga om deras förpliktelser att leverera finansiella instrument eller att betala i svensk eller utländsk valuta,

b) träda in som motpart till både köpare och säljare av finansiella instrument, eller

c) på annat väsentligt sätt ansvara för att förpliktelserna avvecklas genom överförande av likvid eller instrument,

7. *direktivet om marknader för finansiella instrument*: Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG av den 21 april 2004 om marknader för finansiella instrument och om ändring av rådets direktiv 85/611/EEG och 93/6/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/12/EG samt upphävande av rådets direktiv 93/22/EEG³, senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/78/EU⁴,

8. *EES*: Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,

9. *emittent*: i fråga om aktier aktiebolaget och i fråga om annat finansiellt instrument utgivaren eller utfärdaren av instrumentet,

10. *filial*: ett avdelningskontor med självständig förvaltning, varvid även ett utländskt värdepappersföretags etablering av flera driftställen i Sverige ska anses som en enda filial,

11. *genomförandeförordningen*: kommissionens förordning (EG) nr 1287/2006 av den 10 augusti 2006 om genomförande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG vad gäller dokumenteringsskyldigheter för värdepappersföretag, transaktionsrapportering, överblickbarhet på marknaden, upptagande av finansiella instrument till handel samt definitioner för tillämpning av det direktivet,

12. *handelsplattform*: ett multilateralt handelssystem (Multilateral Trading Facility, MTF) inom EES som drivs av ett värdepappersinstitut eller en börs och som sammanför ett flertal köp- och säljintressen i finansiella instrument från tredje man – inom systemet och i enlighet med icke skönsmässiga regler – så att detta leder till avslut,

13. *hemland*: det land där ett företag har fått tillstånd att driva sådan verksamhet som avses i denna lag,

14. *investerings tjänster och investeringsverksamheter*: de tjänster och verksamheter som anges i 2 kap. 1 §,

15. *kapitalbas*: detsamma som i 3 kap. lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar,

15. *kapitalbas*: detsamma som avses i artikel 72 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag⁵,

16. *koncern*: detsamma som i 1 kap. 11 och 12 §§ aktiebolagslagen (2005:551), varvid det som sägs om moderbolag tillämpas även på andra juridiska personer än aktiebolag,

³ EUT L 145 30.4.2004, s. 1 (Celex 32004L0039).

⁴ EUT L 331 15.12.2010, s. 120 (Celex 32010L0078).

⁵ EUT L 176 27.6.2013, s. 1 (Celex 32013R0575).

17. *kreditinstitut*: bank, kreditmarknadsföretag och utländskt bank- eller kreditföretag som driver bank- eller finansieringsrörelse från filial i Sverige,

18. *kvalificerat innehav*: ett direkt eller indirekt ägande i ett företag, om innehavet beräknat på det sätt som anges i 5 a § representerar 10 procent eller mer av kapitalet eller av samtliga röster eller annars möjliggör ett väsentligt inflytande över ledningen av företaget,

19. *professionell kund*: en sådan kund som avses i 8 kap. 16 eller 17 §,

20. *reglerad marknad*: ett multilateralt system inom EES som sammanför eller möjliggör sammanförande av ett flertal köp- och säljintressen i finansiella instrument från tredje man – regelmässigt, inom systemet och i enlighet med icke skönsmässiga regler – så att detta leder till avslut,

21. *sidotjänster*: de tjänster som anges i 2 kap. 2 §,

22. *sidoverksamheter*:

a) för ett värdepappersbolag de verksamheter som anges i 2 kap. 3 och 4 §§,

b) för en börs de verksamheter som anges i 13 kap. 12 §, och

c) för en clearingorganisation de verksamheter som anges i 20 kap. 7 §,

23. *startkapital*: detsamma som i 23. *startkapital*: det kapital som i kap. 5 § 17 lagen (2004:297) om för värdepappersföretag avses i bank- och finansieringsrörelse, artikel 4.51 i förordning (EU) nr 575/2013,

24. *systematisk internhandlare*: värdepappersinstitut som på ett organiserat, frekvent och systematiskt sätt handlar för egen räkning genom att utföra kundorder utanför en reglerad marknad eller en handelsplattform,

25. *utländskt värdepappersföretag*: ett utländskt företag som i hemlandet har tillstånd att driva värdepappersrörelse,

26. *värdepappersbolag*: ett svenskt aktieföretag som har fått tillstånd enligt denna lag att driva värdepappersrörelse och som inte är ett bankaktieföretag eller ett kreditmarknadsbolag enligt lagen om bank- och finansieringsrörelse,

27. *värdepappersinstitut*: värdepappersbolag, svenska kreditinstitut som har fått tillstånd enligt denna lag att driva värdepappersrörelse och utländska företag som driver värdepappersrörelse från filial i Sverige,

28. *värdepappersrörelse*: verksamhet som består i att yrkesmässigt tillhandahålla investeringstjänster eller utföra investeringsverksamhet, och

29. *öppenhetsdirektivet*: Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG av den 15 december 2004 om harmonisering av insynskraven angående upplysningar om emittenter vars värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad och om ändring av direktiv 2001/34/EG⁶, senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/78/EU⁷.

⁶ EUT L 390, 31.12.2004, s. 38 (Celex 32004L0109).

⁷ EUT L 331, 15.12.2010, s.120 (Celex 32010L0078).

11 §⁸

Den som är eller har varit knuten till ett värdepappersbolag, en börs eller en clearingorganisation som anställd eller uppdragstagare får inte obehörigen röja eller utnyttja vad han eller hon i anställningen eller under uppdraget har fått veta om någon annans affärsförhållanden eller personliga förhållanden.

Uppgift i en anmälan eller utsaga om misstänkta överträdelser av bestämmelser som gäller för verksamheten som kan avslöja anmälares identitet får inte obehörigen röjas.

I det allmännas verksamhet tillämpas i stället bestämmelserna i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400).

I 5 a § kreditupplysningslagen (1973:1173) finns bestämmelser som innebär att det som gäller om tystnadsplikt enligt första stycket inte hindrar att uppgifter i vissa fall utväxlas för kreditupplysningsändamål.

3 kap.

1 §⁹

Tillstånd att driva värdepappersrörelse ska ges ett svenskt aktiebolag, om

1. bolaget har sitt huvudkontor i Sverige,
2. bolagsordningen inte strider mot denna lag eller någon annan författning,
3. det finns skäl att anta att den planerade verksamheten kommer att drivas enligt bestämmelserna i denna lag och andra författningar som reglerar bolagets verksamhet,
4. den som har eller kan förväntas komma att få ett kvalificerat innehav i bolaget bedöms lämplig att utöva ett väsentligt inflytande över ledningen av ett värdepappersbolag,
5. den som ska ingå i styrelsen för bolaget eller vara verkställande direktör i det, eller vara ersättare för någon av dem, har tillräcklig insikt och erfarenhet för att delta i ledningen av ett värdepappersbolag och även i övrigt är lämplig för en sådan uppgift, och
5. den som ska ingå i styrelsen för bolaget eller vara verkställande direktör i det, eller vara ersättare för någon av dem, har tillräcklig insikt och erfarenhet för att delta i ledningen av ett värdepappersbolag och även i övrigt är lämplig för en sådan uppgift, och *om styrelsen i sin helhet har tillräcklig kunskap och erfarenhet för att leda bolaget, och*
6. bolaget uppfyller de villkor i övrigt som anges i denna lag.

Tillstånd att driva sidoverksamhet enligt 2 kap. 3 § första stycket ska ges ett värdepappersbolag, om det finns särskilda skäl och verksamheten kan komma att underlätta rörelsen.

⁸ Senaste lydelse 2009:522.

⁹ Senaste lydelse 2009:365.

2 §¹⁰

Vid bedömningen enligt 1 § första stycket 4 av om en innehavare är lämplig ska dennes anseende och kapitalstyrka beaktas. Det ska också beaktas om det finns skäl att anta att

1. innehavaren kommer att motverka att värdepappersbolagets verksamhet drivs på ett sätt som är förenligt med kraven i denna lag och andra författningar som reglerar företagets verksamhet, eller

2. innehavet har samband med eller kan öka risken för

a) penningtvätt enligt 1 kap. 5 § 6 lagen (2009:62) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism, eller

b) brott enligt 2 § 2, 3 § eller 4 § lagen (2002:444) om straff för finansiering av särskilt allvarlig brottslighet i vissa fall, såvitt avser brott enligt 2 § lagen (2003:148) om straff för terroristbrott.

Om den som kommer att ha ett kvalificerat innehav i bolaget är ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag ska det vid bedömningen av innehavarens anseende särskilt beaktas om dess ledning uppfyller de krav som ställs på ledningen i ett sådant företag enligt 9 kap. 13 § lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar respektive 5 kap. 16 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat.

Om den som kommer att ha ett kvalificerat innehav i bolaget är ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag ska det vid bedömningen av innehavarens anseende särskilt beaktas om dess ledning uppfyller de krav som ställs på ledningen i ett sådant företag enligt 3 kap. 5 § lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag respektive 5 kap. 16 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat.

Om bolaget har eller kan förväntas komma att få nära förbindelser med någon annan, får tillstånd ges bara om förbindelserna inte hindrar en effektiv tillsyn av värdepappersbolaget.

5 §¹¹

Ett värdepappersbolag ska ha en styrelse med minst tre ledamöter. Bolaget ska ha en verkställande direktör.

Den som är verkställande direktör får inte vara ordförande i styrelsen. Finansinspektionen får, efter ansökan från värdepappersbolaget, medge undantag från detta krav.

Ett värdepappersbolag ska ha minst en revisor. Minst en revisor som bolagsstämman utsett ska vara auktoriserad revisor.

7 §¹²

Bestämmelser om kapital- Bestämmelser om kapital-

¹⁰ Senaste lydelse 2009:365.

¹¹ Senaste lydelse 2013:233.

¹² Ändringen innebär bl.a. att andra och tredje styckena upphävs.

täckning och stora exponeringar finns i lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar.

Ett värdepappersbolags kapitalbas får inte understiga det belopp som enligt 6 § krävdes när verksamheten påbörjades. För ett värdepappersbolag som har bytt redovisningsvaluta gäller i stället att kapitalbasen inte får understiga det högsta av de belopp som avses i 6 och 7 §§ lagen (2000:35) om byte av redovisningsvaluta i finansiella företag.

Ett värdepappersbolags alternativ till startkapital enligt 6 § andra eller tredje stycket får inte i värde understiga vad som krävdes när verksamheten påbörjades.

täckning och stora exponeringar finns i förordning (EU) nr 575/2013, lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag och lagen (2014:000) om kapitalbuffertar.

12 §

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka poster som får räknas in i startkapitalet enligt 6 §.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. vilka poster som får räknas in i startkapitalet enligt 6 §, och

2. vilka krav som enligt 1 § första stycket 5 och 24 kap. 3 § andra stycket 1 ska ställas på den som ska ingå i styrelsen eller vara verkställande direktör i ett värdepappersbolag, eller vara ersättare för någon av dem och på styrelsen i dess helhet.

8 kap.

4 a §

Ett värdepappersbolag ska tillhandahålla ändamålsenliga rapporteringssystem för anställda som vill göra anmälningar om misstänkta överträdelser av bestämmelser som gäller för verksamheten.

Personuppgiftslagen (1998:204) gäller vid behandling av personuppgifter inom ramen för sådana rapporteringssystem som avses i

första stycket.

8 b §

Den som är ledamot i styrelsen för ett värdepappersbolag eller är dess verkställande direktör får utöver detta uppdrag ha det antal uppdrag som styrelseledamot eller verkställande direktör i andra företag som bedöms lämpligt med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet samt till arten, omfattningen och komplexiteten hos bolagets verksamhet.

Om ett värdepappersbolag är betydande i fråga om storlek, intern organisation samt verksamhetens art, omfattning och komplexitet, får en styrelseledamot eller verkställande direktör endast inneha en av följande kombinationer av uppdrag:

- 1. ett uppdrag som verkställande direktör och två uppdrag som styrelseledamot, eller*
- 2. fyra uppdrag som styrelseledamot.*

8 c §

Vid tillämpningen av 8 b § andra stycket ska

1. uppdrag inom samma koncern eller i företag där värdepappersbolaget har ett kvalificerat innehav räknas som ett enda uppdrag, och

2. uppdrag i verksamheter och organisationer som inte huvudsakligen har ett kommersiellt syfte inte beaktas.

8 b § andra stycket gäller inte om styrelseledamoten representerar svenska staten.

En styrelseledamot eller verkställande direktör i ett värdepappersbolag som är betydande får, efter tillstånd av Finansinspektionen, ha ytterligare ett uppdrag som styrelseledamot utöver de som anges i 8 b § andra stycket 1 eller 2.

8 d §

Den som är styrelseledamot eller verkställande direktör i ett värdepappersbolag ska avsätta tillräckligt med tid för att kunna utföra sitt uppdrag.

Rörlig ersättning

8 e §

Den rörliga ersättningen till en anställd i ett värdepappersbolag vars arbetsuppgifter har en väsentlig inverkan på bolagets riskprofil får inte vara större än den fasta ersättningen.

42 §

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. vad ett värdepappersinstitut ska iaktta för att uppfylla skyldigheterna i 1 §,

2. vilka åtgärder som ett värdepappersbolag ska vidta för att uppfylla de krav på soliditet och likviditet, riskhantering och genomlysning samt riktlinjer och instruktioner som avses i 3–8 §§,

3. värdepappersbolags mångfaldspolicy vid tillsättandet av styrelse samt resurser för introduktion och utbildning av styrelseledamöter,

3. de riktlinjer, regler och rutiner ett värdepappersinstitut ska upprätta och tillämpa enligt 9 §,

4. vilka system, resurser och rutiner ett värdepappersinstitut ska ha enligt 10 §,

5. vad ett värdepappersinstitut ska iaktta för att uppfylla skyldigheterna i 11 §,

6. dokumentation enligt 12 §,

7. övervakning av handeln och kursbildningen enligt 13 §,

8. vad ett värdepappersinstitut ska iaktta och vilka krav som institutet ska uppfylla vid uppdragsavtal enligt 14 §,

9. vad ett värdepappersinstitut ska iaktta när det delar in sina kunder i kategorier enligt 15 §,

10. hantering av intressekonflikter enligt 21 §,

4. de riktlinjer, regler och rutiner ett värdepappersinstitut ska upprätta och tillämpa enligt 9 §,

5. vilka system, resurser och rutiner ett värdepappersinstitut ska ha enligt 10 §,

6. vad ett värdepappersinstitut ska iaktta för att uppfylla skyldigheterna i 11 §,

7. dokumentation enligt 12 §,

8. övervakning av handeln och kursbildningen enligt 13 §,

9. vad ett värdepappersinstitut ska iaktta och vilka krav som institutet ska uppfylla vid uppdragsavtal enligt 14 §,

10. vad ett värdepappersinstitut ska iaktta när det delar in sina kunder i kategorier enligt 15 §,

11. hantering av intressekonflikter enligt 21 §,

11. vilken information ett värdepappersinstitut ska lämna till sina kunder enligt 22 §,

12. på vilket sätt information enligt 22 b § ska lämnas till kunderna,

13. vad ett värdepappersinstitut ska iaktta vid inhämtande av uppgifter från sina kunder enligt 23 och 24 §§,

14. vad ett värdepappersinstitut ska iaktta vid en prövning enligt 23 och 24 §§,

15. vilka finansiella instrument som ska anses vara okomplicerade enligt 25 § första stycket 1 e,

16. dokumentation och rapportering till kund enligt 26 och 27 §§,

17. vad ett värdepappersinstitut ska iaktta för att uppfylla kraven på att uppnå bästa möjliga resultat enligt 28 §,

18. riktlinjer för utförande av order enligt 29 §,

19. hantering av kunders order enligt 33 §,

20. hantering av finansiella instrument enligt 34 §,

21. hantering av medel enligt 35 §,

22. mottagande av medel på konto samt bolagets eller företagets system för hantering av vissa uppgifter enligt 36 §,

23. vilka begränsningar som ska gälla vid ställande av säkerhet enligt 37 § andra stycket, och

24. vilka uppgifter som ska antecknas i en förteckning enligt 38 § fjärde stycket.

12. vilken information ett värdepappersinstitut ska lämna till sina kunder enligt 22 §,

13. på vilket sätt information enligt 22 b § ska lämnas till kunderna,

14. vad ett värdepappersinstitut ska iaktta vid inhämtande av uppgifter från sina kunder enligt 23 och 24 §§,

15. vad ett värdepappersinstitut ska iaktta vid en prövning enligt 23 och 24 §§,

16. vilka finansiella instrument som ska anses vara okomplicerade enligt 25 § första stycket 1 e,

17. dokumentation och rapportering till kund enligt 26 och 27 §§,

18. vad ett värdepappersinstitut ska iaktta för att uppfylla kraven på att uppnå bästa möjliga resultat enligt 28 §,

19. riktlinjer för utförande av order enligt 29 §,

20. hantering av kunders order enligt 33 §,

21. hantering av finansiella instrument enligt 34 §,

22. hantering av medel enligt 35 §,

23. mottagande av medel på konto samt bolagets eller företagets system för hantering av vissa uppgifter enligt 36 §,

24. vilka begränsningar som ska gälla vid ställande av säkerhet enligt 37 § andra stycket, och

25. vilka uppgifter som ska antecknas i en förteckning enligt 38 § fjärde stycket.

23 kap.

2 §

Värdepappersinstitut, börser, clearingorganisationer och sådana utländska företag som har tillstånd att driva en reglerad marknad från filial i Sverige *skall* lämna Finansinspektionen upplysningar om sin verksamhet och därmed samman-

Värdepappersinstitut, börser, clearingorganisationer och sådana utländska företag som har tillstånd att driva en reglerad marknad från filial i Sverige *ska* lämna Finansinspektionen upplysningar om sin verksamhet och därmed samman-

hängande omständigheter enligt föreskrifter som meddelats med stöd av lagen.

Företagen *skall*, utöver vad som anges i första stycket, lämna Finansinspektionen de upplysningar som inspektionen begär.

hängande omständigheter enligt föreskrifter som meddelats med stöd av lagen.

Företagen *ska*, utöver vad som anges i första stycket, lämna Finansinspektionen de upplysningar som inspektionen begär.

Finansinspektionen får även begära sådana upplysningar som avses i första och andra styckena av personer som är anställda hos de företag som avses i första stycket samt av personer som är anställda i företag som avses i 6 kap 1 § lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag.

24 kap.

3 §¹³

Tillstånd ska ges till förvärv som avses i 1 §, om förvärvaren bedöms lämplig att utöva ett väsentligt inflytande över ledningen av ett värdepappersbolag, en börs eller en clearingorganisation och det kan antas att det tilltänkta förvärvet är ekonomiskt sunt. Hänsyn ska tas till förvärvarens sannolika påverkan på verksamheten i värdepappersbolaget, börsen eller clearingorganisationen.

Vid bedömningen enligt första stycket ska förvärvarens anseende och kapitalstyrka beaktas. Det ska också beaktas

1. om den som till följd av förvärvet kommer att ingå i styrelsen för värdepappersbolaget, börsen eller clearingorganisationen eller vara verkställande direktör i detta företag, eller vara ersättare för någon av dem, har tillräcklig insikt och erfarenhet för att delta i ledningen av ett värdepappersbolag, en börs eller en clearingorganisation och även i övrigt är lämplig för en sådan uppgift,

1. om den som till följd av förvärvet kommer att ingå i styrelsen för värdepappersbolaget, börsen eller clearingorganisationen eller vara verkställande direktör i detta företag, eller vara ersättare för någon av dem, har tillräcklig insikt och erfarenhet för att delta i ledningen av ett värdepappersbolag, en börs eller en clearingorganisation och även i övrigt är lämplig för en sådan uppgift *samt om styrelsen i sin helhet har tillräckliga kunskaper och erfarenheter för att leda företaget,*

2. om det finns skäl att anta att förvärvaren kommer att motverka att värdepappersbolagets, börsens eller clearingorganisationens rörelse drivs på ett sätt som är förenligt med denna lag och andra författningar som reglerar företagets verksamhet, och

¹³ Senaste lydelse 2009:365.

3. om det finns skäl att anta att förvärvet har samband med eller kan öka risken för

a) penningtvätt enligt 1 kap. 5 § 6 lagen (2009:62) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism, eller

b) brott enligt 2 § 2, 3 § eller 4 § lagen (2002:444) om straff för finansiering av särskilt allvarlig brottslighet i vissa fall, såvitt avser brott enligt 2 § lagen (2003:148) om straff för terroristbrott.

Om det är fråga om ett värdepappersbolag och förvärvaren är ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag ska det vid bedömningen av förvärvarens anseende särskilt beaktas om dess ledning uppfyller de krav som ställs på ledningen i ett sådant företag enligt 9 kap. 13 § lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar respektive 5 kap. 16 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat.

Om det är fråga om ett värdepappersbolag och förvärvaren är ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag ska det vid bedömningen av förvärvarens anseende särskilt beaktas om dess ledning uppfyller de krav som ställs på ledningen i ett sådant företag enligt 3 kap. 5 § lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag respektive 5 kap. 16 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat.

Om förvärvet av aktier i ett värdepappersbolag skulle leda till nära förbindelser mellan bolaget och någon annan, ska tillstånd ges bara om förbindelserna inte hindrar en effektiv tillsyn av bolaget.

7 §¹⁴

Finansinspektionen får besluta att ägaren till ett kvalificerat innehav av aktier eller andelar vid stämman inte får företräda fler aktier eller andelar än som motsvarar ett innehav som inte är kvalificerat

1. om ägaren motverkar eller kan antas komma att motverka att värdepappersbolagets, börsens eller clearingorganisationens verksamhet drivs på ett sätt som är förenligt med kraven i denna lag och andra författningar som reglerar företagets verksamhet,

2. om ägaren i väsentlig utsträckning har åsidosatt sina skyldigheter i näringsverksamhet eller i andra ekonomiska angelägenheter eller gjort sig skyldig till allvarlig brottslighet,

3. om ägaren, när det är fråga om ett värdepappersbolag, är ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag och dess ledning inte uppfyller de krav som ställs på ledningen i ett sådant företag enligt 9 kap. 13 § lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar respektive 5 kap. 16 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn

3. om ägaren, när det är fråga om ett värdepappersbolag, är ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag och dess ledning inte uppfyller de krav som ställs på ledningen i ett sådant företag enligt 3 kap. 5 § lagen (2014:000) tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag respektive 5 kap. 16 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn

¹⁴ Senaste lydelse 2009:365.

över finansiella konglomerat, eller över finansiella konglomerat, eller
4. om det finns skäl att anta att innehavet har samband med eller kan öka risken för

a) penningtvätt enligt 1 kap. 5 § 6 lagen (2009:62) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism, eller

b) brott enligt 2 § 2, 3 § eller 4 § lagen (2002:444) om straff för finansiering av särskilt allvarlig brottslighet i vissa fall, såvitt avser brott enligt 2 § lagen (2003:148) om straff för terroristbrott.

Om den som har ett kvalificerat innehav av aktier eller andelar inte har ansökt om tillstånd till ett förvärv som avses i 1 §, får Finansinspektionen besluta att innehavaren vid stämman inte får företräda aktierna eller andelarna till den del de omfattas av ett krav på tillstånd.

Om någon i strid med ett beslut av Finansinspektionen har ett kvalificerat innehav av aktier eller andelar, får innehavaren inte företräda aktierna eller andelarna vid stämman till den del innehavet står i strid med beslutet.

25 kap.

1 §

Om ett svenskt värdepappersinstitut, en börs eller en svensk clearingorganisation har åsidosatt sina skyldigheter enligt denna lag, andra författningar som reglerar företagets verksamhet, företagets bolagsordning, stadgar eller reglemente eller interna instruktioner som har sin grund i en författning som reglerar företagets verksamhet, *skall* Finansinspektionen ingripa.

Finansinspektionen *skall* då utfärda ett föreläggande att inom viss tid begränsa rörelsen i något avseende, *minska riskerna i den* eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen, ett förbud att verkställa beslut eller en anmärkning. Om överträdelsen är allvarlig, *skall* företagets tillstånd återkallas eller, om det är tillräckligt, varning meddelas.

Om ett svenskt värdepappersinstitut, en börs eller en svensk clearingorganisation har åsidosatt sina skyldigheter enligt denna lag, andra författningar som reglerar företagets verksamhet, företagets bolagsordning, stadgar eller reglemente eller interna instruktioner som har sin grund i en författning som reglerar företagets verksamhet, *ska* Finansinspektionen ingripa.

Finansinspektionen *ska* då utfärda ett föreläggande att inom viss tid begränsa *eller minska riskerna i* rörelsen i något avseende, *begränsa eller helt underlåta utdelning eller räntebetalningar* eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen, ett förbud att verkställa beslut eller en anmärkning. Om överträdelsen är allvarlig, *ska* företagets tillstånd återkallas eller, om det är tillräckligt, varning meddelas.

Finansinspektionen ska även ingripa genom att utfärda ett föreläggande i enlighet med andra stycket om det finns skäl att anta att ett värdepappersbolag inom tolv månader sannolikt inte längre

kommer uppfylla sina skyldigheter enligt denna lag eller andra författningar som reglerar bolagets verksamhet.

1 a §

Vid valet av sanktion ska Finansinspektionen ta hänsyn till hur allvarlig överträdelsen är och hur länge den pågått. Särskild hänsyn ska tas till överträdelsens art, överträdelsens konkreta och potentiella effekter på det finansiella systemet och eventuella skador som uppstått. Som en förmildrande omständighet ska beaktas om överträdelsen är ursäktlig.

Finansinspektionen får avstå från ingripande om en överträdelse är ringa eller ursäktlig, om företaget gör rättelse eller om någon annan myndighet har vidtagit åtgärder mot företaget och dessa åtgärder bedöms tillräckliga.

1 b §

Utöver det som anges i 1 a § ska i försvårande riktning beaktas om företaget tidigare har begått en överträdelse. Vid denna bedömning bör särskild vikt fästas vid om överträdelserna är likartade och den tid som har förflutit mellan de olika överträdelserna.

I förmildrande riktning ska beaktas om företaget

1. i väsentlig mån genom ett aktivt samarbete har underlättat Finansinspektionens utredning, och

2. snabbt upphört med överträdelsen sedan den anmälts till eller påtalats av Finansinspektionen.

1 c §

I lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag finns bestäm-

melser om möjlighet att ingripa genom ett beslut om ett särskilt kapitalbaskrav och särskilda likviditetskrav.

I lagen (2014:000) om kapitalbuffertar finns bestämmelser om ingripande, om ett värdepappersbolag inte uppfyller kapitalbas-kraven enligt den lagen.

4 §

Om någon som ingår i ett värdepappersbolags, en börs eller en svensk clearingorganisations styrelse eller är verkställande direktör inte uppfyller de krav som anges i 3 kap. 1 § första stycket 5, 12 kap. 2 § 4 och 19 kap. 3 § 4, *skall* Finansinspektionen återkalla företagets tillstånd. Detta får dock ske bara om inspektionen först har beslutat att påtala för företaget att personen inte uppfyller kraven, och *han eller hon* finns kvar i styrelsen eller som verkställande direktör *efter det att* en av inspektionen bestämd tid om högst tre månader har gått ut.

I stället för att återkalla tillståndet, får Finansinspektionen besluta att en styrelseledamot eller verkställande direktör inte längre får vara det. Inspektionen får då förordna en ersättare. Ersättarens uppdrag gäller till dess företaget har utsett en ny styrelseledamot eller verkställande direktör.

Det som sägs i första och andra styckena om verkställande direktör *skall* tillämpas även på en ställföreträdare för verkställande direktör.

Straffavgift

Om någon som ingår i ett värdepappersbolags, en börs eller en svensk clearingorganisations styrelse eller är verkställande direktör, *eller om styrelsen i sin helhet*, inte uppfyller de krav som anges i 3 kap. 1 § första stycket 5, 12 kap. 2 § 4 och 19 kap. 3 § 4, *ska* Finansinspektionen återkalla företagets tillstånd. Detta får dock ske bara om inspektionen först har beslutat att påtala för företaget att personen eller personerna inte uppfyller kraven och *om denne eller dessa, sedan* en av inspektionen bestämd tid om högst tre månader har gått, *fortfarande* finns kvar i styrelsen eller som verkställande direktör.

Det som sägs i första och andra styckena om verkställande direktör *ska* tillämpas även på en ställföreträdare för verkställande direktör.

Sanktionsavgift

8 §

Om ett svenskt värdepappersinstitut, en börs eller en svensk clearingorganisation har meddelats beslut om anmärkning eller varning enligt 1 § eller varning enligt 5 § första stycket 1 och 5 jämfört med andra stycket, får

Om ett svenskt värdepappersinstitut, en börs eller en svensk clearingorganisation har meddelats beslut om anmärkning eller varning enligt 1 § eller varning enligt 5 § första stycket 1 och 5 jämfört med andra stycket, får

Finansinspektionen besluta att företaget *skall* betala en straffavgift. Finansinspektionen besluta att företaget *ska* betala en *sanktionsavgift*.

Avgiften tillfaller staten.

Avgiften tillfaller staten.

9 §

Straffavgiften skall uppgå till lägst 5 000 kronor och högst 50 miljoner kronor.

Sanktionsavgiften ska fastställas till högst

1. tio procent av företagets omsättning närmast föregående räkenskapsår, eller

2. två gånger summan av den vinst överträdelsen medfört eller två gånger de kostnader som undvikits till följd av överträdelsen, om beloppen går att fastställa.

Avgiften får inte överstiga tio procent av företagets omsättning närmast föregående räkenskapsår.

Sanktionsavgiften får inte bestämmas till ett lägre belopp än 5 000 kronor.

Om överträdelsen har skett under företagets första verksamhetsår eller om uppgifter om omsättningen annars saknas eller är bristfälliga, får den uppskattas.

För värdepappersinstitut får avgiften inte vara så stor att institutet därefter inte uppfyller kraven i 8 kap. 3 § denna lag eller 6 kap. 1 § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse.

10 §

När *straffavgiftens* storlek beslutas, *skall* särskild hänsyn tas till *hur allvarlig den överträdelse är som föranlett anmärkningen eller varningen och hur länge överträdelsen har pågått.*

När *sanktionsavgiftens* storlek fastställs, *ska* särskild hänsyn tas till *sådana omständigheter som anges i 1 a och 1 b §§, samt till företagets finansiella ställning och, om det går att fastställa, den vinst eller de kostnader som överträdelsen medfört för företaget.*

1. Denna lag träder i kraft den 1 augusti 2014.

2. Äldre föreskrifter gäller för överträdelser som i sin helhet inträffat före ikraftträdandet.

2.21 Förslag till lag om ändring i lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut

Häri genom föreskrivs att 4 kap. 1 § och 7 kap. 3 § lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

4 kap.

1 §

Staten har gentemot en aktieägare i ett kreditinstitut rätt att lösa in aktierna, om det är av synnerlig betydelse från allmän synpunkt och om

1. bolaget eller aktieägaren inte har antagit ett avtalsförslag vars villkor Prövningsnämnden funnit inte vara oskäligen,

2. bolaget eller aktieägaren inte har fullgjort en förpliktelse som följer av ett avtal om stöd enligt denna lag och som är av väsentlig betydelse, eller

3. bolagets kapitalbas inte uppgår till en fjärdedel av kapitalbaskravet, beräknad enligt 2 kap. 1 § första stycket 1 lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar.

3. bolagets kapitalbas inte uppgår till en fjärdedel av kapitalbaskravet, beräknad enligt *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsyns krav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012*¹.

Någon rätt till inlösen finns inte, om det efter Prövningsnämndens tidigare prövning har inträffat någon omständighet som medför att de av nämnden prövade avtalsvillkoren är oskäligen.

7 kap.

3 §²

Avgiftsunderlaget är summan av den avgiftsskyldiges skulder och avsettningsar – dock inte obeskickade reserver – vid utgången av räkenskapsåret enligt fastställd balansräkning, om inte annat följer av andra eller tredje stycket.

För en avgiftsskyldig som ingår i en koncern enligt årsredovisningslagen (1995:1554) ska avgiftsunderlaget minskas med skulder till andra avgiftsskyldiga företag i koncernen.

¹ EUT L 176, 27.6.2013, s. 1 (Celex 32013R0575).

² Senaste lydelse 2009:1418.

För ett kreditinstitut ska avgiftsunderlaget minskas med efterställda skuldförbindelser som får ingå i kapitalbasen enligt *lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar*.

För ett kreditinstitut ska avgiftsunderlaget minskas med efterställda skuldförbindelser som får ingå i kapitalbasen enligt *förordning (EU) nr 575/2013*.

Denna lag träder i kraft den 1 augusti 2014.

2.22 Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

Häri genom föreskrivs¹ i fråga om offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

dels att 30 kap. 30 § ska ha följande lydelse,

dels att det i lagen ska införas en ny paragraf, 30 kap. 4 b § av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

30 kap.

4 b §

Sekretess gäller i en statlig myndighets verksamhet som består i tillståndsgivning eller tillsyn med avseende på bank- och kreditväsendet, värdepappersmarknaden eller försäkringsväsendet för sådan uppgift, i en anmälan eller utsaga om överträdelse av bestämmelse som gäller för den som myndighetens verksamhet avser, som kan avslöja anmälarens identitet.

För uppgift i en allmän handling gäller sekretessen i högst femtio år.

30 §

Den tystnadsplikt som följer av 2 § första stycket första meningen, 4 § första stycket 2, 12 § första stycket och andra stycket 2, 13 §, 15 § första stycket 2, 23 § första stycket 2 och 27 § första stycket 2 och den tystnadsplikt som följer av ett förbehåll som gjorts med stöd av 9 § andra meningen, 14 § andra meningen, 26 § andra meningen eller 29 § andra meningen inskränker rätten enligt 1 kap. 1 § tryckfrihetsförordningen och 1 kap. 1 och 2 §§ yttrandefrihets-

Den tystnadsplikt som följer av 2 § första stycket första meningen, 4 § första stycket 2, 4 b §, 12 § första stycket och andra stycket 2, 13 §, 15 § första stycket 2, 23 § första stycket 2 och 27 § första stycket 2 och den tystnadsplikt som följer av ett förbehåll som gjorts med stöd av 9 § andra meningen, 14 § andra meningen, 26 § andra meningen eller 29 § andra meningen inskränker rätten enligt 1 kap. 1 § tryckfrihetsförordningen och 1 kap. 1 och 2 §§

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG.

grundlagen att meddela och yttrandefrihetsgrundlagen att
offentliggöra uppgifter. meddela och offentliggöra upp-
gifter.

Den tystnadsplikt som följer av 24 § inskränker rätten att meddela och offentliggöra uppgifter, när det är fråga om uppgift om andra ekonomiska eller personliga förhållanden än affärs- och driftförhållanden för den som trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som är föremål för myndighetens verksamhet.

Den tystnadsplikt som följer av 18 § inskränker rätten att meddela och offentliggöra uppgifter, när det är fråga om uppgift om en enskilds personliga förhållanden vars röjande kan vålla allvarligt men.

Denna lag träder i kraft den 1 augusti 2014.

2.23 Förslag till lag om ändring i lagen (2010:751) om betaltjänster

Härigenom föreskrivs att 3 kap. 2 § lagen (2010:751) om betaltjänster ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

3 kap.

2 §¹

Ett betalningsinstitut ska vid varje tidpunkt ha en kapitalbas som motsvarar minst startkapitalet enligt 1 § eller ett kapitalkrav beräknat enligt 3 eller 4 §. Betalningsinstitutets kapitalbas får inte underskrida det högsta av dessa två belopp.

Vid beräkningen av kapitalbasen och dess sammansättning gäller 3 kap. lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar och föreskrifter meddelade med stöd av 13 kap. 1 § 6 samma lag.

Vid beräkningen av kapitalbasen och dess sammansättning gäller Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012².

Ett betalningsinstitut som tillhör samma grupp som ett annat betalningsinstitut, eller ett kreditinstitut, ett värdepappersföretag, ett fondbolag, ett försäkringsföretag, en AIF-förvaltare som förvaltar specialfonder eller ett institut för elektroniska pengar får inte vid beräkning av kapitalbasen ta med sådana poster som ingår i beräkningen av något av dessa företags kapitalbas.

Ett betalningsinstitut som driver annan verksamhet i enlighet med 5 § får inte vid beräkningen av kapitalbasen ta med sådana poster som ingår i beräkningen av kapitalbasen i sådan annan verksamhet.

För ett betalningsinstitut som har bytt redovisningsvaluta gäller att kapitalbasen inte får understiga det högsta av de belopp som följer av 6 och 7 §§ lagen (2000:35) om byte av redovisningsvaluta i finansiella företag.

Denna lag träder i kraft den 1 augusti 2014.

¹ Senaste lydelse 2013:582.

² EUT L 176 27.6.2013, s. 1 (Celex 32013R0575).

2.24 Förslag till lag om ändring i lagen (2011:755) om elektroniska pengar

Härigenom föreskrivs att 3 kap. 2 § lagen (2011:755) om elektroniska pengar ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

3 kap.

2 §¹

Ett institut för elektroniska pengar ska vid varje tidpunkt ha en kapitalbas som lägst motsvarar startkapitalet enligt 1 § eller ett kapitalkrav beräknat enligt 3 §. Institutets kapitalbas får inte underskrida det högsta av dessa belopp.

Vid beräkningen av kapitalbasen och dess sammansättning ska *3 kap. lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar och de föreskrifter som har meddelats med stöd av 13 kap. 1 § 6 den lagen* tillämpas. Därutöver gäller följande vid beräkningen:

Vid beräkningen av kapitalbasen och dess sammansättning ska *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012²* tillämpas. Därutöver gäller följande vid beräkningen:

1. Ett institut för elektroniska pengar som tillhör samma grupp som ett annat institut för elektroniska pengar, eller ett betalningsinstitut, ett kreditinstitut, ett värdepappersföretag, ett fondbolag, en AIF-förvaltare som förvaltar specialfonder eller ett försäkringsföretag får vid beräkning av kapitalbasen inte ta med sådana poster som ingår i beräkningen av något av dessa företags kapitalbas.

2. Ett institut för elektroniska pengar som bedriver annan verksamhet i enlighet med 5 § får vid beräkningen av kapitalbasen inte ta med sådana poster som ingår i beräkningen av kapitalbasen i den andra verksamheten.

3. För ett institut för elektroniska pengar som har bytt redovisningsvaluta får kapitalbasen inte understiga det högsta av de belopp som följer av 6 och 7 §§ lagen (2000:35) om byte av redovisningsvaluta i finansiella företag.

Denna lag träder i kraft den 1 augusti 2014.

¹ Senaste lydelse 2013:584.

² EUT L 176 27.6.2013, s. 1 (Celex 32013R0575).

2.25 Förslag till lag om ändring i lagen (2011:1268) om investeringssparkonto

Häri genom föreskrivs att 5 § lagen (2011:1268) om investeringssparkonto ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

5 §

Med investeringsföretag avses

1. ett svenskt värdepappersbolag som har tillstånd enligt 2 kap. 2 § första stycket 1 lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden,

2. ett svenskt kreditinstitut som har tillstånd att bedriva bank- eller finansieringsrörelse enligt lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse,

3. ett utländskt värdepappersföretag som hör hemma i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) och som där har tillstånd att tillhandahålla sidotjänster som avses i bilaga I, avsnitt B punkt 1 till Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG av den 21 april 2004 om marknader för finansiella instrument och om ändring av rådets direktiv 85/611/EEG och 93/6/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/12/EG samt upphävande av rådets direktiv 93/22/EEG, senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/78/EU, eller

4. ett utländskt kreditinstitut som hör hemma i en stat inom EES och som där fått auktorisation att starta och driva verksamhet i kreditinstitut som avses i artikel 6 Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/48/EG av den 14 juni 2006 om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut, senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/78/EU.

4. ett utländskt kreditinstitut som hör hemma i en stat inom EES och som där fått auktorisation att starta och driva verksamhet i kreditinstitut som avses i artikel 8 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG¹.

Denna lag träder i kraft den 1 augusti 2014.

¹ EUT L 176, 27.6.2013, s. 338 (Celex 32013L0036).

2.26 Förslag till lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder

dels att 1 kap. 10 och 11 §§, 7 kap. 6 § och 9 kap. 4 § ska ha följande lydelse,

dels att det i lagen ska införas en ny paragraf, 7 kap. 6 a §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

10 §

Med ett förvaringsinstituts behöriga myndigheter avses följande. Om förvaringsinstitutet

1. är ett kreditinstitut med tillstånd som avses enligt *Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/48/EG av den 14 juni 2006 om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut (om arbetning), senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/89/EU: de myndigheter som anges i 1 kap. 3 § lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar,*

1. är ett kreditinstitut med tillstånd som avses enligt *Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG¹: den myndighet som anges i 1 kap. 6 § lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag eller en annan myndighet i ett annat land inom EES som utövar tillsyn över institut, institut för elektroniska pengar eller motsvarande utländska företag,*

2. är ett värdepappersföretag med tillstånd som avses enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG av den 21 april 2004 om marknader för finansiella instrument och om ändring av rådets direktiv 85/611/EEG och 93/6/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/12/EG samt upphävande av rådets direktiv 93/22/EEG, senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/78/EU: de myndigheter som anges i 1 kap. 5 § 2 lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden,

3. är ett sådant institut som avses i 9 kap. 4 § första stycket 3: de myndigheter i institutets hemland som enligt nationell lag eller annan författning har behörighet att utöva tillsyn över sådana institut,

¹ EUT L 176 27.6.2013, s. 338 (Celex 32013L0036).

4. är någon som avses i 9 kap. 7 §: de myndigheter i det land inom EES där denne är etablerad och vilka, enligt nationell lag eller annan författning, har behörighet att utöva tillsyn över denne, alternativt det officiella organ som har behörighet att registrera eller utöva tillsyn över denne i enlighet med yrkesetiska regler, eller

5. är utsett som förvaringsinstitut för en icke EES-baserad alternativ investeringsfond enligt 9 kap. 5 § och inte omfattas av 1–4: de berörda nationella myndigheterna i det land där förvaringsinstitutet har sitt stadgeenliga säte.

11 §

I denna lag betyder

1. *arbetstagarrepresentanter*: detsamma som i artikel 2 e i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/14/EG av den 11 mars 2002 om inrättande av en allmän ram för information till och samråd med arbetstagare i Europeiska gemenskapen²,

2. *direktivet om förvaltare av alternativa investeringsfonder*: Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av alternativa investeringsfonder samt om ändring av direktiv 2003/41/EG och 2009/65/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 1095/2010³,

3. *EES*: Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,

4. *emittent*: ett företag som har sitt stadgeenliga säte i ett land inom EES och vars aktier är upptagna till handel på en reglerad marknad,

5. *etablerad*:

a) för en alternativ investeringsfond: där fonden har tillstånd eller är registrerad eller, om fonden varken har tillstånd eller är registrerad, där dess stadgeenliga säte eller huvudkontor finns, eller, om fonden inte har något stadgeenligt säte eller huvudkontor, det land till vilket fonden har starkast anknytning,

b) för en AIF-förvaltare: där dess stadgeenliga säte finns,

c) för ett förvaringsinstitut: där dess stadgeenliga säte eller en filial finns,

6. *filial*: avdelningskontor med självständig förvaltning, varvid även en AIF-förvaltares etablering av flera driftställen i ett annat land inom EES än hemlandet eller i ett land utanför EES ska anses som en enda filial,

7. *finansiell hävstång*: en metod genom vilken en AIF-förvaltare ökar exponeringen för en förvaltd alternativ investeringsfond genom lån av kontanter eller värdepapper, eller med användning av derivatinstrument eller på något annat sätt,

8. *finansiellt instrument*: detsamma som i 1 kap. 4 § första stycket 1 lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden,

9. *fondföretag*: detsamma som i 1 kap. 1 § första stycket 9 lagen (2004:46) om värdepappersfonder,

10. *holdingbolag*: ett företag med aktieinnehav i ett eller flera andra företag, vars affärsidé är att fullfölja en eller flera affärsstrategier genom

² EUT L 080, 23.3.2002, s.29 (Celex 32002L0014).

³ EUT L 174, 1.7.2011, s1 (Celex 32011L0061).

sina dotterföretag, närstående företag eller ägarintressen för att bidra till deras värde på lång sikt, och som är ett företag som antingen

a) handlar för egen räkning och vars aktier är upptagna till handel på en reglerad marknad, eller

b) har etablerats inte huvudsakligen för att generera avkastning åt sina investerare genom avyttring av sina dotterföretag eller närstående företag, vilket framgår av bolagets årsredovisning eller andra offentliga handlingar,

11. *kapitalbas*: detsamma som i 3 kap. lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar,

11. *kapitalbas*: detsamma som i artikel 72 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012⁴,

12. *kommissionens delegerade förordning*: kommissionens delegerade förordning (EU) nr 231/2013 av den 19 december 2012 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU vad gäller undantag, allmänna verksamhetsvillkor, förvaringsinstitut, finansiell hävstång, öppenhet och tillsyn,

13. *kvalificerat innehav*: ett direkt eller indirekt ägande i en AIF-förvaltare, om innehavet beräknat på det sätt som anges i 1 kap. 1 a § lagen om värdepappersfonder representerar tio procent eller mer av kapitalet eller av samtliga röster eller annars möjliggör ett väsentligt inflytande över ledningen av förvaltaren,

14. *marknadsföring*: direkt eller indirekt erbjudande eller placering, på AIF-förvaltarens initiativ eller för AIF-förvaltarens räkning, av andelar eller aktier i en alternativ investeringsfond som denne förvaltar och som riktar sig till investerare med hemvist eller stadgeenligt säte inom EES,

15. *matarfond till en alternativ investeringsfond*: en alternativ investeringsfond som

a) placerar minst 85 procent av sina tillgångar i andelar eller aktier i en annan alternativ investeringsfond (mottagarfond till en alternativ investeringsfond), eller

b) placerar minst 85 procent av sina tillgångar i fler än en mottagarfond till en alternativ investeringsfond förutsatt att dessa fonder har identiska investeringsstrategier, eller

c) på annat sätt har en exponering på minst 85 procent av sina tillgångar mot en sådan mottagarfond till en alternativ investeringsfond,

16. *moderföretag* och *dotterföretag*: detsamma som i 1 kap. 4 § årsredovisningslagen (1995:1554),

17. *mottagarfond till en alternativ investeringsfond*: en alternativ investeringsfond i vilken en annan alternativ investeringsfond investerar eller mot vilken denna fond har en exponering i enlighet med 15,

18. *nära förbindelser*: detsamma som i 1 kap. 2 § lagen om värdepappersfonder, med den skillnaden att det som anges om fondbolag i stället ska tillämpas på AIF-förvaltare,

⁴ EUT L 176, 27.6.2013, s. 1 (Celex 32013R0575).

19. *onoterat företag*: ett företag som har sitt stadgeenliga säte i ett land inom EES och vars aktier inte är upptagna till handel på en reglerad marknad,

20. *primärmäklare*: kreditinstitut, värdepappersbolag, värdepappersföretag eller annan lagreglerad enhet som står under fortlöpande tillsyn, vilka erbjuder professionella investerare tjänster för att främst finansiera eller som motpart utföra transaktioner med finansiella instrument, och som även kan tillhandahålla andra tjänster, såsom clearing, avveckling, depåttjänster, värdepapperslån, skräddarsydda tekniska lösningar och stödtjänster,

21. *professionell investerare*: en investerare som avses i 8 kap. 16 eller 17 § lagen om värdepappersmarknaden,

22. *reglerad marknad*: detsamma som i 1 kap. 5 § 20 lagen om värdepappersmarknaden,

23. *specialfond*: en alternativ investeringsfond som förvaltas enligt denna lag och uppfyller de särskilda villkoren i 12 kap.,

24. *specialföretag för värdepapperisering*: ett företag vars enda syfte är att genomföra en eller flera värdepapperiseringstransaktioner i den mening som avses i artikel 1.2 i Europeiska centralbankens förordning (EG) nr 24/2009 av den 19 december 2008 om statistik över tillgångar och skulder hos finansiella företag som deltar i värdepapperiseringstransaktioner och annan lämplig verksamhet för att uppnå detta mål⁵,

25. *startkapital*: detsamma som i 1 kap. 5 § 17 lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse,

26. *särskild vinstandel*: en andel av en alternativ investeringsfonds vinst som tillfaller AIF-förvaltaren som ersättning för förvaltningen, exklusive eventuell andel av fondens vinst som tillfaller förvaltaren som avkastning på en investering som gjorts i fonden av förvaltaren, och

27. *värdepappersfond*: detsamma som i 1 kap. 1 § första stycket 25 lagen om värdepappersfonder.

7 kap.

6 §

En AIF-förvaltare med tillstånd enligt 3 kap. 2 § ska för denna förvaltning och de tjänster som bolaget utför ha det eventuella ytterligare kapital för kreditrisker, marknadsrisker och operativa risker som enligt *lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar* krävs av ett värdepappersbolag med motsvarande verksamhet.

För en AIF-förvaltare som utför

En AIF-förvaltare med tillstånd enligt 3 kap. 2 § ska för denna förvaltning och de tjänster som bolaget utför ha det eventuella ytterligare kapital för kreditrisker, marknadsrisker och operativa risker som enligt *förordning (EU) nr 575/2013, 2 kap. lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag och lagen (2014:000) om kapitalbuffertar* krävs av ett värdepappersbolag med motsvarande verksamhet.

För en AIF-förvaltare som utför

⁵ EUT L 15, 20.1.2009, s. 1 (Celex 32009R0024).

diskretionär förvaltning av investeringsportföljer enligt 3 kap. 2 § första stycket tillämpas även övriga bestämmelser i *lagen om kapitaltäckning och stora exponeringar* som gäller för ett värdepappersbolag med motsvarande verksamhet.

diskretionär förvaltning av investeringsportföljer enligt 3 kap. 2 § första stycket tillämpas även övriga bestämmelser i *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013, lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag och lagen (2014:000) om kapitalbuffertar* som gäller för ett värdepappersbolag med motsvarande verksamhet.

6 a §

De bestämmelser om tillsyn på gruppnivå i artiklarna 11–24 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 och lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag som gäller för ett värdepappersbolag tillämpas också för en AIF-förvaltare enligt 1 kap. 3 §. Det som föreskrivs om kapitalkrav för AIF-förvaltare i detta kapitel ska tillämpas även på gruppnivå.

9 kap.

4 §

Ett förvaringsinstitut för en EES-baserad alternativ investeringsfond ska vara

1. ett kreditinstitut som
a) har stadgeenligt säte inom EES, och

b) har tillstånd som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/48/EG,

2. ett värdepappersföretag som
a) har stadgeenligt säte inom EES,

b) omfattas av kapitalkraven i enlighet med artikel 20.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/49/EG av den 14 juni 2006 om kapitalkrav för värdepappersföretag och kreditinstitut (omarbetning),

Ett förvaringsinstitut för en EES-baserad alternativ investeringsfond ska vara

1. ett kreditinstitut som
a) har stadgeenligt säte inom EES, och

b) har tillstånd som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU,

2. ett värdepappersföretag som
a) har stadgeenligt säte inom EES,

b) omfattas av kapitalkraven i enlighet med artikel 92 i förordning (EU) nr 575/2013, och

senast ändrat genom
Europaparlamentets och rådets
direktiv 2010/78/EU, och

c) har tillstånd som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG, inbegripet för att tillhandahålla sidotjänster avseende förvaring och handhavande av finansiella instrument för kunders räkning som avses i punkten 1 i avsnitt B i bilaga I till direktivet, och som har egna medel motsvarande det startkapital som anges i artikel 9 i direktiv 2006/49/EG, eller

3. ett annat institut som står under fortlöpande tillsyn och som den 21 juli 2011 hör till de kategorier som har godtagits såsom förvaringsinstitut enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG.

Förvaringsinstitutet ska vara etablerat i den alternativa investeringsfondens hemland.

c) har tillstånd som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG, inbegripet för att tillhandahålla sidotjänster avseende förvaring och handhavande av finansiella instrument för kunders räkning som avses i punkten 1 i avsnitt B i bilaga I till direktivet, och som har egna medel motsvarande det startkapital som anges i artikel 28.2 i direktiv 2013/36/EU, eller

Denna lag träder i kraft den 1 augusti 2014.

3 Ärendet och dess beredning

Europaparlamentet och rådet har antagit direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och värdepappersföretag och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG¹ (i det följande benämnt kapitaltäckningsdirektivet), se *bilaga 1*. Rättelse till kapitaltäckningsdirektivet finns i *bilaga 2*. Tillsammans med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012² (i det följande benämnt tillsyns-förordningen) utgör direktivet ett införlivande på EU-nivå av de nya kapital- och likviditetsreglerna i den globala Basel 3-överenskommelsen. Förordningen, jämte rättelse till förordningen³, finns som *bilagorna 3 och 4*.

Under förhandlingarna av kapitaltäckningsdirektivet och tillsyns-förordningen har en faktapromemoria upprättats och överlämnats till riksdagen (2010/11:FPM148).

Regeringen beslutade den 19 april 2012 att tillkalla en särskild utredare med uppdrag bl.a. att föreslå nödvändiga anpassningar av svensk lagstiftning till tillsynsförordningen samt att lämna förslag till hur kapitaltäckningsdirektivet ska genomföras i svensk rätt. Utredningen antog namnet Nya kapitaltäckningsregler.

Utredningen har avgett betänkandet Förstärkta kapitaltäckningsregler (SOU 2013:65). Sammanfattningen i betänkandet och utredningens lagförslag finns i *bilagorna 5 och 6*.

Betänkandet har remissbehandlats. En förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 7*. En remissammanställning finns tillgänglig i Finansdepartementet (dnr Fi2013/3294).

Utredningens förslag om administrativa sanktioner mot fysiska personer och frågan om att införa ett särskilt förfarande för handläggning av sanktionsärenden behöver beredas ytterligare och tas därför inte upp inom ramen för denna lagrådsremiss.

¹ EUT L 176, 27.6.2013, s. 338 (Celex 32013L0036).

² EUT L 176, 27.6.2013, s. 1 (Celex 32013R0575).

³ EUT L 208, 2.8.2013, s. 68 (Celex 32013R0575R [01]), EUT L 321, 30.11.2013, s. 6 (Celex 32013R0575R [02]).

4 Bakgrund

4.1 Förstärkta regler i den globala finanskrisens spår

Den globala finanskrisen under 2008 visade på brister i de regler och den tillsyn som skulle upprätthålla den finansiella stabiliteten. Förutom att bankerna hade för lite kapital av tillräckligt god kvalitet hade många av dem otillräckliga likviditetsbuffertar. Dessutom var löptiderna i bankernas skulder oftast avsevärt kortare än i deras tillgångar. Det resulterade i att även välkapitaliserade banker fick likviditetsproblem när viktiga finansieringskällor föll bort. Framväxten av stora gränsöverskridande bankkoncerner innebar också att krisen fick stora spridningseffekter globalt. Regelverket visade sig därför både vara otillräckligt och ha en konjunkturstärkande, s.k. procyklisk, effekt på finansmarknaden. En viktig lärdom från finanskrisen var därför att det saknades ett övergripande perspektiv på risker i hela det finansiella systemet, s.k. systemrisk.

Sedan krisens inledning har det pågått ett arbete med att se över gällande internationella standarder i syfte att förstärka banksektorns förmåga att stå emot ekonomiska och finansiella kriser och därmed undvika spridningseffekter från den finansiella sektorn till samhälls-ekonomi. Översynen av olika regelverk har inte bara fokuserat på att skärpa tidigare krav på enskilda banker (mikrotillsyn) utan även på att införa kompletterande krav och instrument där fokus ligger på stabiliteten i det finansiella systemet som helhet (makrotillsyn). Det internationella reformarbetet har därför till stor del handlat om att skapa ett gemensamt internationellt ramverk för att förebygga och hantera framtida gränsöverskridande kriser.

Under 2008 påbörjades ett arbete på global nivå med att se över det internationella regelverket avseende kapitaltäckning för banker (den s.k. Basel 2-överenskommelsen). I G20-deklarationen från Pittsburgh i september 2009 gjordes en överenskommelse på global nivå om åtgärder för att bl.a. förbättra kapitaliseringen av banksystemen. Under december 2010 kom sedan Baselkommittén med ett nytt förslag till ramverk för banker, den s.k. Basel 3-överenskommelsen. Det övergripande syftet med Basel 3-överenskommelsen är att ytterligare stärka bankernas förmåga att stå emot förluster och att minska sannolikheten för nya finansiella kriser. Det nya regelverket innebär både en höjning av kapitalbasen och skärpta krav på vilken sorts kapital som får räknas in i institutens kapitalbas.

På EU-nivå underströk Europeiska unionens råd i juni 2009 vikten av att etablera ett gemensamt europeiskt regelverk av harmoniserade regler som är direkt tillämpliga på alla finansinstitut som är aktiva på den inre marknaden.

4.2 Genomförande av internationella standarder på EU-nivå – nytt direktiv och förordning

Europaparlamentet och rådet antog den 26 juni 2013 förordning (EU) nr 575/2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 förkortad *tillsynsförordningen* samt direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG förkortat *kapitaltäckningsdirektivet*). Detta innebär att Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/48/EG av den 14 juni 2006 om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut¹, förkortat *2006 års kreditinstitutsdirektiv*, och Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/49/EG av den 14 juni 2006 om kapitalkrav för värdepappersföretag och kreditinstitut², förkortat *2006 års kapitalkravsdirektiv*, upphör att gälla vid ikraftträdandet av tillsynsförordningen och kapitaltäckningsdirektivet.

De nya rättsakterna syftar bl.a. till att genomföra den s.k. Basel 3-överenskommelsen inom EU samt att ytterligare harmonisera EU-rätten inom det finansiella området när det gäller kapitaltäckning. Rättsakterna bygger vidare på de tre pelare som introducerades i Basel 2-överenskommelsen från 2004. Den första pelaren omfattar kapitalkrav för kreditrisker, marknadsrisker och operativa risker. Den andra pelaren handlar om tillsynsmyndigheternas översyn och utvärdering och redogör för kraven på bankernas riskhantering och interna kapitalutvärdering samt fastställer tillsynsmyndigheternas funktioner och befogenheter. Den tredje pelaren beskriver kraven på att bankerna ska offentliggöra information. Bestämmelser som rör första och tredje pelaren återfinns framför allt i tillsynsförordningen medan pelare 2-åtgärder återfinns i kapitaltäckningsdirektivet.

De nya rättsakterna innehåller regler som till stora delar återfinns i 2006 års kreditinstituts- och kapitalkravsdirektiv. I förordningen återspeglas Basel 3-överenskommelsen med dess nya krav i fråga om kapital, likviditet och bruttosoliditet. Direktivet i sin tur innehåller bl.a. nya bestämmelser om kapitalbuffertar, bolagsstyrning, tillsynens utövande och sanktioner (en mer ingående genomgång av vad det nya kapitaltäckningsdirektivet och tillsynsförordningen innehåller återfinns i avsnitt 5).

EU-regleringen omfattar alla banker, kreditmarknadsföretag och även värdepappersföretag inom EU:s medlemsstater till skillnad mot Basel-överenskommelserna som i första hand är avsedda att omfatta internationellt verksamma banker.

I enlighet med Europeiska rådets slutsatser i juni 2009 om att en enhetlig reglering av kreditinstitut och värdepappersföretag är av stor betydelse för den inre marknaden, har ett annat huvudsyfte med de nya rättsakterna varit att uppnå en ökad harmonisering av regelverket. Detta

¹ EUT L 177, 30.6.2006, s. 1 (Celex 32006L0048).

² EUT L 177, 30.6.2006, s. 1 (Celex 32006L0049).

syfte uppnås genom att en stor del av regelverket utgörs av en EU-förordning som är direkt tillämplig i alla medlemsstater. Behovet av att omarbeta delar av gällande direktiv till en förordning ska även ses mot bakgrund av att EU:s medlemsstater genomfört 2006 års kreditinstituts- och kapitalkravsdirektiv på ett sådant sätt att det uppstått så stora skillnader i tillsynen av instituten i de olika länderna att det anses störa konkurrensförutsättningarna inom EU.

Förordningen innehåller därför harmoniserade tillsynskrav för institut i syfte att skapa en gemensam regelbok. Avsikten med den gemensamma regelboken är att säkerställa ett robust och enhetligt regelverk för att främja den inre marknaden och förhindra regelarbitrage. I detta sammanhang spelar den nya tillsynstrukturen inom EU en central roll.

4.3 Den nya tillsynsstrukturen inom EU

Inom EU har det till följd av finanskrisen också skapats en ny struktur för tillsynen av den finansiella sektorn. Syftet med det arbetet har bl.a. varit att bättre kunna hantera den omfattande gränsöverskridande verksamheten inom den europeiska banksektorn, förstärka samarbetet och samverkan mellan nationella tillsynsmyndigheter och centralbanker och kunna vidta relevanta åtgärder för att främja den finansiella stabiliteten inom EU.

Den nya europeiska tillsynsstrukturen består av två pelare. Den första pelaren syftar till att förbättra övervakningen av systemriskerna inom EU, s.k. makrotillsyn. En ny systemrisknämnd har inrättats – den Europeiska systemrisknämnden (ESRB) – med ansvar att övervaka det finansiella systemet som helhet för att undvika och förebygga systemrisk. Den andra pelaren syftar till att förbättra tillsynen över enskilda institut, s.k. mikrotillsyn. Tre nya europeiska tillsynsmyndigheter har inrättats – Europeiska bankmyndigheten (Eba), Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten (Eiopa) och Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma). Dessa tre nya tillsynsmyndigheter har getts i uppgift att säkerställa att en samlad uppsättning harmoniserade regler och enhetliga tillsynsrutiner tillämpas av de nationella tillsynsmyndigheterna.

ESRB och de tre nya europeiska tillsynsmyndigheterna utgör tillsammans med de nationella tillsynsmyndigheterna det europeiska systemet för finansiell tillsyn (ESFS).

Den europeiska bankmyndigheten får en viktig roll i harmoniseringen av regelverket. Eba ska systematiskt involveras när unionens lagstiftning ska antas genom utarbetande av förslag till bindande tekniska standarder som sedan ska antas av kommissionen innan de träder i kraft. Eba ska också utfärda riktlinjer och rekommendationer inom specifika områden. Dessutom har Eba fått flera befogenheter där myndigheten kan fatta bindande beslut för medlemsstaterna såsom t.ex. bindande medling.

4.4 Svensk reglering av kreditinstitut och värdepappersföretag

I svensk rätt regleras grundläggande villkor för att starta och driva bank- eller finansieringsrörelse framför allt i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse och förordningen (2004:329) om bank och finansieringsrörelse, medan villkoren för att starta och driva värdepappersrörelse framgår av lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden och förordningen (2007:572) om värdepappersmarknaden. Av regelverket följer bl.a. att kreditinstitut och värdepappersbolag måste kunna hantera de risker som deras verksamhet är förenad med, vilket innefattar bl.a. dess kredit-, marknads- och operativa risker.

Regler om kapitaltäckning och stora exponeringar finns i lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar, lagen (2006:1372) om införande av kapitaltäckningslagen och förordningen (2006:1533) om kapitaltäckning och stora exponeringar. I kapitaltäckningslagen anges bl.a. vilka kapitalkrav som ska täckas av kapitalbasen, hur kapitalkravet för kredit- och marknadsrisk samt operativ risk ska beräknas, villkor för stora exponeringar, bestämmelser om offentliggörande av information m.m. Kapitaltäckningslagen utgör en ramlagstiftning som innehåller omfattande bemyndiganden till regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att meddela föreskrifter som kompletterar lagen.

Regelverket baseras till stora delar på 2006 års kreditinstitutsdirektiv och 2006 års kapitalkravsdirektiv.

5 Tillsynsförordningen och kapitaltäckningsdirektivet

5.1 Inledning

Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012, förkortad *tillsynsförordningen*, innehåller specificerade krav för kreditinstitutens och värdepappersföretagens kapitaltäckning, stora exponeringar, offentliggörande av information, bruttosoliditet och likviditet. Europaparlamentet och rådets direktiv 2013/36/EU om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG, förkortat *kapitaltäckningsdirektivet*, innehåller bl.a. regler om villkoren för att få utöva verksamhet i ett kreditinstitut, regler om etableringsfrihet inom EU och om förhållandet till tredje land, samt regler om tillsyn, sanktioner och bolagsstyrning. Därutöver innehåller direktivet nya bestämmelser om olika slag av kapitalbuffertar (kapitalkonserveringsbuffert, kontracyklisk kapitalbuffert, kapitalbuffert för systemviktiga institut och systemriskbuffert) som ger medlemsstaterna möjlighet att ålägga instituten att ha ett högre kapitalkrav än vad som följer direkt av tillsynsförordningen. Ändringarna ska fasas in gradvis fram till 2019, även om de flesta av ändringarna träder i kraft 2014. Tillsynsförordningen gäller, med vissa undantag, fr.o.m. den 1 januari 2014. Medlemsstaterna skulle senast den 31 december 2013 ha antagit och offentliggjort de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att genomföra kapitaltäckningsdirektivet och de nationella bestämmelserna skulle även börja tillämpas fr.o.m. samma datum.

5.2 Den nya förordningen

Tillsynsförordningen innehåller krav som kreditinstitut och värdepappersföretag ska uppfylla i fråga om kapital, likviditet, stora exponeringar, bruttosoliditet och rapportering. Innehållet i förordningen är till största delen detsamma som i 2006 års kreditinstituts- och kapitalkravsdirektiv. Genom att kraven nu regleras i en förordning i stället för ett direktiv harmoniseras regelverket ytterligare.

Förordningen innehåller även ett antal nya bestämmelser som är baserade på Baselkommitténs överenskommelse från 2010. Det gäller t.ex. striktare regler för beräkning av kapitalbasen, mer omfattande kapitalkrav, krav på ett icke riskvägt bruttosoliditetsmått och nya regler för likviditetsrisker.

5.2.1 Definition av kapitalbas och kapitalbaskrav

I enlighet med Basel 3-överenskommelsen ställer tillsynsförordningen hårdare krav på både kvaliteten på det kapital som får räknas in i

kapitalbasen och mängden kapital som instituten måste hålla i reserv (kapitalbaskravet).

Definition av kapital

Ett instituts kapitalbas delas in i två delar: primärt kapital och supplementärt kapital. Primärt kapital utgörs av eget kapital reducerat för föreslagen utdelning, uppskjutna skattefordringar och immateriella tillgångar som t.ex. goodwill. I primärkapitalet tillåts också vissa typer av förlagslån ingå, s.k. primärkapitaltillskott eller hybridkapital. Primärkapital ska till största delen bestå av kärnprimärkapital, dvs. primärkapital med avdrag för kapitaltillskott och reserver. Det är med andra ord sådant kapital som har bäst förmåga att täcka förluster. Supplementärt kapital utgör en mindre del av kapitalbasen och tillåts vara av sämre kvalitet. Tillsynsförordningen definierar de kapitalinstrument som utgör kärnprimärkapital utifrån 14 kriterier (artikel 28). Eba ska övervaka kvaliteten på de kapitalinstrument som instituten ger ut.

Kapitalbaskrav

Kapitalbaskraven i tillsynsförordningen utgör minimikrav på hur mycket kapital av olika slag som ett institut måste hålla vid varje tidpunkt, för att täcka olika risker som verksamheten är förenad med. Det är i huvudsak risker för förlust i samband med utlåning (kreditrisk), värdeminskning i finansiella instrument till följd av förändringar i marknadspriser (marknadsrisk) och operativa risker som avses. Kapitalbaskraven för instituten är uttryckta som procentandelar av institutens totala riskvägda exponeringsbelopp. De riskviktade tillgångarna anger hur mycket av det bokförda värdet på institutens olika tillgångar som ska täckas med kapital. Varje tillgång ges därför en riskvikt. Tillgångar med låg risk, som kassa och statsobligationer med hög kreditkvalitet, ges låga riskvikter. Tillgångar med hög risk, som utlåning till företag med låg kreditvärdighet och blancoutlåning till hushåll, ges däremot höga riskvikter. Storleken på det kapital av olika slag som instituten måste ha bestäms sedan genom att multiplicera institutets riskviktade tillgångar med de kapitaltäckningsrelationer som anges i tillsynsförordningen.

Kapitalrelationerna

Av tillsynsförordningen framgår att ett institut vid varje tidpunkt ska ha kärnprimärkapital motsvarande minst 4,5 procent av institutets totala riskvägda exponeringsbelopp – kärnprimärkapitalrelationen (artikel 92.1 a). Därtill ställs det krav på att institutets primära kapital ska utgöra minst sex procent av det totala riskvägda exponeringsbeloppet – primärkapitalrelationen (artikel 92.1 b). Slutligen ska den totala kapitalrelationen, dvs. institutets kapitalbas som andel av institutets totala riskvägda exponeringsbelopp, vara minst åtta procent (artikel 92.1 c). Det innebär att den totala kapitalrelationen kan täckas med högst två procent supplementärkapital. Kapitalbaskraven innebär en skärpning jämfört med tidigare krav, eftersom en betydligt större andel av kapitalbaskraven i framtiden måste täckas med kapital av högre kvalitet såsom kärnprimärkapital.

5.2.2 Likviditetsregleringen

Den globala finanskrisen visade att instituten hade otillräckliga likviditetsbuffertar och en dålig matchning i löptider mellan tillgångar och skulder. Det resulterade i att även välkapitaliserade banker fick likviditetsproblem när viktiga finansieringskällor föll bort. I tillsynsförordningen införs därför nya likviditetsregler för instituten. De bygger på Basel 3-överenskommelsens två globala, harmoniserade standarder för likviditetshantering. Syftet är att förbättra bankernas förmåga att hantera likviditetsproblem på både kort och lång sikt. Regleringen i tillsynsförordningen avviker i vissa avseenden från Basel 3-överenskommelsen för att ta hänsyn till EU-specifika omständigheter.

Likviditetskrav för att täcka det kortsiktiga likviditetsbehovet

Det kortfristiga likviditetsmättet, ”liquidity coverage ratio” (LCR), är tänkt att säkerställa att instituten har tillräckligt med likviditet för att klara sina likviditetsbehov under 30 dagar, i en ansträngd marknads-situation då det kan vara svårt att få tag på extern finansiering. Kravet innebär att instituten ska ha en likviditetsbuffert som är minst lika stor som nettoutflödet av tillgångar under 30 dagar i ett stressat scenario. Likvida tillgångar utgörs i detta sammanhang huvudsakligen av statspapper och till viss del av säkerställda obligationer. I normala tider ska instituten uppfylla ett LCR-krav på 100 procent. Om en kris inträffar ska instituten däremot kunna utnyttja sina likviditetsbuffertar och tillfälligt hamna under miniminivån på 100 procent.

Inom EU ska LCR-kravet införas gradvis mellan 2015–2018. Det innebär att instituten redan från det att tillsynsförordningen trätt i kraft ska rapportera till de nationella tillsynsmyndigheterna de uppgifter som krävs för att avgöra om de har en lämplig likviditetstäckning. För att åstadkomma en enhetlig rapportering och därmed underlätta myndigheternas utvärdering av institutens LCR-nivåer, ska Eba, ta fram rapporteringsmallar. Eba ska också föreslå detaljerade regler för hur likviditetstäckningskravet kan utformas. Med utgångspunkt i Eba:s förslag kommer Europeiska kommissionen (kommissionen) därefter att utfärda slutgiltiga regler för likviditetstäckningskravet. Kommissionen har möjlighet att skjuta upp tidpunkten för full tillämpning av LCR-kravet till 2019 med hänsyn tagen till den ekonomiska situationen, samt till europeiska särdrag och utvecklingen av det internationella regelverket.

Stabil finansiering

Utöver den kortsiktiga likviditetsregleringen ska instituten även se till att ha en långsiktigt stabil finansieringsstruktur. Detta krav kommer att baseras på Basel 3-överenskommelsens andra likviditetsmått ”Net Stable Funding Ratio” (NSFR). Baselkommittén har föreslagit att måttet ska genomföras 2018. På samma sätt som för LCR kommer en utvärderingsperiod att gälla från det att tillsynsförordningen trätt i kraft tills dess att slutgiltiga reglerna för NSFR har fastställts och införts i EU. Det innebär att det ställs ett allmänt krav på stabil finansiering redan vid förordningens ikraftträdandedatum 1 januari 2014, vilket även omfattar en

rapporteringskyldighet för instituten till tillsynsmyndigheten. För att underlätta rapporteringen och säkerställa att den sker på ett enhetligt sätt, ska Eba även i detta fall ta fram rapporteringsmallar. På basis av denna rapportering ska Eba därefter utvärdera hur ett stabilt finansieringskrav bör se ut. Kommissionen ska på grundval av Eba:s rapport, om lämpligt, lägga fram ett lagförslag senast den 31 december 2016.

5.2.3 Bruttosoliditet

Med tillsynsförordningen införs också ett icke-riskvägt mått på bruttosoliditeten, som ett komplement till de övriga kapitaltäcknings- och likviditetskraven (se även artiklarna 87 och 98 i kapitaltäckningsdirektivet). Bruttosoliditetsmättet uttrycks som kvoten mellan institutets egna kapital och dess totala tillgångar, inklusive åtaganden som ligger utanför balansräkningen. Genom att måttet inte tar hänsyn vare sig till vem eller vad man lånar ut, kommer det i praktiken att fungera som en säkerhetsspärr. Detta sätter ett tak för hur mycket ett institut får belåna eget kapital, även i de fall där verksamheten anses vara relativt riskfri. Dessutom bidrar bruttosoliditetsmättet till att instituten inte underskattar sina risker till följd av felaktiga riskvikt. Det ställs detaljerade krav på hur bruttosoliditetsgraden ska räknas ut (artikel 429 i tillsynsförordningen). Förordningen ställer också upp krav på att instituten rapporterar information om bruttosoliditeten och dess komponenter till den behöriga myndigheten, som i sin tur ska informera Eba. Eba ska senast den 1 februari 2015 ta fram utkast till tekniska standarder som ska ligga till grund för en enhetlig inrapporteringsmall och tekniska it-lösningar (artikel 430.2 i tillsynsförordningen). Eba har lämnat förslag på inrapporteringsmall med ikraftträdande den 1 januari 2014.

Eftersom bruttosoliditetsmättet är ett nytt instrument för EU:s medlemsstater införs kraven gradvis, vilket också är i linje med Basel 3-överenskommelsen. Det innebär att bruttosoliditetsmättet till en början kommer att införas som en s.k. pelare 2-åtgärd (se avsnitt 4.2). Från och med den 1 januari 2014 ska instituten rapportera in data utifrån tydligt definierade kriterier. Från och med den 1 januari 2015 kommer det även att ställas krav på instituten att offentliggöra sina bruttosoliditetsmått. I slutet av 2016 ska kommissionen i en rapport utvärdera bruttosoliditetsmättet och, om lämpligt, lägga fram ett lagförslag om bindande nivåer för bruttosoliditetsgraden.

5.2.4 Högre kapitalkrav för att bättre avspegla risken hos motparter

För att minska riskerna i handeln med derivatkontrakt som sker utanför en börs, s.k. ”over-the-counter” (OTC) derivat, införs genom tillsynsförordningen höjda kapitalbaskrav för dessa instrument. Därtill introduceras kapitalbaskrav för exponeringar mot centrala motparter. Storleken på kravet varierar beroende på vilken typ av exponering det avser. Kapitalbaskraven för exponeringar mot centrala motparter kommer t.ex. att vara lägre än kapitalbaskraven för exponeringar mot bilateralt

clearade transaktioner så länge som den centrala motparten uppfyller särskilda krav. Dessa krav är fastställda i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister).

Det nya ramverket avser att stärka institutens incitament att använda centraliserade motparter för handeln med derivat och därigenom förhindra att betalnings- eller leveransproblem hos en marknadsdeltagare sprider sig och påverkar andra aktörer. Centraliserade motparter fungerar som en mellanhand mellan två individuella motparter i en transaktion, och kan därmed hantera risken att en motpart inte kan betala för en affär eller leva upp till sitt avtal.

5.3 Det nya direktivet

Kapitaltäckningsdirektivet innehåller bestämmelser för kreditinstitut om villkor för att starta verksamhet som kreditinstitut, etableringsfrihet inom EU och förhållandet till tredje land. För värdepappersföretag återfinns motsvarande reglering Europaparlamentets och Rådets direktiv 2004/39/EG av den 21 april 2004 om marknader för finansiella instrument och om ändring av rådets direktiv 85/611/EEG och 93/6/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/12/EG samt upphävande av rådets direktiv 93/22/EEG¹⁰⁶. Kapitaltäckningsdirektivet innehåller därutöver bestämmelser för både kreditinstitut och värdepappersföretag om behöriga myndigheters metoder för att utöva tillsyn över instituten, bolagsstyrningsfrågor, krav på institutens riskhanteringssystem, sanktioner vid överträdelse av regelverket samt bestämmelser om kapitalbuffertar som i varierande grad innebär kapitalkrav utöver de som följer av tillsynsförordningen.

5.3.1 Nya kapitalbuffertar

Direktivet både fordrar och tillåter att medlemsstaterna ställer krav på att instituten ska ha kapitalbuffertar av olika slag utöver tillsynsförordningens kapitalbaskrav. Kapitalbuffertarna avser att hantera systemriskerna av både cyklisk och strukturell karaktär. Det innebär att de tar fasta på både systemriskerna som kan variera med makroförhållanden såsom kredicykeln och riskerna som beror på det finansiella systemets struktur. Kapitalbuffertarna ska bestå av kärnprimärkapital och tanken är att de ska kunna användas som tillfälliga stötdämpare för att täcka förluster vid dåliga tider och därmed förhindra att instituten bryter mot kapitalbaskraven i tillsynsförordningen.

För kapitalbuffertarna gäller olika regler om när, hur och av vem de ska tillämpas. Kapitalkonserveringsbufferten är ett permanent påslag som ska gälla för alla kreditinstitut och värdepappersföretag. Direktivet ger därmed inte medlemsstaten någon flexibilitet i tillämpningen av denna buffert annat än att behörig myndighet kan ges rätt att undanta små och

¹⁰⁶ EUT L 145, 30.04.2004, (Celex 32004L0039).

medelstora värdepappersföretag. Den kontracykliska kapitalbufferten däremot ska tillämpas för att bemöta en cyklisk systemrisk förknippad med i huvudsak alltför kraftig kreditillväxt i det finansiella systemet och kommer därmed att variera över tiden. Det innebär att direktivet tillåter medlemsstaten att anpassa storleken på den kontracykliska kapitalbufferten efter nationella omständigheter.

För att hantera risker som är av mer strukturell art och begränsa de samhällsekonomiska kostnader som problem i enskilda institut kan orsaka införs även ett särskilt buffertkrav för institut som bedöms vara systemviktiga. Direktivet skiljer här på globala systemviktiga institut ("global systemically important institutions", G-SIIs) och övriga systemviktiga institut ("other systemically important institutions", O-SIIs). Bufferten för globalt systemviktiga institut är ett obligatoriskt krav som beräknas efter en fastställd metod. Bufferten för övriga systemviktiga institut är frivillig och ger större utrymme för den ansvariga myndigheten att beakta nationella särdrag vid beslut om att tillämpa den.

Direktivet ger även möjlighet för medlemsstaterna att ställa krav på en systemriskbuffert för att förebygga och motverka långsiktiga icke-cykliska systemrisker. Systemriskbufferten ger medlemsstaten utrymme att bemöta strukturella systemrisker på nationell nivå.

5.3.2 Bolagsstyrning och riskhantering

Kapitaltäckningsdirektivet innehåller även ett antal nya bestämmelser om bolagsstyrning och riskhantering. De nya bestämmelserna innebär att styrelsens riskövervakning ska effektiviseras, att en oberoende riskkontrollfunktion ska etableras och att tillsynsmyndigheterna ska ha en effektiv övervakning av riskhanteringen. Direktivet innehåller också specifika begränsningar på antalet styrelseuppdrag som en enskild ledamot får inneha samtidigt. Det införs även ett antal ersättningsregler för ledande befattningshavare. Avsikten med de nya bestämmelserna är att undvika överdrivet risktagande som kan undergräva en sund och effektiv riskhantering i instituten och därigenom undvika överdriven riskuppbbyggnad i hela det finansiella systemet.

5.3.3 Skydd för visseblåsare

Direktivet inför ett nytt krav på att behöriga myndigheter och institut inrättar effektiva mekanismer för att uppmuntra rapportering av potentiella och faktiska överträdelser av tillsynsförordningen och de nationella bestämmelser som följer av direktivet. Syftet är att förbättra behöriga myndigheters och institutens möjligheter att tidigt upptäcka eventuella överträdelser av regelverket.

5.3.4 Bestämmelser om sanktioner

Genom direktivet införs en rad nya bestämmelser som syftar till att säkerställa effektiva och proportionella sanktioner. Direktivet innehåller,

förutom en minimilista på vilka sanktioner som ska finnas tillgängliga för de behöriga myndigheterna, även regler om vilka som omfattas av sanktionerna, vilka kriterier som bör beaktas när myndigheterna beslutar i sanktionsärenden och sanktionsbeslut.

5.4 Makrotillsynsåtgärder

På den inre marknaden för finansiella tjänster kan makrotillsynsriskerna vara av varierande grad och omfång beroende på bl.a. banksektorns struktur och storlek i förhållande till ekonomin som helhet och kreditcykeln (skäl 14 i tillsynsförordningen). Såväl förordningen som kapitaltäckningsdirektivet ger därför medlemsstaterna visst utrymme att vidta nationella åtgärder för att hantera makrotillsyns- eller systemriskerna som är specifika för den enskilda medlemsstaten. Samtidigt införs det mekanismer för att säkerställa att nationella åtgärder inte skadar den inre marknads funktionssätt och att de genomförs på ett transparent och enhetligt sätt av medlemsstaterna (skäl 15 i tillsynsförordningen).

Kommissionen ska göra en översyn av makrotillsynsreglerna under andra halvåret 2014 för att bl.a. bedöma om de verktyg som införts är verksamma, effektiva och genomblickbara och om det finns anledning att föreslå ytterligare verktyg (skäl 22 i tillsynsförordningen).

5.4.1 Striktare åtgärder på nationell nivå – artikel 458 i tillsynsförordningen

Medlemsstaterna kan under vissa omständigheter använda sig av ett antal specifika åtgärder för att mildra en ökad intensitet i systemriskerna eller makrotillsynsriskerna på nationell nivå (artikel 458 i tillsynsförordningen). Åtgärderna är tidsbegränsade till två år men med möjlighet till förlängning. För att kunna tillämpa dessa åtgärder måste Europaparlamentet, rådet, kommissionen, Eba och ESRB först informeras. Medlemsstaten måste även kunna motivera varför andra verktyg som finns i tillsynsförordningen och kapitaltäckningsdirektivet (artiklarna 124 och 164 i förordningen och artiklarna 101, 103–105, 134 och 136 i direktivet) inte anses kunna hantera systemrisken på ett lämpligt sätt.

Behörig myndighet måste tydligt motivera varför systemrisken kan utgöra ett hot mot den nationella finansiella stabiliteten och varför andra åtgärder i förordningen eller direktivet inte är tillräckliga för att hantera den risken. ESRB och Eba har rätt att yttra sig över åtgärderna och det finns möjlighet för rådet, på förslag av kommissionen, att förhindra de nationella åtgärderna om det finns starka bevis för att de inte går att motivera utifrån de villkor som anges i artikel 458.2 i tillsynsförordningen.

Medlemsstaterna har utrymme att på nationell nivå höja riskvikterna för bostäder och kommersiella fastigheter samt för exponeringar inom den finansiella sektorn med upp till 25 procent samt skärpa gränsen för stora exponeringar med upp till 15 procent under en tvåårsperiod eller till dess att systemrisken har upphört (artikel 458.10). För att utnyttja denna

möjlighet krävs att Europaparlamentet, rådet, kommissionen, ESRB och Eba underrättas.

5.4.2 Nationella makrotillsynsåtgärder i direktivet

Översikt över buffertkrav

Kapitaltäckningsdirektivets bestämmelser om kapitalbuffertar ger medlemsstaterna viss flexibilitet att på nationell nivå motverka cykliska och strukturella systemrisker. Dessa bestämmelser beskrivs mer utförligt i avsnitt 7.

Pelare 2-krav

Direktivets bestämmelser ger de nationella tillsynsmyndigheterna ökade möjligheter att inom ramen för pelare 2 besluta om att ett institut ska ha en högre kapitalbas än tillsynsförordningens kapitalbaskrav. Direktivet ger även möjlighet för tillsynsmyndigheten att göra en översyn och utvärdering för institut som har liknande riskprofil eller har exponeringar mot likartade geografiska områden.

Makrotillsynsåtgärder på EU-nivå

Tillsynsförordningen tillåter även kommissionen att genom delegerade akter införa striktare tillsynskrav under ett år för att hantera ökade makrotillsyns- eller makrotillsynsrisker som uppstår på grund av marknadens utveckling inom eller utanför EU och som kan få påföljder för alla medlemsstater (artikel 459). De striktare kraven ska införas om riskerna inte kan tas om hand via andra instrument i förordningen eller direktivet. Striktare krav, bör särskilt övervägas efter en rekommendation eller ett yttrande av ESRB eller Eba med avseende på:

- förordningens kapitalbaskrav,
- krav för stora exponeringar, och
- krav på offentliggörande

När kommissionen antar en delegerad akt, ska kommissionen samtidigt underrätta Europaparlamentet och rådet. Europaparlamentet och rådet kan inom tre månader invända mot den delegerade akten (artikel 462 i tillsynsförordningen). Om ingen av dem har gjort några invändningar eller om båda har meddelat kommissionen att de har beslutat att inte invända, kan den delegerade akten träda i kraft. Om en invändning görs, inleds en särskild process för att lösa situationen.

Kommissionen ska, med hjälp av ESRB, åtminstone årligen överlämna en rapport till parlamentet och rådet om sådan marknadsutveckling som potentiellt kan kräva åtgärder enligt artikel 459 i tillsynsförordningen.

6 Genomförande av det nya regelverket i svensk rätt

6.1 Inledning

Tillsynsförordningen och kapitaltäckningsdirektivet ersätter, som tidigare angetts, 2006 års kreditinstitutsdirektiv och kapitalkravsdirektiv (se avsnitt 4). En EU-förordning är direkt tillämplig i varje medlemsstat. En sådan rättsakt varken ska eller får genomföras i eller omvandlas till nationell rätt. Däremot måste nationell rätt anpassas för att säkerställa att den inte innehåller bestämmelser som innebär en dubbelreglering eller hamnar i konflikt med förordningen. Skulle en konflikt ändå inträffa, har unionsrätten företräde. De lagar, förordningar och myndighetsföreskrifter som innehåller regler som återfinns i tillsynsförordningen blir obsoleta och måste därmed upphävas.

I den utsträckning kapitaltäckningsdirektivets bestämmelser inte omfattas av gällande rätt måste dessa bestämmelser genomföras genom nya lagar, förordningar och myndighetsföreskrifter eller genom justeringar i befintligt regelverk. Tillsynsförordningen förutsätter vidare att medlemsstaterna vidtar vissa nationella åtgärder, som t.ex. att utse behörig myndighet, och i vissa fall behöver förordningens bestämmelser kompletteras genom nationella föreskrifter.

Förordningen hindrar inte medlemsstaterna från att införa motsvarande krav som de i tillsynsförordningen på företag som inte omfattas av förordningens tillämpningsområde (jfr skäl 24 i tillsynsförordningen). Sverige kan därför införa nationella regler som ålägger även företag som inte omfattas av tillsynsförordningen att tillämpa samtliga eller vissa bestämmelser i förordningen.

6.2 En ny lag om kapitalbuffertar

Regeringens förslag: En ny lag om kapitalbuffertar införs.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: De nya bestämmelserna om kapitalbuffertar som följer av kapitaltäckningsdirektivet ska huvudsakligen tas in i en ny lag om kapitalbuffertar och i föreskrifter som meddelas med stöd av lagen. Bestämmelserna avseende kapitalbuffertar behandlas närmare i avsnitt 7.

6.3 En ny lag om tillsyn

Regeringens förslag: En ny lag om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag införs. Lagen om kapitaltäckning och stora exponeringar, lagen om införande av lagen om kapitaltäckning och

stora exponeringar och lagen om avgifter enligt EU:s förordning om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag ska samtidigt upphöra att gälla.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar, förkortad kapitaltäckningslagen, antogs av riksdagen i samband med införlivandet av 2006 års direktiv (kreditinstituts- och kapitalkravsdirektiven). Samtidigt med denna lag infördes lagen (2006:1372) om införande av lagen om kapitaltäckning och stora exponeringar, förkortad införelagen. Kapitaltäckningslagen innehåller bestämmelser om kapitaltäckning för kreditinstitut och värdepappersbolag. Till följd av att en stor del av reglerna om kapitaltäckning numera återfinns i tillsynsförordningen bedöms det lämpligt att upphäva den nuvarande kapitaltäckningslagen. De bestämmelser i lagen som ska finnas kvar i svensk rätt, och tillämpas på både kreditinstitut och värdepappersbolag, bör i stället överföras till en ny lag. I nuvarande kapitaltäckningsregelverk är föreskriftsrätten i relativt stor omfattning delegerad till Finansinspektionen. Det huvudsakliga skälet för detta var att bestämmelserna i direktiven ansågs mycket detaljerade, tekniskt komplicerade och bedömningen gjordes att regelverket sannolikt kommer att behöva ändras ofta för att hållas aktuellt och följa utvecklingen på de finansiella marknaderna (prop. 2006/07:05 s. 100). Det nya regelverket innehåller alltså bestämmelser som på grund av dess detaljerade karaktär liksom tidigare bör införlivas genom en kombination av lag och myndighetsföreskrifter. Utgångspunkten är därför att införliva direktivet samt de kompletteringar som behövs i svensk rätt med anledning av tillsynsförordningen genom en kombination av lag och myndighetsföreskrifter, dvs. samma lösning som valts i gällande rätt.

Att samla sådana för kreditinstitut och värdepappersbolag gemensamma bestämmelser i en särskild lag innebär ett val av samma lagstiftningsteknik som användes vid genomförandet av 2006 års kapitaltäckningsregler. I de fall som sektorslagstiftningen redan innehåller regler på området framstår det emellertid som mer lämpligt att arbeta in bestämmelserna i dessa lagar.

Den nya lagen kommer huvudsakligen att innehålla bestämmelser om hur tillsynen ska utövas över kreditinstitut och värdepappersbolag i fråga om krav på kapitalbas och likviditet. Den nya lagen bör därför benämnas lag om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag.

Finansinspektionen önskar att det i lag tydliggörs vilka institut som åsyftas. Regeringen har i förslaget till lag om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag preciserat vad begreppet institut betyder i tillsynslagen.

Lagen (2013:1051) om avgifter enligt EU:s förordning om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag föreslås som framgår under avsnitt 9.13 att upphöra att gälla.

Bestämmelserna i kapitaltäckningslagen

Bestämmelserna 2–8 kap. i kapitaltäckningslagen baseras i princip utslutande på sådana artiklar i 2006 års direktiv som ersätts av tillsynsförordningens bestämmelser om kapitalbas, stora exponeringar, rapportering och offentliggörande av information. Bestämmelserna om tillsynsmyndigheternas skyldighet att i vissa fall besluta om att ett institut ska ha en högre kapitalbas baserar sig däremot på artiklar som överförs till kapitaltäckningsdirektivet och som således ska kvarstå i nationell rätt. Vidare innebär regleringen om stora exponeringar att det alltså kommer tillkomma medlemsstaterna att göra vissa nationella val.

Bestämmelserna i 9 kap. kapitaltäckningslagen om vilka krav som ska uppfyllas på institutnivå respektive gruppnivå har motsvarigheter i tillsynsförordningen. Majoriteten av bestämmelserna i 10 och 11 kap. kapitaltäckningslagen om tillsyn och om vad som ska gälla för moderföretag utanför EES har motsvarigheter i kapitaltäckningsdirektivet och en mindre del i tillsynsförordningen. Bestämmelserna om sanktioner i 12 kap. kapitaltäckningslagen baseras bl.a. på artiklar i 2006 års direktiv som överförs till kapitaltäckningsdirektivet.

Undantag från reglerna rörande gruppbaserad tillsyn för blandade finansiella holdingföretag

Av artikel 2.15 i direktiv 2002/87/EG (konglomeratdirektivet) följer att med ett blandat finansiellt holdingföretag avses ett moderföretag som inte utgör en reglerad enhet men som tillsammans med sina dotterföretag varav minst ett är en reglerad enhet med huvudkontor inom gemenskapen, och andra enheter utgör ett finansiellt konglomerat. Ett blandat finansiellt holdingföretag omfattas således av reglerna rörande konglomerat men som nämnts tidigare (avsnitt 6.6) omfattas det även av vissa regler i kapitaltäckningsdirektivet (se artikel 2.4).

Genom direktiv 2011/89/EU utvidgades 2006 års kreditinstitutsdirektiv så att blandade finansiella holdingföretag jämställdes med finansiella holdingföretag respektive försäkringsholdingföretag vid grupp-tillsynen. Grupper med ett blandat finansiellt holdingföretag i toppen kom att omfattas av tillsynsregler i direktivet i den omfattning som följde av direktivets artikel 1.2 och 71.2. Genom direktiv 2011/89/EG infördes även en undantagsregel (artikel 72 a i 2006 års kreditinstitutsdirektiv) med innebörden att ett blandat finansiellt holdingföretag när detta är föremål för motsvarande bestämmelser om gruppbaserad tillsyn och tillsyn av konglomerat särskilt när det gäller riskbaserad tillsyn, kan undantas från en tillämpning av bestämmelserna om gruppbaserad tillsyn. Bestämmelsen genomfördes i 9 kap. 15 § kapitaltäckningslagen (se prop. 2012/13:160). Artikel 72 a i 2006 års kreditinstitutsdirektiv motsvaras av artikel 120 i kapitaltäckningsdirektivet.

Regleringen i 9 kap. 15 § kapitaltäckningslagen bör med vissa justeringar överföras till den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag.

6.4 Behovet av kompletterande lagstiftning till tillsynsförordningen

Regeringens förslag: Vissa bestämmelser i tillsynsförordningen ska kompletteras genom föreskrifter som meddelas med stöd av bemyndiganden i den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag. Sådana bemyndiganden ska även kunna ge stöd för föreskrifter som behövs för att omhänderta riktlinjer som meddelas av Eba.

Finansinspektionen utses i lag att vara behörig myndighet enligt tillsynsförordningen.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: *Finansinspektionen* anser att det vore ändamålsenligt att det i författningskommentarerna anges att de artiklar som beskrivs endast är exempel på artiklar i tillsynsförordningen vars innehåll ytterligare kan preciseras genom föreskrifter. *Finansinspektionen* anser vidare att bemyndigandena ska omfatta de fall när bindande föreskrifter kan behöva införas på grund av innehållet i en tekniska standarder som kommissionen har antagit. *Svenska Bankföreningen* påpekar att det finns flera nationella val i tillsynsförordningen som är av mer generell karaktär och som inte explicit ställer krav på beslut i det enskilda fallet utan där en viss tillämpning av en bestämmelse är villkorad av att vissa förutsättningar är uppfyllda. *Bankföreningen* anser att sådana bestämmelser bör hanteras genom myndighetsföreskrifter snarare än genom enskilda beslut. *Bankföreningen* anger som exempel på en sådan bestämmelse möjligheten att räkna in delårs- eller årsöverskott i kärnprimärkapitalet enligt artikel 26 i tillsynsförordningen. *Bankföreningen* anser vidare att det bör föras ett resonemang avseende de ställningstaganden man gjort om varför aktuella bestämmelser i tillsynsförordningen lämpar sig för föreskrifter. *Bankföreningen* anser dessutom att den närmare avgränsningen av bemyndigandena med hänvisning till aktuella artiklar i tillsynsförordningen bör framgå av lag och inte av författningskommentaren. *Bankföreningen* anför vidare, rörande förslaget att vissa tillstånd som är meddelade med stöd av gällande rätt ska fortsätta att gälla efter ikraftträdandet av tillsynsförordningen och att bestämmelserna bör kompletteras så att de omfattar samtliga tillstånd som meddelats under gällande rätt och där motsvarande tillstånd kan erhållas under tillsynsförordningen.

Skälen för regeringens förslag: Tillsynsförordningen förutsätter, trots att den är omedelbart tillämplig i EU:s medlemsstater, att medlemsstaterna vidtar vissa nationella åtgärder. Det måste bl.a. finnas en behörig myndighet som utsetts att utöva tillsyn över instituten. Enligt tillsynsförordningen ska denna myndighet ges de befogenheter som följer av direktivet och se till att institutet följer bestämmelserna i förordningen (jämför artiklarna 2 och 4.2 tillsynsförordningen).

I Sverige har *Finansinspektionen* ansvar för tillsynen över institut enligt tillsynsförordningen, och bör således utses till behörig myndighet enligt förordningen. Regeringen har genom en ändring i förordningen (2009:93) med instruktion för *Finansinspektionen* utsett *Finansinspek-*

tionen till behörig myndighet enligt tillsynsförordningen (SFS 2013:1112). Detta var nödvändigt, eftersom tillsynsförordningen skulle börja tillämpas redan den 1 januari 2014. Regeringen föreslår dock, för att hålla samman de bestämmelser som gäller Finansinspektionens befogenheter enligt tillsynsförordningen, att det i den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag också anges att Finansinspektionen är behörig myndighet enligt förordningen.

Finansinspektionen kommer således även fortsättningsvis ansvara för tillsynen över instituten och fullgöra de uppgifter som ska skötas av behörig myndighet enligt tillsynsförordningen. Det innebär att Finansinspektionen har rätt att meddela beslut enligt förordningen. Finansinspektionen har dessa befogenheter direkt med stöd av tillsynsförordningen och några nationella lagstiftningsåtgärder fordras inte för att Finansinspektionen ska kunna meddela de enskilda beslut som tillsynsförordningen ger möjlighet till.

Svenska Bankföreningen menar att det finns flera nationella val i tillsynsförordningen som är av mer generell karaktär och som inte explicit ställer krav på beslut i det enskilda fallet utan där en viss tillämpning av en bestämmelse är villkorad av att vissa förutsättningar är uppfyllda. Bankföreningen anser att sådana bestämmelser bör hanteras genom myndighetsföreskrifter snarare än genom enskilda beslut och anger möjligheten att räkna in delårs- eller årsöverskott i kärnprimärkapitalet enligt artikel 26 i tillsynsförordningen som exempel på en sådan bestämmelse.

I den utsträckning tillsynsförordningen ger utrymme för att hantera frågor genom generella föreskrifter i stället för att det ska krävas enskilda beslut – och prövning – av den behöriga myndigheten så ser regeringen allmänt sett inget hinder mot att utnyttja en sådan möjlighet. Regeringen anser dock inte att artikel 26 i tillsynsförordningen ger utrymme för ett bemyndigande till reglering genom föreskrifter. Av artikeln framgår att den behöriga myndigheten ska bevilja tillstånd och vilka förutsättningar som gäller för att tillståndet ska kunna beviljas.

Bankföreningen anför vidare att det bör föras ett resonemang avseende de ställningstaganden man gjort om varför aktuella bestämmelser i tillsynsförordningen lämpar sig för föreskrifter. De kompletterande bestämmelserna till tillsynsförordningen, vilka inte tar formen av enskilda beslut, bör på samma grund som tidigare genomföras i form av föreskrifter (se avsnitt 6.3). Bemyndiganden för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter bör införas i den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag.

Finansinspektionen anför att det vore ändamålsenligt att det i författningskommentarerna anges att de artiklar som beskrivs endast är exempel på artiklar i tillsynsförordningen vars innehåll ytterligare kan preciseras genom föreskrifter. *Svenska Bankföreningen* anför att den närmare avgränsningen av bemyndigandena med hänvisning till aktuella artiklar i tillsynsförordningen bör framgå av lag och inte av författningskommentaren. Enligt regeringens mening är de bemyndigandena att meddela föreskrifter som finns i utredningens lagförslag väl avgränsade. Tillsynsförordningen är mycket omfattande och många frågor förekommer och behandlas i olika avsnitt i

förordningen. De artiklar i tillsynsförordningen som anges i författningskommentarerna är därför i vissa fall uttömmande, medan det i andra fall rör sig om en exemplifiering.

Finansinspektionen anser att bemyndigandena ska omfatta de fall när bindande föreskrifter kan behöva införas på grund av innehållet i en teknisk standard som kommissionen har antagit. Enligt regeringens mening skulle ett sådant bemyndigande vara alltför generellt. En prövning av möjligheten och behovet av ett bemyndigande måste göras med beaktande av den antagna aktens innehåll.

Svenska Bankföreningen anför, rörande förslaget att vissa tillstånd som är meddelade med stöd av gällande rätt ska fortsätta att gälla efter ikraftträdandet av tillsynsförordningen, att bestämmelserna bör kompletteras så att de omfattar samtliga tillstånd som meddelats under gällande rätt och där motsvarande tillstånd kan erhållas under tillsynsförordningen. I regeringens förslag till lag om införande av lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersföretag regleras bl.a. att vissa medgivanden enligt kapitaltäckningslagen ska fortsätta att gälla som tillstånd enligt angivna artiklar i tillsynsförordningen. Enligt regeringens mening föreligger inte något behov av ytterligare komplettering av nämnda bestämmelser.

Riktlinjer från Eba

Eba har rätt att utfärda riktlinjer och rekommendationer. Riktlinjer och rekommendationer är inte rättsligt bindande i traditionell mening, men nationella tillsynsmyndigheter och de institut som omfattas ska ”med alla tillgängliga medel söka följa dessa” (artikel 16.3 i Europaparlamentets och rådets förordning [EU] nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet). Myndigheter, och i vissa fall institut, kommer att vara skyldiga att bekräfta efterlevnaden eller förklara varför riktlinjer eller rekommendationer inte efterlevs.

I tillsynsförordningen ges mandat till Eba att ge ut riktlinjer i en mängd avseenden.

Flertalet av de regler i tillsynsförordningen som ger mandat till förtydligande genom riktlinjer är detaljerade och tekniskt komplicerade. Tidigare har riktlinjerna huvudsakligen införts i form av myndighetsföreskrifter bl.a. för att den formen till skillnad från lagformen i möjligaste mån har tillgodosett behovet av att snabbt kunna uppdatera det omfattande kapitaltäckningsregelverket i enlighet med utvecklingen på marknaden. Mot denna bakgrund anser regeringen att det är lämpligt att kommande riktlinjer, i de fall Finansinspektionen bedömer det vara motiverat, omhändertas i svensk rätt i form av myndighetsföreskrifter. I den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag bör därför ingå bemyndiganden som möjliggör meddelandet av sådana föreskrifter.

6.5 Val av myndighet enligt artikel 458 i tillsynsförordningen

Regeringens förslag: Finansinspektionen ska utses som ansvarig myndighet för tillämpningen av artikel 458 i tillsynsförordningen.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningen föreslår dock att det i lag anges att beslut om makrotillsynsåtgärder ska fattas efter samråd med Riksbanken.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Svenskt Näringsliv* anser att Riksbanken i första hand ska ansvara för både makrotillsyn och mikrotillsyn. Om Finansinspektionen ändå ges detta ansvar, så ska beslut fattas av Finansinspektionen efter samråd med Riksbanken.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 458 i tillsynsförordningen ska en ansvarig myndighet utses för makrotillsynsåtgärderna som syftar till att motverka systemrisker på nationell nivå.

Regeringen har genom en ändring i förordningen (2009:93) med instruktion för Finansinspektionen utsett Finansinspektionen att ansvara för tillämpningen av artikel 458 i tillsynsförordningen (SFS 2013:1112). Detta var nödvändigt eftersom tillsynsförordningen skulle börja tillämpas redan den 1 januari 2014. Regeringen föreslår dock, för att hålla samman de bestämmelser som gäller Finansinspektionens befogenheter enligt tillsynsförordningen, att det i den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag också anges att Finansinspektionen är ansvarig för tillämpningen av artikel 458 i tillsynsförordningen.

Det finns redan i dag ett fungerande samarbete och utbyte av information mellan de myndigheter som ansvarar för finansiell stabilitet och krishantering. Det är därför naturligt att Finansinspektionen även i framtiden diskuterar med relevanta aktörer, för att kunna fatta väl underbyggda beslut. Regeringen ser därför inte något behov av att i lag fastställa vilka samarbetsformer som ska föregå beslut i denna fråga.

6.6 Tillämpningsområdet enligt tillsynsförordningen

Regeringens förslag: Kreditinstitut och värdepappersbolag som i dag är skyldiga att tillämpa kapitaltäckningslagen, ska vara skyldiga att tillämpa tillsynsförordningen.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag

Kreditinstitut och värdepappersföretag

Tillsynsförordningen ska tillämpas på alla institut som omfattas av kapitaltäckningsdirektivet (artikel 1 i tillsynsförordningen). Enligt artiklarna 1 och 2 i kapitaltäckningsdirektivet ska direktivet tillämpas på kreditinstitut och värdepappersföretag. Definitionen av kreditinstitut och värdepappersföretag framgår av artikel 3.1.1 och 3.1.2 i direktivet, varvid

anges att de definitioner som anges i tillsynsförordningen ska gälla. I artikel 4.1 tillsynsförordningen definieras ”kreditinstitut” som ett företag vars verksamhet består i att från allmänheten ta emot insättningar eller andra återbetalbara medel och att bevilja krediter för egen räkning. Definitionen är densamma som används i 2006 års kreditinstitutsdirektiv. Tillämpningsområdet i denna del har således inte förändrats. Det kan dock noteras att det i svensk rätt har införts en definition av kreditinstitut som är vidare än den som följer av 2006 års direktiv (se prop. 2006/07:5 s. 110).

Med ”värdepappersföretag” avses enligt artikel 4.1.2 i tillsynsförordningen en person enligt definitionen i led 1 i artikel 4.1 i direktiv 2004/39/EG och som omfattas av de krav som åläggs genom det direktivet, med vissa specificerade undantag.

I svensk rätt definieras svenska aktiebolag som fått tillstånd att driva värdepappersrörelse och som inte är bankaktiebolag eller ett kreditmarknadsbolag enligt lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse som värdepappersbolag (1 kap. 5 § 26 lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden. Kapitaltäckningslagen äger tillämpning på samtliga värdepappersbolag och gör inte undantag för sådana företag som omnämns i artikel 4.1.2 c i tillsynsförordningen.

Om svensk rätt anpassas så att endast de värdepappersbolag som omfattas av definitionen av värdepappersföretag i tillsynsförordningen, är skyldiga att tillämpa tillsynsförordningen kommer vissa bolag till skillnad mot vad som gäller i dag, inte behöva följa reglerna om kapitaltäckning m.m. På motsvarande sätt gäller att om tillsynsförordningen tillämpning på kreditinstitut begränsas till sådana kreditinstitut som omfattas av definitionen i tillsynsförordningen, skulle det kunna finnas banker eller kreditmarknadsföretag som enligt gällande rätt är skyldiga att tillämpa kapitaltäckningslagen, men som inte skulle komma att omfattas av det nya kapitaltäckningsregelverket. Tillsynsförordningen tillåter dock medlemsstaterna att utvidga tillämpningsområdet för förordningen. Enligt regeringens mening finns det inte skäl att ändra gällande rätt i fråga om vilka svenska kreditinstitut och värdepappersbolag som ska vara skyldiga att tillämpa reglerna om kapitaltäckning m.m. De kreditinstitut och värdepappersbolag som i dag är skyldiga att tillämpa kapitaltäckningslagen, bör därför vara skyldiga att tillämpa tillsynsförordningen.

Vad gäller tillämpningen av reglerna om kapitalbuffertar på kreditinstitut och värdepappersbolag och möjligheten till undantag från dessa regler hänvisas till avsnitt 7.

Regeringen ser att det framöver finns ett behov av en översyn vad gäller kapitaltäckningsregelverkets tillämpning på olika typer av värdepappersbolag. Inom ramen för förevarande lagstiftningsärende finns det dock inte utrymme för en sådan översyn.

Finansiella holdingbolag m.fl.

Finansiella holdingbolag, blandade finansiella holdingbolag och holdingbolag med blandad verksamhet omfattas inte av definitionen av ”institut” i tillsynsförordningen och därmed inte heller av de tillsynskrav som följer av den. Enligt kapitaltäckningsdirektivet ska dock direktivets

artikel 34 som rör allmänna principer om finansiella institut och artiklarna 111–127 som behandlar tillsyn på gruppnivå tillämpas på dessa bolagsformer om huvudkontoret är beläget i unionen.

6.7 Det nya regelverkets tillämpning på fondbolag och förvaltare av alternativa investeringsfonder

Regeringens förslag: Fondbolag och förvaltare av alternativa investeringsfonder som i dag är skyldiga att tillämpa bestämmelserna om kapitalkrav i lagen om kapitaltäckning och stora exponeringar, ska även i fortsättningen vara skyldiga att tillämpa motsvarande kapitaltäckningsregler som gäller för värdepappersbolag med motsvarande verksamhet.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: *Fondbolagens förening* anser att de undantag från kapitalkraven som följer av tillsynsförordningen bör beaktas i svensk rätt, vilket innebär att vissa fondbolag inte ska tillämpa tillsynsförordningen, lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag eller lagen om kapitalbuffertar. Svensk rätt bör, bl.a. av konkurrensskäl, inte gå längre än vad EU-regleringen föreskriver utan att vägande skäl för detta framkommer. För de fondbolag som omfattas av tillsynsförordningen bör det klargöras vilka bestämmelser i förordningen och föreslagna lagar som är tillämpliga. Fondbolagens förening konstaterar vidare att det inte är motiverat att låta fondbolag omfattas av krav vad gäller kapitalbuffertar vilka är motiverade av systemriskskäl. Huvudregeln borde vara att fondbolag inte omfattas och kompletteras med att Finansinspektionen ges möjlighet att inkludera fondbolag om så bedöms motiverat. Fondbolagens förening anför vidare att det bör klargöras att fondbolag inte träffas av bestämmelserna om likviditetskrav samt att det bör klargöras att fondbolag inte ska tillämpa reglerna om riskhantering och kapitalutvärdering. Slutligen påpekar Fondbolagens förening att det resonemang som förts rörande fondbolagen även gör sig gällande för förvaltare av alternativa investeringsfonder. Det bör även klargöras att eftersom en förvaltare av alternativa investeringsfonder, till skillnad mot ett värdepappersbolag, får förvalta andra tillgångar än finansiella instrument, kan verksamheten inte anses omfattas av kapitalkraven.

Skälen för regeringens förslag: Ett fondbolag utgörs av ett svenskt aktiebolag som har fått tillstånd att driva fondverksamhet. Med fondverksamhet avses att förvalta värdepappersfonder, försälja och inlösa andelar i fonden och därmed sammanhängande administrativa åtgärder. Regler för fondbolagen återfinns i första hand i lagen (2004:46) om värdepappersfonder. Enligt denna lag är fondbolag som utför diskretionär portföljförvaltning skyldiga att uppfylla de kapitalkrav som gäller för värdepappersbolag och de bestämmelser i kapitaltäckningslagen som i övrigt är tillämpliga för ett värdepappersbolag med motsvarande verksamhet (se 2 kap. 10 och 10 a §§ lagen om värdepappersfonder och prop. 2002/03:150 s. 174). Övriga fondbolag ska tillämpa bestäm-

melserna om finansiella företagsgrupper i kapitaltäckningslagen (se 2 kap. 10 a § andra stycket och prop. 2005/06:45 sid 122).

På motsvarande sätt innehåller 7 kap. 6 § lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder (AIF-förvaltare) bestämmelser som ålägger förvaltare med tillstånd enligt 3 kap. 2 § samma lag att ha det eventuella ytterligare kapital för kreditrisker, marknadsrisker och operativa risker som enligt kapitaltäckningslagen gäller för ett värdepappersbolag med motsvarande verksamhet. Även övriga bestämmelser i kapitaltäckningslagen som gäller för ett värdepappersbolag med motsvarande verksamhet tillämpas på en AIF-förvaltare som utför diskretionär förvaltning av investeringsportföljer (se 7 kap. 6 § andra stycket samma lag). Övriga förvaltare av alternativa investeringsfonder ska tillämpa bestämmelserna om finansiella företagsgrupper i kapitaltäckningslagen (se 1 kap. 1 a § kapitaltäckningslagen). Med anledning av att kapitaltäckningslagen upphävs bör regleringen i 1 kap. 1 a § kapitaltäckningslagen, med vissa justeringar, överföras till lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder.

Mot bakgrund av gällande rätt och att tillsynsförordningen inte hindrar medlemsstaterna från att i förekommande fall införa motsvarande krav på företag som inte omfattas av förordningens tillämpningsområde (skäl 24 i tillsynsförordningen) anser regeringen att fondbolag som utför diskretionär portföljförvaltning samt förvaltare av alternativa investeringsfonder med tillstånd att utföra diskretionär förvaltning av investeringsportföljer bör tillämpa de regler om kapitalkrav som gäller för värdepappersbolag med motsvarande verksamhet. Ett starkt motiv till att följa principen om att vissa fondbolag och förvaltare av alternativa investeringsfonder ska tillämpa samma regler som värdepappersbolag är enligt regeringens mening att undvika regelarbitrage. Den nämnda principen bör även tillämpas ifråga om bestämmelserna om likviditetskrav. Nuvarande hänvisningar i lagen om värdepappersfonder och lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder till kapitaltäckningslagen, bör därför ändras till den reglering som ersätter de nuvarande kapitaltäckningsregler som berör fondbolag och förvaltare av alternativa investeringsfonder.

Kapitaltäckningsdirektivet introducerar nya regler rörande bl.a. kapitalbuffertar och beslut om likviditetskrav som blir gällande för värdepappersbolag. Mot bakgrund av nämnda princip bör dessa regler även tillämpas på fondbolag som utför diskretionär portföljförvaltning samt AIF-förvaltare som utför diskretionär förvaltning av investeringsfonder. Regeringen anser dock att dessa bolag i stor utsträckning bör kunna omfattas av möjligheten till undantag från skyldigheten att ha en kapitalkonserveringsbuffert respektive från kravet att uppfylla en kontracyklisk kapitalbuffert (bestämmelserna om kapitalbuffertar och möjligheten till undantag från dessa behandlas närmare i avsnitt 7).

Fondbolagens förening har efterfrågat ett klagörande att fondbolag och förvaltare av alternativa investeringsfonder inte ska tillämpa reglerna rörande riskhantering och kapitalutvärdering. Regeringen konstaterar i likhet med *Fondbolagens förening* att fondbolag och förvaltare av alternativa investeringsfonder inte har att tillämpa de regler rörande riskhantering och kapitalutvärdering som gäller för ett värdepappersbolag.

Regeringen ser att det framöver finns ett behov av en översyn vad gäller kapitaltäckningsregelverkets tillämpning på fondbolag och förvaltare av alternativa investeringsfonder. Inom ramen för förevarande lagstiftningsärende finns det dock inte utrymme för en sådan översyn.

6.8 Svenska skeppshypotekskassan

Regeringens förslag: Tillsynsförordningen ska, med undantag för reglerna om stora exponeringar, även äga tillämpning på Svenska skeppshypotekskassan.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Svenska Skeppshypotekskassan* vill särskilt påtala vikten av att undantaget för kassan från bestämmelserna om stora exponeringar består då det är en förutsättning för verksamheten och möjligheten att fullgöra kassans uppdrag.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 2 i 2006 års kreditinstitutsdirektiv anges att bestämmelserna i direktivet inte äger tillämpning på Svenska skeppshypotekskassan. Möjligheten att undanta Svenska skeppshypotekskassan har inte införts i svensk rätt, utan kapitaltäckningslagen äger tillämpning även på Svenska skeppshypotekskassan.

Undantaget för Svenska skeppshypotekskassan har överförts till kapitaltäckningsdirektivet artikel 2.5 22, vilket innebär att tillsynsförordningen inte är direkt tillämplig på Svenska skeppshypotekskassan. Det krävs därför en särskild nationell reglering för detta institut. Enligt regeringens mening bör Svenska skeppshypotekskassan alljämt stå under någon form av reglering i fråga om kapitalkrav m.m. Det bör därför i den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag införas en bestämmelse som anger att tillsynsförordningen ska äga tillämpning på Svenska skeppshypotekskassan, med undantag för bestämmelserna om stora exponeringar.

6.9 Tillsynsförordningens inverkan på nationell lagstiftning

6.9.1 Följdändringar med anledning av att kapitaltäckningslagen och dess reglering om finansiella företagsgrupper upphävs

Regeringens förslag: Följdändringar görs i flera lagar inom det finansiella området i och med att lagen om kapitaltäckning och stora exponeringar och lagen om införande av lagen om kapitaltäckning och stora exponeringar upphävs.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Finansinspektionen* anser att begreppet ”företagsgrupp” inte ska användas, eftersom det inte förekommer i tillsynsförordningen. Frågan uppstår om detta är ett nytt begrepp som föreslås införas, vilket *Finansinspektionen* bedömer inte är avsikten. *Finansinspektionen* önskar att det tydliggörs i lagen om tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag vilka institut som åsyftas. I nuvarande kapitaltäckningslag anges det särskilt om en bestämmelse avser utländska institut. För tydlighetens skull önskar *Finansinspektionen* att det i lagförslaget anges att det är de svenska instituten som avses om inget annat anges.

Skälen för regeringens förslag: En följd av att kapitaltäckningslagen upphävs är att det uppstår behov av följdändringar i lagar som innehåller hänvisningar till denna lag. I de flesta fall är det fråga om ändringar som består i att hänvisningar till lagen ersätts med en hänvisning till tillsynsförordningen, den nya lagen om kapitalbuffertar eller den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag, som enligt regeringens förslag ska ersätta kapitaltäckningslagen.

Begreppet finansiella företagsgrupper

Enligt kapitaltäckningslagen är en finansiell företagsgrupp skyldig att följa vissa särskilda bestämmelser om kapitalkrav, kapitalutvärdering, stora exponeringar, kvalificerade innehav samt soliditet och riskhantering (9 kap. kapitaltäckningslagen). En finansiell företagsgrupp anses föreligga i de fall som artiklarna 133 och 134 i 2006 års kreditinstitutsdirektiv föreskriver att behöriga myndigheter vid tillsynens utövande ska kräva en konsolidering av vissa institut. Artiklarna har, tillsammans med de artiklar som anger vilka krav som instituten ska uppfylla på gruppnivå, genomförts i 9 kap. i kapitaltäckningslagen.

De artiklar i 2006 års kreditinstitutsdirektiv som angav hur och vilka krav som instituten ska uppfylla på individuell respektive gruppnivå har överförts till tillsynsförordningen (artiklarna 6–23). Även kapitaltäckningsdirektivet innehåller dock krav som instituten måste uppfylla på grupp- respektive individuell nivå (artiklarna 108 och 109). Bestämmelserna avser krav som ställs på institutens interna processer för att utvärdera sitt kapital och som även fanns med i 2006 års kreditinstitutsdirektiv men även befintliga och nya krav på institutens styrformer m.m. Ett upphävande av kapitaltäckningslagen medför att artiklarna 108 och 109 bör genomföras i den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag. Motsvarande reglering i kapitaltäckningslagen bör således i justerad form överföras till den nya lagen. *Finansinspektionen* anför att begreppet ”företagsgrupp” inte ska användas eftersom det inte förekommer i tillsynsförordningen. Regeringen delar *Finansinspektionens* uppfattning att begreppet ”företagsgrupp” inte ska användas.

Regleringen i 9 kap. kapitaltäckningslagen och dess begrepp ”finansiella företagsgrupper” har lagts till grund för bestämmelser som införts i andra lagar, se 6 kap. 3 § lagen (1995:1559) om årsredovisning i kreditinstitut och värdepappersbolag, 2 § lagen (2000:35) om byte av redovisningsvaluta i finansiella företag, 1 kap. 8 § lagen (2004:297) om

bank- och finansieringsrörelse och 2 kap. 10 a § lagen (2004:46) om värdepappersfonder. I och med att kapitaltäckningslagen upphävs uppstår det ett behov att omarbeta dessa bestämmelser så att de anpassas till bestämmelserna om grupp tillsyn i tillsynsförordningen.

6.9.2 Ändringar i lagen om årsredovisning i kreditinstitut och värdepappersbolag

Regeringens förslag: Kravet i lagen om årsredovisning i kreditinstitut och värdepappersbolag om att årsredovisningen ska innehålla en upplysning om var den information som instituten enligt kapitaltäckningslagen ska offentliggöras tillhandahålls upphävs. Lagen kompletteras med en bestämmelse som innebär att artikel 434.2 i tillsynsförordningen ska gälla för samtliga institut som omfattas av lagen. I lagen görs också vissa följdändringar med anledning av att kapitaltäckningslagen upphävs.

Regeringens bedömning: Kravet i samma lag om att institut som omfattas av lagen ska bifoga en kapitaltäckningsanalys till årsredovisningen bör behållas.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Lagen (1995:1559) om årsredovisning i kreditinstitut och värdepappersbolag, förkortad ÅRKL, är tillämplig på kreditinstitut och värdepappersbolag. Med kreditinstitut avses enligt ÅRKL bankaktiebolag, sparbanker, medlemsbanker, kreditmarknadsföretag och Svenska skeppshypotekskassan. Med värdepappersbolag avses ett svenskt aktiebolag som enligt lagen om värdepappersmarknaden fått tillstånd att driva värdepappersrörelse och som inte är ett bankaktiebolag eller ett kreditmarknadsbolag enligt lagen om bank- och finansieringsrörelse.

Enligt ÅRKL ska institut och finansiella holdingbolag som omfattas av kapitaltäckningslagen, foga en kapitaltäckningsanalys till årsredovisningen (2 kap. 1 § och 7 kap. 1 §). Kravet på en kapitaltäckningsanalys utgör en del av årsredovisningen eller koncernredovisningen och fyller ett annat syfte än de uppgifter om kapitaltäckningen som instituten till följd av regelverket om kapitaltäckning är skyldiga att lämna till Finansinspektionen (prop. 1994/95:50 276). I 5 kap. 7 § ÅRKL anges att årsredovisningen ska innehålla en upplysning om var den information som instituten enligt 8 kap. kapitaltäckningslagen ska offentliggöra tillhandahålls, om den inte finns i årsredovisningen.

Varken tillsynsförordningen eller kapitaltäckningsdirektivet innehåller krav på att årsredovisningen ska innehålla en kapitaltäckningsanalys. Även om tillsynsförordningen harmoniserar de krav som ställs på instituten i fråga om offentliggörande av information finns det inget hinder mot att institut och finansiella holdingbolag åläggs att offentliggöra information som inte uttryckligen nämns i förordningen, såvida ett sådant offentliggörande behövs för att ge marknadsaktörerna korrekt och

fullständig information om de enskilda institutens riskprofiler (se skäl 49 i tillsynsförordningen). Av artikel 434.2 i tillsynsförordningen framgår dessutom att om instituten för att uppfylla redovisningskrav eller andra krav offentliggör information, som är likvärdig med den som ska offentliggöras enligt tillsynsförordningen, har instituten uppfyllt kraven på offentliggörande enligt tillsynsförordningen. Vidare anges att om sådan information inte finns i årsredovisningen, åläggs instituten att entydigt ange var man kan finna den.

Mot denna bakgrund bör det inte finnas något hinder mot att i svensk rätt behålla kravet på att en årsredovisning ska innehålla en kapitaltäckningsanalys. Bestämmelsen i 5 kap. 7 § ÅRKL utgör däremot en dubbelreglering i förhållande till artikel 434.2 i tillsynsförordningen och bör därför upphävas. Vidare bör 6 kap. 3 § ÅRKL justeras eftersom den i fråga om vilka uppgifter som en kapitaltäckningsanalys ska innehålla hänvisar till kapitaltäckningslagen. Bestämmelsen bör i stället hänvisa till tillsynsförordningen. Definitionen av kreditinstitut och värdepappersbolag i ÅRKL skiljer sig från definitionerna i tillsynsförordningen. För att säkerställa att samtliga institut som omfattas av ÅRKL ställs under liknande krav bör i lagen införas en anvisning om att artikel 434.2 i tillsynsförordningen ska gälla för samtliga institut som omfattas av lagen.

Slutligen bör, för att undvika att tillämpningsområdet för ÅRKL ändras i förhållande till vad som gäller i dag, hänvisningarna i 2 kap. 1 § och 7 kap. 1 § andra stycket ÅRKL till kapitaltäckningslagen ändras så att de i stället avser lagrum i den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag.

6.9.3 **Ändringar i lagen om bank- och finansieringsrörelse, lagen om värdepappersmarknaden, och införandelagen till lagen om bank- och finansieringsrörelse**

Regeringens förslag: Bestämmelserna i lagen om bank- och finansieringsrörelse och lagen om värdepappersmarknaden om kvalificerade innehav, samt bestämmelserna om krav på startkapital för pågående verksamhet i lagen om bank- och finansieringsrörelse, införandelagen till lagen om bank- och finansieringsrörelse, lagen om värdepappersmarknaden och i ikraftträdande- och övergångsbestämmelserna till samma lag ska upphävas.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: *Finansinspektionen* gör bedömningen att det i tillsynsförordningen görs en ändring i sak när det gäller vilka företag som omfattas av definitionen ”finansiellt institut”. Den nya definitionen inkluderar kapitalförvaltningsbolag. Definitionen av ”kapitalförvaltningsbolag” omfattar bl.a. förvaltare av alternativa investeringsfonder. Utredningen nämner emellertid inte att definitionen av ”finansiellt institut” har utvidgats till att även omfatta förvaltare av alternativa investeringsfonder. Detta kan ha betydelse för vilka företag som omfattas av konsolidering enligt artikel 18 i tillsynsförordningen. *Sveriges*

Advokatsamfund menar att den omständigheten att nödvändigt startkapital uttrycks i euro leder till otillfredsställande resultat för de svenska instituten.

Skälen för regeringens förslag

Definitioner i lagen om bank- och finansieringsrörelse

Enligt kapitaltäckningsdirektivet gäller för tillämpningen av direktivet definitionerna såsom de anges i tillsynsförordningen (se artikel 3 i direktivet).

I de fall definitionerna i tillsynsförordningen tar sikte på tillämpningen av regler som följer av tillsynsförordningen, utgör EU-förordningens rättsliga status hinder mot att i nationell rätt införa bestämmelser om vad som ska gälla i fråga om definitionerna. Att samma definitioner ska gälla för direktivets tillämpning hindrar emellertid inte att definitionerna blir föremål för ett nationellt genomförande. Att direktivet i denna del hänvisar till förordningen förändrar inte direktivets rättsliga status.

Definitionerna av ”finansiellt institut” och ”filial” i kapitaltäckningsdirektivet har ändrats i förhållande till 2006 års kreditinstitutsdirektiv. Dessa begrepp har genomförts i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, förkortad LBF. *Finansinspektionen* anför att begreppet ”finansiellt institut” har utvidgats till att omfatta förvaltare av alternativa investeringsfonder. Definitionen av ”finansiellt institut” har justerats genom vad som närmast framstår som ett förtydligande att definitionen ska inkludera finansiella holdingbolag, blandade finansiella holdingbolag, betalningsinstitut i den mening som avses i direktiv 2007/61/EG samt kapitalförvaltningsbolag, men däremot inte försäkringsholdingbolag och försäkringsholdingbolag med blandad verksamhet (se artikel 4.3 tillsynsförordningen). Begreppet ”kapitalförvaltningsbolag” omfattar som *Finansinspektionen* anför bl.a. förvaltare av alternativa investeringsfonder. En jämförelse med den definition av finansiellt institut som införts i 1 kap. 5 § 7 LBF utvisar att den svenska definitionen redan omfattar finansiella holdingbolag. Definitionen inkluderar dessutom företag som ägnar sig åt att tillhandahålla betaltjänster enligt lagen (2010:751) om betaltjänster. Även fondbolag som utan särskilt tillstånd bedriver värdepappersrörelse samt förvaltare av alternativa investeringsfonder utgör ett finansiellt institut. Försäkringsholdingbolag omfattas däremot inte av definitionen, eftersom sådana företag inte huvudsakligen ägnar sig åt sådan finansiell verksamhet som avses i den svenska definitionen. Det nu sagda innebär att kapitaltäckningsdirektivets nya definition av vad som utgör ett finansiellt institut ryms inom gällande rätt.

Definitionen av ”filialer” har, i förhållande till definitionen i 2006 års kreditinstitutsdirektiv, i kapitaltäckningsdirektivet ändrats från att endast omfatta filialer till kreditinstitut till att även omfatta filialer till värdepappersföretag (se artikel 3.16 i kapitaltäckningsdirektivet jämfört med artikel 4.17 tillsynsförordningen). LBF innehåller inte bestämmelser om filialer till värdepappersföretag. Reglering för sådana filialer återfinns i stället i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden, förkortad LVM.

Övriga begrepp som definieras i både kapitaltäckningsdirektivet och LBF utgörs av definitionen av kreditinstitut, behörig myndighet, hemmedlemsstat, kvalificerat innehav och nära förbindelser. Innebörden av dessa definitioner har inte ändrats jämfört med 2006 års kreditinstitutsdirektiv.

Regleringen om kvalificerade innehav

I 7 kap. 9–11 §§ LBF finns bestämmelser om ett kreditinstituts kvalificerade innehav av aktier eller andelar i andra företag än kreditinstitut, företag för elektroniska pengar, värdepappersföretag, finansiella institut, anknutna företag och försäkringsföretag inklusive återförsäkringsföretag. Regleringen har utgjort förebild för motsvarande reglering för värdepappersbolagen i 7 kap. 7–9 §§ LVM. Bestämmelserna baseras på artiklarna 120–122 i 2006 års kreditinstitutsdirektiv. Dessa artiklar har i omarbetat skick överförts till tillsynsförordningen. Mot denna bakgrund bör bestämmelserna i 7 kap. 9–11 § LBF och 7 kap. 8 och 9 §§ LVM upphävas.

Krav på ett instituts kapitalbas

Sveriges Advokatsamfund anser att angivandet av nödvändigt startkapital i euro leder till otillfredsställande resultat för de svenska instituten. Definitionen av startkapital framgår av artikel 4.51 i tillsynsförordningen som hänvisar till artikel 12 och avdelning IV i kapitaltäckningsdirektivet. Enligt regeringens mening kan det i svensk rätt inte införas en definition av startkapital som avviker från den definition som finns i tillsynsförordningen och kapitaltäckningsdirektivet.

Av 9 kap. 3 § LBF framgår att ett kreditinstituts kapitalbas inte får understiga det startkapital som krävdes när rörelsen påbörjades. I 15 § lagen (2004:298) om införande av lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse finns särskilda regler om vad som vid tillämpningen av 9 kap. 3 § LBF ska gälla för sådana kreditmarknadsföretag som beviljats tillstånd trots att företagets kapitalbas vid tidpunkten för tillståndsbeslutet inte uppfyllde kravet på startkapital. Motsvarande bestämmelser om ett värdepappersbolags kapitalbas återfinns i 3 kap. 7 § andra stycket LVM och punkten 7 i övergångsbestämmelserna till denna lag.

Bestämmelserna om startkapital för pågående verksamhet baseras sig på artikel 10 i 2006 års kreditinstituts- och kapitalkravsdirektiv som överförts till artikel 93 i tillsynsförordningen. Bestämmelsen äger tillämpning på både kreditinstitut och värdepappersföretag. Mot denna bakgrund anser regeringen att den ovan nämnda nationella regleringen av startkapital för sådana institut bör upphävas.

7 Kapitalbuffertar

7.1 Inledning

Kapitaltäckningsdirektivet och tillsynsförordningen inför ett antal olika verktyg för att förebygga och motverka såväl strukturella som cykliska systemrisker. Kapitalkonserveringsbufferten, systemriskbufferten och kapitalbuffertar för systemviktiga institut är verktyg som i huvudsak tar sikte på finanssektorns strukturförhållanden och de systemriskaspekter dessa för med sig. Den kontracykliska kapitalbufferten är däremot ett tidsvarierande verktyg som ska skydda hela banksystemet mot perioder av överdriven kredittillväxt.

Kapitalbuffertarna kan ses som stötdämpare vars huvudsakliga syfte är att undvika att instituten bryter mot förordningens och direktivets kapitalbaskrav. För att säkerställa att buffertarna fyller sitt syfte i perioder av stressade marknadsförhållanden ska de bestå av s.k. kärnprimärkapital. Till denna kategori räknas aktiekapital och innehållna vinstmedel, dvs. det kapital som anses ha högsta kvalitet och som bäst kan täcka förluster.

En behörig myndighet ska utses på nationell nivå att ansvara för den kontracykliska kapitalbufferten, buffertarna för systemviktiga institut och systemriskbufferten. Små och medelstora värdepappersföretag kan undantas från kraven på att hålla en kapitalkonserveringsbuffert och en kontracyklisk kapitalbuffert, förutsatt att undantaget inte utgör ett hot mot den finansiella stabiliteten i berörd medlemsstat.

Det kan redan inledningsvis konstateras att kapitalbuffertarna utgör ett centralt element i den s.k. makrotillsynen, som är ett förhållandevis nytt område där de praktiska erfarenheterna ännu så länge är begränsande. Regeringen avser därför att göra en samlad utvärdering av kapitalbuffertarna som makrotillsynsverktyg efter en period om tre till fyra års tillämpning av dessa verktyg.

7.1.1 Cykliska och strukturella systemrisker

Kapitalbuffertarna syftar till att hantera både cyklisk och strukturell systemrisk. De cykliska systemriskerna handlar om hur riskerna byggs upp över tiden, antingen genom samspelet mellan olika finansiella aktörer eller genom återkopplingar mellan det finansiella systemet och realekonomin. De strukturella systemriskerna handlar om hur koncentrationen av risk och kopplingarna mellan olika delar av det finansiella systemet påverkar risken för att en kris ska drabba systemet som helhet. Strukturella systemrisker kan bl.a. handla om systemviktiga institut och spridningsrisker.

7.1.2 Olika kapitalbuffertar för olika risker

Kapitalkonserveringsbufferten är ett permanent buffertkrav, medan den kontracykliska kapitalbufferten är ett tidsvarierande krav som tvingar bankerna att stärka sin kapitalställning i tider då systemriskerna ökar.

Buffertkraven för systemviktiga institut – kapitalbufferten för globalt systemviktiga institut (G-SII) och kapitalbufferten för övriga systemviktiga institut (O-SII) – införs för att begränsa den högre risk som systemviktiga institut utgör för det finansiella systemet. Av direktivet framgår att ett systemviktigt institut ska vara ett moderinstitut inom EU, ett finansiellt moderholdingföretag inom EU, ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EU eller ett institut vars fallissemang eller bristande funktion kan leda till systemrisker (artiklarna 3.30 och 131.1). Däremot behöver inte det omvända nödvändigtvis gälla, dvs. att dessa institut alltid är systemviktiga. Direktivet inför även en möjlighet för medlemsstaterna att tillämpa en systemriskbuffert på hela den finansiella sektorn eller delar av den för att hantera strukturella systemrisker i en viss medlemsstat.

7.1.3 Åtgärder om buffertkraven inte är uppfyllda

Tillämpliga kapitalbuffertar ska räknas samman till ett kombinerat buffertkrav för varje institut. Om ett institut inte uppfyller det kombinerade buffertkravet, ska det vidta åtgärder för att inom en viss tid stärka kapitalbasen så att den kommer i nivå med buffertkravet. För att stärka kapitalbasen införs det därför restriktioner på institutets rätt att vidta vinstutdelningar, och vissa andra utbetalningar såsom bonusutbetalningar (skäl 89 i kapitaltäckningsdirektivet).

7.2 Genomförande av direktivets bestämmelser

7.2.1 Kapitalkonserveringsbufferten

Regeringens förslag: Kravet på att hålla en kapitalkonserveringsbuffert ska anges i lag.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att erinra mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt kapitaltäckningsdirektivet ska medlemsstaterna kräva att instituten, utöver det kärnprimärkapital som ska finnas för att uppfylla kapitalbaskravet i artikel 92 i tillsynsförordningen, har en kapitalkonserveringsbuffert motsvarande 2,5 procent av institutets totala riskvägda exponeringsbelopp (artikel 129). Beräkningsgrunden för buffertkravet är densamma som för förordningens kapitalbaskrav. Buffertkravet ska vara uppfyllt på både gruppnivå och individuell nivå. Institutet får inte använda sådant kapital som används för att uppfylla kravet på en kapitalkonserveringsbuffert för att uppfylla tillkommande kapitalbaskrav (artikel 129.5).

Kapitalkonserveringsbufferten syftar till att kreditinstitut och berörda värdepappersbolag ska ha tillräckligt med kapital av högsta kvalitet (kärnprimärkapital) för att hantera förluster under en längre tidsperiod, utan att bryta mot tillsynsförordningens kapitalbaskrav. Kravet på att hålla en kapitalkonserveringsbuffert gäller därför utöver det kärnprimär-

kapital som instituten måste hålla för att uppfylla kapitalbaskravet i artikel 92 i tillsynsförordningen.

Medlemsstaterna är skyldiga att införa direktivets bestämmelser om kapitalkonserveringsbufferten på samtliga institut. Det finns dock en möjlighet till undantag för små och medelstora värdepappersföretag. Direktivet ger inte något utrymme för medlemsstaterna att besluta om en viss nivå på bufferten. Regeringen anser därför att kravet på att hålla en kapitalkonserveringsbuffert om 2,5 procent bör anges direkt i lag.

7.2.2 Undantag för små och medelstora värdepappersbolag, fondbolag och AIF-förvaltare

Regeringens förslag: Små och medelstora värdepappersbolag samt fondbolag och AIF-förvaltare ska kunna undantas från kravet på att ha en kapitalkonserveringsbuffert.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka företag som ska kunna undantas från kravet på en kapitalkonserveringsbuffert.

Regeringens bedömning: Skyldigheten, enligt kapitaltäckningsdirektivet, att underrätta kommissionen, ESRB, Eba och de behöriga myndigheterna i berörda medlemsstater om beviljade undantag bör genomföras genom föreskrifter på förordningsnivå.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag och bedömning. Utredningen behandlar dock inte frågan om undantag för fondbolag och AIF-förvaltare.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Medlemsstaterna får undanta små och medelstora värdepappersföretag från kravet på en kapitalkonserveringsbuffert, förutsatt att undantaget inte utgör ett hot mot den finansiella stabiliteten. Ett sådant beslut om undantag måste både innehålla en förklaring till varför undantaget inte utgör ett hot mot den finansiella stabiliteten i medlemsstaten och omfatta en exakt definition av vilka små och medelstora värdepappersföretag som undantas (artikel 129.2 i kapitaltäckningsdirektivet).

Enligt regeringens mening bör så få särregler som möjligt införas vid genomförandet av direktivet. Det är emellertid svårt att i dagsläget förutse hur de nya bestämmelserna om att upprätthålla en kapitalkonserveringsbuffert kommer att påverka små och medelstora värdepappersbolag, fondbolag samt AIF-förvaltare. Regeringen föreslår därför att det införs en regel i lag, som gör det möjligt för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om undantag för dessa bolag. Klassificering av små och stora värdepappersbolag ska ske utifrån kommissionens rekommendation 2003/361 av den 6 maj 2003 om definitionen av mikroföretag samt små och medelstora företag (artikel 129.4).

Enligt gällande rätt ska fondbolag som utför diskretionär portföljförvaltning uppfylla de kapitalkrav som gäller för värdepappersbolag och följa de bestämmelser i kapitaltäckningslagen som i övrigt är tillämpliga

för ett värdepappersbolag med motsvarande verksamhet. På motsvarande sätt ska förvaltare av alternativa investeringsfonder följa bestämmelserna om kreditrisker, marknadsrisker och operativa risker som enligt kapitaltäckningslagen gäller för ett värdepappersbolag med motsvarande verksamhet (se avsnitt 6.7). I enlighet med den hittills upprätthållna principen att företag som ägnar sig åt diskretionär portföljförvaltning bör likabehandlas i kapitaltäckningssammanhang, så bör undantaget från kapitalkonserveringsbufferten även gälla för fondbolag och AIF-förvaltare som ägnar sig åt sådan verksamhet

Varje medlemsstat ska utse en myndighet som är ansvarig för att besluta om ett sådant undantag. Eftersom kapitalkonserveringsbufferten har ett nära och naturligt samband med övriga kapitalkrav för värdepappersbolag, vars efterlevnad Finansinspektionen bedriver tillsyn över, är det lämpligt att Finansinspektionen utses till behörig myndighet för den aktuella undantagsmöjligheten.

Skyldigheten, enligt artikel 129.2 i kapitaltäckningsdirektivet, att underrätta kommissionen, ESRB, Eba och berörda behöriga myndigheter i andra länder inom EU om beviljade undantag bör genomföras genom föreskrifter på förordningsnivå.

7.2.3 Den kontracykliska kapitalbufferten

Regeringens förslag: Finansinspektionen ska vara den myndighet som beräknar ett riktvärde för den kontracykliska bufferten, fastställer det kontracykliska buffertvärdet och godkänner andra länders kontracykliska kapitalbuffertvärden.

Storleken på det kontracykliska kapitalbuffertvärdet ska anges som en viss procentandel av ett instituts totala riskvägda exponeringsbelopp och anges i intervaller om 0,25 procentenheter.

Det kontracykliska buffertvärdet ska beräknas kvartalsvis och ligga mellan 0 och 2,5 procent. Finansinspektionen kan även besluta att institut ska tillämpa ett högre kontracykliskt buffertvärde än 2,5 procent.

Regeringens bedömning: Skyldigheten enligt kapitaltäckningsdirektivet att offentliggöra beslut om buffertvärden och att informera ESRB bör genomföras genom föreskrifter på förordningsnivå.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer till viss del med regeringens förslag och bedömning. Utredningen föreslår dock att Riksbanken ska vara behörig myndighet för den kontracykliska kapitalbufferten och att Riksbankens beslut om buffertvärden ska fattas efter samråd med Finansinspektionen.

Remissinstanserna: Majoriteten av remissinstanserna lämnar inte synpunkter på utredningens förslag om att utse Riksbanken till ansvarig myndighet för den kontracykliska kapitalbuffertern. Remissinstanserna lämnar i stället synpunkter på den sjupartiuuppgörelse som regeringen presenterade den 26 augusti 2013, i vilken det föreslås att Finansinspektionen ska ansvara för samtliga kapitalbuffertar. Majoriteten av remissinstanserna invänder inte mot regeringens förslag. *Riksbanken* och *Svenskt Näringsliv* anser att beslut om den kontracykliska bufferten

ska ske efter samråd mellan Finansinspektionen och Riksbanken. *Riksgäldskontoret* anser att beslut ska tas efter samråd inom det finansiella stabilitetsrådet. Vad gäller fastställandet av det kontracykliska buffertvärdet anser Riksbanken att den kvantitativa beslutsprocessen bör kompletteras med kvalitativa bedömningar av hållbarheten i kreditutvecklingen och nivån på systemriskerna. *Svenska Bankföreningen* anser att den kontracykliska bufferten i normalfallet ska vara satt till noll.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Val av myndighet

Varje medlemsstat ska utse en offentlig myndighet eller offentligt organ som ska ansvara för att fastställa ett kontracykliskt kapitalbuffertvärde för den medlemsstaten (artikel 136 i kapitaltäckningsdirektivet).

I promemorian ”Ett förstärkt ramverk för finansiell stabilitet” som presenterades den 26 augusti 2013 föreslogs att Finansinspektionen ska ges det huvudsakliga ansvaret för stabilitetsverktygen, inklusive ansvar för att fastställa det kontracykliska kapitalbuffertvärdet. Förslaget att utse Finansinspektionen till ansvarig myndighet motiveras bl.a. med att myndigheten redan i dag förfogar över instrument kopplade till olika kapital- och likviditetskrav och att ett delat ansvar mellan olika myndigheter kan leda till vissa gränsdragningsproblem och ett mindre effektivt beslutsfattande. Dessutom har Finansinspektionen redan vidtagit ett flertal åtgärder i syfte att minska systemriskerna och öka den finansiella stabiliteten, vilket innebär att myndigheten har erfarenhet av och kunskap om hanteringen av såväl mikro- som makrorelaterade risker. Mot bakgrund av detta anser regeringen att Finansinspektionen bör utses som myndighet ansvarig för att fastställa det kontracykliska kapitalbuffertvärdet.

Regeringens uppfattning är att det finns ett fungerande samarbete och utbyte av information mellan de myndigheter som ansvarar för finansiell stabilitet och krishantering. Det får därför anses naturligt att Finansinspektionen även i framtiden diskuterar med relevanta myndigheter för att kunna fatta väl underbyggda beslut om det kontracykliska buffertvärdet. Regeringen ser inte något behov av att i lag fastställa att samråd ska föregå beslut i denna fråga

Fastställandet av det kontracykliska buffertvärdet

Av kapitaltäckningsdirektivet framgår att ansvarig myndighet ska beräkna ett buffertriktvärde som framför allt återspeglar kreditcykeln och de risker som beror på en alltför stor kredittillväxt i medlemsstaten samt den nationella ekonomins särdrag (artikel 136.2 i kapitaltäckningsdirektivet). Buffertriktvärdet ska beräknas kvartalsvis och utgör i sin tur ett referensvärde för det kontracykliska kapitalbuffertvärdet (artikel 136.3).

Såsom *Riksbanken* påpekar bör beslut om det kontracykliska buffertvärdet grundas på både kvantitativa och kvalitativa bedömningar av hållbarheten i kreditutvecklingen och nivån på systemriskerna. Därmed minskar man risken för missvisande resultat samtidigt som man

undviker ett mekaniskt fastställande av det kontracykliska buffertvärdet. Regeringen instämmer i denna bedömning

Direktivets bestämmelser gör ingen skillnad mellan indikatorer som kan vara lämpliga att utgå från vid en höjning eller en sänkning av den kontracykliska kapitalbufferten. Samtidigt kan man konstatera att medan systemriskerna vanligtvis byggs upp gradvis under goda tider kan konsekvenserna ha en mer omedelbar effekt. Finansinspektionen bör därför ges mandat att beakta olika indikatorer beroende på om det kontracykliska buffertvärdet ska höjas eller sänkas.

Det kontracykliska buffertvärdet ska för institut med exponeringar i den egna medlemsstaten variera mellan 0 och 2,5 procent av institutets totala riskvägda exponeringsbelopp och justeras i steg av 0,25 procentenheter (artikel 136.4). Det finns dock inget som hindrar att det sätts ett högre buffertvärde än 2,5 procent om det går att motivera utifrån de faktorer som anges i artikel 136.3.

De nationellt fastställda buffertvärdena bör gälla för alla europeiska institut som har exponering mot landet. Denna princip om ömsesidigt erkännande av de nationella buffertvärdena (reciprocitetsprincipen) syftar till att undvika s.k. regularbitrage, dvs. att institut flyttar delar av sin verksamhet till marknader med lägre buffertar för att undvika strängare kapitalkrav. Denna ömsesidiga tillämpning är bindande för alla buffertvärden upp till 2,5 procent. För buffertvärden över 2,5 procent gäller däremot inte reciprocitetsprincipen. Finansinspektionen bör dock, enligt regeringens mening, ha möjlighet att kunna godkänna andra länders buffertvärden som ligger över 2,5 procent (artikel 137).

Buffertvärden för länder utanför EES

Finansinspektionen bör i vissa fall ha rätt att besluta om det buffertvärde som ska användas för exponeringar mot länder utanför EES. Det gäller om behörig myndighet i ett sådant land inte har fastställt och offentliggjort ett kontracykliskt buffertvärde för landet eller om Finansinspektionen anser att storleken på bufferten är otillräcklig (artikel 139).

Om den behöriga myndigheten i ett icke EES-land har fastställt ett buffertvärde som överstiger 2,5 procent, finns det inget hinder mot att fastställa ett värde som understiger den nivån. Det får dock inte vara lägre än 2,5 procent.

Kommunikation

Den nationella myndigheten ska för varje kvartal på sin webbplats publicera sitt beslut om den kontracykliska kapitalbufferten, motivet till det och under vilken tidsperiod som beslutet gäller (artikel 136.7 i kapitäläckningsdirektivet). För godkännande av kontracykliska buffertvärden över 2,5 procent gäller specifika informationskrav (artikel 137.2 i kapitäläckningsdirektivet).

I syfte att åstadkomma en mer koordinerad kommunikation ska de nationellt ansvariga myndigheterna i möjligaste mån samordna sin information om den kontracykliska kapitalbufferten. Därtill ska den nationella myndigheten även informera ESRB om sitt beslut.

De omfattande krav som kringgärdar fastställandet av den kontracykliska bufferten ska ses mot bakgrund av att denna buffert är ett nytt

instrument där det ges utrymme för nationella hänsyn och val av indikatorer. Det är därför av särskild vikt att Finansinspektionen uppfyller direktivets krav på kommunikation för att främja transparensen och öka förståelsen för de kontracykliska buffertvärdena. Skyldigheten enligt kapitaltäckningsdirektivet att offentliggöra beslut om buffertvärden och att informera ESRB bör genomföras genom föreskrifter på förordningsnivå.

7.2.4 Institutspecifik kontracyklisk kapitalbuffert

Regeringens förslag: Instituterna ska uppfylla ett institutspecifikt kontracykliskt buffertkrav. Det institutspecifika kontracykliska buffertkravet ska uppfyllas med kärnprimärkapital.

Det institutspecifika buffertvärdet ska beräknas på både individuell nivå och gruppnivå utifrån institutens konsoliderade situation enligt bestämmelserna i tillsynsförordningen.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om hur det viktade genomsnittet av de kontracykliska kapitalbuffertvärdena ska beräknas och vilka kreditexponeringar som då ska beaktas.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksbanken* anser att det ska vara tydligt att Finansinspektionen, inom ramen för sin pelare-2 bedömning, bör kunna förbjuda institut att göra värdeöverföringar när den kontracykliska bufferten sänks. *Riksbanken* och *Finansinspektionen* anser att direktivets specifika bestämmelser om restriktioner och ingripandemöjligheter ska genomföras samtidigt som krav på kapitalbuffertar införs i svensk rätt. *Svenska Bankföreningen* menar att det saknas skäl för att i svensk rätt införa en bestämmelse om att instituterna ska ange sina kreditexponeringars geografiska område.

Skälen för regeringens förslag: Kapitaltäckningsdirektivet innehåller bestämmelser om upprätthållandet av en kontracyklisk kapitalbuffert, på både individuell nivå och gruppnivå (artikel 130). Den kontracykliska kapitalbufferten ska uppfyllas med kärnprimärkapital. Bufferten får dock inte utgöras av kärnprimärkapital som samtidigt krävs för att upprätthålla tillsynsförordningens kapitalbaskrav, kravet på en kapitalkonserveringsbuffert och eventuella tillsynskrav enligt artikel 104 (artikel 130.5 i kapitaltäckningsdirektivet). Om ett institut inte fullt ut uppfyller det kontracykliska kapitalbuffertkravet, ska det åläggas restriktioner (artikel 130.6). Direktivet innehåller detaljerade bestämmelser om hur de institutsspecifika kontracykliska buffertvärdena ska beräknas (artikel 140). *Riksbanken* anser att Finansinspektionen bör ha möjlighet att förbjuda värdeöverföringar i det fall den kontracykliska bufferten sänks. Enligt regeringens mening följer detta krav av ingripandeåtgärden i artikel 104.1 i). Denna artikel genomförs i 15 kap. lagen om bank och finansieringsrörelse och 25 kap. 1 § lagen om värdepappersmarknaden. Överväganden om ingripanden och sanktioner behandlas i avsnitt 11.3.

Direktivets bestämmelser innebär att det institutsspecifika kapitalbuffertvärdet kommer att variera beroende på vilka kontracykliska buffertvärden som ska tillämpas och vilka marknader svenska institut har exponeringar mot. På så sätt kan den kontracykliska bufferten variera både mellan enskilda institut och mellan länderna inom EES. Direktivets bestämmelser om hur det viktade genomsnittet av de kontracykliska buffertvärdena ska beräknas och vilka kreditexponeringar som ska inkluderas vid beräkningen av det institutspecifika buffertvärdet är detaljerade och av teknisk natur. De lämpar sig därför mindre väl för att ta in i lag utan de bör genomföras i svensk rätt genom föreskrifter på lägre nivå. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör därför bemyndigas att meddela föreskrifter om hur det viktade genomsnittet av de kontracykliska kapitalbuffertvärdena ska beräknas och vilka kreditexponeringar som då ska beaktas.

Svenska Bankförening anser att det finns skäl att i svensk rätt införa en bestämmelse om att instituten ska ange sina kreditexponeringars geografiska område.

Enligt artikel 140.5 i kapitaltäckningsdirektivet ska instituten ange en berörd kreditexponerings geografiska hemvist i enlighet med de tekniska standarder för tillsyn som Eba har föreslagit och som EU-kommissionen har delegerats befogenheter att anta. Regeringen anser därför att detta krav bör genomföras genom bestämmelser på lägre nivå än lag. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör därför bemyndigas att meddela sådana föreskrifter.

7.2.5 Undantag för små och medelstora värdepappersbolag, fondbolag och AIF-förvaltare

Regeringens förslag: Små och medelstora värdepappersbolag, fondbolag samt AIF-förvaltare ska kunna undantas från kravet på att hålla en kontracyklisk kapitalbuffert.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka företag som ska kunna undantas från kravet på en kontracyklisk kapitalbuffert.

Regeringens bedömning: Skyldigheten enligt kapitaltäckningsdirektivet att underrätta kommissionen, ESRB, Eba och berörda behöriga myndigheter i andra medlemsstater om beviljade undantag bör genomföras genom föreskrifter på förordningsnivå.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag och bedömning. Utredningen behandlar dock inte frågan om undantag för fondbolag och AIF-förvaltare.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Små och medelstora värdepappersbolag ska kunna undantas från kravet på att upprätthålla en kontracyklisk kapitalbuffert, förutsatt att undantaget inte utgör ett hot mot den finansiella stabiliteten (artikel 130.2 i kapitaltäckningsdirektivet). Ett beslut om undantag måste innehålla en förklaring till varför det inte utgör ett hot mot den finansiella stabiliteten i den

medlemsstaten och omfatta en exakt definition av vilka små och medelstora värdepappersföretag som undantas. Kommissionen, ESRB, Eba och behöriga myndigheter i medlemsstater som berörs av undantaget ska underrättas om beslutet. Varje medlemsstat ska utse en myndighet som är ansvarig för att besluta om undantag från kravet på att upprätthålla en kontracyklisk buffert (artikel 130.2 i kapitaltäckningsdirektivet). Om värdepappersföretag ska klassificeras som små och medelstora ska avgöras utifrån kommissionens rekommendation 2003/361 (artikel 130.4).

Enligt regeringens mening bör så få särregler som möjligt införas vid genomförandet av kapitaltäckningsdirektivet. Samtidigt kan konstateras att värdepappersbolagen i dag spelar en liten roll för kreditgivningen i Sverige. Med tanke på syftet med den kontracykliska kapitalbufferten bör möjligheten enligt direktivet att undanta små och medelstora värdepappersbolag från kravet på kontracyklisk kapitalbuffert kunna utnyttjas. I enlighet med den hittills upprätthållna principen att i kapitaltäckningssammanhang likabehandla värdepappersbolag och fondbolag med motsvarande verksamhet, bör undantagsmöjligheten även omfatta fondbolag. Av samma skäl bör även AIF-förvaltare kunna undantas. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör bemyndigas att meddela föreskrifter som omhändertar den aktuella undantagsmöjligheten som kapitaltäckningsdirektivet medger.

Skyldigheten enligt artikel 130.2 i kapitaltäckningsdirektivet att underrätta kommissionen, ESRB, Eba och berörda behöriga myndigheter i andra länder inom EU om beviljade undantag bör genomföras genom föreskrifter på förordningsnivå.

7.2.6 Tidigare införande av den kontracykliska bufferten och kapitalkonserveringsbufferten

<p>Regeringens förslag: Kapitalkonserveringsbufferten och den kontracykliska bufferten ska börja tillämpas samtidigt som den nya lagen om kapitalbuffertar träder i kraft.</p>

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningen anser däremot inte att det är möjligt att införa direktivets bestämmelser om kapitalbevarande åtgärder i förtid.

Remissinstanserna: *Riksbanken* och *Finansinspektionen* anser att direktivets specifika bestämmelser om restriktioner och ingripandemöjligheter ska genomföras samtidigt som krav på kapitalbuffertar införs i svensk rätt.

Skälen för regeringens förslag: När det gäller kapitalkonserveringsbufferten och den kontracykliska kapitalbufferten har EU:s medlemsstater möjlighet att tillämpa dessa bestämmelser fr.o.m. den 1 januari 2014 (artikel 160.6). Om en medlemsstat väljer att tillämpa en kortare övergångsperiod, är bufferten bara bindande för institut som är under myndighetens ansvar (artikel 160.7). Däremot får en kortare övergångsperiod erkännas av andra medlemsstater (artikel 160.6). Av direktivet framgår att institut som bryter mot bufferkraven under

övergångsperioden ska upprätta en kapitalkonserveringsplan och införa utdelningsrestriktioner (artikel 160.5).

Mot bakgrund av den svenska banksektorns storlek i förhållande till BNP, de fyra storbankernas dominerande ställning och starka kopplingar till de internationella kapitalmarknaderna är det angeläget att säkerställa att de svenska instituten är väl kapitaliserade. Med mer och bättre kapital i de svenska bankerna ökar motståndskraften i det finansiella systemet mot nya kriser samtidigt som bankerna får bättre kapacitet att hantera en finansiell kris om en sådan ändå skulle uppstå. Riksbankens stresstest av bankernas kapitalrelationer visar dessutom att de fyra storbankerna har goda förutsättningar att uppfylla de nya buffertkraven (Riksbanken, Finansiell stabilitet 1/2013, Tabell A:5, s. 60). Enligt regeringens mening bör Sverige därför utnyttja möjligheten att enligt artikel 160.6 fastställa en kortare övergångsperiod för kapitalkonserveringsbufferten och den kontracykliska kapitalbufferten än vad som följer av de övergångsbestämmelser som anges i artikel 160.1-160.4. Dessa buffertar bör enligt regeringens mening kunna tillämpas redan då den nya lagen om kapitalbuffertar träder i kraft. I praktiken innebär detta att instituten endast behöver uppfylla kapitalkonserveringsbufferten vid direktivets ikraftträdande, eftersom den kontracykliska kapitalbufferten i normala fall inte behöver uppfyllas förrän 12 månader efter att ett beslut har kommunicerats av ansvarig myndighet. Finansinspektionen bör även ha möjlighet att erkänna andra länders kortare övergångsperiod (artikel 160.6).

För att buffertkraven inte ska förlora sitt syfte anser regeringen, i likhet med både *Finansinspektionen* och *Riksbanken*, att de kapitalbevarande åtgärderna som följer av direktivet (restriktioner på värdeöverföringar, artikel 141, och krav på upprättande av en kapitalkonserveringsplan, artikel 142) ska börja gälla vid samma tidpunkt som buffertkraven träder i kraft.

7.2.7 Myndighet som ska ansvara för beslut om kapitalbuffert för systemviktiga institut och systemriskbuffert

<p>Regeringens förslag: Finansinspektionen ska vara ansvarig myndighet för tillämpningen av kapitalbuffertar för systemviktiga institut och systemriskbufferten.</p>

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningen föreslår dock att beslut rörande tillämpningen av bufferten för systemviktiga institut och systemriskbufferten ska tas efter samråd med Riksbanken.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksbanken*, *Finansinspektionen*, *Riksgäldskontoret* och *Svenska Bankföreningen* hänvisar i sina remissvar till Finansdepartementets promemoria ”Ett förstärkt ramverk för finansiell stabilitet” som presenterades den 26 augusti 2013, där Finansinspektionen föreslås utses till ansvarig myndighet för samtliga kapitalbuffertar. *Riksbanken* framhåller att beslut angående makrotillsyns-

verktyg bör fattas av Finansinspektionen efter samråd med Riksbanken. *Svenskt Näringsliv* anser att Riksbanken i första hand ska ansvara för både makrotillsyn och mikrotillsyn. Om Finansinspektionen ändå ges detta ansvar så ska beslut fattas efter samråd med Riksbanken.

Skälen för regeringens förslag: Enligt kapitaltäckningsdirektivet ska en eller flera myndigheter utses som ansvariga för att på gruppnivå identifiera globalt systemviktiga institut och identifiera övriga institut som på individuell, grupp- eller undergruppsnivå är systemviktiga (artikel 131). Den eller de myndigheter som utses som ansvariga ska fastställa storleken på kapitalbufferten för globalt systemviktiga institut respektive kapitalbufferten för övriga systemviktiga institut. Kapitalbufferten för globalt systemviktiga institut är obligatorisk, medan kapitalbufferten för övriga systemviktiga institut är frivillig (artikel 131.4 och 131.5).

Vidare finns en möjlighet för medlemsstaterna att införa en systemriskbuffert (artikel 133.1). I varje medlemsstat som inför en systemriskbuffert ska det utses en myndighet som är ansvarig för att fastställa systemriskbufferten och för att ange vilka grupper av institut som den ska tillämpas på.

Den myndighet som ska ansvara för kapitalbufferterna för systemviktiga institut och för systemriskbufferten bör ha betydande kunskap om både enskilda institut och de strukturförhållanden som råder inom det nationella finansiella systemet. Mot bakgrund av buffertarnas karaktär av att motverka strukturella systemrisker tillsammans med argument såsom analyskapacitet och resurseffektivitet bör enligt regeringens mening Finansinspektionen utses som ansvarig myndighet. Regeringen anser att Finansinspektionen bör vara ansvarig för att på gruppnivå identifiera globalt systemviktiga institut och identifiera övriga institut som på individ-, grupp- eller undergruppsnivå bedöms som systemviktiga. Finansinspektionen bör också vara ansvarig myndighet för fastställandet av storleken på kapitalbufferten för globalt systemviktiga institut respektive kapitalbufferten för övriga systemviktiga institut. Regeringen bedömer att Finansinspektionen med sin specifika kompetens om enskilda institut och de strukturförhållanden som råder i det svenska finansiella systemet är bäst lämpad att fastställa storleken på systemriskbufferten och för att ange vilka institut som bufferten ska tillämpas på.

Riksbanken och *Svenskt Näringsliv* anser att Finansinspektionens beslut bör fattas efter samråd med Riksbanken. Regeringens uppfattning är att det finns ett fungerande samarbete och utbyte av information mellan de myndigheter som ansvarar för finansiell stabilitet och krishantering. Det får därför anses naturligt att Finansinspektionen även i framtiden diskuterar med relevanta myndigheter, för att kunna fatta väl underbyggda beslut gällande kapitalbufferterna för systemviktiga institut och systemriskbufferterna. Regeringen ser inte något behov av att i lag fastställa att samråd ska föregå beslut i denna fråga

7.2.8 Kapitalbuffertar för systemviktiga institut

Regeringens förslag: Finansinspektionen ska besluta vilka institut som ska utgöra globalt systemviktiga institut och vilka institut som ska utgöra övriga systemviktiga institut. Finansinspektionen får besluta att institut som är identifierade som övriga systemviktiga institut ska upprätthålla en extra kapitalbuffert på individuell nivå, undergrupp-nivå eller grupp-nivå. Kapitalbufferten för globalt systemviktiga institut ska uppgå till minst 1 och högst 3,5 procent, och kapitalbufferten för övriga systemviktiga institut får högst fastställas till 2 procent av institutets totala riskvägda exponeringsbelopp.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om hur systemviktiga institut ska identifieras och placeras i tillämpliga riskkategorier med tillhörande kapitalbuffertkrav samt vilka principer som bör ligga till grund för denna bedömning.

Regeringens bedömning: Skyldigheten enligt kapitaltäckningsdirektivet att underrätta övriga berörda myndigheter och att offentliggöra information om systemviktiga institut bör genomföras genom föreskrifter på förordningsnivå.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag och bedömning. Utredningen föreslår dock att närmare anvisningar om hur övriga systemviktiga institut ska identifieras och graderas samt hur globalt systemviktiga institut ska placeras i olika riskkategorier ska genomföras genom föreskrifter på förordningsnivå.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem. *Svenska Bankföreningen* anser att kravet på årlig översyn av systemviktiga institut enligt artikel 131.12 i kapitaltäckningsdirektivet ska framgå av lag.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Metod för identifiering och gruppering av globalt systemviktiga institut

Behörig nationell myndighet ska identifiera vilka institut som på grupp-nivå är globalt systemviktiga, G-SIIs (artikel 131.1 i kapitaltäckningsdirektivet). Metoden för att bedöma systemviktighet ska baseras på de kategorier som anges i artikel 131.2. Denna metod ska resultera i identifiering och indelning av de globalt systemviktiga instituten i fem olika underkategorier definierade enligt artikel 131.9. Varje globalt systemviktigt institut ska på grupp-nivå tilldelas ett buffertkrav enligt den riskkategori det har placerats i (artikel 131.4). Grupperingen ska ske utifrån graden av institutets systemviktighet. Buffertkravet för ett globalt systemviktigt institut kan variera mellan 1 och 3,5 procent och ska utgöras av kärnprimärkapital.

Eba ska senast den 30 juni 2014 utarbeta förslag till tekniska standarder för att specificera metoden för att identifiera ett globalt systemviktigt institut och specificera metoden för fastställande av olika riskkategorier och placeringen av globalt systemviktiga institut i olika riskkategorier (artikel 131.18). Den behöriga nationella myndigheten, för svensk del Finansinspektionen, har dock möjlighet att vid utövandet av

sund tillsynsbedömning lyfta de globalt systemviktiga instituten till en kategori med ett högre kapitalbuffertkrav än vad Eba:s tekniska standarder anger (artikel 131.10 a). Detta innebär även att Finansinspektionen kan utse ett institut till globalt systemviktigt i enlighet med artiklarna 131.10 b och 131.1. Om Finansinspektionen utnyttjar denna möjlighet, ska inspektionen informera Eba om sitt beslut samt motiveringen till detta (artikel 131.11).

Enligt regeringens mening bör närmare anvisningar för beslut om när ett globalt systemviktigt institut ska flyttas till en kategori med ett högre kapitalbuffertkrav eller utses till globalt systemviktigt genomföras genom föreskrifter på lägre nivå än lag, bl.a. med tanke på att sådana föreskrifter är av utpräglad teknisk natur och behöver anpassas till tekniska standarder som ska tas fram av Eba. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör därför bemyndigas att meddela de aktuella föreskrifterna.

Identifiering av och kapitalkrav för övriga systemviktiga institut

Den behöriga nationella myndigheten ska vidare identifiera övriga institut som på individuell, grupp- eller undergruppsnivå är systemviktiga, O-SIIs (artikel 131.1). Myndigheten får ålägga varje övrigt systemviktigt institut, på individuell, grupp- eller undergruppsnivå ett buffertkrav på upp till 2 procent av det totala riskvägda exponeringsbeloppet, vilket ska utgöras av kärnprimärkapital (artikel 131.5).

Myndigheten ska basera beslut om buffertkrav för O-SIIs på en bedömning av institutets systemviktighet utifrån åtminstone ett av de kriterier som återges i artikel 131.3. Dessa kriterier är: institutets storlek, betydelse för unionens eller medlemsstatens ekonomi, gränsöverskridande verksamhet eller dess sammanlänkning med det finansiella systemet. Eba ska i samråd med ESRB senast den 1 januari 2015 offentliggöra riktlinjer för hur kriterierna för övriga systemviktiga institut ska tillämpas (artikel 131.3). När myndigheten ställer krav på ett övrigt systemviktigt institut att hålla en buffert, ska den också beakta de villkor som finns i artikel 131.6. Av dessa framgår att bufferten för andra systemviktiga institut inte får medföra oproportionella negativa effekter på hela eller delar av det finansiella systemet i andra medlemsstater eller i unionen som helhet och utgöra eller skapa ett hinder för den inre marknadens funktion.

Förslag till kriterier för identifiering och fastställande av kapitalbuffertkrav för övriga systemviktiga institut ska publiceras av Eba i form av riktlinjer. Mot bakgrund av detta anser regeringen att det är mest ändamålsenligt att närmare anvisningar om hur övriga systemviktiga institut ska identifieras och hur bedömning av deras tillhörande kapitalbuffertkrav ska ske genomförs genom föreskrifter som meddelas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer.

Samspelet mellan G-SII och O-SII bufferten

Direktivet innehåller särskilda begränsningar för hur stor kapitalbufferten för övriga systemviktiga institut (O-SII) kan vara för dotterföretag (artikel 131.8). Dessa begränsningar gäller när en O-SII är dotterföretag

till antingen en G-SII eller en O-SII som är ett moderinstitut inom EU och på gruppnivå omfattas av en O-SII buffert.

Bestämmelserna om denna begränsning får inte påverka tillämpningen av kravet på att hålla en systemriskbuffert och kapitalkravet på en O-SII buffert på individuell, grupp- eller undergruppsnivå (artikel 133 respektive 131.5).

Direktivets bestämmelser om särskilda begränsningar för hur stor kapitalbuffertern för övriga systemviktiga institut (O-SII) kan vara för dotterföretag bör framgå av lag

Skyldighet att underrätta om beslut och översyn av beslut

De behöriga nationella myndigheterna ska rapportera och offentliggöra information om de globalt systemviktiga instituten och de övriga systemviktiga instituten (artikel 131.12). Artikeln innehåller även bestämmelser om att listan över de systemviktiga instituten årligen ska uppdateras samt att de globalt systemviktiga institutens placering i respektive riskkategori ska ses över. Bufferten för övriga systemviktiga institut ska ses över åtminstone en gång per år (artikel 131.6). Särskilda informationskrav gäller för den utsedda myndigheten då kapitalbufferten för övriga systemviktiga institut fastställs eller ändras.

Skyldigheten enligt kapitaltäckningsdirektivet att underrätta övriga berörda myndigheter samt offentliggöra information om systemviktiga institut bör genomföras genom föreskrifter på förordningsnivå.

Svenska Bankföreningen anser att kravet på att en gång om året se över vilka institut som ska klassas som systemviktiga ska framgå av lag. Enligt regeringens mening bör detta krav emellertid genomföras i svensk rätt genom föreskrifter på lägre nivå än lag.

7.2.9 Systemriskbufferten

Regeringens förslag: Kapitaltäckningsdirektivets bestämmelser om systemriskbuffert ska införas i svensk rätt. Finansinspektionen ska i lag ges rätt att med de begränsningar som anges i direktivet besluta om en systemriskbuffert och vilka institut och geografiska exponeringar som ska omfattas samt vilka nivåer på systemriskbufferten som ska gälla.

Finansinspektionen får hänskjuta frågor som avses i artikel 133.14 i direktivet till Eba för tvistlösning.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om de principer som ska beaktas vid fastställandet och graderingen av systemriskbufferten och om fastställandet av geografisk tillhörighet hos exponeringar avseende systemriskbufferten samt hur de geografiska systemriskbuffertkraven ska sammanvägas.

Regeringens bedömning: Skyldigheten enligt kapitaltäckningsdirektivet att underrätta övriga berörda myndigheter och bestämmelser rörande erkännande av andra medlemsstaters systemriskbuffertar bör genomföras genom föreskrifter på förordningsnivå.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningen föreslår dock inte att Finansinspektionen ska bemyndigas att utfärda föreskrifter om geografisk tillhörighet hos exponeringar för systemriskbufferten eller om hur de geografiska buffertkraven ska sammanvägas. Utredningen föreslår att enbart regeringen får meddela föreskrifter om närmare anvisningar av vilka principer som ska beaktas vid bedömning om systemriskbuffert.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Finansinspektionen* anser att det ska tydliggöras att krav på systemriskbuffert ska beräknas på ett instituts totala riskvägda exponeringsbelopp, dvs. baserat på samtliga risker i pelare 1. Finansinspektionen anser vidare att den som utsedd myndighet ska bemyndigas att meddela föreskrifter om att specificera geografisk tillhörighet hos exponeringar (med beaktande av regler avseende den kontracykliska kapitalbufferten) och hur de geografiska buffertkraven ska sammanvägas. Vidare anser Finansinspektionen att den gränsöverskridande tillämpningen av systemriskbufferten ska tydliggöras. Finansinspektionens uppfattning är att krav på systemriskbuffert på 3 procent kan ställas på det totala riskvägda exponeringsbeloppet och fr.o.m. 1 januari 2015 ska krav på ytterligare 2 procent i systemriskbuffert kunna ställas på det riskvägda exponeringsbeloppet inom landet (Sverige) och i tredje land. Finansinspektionen anser också att om övriga åtgärder enligt direktivet och förordningen (exklusive makrotillsynsåtgärderna enligt artikel 458 i tillsynsförordningen) endast delvis omhändertar den identifierade systemrisken, ska det utgöra tillräckliga skäl för att kunna påföra en systemriskbuffert. Finansinspektionen anser slutligen att det ska förtydligas om krav på kapitalbuffertar är ett normgivningsbeslut eller ett förvaltningsbeslut. Finansinspektionen anser att båda dessa möjligheter ska finnas tillgängliga. *Riksbanken* anser att det i lagen om kapitalbuffertar ska framgå att Finansinspektionen har möjlighet att fatta beslut om olika systemriskbuffertkrav för olika delar av den finansiella sektorn, eftersom olika institut kan utsätta systemet för olika risk eller vara utsatta för olika systemrisk. Vidare bör det förtydligas vilka utländska systemriskbuffertvärden som får erkännas av nationella myndigheter och tillämpas av nationellt auktoriserade institut. Riksbanken anser även att beräkningsmetoden för systemriskbufferten bör tydliggöras samt att det även bör tydliggöras hur en exponerings geografiska hemvist ska fastställas. *Svenska Bankföreningen* anser att det tydligt ska framgå vilken risk som ska täckas av systemriskbufferten och att instituten inte ska åläggas flera kapitaltäckningskrav utan att det beaktas hur de olika verktygen samverkar. Bankföreningen anser vidare att det i lag ska införas en bestämmelse om att beslut om införande eller höjning av systemriskbufferten ska börja gälla 12 månader efter att beslut om detta fattats, samt att det i lag införs en bestämmelse om att översyn av systemriskbuffereten ska ske åtminstone vartannat år. *Kommuninvest i Sverige AB* anser att systemriskbufferten inte ska införas i Sverige. Om systemriskbufferten ändå införs, behöver närmare anvisningar anges i förarbetena om de principer som ska gälla vid bestämmandet av om systemrisk eller makrotillsynsrisik föreligger.

Införande av en systemriskbuffert

Enligt kapitaltäckningsdirektivet får varje medlemsstat införa en systemriskbuffert för den finansiella sektorn eller för en eller flera delar av denna sektor. Syftet är att förhindra och minska långsiktiga strukturella systemrisker eller makrotillsynsrisker som inte täcks av tillsynsförordningen och som kan få allvarliga negativa effekter på det finansiella systemet och den reala ekonomin i en viss medlemsstat (artikel 133.1). Begreppet makrotillsynsrisker definieras inte i direktivet. Regeringen anser, i enlighet med ordalydelsen i artikel 133.1, att systemrisker och makrotillsynsrisker i direktivets mening utgör samma typer av risker.

Det är frivilligt för medlemsstaterna att genomföra direktivets bestämmelser om systemriskbuffert. Regeringen konstaterar att Sverige har en mycket stor banksektor i förhållande till den svenska ekonomins storlek och att finansiell instabilitet därför kan få stora konsekvenser för den svenska ekonomin. Det finns därför ett behov av att på bästa sätt kunna hantera de strukturella systemriskerna på nationell nivå som riskerar att uppstå i banksektorn. Införande av en systemriskbuffert kan vara ett sätt att förhindra sådana risker. Regeringen anser därför att det finns tungt vägande skäl för att genomföra direktivets bestämmelser om systemriskbuffertar i svensk rätt.

Strukturella systemrisker handlar framför allt om hur koncentrationen av risk och kopplingarna mellan olika delar av det finansiella systemet vid varje tidpunkt påverkar risken för att en kris ska drabba systemet som helhet.

Exponeringar som systemriskbufferten ska tillämpas på

Systemriskbufferten kan tillämpas på individuell nivå samt på grupp- och undergruppsnivå. Det är upp till den behöriga myndigheten i varje medlemsstat att bestämma på vilka nivåer systemriskbufferten ska tillämpas (artikel 133.3). Systemriskbufferten ska bestå av kärnprimärkapital som inte samtidigt får användas för att uppfylla de krav på kärnprimärkapital som ställs i artikel 92 i förordningen, och artiklarna 129, 130 och eventuella krav enligt artiklarna 102 och 104 i direktivet (artikel 133.4). Systemriskbufferten ska uppgå till minst 1 procent baserad på de exponeringar som omfattas av en systemriskbuffert (artikel 133.3).

Finansinspektionen tolkar avsikten med artikel 133 i direktivet som att systemriskbufferten ska beräknas på ett instituts totala riskvägda exponeringsbelopp enligt artikel 92.3 i tillsynsförordningen, och därmed omfatta samtliga risker i pelare 1 och inte endast vissa klasser eller typer av exponeringar, t.ex. kreditexponeringar mot hushåll eller kommersiella fastigheter. Regeringen instämmer i Finansinspektionens bedömning att systemriskbufferten bör omfatta samtliga risker inom pelare 1. Enligt artikel 133.9 kan dock olika systemriskbuffertkrav införas för olika delar av en finansiell sektor, dvs. olika systemrisk buffertkrav kan införas för olika slag av institut eller grupper av institut (se nedan för vidare resonemang).

Riksbanken och *Finansinspektionen* anser att den geografiska hemvisten av institutens exponeringar måste specificeras närmare för tillämpning av systemriskbufferten.

Eba ska meddela tekniska standarder avseende kreditexponeringars geografiska hemvist för den kontracykliska kapitalbufferten (artikel 140.7 i direktivet). Systemriskbufferten ska dock omfatta samtliga riskvägda exponeringar, dvs. inte endast kreditriskexponeringar. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör bemyndigas att meddela föreskrifter om fastställandet av den geografiska hemvisten av exponeringar

Regeringen anser att det är viktigt att det råder klarhet om hur systemriskbufferten ska tillämpas för olika geografiska exponeringar. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör därför bemyndigas att meddela föreskrifter om sammanvägning av de olika geografiska systemriskbuffertkraven.

Kalibrering av systemriskbufferten

Systemriskbufferten kan tillämpas på alla institut eller grupper av institut som står under behörig myndighets tillsyn och ska anges i kategorier om 0,5 procentenheter (artikel 133.9). Olika krav kan införas för olika delar av den finansiella sektorn. Enligt regeringens mening innebär detta att olika systemriskbuffertkrav kan tillämpas på olika slag av institut eller grupper av institut i ökande steg om 0,5 procentenheter fr.o.m. 1 procent i enlighet med artikel 133.9. Även artikel 133.10 a innehåller krav som myndigheten ska beakta vid fastställande av systemriskbufferten.

Nivån på systemriskbufferten ska följa av graden av makrotillsynsrisik, dvs. störningar i det finansiella systemet som kan få allvarliga negativa effekter på det finansiella systemet och den reala ekonomin. *Riksbanken* anser att detta innebär att man vid fastställandet av systemriskbufferten ska beakta både strukturella systemrisker som ett institut är utsatt för och strukturella systemrisker som ett institut utsätter det finansiella systemet och realekonomin för. Regeringen anser att artikel 133, i enlighet med Riksbankens påpekande, ger utrymme att beakta både de risker som ett institut är utsatt för och de risker som institutet utsätter det finansiella systemet för vid fastställande av en systemriskbuffert. *Finansinspektionen* anser att ett tillräckligt skäl för att påföra ett institut en systemriskbuffert ska vara om övriga åtgärder enligt kapitaltäckningsdirektivet eller tillsynsförordningen (exklusive artiklarna 458 och 459 i tillsynsförordningen) endast delvis omhändertar den identifierade systemrisken. Regeringen anser, i enlighet med Finansinspektionens påpekande, att systemriskbufferten bör kunna tillämpas om övriga åtgärder endast delvis omhändertar systemrisken. *Svenska Bankföreningen* anser att det tydligt ska framgå vilken risk som ska täckas av systemriskbufferten och att instituten inte ska åläggas flera kapitaltäckningskrav utan att beakta hur de olika åtgärderna samverkar.

Regeringen anser att samverkan av olika åtgärder bör beaktas vid tillämpning av systemriskbufferten. Dock, om en eller flera åtgärder redan tillämpas (t.ex. kontracyklisk kapitalbuffert och buffert för systemviktigt institut) och dessa åtgärder endast delvis omhändertar den

aktuella systemrisken, så bör även systemriskbufferten kunna tillämpas i enlighet med det ovan angivna

Regeringen anser att direktivets bestämmelser om de principer som i enlighet med artikel 133.9 och 133.10 a ska beaktas vid fastställandet av en systemriskbuffert bör genomföras genom föreskrifter på lägre nivå än lag. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör därför bemyndigas att meddela föreskrifter om dessa principer.

Av direktivets bestämmelser följer inget tak för hur hög systemriskbuffertvärdet kan vara. Direktivet sätter emellertid gränser för den nationella beslutanderätten (se nedan).

Översyn av systemriskbufferten

Artikel 133.10 a i kapitaltäckningsdirektivet innehåller krav som myndigheten ska beakta vid fastställande av systemriskbufferten och i artikel 133.10 b anges att kravet på att hålla en systemriskbuffert ska ses över åtminstone vartannat år. *Svenska Bankföreningen* anser att det i lag ska införas en bestämmelse om att beslut om införande eller höjning av systemriskbuffert ska börja gälla 12 månader efter att beslut om detta fattats, och att det i lag införs en bestämmelse om att översyn av systemriskbufferten ska ske åtminstone vartannat år.

Direktivet innehåller ingen regel som säger att ett beslut om införande eller höjning av systemriskbuffert ska börja gälla tidigast 12 månader efter att beslut om detta har fattats. Enligt regeringens mening saknas skäl att i svensk lag införa en sådan bestämmelse.

Kravet enligt direktivet om att det ska göras en översyn åtminstone vartannat år av beslut om systemriskbuffert, bör genomföras genom föreskrifter på förordningsnivå. Regeringen anser att det är ändamålsenligt att regeln om översyn av beslut regleras på motsvarande nivå som underrättelseskyldigheten till utländska myndigheter.

Beslut om systemriskbuffert

Den behöriga myndigheten har möjlighet att besluta om att tillämpa en systemriskbuffert på upp till 3 procent för samtliga av ett instituts exponeringar. Det förutsätter emellertid att myndigheten i fråga lämnar underrättelser i enlighet med artikel 133.11 i direktivet. Om behörig myndighet beslutar att fastställa en systemriskbuffert upp till 3 procent på grundval av exponeringar i andra medlemsstater, gäller dessutom att samma systemriskbuffert måste fastställas för alla exponeringar inom EES (artikel 133.18).

Direktivet anger vilka underrättelser som ska lämnas och vad den behöriga myndigheten i övrigt har att följa innan den fastställer eller ändrar ett systemriskbuffertvärde på över 3 procent (artikel 133.12). ESRB ska och Eba får avge ett yttrande till kommissionen om huruvida denna systemriskbuffert bedöms vara lämplig. Kommissionen ska med beaktande av lämnade yttranden, besluta om huruvida en genomförandeakt som ger den nationella myndigheten befogenhet att vidta den föreslagna åtgärden ska antas. Kommissionen kan därmed förhindra Finansinspektionen från att fastställa ett systemriskbuffertvärde på över 3 procent. Särskilda regler gäller dock fr.o.m. den 1 januari 2015 avseende nationella exponeringar och exponeringar i tredje land (se

nedan). Varje behörig myndighet ska offentliggöra kravet på att hålla en systemriskbuffert på lämplig webbplats (artikel 133.16). Vilken information som ska finnas med vid offentliggörandet ska innehålla regleras i direktivet (artikel 133.16).

Regeringen anser att direktivets bestämmelser om förfarandet avseende underrättelser till och samordning med övriga berörda nationella myndigheter, Eba, ESRB och kommissionen, samt kravet på offentliggörande av beslut bör genomföras genom föreskrifter på förordningsnivå.

Utökade möjligheter efter den 1 januari 2015

Nationella myndigheter har fr.o.m. den 1 januari 2015 möjlighet att själva fastställa eller ändra ett beslut om ett systemriskbuffertvärde på upp till 5 procent, avseende nationella exponeringar och exponeringar i tredje land (artikel 133.13). Inför ett sådant beslut ska kommissionen underrättas i enlighet med ett förfarande som anges i direktivet (artikel 133.11). Om systemriskbuffertvärdet fastställts till mellan 3 och 5 procent, måste dock myndigheten avvakta kommissionens yttrande innan åtgärderna i fråga kan vidtas (artikel 133.14).

Nationella myndigheter får fr.o.m. den 1 januari 2015 fastställa systemriskbufferten till mer än 5 procent på nationella exponeringar och exponeringar utanför EES endast om den nationella myndigheten fullgjort underrättelsekravet i artikel 133.12 och åtgärden godkänts av den Europeiska kommissionen i enlighet med artikel 133.15.

Om systemriskbuffertvärdet i enlighet med artikel 133.13 bestäms till mellan 3 och 5 procent på institut som är dotterbolag till moderbolag i en annan medlemsstat, ska den buffertsättande myndigheten följa den process som beskrivs i artikel 133.14. Om de nationella myndigheterna i de relevanta medlemsstaterna inte är överens, eller om både kommissionen och ESRB i sina rekommendationer avråder från att godkänna beslutet, får den buffertsättande myndigheten hänvisa frågan till Eba för bindande medling i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Regeringen anser att möjligheten för Finansinspektionen att hänskjuta en uppkommen oenighet, i nyss angivna situationer, till Eba för tvistlösning bör genomföras genom bestämmelser i lag.

Erkännande av andra länders systemriskbuffertvärden

Enligt kapitaltäckningsdirektivet får medlemsstaterna välja att erkänna ett beslutat systemriskbuffertvärde i en annan medlemsstat (artikel 134). Detta innebär, enligt artikel 134.1, att den erkännande medlemsstaten kan ställa krav på institut under dess tillsyn att tillämpa det utländska systemriskbuffertvärdet på de exponeringar som instituten har mot den medlemsstaten. Om en medlemsstat erkänner systemriskbuffertvärdet för dess institut, ska den medlemsstaten underrätta de övriga myndigheterna i enlighet med artikel 134.2 i direktivet. Enligt artikel 134.3 ska medlemsstaten vid ett sådant beslut beakta den information som framlagts av den medlemsstat som fastställt bufferten. Den medlemsstat som fastställt buffertvärdet kan uppmana ESRB att utfärda en rekommendation till en eller flera medlemsstater att erkänna systemriskbuffertvärdet.

Regeringen anser att direktivets bestämmelser om underrättelse-skyldighet vid erkännande av andra staters systemriskbuffertvärden och skyldighet att införa ett sådant beslut beakta den information som lämnats av den andra medlemsstaten bör genomföras genom föreskrifter på förordningsnivå. Det krav som ett erkännande medför för institut med exponeringar i ett annat land, bör däremot framgå av lag.

7.2.10 Konkurrerande buffertkrav

Regeringens förslag: Det ska i lag anges hur de olika buffertarna ska tillämpas för det fall att ett institut är föremål för fler än en av kapitalbuffertarna för systemviktiga institut och systemriskbufferten.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Direktivet innehåller bestämmelser om vilka kapitalkrav som ska gälla om ett institut är ålagt att hålla fler än en av kapitalbuffertarna för systemviktiga institut och systemriskbufferten (artikel 131.14 och artikel 133.4–133.7). Om ett institut på grupp-nivå är ålagt krav på en kapitalbuffert för globalt systemviktiga institut och en kapitalbuffert för övriga systemviktiga institut eller en systemriskbuffert, ska endast den högsta av dessa buffertar tillämpas på grupp-nivå. Om ett institut på individuell nivå eller undergruppsnivå är ålagt att upprätthålla en kapitalbuffert för övriga systemviktiga institut och en systemriskbuffert, ska endast den högsta av dessa buffertar tillämpas.

Om systemriskbufferten endast tillämpas på nationella exponeringar, ska dock kravet om att upprätthålla en systemriskbuffert gälla utöver kravet på att upprätthålla en kapitalbuffert för systemviktiga institut, dvs. systemriskbufferten adderas till buffertkravet för globalt systemviktiga institut eller buffertkravet för övriga systemviktiga institut (artiklarna 131.15 och 133.5).

De nya bestämmelserna om buffertkrav för systemviktiga institut och systemriskbufferten tillämpas olika på individuell nivå samt grupp- och undergruppsnivå. Buffertkraven för systemviktiga institut och systemriskbufferten kan komma att konkurrera ut varandra, beroende på vilken nivå de tillämpas och vilka exponeringar de avser (artiklarna 133.4, 131.14 och 131.15). Dessa bestämmelser är så pass centrala och viktiga för beräkningen av det kombinerade buffertkravet att det av lag bör framgå hur de olika buffertarna ska tillämpas för det fall att ett institut är föremål för fler än en av kapitalbuffertarna för systemviktiga institut och systemriskbufferten.

7.2.11 Kombinerat buffertkrav

Regeringens förslag: Utöver det krav på kärnprimärkapital som följer av tillsynsförordningen och ett eventuellt särskilt beslut om kapitalbaskrav, ska ett institut vara skyldigt att uppfylla ett kombinerat buffertkrav. Det kombinerade buffertkravet utgörs av summan av de

kapitalkrav som följer av kapitalkonserveringsbufferten, den institutspecifika kontracykliska kapitalbufferten och, i de fall som systemriskbufferten är tillämplig på utländska exponeringar, det högsta av systemriskbufferten och tillämplig buffert för systemviktiga institut, dvs. den högsta av de två kapitalbufferterna för systemviktiga institut. Om systemriskbufferten är tillämplig endast på inhemska exponeringar, utgörs det kombinerade buffertkravet av summan av samtliga tillämpliga buffertar.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen till regeringens förslag: Direktivet innehåller bestämmelser om ett kombinerat buffertkrav. Detta buffertkrav räknas fram genom att buffertkravet för den permanenta kapitalkonserveringsbufferten utökas, i tillämpliga fall, med 1) en institutspecifik kontracyklisk kapitalbuffert, 2) en buffert för globala systemviktiga institut (G-SII), 3) en buffert för övriga systemviktiga institut (O-SII) och 4) en systemriskbuffert (artikel 128.6). Bufferterna ska bestå av kärnprimärkapital utöver sådant kärnprimärkapital som ett institut ska ha för att uppfylla kapitalbaskravet enligt artikel 92 i tillsynsförordningen och ett eventuellt beslut om särskilt kapitalbaskrav enligt artikel 104 i kapitaltäckningsdirektivet.

Vid sammanräkningen av det kombinerade buffertkravet gäller, beroende på om artikel 131.14 eller 131.15 är tillämplig, olika regler för i vilken utsträckning kapitalkraven till följd av systemriskbufferten och tillämplig kapitalbuffert för systemviktiga institut ska vara additiva i förhållande till varandra. Bestämmelserna får dock inte innebära att institut som är del av en G-SII- eller O-SII-grupp, åläggs ett gemensamt buffertkrav på individuell nivå som är lägre än kraven i artikel 131.16 respektive 131.17 och 133.6. Avsikten med dessa artiklar är att se till att det finns tillräckligt med kapital även i dotterföretagen för att uppfylla det kombinerade buffertkravet.

För att genomföra direktivets artiklar om det kombinerade buffertkravet i svensk rätt bör det enligt regeringens mening av lag framgå att instituten utöver det krav på kärnprimärkapital som följer direkt av tillsynsförordningen, och ett eventuellt beslut om att institutet ska hålla ett särskilt kapitalbaskrav, ska uppfylla ett kombinerat buffertkrav. Regeringen anser vidare att det av lag bör framgå hur det kombinerade buffertkravet ska beräknas. Den högsta av kapitalbufferterna för systemviktiga institut (dvs. kapitalbufferten för G-SII eller O-SII) bör då benämnas "tillämplig" kapitalbuffert för systemviktiga institut. Om systemriskbufferten är tillämplig endast på inhemska exponeringar, utgörs det kombinerade buffertkravet av summan av samtliga tillämpliga buffertar.

7.2.12 Åtgärder om det kombinerade buffertkravet inte är uppfyllt

Regeringens förslag: Institut som inte uppfyller det kombinerade buffertkravet ska beräkna sitt högsta förfogandebelopp och rapportera

detta till Finansinspektionen. Sådana institut ska inom fem arbetsdagar ge in en kapitalkonserveringsplan som visar hur institutet avser att inom viss tid uppnå det kombinerade buffertkravet. Finansinspektionen får tillåta en längre period, upp till tio arbetsdagar, med beaktande av det enskilda företagens storlek och komplexitet. Finansinspektionen ska ta ställning till om planen kan godkännas. Om planen inte godkännas, ska Finansinspektionen förelägga institutet att vidta åtgärder för att öka sin kapitalbas.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

- hur förfogandebeloppet ska beräknas och rapporteras samt om innehållet i åtgärdsplanen, och
- om institutens underrättelse- och informationsskyldighet.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Svenska Bankföreningen* anser att det bör framgå exakt vad som får ingå i beräkningen av det högsta förfogandebeloppet.

Skälen för regeringens förslag

Förbud mot värdeöverföringar

Medlemsstaterna ska förbjuda institut att göra värdeöverföringar som minskar deras kärnprimärkapital till en nivå där det kombinerade buffertkravet inte längre är uppfyllt (artikel 141.1). Om ett institut inte uppfyller det kombinerade buffertkravet, får det inte göra några värdeöverföringar (vad som avses med värdeöverföringar redovisas nedan). Även vissa andra utbetalningar eller åtaganden är förbjudna. Under vissa villkor kan institutet dock göra värdeöverföringar eller sådana utbetalningar eller åtaganden som annars är förbjudna.

Genomgående gäller att de restriktioner som införs endast ska tillämpas på betalningar som leder till en minskning av kärnprimärkapitalet eller en vinstminskning. Restriktionen ska inte tillämpas om en uppskjuten betalning eller en utebliven betalning innebär fallissemang eller utgör en förutsättning för att inleda ett insolvensförfarande avseende institutet (artikel 141.7).

Ett genomförande av artikel 141.1 i svensk rätt bör ske genom att det i lag införs begränsningar i institutens rätt att besluta om värdeöverföringar i de fall som institutet inte uppfyller det kombinerade buffertkravet eller värdeöverföringarna medför att instituten inte längre kommer att uppfylla det kombinerade buffertkravet.

Högsta förfogandebelopp

Institut som inte uppfyller det kombinerade buffertkravet ska åläggas att beräkna sitt högsta förfogandebelopp och anmäla detta till den behöriga myndigheten (artikel 141.2). Direktivet innehåller detaljerade krav på hur det högsta förfogandebeloppet ska räknas fram (artikel 141.4–141.6). Enkelt beskrivet kan förfogandebeloppet sägas utgöra den nettovinst som har genererats sedan senaste beslut om vinstutdelning, eller efter beslut

om någon av de åtgärder som nämns i artikel 141.2 a–c. Dessa åtgärder kan t.ex. omfatta utdelningar kopplade till kärnprimärkapital eller skyldigheter att betala ut rörlig ersättning. Det högsta förfogandebeloppet ska beräknas utifrån kapitalkraven enligt tillsynsförordningen samt beslut om särskilt kapitalbaskrav.

Krav på institut som inte längre uppfyller det kombinerade buffertkravet att anmäla sitt högsta förfogandebelopp till Finansinspektionen bör framgå av lag. Hur förfogandebeloppet ska räknas fram är så pass detaljerat och tekniskt att föreskrifter om detta lämpar sig mindre att ta in i lag. I stället bör regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer få meddela föreskrifter i saken.

Restriktioner

Direktivet innehåller restriktioner för institut som inte uppfyller det kombinerade buffertkravet fram till dess att de har beräknat sitt högsta förfogandebelopp (artikel 141.2). Vidare finns restriktioner för institut som har räknat fram det högsta förfogandebeloppet (artikel 141.3). Av den artikeln följer att medlemsstaterna ska förbjuda ett institut som inte uppfyller det kombinerade buffertkravet att göra värdeöverföringar m.m. som överstiger det framräknade högsta förfogandebeloppet. Vidare ställs krav på institutet att vidta åtgärder för att kunna beräkna förfogandebeloppet på ett riktigt sätt och vid förfrågan kunna uppvisa beräkningarnas riktighet för tillsynsmyndigheten (artikel 141.9). I artikel 141.10 redogörs för vad en värdeöverföring kopplad till kärnprimärkapital omfattar.

Regeringen anser att det i lag bör införas restriktioner i institutens rätt att besluta om värdeöverföringar i de fall som institutet inte uppfyller det kombinerade buffertkravet eller om värdeöverföringarna medför att instituten inte längre kommer att uppfylla det kombinerade buffertkravet. Regeringen anser vidare att kraven i artikel 141.9 bör genomföras genom föreskrifter på lägre nivå än lag. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör bemyndigas att meddela sådana föreskrifter. Överväganden om ingripanden och sanktioner behandlas i avsnitt 11.3.

Krav på att informera behörig myndighet vid värdeöverföringar m.m.

Ett institut som inte uppfyller det kombinerade buffertkravet men ändå har för avsikt att genomföra en värdeöverföring eller vidta en annan åtgärd enligt 141.2 a–c ska underrätta behörig myndighet om detta (141.8). Artikel 141.8 a–d anger vilken information som ska följa med en sådan underrättelse.

Ett genomförande av artikel 141.8 i svensk rätt bör enligt regeringens mening ske genom att det i lag införs krav på att institut ska underrätta Finansinspektionen innan en åtgärd som innebär värdeöverföringar eller andra åtgärder enligt ovan vidtas. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör bemyndigas att meddela föreskrifter om denna underrättelse- och informationsskyldighet.

Kapitalkonserveringsplan

Om ett institut inte uppfyller det kombinerade buffertkravet, ska det inom fem arbetsdagar ta fram en kapitalkonserveringsplan till behörig

myndighet (artikel 142.1). Myndigheten kan dock tillåta en längre period, upp till tio arbetsdagar, med hänsyn tagen till det enskilda institutets storlek och komplexitet. Planen ska innehålla förslag på hur de aktuella restriktionerna ska tillämpas och andra åtgärder som institutet ska vidta för att fullt ut uppfylla det kombinerade buffertkravet (artikel 142.2). Artikel 142.3 ålägger behörig myndighet att utvärdera planen och anger förutsättningar för behörig myndighet att godkänna planen. Om myndigheten inte godkänner planen ska den i enlighet med artikel 142.4 förelägga institutet att inom specificerade perioder öka sin kapitalbas till angivna nivåer eller införa strängare restriktioner för värdeöverföringar m.m. än vad som krävs enligt artikel 141 genom att utöva de befogenheter som följer av artikel 102 (tidiga ingripandeåtgärder).

Medlemsstaternas skyldighet att tillse att institut som inte längre uppfyller det kombinerade buffertkravet beräknar och inom fem arbetsdagar rapporterar sitt högsta förfogandebelopp till Finansinspektionen, samt upprättar en kapitalkonserveringsplan, är sådana centrala krav som enligt regeringens mening bör framgå av lag.

Bestämmelser som rör Finansinspektionens nya arbetsuppgift att i enlighet med artikel 142.3 utvärdera kapitalkonserveringsplanen och ta ställning till om den uppfyller kraven för att kunna godkännas, bör genomföras genom föreskrifter på förordningsnivå. Mot bakgrund av den ingripande karaktären på de åtgärder som Finansinspektionen enligt artikel 142.4 ska ha rätt att vidta för det fall att inspektionen inte godkänner kapitalkonserveringsplanen bör framgå av lag. Reglerna i artikel 142.2 om vad åtgärdsplanen ska innehålla bör genomföras genom föreskrifter på lägre nivå än lag. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör därför bemyndigas att meddela föreskrifter om detta.

7.2.13 Administrativa sanktioner vid underlåtenhet att uppfylla buffertkravet

Regeringens förslag: Finansinspektionen ska ha möjlighet att ingripa med administrativa sanktioner om ett institut inte uppfyller det kombinerade buffertkravet och trots detta vidtar överföringar eller andra åtgärder i strid med utdelningsrestriktioner. Finansinspektionen ska också ha möjlighet att ingripa med administrativa sanktioner mot ett institut som inte uppfyller kravet på att ha en systemriskbuffert om en tillämpning av utdelningsrestriktionerna inte skulle leda till en tillfredsställande förstärkning av institutets kärnprimärkapital.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningens förslag beaktar dock inte hur ingripandemöjlighet mot ett institut som inte uppfyller kravet på att ha en systemriskbuffert förhåller sig till det kombinerade buffertkravet.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker eller har inget att invända mot det. *Svenska Bankföreningen* invänder mot möjligheten för Finansinspektionen att ingripa om systemriskbufferten inte upprätthålls fullt ut. Bankföreningen menar att det grundläggande syftet med samtliga kapitalbuffertar är detsamma, nämligen att stärka det finansiella

systemets motståndskraft mot systemrisk och utgöra en stötdämpare som syftar till att instituten inte ska bryta mot de kapitalkrav som följer av tillsynsförordningen och kapitaltäckningsdirektivet. Bankföreningen anser därför att det inte finns någon hierarki mellan kapitalbuffertarna i det kombinerade buffertkravet och att införande av specifika ingripandeåtgärder avseende systemriskbufferten medför en högre miniminivå på kapitalkravet än vad som följer av förordningen och direktivet.

Skälen för regeringens förslag

Ingripandemöjlighet då det kombinerade buffertkravet inte uppfylls

Direktivet uppställer som huvudregel inget krav på att ett institut som inte uppfyller det kombinerade buffertkravet påförs administrativa sanktioner, men om institutet väljer att vidta överföringar eller annan åtgärd i strid med artikel 141 utgör detta en sådan överträdelse som enligt artikel 67.1 ska leda till administrativa sanktioner (se artikel 67.1 n). Ett institut som i strid med artikel 141 vidtar en värdeöverföring kan därför ytterst få sitt tillstånd indraget. Vidare ska tillsynsmyndigheten kräva av ett institut som inte inom utsatt tid presenterar en kapitalkonserveringsplan som kan godkännas av tillsynsmyndigheten, att det vidtar åtgärder för att uppnå det kombinerade buffertkravet.

Finansinspektionens möjlighet till ingripande om ett institut vidtar åtgärder i strid med artikel 141, enligt artikel 67 n bör regleras i lag.

Ingripandemöjlighet då krav på systemriskbuffert inte uppfylls

I artikel 133.17 anges emellertid ett undantag från det ovan sagda om ett kombinerat buffertkrav. Om ett institut inte uppfyller ett krav på att ha en systemriskbuffert, ska behörig myndighet kunna ingripa med administrativa sanktioner redan om en tillämpning av restriktionerna om förfogandebelopp m.m. inte skulle leda till en tillfredsställande förstärkning av institutets kärnprimärkapital mot bakgrund av den relevanta systemrisken.

I likhet med *Svenska Bankföreningen* finner regeringen att direktivet inte föreskriver någon hierarki mellan kapitalbuffertarna i det kombinerade buffertkravet. Den ingripandemöjlighet som återfinns i artikel 133.17 gäller dock inte det kombinerade buffertkravet utan systemriskbufferten specifikt. För det kombinerade buffertkravet gäller de utdelningsrestriktioner m.m. som det redogörs för i avsnitt 7.2.6. Ingripande enligt artikel 133.17 får dock göras om institutet, utöver de krav som föreskrivs i artikel 92 i förordningen och artikel 104 i direktivet om särskilt kapitalbaskrav, inte fullt ut uppfyller kravet på systemriskbuffert. Detta innebär att ett separat krav på att upprätthålla systemriskbuffert ska gälla parallellt med det kombinerade buffertkravet (där systemriskbufferten också ingår). Bryter ett institut endast mot det kombinerade buffertkravet så ska de utdelningsrestriktioner m.m. som det redogörs för i avsnitt 7.2.6 tillämpas. Bryter ett institut även emot systemriskbuffertkravet så ska Finansinspektionen ha möjlighet att ingripa enligt direktivets artikel 133.17. Detta innebär dock inte ett förhöjt minimikapitalkrav, men däremot att systemriskbufferten har en särställning bland kapitalbuffertarna. Den särskilda regleringen för ingripande för det

fall att ett institut inte uppfyller det kombinerade buffertkravet inverkar inte på institutens skyldighet att följa ett eventuellt beslut om ett särskilt kapitalbaskrav.

8 Bolagsstyrning och riskhantering

8.1 Utökade bestämmelser

Den finansiella krisen ledde bl.a. till att regelverket för bolagsstyrning i framför allt finansiella institut ifrågasattes. Det visade sig också att instituten hade tagit på sig risk som de inte fullt ut förstod och att de förlitade sig i alltför hög grad på riskbedömningar av externa kreditvärderingsinstitut. Lärdomarna från finanskrisen ledde till ett globalt arbete med att se över befintliga regler och praxis för bolagsstyrning i finansiella institut, i synnerhet bankernas, för att stävja överdrivet risktagande och kortsiktigt tänkande.

Kapitaltäckningsdirektivet innebär att bestämmelserna kring riskhantering, styrformer, organisation och ersättning utvecklas för kreditinstitut och värdepappersföretag.

Allmänt gäller att proportionalitetsprincipen ska beaktas när de nya kraven tillämpas. Det innebär att bestämmelserna ska tillämpas på instituten med hänsyn tagen till verksamhetens art, omfattning och komplexitet.

De nya bestämmelserna i kapitaltäckningsdirektivet som rör bolagsstyrning handlar bl.a. om:

1. Tydliga principer för ledningsorganet vad gäller dess sammansättning, funktion och roll i riskhantering samt krav på att tillräckligt med tid avsätts för arbete i ledningsorganet med begränsningar för antalet uppdrag en ledamot kan ha samtidigt.

2. Krav på inrättandet av en riskkommitté och en oberoende riskkontrollfunktion.

3. Krav på separation av rollen som styrelseordförande och verkställande direktör.

4. Specifika begränsningar på hur stor den rörliga ersättningen får vara i förhållande till den fasta ersättningen.

8.2 Nya krav på styrelsen och verkställande direktör

Regeringens förslag: Regleringen i lag av den prövning som ska göras av ledningen i institut utökas och kompletteras. Prövningen ska omfatta en bedömning av styrelsens samlade kompetens och antalet uppdrag som ledningspersoner har begränsas. En bedömning ska göras av om den som ingår i ledningen för ett institut kan avsätta tillräcklig tid för uppdraget.

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka åtgärder som ett institut ska vidta för att uppfylla kraven på mångfaldspolicy för tillsättandet av styrelse och vilka krav på avsättande av resurser för utbildning av ledamöter i styrelsen som kan ställas på institutet samt vilka kompetens- och lämplighetskrav som ska ställas på den som ska ingå i ett instituts ledning samt på styrelsen i sin helhet.

Regeringens bedömning: Kapitaltäckningsdirektivets materiella krav på ledningen avseende t.ex. anseende och kunskaper samt prövningen av dessa i samband med tillståndsgivningen kräver ingen lagstiftningsåtgärd. Motsvarande bedömning görs avseende behöriga myndigheters skyldighet enligt artikel 91 i direktivet att informera Eba och inhämta uppgifter från den information som instituten offentliggör.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag och bedömning. Enligt utredningens förslag ska dock direktivets krav på styrelsen och dess ledamöter samt verkställande direktör huvudsakligen genomföras genom myndighetsföreskrifter.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem. *Finansinspektionen* anser att gällande rätt bör harmoniseras med direktivets krav på styrelseledamöters anseende, kompetens och erfarenhet. Det gäller även direktivets bestämmelser om att styrelseledamöter och verkställande direktör ska avsätta tillräckligt med tid för att kunna utföra sina uppdrag. Vad gäller direktivets bestämmelser om antalet styrelseuppdrag en ledamot eller VD som mest får ha bör även det regleras i lag, enligt *Finansinspektionen*. *Finansinspektionen* vill även att lagstiftaren förtydligar hur begrepp så som ”betydande företag och organisationer som inte huvudsakligen har ett kommersiellt syfte”, ska användas i rättstillämpningen alternativt delegerar till *Finansinspektionen* att meddela föreskrifter. En annan oklarhet som enligt *Finansinspektionen* behövs förtydligas är om direktivets krav på styrelseledamöter enligt artikel 91 även ska gälla för den verkställande direktören i ett institut. Av artikel 91.3 framgår att den kvantitativa begränsningen av antalet styrelseuppdrag i samma artikel ska gälla fr.o.m. den 1 juli 2014. Eftersom direktivet inte kommer att vara genomfört i svensk rätt förrän tidigast den 1 juli 2014 är det av största vikt att det klargörs hur denna tidsfrist ska tillämpas i praktiken. Likaså behöver det klargöras i förarbetena vilka utgångspunkter som *Finansinspektionen* har att utgå från i väntan på Eba:s riktlinjer. *Svenska Bankföreningen* framför att det inte kan vara meningen att alla uppdrag ska bedömas på ett och samma sätt och att det därför är viktigt att i förarbetena tydliggöra hur begreppen ”avhängigt omständigheterna i det enskilda fallet och arten, omfattningen och komplexiteten” ska tolkas. *Bankföreningen* framför även att det bör klargöras hur direktivets krav på att ledamöter endast ska få inneha vissa uppdrag ska tolkas eller vad som avses som ”ett enda uppdrag i ledningsorgan”. I direktivet anges vidare att uppdrag inte ska räknas med om organisationen inte huvudsakligen har ett kommersiellt syfte. *Bankföreningen* anser att det är oklart vad som avses med kommersiellt syfte. För att bestämmelsen inte ska ges för långtgående effekter är det viktigt att området begränsas till viss typ av kommersiell verksamhet eller till kommersiell verksamhet av viss dignitet, förslagsvis till uppdrag som styrelseledamot i publika bolag. Vidare anser man att direktivets bestämmelser om antalet uppdrag som kan innehas och möjligheten att ge tillstånd till ytterligare ett uppdrag bör framgå av lag. *FAR* pekar på att *Finansinspektionens* föreskrifter kommer att få stor praktisk påverkan för

företagen och deras ledningsorgan. Eftersom det handlar om frågor som det vanligen ankommer på ägarna att besluta om, är det angeläget att regeringen klargör inriktningen för dessa föreskrifter med beaktande av den viktiga ägarrollen. *Svenskt Näringsliv* anser att de aktuella kraven bör införas genom lagstiftning, eftersom kraven innebär inskränkningar i aktieägarnas rätt att själva välja styrelseledamöter. Vidare anser man att det inte är lämpligt att i tvingande regler fastställa antalet uppdrag en styrelseledamot får ha, eller vilka kombinationer av uppdrag som är tillåtna. Direktivets kvantitativa begränsningar av antalet uppdrag påverkar även icke-finansiella företag och deras aktieägare. Utgångspunkten bör därför vara att regler på bolagsstyrningsområdet endast ska införas om de medför en samhällsekonomisk nytta. *Kollegiet för svensk bolagsstyrning* anser att regler som flyttar över en av ägarnas primära uppgifter till Finansinspektionen, inte bör införas i svensk rätt. Kollegiet anser att det inte är möjligt att fastställa en generellt lämplig begränsning av det antal uppdrag en styrelseledamot får inneha. Om antalet möjliga uppdrag begränsas, kommer det att medföra problem främst för mindre och medelstora noterade bolag när styrelseuppdrag i dessa bolag väljs bort av ledamöter som inte längre kan sitta i många bolag. En antalsbegränsning äventyrar den svenska ägarstyrningsmodellens uppdelning av ansvar och arbete mellan ägare, styrelse och ledning. Om antalet uppdrag begränsas, kommer detta ofrånkomligt att leda till krav på ökad ersättning från ett stort antal professionella styrelseledamöter, vilket i sin tur påverkar den förväntade insatsen från ledamöterna. Det bör nog övervägas om begränsningen av antalet uppdrag skulle kunna genomföras genom en allmän bestämmelse om att Finansinspektionen i sin lämplighetsprövning av en enskild styrelseledamot ska väga in om denne kan antas ha möjlighet att avsätta tillräckligt med tid för uppdraget, i stället för att införa någon antals- och dispensregel. Vad gäller krav på mångfaldspolicy finns det redan i dag regler som ställer tillräckliga krav på att beakta mångfaldsaspekten vid tillsättning av styrelseledamöter, liksom krav på information om styrelsens sammansättning. När det gäller frågan om mångfald och grupp tänkande är det därför Kollegiets uppfattning att något krav på bolagen att fastställa och offentligt redovisa en mångfaldspolicy inte ska införas. *Fjärde AP-fonden* är negativ till kravet på att instituten ska införa en fast mångfaldspolicy och menar att det är ägarnas ansvar och skyldighet att välja den styrelse som bäst tillvaratar bolagets och ägarnas intresse.. De anför att en konsekvens av en sådan reglering kan bli att antalet ledamöter i styrelserna ökar, vilket inte är en önskvärd utveckling och som går tväremot den modernisering av styrelsearbete som skett under senare år. En fast mångfaldspolicy riskerar också att cementera en viss styrelsekonstellation. *Finansförbundet* och *TCO* understryker vikten av att bestämmelserna i artikel 91 inte leder till att rätten för en arbetstagarorganisation att utse arbetstagarrepresentanter i bolagsstyrelser försvåras eller omöjliggörs. *Fjärde AP-fonden*, *Industrivärden*, *Investor* och *LE Lundbergföretagen AB* anser att kapitaltäckningsdirektivet inte har tagit tillräcklig hänsyn till att ägarstyrningsmodellerna i Europa skiljer sig åt i flera viktiga avseenden. Det är därför viktigt att direktivet inte implementeras på ett sådant sätt att den skadar den svenska ägarstyrningsmodellen eller medför att svenska

institut behandlas olika i förhållande till t.ex. tyska banker med kvalificerade ägarintressen. *Industrivärden* och *Investor* framför ett antal frågor som bör belysas särskilt. Dessa är att uppdrag som är mindre resurskrävande inte bör beaktas vid en bedömning enligt begränsningsreglerna. Det är heller inte rimligt att alla styrelseuppdrag för bolag med huvudsakligen kommersiellt syfte räknas in. Vidare ska begreppet koncern inte likställas med den aktiebolagsrättsliga koncerndefinitionen, utan avse en företagsgrupp med en gemensam huvudägare. Koncernundantaget bör omfatta uppdrag inom ramen för ett investmentbolag, så att dessa räknas som ett uppdrag eftersom det finns en ägargemenskap, oavsett om portföljbolagen redovisningstekniskt konsolideras eller inte. Vidare anför man att det i myndighetsföreskrifter bör införas en generell dispens för ledamöter som representerar investmentbolag. *Kommuninvest i Sverige AB* och *Sveriges kommuner och landsting* anser att bestämmelserna om att uppdrag i företag som ingår i samma koncern ska tolkas extensivt. Vad som ska ses som ett uppdrag bör gälla för kommunsektorn på så sätt att uppdrag i kommunala företag och i kommunsektorn som helhet, ska räknas såsom ett uppdrag. *Svenska Bankföreningen*, *Industrivärden* och *Investor m.fl.* påpekar att ett försenat införlivande av direktivet medför vissa komplikationer för instituten och att det därför är viktigt att övergångsbestämmelser införs. Det gäller framför allt de begränsningar som direktivets ställer om antalet uppdrag i ledningsorgan som en styrelseledamot kan inneha samtidigt. De institut som håller sin årsstämma under våren 2014 kommer att bli tvungna att tillämpa regler, som ännu inte trätt i kraft vid tidpunkten för årsstämman, för att inte hamna i en situation där de kan drabbas av sanktioner eftersom de inte uppfyller bestämmelserna vid lagens ikraftträdande. Övergångsbestämmelser bör möjliggöra en gradvis anpassning så att bolagens valberedningar ges möjlighet att bedriva ett organiserat och väl underbyggt valberedningsarbete. Vad gäller de skyldigheterna att avsätta tillräckligt med resurser att introducera och utbilda ledamöter i ledningsorgan anser *Svenska Bankföreningen* att det måste klargöras hur denna skyldighet förhåller sig till de arbetstagarrepresentanter som ingår i institutens styrelser. Kravet på utbildning och introduktion kan rimligen inte innebära att instituten åläggs en skyldighet att utbilda samtliga ledamöter i styrelsen så att de på individuell basis uppfyller direktivets samtliga kunskaps- och erfarenhetskrav. *Kollegiet för svensk bolagsstyrning* menar att det bör ligga på styrelsens, styrelseordförandens och den enskilde ledamotens ansvar att tillse att var och en av ledamöterna erhåller tillräcklig introduktion och utbildning för att kunna utföra sitt arbete på bästa sätt. Beslutanderätten över utbildningsresurser för nu angivet ändamål bör ligga på styrelsen. *Finansförbundet* och *TCO* framhåller vikten av att kravet i artikel 91.9 på att instituten ska avsätta tillräckligt med personalresurser och finansiella resurser för att introducera och utbilda ledamöter i ledningsorganet naturligtvis också ska omfatta arbetstagarledamöter.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Generell fråga om genomförandet

Artikel 91 i kapitaltäckningsdirektivet innehåller nya bestämmelser med krav på ledningens sammansättning, kompetens och utförande av sina uppgifter. Ett antal remissinstanser framför synpunkter som innebär att dessa bestämmelser eller delar av dem inte bör införas i svensk rätt. Enligt regeringens mening är ett sådant alternativ inte aktuellt då det finns en skyldighet att genomföra EU-direktiv i nationell rätt.

Ledningsorgan

Begreppet ledningsorgan som är centralt i artikel 91 återfinns på flera ställen i kapitaltäckningsdirektivet. I artikel 3.1.7 anges att ett ledningsorgan är ett organ som utses enligt den nationella lagstiftningen och som har befogenhet att fastställa institutets strategi, mål och allmänna inriktning och som kontrollerar och övervakar ledningens beslutsfattande och de personer som i praktiken leder institutets verksamhet. Definitionen av ledningsorganet ska också ses i ljuset av direktivets begrepp ”verkställande ledning”. Med verkställande ledning avses enligt artikel 3.1.9 de fysiska personer som utövar verkställande funktioner i ett institut och som är ansvariga och kan ställas till svars inför ledningsorganet för den dagliga ledningen av institutet.

Enligt 8 kap. 27 och 29 §§ aktiebolagslagen (2005:551) ska den verkställande direktören utses av styrelsen och sköta den löpande förvaltningen enligt styrelsens riktlinjer och anvisningar. Den verkställande direktören är med andra ord underställd styrelsen. Med ledningsorgan avses således enligt regeringens bedömning primärt styrelsen. Emellertid är direktivet utformat för att tillämpas inom EU med mycket skiftande bolagsrättsliga traditioner vilket innebär att bestämmelserna om ledningsorgan i vissa fall får anses ta sikte på såväl styrelsen som den verkställande direktören. I enlighet med svensk lagstiftningstradition bör det därför i varje särskilt fall anges om det är styrelsen eller styrelsen och verkställande direktören som omfattas av respektive bestämmelse. Likaså avses med styrelsen respektive verkställande direktör inte ersättare för dessa såvida inte det särskilt anges, se t.ex. 3 kap. 2 § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse (förkortad LBF).

Ledningsprövningen i gällande rätt utvidgas

I LBF anges vad ett företag måste uppfylla för att få tillstånd att driva bank- eller finansieringsrörelse. Den som ska ingå i företagets styrelse eller vara dess verkställande direktör ska ha tillräcklig insikt och erfarenhet för att delta i ledningen i ett kreditinstitut och även i övrigt vara lämplig för en sådan uppgift (3 kap. 2 § 4 LBF). Motsvarande krav finns i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden (förkortad LVM) när det gäller den som ska ingå i styrelsen eller vara verkställande direktör för ett värdepappersbolag (3 kap. 1 § första stycket 5). Om det senare visar sig att någon som ingår i styrelsen inte uppfyller lämplighetskravet, ska Finansinspektionen med stöd av 15 kap. 2 § LBF

respektive 25 kap. LVM ingripa mot den ledamot som inte uppfyller ställda krav.

I LBF och LVM finns regler som innebär att inför ett beslut om att bevilja tillstånd till ett innehav som medför att en förvärvares sammanlagda innehav i företaget utgör ett s.k. kvalificerat innehav ska det ske en s.k. ägarprövning (4 kap. 2 § respektive 24 kap. 3 §). Ägarprövningen har samma innebörd som den bedömning som sker vid tillståndsprövningen (se prop. 2002/03:139 sid. 389). Även vid ägarprövningen är ett av de kriterier som ska beaktas, om den som har det kvalificerade innehavet även kommer att ingå i styrelsen eller vara verkställande direktör eller vara ersättare för någon av dem, att personen i fråga har tillräcklig insikt och erfarenhet för att delta i ledningen av ett kreditinstitut och även i övrigt är lämplig för en sådan uppgift (14 kap. 2 § första stycket 1 LBF).

Regeringen instämmer i utredningens bedömning att gällande rätt får anses omfatta direktivets krav om att ledningsorganet ska ha tillräckligt gott anseende, tillräckliga kunskaper, färdigheter och erfarenheter för att utöva sitt uppdrag och effektivt kunna övervaka ledningens beslutsfattande (artikel 91.1 och 91.8). Svensk rätt innehåller emellertid inte något uttryckligt krav på styrelsens sammantagna kompetens (artikel 91.1 och 91.7). Att styrelsen i sin helhet har tillräckligt breda kunskaper, färdigheter och erfarenheter bör beaktas vid prövningen av de enskilda ledamöterna i styrelsen. Denna prövning får anses så nära sammanlänkad med den gällande lämplighetsprövningen att det i lag bör tas in ett krav på att Finansinspektionen ska ges möjlighet att ta hänsyn även till styrelsens samlade kompetens vid lämplighetsprövning av personer i styrelsen. Detsamma ska gälla den prövning som ska göras i samband med prövning av den som avser att förvärva ett kvalificerat innehav i ett institut och samtidigt ska ingå i dess styrelse eller vara verkställande direktör (artikel 23.1.b). Samtidigt bör i lag införas en möjlighet för Finansinspektionen att ingripa om styrelsen i sin helhet inte uppfyller det samlade kompetenskravet.

Dagens ledningsprövning som således riktar in sig på ledningens kompetens och lämplighet har tillämpats i flertalet år och har dessutom sin motsvarighet i andra delar av finansmarknadslagstiftningen. Den omständigheten att ledningsprövningen är en förutsättning för att beviljas tillstånd indikerar att den innefattar absoluta krav på att personerna som kommer att leda ett institut måste vara lämpliga. Detta bekräftas i sin tur av regelverket om ingripanden där ett ingripande till följd av att ett instituts ledning inte uppfyller kraven ska föranleda Finansinspektionen att återkalla institutets tillstånd. Före en dylik återkallelse måste dock inspektionen ha anmärkt på personen och personen måste alltfjämt finnas kvar i ledningen trots att en av inspektionen bestämd tidsfrist om maximalt tre månader förlöpt. Finansinspektionen ges i samma bestämmelse också befogenheten att ersätta personen med en annan (15 kap. 2 § LBF).

Den fråga som därför infinner sig är hur det nya regelverk som införs genom artikel 91 förhåller sig till den ledningsprövning som sedan tidigare finns etablerad i svensk rätt. Regeringen anser att såväl direktivets utformning (jfr hänvisningen i artikel 91.1) som innehållet i de enskilda bestämmelserna, talar för att den del av ledningsprövningen

som avser ledningspersonernas kompetens och lämplighet och som till större delen inryms i gällande rätt, är av sådan betydelse och vikt, att den alltjämt ska vara ovillkorligt uppfylld före det att ett institut beviljas tillstånd (jfr 3 kap. 2 § första stycket 4 samt artikel 23.1).

Ledningsprövningen, såvitt avser om en ledningsperson avsätter tillräckligt med tid eller om personen innehar ett rimligt antal uppdrag, bör även den vara föremål för bedömning före det att ett institut beviljas tillstånd. Regeringen anser dock att frågorna avseende tillräcklig tid samt bedömning relaterade till rimligt antal uppdrag är av sådan art att de bör hanteras inom ramen för 3 kap. 2 § första stycket 2 LBF. Finansinspektionen ska således bedöma om det är sannolikt att institutet kommer att kunna uppfylla kraven i samband med tillståndsgivningen. Denna bedömning är enligt regeringens mening också i samklang med direktivets utformning (i artiklarna 23.1 b och 13.1 hänvisas till artikel 91.1). Det nu sagda innebär också att ett ingripande till följd av att kraven på begränsning av antalet uppdrag och om att styrelseledamot och verkställande direktör ska avsätta tillräckligt med tid inte är uppfyllda, inte ska ske med stöd av 15 kap. 2 §. I stället kommer de olika former av ingripanden som följer av 15 kap. 1 § LBF att aktualiseras, varvid överträdelsens art får avgöra vilken form av ingripanden, som är lämpligt att använda (se avsnitt 11).

I dag saknas bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om de krav som ska gälla för den som ska ingå i styrelsen eller vara verkställande direktör, eller vara ersättare för någon av dem. Regeringen anser därför att LBF och LVM bör kompletteras med ett sådant bemyndigande. Detta bemyndigande ska även omfatta frågan om prövningen av styrelsens samlade kompetens och lämplighet. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör vidare bemyndigas att meddela föreskrifter om mångfaldspolicyn samt om krav på att ett institut ska avsätta tillräckligt med resurser för att introducera och utbilda den som är styrelseledamot eller verkställande direktör. I övriga delar bör den nya ledningsprövningen framgå av lag som dock kommer att kompletteras med riktlinjer från Eba.

Tillräcklig tid för uppdragets utförande

Det ställs krav på att samtliga personer i ledningsorganet ska avsätta tillräckligt med tid för att kunna fullgöra uppdraget i institutet (artikel 91.2 i kapitaltäckningsdirektivet). Regeringen anser att regelns utformning och nära sammankoppling till reglerna om skäligt antal uppdrag tar sikte på såväl styrelseledamöter som verkställande direktör. Regelverket är nytt och träffar i likhet med stora delar av artikel 91 förhållanden som tangerar den enskildes avtals- och anställningsfrihet. Härutöver är det, som vissa remissinstanser påtalat, enligt svensk bolagsstyrningstradition en styrelsens ordförande som har att bedöma om en styrelseledamot avsätter tillräckligt med tid. Även om den bedömning som Finansinspektionen har att göra vid ledningsprövningen rimligen utgår ifrån det av direktivet angivna perspektivet talar det nu sagda sammantaget för att bedömningen bör göras med viss försiktighet. Det bör således med beaktande av kommande riktlinjer finnas utrymme för

en flexibel bedömning i det enskilda fallet. Med beaktande av regelns art instämmer regeringen i vad *Finansinspektionen* och *Svenskt Näringsliv* framfört om att kravet på att en ledningsperson ska avsätta tillräckligt med tid för uppdraget bör framgå av lag.

Eba ska senast den 31 december 2015 utfärda riktlinjer om vad som utgör tillräcklig tid i förhållande till omständigheterna i det enskilda fallet och arten, omfattningen och komplexiteten hos institutets verksamhet (artikel 91.12). Med hänsyn till detta är det enligt regeringen, även med beaktande av vad *Finansinspektionen* anfört, inte lämpligt eller nödvändigt att föregå dessa riktlinjer genom att i lag precisera hur dessa tidsbedömningar ska göras.

Begränsningar av antal uppdrag för ledningspersoner

Utöver att ta sikte på hur mycket tid som varje ledningsperson förfogar över för att fullgöra sitt uppdrag anger direktivet vissa uttryckliga krav på hur många uppdrag en person i ledningen av ett institut bör ha (artikel 91.3). Dels ges en allmän regel som träffar samtliga institut, dels återfinns en numerisk begränsningsregel som reglerar det högsta antalet uppdrag som en ledningsperson i vissa s.k. betydande institut får ha (se nedan). Reglerna om antalet uppdrag präglas av en hög detaljeringsgrad.

Regelverkets utformning och direktivets ordalydelse medför enligt regeringens bedömning att reglerna tar sikte på såväl styrelse som verkställande direktör t.ex. anges verkställande funktioner specifikt i uppräknningen. *Finansinspektionen*, *Industrivärden*, *Investor*, *Kollegiet för bolagsstyrning*, *Svenska ankföreningen* och *Svenskt Näringsliv* har synpunkter på om och hur uppdragsbegränsningarna ska genomföras i svensk rätt bl.a. med hänsyn till reglernas ingripande karaktär. I detta sammanhang kan erinras om att bankväsendet i svensk finansrättslig tradition ansetts vara av sådan betydelse för samhället i dess helhet att allmänna principer om näringsfrihet bitvis fått ge vika för allmänna samhällsintressen (prop. 1995/96:173 s. 63f). Å andra sidan anser regeringen att ett regelverk som inskränker individens avtals- och anställningsfrihet och som även inskränker den frihet som traditionellt tillerkänns bolagsstämman i den mån det är möjligt bör anpassas efter den svenska bolagsstyrningsmodellen. En avvägning mellan direktivets krav, svensk rätt och bolagsstyrningstradition samt allmänna samhällsintressen måste således göras vid genomförandet av regelverket.

Allmän skälighetsbedömning avseende antal uppdrag

Första meningen i artikel 91.3 innehåller en allmän regel avseende hur många uppdrag som en ledamot i ledningsorganet bör ha. Det anges att det antal uppdrag som en ledamot får ha samtidigt ska vara beroende av omständigheterna i det enskilda fallet och arten, omfattningen och komplexiteten hos institutets verksamhet. Detta talar för att en allmän skälighetsbedömning ska göras i varje enskilt fall.

Bestämmelsen måste dock läsas utifrån sin kontext vilket enligt regeringens mening innebär att den inte är avsedd att tillämpas på institut som är betydande och för vilka, enligt andra meningen i samma artikel det gäller siffermässiga begränsningar av antalet uppdrag. Den får således anses träffa enbart sådana institut som inte är att betrakta som

betydande. Med beaktande av regelverkets ändamål är det därför rimligt att anta att en begränsning som går längre än den som gäller för betydande institut inte är avsedd. I enlighet med det nu sagda bör denna allmänna regel inte heller vara relevant för ledningsorganen i ett institut som kvalificerats som betydande.

När det gäller hur en bedömning av lämpligt antal uppdrag ska göras anser regeringen att det är rimligt att ta intryck av de undantagsregler som i direktivet finns för betydande institut. Den omständigheten att en ledningsperson har flera uppdrag inom samma koncern bör t.ex. inte föranleda begränsningar, medan en ledningsperson med uppdrag i många olika verksamheter med huvudsakligen kommersiella syften i högre utsträckning kan bli aktuell för överväganden.

Viss ledning bör också kunna hämtas från frågan om vad som utgör tillräcklig tid för att fullgöra ledningsuppdrag. Således kan de riktlinjer som Eba ska utfärda komma att påverka bedömningen (artikel 91.12).

Uppdrag i ett betydande institut

Den som är styrelseledamot eller verkställande direktör i ett institut som är betydande får ha en av följande kombinationer av uppdrag samtidigt; ett uppdrag som verkställande direktör och två uppdrag som styrelseledamot eller fyra uppdrag som styrelseledamot (artikel 91.3). Uppdrag i ledningsorganet som representant för svenska staten undantas helt från tillämpningen. Artikeln innehåller också bestämmelser som innebär att flera uppdrag i vissa fall kan räknas som ett enda uppdrag eller undantas helt från beräkningen av antalet uppdrag.

Med betydande institut avses enligt direktivet ett institut som är betydande med beaktande av storlek, intern organisation och verksamhetens art, omfattning och komplexitet. Dessa rekvisit är av allt att döma kumulativa. Vid bedömningen av om ett institut är att anse som betydande bör därför utgångspunkten vara att det är betydande utifrån samtliga nämnda aspekter.

En första förutsättning för att ett institut ska anses som betydande är att det är signifikant såvitt avser dess storlek. Vid bedömning av storleken bör faktorer såsom balansomslutning, utlåning och andra mer kvantitativt mätbara faktorer vägas in. Finansinspektionen har i sina föreskrifter om ersättningssystem i kreditinstitut, värdepappersbolag och fondbolag med tillstånd för diskretionär portföljförvaltning (FFFS 2011:1) definierat ett betydande företag såsom ett företag som har s.k. riskvägda tillgångar som uppgår till eller överstiger 500 miljarder kronor på balansdagen för föregående års räkenskapsår. Detta skulle kunna tjäna som ett riktmärke för när ett institut storleksmässigt kan betraktas som betydande.

Vidare ska institutets interna organisation beaktas. Vid denna bedömning verkar det vara rimligt att beakta t.ex. antalet anställda och institutets organisatoriska komplexitet i generella termer.

När det sedan gäller det breda kravet på verksamhetens art, omfattning och komplexitet anser regeringen att detta bör läsas i ljuset av det syfte som företagsstyrningsreglerna har. Syftet förefaller vara att träffa de institut som är att betrakta som så centrala att deras ledningsorgan måste hålla högsta klass för att tillgodose allmänna samhällsintressen och förhindra enskilda instituts fallissemang (se skäl 53 och 58). Det ligger

därför i sakens natur att regelverket avser träffa endast ett fåtal institut som på grund av det sagda särskilt måste regleras. Tydliga indikationer på att arten och komplexiteten är betydande kan utöver de ovan nämnda vara; att institutet har verksamhet i flera länder, att institutet ingår i en koncern och att institutet genom sin position på marknaden tillhör de framträdande.

Slutligen bör begreppets relation till det i lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag angivna begreppet systemviktigt institut beröras. Även om begreppet betydande institut inte är ekvivalent med det som avses med systemviktigt institut är det med hänsyn till begreppens räckvidd och syfte enligt regeringens mening inte otänkbart att samma institut kan komma att träffas. Däremot borde de i sammanhanget högt ställda kraven på ledningsorganet medföra en restriktivitet i jämförelse med begreppet ”systemviktigt institut”. Sammantaget torde därför antalet betydande institut komma att vara färre i antal än de som kommer att träffas av begreppet systemviktigt institut. Det kan i detta sammanhang noteras att den av Finansinspektionen ovan nämnda definitionen av betydande företag i praktiken kommit att träffa de fyra svenska storbankerna. Bedömningen av om ett institut är betydande ska göras i varje enskilt fall i samband med prövningen av om en ledningsperson uppfyller kraven. Något behov av att i föreskrifter på lägre nivå än lag komplettera med kriterier för att fastställa vilka institut som är att anse som betydande bedöms inte finnas.

Beräkning av antalet uppdrag

I vissa fall kan flera uppdrag räknas som ett enda uppdrag (artikel 91.4.) eller helt undantas från beräkningen av antalet uppdrag (artikel 91.5). Bestämmelserna möjliggör ett utökat antal uppdrag utöver de som anges i 91.3. De uppdrag som avses är uppdrag inom samma koncern, uppdrag i institut i vilket kreditinstitutet har kvalificerat ägande och uppdrag i verksamhet som inte huvudsakligen har kommersiellt syfte.

Uppdrag i samma koncern

Direktivet möjliggör att flera uppdrag inom samma koncern ska räknas som ett enda uppdrag. *Industrivärden, Investor, Kommuninvest i Sverige AB* och *Sveriges kommuner och landsting* uttalar sig för en extensiv tolkning av begreppet koncern i artikel 91.4 a, och menar bl.a. att koncern inte ska begränsas till det aktiebolagsrättsliga begreppet koncern.

En definition av begreppet koncern återfinns bl.a. i aktiebolagslagen (1 kap. 11 §). Aktiebolagslagens definition bygger på det s.k. sjunde bolagsdirektivet (83/349/EEG om sammanställd redovisning). Sjunde bolagsdirektivet har ersatts av direktiv 2013/34/EU (EUT L 182, 29.6.2013, s. 19 [Celex 32013L0034]) som antogs den 26 juni 2013. I detta bolagsdirektiv definieras koncern som ett moderföretag och alla dess dotterföretag. Mot bakgrund av att begreppet koncern är väl definierat i såväl EU-lagstiftning som i svensk lagstiftning, anser regeringen att det är lämpligt att motsvarande tolkning görs såvitt avser koncernundantaget. Att avsikten inte är att koncernbegreppet ska tolkas

mer extensivt bekräftas av det, i artikel 91.4 b ii, specificerade undantaget för uppdrag i företag i vilket institutet har ett kvalificerat innehav.

Mot bakgrund av ovanstående anser regeringen att kapitaltäckningsdirektivet inte ger utrymme för en sådan extensiv tolkning av begreppet koncern som efterfrågas. Regeringen anser att det är det aktiebolagsrättsliga begreppet koncern som bör ligga till grund för bedömningen av om uppdrag inom samma koncern ska räknas som ett uppdrag.

Kvalificerat innehav

I artikel 91.4 a anges att uppdrag i ledningsorgan där institutet har ett kvalificerat ägande ska räknas som ett enda uppdrag. *Industrivärden* och *Investor* anser att bestämmelsen bör tolkas på så sätt att motsvarande bör gälla när ett icke-finansiellt företag har ett kvalificerat ägande i institutet. Den aktuella artikeln kan inte förstås på annat sätt än att det är institutet som specifikt pekas ut som kvalificerad ägare i andra företag (även icke-finansiella) och inte det motsatta. Regeringen anser därmed att kapitaltäckningsdirektivet inte heller i detta avseende ger utrymme för en vidare tolkning (jfr 4.1.36 i tillsynsförordningen).

Undantag för verksamhet som inte huvudsakligen har kommersiellt syfte

Av artikel 91.5 framgår att uppdrag i organisationer som inte huvudsakligen har kommersiellt syfte inte ska beaktas vid tillämpningen av uppdragsbegränsningen i artikel 91.3. Begreppet kommersiellt syfte förekommer i svensk rätt i skattelagstiftningen (1 kap. 11 § socialavgiftslagen [2000:980]). I samband med att begreppet infördes ansåg vissa remissinstanser att begreppet borde ersättas med det etablerade begreppet ”näringsverksamhet”. Regeringen uttalade då stöd för att redan etablerade termer används men tillade följande:

Av 13 kap. 1 § första stycket inkomstskattelagen följer att med näringsverksamhet avses förvärvsverksamhet som bedrivs yrkesmässigt och självständigt. Avgränsning till sådan verksamhet som bedrivs med ett förvärvssyfte betyder att verksamheten ska ge ett ekonomiskt utbyte, dvs. att det ska finnas ett vinstsyfte. Juridiska personers verksamhet kan dock trots avsaknaden av ett vinstsyfte i vissa fall anses utgöra näringsverksamhet, förutsatt att den inte har alltför begränsad omfattning (jfr RÅ 1998 ref. 10). Begreppet näringsverksamhet har i praxis således getts en något vidare innebörd än vad som är avsikten med det föreslagna kravet på kommersiellt syfte (prop. 2013/14:1 s. 242).

Det förefaller rimligt att anta att ett begrepp vars tolkning avgör huruvida en inkomst är skattepliktig eller som i nämnda exempel avdragsgill föranleder en hög grad av precision. I nu aktuell bedömning i frågan om ett uppdrag i en verksamhet faller inom undantaget i artikel 91.5 i direktivet eller inte bör avvägningen medge mer av en helhetsbedömning och på så vis ge utrymme för viss flexibilitet. Ytterligare stöd för detta står att finna i att det i bestämmelsen anges att verksamhet som *inte huvudsakligen* har ett kommersiellt syfte undantas. Ordalydelsen medger enligt regeringens mening utrymme för att undanta verksamhet som har ett inte obetydligt inslag av kommersiellt syfte. Med beaktande av denna inneboende vaghet och av bestämmelsens sammantagna utformning måste enligt regeringens mening en skälighets-

bedömning göras i det enskilda fallet. Enbart den omständigheten att en verksamhet t.ex. är organiserad i aktiebolagsform eller skatterättsligt betecknas såsom näringsverksamhet bör således inte regelmässigt innebära att ett uppdrag i en sådan verksamhets ledningsorgan faller utanför undantaget.

Industrivärden och *Investor* framför synpunkter på undantagets räckvidd. Utöver det ovan sagda, som enligt regeringens mening, medger en flexibel tillämpning i det enskilda fallet kan som exempel på uppdrag som bör kunna omfattas av undantaget nämnas uppdrag i politiska, religiösa, etniska och kulturella organisationer samt uppdrag i fackföreningar, intresseorganisationer, högskolor, universitet, verksamhet för kunskapsutbyte och samverkan och föräldraföreningar. Ytterligare exempel på uppdrag som bör kunna inrymmas i undantaget är uppdrag i välgörenhets- och hjälporganisationer organisationer för forskning och utveckling, stiftelser med ideell verksamhet, idrottsföreningar och andra ideella föreningar, bostadsrättsföreningar och dagiskoopertiv. Enligt regeringens bedömning bör även uppdrag i verksamhet vars huvudsakliga syfte är att förvalta tillgångar eller utföra tjänster åt nämnda slag av organisationer etc. falla under denna kategori. Detsamma bör gälla uppdrag i stiftelser som är knutna till ett instituts verksamhet för att förvalta pensionsmedel avsedda för anställda i institutet. Vidare bör bolag som ägs av enskilda personer och vars huvudsakliga syfte är att administrera personens styrelsearvodet, fastigheter eller jord- och skogsbruk komma i fråga. Uppdrag i verksamhet som ägs av staten, landsting eller kommun och som har ett omfattande samhällsuppdrag bör även anses tillhöra uppdrag i verksamheter som inte huvudsakligen har ett kommersiellt syfte.

Medgivande till ytterligare uppdrag

Enligt artikel 91.6 i kapitaltäckningsdirektivet får behörig myndighet medge en ledamot i ett ledningsorgan i ett institut som är betydande att inneha ytterligare ett styrelseuppdrag. Av samma skäl som anförts tidigare beträffande kraven på antalet uppdrag i ledningsorgan anser regeringen att även denna möjlighet bör framgå av lag.

Den behöriga myndighetens skyldighet att i enlighet med artikel 91.6 informera Eba om tillstånd till en ledamot i ett ledningsorgan att inneha ytterligare ett styrelseuppdrag bör omhändertas i föreskrifter på lägre nivå än lag.

Industrivärden och *Investor* anser att det ska införas en generell dispens för ledamöter som representerar investmentbolag. Vid bedömningen av om ett ytterligare uppdrag kan tillåtas krävs emellertid en bedömning i det enskilda fallet att kravet i fråga om tillräckligt med tid för uppdraget i det betydande institutet är uppfyllt. Enligt regeringens bedömning kan det inte förutsättas att en ledamot som representerar ett investmentbolag uppfyller detta krav. Mot bakgrund av detta anser regeringen att det inte är möjligt att tillmötesgå önskemålet om en generell dispens i lag.

Övergångsbestämmelser

Enligt artikel 91.3 ska de kvantitativa begränsningarna av antalet styrelseuppdrag gälla fr.o.m. 1 juli 2014. Flera remissinstanser framför önskemål om övergångsbestämmelser som gör det möjligt för berörda ledamöter att inneha sina uppdrag mandattiden ut.

Enligt regeringens mening tillåter inte direktivet en sådan tolkning. Regeringen anser heller att det är fråga om retroaktiv lagstiftning som skulle kunna utgöra grund för att införa övergångsbestämmelser.

Introduktion och utbildning av ledamöter

Kapitaltäckningsdirektivet innehåller även krav på att instituten ska avsätta nödvändiga personella och finansiella resurser för introduktion och utbildning av ledamöterna i styrelsen (artikel 91.9). Enligt direktivet ska Eba senast den 31 december 2015 utfärda riktlinjer i fråga om begreppet ”tillräckliga personalresurser och finansiella resurser för att utbilda ledningens ledamöter”. Regeringen anser att det grundläggande kravet på instituten att avsätta resurser för att introducera och utbilda den som är styrelseledamot bör meddelas genom föreskrifter på lägre nivå än lag. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör därför bemyndigas att meddela föreskrifter om kraven på institutet att avsätta tillräckliga resurser för introduktion och utbildning av styrelseledamöter. *Svenska Bankföreningen, Kollegiet för svensk bolagsstyrning* och *Finansförbundet* har synpunkter när det gäller skyldigheten för bolagen att avsätta tillräckliga resurser för att introducera och utbilda ledamöter i ledningsorganet. Regeringen anser, i likhet med Finansförbundet, att kravet att instituten ska avsätta tillräckligt med personalresurser och finansiella resurser för att introducera och utbilda ledamöter i styrelsen även bör avse arbetstagarledamöter. Kravet bör dock inte uppfattas som att det, såsom Svenska Bankföreningen anmärker, finns en skyldighet att utbilda arbetstagarledamöterna så att de på individuell basis uppfyller direktivets samtliga kunskaps- och erfarenhetskrav. Mot bakgrund av att Eba ska utfärda riktlinjer inom området anser regeringen att det inte är lämpligt att i förarbetena närmare klargöra hur kravet bör tillämpas i praktiken. Regeringen anser dock, i likhet med Kollegiet för svensk bolagsstyrning, att det är rimligt att anta att det övergripande ansvaret för den praktiska tillämpningen av nämnda krav ska åligga styrelsen.

Mångfaldspolicy

Medlemsstaterna eller tillsynsmyndigheterna ska även kräva av instituten eller nomineringskommittén att ta fram ett brett antal kriterier för erfarenhet och kompetens vid rekrytering av ledamöter i ledningsorgan. För att nå detta syfte ska instituten ta fram en policy för att främja mångfald i ledningsorganet (artikel 91.10). Eba ska senast den 31 december 2015 utfärda riktlinjer i fråga om begreppet diversifiering som ska beaktas vid val av ledamöterna i ledningsorganet.

Regeringen anser att direktivets utformning och den svenska bolagsstyrningsmodellen medför att det med ledningsorgan i detta sammanhang avses endast ett instituts styrelse och således inte den verkställande direktören. *Fjärde AP-fonden, Svenska Bankföreningen* och *Kollegiet för*

svensk bolagsstyrning anser att kravet på instituten att införa en mångfaldspolicy inte bör genomföras i svensk lagstiftning. Mot bakgrund av att direktivet inte möjliggör för medlemsstaterna att avstå från att införa de aktuella kraven är Sverige skyldigt att genomföra dessa. Enligt regeringens mening gäller detta trots att bestämmelserna i artikel 88.2 om nomineringskommitté inte är tillämpliga i Sverige. Skyldigheten att ta fram en mångfaldspolicy eller bestämma vilket organ som ska vara ansvarigt för att ta fram en sådan, bör i detta fall ligga på institutet.

Det är lämpligt att kravet på mångfaldspolicy genomförs på myndighetsnivå genom föreskrifter på lägre nivå än lag. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör därför bemyndigas att meddela föreskrifter om mångfaldspolicy.

Bestämmelserna i artikel 88.2 om nomineringskommitté behandlas i avsnitt 8.4.

Insamling av information

Enligt artikel 91.11 i kapitaltäckningsdirektivet ska behörig myndighet samla in den information som instituten ska offentliggöra i enlighet med artikel 435.2 c. i tillsynsförordningen. Tillsynsmyndigheterna ska även skicka uppgifterna till Eba för en jämförelse på EU-nivå. Kravet i artikel 91.11 om att behörig myndighet ska samla in uppgifter från den information som instituten offentliggör bör genomföras genom föreskrifter på lägre nivå än lag.

Arbetstagarrepresentanter

Bestämmelserna i artikel 91 ska enligt artikel 91.13 inte påverka tillämpningen av bestämmelser om arbetstagarrepresentation i ledningsorganen enligt nationell rätt. *Finansförbundet* och *TCO* framför att det är viktigt att de förfaranderegler i svensk rätt om hur arbetstagarledamöter utses och avsätts inte påverkas; införandet av bestämmelserna i artikel 91 får inte innebära att man ställer krav på styrelseledamot som på något sätt försvårar eller omöjliggör arbetstagarorganisations rätt att utse arbetstagarrepresentanter i bolagsstyrelser. Regeringen anser att de krav som ställs i artikel 91 bör kunna gälla även för arbetstagarledamöter. Detta får dock inte innebära att det ställs krav som inverkar på arbetstagarorganisationernas rätt att utse arbetstagarrepresentanter i styrelsen enligt lag (1987:1245) om styrelserepresentation för de privatanställda.

Ledningsorgan i finansiella holdingbolag

Enligt artikel 121 ska ledamöterna i ledningsorganet för ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag uppfylla kraven i enlighet med artikel 91.1 i fråga om tillräckligt gott anseende och tillräckliga kunskaper m.m. Dessa krav bör, enligt regeringens mening, i likhet med motsvarande krav på personlig lämplighet i ett instituts ledning framgå av lag. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör bemyndigas att meddela föreskrifter om de krav som bör ställas på ledamöterna i ledningsorganet för de i frågavarande företagen.

8.3 Utökat rapporteringskrav

Regeringens förslag: Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om den rapporterings-skyldighet för globalt systemviktiga institut som anges i artikel 89.3 i kapitaltäckningsdirektivet.

Regeringens bedömning: Skyldigheten för institut enligt artiklarna 89 och 90 i kapitaltäckningsdirektivet att offentliggöra information bör genomföras inom ramen för befintligt föreskriftsbemyndigande.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inte något att invända mot dem.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Kapitaltäckningsdirektivet ställer ökade krav på transparens vad gäller institutens verksamhet och i synnerhet vad gäller att offentliggöra uppgifter om vinster, skattebetalningar och erhållna subventioner (artiklarna 89 och 90). Avsikten med detta krav är att förbättra förtroendet för den finansiella sektorn och kan ses som en viktig del av institutens sociala ansvar gentemot berörda parter och samhället (skäl 52 i direktivet). Medlemsstaterna ska fr.o.m. den 1 januari 2015 se till att varje institut årligen, för varje medlemsstat och tredje land där det är etablerat, offentliggör ett antal uppgifter såsom namn, verksamhetens art och geografiskt område, omsättning, antal anställda, resultat före skatt, skatt på resultat samt statliga subventioner som mottagits (artikel 89). Uppgifterna ska anges på gruppnivå för räkenskapsåret.

EU-institut som på internationell nivå har identifierats som globalt systemviktiga ska senast den 1 juli 2014 konfidentiellt rapportera till kommissionen uppgifter om resultat före skatt, skatt på resultat och statliga subventioner som mottagits (artikel 89.3). Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör bemyndigas att meddela föreskrifter om det nya rapporteringskravet för globalt systemviktiga institut som följer av artikel 89.3 i direktivet.

Direktivet ställer också nya krav på instituten att i sin årsredovisning (enligt direktivet "årsrapport") som en av nyckelindikatorerna offentliggöra institutets avkastning på tillgångar beräknat som nettovinsten dividerat med den totala balansomslutningen (artikel 90).

Regeringen eller, efter regeringens bemyndigande, Finansinspektionen har enligt 1 kap. 5 § lagen (1995:1559) om årsredovisning i kreditinstitut och värdepappersbolag rätt att meddela närmare föreskrifter om kreditinstituts och värdepappersbolags löpande bokföring, årsbokslut, årsredovisning, koncernredovisning och delårsrapporter, och den koncernredovisning som finansiella holdingföretag ska upprätta enligt samma lag. De nya kraven på offentliggörande som följer av artikel 89 och 90 bör genomföras inom ramen för föreskriftsbemyndigande.

8.4 Krav på institut att inrätta en nomineringskommitté

Regeringens bedömning: Kapitäläckningsdirektivets krav på att vissa institut ska inrätta en nomineringskommitté är inte tillämpligt för svensk del.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den. *Bankföreningen* anser att det är nödvändigt att det på ett tydligt sätt klargörs hur svenska institut ska förhålla sig till riktlinjer från t.ex. Eba som grundar sig på bestämmelser som inte införlivas med svensk rätt. Bankföreningen menar att sådana riktlinjer måste införas genom lagändring.

Skälen för regeringens bedömning: Varje medlemsstat ska se till att institut som är betydande i fråga om storlek, intern organisation och verksamhetens art, omfattning och komplexitet, etablerar en nomineringskommitté bestående av styrelseledamöter som inte har en verkställande funktion i institutet (artikel 88.2). I de fall styrelsen enligt nationell rätt inte har något inflytande över urvals- och utnämningssprocessen ska emellertid reglerna om nomineringskommitté i artikel 88.2 inte tillämpas. Eftersom styrelsen i ett svenskt aktieföretag inte har till uppgift att lämna förslag till ny styrelse eller välja styrelse, oavsett om det rör sig om stämموvalda ledamöter eller arbetstagarledamöter utsedda i enlighet med lagen (1987:1245) om styrelserepresentation för de privatanställda, är artikel 88.2 inte tillämplig för svensk del.

Enligt regeringens mening kommer eventuella riktlinjer som grundar sig på artikel 88.2 inte att vara tillämpliga i Sverige. Kapitäläckningsdirektivet innehåller inte heller något uppdrag till Eba att utfärda några sådana riktlinjer. Någon lagändring, som *Svenska Bankföreningen* efterfrågar, krävs därför inte enligt regeringens mening. Det kan emellertid noteras att Eba ska utfärda riktlinjer om begreppet "diversifiering som ska beaktas vid val av ledamöterna i ledningsorganet" (artikel 91.10 c) och att kreditinstitut och värdepappersföretag ska införa en policy som främjar mångfalden. Enligt regeringens uppfattning bör en sådan policy krävas av institut oaktat att reglerna om nomineringskommitté i artikel 88.2 inte är tillämplig (se avsnitt 8.2).

8.5 Riskhantering

Regeringens bedömning: Kapitäläckningsdirektivets krav på att instituten ska etablera en riskkommitté och en oberoende riskkontrollfunktion samt kravet på att instituten även ska beakta risken med en alltför låg bruttosoliditet bör genomföras inom ramen för befintliga bemyndiganden att meddela föreskrifter. Detsamma gäller direktivets krav på att instituten ska upprätta återhämtningsplaner.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den. *Finansinspektionen* anser att kravet på att upprätta återhämtningsplaner bör framgå av lag och att man kan avvakta med föreskrifter till dess att krishanteringsdirektivet ska implementeras. *Svenska Bankföreningen* och *Sparbankernas Riksförbund* anser att det finns anledning att tydliggöra hur proportionalitetsprinciperna ska tillämpas. I och med att direktivet öppnar för möjligheten att använda proportionalitetsprincipen bör detta genomsyra den svenska rättstillämpningen. Varje institut bör ges möjlighet att lämna argument för viss tillämpning. Bankföreningen anser vidare att kravet på att inrätta en riskkommitté ska genomföras i lag på motsvarande sätt som skett i aktiebolagslagen avseende revisionsutskott. Ett institut måste få möjlighet att besluta att styrelsen inte ska ha någon riskkommitté, förutsatt att styrelsen som helhet fullgör de arbetsuppgifter som ankommer på kommittén och uppfyller eventuella oberoende- och erfarenhetskriterier som ställs upp. Större institut bör kunna kombinera risk- och revisionskommittéerna.

Kommuninvest i Sverige AB anför att den situation som kan uppkomma för kreditinstitut med en affärsmodell med mycket låg riskprofil, är att kapitalbasen behöver höjas. Detta kan ske genom att höja räntemarginalerna, vilket i sig kan bli problematiskt om prissättningen redan från början är marknadsanpassad. Ett alternativ kan då vara att ändra affärsmodellen genom att bli mer riskbenägen och den vägen öka räntenettet. Detta förfaringsätt skulle strida mot syftet med införandet av ett bruttosoliditetsmått.

Skälen för regeringens bedömning: Av kapitaltäckningsdirektivet följer ett antal krav beträffande riskhantering (artiklarna 73, 74 och 76). Instituterna ska ha sunda, effektiva och heltäckande metoder som gör det möjligt att fortlöpande värdera och upprätthålla kapitalbehovet (artikel 73). Det ska finnas robusta system för styrning och kontroll gällande de risker som institutens verksamhet är förknippade med (artikel 74). Ledningsorganet åläggs i direktivet att godkänna och regelbundet utvärdera riskhanteringen i institutet. En för ledningsorganet rådgivande riskkommitté ska etableras för institut som är betydande i termer av storlek, intern organisation och verksamhetens art, omfattning och komplexitet. Direktivet ställer också nya krav på instituten att inrätta en riskkontrollfunktion som är oberoende av de operativa funktionerna och som har tillräcklig makt, betydelse, resurser och tillgång till ledningsorganet (artikel 76). I artikel 86 finns krav på att tillsynsmyndigheten ska se till att instituten har robusta strategier, riktlinjer för identifiering, mätning, hantering och övervakning av likviditetsrisker. I artikel 87 finns krav på att motsvarande system finns på plats för att identifiera, hantera och övervaka risker för en alltför låg bruttosoliditet. Tillsynsmyndigheten ska vidta åtgärder om utvecklingen av verksamheten i institutet kan leda till instabilitet inom det enskilda institutet eller systemet i stort. Eba ska informeras om sådana åtgärder (artikel 86.3).

Enligt 6 kap. 2 § LBF och 8 kap. 4 § LVM ska ett institut identifiera, mäta, styra, internt rapportera och ha kontroll över de risker som dess

rörelse är förknippad med. Institut ska även se till att ha en tillfredsställande intern kontroll. Vidare ska institut särskilt se till att dess kreditrisker, marknadsrisker, operativa risker och andra risker sammantagna inte medför att dess förmåga att fullgöra sina förpliktelser äventyras. För att uppfylla detta ska institutet ha metoder som gör det möjligt att fortlöpande värdera och upprätthålla ett kapital som till belopp, slag och fördelning är tillräckligt för att täcka arten och nivån på de risker som de är eller kan komma att bli exponerade för. Metoderna ska utvärderas för att säkerställa att de är heltäckande.

Genom bemyndiganden i 16 kap. 1 § första stycket 3 LBF och 8 kap. 42 § första stycket 2 LVM, får regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer meddela föreskrifter om vilka åtgärder som ett kreditinstitut respektive ett värdepappersbolag ska vidta för att uppfylla kraven på soliditet och likviditet, riskhantering, genomlysning, sundhet samt riktlinjer och instruktioner. De nya kraven på att instituten ska etablera en riskkommitté (som i svenskt språkbruk benämns riskutskott, eftersom det är ett utskott inom styrelsen), etablera en oberoende riskkontrollfunktion, beakta risken med en alltför låg bruttosoliditet i sin riskhantering och kraven på institutens likviditetsriskprofiler bör genomföras genom föreskrifter inom ramen för detta bemyndigande. Kraven ska tillämpas i proportion till arten och omfattningen av institutens verksamheter och komplexitetsgrad (se 6 kap. 4 a § LBF och 8 kap. 6 § LVM).

Regeringen anser, som tidigare framgått, att det bör ankomma på Finansinspektionen att i det enskilda fallet ta ställning till vilka institut som är att anse som betydande i fråga om storlek, intern organisation och verksamhetens art, omfattning och komplexitet (se avsnitt 8.2).

Kommuninvest i Sverige AB menar att det, i fråga om institutens skyldighet att beakta risken för alltför låg bruttosoliditet, finns risk för att institut ändrar sin riskmodell på ett sådant sätt att det strider mot syftet med införandet av ett bruttosoliditetsmått. Oaktat att det skulle kunna finnas en sådan risk är medlemsstaterna skyldiga att införa de bestämmelser som framgår av direktivet.

Artikel 74.4 i kapitaltäckningsdirektivet om att behöriga myndigheter ska se till att det upprättas planer för återhämtning och återställande ett instituts finansiella ställning upphävs i artikel 112 b i (KOM (2012) 280/3) Europarlamentets och rådets förslag till direktiv om upprättande av en ram för rekonstruktion och avveckling av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 77/91/EEG, 82/891/EG, 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EG samt förordning (EU) nr 1093/2010), det s.k. krishanteringsdirektivet, som förväntas antas i april 2014. Med hänsyn till detta genomförs inte regelverket om återhämtningsplaner inom ramen för detta lagstiftningsärende. Finansinspektionen har dock i avvaktan på kommande lagändringar med anledning av det direktivet, inom ramen för befintliga bemyndiganden om institutens riskhanteringssystem, möjlighet att meddela närmare föreskrifter om kravet på att upprätta planer för återhämtning. Den framtida hanteringen av denna fråga får i enlighet med ovanstående omhändertas i samband med genomförandet av krishanteringsdirektivet.

Underrättelseskyldigheten till Eba som följer av artikel 86.3 i kapitaltäckningsdirektivet bör omhändertas genom föreskrifter på lägre nivå än lag.

8.6 Regler om ersättningar

Regeringens förslag: Den rörliga ersättningen till en anställd i ett kreditinstitut eller värdepappersbolag vars arbetsuppgifter har en väsentlig inverkan på företagets riskprofil får inte vara större än den fasta ersättningen.

Regeringens bedömning: Befintliga bemyndiganden i LBF och LVM är tillräckliga för att möjliggöra för Finansinspektionen att meddela föreskrifter rörande ersättningssystemet och ersättningar till anställda samt om skyldighet för institutet att offentliggöra uppgifter om styrformer och ersättningar.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningens förslag innebär dock att den rörliga ersättningen i vissa fall kan uppgå till 200 procent av den fasta ersättningen.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem. *Finansinspektionen* menar att det är lämpligare att föra in direktivets bestämmelser om majoritetskrav vid bolagsstämma i de särskilda associationsrättsliga bestämmelserna. Bestämmelsen om majoritetskrav bör förtydligas. *Finansinspektionen* anser att det bör övervägas om möjligheten att tillämpa diskonteringsräntan i stället bör framgå av lag, eftersom den faktiska rörliga ersättningen vid tillämpning av föreskrifterna kan tillåtas vara högre än vad bolagsstämman maximalt kan besluta om enligt lag. *Finansinspektionen* anser att bestämmelserna i artikel 93 inte bör genomföras genom *Finansinspektionens* föreskrifter utan det bör övervägas om bestämmelserna bör genomföras genom ändring i lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut alternativt i de i den lagen kopplade förordningarna i de delar dessa reglerar villkoren för stöd. *Fjärde AP-fonden* anger att ersättning till ledande befattningshavare primärt är bolagsstyrelsens ansvar. Den totala ersättningen ska var marknads- och konkurrensmässig för att möjliggöra att bolaget i var tid kan attrahera och behålla de ledande befattningshavare som styrelsen bedömer är nödvändigt för det enskilda bolagets bästa. *Svenska Bankföreningen* anser att syftet med regleringen är att institutet i enlighet med proportionalitetsprincipen ska uppfylla kraven på soliditet och likviditet, riskhantering, genomlysning, sundhet samt riktlinjer och instruktioner och att detta måste utgöra grunden även vid tillämpningen av bestämmelserna om system för rörlig ersättning. Det finns skäl att ge instituten flexibilitet att använda antingen aktier eller andra instrument inom ramen för ersättningssystemet, så att användning av t.ex. aktier alltid kan vara tillräckligt för att uppfylla kraven i artikel 94.1.1. Då svensk lag i vissa fall omöjliggör för ett institut att återkräva utbetalda ersättningar anser *Bankföreningen* att det bör tydliggöras att detta inte ska betraktas som en skyldighet för instituten. Direktivet uppställer även

ett krav på en tydlig åtskillnad mellan kriterierna för fastställande av fast grundlön och rörlig ersättning. Både fast grundlön och rörlig ersättning ska kopplas till ansvar eller krav enligt den anställdes arbetsbeskrivning som utgör en del av anställningsavtalet. Arbetsbeskrivningen utgör inte en del av anställningsavtalet enligt svenska förhållanden. Kopplingen bör i stället, avseende fast lön, göras till relevant yrkeserfarenhet och organisatoriskt ansvar. Rörlig ersättning bör kopplas till prestation. Det saknas en analys av majoritetskravet enligt direktivet och kraven enligt svensk associationsrätt. Det finns, enligt Bankföreningens mening, skäl att överväga en anpassning av majoritetskravets utformning till de krav som redan finns enligt aktiebolagslagen. Det krav som ligger närmast till hands är då kvalificerad majoritet där det krävs minst två tredjedelar av såväl avgivna röster som de aktier som är företrädda vid bolagsstämman. Det framstår som främmande att föra in ett nytt majoritetskrav för enbart ersättningar. Det bör vidare införas en övergångsbestämmelse för de kommande ersättningsreglerna med hänsyn till att stämman fattar beslut med framåtriktad verkan. Beslut som redan är tagna vid ikraftträdandet bör därför få vara gällande till nästa ordinarie årsstämma, dvs. till stämman 2015. *Sveriges advokatsamfund* menar att utredningen förefaller ha utgått ifrån ett system med författningsbeskrivningar som saknar samband med hur positioner inom näringslivet faktiskt bemannas och belönas. Inledningsvis kan noteras att regleringen av ersättnings-systemen omfattar den verkställande ledningen, risktagare, personal som utövar kontrollfunktioner och alla anställda vars totala ersättning medför att de kommer i samma ersättningsklass som den verkställande ledningen och risktagare vars yrkesutövning har väsentlig inverkan på institutens riskprofil. Den av utredningen tänkta modell är grovt missvisande vad gäller både verkställande ledning och andra personer på instituten vars arbetsinsatser kan påverka institutens riskprofiler. Det är därför svårt – för att inte säga principiellt omöjligt – att i näringslivet hitta befattningar för de risktagare som avses med ”arbetsbeskrivningar” som medger att en ”fast grundlön” kan räknas fram.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Bestämmelser om ersättningsregler följer av artiklarna 92–95 i kapitaltäckningsdirektivet. Bestämmelserna är i stora delar desamma som i 2006 års kapitalkravsdirektiv. Dock innehåller direktivet bl.a. nya krav på kvantitativa begränsningar på hur stor den rörliga ersättningen får vara i förhållande till den fasta ersättningen och krav på att tydliggöra skillnaden mellan lönesättningskriterier för fast respektive rörlig ersättning.

I prop. 2010/11:110 genom vilken regelverket om rörliga ersättningar genomfördes i svensk rätt konstaterades att reglerna om rörlig ersättning införts som ett komplement till övriga bestämmelser i kapitaltäckningsregelverket för att främja finansiell stabilitet. Reglerna har till syfte att förbättra institutens hantering av risker som kan uppstå till följd av utformningen av ersättningsystemen. De innebär en uttrycklig skyldighet för instituten att upprätthålla en ersättningspolitik och en ersättningspraxis som är förenlig med en effektiv riskhantering.

Vidare angavs att bestämmelserna var av sådan art att det löpande kan behöva anpassas till nya eller ändrade europeiska riktlinjer. Samtidigt kan de behöva anpassas till förhållandena på den svenska marknaden. Regeringen ansåg därför att reglerna lämpar sig mindre väl för en

reglering i lagform. Finansinspektionen fick i stället inom ramen för bemyndiganden att meddela föreskrifter avseende vilka åtgärder som instituten behöver vidta för att uppfylla kraven på riskhantering (prop. 2010/11:110 s. 103f).

Dessa skäl äger enligt regeringens mening i huvudsak alltjämt giltighet och stora delar av de justeringar som gjorts i direktivet avseende rörlig ersättning bör därför väsentligen genomföras genom föreskrifter. Med stöd av befintliga bemyndiganden, som i lagrådsremissens lagförslag återfinns i 16 kap. 1 § 4 LBF och 8 kap. 42 §2 LVM kan föreskrifter meddelas om ersättningssystem och ersättningar till anställda i institut och företag inom samma grupp som institutet. Kapitaltäckningsdirektivets krav på att medlemsstaterna fastställer en kvot för förhållandet mellan den rörliga ersättningen och den fasta bör emellertid på grund av regelns art framgå av lag (se nedan).

Ersättningspolicy

Artikel 92 i kapitaltäckningsdirektivet innehåller krav på att tillsynsmyndigheten ska säkerställa att institutens totala ersättningspolicy för löner och pensionsförmåner är förenlig med direktivets ersättningsprinciper. I enlighet med ovan förda resonemang bör de nya ersättningsprinciperna i artikel 92.2 g inom ramen för befintliga bemyndiganden genomföras genom föreskrifter på lägre nivå än lag.

Såsom bl.a. *Svenska Bankföreningen* påpekat kan ersättningspolicyns detaljerade regler om fastställande av grundlön respektive rörlig ersättning framstå som främmande för svenska traditioner. Även om regelverket som ovan anförts huvudsakligen kommer att genomföras genom föreskrifter på lägre nivå än lag finner regeringen skäl att erinra om att den nu aktuella bestämmelsen i direktivet inleds med att de nationella systemen för lönebildning ska beaktas. Det synes därför rimligt att även när det gäller begrepp som anställningsavtal och arbetsbeskrivningar göra en tolkning som bäst stämmer överens med förhållandena i Sverige.

Regeringen vill vidare erinra om att det får anses följa av direktivet att reglerna om ersättning inte bör påverka bl.a. den rättighet som tillerkänts parterna på arbetsmarknaden att ingå och tillämpa kollektivavtal i enlighet med nationella lagar och traditioner (skäl 69 i direktivet). Mot bakgrund av detta gör regeringen bedömningen att arbetsmarknadens parterns möjlighet att ingå kollektivavtal om bl.a. lön inte påverkas.

Institut som åtnjuter statligt stöd

Direktivets bestämmelser om institut som åtnjuter statligt stöd är desamma som i 2006 års kapitalkravsdirektiv.

Lagen om statligt stöd till kreditinstitut innehåller inga bestämmelser i fråga om rörlig ersättning eller annan ersättning. Bestämmelser om villkor som gäller fast lön och andra ersättningar samt rörlig ersättning finns emellertid reglerade i förordningen (2008:819) om statliga garantier till banker m.fl. och i förordningen (2008:820) om statligt stöd till kreditinstitut. Bestämmelserna i de båda förordningarna är likalydande och är, åtminstone delvis, striktare än de principer som fastslås i artikel 93. Mot bakgrund av detta anser regeringen, i likhet med Finans-

inspektionen, att det inte bör ankomma på inspektionen utan på regeringen att meddela föreskrifter såvitt avser rörlig ersättning i institut som åtnjuter statligt stöd genom justeringar i nämnda förordningar.

En kvot mellan fast och rörlig ersättning m.m.

I artikel 94.1 i kapitaltäckningsdirektivet återfinns ett antal specifika krav och principer som avser ersättningens rörliga delar. En begränsning av kvoten mellan fast och rörlig ersättning innebär en skärpning i förhållande till tidigare regelverk som i mer vaga ordalag innehöll krav på en lämplig balans mellan rörlig och fast ersättning (artikel 94.1 g). Den rörliga delen får nu maximalt uppgå till samma storlek som den fasta delen (dvs. 100 procent eller en kvot om 1:1). Direktivet medger att det fastställs en lägre maximal procent för den rörliga ersättningen än 100 procent. Enligt direktivet finns en möjlighet att överskrida den maximala ersättningen på 100 procent genom att aktieägarna, institutets ägare eller medlemmar, i enlighet med vissa i direktivet specificerade principer bl.a. krav på kvalificerad majoritet, beslutar om en högre maximal kvot (rörlig del kan dock maximalt utgöra 200 procent av den fasta delen).

Artikel 94 innehåller också krav på att garanterad rörlig ersättning inte ska utgöra en del av framtida ersättningssystem (artikel 94.1 d) och krav på att ersättningspaket relaterade till ersättning eller inlösen av tidigare anställningskontrakt måste stämma överens med institutets långsiktiga intressen, inbegripet arrangemang för kvarhållande uppskov, resultat och återkrav (artikel 94.1 i).

Direktivet uppmuntrar vidare till att en del av den rörliga ersättningen betalas ut i aktieinstrument eller skuldinstrument som betalas enligt ett som det i skälen uttrycks ”långsiktigt uppskovsförfarande” om åtminstone fem år (skäl 65 i kapitaltäckningsdirektivet). Artikel 94.1 g iii tillåter därför medlemsstaterna att tillämpa en teoretisk diskonteringsfaktor när de beräknar dessa instruments värde vid fastställande av den maximala kvoten.

Regeringen anser att bestämmelserna i artikel 94.1 d, g och i, som präglas av hög detaljeringsgrad i linje med tidigare överväganden främst bör genomföras genom föreskrifter på lägre nivå än lag (se ovan).

Direktivets uttryckliga krav på en fastställd kvot mellan fast och rörlig ersättning får anses vara av sådan art att det kräver reglering i lag. Redan direktivets grundregel om att den rörliga ersättningen kan få uppgå till som mest 100 procent av den fasta ersättningen innebär, även med beaktande av att minst hälften av den rörliga ersättningen måste bestå av icke-kontanta instrument och att den rörliga ersättningen till viss del ska skjutas upp i tiden, att betydande belopp kan komma att utgå i kontanter och utbetalas kort efter intjänandet. Därmed kan det finnas incitament för den anställde till ett kortsiktigt och potentiellt osunt risktagande. Detta accentueras givetvis om nivån på den rörliga ersättningen kan höjas ända upp till 200 procent av den fasta ersättningen, efter ett stämmobeslut. Utredningen har inte fört någon diskussion kring frågan om nivån på rörlig ersättning i förhållande till fast sådan. Någon analys av vilken nivå som kan vara lämplig för svensk del finns således inte. Remissinstanserna har heller inte haft anledning att närmare beröra detta, eftersom utredningens förslag innebär att föreskrifter om nivån inte

skulle regleras i lag utan i föreskrifter på lägre nivå. Regeringen finner det angeläget att göra en analys av om direktivets option om att fastställa en högre eller lägre procentsats för den rörliga ersättningen än 100 procent av den fasta ersättningen bör utnyttjas, och i så fall på vilken nivå en begränsning bör ligga. Det finns i det sammanhanget anledning att bl.a. närmare undersöka hur optionen utnyttjats i andra länder inom EES. Regeringen avser att inom kort återkomma med ett förslag i frågan som kan remitteras. I avvaktan på ett sådant ställningstagande anser regeringen att det i lag bör tas in en bestämmelse som anger att den rörliga ersättningen till anställda vars arbetsuppgifter har en väsentlig inverkan på institutets riskprofil inte får vara större än den fasta.

Svenska Bankföreningen anser att svensk lag i vissa fall omöjliggör för ett institut att återkräva utbetalda ersättningar. Såvitt avser frågan om möjligheter till återkrav anser regeringen följande. Regeringen noterar att kraven på att institut ska ha s.k. malus och återkravförfaranden kom till uttryck redan genom införandet av de ändringar som gjordes i 2006 års kreditinstitutsdirektiv. Dessa delar motsvaras nu av artikel 94.1 n andra stycket i kapitaltäckningsdirektivet. Tredje stycket som är nytt specificerar vilka kriterier som särskilt ska beaktas vid malus och återkravförfaranden (artikel 94.1 n tredje stycket). Enligt regeringens mening är emellertid förutsättningen alltför alltför att dessa regler ska tillämpas i enlighet med svensk avtals- och arbetsrätt såsom framgår av andra stycket i den nämnda artikeln.

Vad gäller *Finansinspektionens* förslag avseende beräkning av ersättning med hjälp av diskonto anser regeringen att det inte förligger något hinder att införa bestämmelser om detta på lägre nivå än lag.

Regeringen anser vidare i enlighet med vad som ovan anförts att reglerna om ersättning inte bör påverka arbetsmarknadens parter möjlighet att ingå kollektivavtal om bl.a. lön inte påverkas (skäl 69 i direktivet).

Ersättningskommitté

Kapitaltäckningsdirektivet innehåller även bestämmelser med krav på att institut som är betydande i fråga om storlek, intern organisation och verksamhetens art, omfattning och komplexitet ska inrätta en ersättningskommitté (artikel 95).

Svenska Bankföreningen anser att kravet på att inrätta en ersättningskommitté bör genomföras i lagstiftningen på motsvarande sätt som revisionsutskott i aktiebolagslagen och att instituten måste få möjligheten att besluta att styrelsen inte ska ha någon ersättningskommitté, förutsatt att styrelsen som helhet fullgör de uppgifter som ankommer på kommittén och uppfyller eventuella oberoende- och erfarenhetskriterier som uppställs i lag.

Regeringen anser att direktivet inte öppnar upp för att frånga de specifika kraven på att institut som är betydande ska inrätta en ersättningskommitté (se avsnitt 8.6). I likhet med vad som ovan anförts om regler för ersättning ska regler om ersättningskommitté inte ges i lagform utan genomföras genom föreskrifter meddelade av Finansinspektionen. Regeringen eller den myndighet som regeringen

bestämmer bör därmed bemyndigas att meddela föreskrifter även om ersättningskommittéer.

Krav på offentliggörande

Direktivet innehåller även krav på att instituten på sin webbplats offentliggör hur de uppfyller reglerna i artiklarna 88–95 om bolagsstyrning och ersättning (artikel 96).

Kravet på institut att i enlighet med artikel 96 på sin webbplats ange hur de uppfyller de krav som följer av artiklarna 88–95 bör genomföras genom föreskrifter på lägre nivå än lag. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör därför bemyndigas att meddela föreskrifter om offentliggörandet.

Övergångsbestämmelser

Svenska Bankföreningen har önskemål om att övergångsbestämmelser ska införas. I artikel 162.3 finns bestämmelser om införlivande av artikel 94.1 g. I artikeln anges att de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artikel 94.1 g ska instituten vara skyldiga att tillämpa principerna i dessa bestämmelser på ersättning för tillhandahållna tjänster eller resultat fr.o.m. 2014 och framåt. Detta gäller oavsett om ersättningen grundar sig på avtal som ingåtts före eller efter den 1 januari 2014.

Enligt regeringens mening öppnar direktivet inte upp för att införa övergångsbestämmelser på det sätt som Bankföreningen efterfrågar.

8.7 Interna metoder för beräkning av kapitalbaskraven

Regeringens förslag: Finansinspektionens möjlighet att som behörig myndighet vidta korrigerande åtgärder i ett instituts interna metoder ska regleras i lag.

Regeringens bedömning: Kravet på instituten att rapportera sina interna metoder i enlighet med artikel 78 bör genomföras genom föreskrifter på lägre nivå än lag.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag och bedömning. Utredningen föreslår dock att behörig myndighets möjlighet att fatta beslut om korrigerande åtgärder ska framgå av föreskrifter på förordningsnivå.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem. *Finansinspektionen* anser att behörig myndighets möjlighet att fatta beslut om korrigerande åtgärder är ett ingripande och därför ska framgå av lag. Detta är en förutsättning för att inspektionen ska ges möjlighet att kräva ändring trots ett tidigare gynnande förvaltningsbeslut att godkänna modellen.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Minska beroendet av externa kreditvärderingsinstitut

Kapitaltäckningsdirektivet innehåller nya bestämmelser som syftar till att utveckla institutens interna kreditbedömningsförmåga. De behöriga myndigheterna ska uppmuntra institut att utveckla sin interna kreditbedömningsförmåga och att öka användningen av interna modeller för att beräkna kapitalbaskraven för kreditrisker (artikel 77.1). Instituterna ska vidare uppmuntras att utveckla sin interna kapacitet att beräkna kapitalbaskraven för specifik risk för skuldinstrument i handelslagret, tillsammans med interna modeller för beräkning av kapitalbaskraven för fallissemangs- och migrationsrisker (artikel 77.3). De behöriga myndigheterna ska även övervaka att instituten inte enbart eller mekaniskt förlitar sig på externa kreditbetyg (artikel 77.2).

Regler för när ett institut får använda en internmetod vid beräkning av riskvägda exponeringsbelopp finns i tillsynsförordningen (artiklarna 142–150). Direktivets nya bestämmelser kompletterar förordningens regler genom att uppmuntra användandet av interna metoder och förbättra bedömningen och jämförelsen av institutens interna metoder. Regeringen anser att kravet i artikel 77.1 på att behöriga myndigheter ska uppmuntra instituten att använda interna metoder vid beräkning av riskvägda exponeringsbelopp och övervaka att instituten inte mekaniskt förlitar sig på externa kreditbetyg i sin kreditbedömning får anses rymmas inom Finansinspektionens uppdrag att utöva tillsyn över instituten och kräver ingen ytterligare lagstiftningsåtgärd.

Rapportering, översyn och kvalitetsbedömning av interna metoder

Tillsynsmyndigheten ska enligt artikel 78.1 i kapitaltäckningsdirektivet se till att institut som får använda interna metoder för att beräkna riskvägda exponeringsbelopp eller kapitalbaskrav, med undantag för operativa risker, ska rapportera resultaten av beräkningen av sina interna metoder för exponeringar eller positioner som ingår i Eba:s referensportfölj. Instituterna ska åtminstone årligen rapportera till behörig myndighet resultaten av beräkningarna tillsammans med en redogörelse för de metoder som de bygger på. Enligt artikel 78.2 ska de behöriga myndigheterna se till att instituten rapporterar in resultaten av beräkningarna till den behöriga myndigheten och Eba. Enligt artikel 78.3 ska de behöriga myndigheterna på basis av den information som instituten lämnat övervaka de relevanta beräkningarna och ska åtminstone årligen bedöma kvalitén på de interna metoderna med särskild fokus på de parametrar som räknas upp i artikeln. Eba ska ta fram en rapport för att stödja de behöriga myndigheterna i sin utvärdering av de interna metodernas kvalitet.

Regeringen anser att de nya utökade kraven på de behöriga myndigheterna att utvärdera kvalitén på institutens interna metoder utgör en del av den sedvanliga tillsynen. Regeringen anser vidare att de nya rapporteringskrav som ställs på instituten enligt artikel 78 bör genomföras genom föreskrifter på lägre nivå än lag. Sådana föreskrifter kan meddelas med stöd av befintliga bemyndiganden i LBF och LVM (se 13 kap. 3 § och 16 kap. 1 § 5 LBF samt 23 kap. 2 § och 15 § LVM).

Korrigerande åtgärder vid översyn av interna metoder

Om enskilda institut avviker påtagligt från majoriteten eller om det råder minimal enhetlighet i metoderna, ska den behöriga myndigheten undersöka orsakerna till detta. Den behöriga myndigheten kan, om det tydligt kan påvisas att institutets metoder leder till en underskattning av risker som inte kan förklaras av skillnader i exponeringarnas eller positionernas underliggande risker, enligt artikel 78.4 vidta korrigerande åtgärder. De behöriga myndigheterna ska vid behov vidta korrigerande åtgärder om institutets interna metoder avviker påtagligt från sin jämförelsegrupp eller då det råder stora skillnader mellan resultaten från de interna metoderna. När den behöriga myndigheten tar beslut om korrigerande åtgärder ska den se till att åtgärderna inte strider mot syftet med de interna metoderna för att undvika att åtgärderna (i) leder till en standardisering eller prioriterade metoder, (ii) skapar felaktiga incitament, eller (iii) ger upphov till likformigt beteende.

Finansinspektionen anser att behörig myndighets möjlighet att fatta beslut om korrigerande åtgärder är ett ingripande och därför ska framgå av lag, i stället för genom föreskrifter på regeringsnivå som utredningen föreslår. *Finansinspektionen* anser att detta ska regleras i lag eftersom myndigheten genom artikel 78.4 ges möjlighet att kräva ändring trots ett tidigare gynnande förvaltningsbeslut att godkänna modellen. Regeringen instämmer i *Finansinspektionens* bedömning och anser att möjligheten för *finansinspektionen* att fatta beslut om korrigerande åtgärder bör framgå av lag.

8.8 Tillämpning av kraven på gruppnivå

Regeringens förslag: Befintliga bestämmelser om att kraven på styrformer, riskhantering och intern kontroll samt kraven på att sunda strategier och processer för kapitalutvärderingen ska tillämpas på gruppnivå förs in i den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag. Bestämmelserna kompletteras med den nya skyldigheten för instituten att införa motsvarande styrformer, processer och rutiner för dotterföretag i tredje land.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningen föreslår till skillnad från regeringen att reglerna avseende ansvarigt institut ska omfatta även de delar som avser krav på styrformer processer och rutiner enligt artikel 109 i kapitaltäckningsdirektivet samt att de nya reglerna i nämnd artikel ska genomföras genom föreskrifter.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Finansinspektionen* anser att det bör förtydligas att ansvarigt institut ska vara ett institut som auktoriserats i Sverige. Vidare bör det förtydligas att tillsynen på undergruppsnivå ska avse det institut som närmast äger företaget eller företagen i tredje land. *Inspektionen* anmärker att skillnaderna mellan kraven i artikel 108 och artikel 109 i kapitaltäckningsdirektivet måste återspeglas tydligare i lagtexten samt att kraven i artikel 109.2 och 109.3 ska anges i lag.

Finansinspektionen menar vidare att det bör klargöras vad som avses med ”dotterföretag som inte omfattas av detta direktiv” *Svensk Försäkring* anser att hänsyn måste tas till om dotterföretag omfattas av annan reglering om styrning och kontroll, såsom Solvens II.

Skälen för regeringens förslag: Såväl det gällande regelverket som kapitaltäckningsdirektivet innebär att kraven på riskhantering ska uppfyllas individuellt och på grupp- eller undergruppsbasis. Detta följer i dag av kapitaltäckningslagen (se 9 kap. 5 och 6 §§ och prop. 2006/07:5 s. 316 f.). Kapitaltäckningsdirektivet innehåller nya regler såvitt avser styrformer, processer och rutiner på undergruppsnivå. Regleringen avseende grupper återfinns till största del i tillsynsförordningen. De nu gällande bestämmelserna bör därför, enligt regeringens mening, anpassas till den nya regleringen och överföras till den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag.

Krav på intern process för bedömning av kapitalbehov

Artiklarna 108.2 och 108.4 i kapitaltäckningsdirektivet anger i likhet med artiklarna 71 och 73.2 i 2006 års kreditinstitutsdirektiv att kravet på interna processer för institutens kapitalutvärdering ska tillämpas på grupp-nivå. I likhet med tidigare regler förutsätts enligt artikeln att det pekats ut ett institut som ska ansvara för att kraven uppfylls (ansvarigt institut). För att tillsynen ska kunna utövas på undergruppsnivå ska en behörig myndighet även fortsättningsvis med frångående av huvudregeln om ansvarigt institut kunna ställa motsvarande krav på det företag som närmast äger företaget eller företagen i tredje land (jfr prop. 2006/07:5 s. 316). Till följd av det nya regelverkets struktur och utmönstrandet av begreppet finansiell företagsgrupp behöver dock de aktuella lagrummen justeras samt överföras till den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag.

Krav på institutens styrformer processer och rutiner

Artikel 109.2 i kapitaltäckningsdirektivet motsvaras till stor del av artikel 73.3 i 2006 års kreditinstitutsdirektiv och innebär att kraven på styrformer, riskhantering och intern kontroll ska uppfyllas på grupp- eller undergruppsbasis. Till skillnad från kraven i ovan nämnda artikel 108 förutsätts inte att ett visst institut i gruppen är formellt ansvarigt för att gruppen uppfyller kraven (jfr 9 kap. 5 § andra stycket kapitaltäckningslagen). I stället anges att tillsynsmyndigheten ska kräva att moder- och dotterföretag uppfyller kraven på grupp- eller undergruppsnivå. Bestämmelsen har jämfört med dess motsvarighet i 2006 års kreditinstitutsdirektiv utökats med nya krav på behöriga myndigheter att särskilt se till att moderföretag och dotterföretag som omfattas av direktivet inför sådana styrformer, processer och rutiner även i de dotterföretag som inte omfattas av direktivet. Enligt artikel 109.3 i kapitaltäckningsdirektivet, som är ny, framgår att skyldigheterna rörande dotterföretag som i sig inte omfattas av direktivet, inte ska gälla om EU-moderinstitutet eller institut som kontrolleras av ett EU-moderföretag som är ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag kan påvisa för de behöriga myndigheterna att tillämpningen av kraven strider mot lagen i det tredjeländ där dotterbolaget är

etablerat. *Finansinspektionen* menar att kraven i artikel 109.2 andra och tredje ledet bör anges i lag samt att det bör klargöras vad som avses med ”dotterföretag som inte omfattas av detta direktiv” och att tillsynen på undergruppsnivå ska avse det institut som närmast äger företaget eller företagen i tredje land.

Regeringen instämmer i inspektionens bedömning att regelverket om undergruppstillsyn i tredje land, dvs. utanför EES, i likhet med motsvarande regler för bedömning av kapitalbehov bör införas i lag. Artikel 108 och artikel 109 i kapitaltäckningsdirektivet ställer förvisso likartade krav på instituten när det gäller undergruppsnivåerna men samtidigt träffar de båda bestämmelserna olika delar av verksamheten. Kraven i artikel 108 rör processer som bolagen måste ha för att uppskatta sitt kapitalbehov något som i högre grad kan komma att påverka det institut som står under tillsyn, medan kraven i artikel 109 rör rutiner och styrformer. De senare kan därtill antas vara svårare att genomföra i ett dotterföretag som institutet inte har full kontroll över. I artikel 109 anges dock att institutet enkom är skyldigt att säkerställa att dotterföretag inför de nämnda rutinerna m.m. Detta skiljer sig från kraven vid kapitalbehovsbedömningen då det i artikel 108 uttryckligen anges att institutet ska ombesörja att även företag som institutet har ägarintresse i måste uppfylla kraven (artikel 108.4). De nytilkomna kraven i artikel 109 bör därför tas in i den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag.

Det anges i artikel 109.2 att det berörda dotterföretaget som inte omfattas av direktivet ska ha enhetliga och väl integrerade styrformer processer och rutiner. Motsvarande artikel avseende interna processer för bedömning av kapitalbehov (artikel 108.4) avser inte alla typer av företag i tredje land utan anger explicit att det är institut och kapitalförvaltningsbolag som träffas. I tillsynsförordningens artikel 14 finns en likartad regel som avser krav på att företagen ska genomföra arrangemang processer och rutiner avseende s.k. värdepapperisering. Regeringen anser att de tre nu berörda regelverken med krav på olika rutiner och processer med avseende på dotterföretag i tredje land är sådana till sin art och utformning att de rimligen är inriktade på dotterföretag med likartad verksamhet utanför EES. Regeringen anser sammanfattningsvis att det är rimligt att anta att ”dotterföretag som inte omfattas av detta direktiv” endast avser dotterföretag som har likartad verksamhet dvs. är institut eller kapitalförvaltningsbolag men som på grund av sin lokalisering till tredje land inte omfattas av direktivet.

Svensk Försäkring anser att hänsyn måste tas till om dotterföretag omfattas av annan reglering om styrning och kontroll, såsom Solvens II. Regeringen anser att det vid tillsynen av olika institut och företag alltid måste göras en adekvat avvägning mellan olika regelverk. Allmänna principer såsom proportionalitet kan då tas i beaktande.

8.9 Krav på att verkställande direktören inte får vara ordförande i styrelsen

Regeringens förslag: Den som är verkställande direktör i ett värdepappersbolag får inte samtidigt vara ordförande i styrelsen. Finansinspektionen får, efter ansökan från bolaget medge undantag från detta.

Regeringens bedömning: Motsvarande krav för kreditinstitut framgår redan av gällande rätt.

Utredningens förslag: Utredningen omnämner kravet i kapitaltäckningsdirektivet om att ordförande i styrelsen för ett institut inte samtidigt får vara verkställande direktören i institut, såvida inte detta godkänts av behörig myndighet men lämnar inget förslag i frågan.

Remissinstanserna: Med undantag av *Finansinspektionen*, tar remissinstanserna inte upp frågan. Finansinspektionen anför att bestämmelser motsvarande artikel 88.1.e i direktivet finns för kreditinstitut men saknas för värdepappersbolag.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Enligt artikel 88.1 e i kapitaltäckningsdirektivet får ordföranden i ett ledningsorgan med tillsynsfunktionen inte samtidigt vara verkställande direktör i institutet. Den behöriga myndigheten har emellertid möjlighet att tillåta det i enskilda fall. Bestämmelser som förbjuder verkställande direktören att samtidigt vara styrelseordförande i ett kreditinstitut, finns se 10 kap. 6 och 12 kap. 4 §§ LBF samt i 3 kap. 10 § andra stycket sparbankslagen [1987:619] och 6 kap. 10 § andra stycket lagen [1995:1570] om medlemsbanker. Bestämmelserna är strängare än vad direktivet kräver, eftersom dispensmöjligheten saknas.

Motsvarande bestämmelser saknas i LVM. De bestämmelser som finns i gällande svensk rätt är således inte, när det gäller värdepappersbolag tillräckliga för att genomföra artikel 88.1 e i kapitaltäckningsdirektivet. En bestämmelse om att en verkställande direktör i ett värdepappersbolag inte samtidigt får vara ordförande i styrelsen för bolaget bör därför tas in i LVM. Samtidigt bör det, i enlighet med vad direktivet tillåter införas en möjlighet för Finansinspektionen att medge undantag från kravet efter ansökan från värdepappersbolaget. Att en dispensmöjlighet införs får anses rimligt med tanke på att kravet är nytt för värdepappersbolag, såvida det inte är fråga om ett publikt bolag (se 8 kap. 49 § aktiebolagslagen [2005:551]).

9 Tillsyn

9.1 Finansinspektionens tillsyn

Kapitaltäckningsdirektivet innebär att bestämmelserna om de behöriga myndigheternas tillsynsmetoder utvecklas ytterligare i förhållande till 2006 års kreditinstitutsdirektiv. De behöriga myndigheterna ska bl.a. utföra stresstester och för vissa institut anta s.k. tillsynsprogram. Vidare ställs tydligare krav på behöriga myndigheters befogenheter och reglerna som tillsynsansvaret för filialer som kreditinstitut etablerat i andra medlemsstater ändras.

Av förordningen (2009:93) med instruktion för Finansinspektionen framgår att Finansinspektionen ansvarar för tillsynen, regelgivningen och tillståndsprövningen som rör finansiella marknader och finansiella företag. Finansinspektionen ska enligt förordningen arbeta för ett stabilt och väl fungerande finansiellt system och verka för ett gott konsumentskydd inom det finansiella systemet, samt överväga om de åtgärder som myndigheten vidtar kan påverka stabiliteten i de finansiella systemen i andra länder inom det Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Inspektionens uppgifter preciseras ytterligare i de regleringsbrev som regeringen årligen utfärdar för myndigheten med villkor för anvisade medel i syfte att styra och sätta upp mål för myndighetens verksamhet.

Finansinspektionens möjligheter att utöva tillsyn över kreditinstitut regleras framför allt i 13 kap. lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse (förkortad LBF). Motsvarande bestämmelser för värdepappersinstitut finns i 23 kap. lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden (förkortad LVM). I dessa lagar föreskrivs att Finansinspektionens tillsyn ska syfta till att institutens rörelse bedrivs i enlighet med bl.a. de författningar som reglerar verksamheten. Skyldigheten att utöva tillsyn omfattar institut och utländska institut som inrättat filial i landet. Lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar (kapitaltäckningslagen) och förordningen (2006:1533) om kapitaltäckning och stora exponeringar innehåller ytterligare bestämmelser om Finansinspektionens tillsyn över instituten. I enlighet med övervägandena i avsnitt 6 överförs bestämmelser om hur tillsynen ska utövas över kreditinstitut, värdepappersbolag m.fl. till den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag.

Ett viktigt verktyg för en aktiv och effektiv tillsyn är inspektionens möjlighet att begära in rapporter och information som rör institutens verksamhet. LBF, LVM och kapitaltäckningslagen innehåller bestämmelser som ålägger svenska institut och utländska institut med filial här i landet att lämna de upplysningar om sin verksamhet och därmed sammanhängande omständigheter som Finansinspektionen begär.

Inspektionen har därutöver rätt att genomföra platsundersökningar hos både svenska institut och utländska institut som har tillstånd att driva verksamhet från filial i landet. Rätten att genomföra platsundersökningar finns enligt 10 kap. 14 § kapitaltäckningslagen även i fråga om finansiella holdingföretag och blandade finansiella holdingföretag; då i

syfte att kontrollera den gruppbaseade redovisningen eller den samlade informationen som företagen är skyldiga att lämna. Rätten att utföra undersökningar innebär att inspektionen genom en undersökning på plats kan inspektera alla aspekter av företagets verksamhet som inspektionen har tillsyn över.

Om ett institut inte lämnar de uppgifter som begärs av inspektionen, har inspektionen möjlighet att vidta sanktioner gentemot institutet eller holdingföretaget i fråga.

9.2 Behöriga myndigheter

Regeringens bedömning: Det följer redan av gällande rätt att Finansinspektionen ska ha de medel och resurser som krävs för att bedriva den tillsyn som krävs enligt tillsynsförordningen och kapitaltäckningsdirektivet.

Frågan om kravet på tillsynsmyndighetens oberoende i förhållande till en s.k. resolutionssmyndighet bör omhändertas vid genomförandet av det kommande direktivet om upprättande av en ram för rekonstruktion och avveckling av kreditinstitut och värdepappersinstitut.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den. *Sveriges advokatsamfund* hänvisar till sitt remissvar på Finanskriskommitténs betänkande SOU 2013:6 och anger att Finansinspektionens ställning bör regleras i lag i stället för regeringsförordning, vilket skulle ge makrotillsynen ett större oberoende i förhållande till regeringen.

Skälen för regeringens bedömning: Av artikel 4.4 i kapitaltäckningsdirektivet följer att de behöriga myndigheterna ska ha den sakkunskap, de resurser, den operativa kapacitet, de befogenheter samt det oberoende som krävs för att utföra de av direktivet och förordningen föreskrivna tillsyns-, gransknings- och sanktionsfunktionerna. I artikel 4.7 anges att uppgiften att utöva tillsyn och alla andra funktioner inom de behöriga myndigheterna ska hållas åtskild och oberoende av krishanteringsåtgärder ("functions relating to resolution") samt att medlemsstaterna ska informera Europeiska kommissionen om uppdelningen av de olika funktionerna. Artikel 4.8 innebär att om den myndighet som tillerkänts rätten att utöva krishanteringsåtgärder inte är samma myndighet som den behöriga myndigheten, ska de förstnämnda myndigheterna ha ett nära samarbete och samråda med de behöriga myndigheterna vid utarbetandet av planerna för rekonstruktion och avveckling.

Artikel 4.4 har ingen direkt motsvarighet i något av 2006 års direktiv. Kravet på att behörig myndighet ska ha de medel och resurser som krävs, riktar sig ytterst mot riksdagen, som enligt 9 kap. 1 § regeringsformen beslutar om statens budget och storleken på de anslag som respektive förvaltningsmyndighet ska erhålla (den s.k. finansmakten). Någon särskild genomförandeåtgärd i lag för att uppfylla direktivets krav i

denna del krävs inte. Vad gäller frågan om tillräckliga resurser kan emellertid följande noteras. För att stärka förutsättningarna för Finansinspektionen att bidra till ett väl fungerande finansiellt system föreslog regeringen i samband med budgetpropositionen för 2012 att ökade resurser motsvarande 103 miljoner kronor skulle tillföras myndigheten under perioden 2012–2014. Bakgrunden var att kraven ökat på Finansinspektionen i fråga om bl.a. tillsyn, regelgivning och internationellt utvecklingsarbete. Regeringens bedömning i fråga om Finansinspektionens resursbehov kvarstår och satsningen utvidgades ytterligare fr.o.m. 2014 t.o.m. 2016 för att främja utvecklingen av den finansiella tillsynen. I budgetpropositionen för 2014 föreslogs därför en ytterligare satsning som sammantaget uppgår till 100 miljoner kronor.

Enligt regeringens mening är kravet på Finansinspektionens oberoende vid utövandet av sina tillsynsuppgifter tillräckligt uppfyllt genom bestämmelsen om förvaltningsmyndighets självständighet i 12 kap. 2 § regeringsformen. Där anges att ingen myndighet får bestämma hur en förvaltningsmyndighet i ett särskilt fall ska besluta i ett ärende som rör myndighetsutövning mot enskild eller mot en kommun eller som rör tillämpningen av lag.

Det är ännu inte fastställt vilken myndighet i Sverige som ska omhänderta sådana krishanteringsåtgärder som omnämns i artikel 4.7 och 4.8 (s.k. resolutionsmyndighet). Skyldigheten i dessa artiklar bör lämpligen omhändertas i samband med genomförandet av krishanteringsdirektivet (KOM [2012] 280/3), som förväntas bli antaget under våren 2014.

9.3 Tillsynsmyndigheternas befogenhet i fråga om rätten att utföra kontroller och kräva information

Regeringens förslag: Finansinspektionens rätt att genomföra undersökningar hos företag utvidgas till att omfatta även holdingföretag med blandad verksamhet och sådana företag som får i uppdrag av ett finansiellt holdingföretag, holdingföretag med blandad verksamhet eller blandat finansiellt holdingföretag att utföra visst arbete eller vissa operativa funktioner.

Finansinspektionen får vidare rätt att genomföra undersökningar hos samtliga företag som ingår i en grupp, i de fall som det ankommer på inspektionen att utöva tillsyn över att gruppen uppfyller kraven på gruppnivå. Finansinspektionen får rätt att inhämta upplysningar från personer anställda i institut, finansiella holdingföretag, holdingföretag med blandad verksamhet eller blandade finansiella holdingföretag.

Regeringens bedömning: Det krävs inga lagändringar för att utöka Finansinspektionens rätt att inhämta uppgifter från institut, finansiella holdingföretag, holdingföretag med blandad verksamhet eller blandade finansiella holdingföretag.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag och bedömning. Utredningen föreslår dock till

skillnad från regeringen en uttrycklig befogenhet för Finansinspektionen att inhämta information från anställda

Remissinstanserna tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inte något att invända mot dem.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Artikel 4.3 i kapitaltäckningsdirektivet innehåller bestämmelser om att behöriga myndigheter dels ska få tillgång till den information som krävs för att kunna genomföra tillsyn, dels ha rätt att undersöka eventuella regelöverträdelser. Vidare finns det krav på att de behöriga myndigheterna ska ha informationsinsamlings- och undersökningsbefogenheter (artikel 65.3).

Dessa befogenheter innebär att de behöriga myndigheterna kan ålägga ett antal uppräknade juridiska och fysiska personer att lämna uppgifter till myndigheten. I artikeln nämns institut, finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag, holdingföretag med blandad verksamhet, fysiska personer vid dessa samt tredje parter som utför operativa uppgifter eller annan operativ verksamhet på uppdrag av dessa.

Upplysningar från juridiska och fysiska personer

Finansinspektionen har i dag en omfattande rätt att begära information av och genomföra platsundersökningar hos institut och holdingföretag (se 13 kap. 3 och 5 §§ LBF, 23 kap. 3 § LVM och 10 kap. 7 § kapitaltäckningslagen). Denna rätt innebär inte någon möjlighet för Finansinspektionen att begära upplysningar direkt av fysiska personer. Då direktivet explicit anger att upplysningar kan begäras in från fysiska personer anställda vid berörda företag bör en sådan befogenhet för Finansinspektionen införas i LBF respektive LVM. Finansinspektionen har inom ramen för gällande finansmarknadsreglering liknande befogenheter i t.ex. lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument. Enligt 6 kap. 1 a § den lagen har Finansinspektionen rätt att kalla fysiska personer till förhör för att lämna upplysningar. Liknande bestämmelser finns i lagen (2012:735) med kompletterande bestämmelser till EU:s blankningsförordning och lagen (2013:287) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister. Det bör dock noteras att det av den aktuella direktivbestämmelsens ordalydelse inte följer att möjligheten för tillsynsmyndigheten att inhämta upplysningar från fysiska personer ska förenas med sanktioner riktad mot den anställde. Med hänsyn till att Finansinspektionen kan förelägga instituten och företagen att inkomma med upplysningar saknas det enligt regeringens mening skäl att förena denna befogenhet såvitt avser anställda hos den juridiska personen med sanktionsåtgärder.

Finansinspektionens nuvarande rätt att inhämta upplysningar får i enlighet med vad som föreskrivs i artikel 65.3 även anses omfatta en rätt att ta del av och få ut dokument (jfr prop. 2004/05:142 s. 116). Finansinspektionen har redan enligt gällande rätt möjlighet att inhämta uppgifter från institut, finansiella holdingföretag, holdingföretag med blandad verksamhet och blandade finansiella holdingföretag enligt 10 kap. 7 § kapitaltäckningslagen. Motsvarande bestämmelser bör föras

över till den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag.

Platsundersökningar

När det gäller platsundersökningar föreskriver artikel 65.3 att sådana ska kunna genomföras hos fler företag än vad som för närvarande finns reglerat i svensk lag. Bestämmelsen i 10 kap. 14 § kapitaltäckningslagen medför ingen rätt för Finansinspektionen att genomföra inspektioner hos holdingföretag med blandad verksamhet (härmed avses enligt artikel 4.22 i tillsynsförordningen moderföretag som inte är ett finansiellt holdingföretag eller ett institut eller ett blandat finansiellt holdingföretag och som har minst ett institut bland sina dotterföretag). För att genomföra artikel 65.3 bör inspektionens rätt att begära in upplysningar och genomföra undersökningar utvidgas till att omfatta även företag som erhållit uppdrag från finansiella holdingföretag, holdingföretag med blandad verksamhet eller blandade finansiella holdingföretag, om inspektionen behöver det för sin tillsyn.

Artikel 65.3 c bör vidare genomföras genom att det i lag tydligt framgår att Finansinspektionen ges rätt att genomföra undersökningar hos samtliga företag i en företagsgrupp när inspektionen ansvarar för tillsynen av att instituten utifrån sin konsoliderade situation uppfyller kraven på gruppnivå. Det kan i det sammanhanget bli aktuellt att genomföra undersökningar hos företag i andra länder. Det ankommer då på inspektionen att genomföra undersökningen i enlighet med de bestämmelser som gäller i det aktuella landet.

9.4 Skyldighet att lämna upplysningar om innehavare av aktier eller andelar

Regeringens bedömning: Det krävs inte någon lagändring för att genomföra skyldigheten enligt artikel 14 i kapitaltäckningsdirektivet för kreditinstitut att i samband med ansökan om tillstånd lämna upplysningar om institutets 20 största innehavare av aktier eller andelar i institutet när det inte finns någon som har ett kvalificerat innehav i institutet.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inte något att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Enligt artikel 14 i kapitaltäckningsdirektivet ska behöriga myndigheter inte bevilja auktorisation att inleda verksamhet i ett kreditinstitut, om institutet inte inkommit med information om de innehavare av aktier eller andelar som kommer att få ett direkt eller indirekt kvalificerat innehav i institutet. Bestämmelsen motsvaras av artikel 12 i 2006 års kreditinstitutsdirektiv, men har i kapitaltäckningsdirektivet utökats med ett tillägg om vad som ska gälla för det fall att det inte finns några kvalificerade innehav. I sådana fall

måste institutet, för att kunna beviljas auktorisation, lämna uppgift om vilka de 20 största aktieägarna eller medlemmarna är.

Förutsättningarna för att svenska företag ska beviljas tillstånd att bedriva bank- eller finansieringsrörelse regleras i LBF. I 3 kap. 2 § samma lag anges att ett svensk företag ska beviljas tillstånd endast om den som har eller kan förväntas få ett kvalificerat innehav i företaget bedöms lämplig att utöva ett väsentligt inflytande över ledningen i institutet. Finansinspektionen har med stöd av 5 kap. 2 § 11 förordningen (2004:329) om bank- och finansieringsrörelse möjlighet att meddela föreskrifter om vilka uppgifter som ett företag ska inkomma med i samband med en ansökan enligt LBF. Det tillägg som skett i artikel 14 jämfört med dess lydelse i 2006 års kreditinstitutsdirektiv, bör inom ramen för detta bemyndigande genomföras genom föreskrifter meddelade av Finansinspektionen. Det krävs således inte någon lagändring för att genomföra det nämnda tillägget i artikel 14 i direktivet.

9.5 Tillsyn över filialer

Regeringens förslag: Om ett utländskt kreditinstitut från ett land inom EES som inrättat filial i Sverige inte följer de bestämmelser som gäller för verksamheten, ska Finansinspektionen underrätta behöriga myndigheter i hemlandet. I brådskande fall och i avvaktan på åtgärder som fattas av behörig myndighet i hemlandet, får inspektionen vidta åtgärder för att värna den finansiella stabiliteten här i landet. Sådana åtgärder ska upphöra så snart som de inte längre behövs eller hemlandets myndigheter vidtar en s.k. rekonstruktionsåtgärd.

Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan myndighet inom EES till Eba för tvistlösning i sådana situationer som avses i artiklarna 41.2 och 43.5 i kapitaltäckningsdirektivet.

Regeringens bedömning: Finansinspektionens skyldighet att i enlighet med artikel 41.1 i kapitaltäckningsdirektivet utbyta information med andra behöriga myndigheter ryms inom gällande rätt.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inte något att invända mot dem.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Kapitaltäckningsdirektivet innebär att när kravet på likviditetstäckning införs som bindande standard i enlighet med artikel 460 i tillsynsförordningen ändras nuvarande reglering om tillsyn över filialer tillhörande utländska kreditinstitut inom EES. Då upphör den uttalade skyldigheten för värdlandets behöriga myndigheter att utöva tillsyn över likviditeten i filialer tillhörande utländska kreditinstitut (se artiklarna 153 och 156 samt skäl 15 och 25 i kapitaltäckningsdirektivet). Ansvaret för likviditetstillsynen ska därefter i stället ligga på hemlandets behöriga myndigheter. De nya reglerna bör ses i ljuset av att de myndigheter som har auktoriserat kreditinstitutet i fråga, har bättre möjlighet att på ett

ändamålsenligt sätt vidta ingripanden mot institutet. Reglerna innebär att värdlandets behöriga myndigheter i framtiden ska få ingripa gentemot sådana kreditinstitut endast om det är fråga om s.k. säkerhetsåtgärder (artikel 43).

I enlighet med artikel 43 i direktivet får värdlandets behöriga myndigheter i krissituationer, i avvaktan på åtgärder från hemlandets behöriga myndigheter eller rekonstruktionsåtgärder som vidtas med stöd av artikel 3 i direktiv 2001/24/EG, vidta säkerhetsåtgärder. Sådana åtgärder ska vara proportionerliga i förhållande till deras syfte att skydda mot en finansiell instabilitet som allvarligt skulle hota de kollektiva intressena för insättare, investerare och kunder i värdmedlemsstaten. Säkerhetsåtgärderna ska upphöra om hemlandets administrativa eller rättsliga myndigheter vidtar rekonstruktionsåtgärder i den mening som avses i direktiv 2001/24/EG (artikel 43.3). Vidare ska värdlandets behöriga myndigheter avsluta säkerhetsåtgärderna när de inte längre behövs, såvida de inte har upphört i enlighet med artikel 43.3. Hemlandets behöriga myndigheter har, om det finns invändningar mot åtgärderna som vidtagits av värdlandsmyndigheterna, möjlighet att hänskjuta ärendet till Eba för tvistlösning (artikel 43.5).

Värdlandets tillsynsmyndigheter ska därutöver under vissa förutsättningar fortfarande ha rätt att utföra kontroller av den verksamhet i landet som utövas av filialer till utländska institut samt ha rätt att få information om den verksamhet som bedrivs (se skäl 26–28). I artikel 41 finns bestämmelser om att värdlandsmyndigheterna ska underrätta behöriga myndigheter i hemlandet om de finner att ett kreditinstitut som har en filial eller tillhandahåller tjänster inom myndighetens territorium inte uppfyller, eller om det föreligger en väsentlig risk för att kreditinstitutet inte kommer att uppfylla, kravet enligt tillsynsförordningen eller de nationella bestämmelser som genomfört kapitaltäckningsdirektivet. Behöriga myndigheter i hemlandet ska då utan dröjsmål vidta alla lämpliga åtgärder för att se till att kreditinstitutet rättar till missförhållandet och anmäla de åtgärder som vidtagits till värdlandets behöriga myndigheter. Artikel 41.2 ger också värdlandets behöriga myndigheter möjlighet att hänskjuta ärendet till Eba för tvistlösning i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010. Av artikel 45 följer att myndigheter i hemlandet omgående ska informera behöriga myndigheter i värdlandet om en auktorisation återkallas.

De ändringar som i artiklarna 41 och 43 i kapitaltäckningsdirektivet vidtagits i förhållande till dess motsvarigheter i 2006 års kreditinstitutsdirektiv, äger tillämpning från det datum som kravet på likviditetstäckning börjar tillämpas i enlighet med den delegerade akt som införs som bindande standard i enlighet med artikel 460 i tillsynsförordningen. För tiden fram till dess att övergångsperioden löpt ut ska nuvarande regler som grundas på principen att värdlandet utövar tillsyn över likviditeten i filialen alljämt tillämpas (se artikel 150–159 i direktivet).

Finansinspektionens rätt att ingripa mot ett utländskt institut inom EES som har inrättat filial här i landet regleras i 15 kap. 15 och 16 §§ LBF. Om ett sådant utländskt institut inte följer de bestämmelser som gäller för institutet i fråga, får Finansinspektionen förelägga institutet att vidta rättelse. Om institutet underlåter att följa föreläggandet, ska behöriga myndigheter i hemlandet underrättas. I en sådan situation ankommer det

på hemlandsmyndigheten att vidta alla nödvändiga åtgärder för att institutet ska vidta rättelse. Om missförhållandena ändå inte åtgärdas, får Finansinspektionen gå vidare i sina försök att stoppa överträdelserna. Inspektionen kan då med stöd av 15 kap. 15 § tredje stycket LBF förbjuda institutet eller företaget att påbörja nya transaktioner i landet. Ett sådant förbud ska som huvudregel föregås av en underrättelse till den behöriga myndigheten i hemlandet, men i brådskande fall har Finansinspektionen rätt att ingripa utan föregående underrättelse till hemlandsmyndigheten med hemlandet. I 15 kap. 16 § LBF finns bestämmelser om vad som gäller för det fall att ett utländskt kreditinstitut inom EES fått sitt verksamhetstillstånd återkallat i hemlandet. I 15 kap. 17 § samma lag regleras vad som gäller för utländska kreditinstitut som hör hemma utanför EES och som getts tillstånd att driva bankrörelse eller finansieringsrörelse från filial i Sverige. Av bestämmelsen framgår att Finansinspektionen har de befogenheter att ingripa som tillkommer inspektionen enligt 15 kap. 1 § och 3 § första stycket 6 LBF (jfr artikel 31 i 2006 års kreditinstitutsdirektiv).

Om Finansinspektionen av en behörig myndighet underrättas om att ett svenskt kreditinstitut överträtt de föreskrifter som gäller i det landet för sådana institut, får Finansinspektionen ingripa med de åtgärder som anges i 15 kap. 1–4 §§ LBF, under förutsättning att det föreligger någon omständighet som avses där (15 kap. 5 § LBF). Vidare anges att det ankommer på inspektionen att underrätta den behöriga myndigheten i det andra landet om vilka åtgärder som vidtas.

Regleringen i 15 kap. LBF bör mot bakgrund av de nya bestämmelserna i kapitaltäckningsdirektivet ändras så att Finansinspektionen, gentemot utländska kreditinstitut inom EES som inrättat filialer i landet och inte följer gällande regler, inte längre ska ingripa mot institutet genom ett föreläggande. Finansinspektionen ska i stället informera behöriga myndigheter i hemlandet om eventuella missförhållanden, varefter det ankommer på hemlandets myndigheter att vidta åtgärder för att förmå institutet i fråga att vidta rättelse.

I brådskande fall ska dock behörig myndighet i värdlandet ha rätt att vidta s.k. säkerhetsåtgärder. Vilka åtgärder som värdlandsmyndigheten i en sådan situation ska få rätt att vidta framgår inte av direktivet. Regeringen finner i likhet med utredningen att detta ska uppfattas som att behöriga myndigheter med rätt att ingripa, ska ges samma befogenheter att ingripa som de har gentemot nationellt auktoriserade institut.

Finansinspektionen har enligt 15 kap. 15 § tredje stycket LBF rätt att i brådskande fall förbjuda ett kreditinstitut att påbörja fler transaktioner i landet. Bestämmelsen infördes i LBF med anledning av artikel 21.7 i det numera upphävda andra banksamordningsdirektivet (77/780/EEG). Denna artikel hade stora likheter med artikel 43.1 i kapitaltäckningsdirektivet såtillvida att den också tillät värdlandets behöriga myndigheter att i brådskande fall interimistiskt vidta de åtgärder som ansågs nödvändiga för att skydda insättare, investerare och andra mottagare av tjänster. Enligt regeringens mening finns det ingen anledning att behålla en reglering som innebär att Finansinspektionens befogenheter i förhållande till filialer som tillhör utländska kreditinstitut, i brådskande fall begränsas till ett förbud att påbörja fler transaktioner i landet. Dylika säkerhetsåtgärder kommer, till skillnad mot vad som gäller i dag,

nämligen utgöra Finansinspektionens enda möjlighet att självständigt ingripa mot sådana filialer. Regleringen bör därför ändras så att den inte uppställer några särskilda begränsningar i fråga om vilka av Finansinspektionens tillsynsbefogenheter som kan användas i en sådan situation. Däremot bör sådana säkerhetsåtgärder få vidtas endast om det är nödvändigt för att värna den finansiella stabiliteten i landet, och åtgärderna står i proportion till detta syfte. Det bör även framgå av lag under vilka förutsättningar som åtgärderna ska upphöra.

Kravet i artikel 43.2 om att säkerhetsåtgärder inte får leda till att borgenärer i värdlandet ges företräde framför borgenärer i andra länder, är tillgodosett genom grundlagens krav på att domstolar och förvaltningsmyndigheter i sin verksamhet beaktar allas likhet inför lagen samt iakttar saktlighet och opartiskhet (se 1 kap. 9 § regeringsformen).

Den enligt artiklarna 41 och 45 i kapitaltäckningsdirektivet för Finansinspektionen något förändrade skyldigheten att underrätta behöriga myndigheter i hemlandet om vidtagna åtgärder och skyldigheten att samarbeta med behöriga myndigheter i andra länder ryms inom Finansinspektionens samarbetskyldighet enligt 13 kap. 6 a § och 15 kap. 5 § LBF samt 10 kap. 9 § kapitaltäckningslagen. Bestämmelsen i 15 kap. 5 § LBF bör dock justeras genom ett tillägg om att de åtgärder som vidtas och den efterföljande underrättelse om vidtagna åtgärder ska ske utan dröjsmål. Eftersom kapitaltäckningslagen föreslås upphävas så bör den nämnda bestämmelsen i den lagen tas in i lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag.

Bestämmelser i 2006 års kreditinstitutsdirektiv om möjlighet att hänskjuta frågor till Eba för tvistlösning genomfördes i LBF och kapitaltäckningslagen genom två nya bestämmelser (13 kap. 6 b LBF och 10 kap. 9 a § kapitaltäckningslagen). Dessa lagrum anger i vilka fall som Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES, till Eba för tvistlösning. Artikel 41.2 och 43.5 bör genomföras genom att nu nämnda lagrum utökas till att omfatta även dessa artiklar. När det gäller bestämmelsen i kapitaltäckningslagen så ska den av nyss angivna skäl föras över till lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag.

Det är ännu oklart vid vilken tidpunkt som de ändringar som vidtagits i artiklarna 41, 43 och 49 i kapitaltäckningsdirektivet ska börja tillämpas. Ändringarna i denna del bör därför träda kraft vid det datum som regeringen bestämmer (se avsnitt 13).

9.6 Rätt att begära rapporter från och genomföra inspektioner av filialer till utländska institut

<p>Regeringens förslag: Finansinspektionens rätt att inspektera och begära information av filialer till utländska kreditinstitut ska omfatta samtliga utländska kreditinstitut som inrättat filial i landet.</p>

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 52.3 i kapitaltäckningsdirektivet anges att behöriga myndigheter i värdlandet ska ha rätt att inspektera och begära information om verksamhet som institut bedriver i landet genom filialer. Sådana tillsynsåtgärder ska kunna tillgripas när värdlandets behöriga myndigheter anser att det behövs med hänsyn till det finansiella systemets stabilitet i värdlandet. Vårdlandets myndigheter åläggs enligt samma artikel att inför inspektionen konsultera hemlandets behöriga myndigheter och efter att inspektionen utförts informera myndigheterna i hemlandet om vad som framkommit vid undersökningen. Informationen ska enligt artikel 52.4 inhämtas och inspektioner utövas i enlighet med det lands lagar och bestämmelser där inspektionen utförs eller informationen inhämtas.

I artikel 40 i direktivet finns en ytterligare bestämmelse om rätt för den behöriga myndigheten att begära information från filialer inom dess territorium. Artikeln innebär att värdlandets behöriga myndigheter har rätt att begära att alla kreditinstitut som har filialer inom dess territorium lämnar periodiska rapporter om sin verksamhet i värdlandet. Bestämmelsen har i förhållande till dess motsvarighet i det äldre direktivet justerats i fråga om för vilka ändamål värdlandets behöriga myndigheter får kräva sådana rapporter (artikel 29 i 2006 års kreditinstitutsdirektiv). Enligt artikel 40 ska sådana rapporter få krävas för informations- eller statistikändamål, för att kunna ta ställning till om en filial i enlighet med artikel 51.1 är att betrakta som betydande, eller för tillsynsändamål i enlighet med direktivets artiklar 40–46. Av artiklarna 151 och 152 följer att de ändringar som skett i artikel 40 jämfört med dess motsvarighet i 2006 års direktiv, ska börja tillämpas från det datum som kravet på likviditetstäckning börjar tillämpas i enlighet med den delegerade akt som införs som bindande standard i enlighet med artikel 460 i tillsynsförordningen.

I svensk rätt finns en vidsträckt rätt för Finansinspektionen att begära information från och inspektera kreditinstitut och utländska kreditinstitut som har inrättat filial i landet (13 kap. 3 och 4 §§ LBF). Bestämmelserna om tillsyn i 13 kap. LBF ger intryck av att denna befogenhet såvitt avser utländska kreditinstitut endast gäller i förhållande till utländska kreditinstitut som inte hör hemma inom EES. I bestämmelserna föreskrivs en rätt för inspektionen att inhämta upplysningar respektive genomföra undersökningar hos kreditinstitut och sådana utländska kreditinstitut som inrättat filial enligt 4 kap. 4 § LBF, närmare bestämt endast andra utländska kreditinstitut än sådana som hör hemma inom EES. Å andra sidan ska bestämmelserna i LBF i tillämpliga delar även gälla för utländska företags verksamhet i Sverige, oberoende av om företaget hör hemma inom eller utanför EES (se 1 kap. 2 § LBF), vilket kan uppfattas som att tillsynsbestämmelserna i 13 kap. LBF ska tillämpas på filialer oberoende av om det utländska kreditinstitut hör hemma inom eller utanför EES.

Den EU-rättsliga regleringen gör i denna del inte någon åtskillnad för om det är fråga om filialer till utländska kreditinstitut inom eller utanför EES, utan relevanta artiklar i både 2006 års kreditinstitutsdirektiv och kapitaltäckningsdirektivet avser ”alla” utländska kreditinstitut.

Bestämmelserna om tillsyn i 23 kap. LVM ger redan i dag Finansinspektionens rätt att vidta inspektioner och begära information

från utländska företag som har tillstånd att driva verksamhet från filial i Sverige och gör således inte någon skillnad på om det utländska företaget är verksamt inom eller utanför EES.

Enligt regeringens mening bör 13 kap. 3 § LBF ändras så att det inte råder någon tvekan om att rätten att begära information och genomföra inspektioner gäller i förhållande till alla utländska kreditinstitut som inrättat filial här i landet.

Vad därefter gäller frågan om för vilka syften information får begäras kan följande konstateras. Om Finansinspektionen i enlighet med direktivet ska kunna bedöma den verksamhet som i Sverige utövas av filialer tillhörande utländska institut, behöver Finansinspektionen information om den verksamhet som dessa filialer utövar här. De justeringar som skett i artikel 40 jämfört med motsvarande artikel i 2006 års direktiv, och den nya rätten till informationsinhämtande i artikel 52.3, är inte av den art att de medför ett behov att ändra Finansinspektionens rätt att i enlighet med 13 kap. 3 § LBF kräva att utländska kreditinstitut som inrättat filial i landet lämna upplysningar om den verksamhet som bedrivs.

Det senare ledet i artikel 52.3, om skyldigheten att inför en inspektion konsultera behöriga myndigheter i hemlandet och informera om resultatet av gjorda undersökningar behandlas i avsnitt 10.4.

9.7 Tillsynens utövande

Regeringens bedömning: Det behövs inte någon lagändring för att genomföra bestämmelserna i kapitaltäckningsdirektivet om nya krav på behöriga myndigheter, såvitt avser metoder för tillsynens utövande m.m.

Behöriga myndigheters skyldigheter att i enlighet med artikel 97.5 i direktivet utbyta information med Eba rymms inom gällande rätt.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den. *Finansinspektionen* anser att det är lämpligt att möjligheten för inspektionen att gentemot berörda institut fatta identiska eller likartade beslut om ingripande på ett tydligt sätt bör framgå av lag. Detta ska ses mot bakgrund av att inspektionen alltjämt ska fatta separata beslut för varje institut. Det bör därför framgå i lag att inspektionen har de rättsliga befogenheter som behövs för att lägga krav på institut på ett likartat eller identiskt sätt. *Riksbanken* anser att principen om likartad tillämpning av tillsynsåtgärder i artikel 103 i direktivet tydligare bör komma till uttryck i svensk rätt, inte minst eftersom den är kopplad till ingripanden mot instituten. Bestämmelserna i exempelvis 2 kap. 2 och 3 §§ i utredningens förslag till lag om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersföretag förutsätter nämligen, i linje med gällande rätt, att det görs en individuell bedömning av institutets riskhantering eller av nödvändigheten att för just det institutet påföra ett särskilt kapitalbaskrav. Bestämmelserna i artikel 103 syftar till

att klargöra att det inte är nödvändigt att, inför ett eventuellt kapitalpåslag, i detalj analysera institutens interna modeller eller hur deras riskhanteringssystem är uppbyggda om institut med liknande riskprofil är utsatta för eller utgör liknande risker för det finansiella systemet. Denna tolkning bör komma till uttryck i motiven.

Skälen för regeringens bedömning: Den granskning och de åtgärder som behöriga myndigheter ska utöva respektive vidta enligt artiklarna 97–99 i kapitaltäckningsdirektivet utgör i varierande utsträckning anvisningar om hur behöriga myndigheter ska utöva tillsyn över instituten. Artikel 97 innebär bl.a. en uttrycklig skyldighet för behöriga myndigheter att vid utvärderingen av instituten även beakta de risker som ett institut utgör för det finansiella systemet, dvs. utsätter det finansiella systemet för. Om ett institut kan orsaka systemrisk i enlighet med artikel 23 i förordning (EU) nr 1093/2010, ankommer det på behöriga myndigheter att omgående underrätta Eba om detta. När behöriga myndigheter därefter bedömer om institutets eller institutens styrformer, kapitalbas och likviditet m.m. är tillräckliga, ska bedömningen baseras på institutets risker ("coverage of their risks"), vilket i enlighet med artikel 97.1 b, även ska omfatta systemrisker. Bestämmelsen i artikel 100, som också är ny, anger att behöriga myndigheter som stöd för den utvärdering och översyn som ska göras enligt artikel 97, när så är lämpligt men minst årligen ska genomföra stresstester på de institut som står under deras tillsyn.

Vid genomförandet av 2006 års kreditinstitutdirektiv i svensk rätt gjordes bedömningen att de detaljerade reglerna om hur ofta tillsynen ska ske och vad den ska omfatta inte bör framgå av lag utan regleras genom föreskrifter på lägre nivå (se prop. 2006/07:5 s. 343). Närmare bestämmelser om Finansinspektionens tillsyn har därför genomförts i bl.a. förordningen (2006:1533) om kapitaltäckning och stora exponeringar (29 och 30 §§). De justeringar av behöriga myndigheters tillsynsmetoder som tillkommit genom kapitaltäckningsdirektivet bör i linje med tidigare överväganden genomföras i svensk rätt genom föreskrifter på lägre nivå än lag.

Riksbanken och *Finansinspektionen* efterfrågar en klargörande reglering avseende den möjlighet till likartade eller identiska ingripandebeslut som anges i artikel 103. Regeringen instämmer i detta avseende i utredningens bedömning att såsom svensk rätt i dag är utformad så föreligger inga hinder för inspektionen att fatta sådana beslut. Artikel 103 framstår i stället närmast som ett förtydligande om att behöriga myndigheter ska ha möjlighet att göra sådana likartade bedömningar. Det krävs alltså att det ska finnas grund för ingripande på grund av riskprofilen hos det enskilda institutet. Behov av särskilda genomförandeåtgärder för att säkerställa en rätt för Finansinspektionen att i enlighet med artikel 103 gentemot berörda institut fatta identiska eller likartade beslut om ingripande föreligger därför inte. Frågor kring hur likartade risker ska bedömas kommer också att bli föremål för riktlinjer från Eba (artikel 103.2).

Den för Finansinspektionen utökade skyldigheten att i enlighet med artiklarna 97.5 och 103.2 underrätta Eba om en utvärdering visar att ett institut kan orsaka systemrisk, respektive om inspektionens tillämpning av artikel 103, ryms inom Finansinspektionens skyldighet att i enlighet

med 1 kap. 9 § förordningen (2004:329) om bank- och finansieringsföreelse respektive 26 a § förordningen om kapitaltäckning och stora exponeringar.

9.8 Tillsynen över interna metoder

Regeringens förslag: Bestämmelserna om Finansinspektionens tillsyn av institutens interna metoder och möjligheter för inspektionen att ingripa vid brister i metoderna tas in i lag.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningen föreslår dock att tillsynsåtgärder rörande efterlevnaden av de interna metoderna regleras på lägre nivå än lag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Finansinspektionen* anser att behörig myndighets möjlighet att fatta beslut om korrigerande åtgärder är ett ingripande och därför ska framgå av lag. På så sätt ges *Finansinspektionen* också möjlighet att kräva ändring trots ett tidigare gynnande förvaltningsbeslut att godkänna modellen. Av artikel 101.3 i kapitaltäckningsdirektivet följer att om en intern marknadsriskmodell leder till upprepane överträdelser av artikel 366 i tillsynsförordningen tyder det på att modellen inte, eller inte längre, är tillräckligt exakt. Behörig myndighet ska då återkalla tillståndet att använda sig av en viss metod eller vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att metoden snarast förbättras. I artikel 101.4 förskrivs att om ett institut fått tillstånd att använda sig av en metod som inte längre uppfyller tillämpliga krav, ska behörig myndighet kräva att institutet visar att de brister metoden innebär endast är av ringa betydelse eller att institutet presenterar en åtgärdsplan för att inom en viss tid åter uppfylla kraven. Om den av institutet angivna tiden inom vilken kraven ska vara uppfyllda inte är tillfredställande, ska myndigheten kräva förbättring av planen. Ytterst ska tillståndet att använda den interna metoden kunna återkallas. De åtgärder som ska vidtas när modellerna inte uppfyller kraven framgår i dag av 4 kap. 10 och 11 §§ samt 5 kap. 4 § kapitaltäckningslagen. Någon motsvarighet till dessa bestämmelser föreslås inte införas i den av utredningen föreslagna tillsynslagen. *Finansinspektionen* anser dock att det av den bör framgå att tillståndet kan återkallas då huvudregeln i svensk rätt är att gynnande förvaltningsbeslut inte kan återkallas. I praxis har undantag från huvudregeln utvecklats och ett beslut kan återkallas med stöd av förbehåll i själva beslutet eller i den författning som ligger till grund för beslutet. En sådan möjlighet som artikel 101.3 och 101.4 förskriver bör på samma sätt som den möjlighet som följer av 78.4 framgå av lag.

Skälen för regeringens förslag: Artikel 101.1–101.4 i kapitaltäckningsdirektivet innehåller krav på behöriga myndigheters löpande tillsyn av institut som fått tillstånd att använda sig av interna metoder för att beräkna kapitalbaskraven. De behöriga myndigheterna ska med jämna mellanrum, minst vart tredje år, granska institutens efterlevnad när det gäller kraven på metoder som kräver tillstånd från de behöriga myndigheterna innan sådana metoder används för att beräkna kapitalbaskraven i

enlighet med del tre i tillsynsförordningen (artikel 101.1). De behöriga myndigheterna ska särskilt uppmärksamma förändringar i institutets affärsverksamhet och hur interna metoder tillämpas på nya produkter. Om det framkommer att institutets interna metoder innebär väsentliga brister i fråga om förmågan att identifiera risker, ankommer det på behöriga myndigheter att säkerställa att metoderna åtgärdas eller vidta nödvändiga åtgärder för att minska följderna av dem.

Om användandet av en intern metoden i form av en s.k. intern marknadsriskmodell leder till upprepade överskridanden av bestämmelserna i artikel 366 i tillsynsförordningen, vilket tyder på att modellen inte är eller inte längre är exakt, ska behöriga myndigheter återkalla tillståndet att använda sig av den interna modellen, eller vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att modellen snarast förbättras (se artikel 101.3).

Om ett institut fått tillstånd att använda sig av en metod, som inte längre uppfyller tillämpliga krav, ska behöriga myndigheter kräva att institutet antingen visar att följderna av den bristande efterlevnaden är oväsentliga (när så är tillämpligt enligt tillsynsförordningen) eller presenterar en åtgärdsplan för att i tid återställa att kraven följs och ange en tidsfrist för när planen ska genomföras (artikel 101.4). Om behöriga myndigheter bedömer att det är osannolikt att den åtgärdsplan som presenteras leder till att kraven kommer att uppfyllas, eller att tidsfristen för dess genomförande inte är tillfredställande, ska myndigheten kräva förbättringar av planen. Om det är osannolikt att institutet inom en lämplig tidsfrist åter kommer att uppfylla gällande regler eller inte på ett tillfredsställande vis lyckas visa att konstaterade följder av de konstaterade bristerna är oväsentliga, ska tillståndet att använda sig av metoden återkallas, eller begränsas till områden där en efterlevnad kan uppnås inom en lämplig tidsfrist.

Eba ska i syfte att främja en enhetlig sundhet i de interna metoderna analysera de metoder som används av instituten och i enlighet med artikel 16 förordningen (EU) nr 1093/2010 utveckla riktlinjer med riktmärken på grundval av utförd analys (artikel 101.5). Behöriga myndigheter åläggs att vid sin tillsyn av institutens interna metoder beakta Eba:s analys.

Bestämmelserna i artikel 101 är nya men har vissa likheter med artiklarna 84 och 85 i 2006 års kreditinstitutsdirektiv. I de äldre bestämmelserna uppgavs vilka krav som skulle ställas på ett institut som ville tillämpa den s.k. internmetoden. Bland annat uppställdes ett krav på ett uttryckligt tillstånd och det specificerades vilka åtgärder som de behöriga myndigheterna skulle vidta för det fall att institut som fått ett sådant tillstånd inte längre uppfyllde de uppställda kraven. I artikel 85.5 angavs också att ett institut inte utan myndighetens godkännande kunde återgå till att tillämpa en metod som inte krävde tillstånd. De nämnda artiklarna har genomförts i lag och återfinns i dag i 4 kap. 10 och 11 §§ kapitaltäckningslagen (se även 5 kap. 4 § samma lag). *Finansinspektionen* påpekar att en återkallelse av en tidigare godkänd metod (och modell) har karaktären av ett ingripande och därför bör framgå av lag. Tillstånd att få använda en intern metod ges enligt tillsynsförordningen (del tre). Regelverket är omfattande, har stor betydelse för instituten och en återkallelse eller inskränkning i rätten att få använda en intern metod

får såsom inspektionen påpekat anses som återkallelse av ett gynnande beslut. Härtill kommer att motsvarande regelverk i dag framgår av lag. Regeringen anser med hänsyn till det nu sagda att bestämmelserna som rör interna metoder och modeller bör införas i lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag (jfr prop. 2006/07:5 s. 224).

9.9 Institutens administrativa förfaranden för intern kontroll

Regeringens bedömning: Reglerna om intern kontroll, dokumentation m.m. i artikel 4.5 andra meningen och artikel 4.6 i kapitaltäckningsdirektivet bör inom ramen för befintliga bemyndiganden genomföras genom föreskrifter på lägre nivå än lag.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Enligt artikel 4.5 andra meningen i kapitaltäckningsdirektivet ska medlemsstaterna säkerställa att det finns interna kontrollrutiner, administrativa förfaranden och redovisningsförfaranden för instituten så att det vid varje tidpunkt är möjligt att kontrollera att reglerna följs. Av artikel 4.6 framgår att medlemsstaterna ska se till att instituten dokumenterar alla sina transaktioner, system och rutiner som omfattas av kapitaltäckningsdirektivet och tillsynsförordningen på ett sådant sätt att de behöriga myndigheterna alltid kan kontrollera att de krav som ställs på instituten uppfylls.

I 6 kap. 2 § LBF och 8 kap. 4 § LVM ställs krav på instituten att ha en tillfredsställande intern kontroll samt att de ska kunna identifiera, mäta, styra och internt rapportera och ha kontroll över de risker som dess rörelse är förknippad med. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får med stöd av 16 kap. 1 § LBF respektive 8 kap. 42 § LVM meddela ytterligare föreskrifter om vilka åtgärder som instituten ska vidta för att uppfylla lagens krav på riskhantering.

De nya krav som artiklarna 4.5 andra meningen och 4.6 kapitaltäckningsdirektivet ställer på medlemsstaterna bör inom ramen för befintliga bemyndiganden genomföras genom föreskrifter på lägre nivå än lag.

9.10 Särskilda krav på offentliggörande

Regeringens förslag: Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vid vilken tidpunkt, på vilken plats och med vilka intervall som institut ska offentliggöra information i enlighet med artiklarna 431–455 i tillsynsförordningen.

Moderföretag ska offentliggöra information som rör gruppens rättsliga struktur, styrning och organisationsstruktur. Regeringen

eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om den information som moderföretagen ska offentliggöra.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 106 i kapitaltäckningsdirektivet finns bestämmelser om särskilda krav på offentliggörande. Behöriga myndigheter ska ha befogenhet att kräva att instituten mer än en gång per år offentliggör den information som avses i artiklarna 431–455 i tillsynsförordningen samt sätter tidsfrister för offentliggörandet. Därtill ska instituten kunna avkrävas att använda specifika medier och platser för offentliggörandet av annan information än årsredovisningen (artikel 106.1). Behöriga myndigheter ska också kunna kräva att ett moderföretag årligen offentliggör, i fullständig form eller i form av hänvisningar till likvärdig information, en beskrivning av moderföretagets rättsliga struktur, samt lednings- och organisationsstruktur för den grupp av institut som avses i artiklarna 14.3, 74.1 och 109.2 (artikel 106.2).

Innehållet i artikel 106 bör ses mot bakgrund av att tillsynsförordningen och dess reglering om institutens skyldighet att offentliggöra information innebär att instituten är ålagda att publicera viss information årsvis, men i övrigt har frihet att bedöma hur ofta och var de ska publicera informationen (se artiklarna 431-434 i tillsynsförordningen). Denna institutens valfrihet inskränks genom att de behöriga myndigheterna genom artikel 106.1 ges möjlighet att kräva offentliggörande mer ofta än en gång per år, sätta tidsfrister för offentliggörandet samt ställa krav på specifika medier och platser där informationen ska offentliggöras. Bestämmelsen motsvaras av artikel 149 i 2006 års kreditinstitutdirektiv som genomförts i svensk rätt genom Finansinspektionens föreskrifter (se bemyndiganden i 13 kap. 1 § 39 kapitaltäckningslagen och 32 § 39 förordningen om kapitaltäckning och stora exponeringar). Artikel 106.1 bör i likhet med den äldre bestämmelsen genomföras genom föreskrifter som meddelas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer. Ett bemyndigande för sådana föreskrifter bör därför tas in i lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag.

Vad därefter gäller artikel 106.2 kan konstateras att Finansinspektionen enligt 10 kap. 7 § kapitaltäckningslagen har rätt att kräva att institut och moderföretag lämnar den information om sin verksamhet som inspektionen begär för sin tillsyn. I enlighet med förslagen i avsnitt 6 bör 10 kap. 7 § kapitaltäckningslagen i justerad form överföras till den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag. Regleringen bör dessutom kompletteras med en skyldighet för moderföretagen att offentliggöra information i enlighet med vad som följer av direktivet. Den närmare innebörden av vilken information som ska offentliggöras bör genomföras genom föreskrifter på lägre nivå än lag. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör därför bemyndigas att meddela föreskrifter om detta.

Artikel 106 torde dessutom förutsätta att behöriga myndigheter ska ha befogenhet att vidta sanktioner om ett institut eller ett moderbolag inte offentliggör sådan information som den enligt gällande rätt ska offentliggöra. En sådan befogenhet följer enligt regeringens mening redan av LBF och LVM, där Finansinspektionen ges möjlighet att ingripa mot institut som inte följer gällande regler om offentliggörande av information m.m.

Förslag till genomförandeåtgärder för att säkerställa möjligheten att vidta sanktioner gentemot moderföretag i de fall dessa utgörs av finansiella holdingföretag eller blandade finansiella holdingföretag behandlas i avsnitt 11.6.

9.11 Utökad underrättelseskyldighet till Eba

Regeringens bedömning: Den utökade skyldigheten för Finansinspektionen att underrätta Eba som följer av artiklarna 69 och 107.1 i kapitaltäckningsdirektivet bör regleras i föreskrifter på lägre nivå än lag.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Artikel 69 i kapitaltäckningsdirektivet, som är ny, ålägger behöriga myndigheter att informera Eba om samtliga beslut om administrativa sanktioner som omfattas av artiklarna 65–67, inklusive uppgift om besluten överklagats och utfallet av ärendets prövning i högre instans. I artikel 107.1 i direktivet föreskrivs en ny skyldighet för behöriga myndigheter att underrätta Eba om hur de utövar sina skyldigheter att i enlighet med artikel 97 utvärdera institutens verksamhet och om de metoder som ligger till grund för beslut som fattas enligt artiklarna 98, 100–102, 104 och 105 i direktivet.

Den för Finansinspektionen gentemot Eba utökade underrättelseskyldigheten som följer av artiklarna 69 och 107.1 bör regleras i föreskrifter som meddelas av regeringen (jfr 1 kap. 9 § förordningen om bank- och finansieringsrörelse och 26 a § förordningen om kapitaltäckning och stora exponeringar).

9.12 Central databas om beslutade sanktioner

Regeringens bedömning: Skyldigheten att använda sig av Eba:s databas bör genomföras genom föreskrifter på lägre nivå än lag.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Enligt artikel 69 i kapitaltäckningsdirektivet ska Eba upprätthålla en central databas med den information om beslutade sanktioner som rapporterats från medlemsstaterna. Endast behöriga myndigheter ska ha tillgång till den information som framgår av databasen. Behöriga myndigheter åläggs att vid sin ledningsprövning använda sig av databasen (artiklarna 13.1, 16.3, 91.1 och 121 i direktivet). Enligt artikel 69.3 åläggs behöriga myndigheter att i enlighet med nationell rätt verifiera om en person i relevanta avseenden förekommer i belastningsregistret. Information för detta syfte ska utbytas i enlighet med rådets rambeslut 2009/316/RIF och 2009/315/RIF såsom det har genomförts i nationell rätt. Enligt artikel 69.4 ska Eba tillhandahålla en hemsida med länkar till de platser där behöriga myndigheter publicerar sina administrativa sanktioner. Rådets rambeslut 2009/315/RIF har i svensk rätt genomförts på det sätt som framgår av prop. 2011/12:163 Utbyte av uppgifter ur kriminalregister mellan EU:s medlemsstater. Lagändringarna, som trädde i kraft den 1 januari 2013, innebär att Rikspolisstyrelsen har utsetts som centralmyndighet för samarbetet enligt rambeslutet. Enligt artikel 69 i kapitaltäckningsdirektivet ska den behöriga myndigheten, för svensk del Finansinspektionen, i enlighet med nationell rätt verifiera förekomsten i belastningsregisterutdraget. Skyldigheten i denna del för Finansinspektionen bör genomföras genom föreskrifter meddelade av regeringen.

9.13 Avgifter till Finansinspektionen

Regeringens förslag: Finansinspektionen får ta ut avgifter för prövning av ansökningar och anmälningar enligt tillsynsförordningen, lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag samt lagen om kapitalbuffertar. De företag som står under tillsyn av Finansinspektionen ska betala årliga avgifter för att bekosta inspektionens övervakning enligt tillsynsförordningen, lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag samt lagen om kapitalbuffertar.

Regeringen får meddela föreskrifter om avgifterna.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Finansinspektionens verksamhet finansieras dels via anslag på statsbudgeten, dels via avgifter för prövningar av ansökningar och anmälningar. Avgifter som tas ut med stöd av förordningen (2001:911) om avgifter för prövning av ärenden hos Finansinspektionen får inspektionen behålla. De företag som står under tillsyn betalar vidare avgifter till inspektionen enligt förordningen (2007:1135) om årliga avgifter för finansiering av Finansinspektionens verksamhet. Sistnämnda avgifter ska vara proportionella mot de kostnader som inspektionen haft för tillsynen över respektive företagskategori. Dessa avgifter får inspektionen dock inte behålla utan de ska

redovisas mot inkomstitel på statsbudgeten. Den verksamhet som Finansinspektionen bedriver till följd av tillsynsförordningen och de lagar som genomför kapitaltäckningsdirektivet består dels i prövning av ansökningar och anmälningar, dels i övervakning och kontroll över att regelverkets bestämmelser följs.

För att Finansinspektionens övervakning enligt den nya lagstiftningen som genomför kapitaltäckningsdirektivet inte ska bli en statsfinansiell belastning bör de institut som står under Finansinspektionens tillsyn även fortsättningsvis betala årliga avgifter för att bekosta övervakningen. Bestämmelser om årliga avgifter finns redan i dag i 1 § andra stycket lagen (2013:1051) om avgifter enligt EU:s förordning om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och i 10 kap. 20 § kapitaltäckningslagen. Dessa bestämmelser bör föras över till den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag. Lagen om avgifter enligt EU:s förordning om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag bör därmed upphävas.

Finansinspektionen bör också ges rätt att ta ut avgifter för prövning av de ansökningar och anmälningar som krävs med anledning av den nya lagstiftningen som genomför kapitaltäckningsdirektivet. I lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag bör därför tas in bestämmelser som ger Finansinspektionen rätt att ta ut såväl avgifter för prövning av ansökningar och anmälningar som årliga avgifter. I lagen om kapitalbuffertar bör det tas in bestämmelser som ger Finansinspektionen rätt att ta ut avgifter för prövning av ansökningar och anmälningar enligt den lagen.

Regeringen bör bemyndigas att meddela föreskrifter om båda slagen av avgifter.

10 Samarbete och informationsutbyte

10.1 Ny europeisk tillsynsstruktur

Efter finanskrisen 2008 inrättades genom särskilda EU-förordningar (EU nr 1093-1095/2010 [ESA-förordningarna]) ett nytt europeiskt system för tillsynen av den finansiella sektorn (ESFS). I den nya strukturen ingår tre europeiska tillsynsmyndigheter: Europeiska bankmyndigheten (Eba), Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten (Eiopa) och Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma). Strukturen omfattar också en europeisk systemrisknämnd (ESRB). De europeiska tillsynsmyndigheterna ska bl.a. samarbeta nära med de nationella tillsynsmyndigheterna i syfte att förbättra den inre marknadens funktionssätt. Genom Europaparlamentets och rådets antagande av det s.k. Omnibus I-direktivet infördes ändringar i sektorsdirektiven som förutom att precisera de europeiska tillsynsmyndigheternas befogenheter, syftade till att säkerställa ett smidigt och effektivt samarbete inom det europeiska systemet för finansiell tillsyn. Kapitältäckningsdirektivet innebär att bestämmelserna om samarbete och utbyte av information med de europeiska myndigheterna och övriga behöriga myndigheter utvecklas ytterligare.

10.2 Utbyte av information med de europeiska tillsynsmyndigheterna och tystnadsplikt

Regeringens förslag: Bestämmelsen i lagen om bank- och finansieringsrörelse om Finansinspektionens skyldighet att samarbeta med Eba och andra behöriga myndigheter utvidgas till att också avse samarbete och informationsutbyte med Esma och ESRB.

Den nuvarande regleringen i kapitältäckningslagen om Finansinspektionens samarbete och informationsutbyte med utländska myndigheter ska utökas till att också omfatta Esma samt överföras till den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag.

Regeringens bedömning: Övriga bestämmelser i artikel 6 i kapitältäckningsdirektivet som mer specifikt anger hur behörig myndighet ska samarbeta och bedriva tillsynen samt skyldigheten att delta i tillsynskollegier bör genomföras på lägre nivå än lag.

Det saknas behov av att ändra nu gällande sekretessbestämmelser.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem. *Finansinspektionen* anser att det av lag uttryckligen bör framgå att Finansinspektionen inte är förhindrad att publicera resultatet av stresstester även om dessa innehåller uppgifter som omfattas av sekretess.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: I kapitaltäckningsdirektivet ställs vissa grundläggande krav för vad som ska gälla för behöriga myndigheters samarbete inom det europeiska samarbetet för finansiell tillsyn (artikel 6). Bestämmelsen motsvaras av artikel 42 b i 2006 års kreditinstitutsdirektiv. Den har dock ändrats med anledning av tillsynsförordningen samt förordning (EU) nr 1092/2010 och har även utökats i fråga om på vilket sätt samarbetet ska ske

Tystnadsplikten ska inte hindra behöriga myndigheter från att utbyta information eller förmedla uppgifter till Eba, Esma och ESRB (artikel 53.2 i kapitaltäckningsdirektivet).

Enligt artikel 53.3, som också är ny, ska bestämmelserna om sekretess i artikel 53.1 inte heller hindra medlemsstaternas behöriga myndigheter från att publicera resultatet av eller hindra behöriga myndigheter från att överlämna information till Eba inför Eba:s publicering av stresstester.

Bestämmelser om skyldighet att samarbeta och utbyta information med andra europeiska myndigheter har i svensk rätt genomförts i 13 kap. 6 a § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, förkortad LBF och 10 kap. 9 § lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar, förkortad kapitaltäckningslagen. För att fullgöra skyldigheten att säkerställa ett samarbete även med ESRB och föreskrivet informationsutbyte med Esma bör den reglering som nu finns i 10 kap. 9 § kapitaltäckningslagen ändras så att även Esma ingår bland de myndigheter som behöriga myndigheter ska utbyta information med, samt i enlighet med övervägandena i avsnitt 6 överförs till den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag. Vidare bör 13 kap. 6 a § LBF utökas till att omfatta Esma och ESRB, samt hänvisningarna till EU:s rättsakter uppdateras så att de står i överensstämmelse med vad som följer av artikel 53. De led i artikel 6 som mer specifikt anger på vilket sätt Finansinspektionen ska samarbeta och utöva sina tillsynsuppgifter, samt inspektionens skyldighet att delta i tillsynskollegier, bör genomföras på lägre nivå än lag.

De ändringar i sektorsdirektiven som vidtogs med anledning av omnibus I-direktivet och som innebar att de europeiska myndigheterna skulle ingå bland de myndigheter som Finansinspektionen skulle utbyta information med, ansågs inte medföra något behov av att ändra gällande sekretessbestämmelser. Denna slutsats baserades på att direktiven såvitt avser skyldigheten att lämna ut uppgifter till de europeiska tillsynsmyndigheterna hänvisar till ESA-förordningarna, vilka är att likställa med lag (se prop. 2011/12:70 s. 74 ff.). Det som tillkommit i artikel 53 jämfört med motsvarande artikel i 2006 års direktiv, medför ingen annan bedömning än den som gjordes vid genomförandet av omnibusdirektivet. Det finns därför inget behov av att göra några ändringar i sekretesslagstiftningen med anledning av det föreskrivna uppgiftsbytet med de europeiska tillsynsmyndigheterna.

Den tystnadsplikt som följer av kapitaltäckningsdirektivet ska enligt artikel 53.3 inte förhindra en publicering av resultatet av stresstester. *Finansinspektionen* menar att det av lag uttryckligen bör framgå att Finansinspektionen inte är förhindrad att publicera resultatet av stresstester även om dessa innehåller uppgifter som omfattas av sekretess. Varken kapitaltäckningsdirektivet eller tillsynsförordningen uppställer några krav på att behöriga myndigheter i varje situation ska

publicera resultaten av stresstester. I svensk rätt finns inte heller något generellt hinder mot att publicera resultatet av stresstester. Regeringen anser därför att det inte föreligger ett behov av lagstiftningsåtgärder för att genomföra artikel 53.3. Det bör i stället alltså ankomma på Finansinspektionen att i varje enskilt fall ta ställning till om de svenska sekretessbestämmelserna kan utgöra hinder att publicera resultatet av genomförda stresstester.

10.3 Utökad samarbete och informationsutbyte mellan hem- och värdmedlemsstater

Regeringens förslag: Den skyldighet för Finansinspektionen att samarbeta och utbyta information med utländska behöriga myndigheter och Eba som följer av artiklarna 50 och 51 i kapitaltäckningsdirektivet ska omfattas av en mer generellt utformad bestämmelse om samarbete och informationsutbyte knutet till Sveriges medlemskap i EU som tas in i den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag.

Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan myndighet inom EES till Eba för tvistlösning även i sådana situationer som avses i artiklarna 50.4 och 51.2.

Regeringens bedömning: Finansinspektionens skyldighet att i enlighet med artiklarna 50 och 51 samarbeta och utbyta information med utländska behöriga myndigheter och Eba omfattas även delvis av bestämmelser i gällande rätt.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Kapitaltäckningsdirektivet innehåller bestämmelser om tillsynssamarbete mellan medlemsstater när institut bedriver gränsöverskridande verksamhet (artiklarna 50 och 51). Bestämmelserna ställer krav på berörda myndigheter att samarbeta och utbyta information med varandra. Informations skyldigheten har utökats i förhållande till 2006 års kreditinstitutsdirektiv och omfattar nu information om samtliga institut (inte endast kreditinstitut) och information om faktorer som kan påverka den systemrisk som institutet utgör.

Direktivet ställer också krav på att behöriga myndigheter i hemlandet på begäran ska underrätta och förklara för värdlandets behöriga myndigheter hur man har beaktat den information och de resultat som lämnats av värdlandet (artikel 50.4). Om värdlandets behöriga myndigheter vidhåller att behöriga myndigheter i hemlandet inte har vidtagit tillräckliga åtgärder får de, efter att ha informerat hemmedlemsstatens behöriga myndigheter och Eba, vidta lämpliga åtgärder för att förhindra ytterligare överträdelser. Ärendet kan slutligen hänskjutas till Eba för tvistlösning i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Behöriga myndigheter i hemlandet åläggs genom direktivet en utökad informations- och samrådspplikt i förhållande till de behöriga myndigheterna i värdlandet (artikel 51.2).

Om behöriga myndigheter i hemlandet inte har samrått med värdlandets behöriga myndigheter eller om värdlandets behöriga myndigheter, efter ett sådant samråd, vidhåller att operativa åtgärder inte är tillräckliga, kan värdlandets behöriga myndigheter hänskjuta ärendet till Eba för tvistlösning i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) 1093/2010

Den enligt artiklarna 50.4 och 51.2 utökade skyldigheten för Finansinspektionen att samarbeta och utbyta information med behöriga myndigheter i andra länder ryms inom Finansinspektionens skyldighet att i enlighet med 13 kap. 6 a § LBF samarbeta och utbyta information med utländska behöriga myndigheter och Eba i den utsträckning som följer av Sveriges medlemskap i EU (jfr prop. 2010/11:110 s. 83). I 10 kap. 9 § kapitältäckningslagen finns en liknande bestämmelse, fast där hänvisas till 2006 års direktiv i stället för till medlemskapet i EU. Bestämmelsen i kapitältäckningslagen bör med justeringar så att den följer mönstret i bestämmelsen i LBF föras över till den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag.

De nya möjligheterna enligt artiklarna 50.4 och 51.2 att hänskjuta frågor till Eba för tvistlösning bör genomföras genom att den nuvarande regleringen på området utökas till att omfatta även dessa artiklar. De nya bestämmelserna bör, i enlighet med direktivets övergångsbestämmelser (artikel 151), tillämpas när kravet på likviditetstäckning börjar tillämpas i enlighet med den delegerade akt som införs som bindande standard i enlighet med artikel 460 tillsynsförordningen. Bestämmelserna bör därför börja tillämpas fr.o.m. det datum som regeringen bestämmer (se avsnitt 13). För tiden fram till dess ska i stället artiklarna 152–159 i kapitältäckningsdirektivet tillämpas. I dessa bestämmelser, som baserar sig på artiklarna 29, 30, 33, 40–42 i 2006 års kreditinstitutsdirektiv, inryms dock inte möjligheten att i enlighet med artikel 42 i 2006 års direktiv hänskjuta ett förfarande till Eba för bindande medling.

10.4 Samrådsskyldighet vid tillsyn av filialer till utländska institut

Regeringens förslag: Det ska i lag anges att Finansinspektionen inför en inspektion av ett utländskt kreditinstitut hemmahörande inom EES som inrättat filial i Sverige är skyldig att samråda med behörig myndighet i den medlemsstat som har auktoriserat det utländska kreditinstitutet.

Regeringens bedömning: Skyldigheten för behörig myndighet att i enlighet med artikel 52 i kapitältäckningsdirektivet vid utarbetandet av tillsynsprogram för institut beakta den information som lämnas av behöriga myndigheter i värdlandet bör genomföras genom föreskrifter på lägre nivå än lag.

Skyldigheten för behörig myndighet i värdlandet att i enlighet med artikel 52.3 i direktivet samråda med och utbyta information med behöriga myndigheter i hemlandet ryms inom gällande rätt.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Artikel 52.3 i kapitaltäckningsdirektivet innebär att behöriga myndigheter i värdlandet åläggs att inför en inspektion av filialer i landet, som inrättats av institut som auktoriserats av behöriga myndigheter i en annan medlemsstat, samråda med hemlandets behöriga myndigheter. Vidare ska värdlandets behöriga myndigheter efter utförd inspektion informera myndigheten i hemlandet om det vid inspektionen framkommit sådant som är av betydelse för riskbedömningen av institutet eller den finansiella stabiliteten i värdlandet.

Finansinspektionens rätt att inspektera filialer belägna i Sverige är inte villkorad av att inspektionen dessförinnan samråder med tillsynsmyndigheterna i det land som har auktoriserat det institut till vilket filialen tillhör (se 13 kap. 4 § LBF respektive 23 kap. 4 § LVM). Även om Finansinspektionen enligt gällande rätt är skyldig att samarbeta och utbyta information med behöriga myndigheter i andra medlemsstater i den utsträckning som följer av Sveriges medlemskap i EU, blir regleringen av rätten att vidta inspektioner tydligare om den nya samrådsskyldigheten om inspektion av filialer till kreditinstitut hemmahörande inom EES framgår av lag. En sådan skyldighet bör därför införas i svensk rätt. Behöriga myndigheters skyldighet att därefter utbyta information med motsvarande myndigheter i andra länder ryms inom gällande rätt (10 kap. 9 § kapitaltäckningslagen och 13 kap. 6 a § LBF). Bestämmelsen i kapitaltäckningslagen, som dock refererar till 2006 års direktiv, bör med vissa justeringar överföras till den nya lagen om särskild tillsyn över kredit- och värdepappersbolag.

Den nya skyldigheten för Finansinspektionen att vid utarbetandet av tillsynsprogrammen beakta information som erhållits från värdlandets behöriga myndigheter, bör genomföras genom föreskrifter på lägre nivå än lag.

10.5 Beslut på gruppnivå och företagens uppgiftsskyldighet

Regeringens förslag: I den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag införs bestämmelser som klargör under vilka förutsättningar och i vilken form det ska fattas beslut på gruppnivå med anledning av likviditetstillsynen, inklusive huruvida institutets organisation och riskhanteringen är tillfredsställande m.m. Bestämmelser om beslut på gruppnivå om kapitalbasen och om utbyte av information mellan företag inom en grupp tas in i samma lag.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Av utredningens förslag rörande beslut på gruppnivå om kapitalkrav och särskilt likviditetskrav framgår inte att ett gemensamt beslut endast binder de behöriga tillsynsmyndigheterna. I utredningens förslag omfattas vidare inte dotterföretag som inte står under gruppbaserad tillsyn av regleringen i 5 kap. 6 § i den av utredningen föreslagna lagen om tillsyn över kredit- och värdepappers.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Finansinspektionen* anser att den av utredningen föreslagna bestämmelsen om att beslut på gruppnivå om kapitalbasen och särskilt likviditetskrav är bindande för det berörda institutet och Finansinspektionen behöver ändras så att det framgår att ett gemensamt beslut bara binder de behöriga tillsynsmyndigheterna i enlighet med artikel 113.4 i kapitaltäckningsdirektivet. Finansinspektionen anser även att bestämmelsen som gäller beslut avseende likviditetstillsyn bör formuleras om då bestämmelsens utformning kan misstolkas som att det är fråga om att fatta ett för institutet bindande beslut. Finansinspektionen framhåller vidare att det av utkastet till Eba:s tekniska standard framgår att de behöriga myndigheterna ska bedöma bl.a. de enskilda institutens kapitalbas och kapitalsammansättning samt att denna bedömning ska framgå av det gemensamma beslutet. Finansinspektionen anser att bestämmelsen bör omformuleras så att den närmare motsvarar direktivtexten och att det av lagtexten bör framgå att det beslut som fattas i fråga om nivån på gruppens kapitalbas även innefattar nivån på kapitalbasen på var och en av enheterna inom gruppen. Finansinspektionen menar att 5 kap. 6 § i utredningens förslag till lag om tillsyn över kredit- och värdepappersinstitut inte överensstämmer med 10 kap. 13 § kapitaltäckningslagen då bestämmelsen enligt den föreslagna lydelsen inte omfattar sådana dotterföretag som inte står under gruppbaserad tillsyn. Finansinspektionen anser mot denna bakgrund att bestämmelsen bör justeras så att även dotterföretag som inte står under gruppbaserad tillsyn omfattas. Finansinspektionen anser vidare att det bör förtydligas att när det i lagtexten anges ”uppgifter som krävs för tillsynsredovisningen” även utbyte av information avseende pelare 2 omfattas.

Skälen för regeringens förslag: Genom kapitaltäckningsdirektivet införs en skyldighet för behöriga myndigheter att i fråga om institut som ingår i företagsgrupper som står under tillsyn i flera medlemsstater, komma överens med övriga behöriga myndigheter om vilket beslut som bör fattas med anledning av utfallet av likviditetstillsynen (artikel 113.1 b). Ett sådant beslut ska fattas inom en månad efter det att den samordnande tillsynsmyndigheten har lämnat en rapport om gruppens likviditetsprofil (artikel 113.2 b).

I artikel 129.3 i 2006 års kreditinstitutsdirektiv fanns en skyldighet för behöriga myndigheter att nå ett gemensamt beslut för att avgöra om nivån på gruppens kapitalbas är tillräcklig. Bestämmelsen har överfört till artikel 113.1 i kapitalkravsdirektivet och är i svensk rätt genomförd i 10 kap. 6 a–6 d §§ kapitaltäckningslagen (se prop. 2010/11:110). Enligt regeringens mening bör denna reglering i justerad form överföras till den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag. Den nya regleringen om behöriga myndigheters skyldighet att på

gruppnivå nå ett gemensamt beslut med anledning av resultatet från likviditetstillsynen är, så när som tidsfristen, densamma som gäller för motsvarande beslut om kapitalbasen. Finansinspektionens nya skyldighet att komma överens med övriga behöriga myndigheter om åtgärder med anledning av likviditetstillsynen bör, i likhet med reglerna om gemensamma beslut om kapitalbasen, genomföras i lag. *Finansinspektionen* anför att det tydligt bör framgå att det endast är Finansinspektionen som blir bunden av det gemensamma beslutet. Regeringen delar Finansinspektionens bedömning. Lagtexten bör därför utformas i enlighet med Finansinspektionens synpunkt.

Enligt artikel 124.1 i kapitaltäckningsdirektivet ska medlemsstaterna se till att det inte finns några rättsliga hinder för utbyte av information mellan företag som omfattas av den gruppbaseade tillsynen, holdingföretag med blandad verksamhet och deras dotterföretag samt dotterföretag som avses i artikel 119.3 när det gäller information som är av betydelse för tillsyn i enlighet med artiklarna 110–127. Artikel 124.1 motsvaras av artikel 139 i 2006 års kreditinstitutsdirektiv, vilken i svensk rätt är genomförd i 10 kap. 13 § kapitaltäckningslagen. Bestämmelsen bör, med vederbörlig justering, överföras till den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag. *Finansinspektionen* anser att den av utredningen föreslagna lydelsen behöver justeras så att även dotterföretag som inte omfattas av gruppbasead tillsyn och utbyte av information avseende pelare 2 omfattas av bestämmelsen. Regeringen delar Finansinspektionens uppfattning att regleringen även bör omfatta sådana dotterföretag som inte står under gruppbasead tillsyn. Bestämmelsen bör därför utformas i enlighet med detta. Föreslagen lydelse bedöms omfatta information som är av betydelse för tillsyn i enlighet med artiklarna 110–127 i direktivet. Regeringen delar vidare Finansinspektionens uppfattning att den föreslagna regleringen i 4 kap. 4 § andra stycket 2 i utredningens förslag till tillsynslag i förtydligande syfte bör justeras så att den närmare motsvarar direktivtexten.

10.6 Underrättelse om vilka nationella myndigheter som ska ha rätt att utbyta information

Regeringens bedömning: Skyldigheten enligt artikel 57.5 i kapitaltäckningsdirektivet att underrätta Eba om vilka nationella myndigheter som har rätt att utbyta information bör genomföras i föreskrifter på lägre nivå än lag.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Artikel 57.5 i kapitaltäckningsdirektivet innehåller en nyhet i förhållande till 2006 års kreditinstitutsdirektiv. Ändringen består i att det numera är behöriga myndigheter och inte såsom tidigare medlemsstaterna som ska underrätta Eba om vilka myndigheter som i enlighet med artikel 57 (tidigare artikel

48 i 2006 års kreditinstitutdirektiv) har rätt att utbyta information med varandra.

Av 1 kap. 9 § förordningen (2004:329) om bank- och finansieringsrörelse följer en skyldighet för Finansinspektionen att underrätta bl.a. Eba i den utsträckning som följer av 2006 års kreditinstitutdirektiv. Även den nya skyldigheten i artikel 57.5 i kapitaltäckningsdirektivet bör genomföras i förordningsform.

10.7 Oenighet om tillsynskollegiernas uppgifter

Regeringens förslag: Finansinspektionens möjlighet att hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan myndighet inom EES till Eba för tvistlösning utökas till att omfatta situationer då det uppstått oenighet om tillsynskollegiers funktion.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Artikel 116 i kapitaltäckningsdirektivet motsvaras av artikel 133a i 2006 års kreditinstitutdirektiv. Artikel 116 innebär att den samordnande tillsynsmyndigheten bl.a. åläggs att inrätta tillsynskollegier för att underlätta utförandet av vissa av de uppgifter som ankommer på de behöriga myndigheterna att utföra. I artikel 116.9 har det tillkommit en ytterligare möjlighet för berörda behöriga myndigheter att vid oenighet om tillsynskollegiernas funktion hänskjuta frågan till Eba för bistånd enligt artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010.

De nya möjligheterna att hänskjuta frågor till Eba för tvistlösning bör genomföras genom att den nuvarande lagregleringen på området utökas till att även omfatta en sådan situation som avses i artikel 116.9.

10.8 Sekretess och uppgiftslämnande till vissa nationella organ

Regeringens bedömning: Bestämmelsen i artikel 59.2 i kapitaltäckningsdirektivet om utlämnande av uppgifter som rör tillsyn över institut till vissa slag av nationella organ föranleder inte några särskilda genomförandeåtgärder.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att erinra mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Artikel 59.2 i kapitaltäckningsdirektivet anger under vilka förutsättningar som en medlemsstat får lämna ut information som avser tillsyn över institut till parlamentariska undersökningskommittéer i det egna landet, till sin

revisionsrätt och andra liknande enheter med ansvar för undersökningar i det egna landet.

Den sekretess som föreskrivs i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400), förkortad OSL, gäller även för uppgiftslämnande mellan myndigheter (se 8 kap. 1 §). Samtidigt kan det föreligga fall då det är nödvändigt att en uppgift som är sekretessbelagd hos en myndighet överlämnas till en eller flera andra myndigheter. I 10 kap. OSL har det införts s.k. sekretessbrytande bestämmelser som under vissa förutsättningar möjliggör överlämnande av uppgifter som är sekretessbelagda hos en myndighet till en annan myndighet. Artikel 59.2 i kapitaltäckningsdirektivet utgör inte i sig skäl för att utöka Finansinspektionens nuvarande möjligheter enligt OSL att överlämna sekretessbelagd information till andra myndigheter. Några särskilda genomförandeåtgärder i denna del föreslås därför inte.

11 Ingripandeåtgärder och sanktioner

11.1 Inledning

Genom kapitaltäckningsdirektivet införs nya bestämmelser om sanktioner. De äldre direktiven från år 2006 innehöll utöver skyldigheten att i vissa situationer återkalla ett instituts tillstånd inga specifika regler om administrativa sanktioner. Det nya direktivet ställer däremot krav på att medlemsstaterna i sin nationella lagstiftning inför särskilda regler som gör det möjligt för tillsynsmyndigheterna att vid överträdelse av tillsynsförordningen och kapitaltäckningsdirektivet vidta olika former av administrativa sanktioner. Dessa ska vara effektiva, proportionella och avskräckande. Direktivet är uppbyggt på så sätt att överträdelse som ska åtföljas av en sanktion, har delats upp mellan två artiklar. I var och en av dessa artiklar återfinns en katalog av sanktioner som ska kunna utdömas för sådana överträdelse som omnämns i artikeln. Överträdelse som består i åsidosättande av reglerna för auktorisation och kraven på kvalificerade förvärv behandlas i artikel 66. I artikel 67 behandlas bl.a. överträdelse som innebär att ett institut beviljats auktorisation på grundval av oriktiga uppgifter och åsidosättande av vissa underrättelseskyldigheter, rapporteringskrav, bestämmelser om stora exponeringar samt reglerna om offentliggörande av information.

Sanktioner ska kunna drabba institutet som begått en överträdelse. Medlemsstaterna kan välja att inte tillämpa reglerna om administrativa sanktioner om överträdelsen i fråga är föremål för straffrättsliga sanktioner. Direktivet innehåller också bestämmelser om offentliggörande av sanktioner. Medlemsstaterna ska säkerställa att behöriga myndigheter, utan otillbörligt dröjsmål efter det att den juridiska personen i fråga underrättats om dessa sanktioner, på sin officiella webbplats åtminstone offentliggör varje administrativ sanktion som inte kan överklagas och som har ålagts till följd av en överträdelse av bestämmelserna i tillsynsförordningen eller av de nationella bestämmelserna som har antagits för att genomföra direktivet. Offentliggörandet ska innehålla information om överträdelsens typ och karaktär samt om identiteten på den juridiska personen som sanktionen gäller.

Kapitaltäckningsdirektivets bestämmelser om sanktioner utgör en minimireglering. Det är alltså tillåtet att i nationell rätt införa strängare regler än vad som följer av direktivet (se skäl 43). Direktivet innebär även justerade regler i fråga om tillsynsmyndigheternas möjlighet att i samband med dess tillsyn av instituten kräva att instituten på ett tidigt stadium vidtar åtgärder för att komma till rätta med en situation som utvecklas i negativ riktning. Avsikten är att sådana åtgärder ska kunna tillgripas innan situationen i instituten blir alltför allvarlig. Bestämmelserna om s.k. tidigt ingripande utgör i likhet med sanktionsåtgärderna en form av ingripande i institutens verksamhet. I svensk rätt regleras sådana ingripanden till stora delar tillsammans med Finansinspektionens möjlighet att besluta om sanktioner.

11.2 Regleringen i svensk rätt

Bestämmelser om ingripanden och sanktioner gentemot kreditinstitut och värdepappersbolag finns framför allt i 15 kap. lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, förkortad LBF respektive 25 kap. lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden, förkortad LVM. Bestämmelserna i de båda lagarna bygger på samma systematik. Avgörande för om Finansinspektionen ska ingripa är om ett institut har åsidosatt sina skyldigheter enligt respektive lag och andra författningar som reglerar institutets verksamhet. Om överträdelsen är ringa eller ursäktlig, om institutet gör rättelse eller om någon annan myndighet har vidtagit åtgärder mot institutet och dessa åtgärder bedöms som tillräckliga, får Finansinspektionen avstå från att ingripa.

När en överträdelse har skett har inspektionen möjlighet att välja vilken åtgärd som är mest ändamålsenlig i det enskilda fallet (prop. 2002/03:139 s. 382). Valet av sanktion ska i första hand bero på hur allvarlig en överträdelse är. Den allvarligaste formen av ingripande är återkallelse av tillståndet. Om det är tillräckligt kan Finansinspektionen emellertid välja den mindre ingripande åtgärden varning.

Vid överträdelser som inte är så allvarliga att tillståndet ska återkallas kan Finansinspektionen ingripa genom föreläggande att inom viss tid begränsa rörelsen i något avseende, minska riskerna i den eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen och med förbud att verkställa beslut. Därutöver har Finansinspektionen möjlighet att ingripa genom beslut om anmärkning.

En anmärkning eller varning får förenas med en straffavgift (i fortsättningen kallad sanktionsavgift). Avsikten med sanktionsavgiften är att den ska tillföra en ekonomiskt omedelbart kännbar sanktion och ge Finansinspektionen möjlighet att gradera en överträdelse (a. prop s. 387). Avgiften får inte vara så stor att institutet därefter inte kan uppfylla kapital- och likviditetskraven. Denna begränsningsregel har införts för att förhindra att avgiftsuttaget får till följd att institutets tillstånd måste återkallas (se prop. 2002/03:139 s. 552). Sanktionsavgifterna förutsätter till skillnad mot straffrättsliga sanktioner inte något uppsåt eller oaktsamhet från den som ställs till ansvar för överträdelsen i fråga (NJA 2004 s. 840).

Finansinspektionen kan också besluta att institutet ska betala en förseningsavgift, se bl.a. 15 kap. 10 § LBF.

Sanktioner och förelägganden kan även riktas mot finansiella holdingföretag eller holdingföretag med blandad verksamhet (se 12 kap. 2 och 4 §§ lagen [2006:371] om kapitaltäckning och stora exponeringar, förkortad kapitaltäckningslagen).

Bestämmelserna om ingripanden i LBF och LVM gäller även om ett institut överträder bestämmelserna i lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat (se 7 kap. 1 §).

Utöver de sanktioner som nämnts ovan innehåller kapitaltäckningslagen särskilda bestämmelser om ingripande som kompletterar det som följer av LBF och LVM. Enligt 2 kap. 2 § kapitaltäckningslagen ska Finansinspektionen i vissa fall ålägga ett institut att hålla ett särskilt kapitalbaskrav.

11.3 Utökade ingripandebefogenheter för Finansinspektionen

Regeringens förslag: Uppräkningen i lag av Finansinspektionens ingripandemöjligheter utvidgas.

Finansinspektionen ges rätt att utfärda förelägganden om åtgärder redan i de fall då det finns skäl att anta att institutet inom tolv månader sannolikt kommer bryta mot de regler som gäller för verksamheten.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningen anser dock att det inte finns behov av lagstiftningsåtgärder för att genomföra artikel 104.1 i direktivet.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Svenska Bankföreningen* anför att det är tveksamt om det är nödvändigt att införa den av utredningen föreslagna bestämmelsen för genomförande av artikel 102.1 b, eftersom LBF redan ställer krav på att institutet ska ha kontroll över risker som det är eller kan komma att bli exponerat för och Finansinspektionen torde kunna ingripa med ett föreläggande i de fall ett institut inte i tillräcklig mån tagit höjd för framtida risker. Bankföreningen anser vidare att begreppet ”sannolikt” måste förtydligas med någon form av gradering av sannolikheten för att en händelse ska inträffa. *Förvaltningsrätten i Stockholm* anser att sannolikhetsbedömningen bör genomföras genom föreskrifter på lägre nivå än lag.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 64 i kapitaltäckningsdirektivet ska behöriga myndigheter tilldelas alla tillsynsbefogenheter som krävs för att fullgöra sina uppgifter. Artikel 64 är en generell reglering med hänvisning till de bestämmelser i direktivet som mer specifikt anger vilka åtgärder som ska kunna vidtas gentemot institut som åsidosätter regelverket. Artikel 64 kräver enligt regeringens mening ingen särskild genomförandeåtgärd. Däremot föreligger behov av att se till att Finansinspektionen har de befogenheter som anges i artiklarna 18, 102, 104 och 105, till vilka artikel 64 hänvisar. Nedan behandlas artiklarna 18, 102 och 104.1. Artikel 104.2 och artikel 105 behandlas i avsnitt 11.3.1 respektive 11.3.2.

Enligt artikel 18 ska den behöriga myndigheten ha rätt att återkalla ett instituts auktorisation. Artikel 18 motsvaras av artikel 17.1 i 2006 års kreditinstitutdirektiv som tidigare genomförts i svensk rätt och den artikeln föranleder därför inga ytterligare genomförandeåtgärder.

Vidare ska den behöriga myndigheten enligt artikel 102.1 ha befogenhet att kräva att institut som inte uppfyller kraven i direktivet och tillsynsförordningen, på ett tidigt stadium, vidtar nödvändiga åtgärder för att komma till rätta med situationen. Detta är en nyhet i förhållande till 2006 års direktiv, och innebär att den behöriga myndigheten nu ska kunna kräva sådana åtgärder om det finns bevis för att institutet inom tolv månader sannolikt kommer att bryta mot kraven enligt kapitaltäckningsdirektivet eller tillsynsförordningen.

I artikel 104 anges specifikt vilka befogenheter som behöriga myndigheter som ett minimum ska ha för att fullgöra de förpliktelser som följer av direktivet och förordningen. Uppräkningen är inte uttömmande. De

nya befogenheterna innebär att Finansinspektionen ska kunna ålägga ett institut att lägga fram en plan för hur institutet på nytt ska uppnå kraven enligt direktivet och förordningen och för dess genomförande fastställa en tidsfrist. Inspektionen ska också kunna kräva förbättringar av planens omfattning och den tid innan vilken den avser genomföras (artikel 104.1 c). Vidare ges Finansinspektionen rätten att begränsa eller förbjuda utdelningar och räntebetalningar till aktieägare, medlemmar eller innehavare av övriga primärkapitalinstrument, såvida förbudet inte innebär ett fallissemang från institutets sida (artikel 104.1 i). Genom tilläggen ges inspektionen också befogenhet att kräva extra eller mer frekvent rapportering, inklusive rapporter om kapital- och likviditetspositioner (artikel 104.1 j) samt införa särskilda likviditetskrav, inklusive begränsningar i fråga om löptidsobalanser mellan tillgångar och skulder (artikel 104.1 k) och slutligen kräva ytterligare redovisning (artikel 104.1 l).

Artiklarna 102 och 104.1 motsvaras i huvudsak av artikel 136.1 i 2006 års kreditinstitutsdirektiv. Artikel 136.1 har i svensk rätt genomförts i 12 kap. 1–3 §§ i kapitaltäckningslagen, 15 kap. 1 § LBF samt 25 kap. 1 § LMV. Dessa lagrum ger Finansinspektionen rätt att genom föreläggande ingripa mot institut som har åsidosatt sina skyldigheter enligt lagar och andra författningar som reglerar företagets verksamhet m.m. Som en konsekvens av att kapitaltäckningslagen föreslås upphävas överförs reglerna i 12 kap. 1–3 §§ till 8 kap. 1–3 §§ i den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag.

Vid genomförandet av artikel 136.1 i 2006 års kreditinstitutsdirektiv i svensk rätt ansåg regeringen att det i artikeln uppställda kravet på att tillsynsmyndigheterna ska ha möjlighet att kräva att ett institut vidtar de i artikeln angivna åtgärderna avser att myndigheterna ska kunna förelägga instituten att vidta dem (prop. 2006/07:5 sid 359 f.). Vidare konstaterades att den möjlighet Finansinspektionen har att förelägga ett institut som bryter mot en författning att vidta åtgärder inom viss tid, ger inspektionen utrymme att ålägga institutet att vidta de åtgärder som räknas upp i artikel 136.1 b—d i direktivet (dvs. att förstärka styrformer och strategier, tillämpa en särskild reserveringspolitik m.m.). I lagtexten förtydligades några av de ingripanden Finansinspektionen kan vidta mot ett institut. Bakgrunden var att Lagrådet anfört att även om det inte är nödvändigt att göra en uttömmande uppräkningslista av exakt vilka åtgärder inspektionen kan vidta mot ett institut, är det angeläget att, inte minst för dem som berörs av åtgärderna på olika sätt, att det av lagtexten framgår vilka åtgärder inspektionen får vidta (a. prop. sid 360).

Regeringen anser att de åtgärder i artikel 104.1 i kapitaltäckningsdirektivet som tillkommit i förhållande till artikel 136.1 i 2006 års direktiv (artikel 104.1 c och 104.1 i—l) på samma sätt som tidigare rymms inom Finansinspektionens befogenhet att förelägga instituten att vidta olika former av åtgärder. De nytillkomna åtgärderna innebär dock både nya och omfattande befogenheter för Finansinspektionen att ingripa mot ett institut. Enligt regeringens mening är befogenheten att begränsa respektive helt förbjuda ett institut att vidta utdelningar eller räntebetalningar till aktieägare, medlemmar eller innehavare av primärkapitaltillskott (artikel 104.1 i) av en sådan ingripande karaktär att det motiverar ett särskilt omnämnande i lagtexten. Mot denna bakgrund

anser regeringen att bestämmelserna i 15 kap. 1 § LBF och i 25 kap. 1 § LVM bör förtydligas på så sätt att det klargörs att inspektionen kan begränsa eller helt förbjuda ett institut att genomföra utdelningar eller räntebetalningar. Detta nya ingripande kan dock bara tillgripas under förutsättning att förbudet inte medför ett fallissemang från institutets sida. Med fallissemang avses en situationen då institutet inte kan fullgöra sina betalningsskyldigheter.

Artikel 102.1 i kapitaltäckningsdirektivet kräver att tillsynsmyndigheterna ska kunna ingripa om det finns bevis för att institutet inom tolv månader sannolikt kommer att bryta mot kraven enligt direktivet eller förordningen. Artikeln innebär att Finansinspektionen får en ny och uttalad befogenhet att ingripa redan innan institutet faktiskt åsidosatt en skyldighet enligt regelverket, men då det är sannolikt att så kommer ske inom tolv månader. LBF och LVM bör därför ändras så att Finansinspektionen ges möjlighet att gentemot ett institut ingripa med ett föreläggande om att vidta åtgärder vid ett tidigare skede än vad som följer enligt gällande rätt. Eftersom artikeln förutsätter att tillsynsmyndigheten har bevis för ett tidigt ingripande, anser regeringen att Finansinspektionen bör ingripa först om det finns objektiva omständigheter som tyder på att institutet inom tolv månader sannolikt inte längre kommer uppfylla sina skyldigheter enligt lag eller annat regelverk. Mot denna bakgrund bör det i lag framgå att ett ingripande förutsätter att det finns skäl att anta att institutet inom tolv månader sannolikt inte längre kommer att uppfylla sina skyldigheter enligt lag eller annat regelverk. Ett exempel på när en dylik sannolikhetssituation skulle kunna inträffa är om ett instituts kapitaliseringsgrad är starkt beroende av med utvecklingen på marknaden eller hos ett visst slag av motparter som institutet har stor exponering mot. Ytterligare precisering av vilka omständigheter som bör beaktas vid en sannolikhetsbedömning bör enligt regeringens mening inte göras i förreskriftsform utan får utvecklas i rättspraxis.

11.3.1 Justerade regler för att förelägga institut ett särskilt kapitalbaskrav

Regeringens förslag: Finansinspektionens möjlighet att fatta beslut om att institut ska uppfylla ett särskilt kapitalbaskrav utökas så att möjligheten kan tillgripas redan om det står klart att inspektionen har skäl att anta att institutet inom tolv månader sannolikt kommer att bryta mot de regler som gäller för verksamheten.

För att ålägga ett högre kapitalbaskrav till följd av vissa angivna brister ska det inte längre krävas att andra åtgärder bedöms som otillräckliga för att få institutet att rätta till bristerna inom rimlig tid.

Finansinspektionen ska kunna ålägga institut ett särskilt kapitalbaskrav för att täcka risker som institutet kan bli utsatt för samt de risker som institutet utsätter det finansiella systemet för (systemrisker). Skyldighet att ingripa ska inte föreligga om överträdelsen är ringa eller ursäktlig eller om åtgärder vidtagits som bedöms tillräckliga.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om de omständigheter som ska beaktas vid fastställandet av en lämplig nivå för kapitalbasen i samband med en översyn och utvärdering av ett institut.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningen föreslår dock inte att de risker som ett institut utsätter det finansiella systemet för ska kunna beaktas vid beslut om särskilt kapitalbaskrav.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksbanken* anser att principen för användandet av det särskilda kapitalkravet bör vara tydlig. Bedömning om särskilt kapitalbaskrav ska därför bara omfatta sådana risker eller riskelement som inte omfattas eller täcks fullt ut av tillsynsförordningen eller buffertkraven i kapitel 4 i kapitaltäckningsdirektivet. *Riksbanken* anser att direktivet föreskriver att både de risker som institut är exponerade för samt de risker som institut utsätter det finansiella systemet för ska kunna beaktas vid eventuellt beslut om särskilt kapitalbaskrav. Finansinspektionen ska kunna få ställa krav på både belopp och slag av kapital vid beslut om särskilt kapitalbaskrav. *Riksbanken* anser att det vore önskvärt att det i lag införs ett krav på att Finansinspektionen ska offentliggöra beslut om särskilt kapitalbaskrav. *Finansinspektionen* anser att det särskilda kapitalkravet enbart ska omfatta de risker som inte täcks av tillsynsförordningen eller buffertkraven i kapitel 4 i kapitaltäckningsdirektivet. Det ska därför framgå av lag att ett beslut om särskilt kapitalbaskrav inte omfattar de grundläggande kapitalkrav som ställs enligt tillsynsförordningen, utan är ett krav utöver det grundläggande kapitalkravet. De risker som institutet utsätter det finansiella systemet för (systemrisk) ska kunna beaktas vid eventuellt beslut om särskilt kapitalbaskrav. Ett beslut om särskilt kapitalbaskrav ska omfatta både mängden och slaget av kapital. *Svenska Bankföreningen* invänder mot att ett beslut om särskilt kapitalbaskrav ska kunna ange både belopp och slag av kapital. Bankföreningen anser att ett eventuellt särskilt kapitalbaskrav ska få täckas av total kapitalbas. *Förvaltningsrätten i Stockholm* anser att de omständigheter som ska beaktas vid bedömningen av när det kan anses nödvändigt att höja ett kapitalbaskrav för att täcka de risker som ett institut kan bli exponerat för samt de omständigheter som ska beaktas när det ska bedömas som sannolikt att ett institut inom 12 månader inte längre kommer att uppfylla sina skyldigheter enligt 2 kap. 2 § i den av utredningen föreslagna lagen om tillsyn över kredit- och värdepappersinstitut ska meddelas i föreskrifter på lägre nivå än lag. Förvaltningsrätten anser även att närmare upplysningar ska ges om när bestämmelserna om att underlåta att ingripa med anledning av ursäktliga eller ringa överträdelse är avsedda att tillämpas. *Sparbankernas Riksförbund* efterfrågar ett klagande om hur det särskilda kapitalkravet förhåller sig till kapitalbuffertarna.

Skälen för regeringens förslag

Genomförande av särskilt kapitalbaskrav

Artiklarna 104.2 och 104.3 i kapitaltäckningsdirektivet motsvarar artikel 136.2 i 2006 års kreditinstitutsdirektiv. I likhet med vad som följde av kreditinstitutsdirektivet ska behörig myndighet kunna ingripa med ett beslut om ett särskilt kapitalbaskrav, i vart fall vid de situationer som anges i artikel 104.2. Bestämmelsen utgör dock inget hinder mot att sanktionen tillgrips även i andra fall. Artikel 136.2 i kreditinstitutsdirektivet har i svensk rätt genomförts i 2 kap. 2 § i kapitaltäckningslagen.

Bestämmelsen om särskilt kapitalbaskrav ger Finansinspektionen rätt att besluta att ett institut ska ha ett kapitalbaskrav utöver den miniminivå som annars gäller. Beslut om ett särskilt kapitalbaskrav kan fattas om institutet inte uppfyller kraven i 6 kap. 1–3, 4 a, 4 b och 5 §§ LBF om bl.a. soliditet och likviditet, riskhantering och genomlysning eller motsvarande bestämmelser i LVM (8 kap. 2–8 §§ LVM). En förutsättning för att inspektionen ska kunna fatta ett beslut om ett särskilt kapitalbaskrav på grund av sådana brister är att någon annan åtgärd inte är tillräcklig för att få institutet att avhjälpa bristerna inom rimlig tid. Med annan åtgärd avses sådana åtgärder som inspektionen enligt 15 kap. LBF och motsvarande bestämmelser i 25 kap. LVM får vidta mot ett institut som inte följer de bestämmelser som gäller för dess verksamhet. Finansinspektionen har dessutom rätt att besluta om ett särskilt kapitalbaskrav, om inspektionen i samband med en översyn och utvärdering anser att det behövs för att täcka de risker som institutet är exponerat för (2 kap. 2 § 3 kapitaltäckningslagen). Bestämmelsen infördes i svensk rätt sedan artikel 136.2 i 2006 års kreditinstitutsdirektiv utökats med ett nytt stycke som föreskrev att behörig myndighet med hänsyn till resultatet av tillsynsåtgärder ska bedöma om ett institut ska påföras ett högre kapitalbaskrav än miniminivån för att täcka de risker som institutet är eller kan bli exponerat för (prop. 2010/11:135 s. 272).

Möjligheten att besluta om särskilt kapitalbaskrav får inte i något fall tillgripas om bristen i institutet är så allvarlig att verksamhetstillståndet ska återkallas (2 kap. 2 § andra stycket kapitaltäckningslagen).

Svensk rätt erbjuder således på grundval av 2006 års direktiv en möjlighet för inspektionen att besluta om ett särskilt kapitalbaskrav, om det finns brister i institutens soliditet eller likviditet, riskhanteringsystem, om institutet inte är genomlysbart eller institutet saknar tillräckliga riktlinjer och instruktioner för verksamheten, eller om det vid en kapitalutvärdering framkommer behov av att öka kapitalbaskravet för att täcka de risker som institutet är exponerat för. Ett särskilt kapitalbaskrav, även kallat pelare 2-krav, gäller utöver det grundläggande kapitalbaskravet enligt tillsynsförordningen och utöver de nya kapitalbuffertkraven enligt kapitaltäckningsdirektivet.

Artikel 104.3 i kapitaltäckningsdirektivet anger, i likhet med artikel 136.3 i 2006 års kreditinstitutsdirektiv, vilka omständigheter som behörig myndighet ska beakta vid bedömningen av lämplig nivå på det särskilda kapitalbaskravet. Regler om Finansinspektionens tillsyn i detta avseende återfinns i dag i förordningen (2006:1533) om kapitaltäckning och stora

exponeringar. Regeringen anser att den ändring som skett i artikel 104.3 d bör införas på förordningsnivå på motsvarande sätt. Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer bör därför bemyndigas att meddela föreskrifter om de omständigheter som ska beaktas vid fastställandet av en lämplig nivå för kapitalbasen i samband med en översyn och utvärdering av ett institut

Bestämmelsen i artikel 104 har ändrats på så sätt att det, för att ålägga ett särskilt kapitalbaskrav inte längre uppställs något krav på att det bedöms som troligt att någon annan åtgärd inte är tillräcklig för att få institutet att rätta till bristerna inom rimlig tid. Gällande rätt bör därför justeras i enlighet härmed. Därtill kommer att beslut om ett särskilt kapitalbaskrav ska kunna fattas på den grunden att det inte är troligt att användandet av endast andra åtgärder ger tillräcklig förbättring av styrformer, processer, rutiner och strategier inom rimlig tid (se artikel 104.2 c). Det senare ryms inom skyldigheten att besluta om ett högre kapitalbaskrav till följd av att kraven som anges i 2 kap. 2 § första stycket 1 lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag inte är uppfyllda.

Beaktande av systemrisk vid fastställande av särskilt kapitalbaskrav

Finansinspektionen och *Riksbanken* anser att även den risk som ett institut utsätter det finansiella systemet för ska kunna beaktas vid fastställandet av ett särskilt kapitalbaskrav.

De justeringar som gjorts i artikel 104.2 i kapitaltäckningsdirektivet jämfört med motsvarande uppräkningsdirektiv i 2006 års kreditinstitutsdirektiv ryms i huvudsak inom Finansinspektionens nuvarande befogenhet att besluta om ett särskilt kapitalbaskrav. Uppräkningen i artikel 104.2 över vilka omständigheter som ska beaktas vid beslut om särskilt kapitalbaskrav är inte uttömmande, men omfattar uttryckligen bl.a. de risker eller riskelement som inte täcks av tillsynsförordningen eller direktivets kapitalbuffertar (artikel 104.2 b). Systemrisk innebär en risk för störningar i det finansiella systemet som kan medföra allvarliga negativa konsekvenser för det finansiella systemet och den reala ekonomin (artikel 3.1.10 i kapitaltäckningsdirektivet). Enligt artikel 133.1 ska systemrisk täckas av systemriskbufferten och enligt artiklarna 131.2 och 131.3 ska institutens storlek och sammanlänkning med det finansiella systemet beaktas vid beslut om kapitalbuffert för systemviktiga institut. Enligt regeringens mening bör detta även innebära att systemrisk bör kunna beaktas vid ett beslut om särskilt kapitalbaskrav enligt artikel 104.2, om de tillämpliga kapitalbuffertarna inte täcker alla element av den aktuella systemrisken. Om systemrisk (även benämnda makrotillsynsrisker) byggs upp, kan det innebära att ett instituts förmåga att fullgöra sina förpliktelser äventyras enligt 6 kap. 1 § LBF (se även prop. 2002/03:139 s. 273 ff.) samt 8 kap. 2 § LVM.

Artikel 104.3 innebär att den behöriga myndigheten vid fastställande av lämplig nivå på kapitalbasen på grundval av resultatet av sin översyn och utvärdering av institutet, ska bedöma om något specifikt kapitalbaskrav utöver miniminivån behövs för att täcka risker som ett kreditinstitut är eller kan komma att bli utsatt för. I bestämmelsen anges vilka omständigheter som ska beaktas vid denna bedömning. I förhållande till

2006 års kreditinstitutsdirektiv har möjligheten för behöriga myndigheter att även beakta systemrisk tillkommit (artikel 104.3 d). Enligt artikel 97.1.b och 97.3 i kapitaltäckningsdirektivet ska Finansinspektionen i sin översyn och utvärdering av den kapitalbas ett institut förfogar över beakta systemrisk. Institutet ska täcka både de risker som de är utsatta för och de risker som de utsätter det finansiella systemet för (eng. "coverage of their risks") (se även avsnitt 9.7). Beslut om särskilt kapitalbaskrav enligt artikel 104.3 ska baseras på denna översyn och utvärdering. Regeringen anser att Finansinspektionen vid beslut om särskilt kapitalbaskrav efter en översyn och utvärdering enligt artikel 104.3 bör kunna beakta den risk som institutet utsätter det finansiella systemet för. Systemrisk kan i det fallet likställas med den risk som institutet utsätter det finansiella systemet för.

Tidpunkt för ingripande med särskilt kapitalbaskrav och sannolikhetsbedömning

Enligt artikel 102.1 b i kapitaltäckningsdirektivet gäller att ett beslut om särskilt kapitalbaskrav ska kunna fattas redan när det visas föreligga en risk för att bestämmelserna i tillsynsförordningen eller de bestämmelser som i nationell rätt antagits för att genomföra direktivet inte följs. Finansinspektionen bör ges möjlighet att besluta om ett särskilt kapitalbaskrav redan om myndigheten har skäl att anta att det är sannolikt att det inom tolv månader kommer inträffa en överträdelse.

Artikel 104.2 e i direktivet föreskriver en möjlighet att tillgripa tillsynsbefogenheten om det är sannolikt att riskerna undervärderas trots att institutet uppfyller tillämpliga krav i kapitaltäckningsdirektivet och tillsynsförordningen. Bestämmelsen förutsätter vare sig att det har skett en överträdelse eller att det gjorts en bedömning av att det finns en risk för att det kommer uppstå en överträdelse. Ett tänkbart exempel på när den skulle kunna tillämpas är om institutet använder sig av föreskrivna riskvikter i schablonmetoden för kreditrisk, men riskerna underskattas till följd av det föreligger en allt för stor exponering mot stater som har låg riskvikt men på grund av statsfinansiell kris riskerar att ställa in betalningarna. Enligt regeringens bedömning ryms denna bestämmelse inom nuvarande reglering där möjlighet finns att ålägga ett särskilt kapitalbaskrav i samband med en översyn och utvärdering. Den nuvarande bestämmelsen bör i justerad form överföras till den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag.

Artikel 104.2 kräver för dess tillämpning inte att det har skett en faktisk överträdelse av rörelsereglerna. Det stycke i artikel 136.2 i 2006 års kreditinstitutsdirektivet, som ligger till grund för den svenska regleringen, förutsätter inte heller att det har skett en faktisk överträdelse, utan föreskriver att bestämmelsen ska tillämpas för att fånga in risker som institutet "är eller kan bli utsatt för". För att tydliggöra att regleringen också ska täcka risker som ett institut kan bli utsatt för anser regeringen att lagtexten bör justeras på motsvarande sätt.

Förvaltningsrätten i Stockholm anser att de omständigheter som ska beaktas vid beslut om ett särskilt kapitalbaskrav för att täcka de risker ett institut kan bli exponerat för, samt när det bedöms sannolikt att ett institut inom 12 månader inte kommer uppfylla sina skyldigheter, ska

meddelas i föreskrifter på lägre nivå än lag. Enligt regeringens mening föreligger inte skäl att meddela föreskrifter i dessa fall. De omständigheter som ska beaktas bör i stället utkristalliseras i rättslämpningen.

Avstå från att ingripa

I linje med vad som följer enligt sektorslagstiftningen (se 15 kap. 1 § tredje stycket LBF) anser regeringen att skyldighet att ingripa med ett särskilt kapitalbaskrav inte bör föreligga om överträdelsen är ringa eller ursäktlig, eller om institutet gör rättelse eller om någon annan myndighet vidtagit åtgärder mot institutet som bedöms som tillräckliga.

Förvaltningsrätten i Stockholm anser att närmare upplysningar ska ges om när bestämmelserna om att underlåta att ingripa med anledning av ursäktliga eller ringa överträdelser är avsedda att tillämpas. Finansinspektionens möjlighet att avstå från att ingripa omfattar för närvarande även ingripandebestämmelsen i 2 kap 2 § första stycket 1 kapitaltäckningslagen, som nu överförs till den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag. Överförandet av möjligheten att avstå från att ingripa till den nya lagen innebär därför endast en fortsättning av vad som redan gäller i dag.

Sammansättning av det särskilda kapitalbaskravet

Den möjlighet som Finansinspektionen har enligt gällande rätt att besluta om ett särskilt kapitalbaskrav innefattar inte någon möjlighet att samtidigt påverka kapitalbasens sammansättning. Detta är en följd av att kapitaltäckningslagen ställer krav på att minst hälften av kapitalbasen alltid ska utgöras av primärt kapital (3 kap. 1 § kapitaltäckningslagen). Detta gäller även för det fall Finansinspektionen med stöd av 2 kap. 2 § kapitaltäckningslagen fattar ett särskilt beslut om kapitalbaskravet. Finansinspektionens nuvarande möjlighet att besluta om ett särskilt kapitalbaskrav begränsas således till att fastslå nivån på kapitalbasen.

I det nya regelverket fastslår tillsynsförordningen kraven på kapitalbasens sammansättning för de kapitalkrav som regleras i förordningen. Kapitalbaskravet enligt tillsynsförordningen delas upp i tre huvudsakliga kategorier av kapital: kärnprimärkapital, primärkapital och totalt kapital. Bestämmelserna om kapitalbuffertar ålägger institut att därutöver i varierande utsträckning upprätthålla ytterligare kapital som ska bestå av kärnprimärkapital. Varken tillsynsförordningen eller kapitaltäckningsdirektivet anger vilket slag av kapital som krävs för att uppfylla det ”överskjutande” kapitalbaskravet som blir följden om tillsynsmyndigheten fattar ett beslut om ett särskilt kapitalbaskrav.

Svenska Bankföreningen invänder mot att ett beslut om särskilt kapitalbaskrav ska kunna ange både belopp och slag av kapital. Bankföreningen anser att ett eventuellt särskilt kapitalbaskrav ska få täckas av total kapitalbas. *Riksbanken* och *Finansinspektionen* anser dock att Finansinspektionen ska få ställa krav på både belopp och slag av kapital vid beslut om särskilt kapitalbaskrav. Ett ingripande i form av ett särskilt kapitalbaskrav ska bl.a. ske om instituten inte uppfyller kraven i artikel 73 i kapitaltäckningsdirektivet (artikel 123 i 2006 års kreditinstitutsdirektiv), dvs. om instituten inte upprätthåller ett internt kapital

som till belopp, slag och fördelning är tillräckligt för att täcka arten och nivån på de risker som instituten är eller kan komma att bli exponerade för. I skäl 43 i direktivet anges likaså att medlemsstaterna ska säkerställa att kreditinstitut och värdepappersföretag har ett internt kapital som i fråga om kvantitet, kvalitet och fördelning är tillräckligt för att möta institutens risker. Regeringen anser att ett beslut om att ett institut ska uppfylla ett särskilt kapitalbaskrav utöver vad som annars gäller bör innefatta tydliga krav på både belopp och slag av kapital, eftersom det i annat fall blir svårt att bedöma hur mycket kapital som krävs för att möta de risker som föranleder beslutet om ett särskilt kapitalbaskrav. Vidare får kapitalbuffertarna enligt artikel 128.6 enbart bestå av kärnprimärkapital. Beslut om särskilt kapitalbaskrav som ska täcka överskjutande risk från kapitalbuffertarna bör därför täckas av motsvarande kapital, dvs. kärnprimärkapital. Enligt regeringens mening finns dock inte skäl att i lag fastslå vilken typ av kapital som ska krävas för att uppfylla ett beslut om särskilt kapitalbaskrav. Regleringen blir i stället mer dynamisk och ändamålsenlig om Finansinspektionen i varje beslut om särskilt kapitalbaskrav ges rätt att fastställa vilken typ av kapital som krävs för att möta sådana identifierade risker i institutets verksamhet som anses motivera ett särskilt kapitalbaskrav. En sådan rätt bör följa av Finansinspektionens rätt att fatta beslut om särskilt kapitalbaskrav enligt den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag.

Finansinspektionen anser att det bör förtydligas i lagtexten att det särskilda kapitalbaskravet inte är ett beslut om totalt kapitalbaskrav utan att beslutet endast omfattar ett särskilt kapitalbaskrav som gäller utöver det grundläggande kapitalbaskravet. Regeringen anser att lagtextens lydelse bör förtydligas i enlighet med Finansinspektionens förslag.

Särskilt kapitalbaskrav och transparens

Riksbanken anser att det vore önskvärt att det i lag införs ett krav på att Finansinspektionen ska offentliggöra beslut om särskilt kapitalbaskrav.

Av artiklarna 431.3 och 438 b i tillsynsförordningen följer att instituten kan tvingas offentliggöra sin interna bedömning av kapitaltäckningen inklusive Finansinspektionens utvärdering och översyn enligt kapitaltäckningsdirektivet, om Finansinspektionen begär detta. Vid sidan av dessa regler kan beslut om särskilt kapitalbaskrav offentliggöras efter en sedvanlig sekretessprövning hos Finansinspektionen. Den möjligheten följer redan av gällande rätt. Det är viktigt att den s.k. pelare 2-processen är tydlig och transparent. Behovet av tydlighet och transparens förstärks ytterligare om pelare 2-processen i ökad utsträckning används för att motverka systemrisk, dvs. de risker som instituten utsätter det finansiella systemet för. Enligt regeringens mening finns dock inte skäl att införa en särskild lagregel om att ett beslut om särskilt kapitalbaskrav ska offentliggöras, eftersom det redan följer av tillsynsförordningen samt bestämmelser om offentlighet och sekretess att ett sådant beslut kan offentliggöras.

11.3.2 Möjlighet att införa särskilda likviditetskrav

Regeringens förslag: Finansinspektionen får besluta om ett särskilt likviditetskrav, om det behövs för att täcka de likviditetsrisker som institut är eller kan bli exponerat för och för de risker som instituten kan utsätta det finansiella systemet för.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om de omständigheter som ska beaktas vid fastställandet av en lämplig nivå för det särskilda likviditetskravet i samband med en översyn och utvärdering av ett institut.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningen föreslår dock inte att de risker som ett institut utsätter det finansiella systemet för ska kunna beaktas vid beslut om ett särskilt likviditetskrav.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Svenska Bankföreningen* anser att förslaget är otydligt och saknar förutsägbarhet vad avser de likviditetskrav som kan komma ifråga. Det förs heller inget resonemang kring hur förslaget förhåller sig till bestämmelserna om likviditet i 6 kap. 1 § LBF och om ingripandeåtgärder i 15 kap. samma lag. *Finansinspektionen* och *Riksbanken* tolkar direktivet som att tillsynsmyndigheter även ska beakta den risk som banken utsätter det finansiella systemet för. Det skulle innebära att Finansinspektionen kan basera ett särskilt likviditetskrav även på den risk som institutet utgör för det finansiella systemet.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 105 i kapitaltäckningsdirektivet föreskrivs att behöriga myndigheter på grundval av sin tillsyn och utvärdering av instituten ska analysera om det, med hänsyn till de risker som ett institut är eller kan bli exponerat för, är nödvändigt att införa ett särskilt likviditetskrav. Vid ett sådant beslut ska myndigheten framför allt beakta institutets affärsmodell och styrformer, systemrelaterade likviditetsrisker samt utfallet av den översyn och värdering som följer av artikel 97 i direktivet.

För att genomföra artikel 105 bör det i svensk rätt införas en ny bestämmelse som ger Finansinspektionen rätt att besluta om ett särskilt likviditetskrav, om en utvärdering av institutet visar att det behövs för att täcka de likviditetsrisker som institutet är exponerat för.

Enligt artikel 97.3 ska myndigheten fastställa om instituten har tillräckligt med likviditet för att säkerställa en sund hantering eller täckning av deras risker. För att ett institut ur ett samhällsekonomiskt perspektiv ska ha tillräckligt med likviditet behöver det ha likviditet som täcker både de risker som institutet är utsatt för (risken för fallissemang) och den risk det utgör för det finansiella systemet och den reala ekonomin (effekten av fallissemang). Enligt regeringens mening syftar artikel 97 m.fl. i direktivet till att hantera båda dessa aspekter på risk. Det innebär därför att Finansinspektionen i sin likviditetsbedömning även bör ta hänsyn till den risk som institutet utgör för det finansiella systemet.

Artikel 97 ställer vidare krav på att behöriga myndigheter ska överväga och besluta om administrativa ingripanden eller åtgärder för det fall att ett institut inte uppfyller de likviditetskrav som beslutats på nationell eller EU-nivå. Bestämmelsen kan jämföras med artikel 67, som fastslår

att behöriga myndigheter ska ha rätt att ingripa med sanktioner mot ett institut om det inte uppfyller likviditetskraven i artikel 412 i tillsynsförordningen (se artikel 67.1 j och artikel 67.2).

Det krävs inga särskilda lagstiftningsåtgärder för att Finansinspektionen ska kunna överväga och besluta om administrativa åtgärder i enlighet med Artikel 105. Tillsynsförordningen ger Finansinspektionen rätt att ingripa med administrativa sanktioner för samtliga överträdelse av tillsynsförordningen. Finansinspektionen har vidare rätt att ingripa mot institut som inte uppfyller tillämpliga nationella likviditetskrav. Det finns inte heller behov av att införa en särskild reglering om att nivån på avgifterna ska återspegla skillnaden mellan gällande likviditetskrav och institutets likviditetskrav, eftersom det får anses följa av Finansinspektionens skyldighet att säkerställa att beslutade sanktioner ska vara proportionella i förhållande till den överträdelse som föranleder ett ingripande (jfr avsnitt 11.5.1).

Regleringen bör införas i samma lag som bestämmelserna om ett särskilt kapitalbaskrav (dvs. i den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag). De mer specifika bestämmelserna i denna lag utgör ett komplement till LBF, som reglerar de grundläggande kraven för bankers och kreditmarknadsföretags verksamhet. Vidare anser regeringen att, i likhet med vad som gäller vid beslut om ett särskilt kapitalbaskrav, de omständigheter som ska beaktas inför ett sådant beslut bör framgå av föreskrifter på lägre nivå än lag. Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer bör därför bemyndigas att meddela föreskrifter om de omständigheter som ska beaktas vid fastställandet av en lämplig nivå för det särskilda likviditetskravet i samband med en översyn och utvärdering av ett institut.

Fondbolag och förvaltare av alternativa investeringsfonder omfattas av vissa bestämmelser i lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag. Med tanke på att kapital och likvida medel hålls helt åtskilda från de fonder som dessa företag förvaltar bedöms likviditetsriskerna i företagen att vara högst begränsade. Bestämmelserna om ett särskilt likviditetskrav torde därför i praktiken komma att få en mycket begränsad tillämpning för dem.

Artikel 113 i kapitaltäckningsdirektivet föreskriver att samordnande tillsynsmyndighet och övriga behöriga myndigheter med ansvar för tillsyn av dotterföretag till ett moderbolag eller vissa holdingföretag, ska fatta ett gemensamt beslut om institutspecifika likviditetskrav och övriga åtgärder för att hantera väsentliga resultat av likviditetstillsynen. Genomförandet av denna bestämmelse i direktivet behandlas i avsnitt 10.5.

11.4 Lagändringar för att genomföra direktivets bestämmelser om överträdelse

<p>Regeringens förslag: Lagen om bank- och finansieringsrörelse ska kompletteras med en bestämmelse som ger Finansinspektionen rätt att återkalla ett kreditinstituts tillstånd, om institutet har fått tillståndet genom att lämna falska uppgifter eller på något annat otillbörligt sätt.</p>

Regeringens bedömning: Den nuvarande strukturen i lagen om bank- och finansieringsrörelse och lagen om värdepappersmarknaden i fråga om angivandet av överträdelse och sanktioner kan behållas.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Allmänna överväganden

Det nya direktivet ställer krav på att medlemsstaterna säkerställer att behöriga myndigheter får tillgång till en rad åtgärder att använda sig av om ett institut inte följer regelverket. Behöriga myndigheter ska ha möjlighet att, vid de överträdelse som anges, kunna vidta i vart fall de åtgärder som specificeras i direktivet. Medlemsstaterna ska även säkerställa att sanktionerna är effektiva, proportionella och avskräckande (artikel 65.1).

Regeringen bedömer att det saknas behov av att, i likhet med direktivets struktur, i lag räkna upp vilka överträdelse som ska leda till en viss katalog av sanktioner. Ett mer ändamålsenligt sätt att genomföra bestämmelserna i svensk rätt bedöms i stället vara att Finansinspektionen ges tillgång till samtliga sanktioner, och möjlighet att besluta om sanktioner för samtliga överträdelse som anges i artikel 66 och 67 i kapitaltäckningsdirektivet. Ett sådant genomförande är mer i linje med den nuvarande strukturen i LBF och LVM samt uppfattningen att Finansinspektionens ingripandemöjligheter gentemot finansiella företag som utgångspunkt bör utformas enhetligt, såvida inte särskilda skäl talar mot det. Finansinspektionen bör därför, liksom i dag, som utgångspunkt i både LBF och LVM ges tillgång till samtliga sanktioner i direktivet, och möjlighet att i varje enskilt fall välja vilken av dessa sanktioner som ska gälla vid en överträdelse av reglerna som gäller för det finansiella institutet i fråga.

Det finns inte heller behov av att i gällande rätt föra in en uttrycklig bestämmelse om att sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande, eftersom det är något som följer redan av befintligt regelverk och tidigare förarbetsuttalanden (se bl.a. prop. 2002/03:139 s. 382).

Flera av de handlingsregler som tas upp i artikel 67.1 baseras på tillsynsförordningen. Övriga handlingsregler i artikel 67.1 och artikel 66.1 har redan genomförts i svensk rätt, med undantag för artikel 67.1 a (auktorisering på grundval av oriktiga uppgifter eller på något annat otillbörligt sätt) och artikel 141 om utdelningsrestriktioner. Sedan den 1 januari 2014, när tillsynsförordningen trädde ikraft, innehåller svensk rätt samtliga handlingsregler som upptas i förordningen och Finansinspektionen har möjlighet att ingripa vid en överträdelse av dessa regler. För att detta fullt ut även ska gälla i fråga om de handlingsregler som baseras på direktivet krävs dock att Finansinspektionen ges rätt att

ingripa även för det fall att ett institut beviljats tillstånd på grundval av oriktiga uppgifter eller på något annat otillbörligt sätt.

Direktivet uppställer inga krav på att ett instituts tillstånd ska återkallas så snart en överträdelse som upptas i artikel 67.1 inträffar, men en sådan möjlighet ska finnas bland de sanktioner som står till tillsynsmyndighetens förfogande.

Om tillstånd beviljats på falska uppgifter

Sanktioner i artikel 67.2 ska kunna tillgripas bl.a. om ett institut har beviljats auktorisation på grundval av felaktiga eller falska uppgifter eller dylikt.

Av 25 kap. 5 § LVM följer att om ett företag har fått tillstånd genom falska uppgifter eller på något annat otillbörligt sätt, ska tillståndet återkallas. Om det är tillräckligt, kan i stället varning meddelas. En sådan varning får enligt 8 § förenas med straffavgift. LBF innehåller däremot inte någon uttrycklig reglering om återkallelse av tillståndet på grund av att det beviljats till följd av falska uppgifter.

Enligt regeringens mening bör LBF kompletteras med ett lagrum som anger att Finansinspektionen ska återkalla ett tillstånd som beslutats på grund av falska uppgifter. Finansinspektionen bör i likhet med vad som följer av LVM, ha möjlighet att i de fall då det är tillräckligt i stället besluta om varning och sanktionsavgift.

11.5 Lagändringar för att genomföra direktivets bestämmelser om administrativa sanktioner

Regeringens förslag: Finansinspektionen ska ha möjlighet att besluta om sanktionsavgift för institut upp till tio procent av ett instituts totala årsomsättning under det föregående räkenskapsåret eller, i de fall beloppen kan beräknas, ha möjlighet att besluta om sanktionsavgifter motsvarande två gånger summan av den vinst institutet tjänat eller upp till två gånger de kostnader som undvikits till följd av regelöverträdelsen.

Begreppet straffavgift ska i lagtexten ersättas med sanktionsavgift.

Regeringens bedömning: Övriga sanktioner som enligt direktivet ska kunna vidtas gentemot juridiska personer ryms inom gällande rätt.

Skyldigheten att publicera sanktionsbeslut och beslut som fattas till följd av att ett institut inte uppfyller kraven enligt kapitaltäckningsdirektivet eller tillsynsförordningen bör genomföras genom föreskrifter på förordningsnivå.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem. *Förvaltningsrätten i Stockholm* anser att det är oklart på vilket sätt en sanktionsavgift ska fastställas och ifrågasätter även om den föreslagna regleringen är tillräckligt förutsägbar i denna del. *Finansinspektionen* påpekar att det finns skäl att diskutera begränsningen om att en sanktionsavgift inte får

vara så stor att institutet därefter inte uppfyller lagreglerade krav på soliditet och likviditet. *Svenska Bankföreningen* och *Svenska Fondhandlareföreningen* ställer sig mycket tveksamma till utredningens resonemang kring förseningsavgift, med hänsyn till principen om dubbel lagföring.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Offentliga underrättelser

I artikel 68 i kapitaltäckningsdirektivet uppställs krav på offentliggörande av Finansinspektionens beslut med anledning av att ett institut inte uppfyller gällande regler eller beslut om sanktioner. Den fråga som uppkommer är om ett sådant offentliggörande är tillåtet enligt bestämmelserna om sekretess i 30 kap. 4 och 5 §§ offentlighets- och sekretesslagen (2009:400), förkortad OSL. Dessa bestämmelser innebär sekretess för vissa uppgifter som förekommer i Finansinspektionens tillståndsgivnings- och tillsynsverksamhet.

Sekretessen enligt 30 kap. 5 § OSL gäller i särskilt angivna ärenden för uppgift om en enskilds personliga eller ekonomiska förhållanden, men gäller inte för uppgifter i Finansinspektionens beslut. Enligt regeringens mening kan bestämmelsen därför inte utgöra ett hinder för ett offentliggörande i enlighet med artikel 68.

Sekretessen enligt 30 kap. 4 § OSL gäller däremot för Finansinspektionens beslut. Bestämmelsen innebär att sekretess gäller för uppgift om affärs- eller driftsförhållanden hos den som myndighetens verksamhet avser, om det kan antas att han eller hon lider skada om uppgiften röjs. Det föreligger alltså en presumtion för att Finansinspektionen får offentliggöra uppgifter om åtgärder eller sanktioner, men sekretess råder om det kan antas att den berörde lider skada om uppgiften röjs. Direktivet förutsätter offentliggörande men tillåter emellertid att besluten publiceras anonymiserat bl.a. om ett offentliggörande skulle utgöra en oproportionerlig åtgärd eller bedömas orsaka en oproportionell skada för berörda institut (artikel 68.2).

Regeringen gör således bedömningen att bestämmelserna om sekretess i 30 kap. 4 § OSL inte utgör hinder för att publicera besluten på det sätt som föreskrivs i direktivet.

Vad gäller Finansinspektionens skyldighet att omgående publicera sina beslut kan konstateras att inspektionen enligt 27 § förordningen (2006:1533) om kapitaltäckning och stora exponeringar är ålagd att på sin webbplats tillhandahålla information som den enligt 2006 års kreditinstitutsdirektiv är skyldig att offentliggöra. Enligt regeringens mening bör ett genomförande av artiklarna 68 och 143.1 d i kapitaltäckningsdirektivet på motsvarande sätt ske genom föreskrifter på förordningsnivå.

Krav på att agerandet upphör

Enligt artiklarna 66.2 b och 67.2 b i kapitaltäckningsdirektivet ska behörig myndighet kunna kräva att en fysisk person eller ett institut upphör med och inte upprepar det agerande som är föremål för sanktionen.

Finansinspektionen har enligt gällande rätt möjlighet att vid äventyr av vite förelägga ett institut att inom viss tid exempelvis upphöra med ett agerande. Om tillståndet återkallas, kan Finansinspektionen kombinera återkallelsebeslutet med förbud om att fortsätta rörelsen (se 15 kap. 4 § andra stycket LBF respektive 25 kap. 6 § andra stycket LVM). Om en fysisk person utan tillstånd driver rörelse som är tillståndspliktig enligt LBF eller LVM, ska inspektionen förelägga denne att upphöra med verksamheten (se 15 kap. 18 § LBF respektive 25 kap. 17 § LVM). Finansinspektionens nuvarande möjlighet att kräva att ett visst agerande upphör täcker de situationer som anges i artikel 66 och 67 och uppfyller direktivets krav. Något behov av särskilda genomförandeåtgärder finns därmed inte.

Återkallelse av tillstånd

Artikel 67.2 c i kapitaltäckningsdirektivet innebär att behöriga myndigheter ska ha möjlighet att återkalla ett instituts tillstånd i enlighet med artikel 18, vid sådana överträdelser som är upptagna i artikel 67.1. Artikel 18 motsvaras av artikel 17 i 2006 års kreditinstitutdirektiv, och reglerar i vilka fall det är tillåtet att återkalla en auktorisation. Artikel 18 har genom direktivet ändrats jämfört med tidigare artikel 17 på så sätt att det numera anges att även sådana överträdelser som upptas i artikel 67.1 får leda till en återkallelse av tillståndet.

Finansinspektionen har enligt 15 kap. 1 § LBF respektive 25 kap. 1 § LVM möjlighet att återkalla ett instituts tillstånd om det genom en allvarlig överträdelse har åsidosatt sina skyldigheter enligt lag och andra författningar som reglerar institutets verksamhet m.m. Tillståndet ska därutöver återkallas i vissa särskilt angivna situationer som regleras i 15 kap. 3 § LBF och 25 kap. 5 § LVM. Dessa återkallelsegrunder är bl.a. sådana som hör samman med att ett institut inte kommit igång med att driva sådan rörelse som tillståndet avser. I 15 kap. 2 § LBF respektive 25 kap. 4 § LVM finns bestämmelser om Finansinspektionens skyldighet att återkalla ett instituts tillstånd om den som ingår i styrelsen eller är verkställande direktör inte uppfyller vissa krav.

Det i svensk rätt uppställda kravet på att ett beslut om återkallelse förutsätter att det begåtts en allvarlig överträdelse, kan därför inte anses stå i strid med direktivets bestämmelser, utan återspeglar snarare direktivets krav på att sanktioner ska vara proportionella i förhållande till överträdelserna i fråga. Något behov av särskilda genomförandeåtgärder finns enligt regeringens mening således inte.

Frågan om återkallelse med anledning av att tillstånd beviljats på felaktiga uppgifter behandlas i avsnitt 11.4.

Sanktionsavgifter

Sanktionsavgifterna ska kunna uppnå en nivå som är stor nog att balansera eventuella fördelar som en överträdelse genererat och vara stor nog att avskräcka även större institut från att begå överträdelser (skäl 36).

Sanktionsavgifter för juridiska personer ska enligt direktivet kunna uppgå till tio procent av företagets totala årsomsättning under det föregående räkenskapsåret, eller, i de fall beloppen går att fastställa, upp till två gånger summan av den vinst som erhållits eller upp till två gånger

av de kostnader som undvikits till följd av regelöverträdelsen (artikel 66.2 c och e respektive artikel 67.2 e och g i kapitaltäckningsdirektivet).

Förvaltningsrätten i Stockholm anser att det är oklart på vilket sätt en sanktionsavgift ska fastställas och ifrågasätter även om den föreslagna regleringen är tillräckligt förutsägbar i denna del. Av den föreslagna författningstexten framgår att det finns två alternativa sätt för inspektionen att fastställa sanktionsavgiftens storlek för institutet. Det ankommer på Finansinspektionen att välja alternativ. Finansinspektionen har dock att beakta att sanktioner ska vara proportionella i förhållande till överträdelsen ifråga. Enligt regeringens mening uppfyller bestämmelsen kravet på förutsägbarhet.

Finansinspektionens nuvarande möjlighet att gentemot juridiska personer förena ett beslut om varning eller anmärkning med sanktionsavgifter regleras i 15 kap. 7–9 §§ LBF och 25 kap. 8–10 §§ LVM.

I de relevanta lagrummen används till skillnad mot artiklarna i direktivet begreppet straffavgift. Eftersom avgiften inte utgör någon straffrättslig sanktion, framstår det enligt regeringens mening som lämpligt att i lagtexten ersätta begreppet ”straffavgift” med ”sanktionsavgift”.

I fråga om tillåtna nivåer på avgiften i svensk lagstiftning kan följande konstateras. Sanktionsavgiften har satts till en lägsta nivå om 5 000 kronor och får enligt LBF uppgå till högst femtio miljoner kronor. I syfte att ge mindre institut ett skydd mot oproportionellt sett mycket höga avgifter, har i lagen införts en ytterligare gräns som innebär att avgiften får uppgå till högst tio procent av kreditinstitutets omsättning föregående räkenskapsår. Avgiften får inte heller vara så stor att institutet inte uppfyller lagarnas krav på soliditet och likviditet.

De sanktionsavgifter som ska kunna utgå enligt kapitaltäckningsdirektivet kan komma att överstiga den i svensk rätt införda beloppsbegränsningen om femtio miljoner kronor (se 15 kap. 8 § första stycket LBF och 25 kap. 9 § första stycket LVM). Detta ”tak” bör därför tas bort. Nuvarande reglering i 15 kap. 8 § andra stycket LBF och 25 kap. 9 § andra stycket LVM om att avgiften inte får överstiga tio procent av institutets omsättning föregående räkenskapsår bör också justeras. Den får inte längre vara absolut, utan måste öppna upp för att sanktionsavgifter även ska kunna uppgå till två gånger summan av den vinst eller de kostnader som undvikits till följd av regelöverträdelsen. Enligt regeringens mening bör därför LBF och LVM ändras i enlighet med det nu sagda.

Finansinspektionen påpekar att det finns skäl att diskutera den begränsning i svensk lagstiftning som innebär att en straffavgift inte får vara så stor att företaget därefter inte uppfyller lagens krav på soliditet och likviditet.

Den ifrågavarande begränsningen om att avgiften inte får vara så stor att institutet därefter inte uppfyller lagreglerade krav på soliditet och likviditet, skulle kunna förhindra att de i direktivet angivna beloppen döms ut (se 15 kap. 8 § tredje stycket LBF och 25 kap. 9 § tredje stycket LVM). Att besluta om så höga sanktionsavgifter för ett enskilt institut kan emellertid inte anses uppfylla direktivets krav på proportionalitet. Det bör därför enligt regeringens bedömning inte föreligga något hinder

mot att begränsningen kvarstår. Ett genomförande av direktivet kräver inte heller att det nuvarande golvet om 5 000 kronor tas bort.

Behov av att ändra förseningsavgiften?

I svensk rätt har Finansinspektionen getts möjlighet att reagera på försenad rapportering genom att besluta att institut ska betala en förseningsavgift om högst 100 000 kronor. Dessa avgifter utgör en sanktion för överträdelser som är upptagna i direktivet. Frågan uppstår därför om även förseningsavgifterna behöver ändras.

Avsikten med förseningsavgifter är att skapa ett administrativt lätthanterligt system för de fall då ett institut underlåter att rapportera i tid och samtidigt tillhandahålla en adekvat reaktion på försenad rapportering. Om förseningsavgift utdöms, behöver andra åtgärder som varning eller anmärkning tillgripas först om ett institut motsätter sig rapportering eller om det är fråga om upprepade fall av försening eller bristande ansvarstagande i ledningen (se prop. 2002/03:139 s. 388). Förseningsavgiften innebär däremot inte att instituten är fredade från att vid försenad rapportering påföras mer ingripande sanktioner. Direktivet bör därför inte uppfattas som ett krav på att maximinivån på förseningsavgiften höjs i nivå med de belopp som ska gälla för sanktionsavgifterna.

Svenska Bankföreningen och *Svenska Fondhandlarföreningen* uttrycker tveksamheter till resonemanget kring förseningsavgift med hänsyn till principen om dubbel lagföring. Frågan om dubbel lagföring aktualiseras enligt regeringens mening inte i detta sammanhang.

11.5.1 Omständigheter som ska vara styrande inför beslut om sanktioner

Regeringens förslag: Det ska i lagen om bank- och finansieringsrörelse och lagen om värdepappersmarknaden tydliggöras vilka faktorer som ska ligga till grund för valet av sanktion och för sanktionsavgiftens storlek. Lagarna ska innehålla en exemplifierande uppräknning av de omständigheter som ska tillmätas betydelse.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Svenskt Näringsliv* efterfrågar tydliggörande av vilka omständigheter som Finansinspektionen ska beakta vid fastställande av sanktionsavgiftens storlek.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 70 i kapitaltäckningsdirektivet ska medlemsstaterna när de fastställer typen av administrativa sanktioner och nivån på sanktionsavgifter beakta alla relevanta omständigheter. LBF och LVM innehåller få anvisningar om vilka omständigheter som ska beaktas inför valet av sanktion. Finansinspektionen har i stället inom vissa i förarbeten beskrivna ramar fått utrymme att bedöma vilken åtgärd som är mest ändamålsenlig i det enskilda fallet. Av förarbetena till LBF framgår att Finansinspektionen vid valet av åtgärd bör arbeta utifrån kriterierna väsentlighet och risk och

att överträdelse av en regel som har till syfte att upprätthålla stabiliteten i institutet i princip bör föranleda ett strängare ingripande än ett brott mot en bestämmelse av mindre betydelse för stabiliteten (prop. 2002/03:139 s. 382). I förarbetena till LVM framhålls att Finansinspektionen vid valet av åtgärd ska beakta hur allvarlig överträdelsen är med utgångspunkt i vilka konsekvenser den haft eller kunnat få för värdepappersmarknadens funktion i stort och för enskilda investerare (prop. 2006/07:115 s. 498).

I fråga om sanktionsavgiften följer däremot direkt av lag att inspektionen vid bestämmandet av dess storlek ska ta särskild hänsyn till hur allvarlig den överträdelse är som föranlett anmärkningen eller varningen och hur länge överträdelsen har pågått (15 kap. 9 § LBF och 25 kap. 10 § LVM). I förarbetena anges att även förhållanden hos det företag som har gjort överträdelsen kan beaktas, vilket motiveras med att det som upplevs som en avskräckande avgift för ett mindre företag med måttlig omsättning kan framstå som närmast obetydlig för ett företag med stora ekonomiska resurser (prop. 2006/07:115 s. 508). Andra omständigheter att ta hänsyn till då storleken på sanktionsavgiften bestäms är ett instituts samarbetsvillighet under utredningen samt förekomsten av företagsbot (prop. 2002/03:139 s. 551 respektive s. 553).

Gällande rätt återspeglar flera av de principer som anges i direktivet. För att främja förutsebarheten och enhetligheten i tillämpningen av bestämmelserna är det enligt regeringens mening rimligt att som utgångspunkt låta samtliga de i direktivet omnämnda omständigheterna framgå av lag. En sådan lagreglering bör vara till fördel för både tillämpande myndighet och institutet. För att inte hindra utrymmet för egna bedömningar och möjligheten att ta hänsyn till särskilda omständigheter i det enskilda fallet, bör dock lagtexten utgöra en exemplifierande uppräkningslista av vilka omständigheter som ska beaktas.

Om en sådan reglering ska bli ett bra hjälpmedel vid beslut om sanktioner, bör den bygga på någon slags systematik. Det bör stå klart vad som ska vara utgångspunkten vid val av sanktion och vid bestämmande av sanktionsavgiftens storlek. Därutöver bör anges vilka omständigheter som i vart fall bör tillåtas att inverka på beslutet om vilken sanktion som slutligen ska påföras.

Utifrån de faktorer som är omnämnda i direktivet framstår det som lämpligt att dela in omständigheterna i sådana som är hänförliga till själva överträdelsen, samt sådana som är att hänföra till institutets finansiella situation eller inträffat före eller efter överträdelsen. Med faktorer som är hänförliga till själva överträdelsen bör avses objektiva faktorer som överträdelsens allvar och varaktighet, och överträdelsens potentiella risk för stabiliteten i det ekonomiska systemet, men även om det finns tredje parter som har orsakats skada av överträdelsen. Vid bedömningen av själva överträdelsen bör hänsyn även tas till sådant som i direktivet omnämns ”grad av ansvar”. Om dessa faktorer bildar utgångspunkt för valet av sanktion och för fastställandet av avgiftens storlek, kan därefter i andra hand, det slutliga utfallet få påverkas av faktorer som inte är att hänföra till själva överträdelsen. Till sådana omständigheter bör hänföras institutets ekonomiska situation, inklusive omfattningen av erhållna fördelar till följd av överträdelsen, tidigare överträdelse, och institutets agerande efter att överträdelsen avslöjats.

Med en sådan systematik skapas enligt regeringens mening en exemplifierande vägledning för Finansinspektionen och domstolarna vid deras prövning av sanktionerna. Det går emellertid inte att reglera vilken relativ vikt som ska tillmätas olika omständigheter eller hur de ska vägas i det enskilda fallet, utan det blir en fråga som ankommer på tillämpande myndighet eller domstol.

Svenskt Näringsliv efterfrågar ett tydliggörande av vilka omständigheter som ska beaktas vid fastställande av sanktionsavgiftens storlek. Regeringen anser emellertid att de omständigheter som föreslås anges i bestämmelserna är tillräckligt tydliga. Eftersom det rör sig om en exemplifiering får frågan om vilka övriga omständigheter som kan beaktas överlämnas till rättstillämpningen.

11.5.2 Omständigheter hänförliga till själva överträdelsen

Regeringens förslag: Överträdelsens allvarlighet och varaktighet ska vara utgångspunkten för valet av sanktion samt för att fastställa sanktionsavgiftens storlek. Vid bedömningen ska särskilt beaktas överträdelsens art, överträdelsens konkreta eller potentiella effekter på det finansiella systemet och eventuella skador som uppstått för tredje parter. Som en förmildrande omständighet kan beaktas om överträdelsen på grund av särskilda omständigheter kan anses som ursäktlig.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Behörig myndighet ska enligt artikel 70 a i kapitaltäckningsdirektivet vid val av sanktion ta hänsyn till överträdelsens allvarlighet och varaktighet. I enlighet med vad som följer av uttalanden i förarbetena till LBF och LVM bör vid denna bedömning tillmätas vikt vid om det är fråga om överträdelser av regler som har till syfte att upprätthålla stabiliteten i institutet eller i det finansiella systemet som helhet (prop. 2002/03:139 s. 382). Sådana överträdelser bör även i framtiden leda till de mest ingripande sanktionsåtgärderna. En sådan tillämpning bör ta i beaktande vilka konkreta eller potentiella effekter en överträdelse har på det finansiella systemet (jfr artikel 70 h). Till mindre allvarliga överträdelser räknas bl.a. överträdelser som är mer av ordningskaraktär, såsom försenad rapportering.

I fråga om varaktighet gäller att en överträdelse som pågått under lång tid är mer klandervärd än den som varat endast tillfälligt. Effekten får dock inte bli att institutet regelmässigt påförs en lindrigare sanktion än vad som annars hade varit fallet endast till följd av att den upptäckts tidigt och därmed upphört.

Vid bedömningen av gärningen bör även beaktas den i artikel 70 e omnämnda omständigheten att tredje parter orsakats skada av överträdelsen. Det som härmed avses kan bl.a. vara institutets kunder, men även om staten tvingats vidta åtgärder för att värna stabiliteten i det finansiella

systemet eller för att skydda insättare. Det kan emellertid inte hållas för uteslutet att även andra parter orsakas skada.

Slutligen bör vid bedömningen hänsyn tas till graden av ansvar hos den som gjort sig skyldig till överträdelsen (artikel 70 b). Direktivet anger inga närmare anvisningar om vad som avses härmed. Enligt regeringens mening medför bestämmelsen en möjlighet för Finansinspektionen att i lindrande riktning beakta om en överträdelse beror på ett beteende som av särskilda omständigheter är att betrakta som mindre klandervärt än annars.

11.5.3 Omständigheter som inte är hänförliga till själva överträdelsen

Regeringens förslag: Vid valet av sanktion och bestämmandet av sanktionsavgiftens storlek ska, förutom omständigheter som är hänförliga till själva överträdelsen, i försvårande riktning beaktas om institutet tidigare har överträtt regelverket, varvid särskild vikt ska fästas vid om överträdelserna är likartade och den tid som förflutit mellan de olika överträdelserna.

I förmildrande riktning ska beaktas om institutet genom ett aktivt samarbete i väsentlig mån har underlättat Finansinspektionens utredning av överträdelsen, och när anmälan görs eller uppgifter lämnas, upphör eller snarast upphör med överträdelsen.

I fråga om sanktionsavgiftens storlek ska särskild hänsyn tillmätas institutets finansiella ställning samt den vinst som uppstått eller de kostnader som har besparats med anledning av överträdelsen, i de fall sådana belopp kan fastställas.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: För att kunna besluta om sanktionsavgifter som är tillräckligt avskräckande är det rimligt att vid bestämmandet av avgiftens storlek ta hänsyn till institutets finansiella ställning. Hänsyn bör tas till omfattningen av erhållna fördelar eller undvikande av förluster för den juridiska personen (se artikel 70 c och 70 d). En sanktionsavgift bör t.ex. kunna höjas till ett högre belopp än annars, i syfte att säkerställa att den överstiger den vinst som överträdelsen inneburit, på samma sätt som ett utdömt skadestånd ska kunna leda till att avgiften justeras i motsatt riktning. Det framstår däremot som alltför långtgående att låta finansiell ställning och erhållna vinster påverka valet av sanktion. Regeringens bedömning är att sådana aspekter får tillräckligt stor genomslagskraft om de tillmäts betydelse vid bestämmandet av avgiftens storlek.

Med finansiell ställning avses enligt direktivet exempelvis institutets årsomsättning. Därutöver bör även andra faktorer kunna tillmätas betydelse, som ett utdömt skadestånd, eller ålagd företagsbot etc.

Att bedöma omfattningen av erhållna fördelar till följd av överträdelsen kan vara svårt. Direktivet anger dock att denna skyldighet ska finnas endast i den mån beloppen kan fastställas.

I fråga om tidigare överträdelser (artikel 70 g) bör som särskilt försvårande beaktas om ett institut fortsätter med eller upprepar en identisk eller liknande överträdelse som den tidigare gjort sig skyldig till. Även i andra fall bör det finnas utrymme för att, i mindre grad, beakta tidigare överträdelser. Enligt regeringens bedömning bör även den tid som förflutit mellan olika överträdelser tillmätas betydelse.

Artikel 70 f föreskriver en skyldighet att beakta hur det ansvariga finansiella institutet samarbetar med behörig myndighet. Som ovan framgått har Finansinspektionen redan i dag möjlighet och stöd i förarbetena för att vid bestämmandet av avgiftens storlek ta hänsyn till hur väl ett institut samarbetar med inspektionen under utredningen. Det saknas dock en tydlig reglering för hur det ska gå till eller närmare angivet vilken form av samarbete som avses.

I 3 kap. 12–15 §§ konkurrenslagen (2008:579) finns däremot ett i lag reglerat system som innebär att en konkurrensskadeavgift får efterges helt eller fastställas till ett lägre belopp än vad som annars bort ske om ett företag samarbetar fullt ut med utredande myndighet och lämnar all information om överträdelserna som institutet har tillgång till. Även om artikel 70 i direktivet till skillnad mot regleringen i konkurrenslagen inte innebär att behöriga myndigheter ges rätt att sätta ned avgiften helt, kan lagstiftningen i fråga om nedsättning av konkurrensskadeavgiften utgöra förebild för en motsvarande reglering inom finansmarknadsområdet.

Enligt 3 kap. 13 § konkurrenslagen kan nedsättning av konkurrensskadeavgiften erhållas om ett företag som begått överträdelserna till Konkurrensverket lämnar uppgifter som i väsentlig mån underlättar utredningen av överträdelserna. Det krävs att företaget lämnar Konkurrensverket all den information och bevisning om överträdelserna som det har eller får tillgång till, aktivt samarbetar med Konkurrensverket under utredningen av överträdelserna, inte förstör bevis eller på något annat sätt försvårar framtida eller pågående utredning av överträdelserna, och slutligen när anmälan görs eller uppgifter lämnas ha upphört eller snarast upphöra med överträdelserna (3 kap. 14 §).

Enligt regeringens mening bör, i likhet med vad som följer av denna reglering, det för att ett institut ska erhålla sanktionslindring inom finansmarknadsområdet, vara fråga om ett samarbete av väsentlig betydelse. Att ett företag och dess företrädare endast inställer sig till förhör och svarar på frågor bör inte innebära att de i väsentlig mån underlättat utredningen, utan det bör för regelns tillämpning krävas att institutet självmant för fram viktig information som Finansinspektionen inte själv redan förfogar över eller med lätthet kan få fram (jfr prop. 2001/02:167 s. 99). En regel av detta slag bör vidare kräva att det är företaget som genom ställföreträdare eller ombud anmäler överträdelserna. Det är alltså inte fråga om den situation då en enskild befattningshavare vid ett företag eller någon annan anmäler överträdelserna (jfr artikel 70.2 b). Vidare bör i likhet med vad som gäller för nedsättning av konkurrensskadeavgiften krävas att institutet när anmälan görs eller uppgifter lämnas upphört eller snarast upphört med överträdelserna. En sådan rättelse bör, för att den ska tillmätas betydelse, ske kort efter det att institutet blivit uppmärksammat på överträdelserna. Bestämmelsen bör ta sikte på samtliga överträdelser i LBF och LVM som kan föranleda administrativa sanktioner.

Enligt regeringens mening bör en bestämmelse om att beakta ett instituts samarbetsvillighet endast tillämpas i lindrande riktning. Den bör alltså inte återopas i syfte att skärpa sanktionen gentemot finansiella institut som inte medverkar i Finansinspektionens utredning.

11.6 Sanktioner mot holdingföretag

Regeringens förslag: De nuvarande bestämmelserna i lagen om kapitaltäckning och stora exponeringar om rapporteringskrav och krav på ledningen i ett holdingföretag ska i justerad form överföras till den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag.

Finansinspektionen ges rätt att ingripa mot finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag och holdingföretag med blandad verksamhet som bryter mot lagen, i enlighet med vad som följer av sektorslagstiftningen.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Artikel 65.2 i kapitaltäckningsdirektivet föreskriver att om de skyldigheter som avses i artikel 65.1 är tillämpliga på institut, finansiella holdingföretag och blandade finansiella holdingföretag ska medlemsstaterna, vid överträdelse av tillsynsförordningen eller av nationella bestämmelser som genomför direktivet, se till att sanktioner även kan omfatta medlemmar i ledningsorganet och andra fysiska personer som enligt nationell lagstiftning är ansvarig för överträdelsen, om inte annat följer av de villkor som föreskrivs i nationell rätt.

Finansiella holdingföretag står inte under tillsyn på individuell nivå. Det uppställs dock krav på att ledningen i sådana företag ska vara lämplig och holdingföretag kan även vara ålagda vissa rapporteringskrav och vara rapporteringsansvarig för en företagsgrupp.

Artikel 126 i kapitaltäckningsdirektivet, som motsvaras av artikel 142 i 2006 års kreditinstitutsdirektiv, innebär att medlemsstaterna ska se till att sanktioner kan utdömas gentemot finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag och holdingföretag med blandad verksamhet eller mot deras ledning för överträdelse av sådana bestämmelser som antagits för att genomföra direktivets bestämmelser i kapitel 3 om gruppbaserad tillsyn (artiklarna 111—127). Regleringen har i allt väsentligt genomförts i 12 kap. 2 och 3 §§ kapitaltäckningslagen. Finansinspektionen kan med stöd av dessa lagrum förelägga ett finansiellt holdingföretag eller ett holdingföretag med blandad verksamhet att vidta åtgärder för att göra rättelse om det utvisar sig att holdingföretaget inte uppfyller de krav som följer av lag. Ingripande kan också ske gentemot ledningen om den inte uppfyller kraven på lämplighet i enlighet med 9 kap. 13 § kapitaltäckningslagen. I sammanhanget bör nämnas att LBF innehåller en möjlighet för Finansinspektionen att ingripa mot finansiella holdingföretag som ingår i

samma finansiella företagsgrupp som ett kreditinstitut (se 1 kap. 8 § LBF). Någon motsvarande möjlighet finns däremot inte enligt LVM.

För att säkerställa att sanktioner mot holdingföretag och dess ledning kan vidtas i enlighet med vad som följer av artiklarna 65.2 och 126, bör den nuvarande regleringen i kapitaltäckningslagen med krav på ledningen i holdingföretag (9 kap. 13 §), samt de bestämmelser i lagen som anger rapporteringskrav för holdingföretag, överföras till den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag. Vid ett åsidosättande av dessa regler bör Finansinspektionen enligt samma lag även ha möjlighet att ingripa mot ansvarigt holdingföretag och ansvarig ledning. Ingripande och sanktioner bör då få vidtas i enlighet med vad som följer av sektorslagstiftningen.

Lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat innehåller särskilda regler för institut som ingår i finansiella konglomerat. Om ett institut (kreditinstitut eller värdepappersbolag) som ingår i ett finansiellt konglomerat inte uppfyller de krav som följer enligt den lagen, har Finansinspektionen rätt att gentemot institutet använda sig av de sanktioner som finns i sektorslagstiftningen (se 7 kap. 1 § samma lag). Finansiella holdingbolag och blandade finansiella holdingbolag kan ingå i ett finansiellt konglomerat. Ändringarna i sektorslagstiftningen påverkar dock inte möjligheten att vidta sanktioner mot holdingbolag.

12 System och skydd för visselblåsare

12.1 Inledning

När missförhållanden uppstår inom en organisation finns det vanligtvis ett intresse från ledningens sida att komma till rätta med problemen. Missförhållandena kan dock vara dolda på grund av att enskilda personer inom organisationen döljer förhållandena. Det kan också förekomma situationer då ledningen är medveten om att det förekommer oegentligheter men av olika skäl underlåter att agera, eller till och med aktivt mörklägger förhållandena. Personer som ”blåser i visselpipan”, s.k. visselblåsare (engelskans ”*whistleblowers*”) kan därför ha en viktig roll för att avslöja olika former av oegentligheter i både offentlig och privat sektor.

Syftet med särskilda rapporteringssystem, s.k. ”visselblåsarsystem” är att möjliggöra för samtlig personal att utan rädsla för repressalier kunna rapportera om allvarliga händelser. Ett bra skydd för visselblåsare innefattar således inte endast särskilda rapporteringssystem utan även ett skydd för att den som väljer att rapportera om eventuella missförhållanden inte drabbas av repressalier från arbetsgivarens sida.

Vissa länder har infört särskild lagstiftning om skydd och system för personer som blåser i visselpipan. Sverige har ännu inte infört någon särskild skyddslagstiftning för anställda som slår larm. Det finns dock ett antal bestämmelser inom olika områden som ger skydd för anställda som rapporterar om missförhållanden och oegentligheter, bl.a. genom arbetsrätten och kravet på saklig grund för uppsägning i lagen (1982:80) om anställningsskydd. Även rättsgrundsatsen om god sed på arbetsmarknaden som upprätthålls genom Arbetsdomstolens praxis på området, bl.a. om att omplacering under vissa förhållanden kan underkastas en rättslig prövning som liknar prövningen vid uppsägning (s.k. ”bastubadarprincipen”), ger visst skydd. Anställda i offentlig sektor har dessutom ett särskilt skydd om de använder sig av den grundlagskyddade meddelarfriheten (se 3 kap. tryckfrihetsförordningen). Även enskildas rätt till yttrandefrihet enligt Europakonventionen kan under vissa förutsättningar ge skydd mot repressalier för anställda som slagit larm om missförhållanden.

Det har dock från flera håll lyfts fram behov av att ytterligare stärka skyddet för visselblåsare i Sverige. Regeringen gav i början av 2013 en särskild utredare i uppdrag att generellt utreda frågan om skyddet för arbetstagare som slår larm om olika former av missförhållanden (dir. 2013:16). Utredarens förslag ska så långt som möjligt vara generellt utformade och kunna tillämpas på hela arbetsmarknaden och uppdraget är, till skillnad mot tidigare utredningar, inte begränsat till frågan om ett utvidgat meddelarskydd. Uppdraget ska redovisas senast den 22 maj 2014.

Svensk rätt innehåller inte heller något uttryckligt krav på svenska företag att inrätta särskilda rapporteringskanaler för visselblåsare. Av Arbetsmiljöverkets föreskrifter om åtgärder mot kränkande särbehandling i arbetslivet (AFS 1993:17) följer dock att en arbetsgivare ska ha rutiner för att på ett tidigt stadium fånga upp signaler om och åtgärda

otillfredsställande arbetsförhållanden, problem i arbetets organisation eller missförhållanden i samarbetet. I arbetsmiljölagstiftningen finns dessutom en särskild ordning med skyddsombud som företräder arbetstagarna i arbetsmiljöfrågor.

Internationella handelskammaren (ICC) har utarbetat riktlinjer om skydd för visselblåsare (*ICC Guidelines on whistleblowing*) som uppmanar företag att inom sina egna organisationer inrätta interna visselblåsarsystem genom vilka deras anställda konfidentiellt kan anmäla misstänkta eller konstaterade oegentligheter på arbetsplatsen. Riktlinjerna utgör vägledning för företag som väljer att inrätta dylika system. Vissa företag i Sverige har också valt att införa särskilda kommunikationskanaler för anställda som vill slå larm om missförhållanden inom företaget.

12.1.1 Krav på speciella procedurer för hur anmälningar ska omhändertas hos behöriga myndigheter

Regeringens bedömning: Skyldigheten enligt kapitaltäckningsdirektivet att behöriga myndigheter ska inrätta effektiva procedurer för att motta och följa upp anmälningar om oegentligheter bör genomföras genom föreskrifter på förordningsnivå.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Medlemsstaterna ska säkerställa att behöriga myndigheter etablerar effektiva och tillförlitliga mekanismer för att uppmuntra anmälningar av potentiella eller faktiska överträdelse för att omhänderta anmälningar om överträdelse av de nationella bestämmelserna om införlivande av kapitaltäckningsdirektivet och tillsynsförordningen (artikel 71.1). I mekanismerna ska bl.a. ingå särskilda förfaranden för hur anmälningar tas emot och följs upp (71.2 a).

Finansinspektionen ansvarar för tillsynen som rör finansiella marknader och finansiella företag. Uppgiften att utöva tillsyn över företagen utförs på flera olika vis, där en av inspektionens metoder består i att ta emot och följa upp tips från anmälare. På Finansinspektionens hemsida framgår att myndigheten gärna tar emot tips och anmälningar från privatpersoner, och enskilda informeras om hur den som vill lämna tips om oegentligheter ska gå till väga. En sådan anmälan kan därefter, om det bedöms föreligga skäl för det, läggas till grund för en inspektion eller andra former av undersökningar av företaget i fråga.

Regeringen delar utredningens bedömning att Finansinspektionen i praktiken uppfyller de krav på effektiva och tillförlitliga mekanismer för att uppmuntra rapportering och att motta rapporter beträffande överträdelse som följer av direktivets artikel 71.1 och 71.2 a. Direktivet förutsätter dock ett genomförande av bestämmelserna i svensk rätt. Med hänsyn till bestämmelsernas art anser regeringen att artikel 71.1 och 71.2 a bör genomföras genom föreskrifter på förordningsnivå. Ett förfarande som anges i enlighet med artikel 71.2 a bör även innefatta en

garanti för anklagade personers rätt till försvar och en rätt att ta del av de handlingar som läggs till grund för ett beslut mot personen i fråga. Ett sådant skydd uppnås genom Finansinspektionens skyldighet att handlägga ärenden i enlighet med förvaltningslagen (1986:223).

12.1.2 Skydd för den som rapporterar mot att drabbas av repressalier

Regeringens bedömning: Kravet i artikel 71.2 b i kapitaltäckningsdirektivet på att anställda som anmäler överträdelse av institutet inte ska drabbas av repressalier, diskriminering eller liknande från arbetsgivarens sida omfattas av gällande rätt.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker bedömningen eller har inte något att invända mot den. *Finansförbundet* anser att gällande rätt inte tillgodoser det repressalieskydd som ska gälla enligt artikel 71.2 b i kapitaltäckningsdirektivet. *Finansförbundet* menar att det inte framgår av direktivet att företräde ska ges för intern rapportering framför att vända sig direkt till myndigheten, snarare tvärtom, vilket innebär att de olika rapporteringsvägarna ska ses som alternativa. Enligt nuvarande praxis kan en förfrågan direkt till myndighet betraktas som illojal mot arbetsgivare och följaktligen vara uppsägnings- eller till och med avskedsgrundande. *Finansförbundet* vill även påtala att utredningens bedömning att regeringen vid Sveriges tillträde till Europarådets civilrättsliga konvention om korruption gjort bedömningen att svensk rätt uppfyller de krav som anges i konventionens artikel 9 inte kan tas för intäkt i nu aktuella ärende, eftersom dessa ärenden skiljer sig åt i så stor utsträckning. *Finansförbundet* ifrågasätter vidare om 2 § lagen (1990:409) om företagshemligheter är tillräckligt omfattande för att täcka de situationer som kapitaltäckningsdirektivet avser.

Skälen för regeringens bedömning: Kravet i artikel 71.2 b i direktivet anger att anställda som anmäler överträdelse av institutet inte ska drabbas av repressalier, diskriminering eller liknande från arbetsgivaren. Mot bakgrund av det bakomliggande syftet med artikel 71 gör regeringen bedömningen att med begreppet diskriminering avses missgynnande till följd av en anmälan, och att det inte handlar om diskriminering i den mer gängse betydelsen enligt 4 § diskrimineringslagen (2008:657).

Artikel 71.2. b har stora likheter med artikel 9 i Europarådets civilrättsliga konvention om korruption. *Finansförbundet* menar att man inte kan ta bedömningen ifråga om ratifikationen av Sveriges tillträde till den konventionen till intäkt för att bedömningen också fungerar för nu aktuellt genomförande. Artikel 9 i konventionen anger att en arbetstagar som har skälig anledning att misstänka korruption och som i god tro anmäler sina misstankar till ansvariga personer eller myndigheter, ska ha lämpligt skydd mot varje oberättigad påföljd till följd av anmälan. Den närmare innebörden av lämpligt skydd anges inte, utan varje part får i stället utifrån sin rättstradition bedöma hur en anställd ska skyddas från

t.ex. en uppsägning eller omplacering I konventionens förklarande rapport anges att det främsta skälet till att anställda inte anmäler misstankar i många fall är rädsla för repressalier. Skyddet ska därför medföra att anställda uppmuntras att göra anmälningar, något som även fastslås i kapitaltäckningsdirektivet.

Vid Sveriges tillträde till konventionen gjorde regeringen bedömningen att svensk rätt uppfyller de krav som anges i artikel 9 (se prop. 2003/04:70 s. 47 och 48). Slutsatsen grundades bl.a. på arbetstagarnas skydd enligt 7 och 18 §§ lagen om anställningsskydd (1982:80), som fastslår att en uppsägning ska vara sakligt grundad och avsked endast kan motiveras i de fall då arbetstagaren grovt åsidosatt sina ålägganden mot arbetsgivaren, samt den praxis som Arbetsdomstolen utvecklat. Den praxis som hänvisades till innebär att även omplacering av personliga skäl kan underkastas en rättslig prövning som liknar prövningen vid uppsägning, samt möjligheten att även angripa arbetsledningsbeslut i de fall som de utövas otillbörligt eller strider mot goda seder på arbetsmarknaden. Regeringen nämnde också innehållet i 2 § lagen (1990:409) om skydd för företagshemligheter, samt meddelarskyddet för offentliganställda.

Regeringen finner inte skäl att frånga den bedömning som utredningen har gjort och anser mot bakgrund av de slutsatser som drogs vid Sveriges tillträde till konventionen att det inte heller i detta sammanhang bör krävas särskilda genomförandeåtgärder i svensk rätt för artikel 71.2 b.

Finansförbundet påpekar även att det av direktivet inte framgår att företräde ska ges för intern rapportering framför att vända sig direkt till myndigheten och att en hänvändelse direkt till myndighet utan att först ha sökt åstadkomma rättelse internt enligt nuvarande praxis skulle kunna betraktas som illojalt och vara grund för uppsägning- eller till och med avskedsgrundande.

Regeringen konstaterar i detta hänseende att artikel 71 fastslår vissa huvuddrag för det skydd som ska införas för att uppmuntra rapportering av överträdelse. Som Finansförbundet påpekar regleras inte i direktivet uttryckligen att företräde ska ges för intern rapportering. Det kan konstateras att direktivet är tyst på den punkten och att direktivet helt enkelt inte reglerar frågan om en anmälan kan göras direkt till en behörig myndighet eller först måste göras till arbetsgivaren. Detta innebär, enligt regeringens uppfattning, att den frågan måste avgöras med tillämpning av gällande regler och rättsprinciper på området för svenska förhållanden, t.ex. grundläggande avtalsrättsliga principer och innehållet i den arbetsrättsliga lojalitetsplikten och gränserna för arbetstagares kritikrätt enligt vad som följer av Arbetsdomstolens praxis (bl.a. AD 1982 nr 9 och 110, 1986 nr 95, 1988 nr 67, 1994 nr 79 samt 1997 nr 57).

Finansförbundet ifrågasätter även om 2 § lagen om skydd för företagshemligheter är tillräckligt omfattande för att täcka de situationer som direktivet avser.

Enligt 2 § lagen om skydd för företagshemligheter anses det inte som ett obehörigt angrepp att någon, för offentliggörande eller inför en myndighet eller annat behörigt organ, avslöjar något som skäligen kan misstänkas utgöra brott på vilket fängelse kan följa eller som kan anses utgöra annat allvarligt missförhållande i näringsidkarens rörelse. Lämnandet av en uppgift om en företagshemlighet till tillsynsmyndig-

heten med stöd av bestämmelserna om visselblåsning utgör enligt regeringens mening inte något obehörigt angrepp på företagshemligheten (jfr 2 § första stycket lagen om skydd för företagshemligheter och bet.1989/90: LU37 s. 35), oavsett om det förhållande som uppgiften avser är ett ”allvarligt missförhållande” eller inte. Enligt regeringens mening kan lagen om skydd för företagshemligheter därmed inte åberopas. Desamma gäller för uppgifter som lämnas till en tillsynsmyndighet på myndighetens begäran.

Under avsnitt 12.1.5 föreslås skydd för anmälarens identitet.

12.1.3 Skydd för behandlingen av personuppgifter

Regeringens bedömning: Ett genomförande av bestämmelserna om skydd för personuppgifter i artikel 71.2 c i kapitaltäckningsdirektivet är tillgodosett genom gällande reglering i personuppgiftslagen.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den. *Datainspektionen* anför att om det, för att Sverige ska leva upp till kraven i artikel 71 i direktivet, är nödvändigt att företag inom den finansiella sektorn behandlar uppgifter om lagöverträdelse i större omfattning än vad som är tillåtet enligt *Datainspektionens* föreskrifter bör detta komma till uttryck genom särskilda bestämmelser i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse och lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden.

Skälen för regeringens bedömning: Det är av stor vikt att system för visselblåsare beaktar enskildas behov av integritetsskydd. Artikel 71.2 c i direktivet ålägger i enlighet härmed medlemsstaterna att säkerställa ett skydd för att personuppgifter behandlas i enlighet med vad som följer av direktiv 95/46/EU (dataskyddsdirektivet), både för de personer som rapporterar om överträdelse och sådana fysiska personer som är ansvariga för en överträdelse.

Dataskyddsdirektivet har i svensk rätt genomförts genom personuppgiftslagen (1998:204). Lagen har till syfte att skydda människor mot att deras personliga integritet kränks genom en automatiserad behandling av personuppgifter (se 1 och 4 §§) och innehåller bestämmelser om hur personuppgifter får behandlas. Med behandling av personuppgifter avses enligt 3 § varje åtgärd eller serie av åtgärder som vidtas i fråga om personuppgifter, vare sig det sker på automatisk väg eller inte, t.ex. insamling, registrering, organisering, lagring, bearbetning eller ändring, återvinning, inhämtade, användning, utlämnande genom översändande, spridning eller annat tillhandahållande av uppgifter, sammanställning eller samkörning, blockering, utplåning eller förstöring. Lagen är tillämplig för samtliga som är personuppgiftsansvariga, vilket innebär att den är tillämplig både på enskild och offentlig verksamhet (se 3 och 4 §§). Den som uppsåtligt eller av grov oaktsamhet behandlar personuppgifter i strid med vad som följer av bestämmelserna i lagen kan enligt 49 § dömas till böter eller fängelse. *Datainspektionen* har till uppgift att utöva tillsyn över den

personuppgiftsbehandling som sker och har för denna uppgift tilldelats de befogenheter som följer av 43–47 §§ personuppgiftslagen.

Vad avser *Datainspektionens* synpunkt framgår det av kapitaltäckningsdirektivet att all behandling av personuppgifter ska vara förenlig med vad som följer av dataskyddsdirektivet. Detta förutsätter för svenska förhållanden att all behandling av personuppgifter inom ramen för ett särskilt rapporteringssystem för personer som slår larm, står i överensstämmelse med de krav som följer av personuppgiftslagen. Mot bakgrund av ovanstående finner regeringen att det inte krävs någon ändring i lagen om bank- och finansieringsrörelse och lagen om värdepappersmarknaden för att Sverige ska leva upp till kraven i artikel 71 i direktivet.

Regeringen noterar att en arbetsgrupp inom EU, arbetsgruppen för skydd av enskilda personer i samband med behandlingen av personuppgifter ("artikel 29-gruppen"), har lämnat riktlinjer om hur interna system för uppgiftslämnande bör inrättas för att stå i överensstämmelse med dataskyddsdirektivet.

Avslutningsvis bör nämnas att Europeiska kommissionen presenterat ett förslag om att dataskyddsdirektivet ska ersättas av en ny allmän dataskyddsförordning, KOM (2012) 11 final 2012/0011 (COD).

12.1.4 Krav på instituten att inrätta särskilda system för anmälningar

<p>Regeringens förslag: Institut ska ha ändamålsenliga system för att från anställda omhändertata anmälningar om eventuella missförhållanden inom instituten.</p>
--

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Svenska Bankföreningen* har inget att invända mot att det införs en skyldighet för instituten att inrätta visseblåsarsystem. Bankföreningen ifrågasätter dock om ett krav på system som är öppet för alla typer av överträdelse och där en anmälan kan rikta sig mot vem som helst inom institutet i sig uppfyller kraven i *Datainspektionens* föreskrifter om undantag från förbudet för andra än myndigheter att behandla personuppgifter om lagöverträdelse m.m. (DIFS 2010:1). För att instituten ska kunna uppfylla kraven i såväl personuppgiftslagen (1998:204) som kravet på att inrätta ändamålsenliga system måste förhållandet mellan dessa regelverk klargöras så att ramarna för de rapporteringssystem som ska inrättas tydligt framgår. Det är inte tillräckligt att som vägledning ange att det kan finnas fördelar med att inrätta ett system som inte innebär någon form av automatiserad personuppgiftsbehandling samtidigt som detta system ska vara anpassat till institutets storlek. Bankföreningen anser även att direktivets krav på visseblåsarsystem måste anpassas till såväl arbetsrättslig- och skatterättslig reglering som till kraven enligt personuppgiftslagen och *Datainspektionens* föreskrifter. *Sparbankernas Riksförbund* anser att innebörden av begreppet "finansiella regelverket" behöver klargöras och påpekar i likhet med *Svenska Bankföreningen* att förhållandet mellan ett

antal berörda regelverk behöver redas ut. Även *Svenska Fondhandlareföreningen* anser att begreppet ”finansiella regelverket” behöver klargöras.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 71.3 i kapitaltäckningsdirektivet framgår att medlemsstaterna ska kräva att instituten har lämpliga rutiner för att deras anställda ska kunna rapportera om överträdelser internt genom en särskild, oberoende och självständig kanal. Artikeln ställer inte några särskilda krav i fråga om vilken typ av ”procedur” som instituten ska tillhandahålla för anställda som vill rapportera om överträdelser mer än att dessa ska vara ändamålsenliga. Det som avses kan t.ex. vara visseblåarsystem. Sådana system kan bestå i en särskild e-postadress, telefontjänst eller webbplats genom vilka uppgifter om brottsmisstankar om enskilda personer samlas in och behandlas (se Datainspektionens vägledning för bolag ”Ansvaret för personuppgifter som hanteras i system för whistleblowing”). Det föreligger emellertid inget krav på att det ska vara en datoriserad eller telebaserad rapporteringskanal (jämför ICC ”*Guidelines on Whistleblowing*” som uttryckligen nämner att sådana system även kan innefatta muntliga kanaler). Artikel 71.3 nämner även uttryckligen att kravet får tillhandahållas genom sådana förfaranden som föreskrivs av arbetsmarknadens parter.

Om användningen av ett visseblåarsystem innebär en sådan strukturerad behandling av personuppgifter som avses i personuppgiftslagen, måste systemet utformas i överensstämmelse med dataskyddsdirektivet och de bestämmelser som i nationell rätt genomförts med anledning av detta direktiv, för svensk del personuppgiftslagen. Om en anmälan däremot endast behandlas manuellt på exempelvis ett papper utan att uppgifterna i fråga struktureras i ett register, och inte heller är avsedd att behandlas automatiserat i t.ex. en dator, är personuppgiftslagen inte tillämplig (jfr prop. 1997/98:44 s. 40).

Särskild uppmärksamhet bör riktas åt det faktum att uppgifter som lämnas av personer som slår larm om oegentligheter typiskt sett innefattar uppgifter om olika former av lagöverträdelser. Enligt 21 § personuppgiftslagen, som har sin grund i artikel 8.5 i dataskyddsdirektivet, är det förbjudet för andra än myndigheter att behandla personuppgifter om lagöverträdelser som innefattar brott. En uppgift om att någon har eller kan ha begått något visst brott utgör en uppgift om lagöverträdelse, oavsett om det finns någon dom eller motsvarande beslut i saken. Bestämmelsen i 21 § personuppgiftslagen är dock inte undantagslös, och med stöd av 9 § personuppgiftsförordningen (1998:1191) har Datainspektionen meddelat föreskrifter om undantag från förbudet i 21 § personuppgiftslagen. I förekommande fall är punkten f i dessa föreskrifter av intresse. Bestämmelsen anger att även andra än myndigheter med vissa begränsningar får behandla uppgifter om olika former av lagöverträdelser i särskilt inrättade rapporteringskanaler men endast under följande förutsättningar:

1. uppgifterna avser personer i nyckelpositioner eller ledande ställning inom det egna bolaget eller koncernen och,

2. det är sakligt motiverat att behandla uppgifterna i särskilt inrättade rapporteringskanaler för att utreda om personen ifråga varit delaktig i allvarliga oegentligheter som rör bokföring, intern bokföringskontroll,

revision, bekämpande av mutor, brottslighet inom bank- och finansväsen eller andra allvarliga oegentligheter som rör organisationens vitala intressen eller enskildas liv och hälsa.

Enligt Datainspektionens vägledning för bolag ”Ansvaret för personuppgifter som hanteras i system för whistleblowing” innebär begreppet sakligt motiverat att systemet bara får användas när det är sakligt motiverat att inte använda bolagets interna informations- och rapporteringskanaler, t.ex. om den anmälda ingår i ledningen och de misstänkta oegentligheterna av det skälet annars riskerar att inte tas om hand på vederbörligt sätt. Det innebär också att systemet ska utgöra ett komplement till normal internförvaltning och måste vara frivilligt att använda.

Om inget av undantagen från kravet i 21 § personuppgiftslagen är tillämpligt, kan Datainspektionen pröva om det föreligger tillräckliga skäl för att i ett enskilt fall besluta om undantag från förbudet i 21 § personuppgiftslagen.

Personuppgiftslagen innehåller i det sammanhanget vissa grundläggande krav som alltid måste uppfyllas vid behandlingen av personuppgifter (se 9 §). Datainspektionen har i ovan nämnda vägledning uttalat att för användningen av visselblåsarsystem måste följande krav vara uppfyllda:

- Behandlingen får inte vara i strid med svensk arbetsrättslig lagstiftning eller gällande kollektivavtal.
- Behandlingen måste vara i enlighet med god sed på svensk arbetsmarknad.
- Systemet måste inrättas på ett sådant sätt att det inte finns risk för att fler personuppgifter än vad som är nödvändigt eller relevant med hänsyn till ändamålet behandlas, eller att känsliga personuppgifter behandlas i strid med personuppgiftslagen.
- Uppgifter som samlas in och bevaras måste vara riktiga, adekvata och relevanta. Det innebär att bolaget skyndsamt kan behöva göra en första granskning och bedömning av de inkomna uppgifterna.
- Uppgifter får inte bevaras under en längre tid än vad som är nödvändigt med hänsyn till ändamålet med behandlingen. En anmälan som befinns vara ogrundad bör tas bort omedelbart. Om en anmälan leder till utredning bör uppgifterna tas bort när utredningen är avslutad eller, om utredningen leder till åtgärder mot den registrerade, när uppgifterna inte längre behövs för detta ändamål.

Ovanstående krav kan jämföras med Europeiska Datatillsynsmannens yttrande över kommissionens förslag till direktivet (2012/C 175/01). I yttrandet anges att berörda organ i så stor utsträckning som möjligt ska begränsa vilka personer som kan pekas ut, vilka överträdelse som kan rapporteras och att det ska införas begränsningar om hur länge uppgifterna bevaras. I det yttrande som avgetts av den s.k. artikel 29-gruppen anges att de personuppgifter som behandlas av ett system ska raderas snabbt och normalt inom två månader efter det att de påståenden som framförs i anmälan har undersökts. Om uppgiften bedöms vara grundlös, ska den raderas omedelbart.

I fråga om enskildas rätt att få information om registrerade uppgifter bör noteras att om uppgifter om en person samlas in från någon annan

källa än den registrerade, ska den registrerade få information från den personuppgiftsansvarige i enlighet med bestämmelserna i 24 och 25 §§ personuppgiftslagen. Av 26 § samma lag följer även en rätt för den som begär det att få information om det finns uppgifter registrerade om honom eller henne inklusive information om varifrån uppgifterna har hämtats. Enligt 27 § gäller bestämmelserna i 24–26 §§ emellertid inte om det i en lag eller någon annan författning eller i ett beslut som har meddelats med stöd av en författning är särskilt föreskrivet att uppgifter inte får lämnas ut till den registrerade (se prop. 1997/98:44 s. 80) Informationsskyldigheten kan i vissa fall innebära att en registrerad har rätt att ta del av uppgifter om sig själv i handlingar som inte är allmänna och således inte omfattas av offentlighetsprincipen (se prop. 1997/98:44 s. 84). Regler om sekretess och tystnadsplikt går således före informationsskyldigheten. Rätten att underlåta att ge ut information till den registrerade med stöd av offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) gäller även för en personuppgiftsansvarig som inte är en myndighet.

Det finns således både praxis och vägledning i fråga om vilka krav som gäller för att det ska vara tillåtet för företag att behandla personuppgifter inom ramen för ett rapporteringssystem. Som framgått innebär regleringen begränsningar för vilka uppgifter som får behandlas inom ramen för system för visselblåsare. Frågan bör därför ställas om regleringen är förenlig med vad som följer av artikel 71.1 i direktivet. Denna bestämmelse ställer nämligen krav på medlemsstaterna att införa system för att uppmuntra rapportering av potentiella och faktiska överträdelse av de regler som följer av tillsynsförordningen och nationella bestämmelser som antagits för att genomföra direktivet, utan att begränsa rapporteringen till att avse en begränsad personkrets eller för att utreda om det är fråga om sådana allvarliga oegentligheter som omnämns i Datainspektionens föreskrifter. Artikel 71 skulle således kunna uppfattas som att den ställer krav på att avse fler överträdelse än vad som är tillåtet enligt Datainspektionens föreskrifter.

Svenska Bankföreningen ifrågasätter om ett system som är öppet för alla typer av överträdelse och där en anmälan kan rikta sig mot vem som helst inom institutet i sig uppfyller Datainspektionens föreskrifter om undantag från förbudet för andra än myndigheter att behandla personuppgifter om lagöverträdelse m.m.

Datainspektionens föreskrifter har utformats mot bakgrund av det skydd för personuppgifter som följer av dataskyddsdirektivet och i enlighet med vad som rekommenderats av artikel 29-gruppen. Behandlingen av personuppgifter inom ramen för de system som föreskrivs i kapitaltäckningsdirektivet ska också utformas i enlighet med vad som följer av dataskyddsdirektivet. Enligt regeringens mening bör därför Datainspektionens föreskrifter vara förenliga med de krav som följer av artikel 71. Av Europeiska Datatillsynsmannens yttrande över artikel 71 ställs också krav på att berörda organ i så stor utsträckning som möjligt ska begränsa vilka anmälningar som omhändertas inom ramen för dylika system. Artikel 71 utgör dessutom endast en rambestämmelse. Det är tveksamt om den ska anses innefatta krav på inrättande av system som utan urskillning omhändertar samtliga potentiella överträdelse av regelverket.

Artikel 71 kan å andra sidan inte ses som ett hinder för att ta emot anmälningar som innehåller andra typer av överträdelse än sådana som avses i Datainspektionens föreskrifter. Ett mottagande och omhändertagande av anmälningar som inte omfattas av Datainspektionens föreskrifter, får emellertid inte omhändertas på ett sätt som innebär behandling av personuppgifter enligt personuppgiftslagen. Den personuppgiftsansvarige måste därför skyndsamt göra en första granskning av inkomna uppgifter med syfte att omedelbart ta bort sådana anmälningarna som inte får behandlas inom ramen för det särskilda rapporteringssystemet. Givetvis är det på förhand svårt att avgöra om uppgifter som framkommer inom ramen för ett rapporteringssystem i slutändan verkligen kommer leda till en utredning om allvarliga oegentligheter eller brott. Det viktiga är dock att den personuppgiftsansvarige inte får ha för avsikt att utreda annat än sådana överträdelse som upptas i Datainspektionens föreskrifter, dvs. allvarliga oegentligheter m.m.

Val av rapporteringssystem och metoder för att omhänderta inkomna anmälningar inverkar således på vilken typ av anmälningar som får omhändertas inom ramen för ett särskilt inrättat system.

När det gäller själva utformningen av system för visselblåsare kan viss ledning sökas i ICC:s riktlinjer (*ICC Guidelines on whistleblowing*). Riktlinjerna förordar att det ska vara upp till varje enskilt företag att besluta vilken typ av kommunikationskanal (muntlig, skriftlig, telefonbaserad eller datorbaserad) som den vill använda sig av. Vidare bör systemen anpassas efter företagets storlek och resurser och ha som målsättning att kunna ta emot och besvara alla rimliga förfrågningar om råd och vägledning rörande affäretiska frågor och andra etiska bekymmer som lyfts fram av både anställda och externa aktörer, och i ett så tidigt skede som möjligt ta emot och hantera rapporter från anställda och externa aktörer om någon som helst faktiskt eller misstänkt förekomst av ett brott av tillämpliga lagar etc. som allvarligt kan skada företaget eller koncernen. Riktlinjerna innehåller också anvisningar om vem som bör ansvara för förvaltningen av systemen, varvid förordas att ansvaret bör åläggas personal med odiskutabelt anseende och betydande arbetslivserfarenhet, där en del av arrangemanget får bestå av externa företag som specialiserat sig på mottagande av anmälningar från visselblåsare. Riktlinjerna ställer krav på företagen att behandla uppgifter om identiteten på den som slår larm och den som anmälaren avser konfidentiellt. Rapporter ska under strikta sekretessgarantier följas upp av lämpliga personer eller enheter inom företaget, och resultatet av undersökningen bör så snart det är lämpligt kommuniceras med den som gjort anmälan. Även den eller de personer vars beteende det rapporterats om ska informeras om huvuddragen i det pågående förfarandet och beredas tillfälle att försvara sig. En rapport ska dock lämnas utan avseende om den inte lämnats i god tro.

ICC:s riktlinjer och Datainspektionens föreskrifter skiljer sig åt på vissa punkter. ICC:s riktlinjer förordar att företagen själva ska besluta om rapporteringen inom systemet ska vara obligatorisk eller inte, medan Datainspektionen kräver att användningen av systemen måste vara frivillig. Riktlinjerna förordar inte heller en användning som begränsar sig till en viss typ av missförhållanden och viss typ av brottslighet, även

om ICC:s riktlinjer upptar oegentligheter som ”allvarligt” kan skada företaget eller koncernen.

Sparbankernas Riksförbund och *Svenska Fondhandlareföreningen* efterfrågar ett förtydligande av begreppet finansiella regelverk i utredningens förslag. Regeringen instämmer i remissinstansernas bedömning att begreppet finansiella regelverk är otydligt och därför bör undvikas. I artikel 71.2 d ställs krav på medlemsstaterna att införa regler som säkerställer att identiteten på den person som rapporterar en överträdelse inte röjs. Av direktivet följer att det är rapportering av överträdelser av bestämmelser i tillsynsförordningen och bestämmelser som genomför kapitaltäckningsdirektivet som avses. Det är emellertid svårt att avgränsa regleringen till enbart anmälningar och utsagor som rör överträdelser av bestämmelser direkt knutna till kapitaltäckningsdirektivet och tillsynsförordningen. Regeringen väljer därför att beskriva det regelområde som överträdelserna kan vara hänförliga till på ett bredare sätt så att det omfattar överträdelser av bestämmelser som gäller för institutets verksamhet. Besvärliga gränsdragningsproblem kan därigenom undvikas. Samtidigt medför det ett både tydligare och säkrare skydd för anmälaren.

Enligt regeringens mening bör artikel 71.3 i kapitaltäckningsdirektivet genomföras genom att det i institutens rörelselagstiftning införs ett krav på instituten att tillhandahålla ändamålsenliga rapporteringssystem för anställda som vill göra anmälningar om överträdelser av bestämmelse som gäller för verksamheten som begåtts av institutet.

Svenska Bankföreningen anför att förhållandet mellan kraven i såväl personuppgiftslagen som kravet på att inrätta ändamålsenliga system måste klargöras så att ramarna för de rapporteringssystem som ska inrättas tydligt framgår. Såsom framgår ovan ställer direktivet inte upp några krav i fråga om vilken typ av rapporteringssystem som instituten ska inrätta. Systemen ska dock vara särskilda, fristående och autonoma. Enligt regeringens mening är det därför upp till varje institut att själva avgöra vilken typ av rapporteringskanal som de vill inrätta och som är ändamålsenliga för just deras verksamhet. Institutet har dock att förhålla sig till bestämmelserna i personuppgiftslagen och Datainspektionens föreskrifter. I enlighet med de riktlinjer som utarbetats av ICC bör även det system som väljs vara anpassat efter företagets storlek och resurser. För institut med omfattande verksamhet ska således ställas större krav, jämfört med institut med mindre omfattande verksamhet (jfr 6 kap. 4 a § lagen [2004:297] om bank- och finansieringsrörelse och 8 kap. 6 § lagen [2007:528] om värdepappersmarknaden).

Oavsett vilket rapporteringsförfarande som används ska undersökningen av lämnade uppgifter ske på ett proportionerligt och oberoende sätt, vilket får anses innefatta krav på att det sker ett lämpligt urval av vilka personer som ges i uppgift att hantera systemet och följa upp gjorda anmälningar. Om det ”system” som används innebär en behandling av personuppgifter enligt personuppgiftslagen, måste systemen uppfylla och användas i enlighet med de krav som följer av den lagen och Datainspektionens föreskrifter på området. Anställda bör, för att minska risken för ett felaktigt användande av valda system, erhålla information om för vilka syften som inrättade system är avsedda att

användas för. Tillsynen över att instituten efterlever dessa krav ankommer dock inte på Finansinspektionen utan på Datainspektionen.

Svenska Bankföreningen och *Sparbankernas Riksförbund* anser att direktivets krav på visseblåsarsystem måste anpassas till både arbetsrättslig- och skatterättslig reglering. Inom ramen för detta lagstiftningsärende görs inga bedömningar vad gäller skatterättslig reglering. I fråga om arbetsrättsliga överväganden hänvisas till avsnitt 12.1.2.

12.1.5 Skydd för anmälarens identitet

Regeringens förslag: En bestämmelse ska tas in i offentlighets- och sekretesslagen om att sekretess ska gälla i en statlig myndighets verksamhet som består i tillståndsgivning eller tillsyn för uppgifter i en anmälan eller utsaga om överträdelse av bestämmelse som gäller för den som myndighetens verksamhet avser, som kan avslöja anmälarens identitet.

Tystnadsplikten som följer av den nya sekretessbestämmelsen ska ha företräde framför meddelarfriheten.

Sekretessen ska gälla i högst femtio år.

Nuvarande bestämmelse om sekretess i 1 kap. 10 § lagen om bank- och finansieringsrörelse och 1 kap. 11 § lagen om värdepappersmarknaden ska utvidgas i motsvarande .

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Svenska Fondhandlareföreningen* tillstyrker att ett relevant skydd införs för anmälare. Fondhandlareföreningen ställer sig dock frågande till bedömningen om absolut sekretess och undantag från meddelarfriheten. Detta synes bygga på en tolkning av kravet på att medlemsstaterna ska "säkerställa" att uppgifterna inte röjs. Fondhandlareföreningen anser vidare att det vore positivt om förhållandet mellan det föreslagna skyddet och exempelvis reglerna om tystnadsplikt i lagen (2005:377) om straff för marknadsmissbruk vid handel med finansiella instrument kunde utvecklas närmare.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 71.2 d i kapitaltäckningsdirektivet ställs krav på medlemsstaterna att införa regler som säkerställer att identiteten på den person som rapporterar en överträdelse inte röjs. Av direktivet följer att det är rapportering av överträdelser av bestämmelser som genomför kapitaltäckningsdirektivet och överträdelser av tillsynsförordningen som avses (artikel 71.1). Ett sådant skydd behöver inte erbjudas om det med stöd av nationell rätt krävs att identitetsuppgifterna röjs för att kunna utreda överträdelsen vidare eller överlämna ärendet för en rättslig process. Enligt artikel 71.3 ska de interna rapporteringssystemen ha samma identitetsskydd som gäller om anmälan ges in till en myndighet.

Ett skydd för anmälarens identitet kan uppnås på två sätt: antingen genom att föreskriva att den som anmäler ska uppge sitt namn men där- efter erbjuda ett skydd för att anmälarens identitet inte röjs

(sekretesskydd), eller genom att ställa krav på anonyma anmälningar. Den s.k. ”artikel 29-gruppen” har i sin rapport belyst bl.a. frågan om anonyma rapportörer i förhållande till direktivets krav om en korrekt behandling av personuppgifter. Arbetsgruppen anser att visseblåsar-system som huvudregel ska behandla endast rapporter där anmälarnas namn framgår. Skyddet för enskilda bör i stället tillgodoses genom garantier om att identiteten kommer behandlas konfidentiellt och inte lämnas ut till tredje part. Gruppen framhåller att det i och för sig inte bör föreligga något förbud mot anonyma rapporter, men system bör inte marknadsföras såsom att detta är tillåtet samt att den som vill lämna sin anmälan anonymt bör göras medveten om att dess identitet kan komma att röjas i ett senare skede av förfarandet. Artikel 29-gruppens slutsatser talar för att skydd för identitetsuppgifter bör genomföras genom bestämmelser om sekretess.

Regeringen ser inte skäl att göra någon annan bedömning än vad som framkommit i ”artikel 29-gruppens” rapport och anser att artikel 71.2 d i kapitaltäckningsdirektivet bör genomföras genom att det införs nya bestämmelser om sekretess i befintlig lagstiftning.

Skydd för identiteten hos Finansinspektionen

En anmälan som en enskild lämnar in till Finansinspektionen blir en allmän handling hos myndigheten. Uppgifterna i en sådan handling kan beläggas med sekretess i den omfattning som anges i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400), förkortad OSL. Nuvarande bestämmelser om sekretess för uppgifter som i inspektionens tillsynsverksamhet erbjuder inte något skydd för en anmälarens identitet utom i de fall som den som gör anmälan trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med institutet i fråga (se 30 kap. 4 § 2 OSL) eller om uppgifterna lämnas i samband med en viss typ av ärende för vilket det finns särskilda bestämmelser om sekretess (se 30 kap. 5 och 6 §§ OSL).

Frågan om sekretess ska gälla eller inte och sekretessens räckvidd och styrka är alltid en avvägning mellan olika intressen och lagstiftning bör inte införas som onödigt avlägsnar sig från den grundlagsfästa offentlighetsprincipen. Som en genomgående princip i svensk rätt gäller därför att sekretess bör gälla endast i den omfattning som är nödvändigt för att skydda det intresse som ligger till grund för bestämmelsen.

I förevarande fall ställer direktivet tydliga krav om att en anmälarens identitet ska vara föremål för sekretess. Sekretessens räckvidd är begränsad till den myndighet som tar emot anmälan (Finansinspektionen). Enligt regeringens mening bör därför sekretess införas till skydd för sådana uppgifter som framkommer i en anmälan till Finansinspektionen om överträdelse av bestämmelse som gäller för den som myndighetens verksamhet avser, som på något sätt kan avslöja vem anmälaren är. Sekretessen bör alltså kunna omfatta även andra uppgifter än anmälarens namn, under förutsättning att uppgifterna kan avslöja vem anmälaren är.

När det övervägs att införa en ny sekretessbestämmelse i OSL ska det alltid göras en avvägning mellan sekretessintresset och insynsintresset (prop. 1979/80:2, Del A, s. 75f). När skälen för att införa en sekretessbestämmelse anses väga tyngre än insynsintresset kommer avvägningen

mellan skyddsintresset och allmänhetens intresse av insyn normalt till uttryck genom att sekretessbestämmelsen förses med ett skaderekvisit. Vid raka skaderekvisit är utgångspunkten att uppgifterna är offentliga och att sekretess bara gäller om det kan antas att viss skada uppstår om uppgifterna lämnas ut. Vid det omvända skaderekvisitet är utgångspunkten den omvända, dvs. att uppgifterna omfattas av sekretess, men får lämnas ut om det står klart att uppgiften kan röjas utan att viss skada uppstår. Sekretessen enligt en viss bestämmelse kan även vara absolut, vilket innebär att de uppgifter som är föremål för sekretess ska hemlighållas utan någon skadeprövning om uppgifterna begärs ut. Genom att använda sig av olika skaderekvisit säkerställs att uppgifter inte beläggs med mer sekretess än vad som är oundgängligt nödvändigt för att skydda det intresse som har föranlett bestämmelsen.

Svenska Fondhandlareföreningen ifrågasätter om direktivet ska tolkas på så sätt att medlemsstaterna ska säkerställa att uppgifterna inte röjs. Artikel 71. 2 d föreskriver tydliga regler som "under alla omständigheter ser till att konfidentialiteten för den person som rapporterar om överträdelse begångna inom institutet garanteras, såvida inte offentliggörande i enlighet med nationell lagstiftning krävs i samband med ytterligare utredningar eller efterföljande rättsliga förfaranden". Enligt Europeiska Datatillsynsmannen bör sekretess för uppgiftslämnaren garanteras i alla faser av förfarandet så länge som detta inte strider mot nationella regler för rättsliga förfaranden. "Artikel 29-gruppen" har anfört att den som anklagas i en rapport på inga villkor ska kunna få information om anmälarens identitet, såvida det inte är fråga om att anmälaren uppsåtligt lämnat oriktiga uppgifter. Avsikten bör därför vara att för uppgifterna i fråga ska sekretess gälla utan hänsyn till om en enskild faktiskt kan anses lida skada eller men om uppgiften lämnas ut.

Syftet med att införa ett visuellblåsarsystem är att eventuella oegentligheter som påvisas inom instituten ska komma fram. För att uppnå ett effektivt och ändamålsenligt system är det därför angeläget att säkerställa att anmälarens identitet inte röjs. Enligt regeringens mening är det därför inte tillräckligt att tillförsäkra uppgifterna sekretess beroende på utfallet av en s.k. skadeprövning, där hänsyn tas till om ett utlämnande av uppgifterna kommer leda till att någon enskild lider skada eller men. För att kunna garantera anmälarens konfidentialitet bör därför absolut sekretess införas. Det innebär att uppgifterna i fråga inte får lämnas ut ens för det fall att det står klart att anmälaren inte kommer lida men om uppgifterna röjs. Om anmälan utreds vidare och leder till ett ärende hos Finansinspektionen eller en annan myndighet eller domstol, kan dock sekretesskyddet ge vika till följd av den rätt till insyn i ett mål eller ärende som tillkommer en part enligt processrättsliga regler. Enligt 10 kap. 3 § OSL kan en enskild, som på grund av sin partsställning har rätt till insyn i handläggningen, förvägras att ta del av en handling eller annat material i målet eller ärendet endast om det av hänsyn till allmänt eller enskilt intresse är av synnerlig vikt att en sekretessbelagd uppgift i materialet inte röjs. Det blir i sådana fall fråga om att röja en anmälarens identitet för att i enlighet med nationella bestämmelser kunna utreda en överträdelse vidare eller överlämna ärendet för en rättslig process, vilket medför att bestämmelsen är förenlig med artikel 71.

Rätten att meddela och offentliggöra uppgifter

Sekretess innebär både ett förbud att röja en uppgift, vare sig det sker muntligt eller genom utlämnande av allmän handling eller på annat sätt (3 kap. 1 § OSL). Sekretess innebär således både handlingssekretess och tystnadsplikt. Den rätt att meddela och offentliggöra uppgifter som följer av 1 kap. 1 § tryckfrihetsförordningen och 1 kap. 1 och 2 §§ yttrandefrihetsgrundlagen har som regel företräde framför tystnadsplikten. Det kan således vara tillåtet att muntligen lämna en uppgift till media eller själv publicera uppgiften trots att uppgiften är belagd med sekretess, trots att det alltså föreligger förbud mot att lämna ut den handling där den sekretessbelagda uppgiften framgår. Bestämmelser om tystnadsplikt kan dock genom föreskrifter i OSL ges företräde framför rätten att meddela och offentliggöra uppgifter.

Meddelarfriheten har sin grund i att de vanliga sekretessbestämmelserna ger uttryck för ganska allmänna avvägningar mellan insyns- och sekretessintressena på de berörda områdena (prop. 1979/80:2 Del A s. 104). Det finns således större anledning att överväga undantag från meddelarfriheten i fråga om sekretessregler utan skaderekvisit och sådana som gäller med ett omvänt skaderekvisit än i andra fall (a. prop. s. 111).

Konstitutionsutskottet har nyligen uttalat att som grundprincip bör stor återhållsamhet iaktas vid prövning av om undantag från meddelarfriheten ska göras i ett särskilt fall (se konstitutionsutskottets yttrande 2012/13:KU3y s. 5). Syftet med visselblåsarsystem är att möjliggöra för samtlig personal att utan rädsla för repressalier kunna rapportera om allvarliga händelser begångna inom institutet. För att uppnå detta syfte är det nödvändigt att garantera konfidentialiteten för anmälaren. Enligt regeringens mening krävs det därför att tystnadsplikten ges företräde framför meddelarfriheten.

Svenska Fondhandlareföreningen anser att det vore positivt om förhållandet mellan det föreslagna skyddet och reglerna om tystnadsplikt i lagen om straff för marknadsmissbruk vid handel med finansiella instrument kunde utvecklas. Enligt 7 § i den lagen kan den som uppsåtligt röjer information som han eller hon inser eller borde inse är insiderinformation dömas för obehörigt röjande av insiderinformation utom i de fall då röjandet sker som ett normalt led i fullgörande av tjänst, verksamhet eller åliggande. Enligt regeringens mening bör lämnandet av uppgifter som kan antas vara insiderinformation inom ramen för system för visselblåsning inte utgöra ett obehörigt röjande av insiderinformation.

Sekretesstid och sekretessbestämmelsens placering

De flesta bestämmelser om sekretess brukar begränsas i tiden. I arbetsrelaterade förhållanden brukar sekretessen gälla i högst femtio år (se t.ex. 28 kap. 11, 13 och 14 §§ OSL). Den nya bestämmelsen om sekretess bör gälla lika länge, dvs. högst femtio år.

Grunden för det utvidgade sekretesskyddet är att erbjuda ett skydd för enskilda så att de uppmuntras att lämna tips om överträdelser av bestämmelse som gäller för den som myndighetens verksamhet avser (se skäl 61 i kapitaltäckningsdirektivet).

Bestämmelsen bör hänföras till 30 kap. OSL om sekretess till skydd för enskild i verksamhet som avser tillsyn m.m.

Skydd för enskildas personuppgifter hos instituten

Regleringen i OSL om begränsningar av enskildas rätt att ta del av allmänna handlingar är inte direkt tillämpliga inom den privata sektorn. Sektorslagstiftningen innehåller i stället särskilda regler om sekretess och tystnadsplikt, som riktar sig mot instituten. I 1 kap. 10 och 11 §§ lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, förkortad LBF finns bestämmelser om den s.k. "banksekretessen". Banksekretessen gäller för uppgifter om enskildas förhållanden till kreditinstitut och innebär att sådana uppgifter inte får bli föremål för ett obehörigt röjande. Som obehörigt röjande avses inte att uppgifterna lämnas med stöd av lag eller om ett uppgiftslämnande krävs för att institutet ska kunna fullgöra kundens uppdrag eller om kunden lämnat samtycke till att institutet lämnar ut uppgifter om honom eller henne. Intern information inom banken som påkallas av bankens lojala intressen anses inte heller vara obehörigt röjande (se prop. 2002/03:139 s. 478f). Sådan information får då lämnas endast till den eller de avdelningar eller till den personkrets där de behövs för verksamheten. Uppgifter om bankkunder får inte bli föremål för någon allmän information inom banken (se prop. 2002/03:139 s. 479).

Skyddet ger även vika om det under en utredning enligt bestämmelserna om förundersökning i brottmål begärs av undersökningsledare eller om det i ett ärende om rättslig hjälp i brottmål på framställning av en annan stat eller en mellanfolklig domstol begärs av åklagare (se 1 kap. 11 § LBF). Överträdelse av bestämmelser om tystnadsplikt är som huvudregel straffbara enligt 20 kap. 3 § brottsbalken. I 1 kap. 10 § tredje stycket LBF anges dock att ansvar enligt 20 kap. 3 § brottsbalken inte ska följa för den som bryter mot banksekretessen. För anställda hos värdepappersbolagen finns en liknande reglering om tystnadsplikt i 1 kap. 11 och 12 §§ lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden. Bestämmelserna är utformade med bestämmelsen om banksekretess som förebild.

För att säkerställa ett skydd för en anmälares identitet i enlighet med vad som avses i direktivet bör enligt regeringens mening bestämmelserna om sekretess för kreditinstitut och värdepappersbolag utvidgas till att omfatta uppgifter om enskildas personliga förhållanden som lämnas inom ramen för institutens särskilda rapporteringssystem och som på något sätt kan avslöja vem anmälaren är. I likhet med vad som gäller enligt nuvarande bestämmelse om sekretess, bör sekretesskyddet endast omfatta skydd för obehörigt röjande. Enligt regeringens mening bör ledning för hur det s.k. obehörighetsrekvisitet ska tillämpas kunna sökas utifrån det nuvarande obehörighetsrekvisitet.

I linje med vad som gäller för nuvarande bestämmelse om banksekretess, bör sekretesskyddet inte straffbeläggas.

En utvidgning av banksekretessen medför att institut inte heller med stöd av personuppgiftslagen behöver avslöja anmälares identitet för den som anmälan avser (jfr ovan).

13 Ikraftträdande

Regeringens förslag: Lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag, lagen om införande av lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag, lagen om kapitalbuffertar, lagen om införande av lagen om kapitalbuffertar samt de följdändringar som syftar till att i svensk rätt genomföra kapitaltäckningsdirektivet och de bestämmelser som kompletterar tillsynsförordningen ska träda i kraft den 1 augusti 2014.

Kapitalbufferten för systemviktiga institut ska börja tillämpas den 1 januari 2016.

Kapitalbufferten för globalt systemviktiga institut ska införas gradvis under en övergångsperiod.

Finansinspektionens möjlighet att hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan myndighet inom EES till Eba för tvistlösning i sådana situationer som avses i artiklarna 41.2, 43.5, 50.4 och 51.2 i kapitaltäckningsdirektivet ska börja tillämpas fr.o.m. det datum som regeringen bestämmer.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 162 i kapitaltäckningsdirektivet ska medlemsstaterna senast den 31 december 2013 anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet. Bestämmelserna ska tillämpas fr.o.m. den 1 januari 2014.

Det har inte varit möjligt att genomföra direktivet inom föreskriven tidsfrist. Det är därför angeläget att det genomförs så snart som möjligt. De nu föreslagna lagändringarna bör därför träda i kraft så snart det är möjligt, vilket bedöms vara den 1 augusti 2014.

Enligt artikel 162.2 i kapitaltäckningsdirektivet ska reglerna om kapitalbuffertar börja tillämpas fr.o.m. den 1 januari 2016.

Artikel 160.6 ger emellertid medlemsstaterna möjlighet att fastställa en kortare övergångsperiod för kapitalkonserveringsbufferten och den kontracykliska kapitalbufferten. Enligt regeringens mening bör denna möjlighet utnyttjas (se övervägandena i avsnitt 7). Detta innebär att reglerna avseende dessa buffertar kommer att börja tillämpas den 1 augusti 2014.

Enligt artikel 162.5 ska bestämmelserna om kapitalbuffertar för systemviktiga institut börja tillämpas först den 1 januari 2016.

Enligt artikel 162.5 ska bufferten för globalt systemviktiga institut införas under en övergångsperiod. Det innebär att 25 procent av G-SII påslaget ska tillämpas under 2016, 50 procent under 2017, 75 procent under 2018, för att fullt ut gälla fr.o.m. 2019.

Finansinspektionens möjlighet att hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan myndighet inom EES till Eba för tvistlösning i sådana situationer som avses i artiklarna 41.2, 43.5, 50.4 och 51.2 i kapitaltäckningsdirektivet bör tillämpas från och med det datum som regeringen bestämmer. Se överväganden i avsnitt 9.5 och 10.3.

14 Förslagets konsekvenser

14.1 Allmänt

De nya EU-rättsakterna, tillsynsförordningen och kapitaltäckningsdirektivet, medför att kreditinstitut och värdepappersföretag måste hålla större kapitalreserver av bättre kvalitet jämfört med tidigare kapitaltäckningsregler. Därutöver ställs det både nya och striktare krav på institutens bolagsstyrning och riskhantering. Av de nya reglerna följer också att administrativa sanktioner kan dömas ut mot såväl institut som fysiska personer.

Målet med de nya rättsakterna är att bygga upp en bättre beredskap hos finansiella institut att hantera olika finansiella störningar och minska sannolikheten för framtida finansiella kriser.

Reglerna i tillsynsförordningen blir direkt tillämpliga i medlemsstaterna fr.o.m. den 1 januari 2014. För medlemsstaterna gäller att de ska ha antagit och offentliggjort de lagar och författningar som är nödvändiga för att följa bestämmelserna i direktivet, vid det datum som EU-förordningen ska börja tillämpas. Det finns därför ett behov av att komplettera EU-förordningen med nationell lagstiftning.

I fråga om kapitaltäckningsdirektivet ska medlemsstaterna senast den 31 december ha genomfört direktivet i nationell rätt och bestämmelserna ska tillämpas fr.o.m. den 1 januari 2014.

Regelrådet har avstyrkt genomförandet av de föreslagna åtgärderna eftersom de administrativa kostnaderna är ofullständigt beskrivna. Regeringen konstaterar att en medlemsstat är skyldig att vidta de åtgärder som krävs för att genomföra direktivet i nationell rätt. Om medlemsstaterna inte vidtar åtgärder på nationell nivå kan kommissionen inleda ett förfarande om fördragsbrott, vilket i sin tur kan medföra att böter utdöms.

De nya kapitaltäckningsreglerna ska införas gradvis under 2014 till 2019. Avsikten med en gradvis tillämpning är att ge instituten tid att anpassa sig till de nya högre kapitalkraven och samtidigt upprätthålla kreditgivningen till den reala ekonomin. Direktivet öppnar dock upp för viss nationell flexibilitet i detta avseende. Medlemsstaterna kan t.ex. välja att införa buffertkraven tidigare än vad direktivet föreskriver. Vissa instrument, som systemriskbufferten och bufferten för övriga systemviktiga institut, är dessutom frivilliga att införa. Direktivet ger även möjlighet för medlemsstaterna att undanta vissa institut från buffertkraven, förutsatt att undantaget inte utgör ett hot mot den finansiella stabiliteten.

Med hänsyn till den svenska banksektorns omfattande storlek i förhållande till BNP, dess beroende av utländsk marknadsfinansiering och den dominerande ställningen som fyra banker innehar, är det regeringens uppfattning att Sverige bör utnyttja möjligheten att tillämpa kapitalkraven i förtid. Det är även i linje med den överenskommelse som Finansdepartementet, Riksbanken och Finansinspektionen slöt 2011 (novemberöverenskommelsen) då det beslutades att svenska banker ska ha ett kärnprimärkapital motsvarande 10 procent 2012 och 12 procent

2015. Mot bakgrund av detta anser regeringen att det inte är motiverat att utreda alternativa möjligheter, såsom *Regelrådet* efterlyser i sitt yttrande.

I tabell 1 nedan följer en översikt av hur många institut som står under Finansinspektionens tillsyn och som kommer att påverkas av kapitaltäckningsdirektivet. Därtill påverkas även ca 60 finansiella företagsgrupper.

Tabell 1) Finansiella institut som berörs av kapitaltäckningsdirektivet

Banker	89
Kreditmarknadsföretag	45
Värdepappersbolag	125
Fondbolag	74 (32 med diskretionär förvaltning)
AIF-förvaltare	1
Betalinstitut	25
Institut för e-pengar	3

14.2 Samhällsekonomiska konsekvenser

Finansiella kriser är dyra

Den globala finanskrisen orsakade omfattande förluster för samhälls ekonomin med stora ekonomiska förluster och ökad press på de offentliga finanserna som följd. Enligt IMF:s beräkningar uppgick kostnaderna av krisen för de europeiska bankerna under åren 2007–2010 till nästan 1 000 miljarder euro eller åtta procent av EU:s BNP. Eurostat har också beräknat att den ekonomiska nedgång som följde av finanskrisen medförde ett produktionsbortfall i EU på sex procent under 2009. Utöver det produktionsbortfall som inträffar i samband med finansiella kriser kan dessa även leda till långsiktiga effekter genom att BNP för en överskådlig framtid ligger på en lägre nivå än om krisen inte hade inträffat.

Finanskrisen medförde också omfattande statsfinansiella kostnader. Mellan oktober 2008 och oktober 2010 vidtogs stödåtgärder motsvarande 4 600 miljarder euro eller 39 procent av EU:s BNP och av dessa realiserades mer än 2 000 miljarder euro under 2008 och 2009 enligt EU-kommissionen. De offentliga finanserna har också pressats av minskade skatteintäkter till följd av den ekonomiska nedgången.

Buffertar ska innehålla mer kapital av bättre kvalitet

De positiva samhällsekonomiska effekterna av att bankerna håller mer kapital av högre kvalitet uppstår på grund av flera olika faktorer. För det första bidrar ökade kapitalkrav till att minska sannolikheten för att samhället ska drabbas av bankkriser. Det beror på att kapitalet utgör en buffert som gör det möjligt att fortsätta verksamheten även vid stora förluster under ett enskilt år. Skulle bankerna ändå få så stora problem att verksamheten måste upphöra, fungerar kapitalet som en buffert som kan täcka förlusterna och förhindra att andra intressenter drabbas. Det bidrar i sin tur till att en mer ordnad hantering av situationen och sannolikt ett minskat behov av eventuella statliga stödåtgärder.

För det andra bidrar högre kapitalkrav till att riskerna i banksektorn minskar, vilket i sin tur bör leda till att aktieägarnas avkastningskrav minskar. Det handlar alltså om att bankernas beteende påverkas och att risktagandet minskar, vilket i sin tur minskar sannolikheten för en bankkras.

För det tredje bidrar högre kapitalnivåer till att minska risken för allvarliga störningar i kreditutbudet då konjunkturen viker, och därmed också till att mildra konjunktursvängningar.

De negativa samhällsekonomiska effekterna av högre kapitalnivåer uppstår genom att bankernas totala kapitalkostnad ökar, eftersom eget kapital är en dyrare finansieringskälla än lånat kapital. Om bankerna väljer att kompensera sig för den ökade kostnaden genom att höja sina utlåningsräntor, och om utlåningsvolymerna därmed blir lägre, blir konsekvensen att BNP-nivån blir lägre.

Det bör poängteras att finansiella kriser i ett land i allmänhet uppkommer med långa mellanrum (även om kostnaden blir stor när de inträffar), vilket innebär att ekonomin måste kunna hantera de sammanlagda kortfristiga kostnaderna av höjda kapitalkrav. Därför är det viktigt att kvantifiera dessa kortsiktiga effekter i termer av lägre BNP och de negativa effekter som det medför för de offentliga finanserna.

Effekter på BNP av höjda kapitalnivåer

Resultaten av flertalet studier indikerar att en ökning av kapitalnivån med en procentenhet leder till att BNP-nivån minskar med 0,1–0,3 procent. Effekten tycks delvis bero på var i konjunkturen/kreditcykeln ekonomin befinner sig och hur förhållandena på de finansiella marknaderna ser ut när kapitalnivåerna höjs. Finansdepartementets effektberäkningar tyder på att BNP-nivån minskar med runt 0,3 procent när kapitalnivån ökar med en procentenhet.

En minskning av BNP minskar den offentliga sektorns inkomster och transfereringar. En BNP-försvagning med 0,1-0,3 procent skulle således innebära att de offentliga finanserna försvagas med i storleksordningen 0,9-2,7 miljarder kronor. Dessa offentligfinansiella konsekvenser förutsätter dock att den offentliga sektorn inte anpassar sin konsumtion och investeringar till den lägre BNP-nivån.

Påverkan på de offentliga finanserna beror till stor del också på bankernas möjligheter att övervältra de utökade kapitalbaskostnaderna på sina utlåningsräntor på kort respektive lång sikt. Utan ett antagande om övervältring och andra beteendeförändringar uppstår inga bruttokostnader för de offentliga finanserna. Nettoeffekten av åtgärden blir 0,5-1,4 miljarder kronor det första året, eftersom det antas full övervältring av kostnaden på de rörliga lånen. Den varaktiga effekten av åtgärden, när hänsyn även tagits till övervältring över längre period, blir ca 1-3 miljarder kronor. Nettoeffekten visar hur det finansiella sparandet påverkas ett visst år, medan den varaktiga effekten är den bestående effekten utan koppling till de offentliga finanserna ett visst år. Osäkerheten i denna typ av beräkningar är dock stor.

Lämpliga kapitalnivåer för samhällsekonomin

Ett antal utredningar har uppskattat storleken på långsiktigt lämpliga kapitalnivåer i ett banksystem genom att jämföra storleken på de positiva och negativa samhällsekonomiska effekterna vid olika kapitalnivåer på det egna kapitalet. I det fall där de positiva effekterna är större än de negativa effekterna följer en långsiktigt högre nivå på BNP. Sammanfattningsvis indikerar dessa utredningar att nivåer på det egna kapitalet på 10–20 procent av de riskvägda tillgångarna leder till de långsiktigt mest fördelaktiga samhällsekonomiska utfallen.¹⁰⁷ Riksbanken har med samma angreppssätt uppskattat lämpliga nivåer för det svenska banksystemet och konstaterar att dessa torde ligga inom intervallet 10 till 17 procent.¹⁰⁸

Tabell 2 nedan sammanfattar resultaten av några studier som uppskattar den lämpliga kapitalnivå då BNP-nivån på lång sikt blir som högst.

Tabell 2: Lämpliga kapitalnivåer

Procent	Uppskattad kapitalnivå
Bank of England (2010) ¹	10–15
EEAG (2011) ²	≥ 13
BCBS (2010) ³	13–15
Miles et al. (2011)	16–20
Riksbank (2011)	10–17

¹ Bank of England (2010), "The long term economic impact of higher capital levels", i Bank of England (2010) Financial Stability Report, nr 27, juni.

² EEAG (2011), "The EEAG Report on the European Economy, i Taxation and Regulation of the Financial Sector, CESifo, Munich 2011, 147-169.

³ Basel Committee on Banking Supervision (BCBS) (2010a) "An assessment of the long term economic impact of the new regulatory framework", augusti.

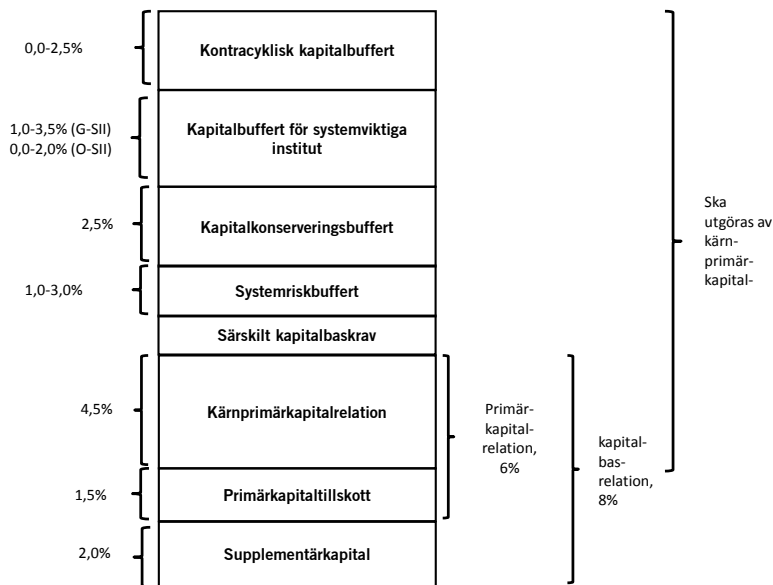
⁴ Riksbanken (2011), "Lämplig kapitalnivå i svenska storbanker – en samhällsekonomisk analys"

Enligt det nya kapitäläckningsdirektivet ska instituten vid varje tidpunkt hålla kärnprimärkapital motsvarande minst 4,5 procent av institutens totala riskvägda exponeringsbelopp. Detta är mer än dubbelt så mycket jämfört med kraven i tidigare regelverk. Därtill ställs det krav på att institutets primärkapital ska utgöra minst 6 procent av de totala riskvägda exponeringsbeloppen. Slutligen ska den totala kapitalrelationen, dvs. institutens kapitalbas som andel av institutens totala riskvägda exponeringsbelopp, vara minst 8 procent. I figur 1 åskådliggörs de kapitalkrav som följer av tillsynsförordningen och kapitäläckningsdirektivet.

¹⁰⁷ Bank of England (2010), Macroeconomic Assessment Group (2010), Institute of International Finance (2011), LEI-rapporten (2010), Miles et al. (2011).

¹⁰⁸ Lämplig kapitalnivå i svenska storbanker – en samhällsekonomisk analys, Sveriges riksbank, december 2011.

Figur 1: Kapitalkrav

Kapitalkrav för den svenska banksektorn

De svenska storbankerna är stora i förhållande till den svenska ekonomin. Därmed är riskerna för samhället större i Sverige än i länder med en mindre banksektor. Ett skäl till att vissa svenska banker är stora i förhållande till ekonomin är att de har en betydande utlandsverksamhet. Det gör det svårare för den svenska staten att hantera en bank i kris, eftersom krishanteringen då involverar fler myndigheter och olika legala ramverk. De svenska storbankerna finansierar sig dessutom i större omfattning i utländsk valuta än jämförbara utländska banker. Det innebär att de svenska bankerna är sårbara för störningar på de internationella finansiella marknaderna. En annan risk för svensk del är att banksystemet är koncentrerat. Ett fåtal stora banker, Handelsbanken, Nordea, SEB och Swedbank, dominerar den svenska marknaden och dessa banker lånar löpande ut stora summor till varandra. Därmed kan problem i en enskild bank snabbt spridas till de andra bankerna.

I november 2011 kommunicerade Finansdepartementet tillsammans med Riksbanken och Finansinspektionen att ambitionen är att ålägga de finansiella institut som är systemviktiga ett kapitalpåslag för systemrisk (novemberöverenskommelsen). Påslaget ska vara 3 procent från 2013 och 5 procent från 2015 och gäller utöver det särskilda kapitalbaskravet och den kontracykliska kapitalbufferten. Kravet ska åtminstone omfatta de fyra svenska storbankerna, dvs. Handelsbanken, Nordea, SEB och Swedbank och ska ställas på gruppnivå.

Under de perioder en kontracyklisk kapitalbuffert på 2,5 procent aktiveras kommer kravet på kärnprimärkapitalrelationen maximalt uppgå till 14,5 procent för de systemviktiga instituten och 9,5 procent för de

institut som inte är systemviktiga. Det totala kapitalkravet kommer i detta fall, bortsett från det särskilda kapitalbaskravet, att maximalt uppgå till 18 procent för de systemviktiga instituten och 13 procent för de institut som inte är systemviktiga.

Ett fallissemang i någon av de systemviktiga bankerna i Sverige medför troligtvis en hög kortsiktig samhällsekonomisk kostnad men också en stor permanent effekt på ekonomin. I Riksbankens studie "Lämplig kapitalnivå i svenska storbanker – en samhällsekonomisk analys" argumenteras för att kapitalkraven för de svenska storbankerna bör ligga mellan 10-17 procent av de riskvägda tillgångarna. I dessa beräkningar har det dock inte tagits hänsyn till de kostnader som olika statliga ingripandeåtgärder medför och inte heller till att en krissituation vanligtvis uppstår långt innan en bank är insolvent. Beräkningarna tar inte heller hänsyn till banksektorns växande storlek och komplexitet. Enligt regeringens mening är det därför rimligt att bankernas kapitaltäckning bör ligga i den övre delen av det angivna intervallet.

Ett fallissemang i någon av de icke systemviktiga bankerna i Sverige medför troligtvis en låg kortsiktig samhällsekonomisk kostnad och har sannolikt en liten permanent effekt på ekonomin. Kravet på dessa banker om 9,5 procent med den kontracykliska kapitalbufferten aktiverad bedöms därför vara väl avvägd ur ett samhällsekonomiskt perspektiv.

14.3 Konsekvenser för enskilda institut av att hålla mer kapital

Enligt viss ekonomisk teori ska finansieringsstrukturen i en bank, under vissa förutsättningar, inte spela någon roll för dess lönsamhet. Även om eget kapital oftast är en dyrare form av finansiering än att låna upp motsvarande belopp på marknaden, kompenseras det av att banken är mer motståndskraftig mot störningar på de finansiella marknaderna ju högre andel eget kapital den har. När risken för att banken ska fallera minskar kommer, allt annat lika, ägarnas avkastningskrav minska. Av samma anledning finns det skäl att tro att bankernas upplåningskostnader kan minska något då kapitalnivån ökar, och att refinansieringsrisken minskar.

I verkligheten spelar även andra faktorer in som ökar den totala finansieringskostnaden av att hålla mer eget kapital. Att finansiera sig genom lån har t.ex. skattemässiga fördelar, då ränteutgifter är avdragsgilla utgifter i verksamheten medan utdelningar måste göras av beskattade vinstemedel. Det gör lån billigare i förhållande till eget kapital. Därtill har banker ett antal explicita och implicita statsgarantier som medför lägre kostnad för lånefinansiering. Det faktum att staten indirekt skyddar krisande banker via bl.a. insättningsgarantin bidrar till att privatpersoner inte anpassar sina avkastningskrav fullt ut till de risker som bankerna tar. För aktieägare ser det däremot annorlunda ut. De kan inte förvänta sig samma stöd, utan förlorar ofta en stor del av sin investering om banken får problem. På det hela taget kommer ökade kapitalkrav sannolikt leda till ökade finansieringskostnader för de enskilda instituten.

Vilken effekt det får på bankernas lönsamhet beror på vilka möjligheter bankerna har att skjuta över kostnaderna på kunderna eller på aktieägarna.

Om bankerna väljer att skjuta över kostnaderna på sina kunder kan de göra det genom att exempelvis öka utlåningsräntan och genom att ta ut högre avgifter för sina tjänster. Villkoren i låneavtalen kommer sålunda att ha stor betydelse för i vilken utsträckning kostnaderna kan övervältras på kunderna. Bankerna skulle på kort sikt kunna öka utlåningsmarginalerna på nya lån och lån som ska omförhandlas (när räntebindningstiden gått ut). Räntan på andra lån kan endast ändras gradvis på grund av avtalsvillkoren.

Resultaten i olika studier antyder att utlåningsräntorna kan höjas mellan 0,1–0,18 procentenheter som en konsekvens av att bankerna höjer sin kärnprimärkapitalrelation med en procentenhet. Med detta antagande som utgångspunkt kan man konstatera att effekten på bankernas lönsamhet uppskattas bli ca 0,17–0,3 procentenheter för varje procentenhet som de ökar sina kapitalrelationer. Det bör dock noteras att beräkningar utgår från att aktieägarnas avkastningskrav är oförändrat. Om den förväntade avkastningen på bankerna däremot minskar, behöver bankerna inte lägga över hela den ökade kapitalkostnaden på sina kunder via utlåningsräntor.

I tabell 3 nedan visas bankernas kärnprimärkapitalrelation beräknat både med och utan övergångsregler samt utifrån bankernas tolkning av bestämmelserna i Basel 3-överenskommelsen.

Tabell 3: Bankernas kärnprimärkapitalrelation enligt olika definitioner i deras delårsrapporter fjärde kvartalet 2013.

Procent.

	Med övergångsregler	Utan övergångsregler (Basel 2)	Basel 3
Nordea	11,0	14,9	13,9
SHB		19,2	18,9
SEB	11,1	17,8	15,1
Swedbank	10,8	18,7	18,3
LF Bank	7,8	14,9	14,4
SBAB	6,9	23,3	

Källa: Bankernas resultatrapporter

Riksbankens stresstester och konstaterandet att mindre institut redan håller en stor andel kärnprimärkapital talar för att eventuella problem med att införa buffertkraven i förtid bör bli begränsade. Dessutom ges instituten längre tid att förbereda sig när det gäller den kontracykliska kapitalbufferten då den ansvariga myndighetens beslut om att aktivera eller höja bufferten i normalfallet först kan tillämpas efter 12 månader. Det bör särskilt betonas att även om bankerna har ökat sitt kärnprimärkapital har det i första hand skett genom att de har minskat sina riskvägda tillgångar. Det framgår när man jämför skillnaden mellan bankernas riskjusterade och icke-riskjusterade kapitalrelationer (Riksbankens rapport Finansiell stabilitet 2/2013, diagram 4.16, s. 47).

Medan svenska banker har mycket kapital i förhållande till de riskvägda tillgångarna, är andelen kapital i förhållande till totala tillgångar mindre. För att öka den icke-riskjusterade kapitalrelationen kan det därför bli nödvändigt för bankerna att öka sina kärnprimärkapitalnivåer i ännu högre utsträckning. Det är också möjligt att Finansinspektionens samlade kapitalbedömning av bankerna (pelare 2-påslag) medför ytterligare kapitaltryck för vissa banker. Det kan inte heller uteslutas att krav från marknaden medför att bankerna själva väljer att ha en nivå på det egna kapitalet som överstiger kapitalkravet som regleringen kräver.

Ökade administrativa kostnader

För det stora flertalet av instituten kommer det nya regelverket sannolikt medföra en viss ökning av de administrativa kostnaderna. Förutom att existerande it- och rapporteringssystem måste anpassas har även rapporteringskraven blivit fler och mer omfattande. Att sätta en exakt siffra på dessa kostnader, som *Regelrådet* efterfrågar i sitt yttrande, är däremot svårt, eftersom de sannolikt kommer att variera beroende på institutens storlek, nuvarande tekniska system och affärsmodeller. Mindre institut har t.ex inte samma möjlighet som de stora bankerna att utnyttja skalfördelar, vilket kan medföra att kostnaderna därför upplevs som mer betungande. Med beaktande av proportionalitetsprincipen bör det övriga regelverket inte innebära att det ställs orimliga krav på små och medelstora företag. Det är också rimligt att anta att många institut redan har stora delar av erforderligt rapporteringssystem på plats, som en följd av de anpassningar som krävdes av tidigare kapitaltäckningsdirektiv (CRD III).

Stabil banksektor ger ökad internationell konkurrenskraft

Förslaget att tillämpa kapitalkonserveringsbufferten och delar av den kontracykliska kapitalbufferten i förtid, samt att införa den frivilliga O-SII bufferten och systemriskbufferten betyder att det kommer att ställas hårdare kapitalkrav på svenska institut jämfört med institut i andra medlemsstater. Regeringen gör dock bedömningen att de svenska instituten sammantaget kan dra fördel av en stabilare finanssektor. En bättre motståndskraft gynnar såväl instituten själva som andra aktörer på finansmarknaden. Riksbankens stresstester visar dessutom att de svenska storbankerna är välkapitaliserade och har goda förutsättningar att uppfylla de nya kapitalkraven (Finansiell stabilitet 1/2013, Tabell A:5, s. 60). Motsvarande utredningar finns inte för små- och medelstora kreditinstitut och värdepappersföretag. Det kan dock konstateras att mindre institut i dag oftast täcker kapitalbaskraven med kärnprimärkapital.

Bättre kapitaltäckning leder till utjämnad konkurrens inom landet

En ytterligare konsekvens av de nya och högre kapitaltäckningskraven är att konkurrensen på den svenska bankmarknaden i någon mån kan komma att utjämnas. Genom kravet på högre kapitaltäckning minskar risken för att staten ska behöva bidra med finansiella resurser för att rädda institut. Värdet av den implicita statsgarantin som finns för de svenska storbankerna kommer sålunda att minska, vilket främst gynnar

de mindre instituten i Sverige. Andra aktörer på finansmarknaden kommer generellt att gynnas av en jämnare konkurrenssituation, på samma sätt som konsumenter i allmänhet tjänar på en bättre konkurrens mellan företag.

Nya krav på bolagsstyrning och riskhantering medför initiala kostnader

Tillämpningen av de nya bestämmelserna för bolagsstyrning och riskhantering kommer att innebära utökade krav på institutens styrelser och riskhantering. Dock ska proportionalitetsprincipen beaktas för dessa bestämmelser, vilket innebär att åtgärderna ska tillämpas på ett sådant sätt att hänsyn tas till verksamhetens art, omfattning och komplexitet. Oaktat detta, kan åtminstone de initiala kostnaderna kopplade till valberedningens arbete och anpassningar av befintliga rutiner för tillsättningar av styrelser förväntas bli ansevära. Den nya reglering som införs kommer, beroende på hur den befintliga situationen ser ut i olika styrelser, kunna föranleda förhållandevis omfattande ändringar och anpassningar. I takt med att styrelsens sammansättning anpassas kan dessa kostnader dock förväntas sjunka och på längre sikt normaliseras. Någon kvantifiering av hur kostnadsbilden kan förväntas komma att se ut låter sig inte enkelt göras. Det kan vidare finnas i nuläget okända faktorer eller omständigheter som ytterligare kan öka eller motsatt sänka kostnaderna. Tillgången till kompetenta och erfarna kandidater till ledningsorgan kan förväntas utgöra en initialt försvårande omständighet som kan förväntas bli kostnadsdrivande. En positiv effekt, när anpassningen väl skett, kan förväntas bli att rekryteringsarbetet på sikt underlättas i takt med att fler personer i en bredare krets får erfarenhet av arbete i styrelser och därmed är tillgängliga för nya uppdrag. Ett av de underliggande syftena med regleringen – att arbetet i styrelsen genom en mer diversifierad sammansättning ska bli mera effektivt ur ett riskhanteringsperspektiv – ska också lyftas fram som en positiv konsekvens. Personer som sitter i styrelserna för finansiella institut ska ha de rätta förutsättningarna för att kunna sätta sig in i och verkligen förstå verksamheten och de risker som är förknippade med den för att kritiskt kunna granska och ifrågasätta beslut. Det är gynnsamt för det enskilda institutet och i förlängningen också det finansiella systemet.

De potentiellt negativa effekter som kan spilla över på icke-finansiella företag i form av ökade kostnader vid tillsättning av styrelser och försämrade konkurrenskraft är svåra att kunna göra någon kvalificerad bedömning av. Det är dock tänkbart att det åtminstone initialt kan bli tal om kostnader kopplade till mer eller mindre omfattande anpassningar.

Även inrättandet av ett system för visselblåsare kan innebära vissa administrativa kostnader för instituten. System för rapportering av missförhållanden kommer att behöva införas och andra anpassningar kan sannolikt också bli aktuella i anledning av det nya regelverket, vilket initialt kan innebära ökade kostnader för instituten.

De förändrade sanktionsreglerna bedöms inte öka den administrativa bördan för instituten.

14.4 Konsekvenser för myndigheter och domstolar

Genomförandet av direktivet medför ett visst ökat ansvar för Finansinspektionen och merarbete för Finansinspektionen när det gäller utökade krav på tillsynens innehåll och utövande samt på samarbetet och informationsutbytet med övriga myndigheter. Vidare medför nya krav för bolagsstyrning, beslut om sanktioner, utökade krav på riskhantering samt efterlevnaden av kraven i tillsynsförordningen och de regler som genomför kapitaltäckningsdirektivet i svensk rätt merarbete för inspektionen. Eba:s arbete med att ta fram tekniska standarder och riktlinjer innebär även merarbete för Finansinspektionen genom deltagandet i detta arbete. Det nya regelverkets ökade krav på rapporteringen från nationella tillsynsmyndigheter till de europeiska myndigheterna Eba, Esma och Eiopa samt ESRB innebär också ett ökat resursbehov för Finansinspektion då de blir utrapporterande myndighet av data. Finansinspektionen har i enlighet med förslag i budgetpropositionerna för 2012 och 2014 tillförts ökade resurser bl.a. för att stärka arbetet med regelverken, utvidga tillsynen och öka det internationella arbetet. Regeringen bedömer att merkostnaderna för Finansinspektionen med anledning av tillämpningen av de nya uppgifterna ska kunna hanteras inom för myndigheten befintliga ramar.

Enligt regeringens mening ställer det nya EU-regelverket krav på att Finansinspektionen har en stor och varaktig analyskapacitet för att löpande kunna göra bedömningar av ett stort antal makroekonomiska indikatorer. Denna kompetens finns i dag i viss utsträckning hos Finansinspektionen men ytterligare kapacitet kommer sannolikt att krävas. Kostnaderna för detta bedöms kunna hanteras inom för myndigheten befintliga ramar.

Finansinspektionens olika beslut kan överklagas vilket kan innebära en ökning av antalet mål hos allmän förvaltningsdomstol. Det bedöms dock endast röra sig om ett mindre antal. De budgetära konsekvenserna för domstolarna bedöms därför kunna hanteras inom de befintliga budgetramarna.

15 Författningskommentar

15.1 Förslaget till lag om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag

1 kap. Inledande bestämmelser

1 §

Lagen kompletterar Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (förkortad tillsynsförordningen). Genom lagen och de föreskrifter som avses komplettera lagen genomförs även delar av Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (förkortad kapitaltäckningsdirektivet).

En komplettering av lagen med föreskrifter möjliggörs genom de bemyndiganden som finns i 10 kap.

2 §

Paragrafens *första stycke* innehåller några definitioner som är grundläggande för förståelsen av bestämmelserna i lagen. Begreppet institut har en vidare innebörd än vad som följer av tillsynsförordningen. Definitionen av institut enligt denna lag innebär att samma definition som används i sektorslagstiftningen ska tillämpas.

Av *andra stycket* följer att övriga termer och uttryck i lagen har samma innebörd som de har enligt tillsynsförordningen.

3 §

Paragrafen överförs med vissa språkliga och redaktionella förändringar samt nya laghänvisningar från 1 kap. 2 § lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar (förkortad kapitaltäckningslagen). Bestämmelsen behandlas i prop. 2006/07:5 s. 388.

4 §

Paragrafen motsvaras av 1 kap. 1 § andra–fjärde styckena kapitaltäckningslagen, se bl.a. prop. 2005/06:45 s. 248 f. Ett tillägg har dock skett i form av en hänvisning till 7 kap. 6 a § lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder.

5 §

Av paragrafen framgår vilka kreditinstitut och aktiebolag med tillstånd att driva värdepappersrörelse som ska tillämpa tillsynsförordningen samt i vilken omfattning och på vilket sätt sådana företag ska tillämpa förordningen. Bestämmelsen medför att tillsynsförordningen äger tillämpning på fler institut än de som direkt omfattas av förordningen.

Avsikten är att säkerställa att samma institut som omfattas av kapitaltäckningslagens bestämmelser, även ska tillämpa tillsynsförordningen. I likhet med vad som gäller enligt den lagen ska reglerna om stora exponeringar inte tillämpas på Svenska skeppshypotekskassan (jfr 7 kap. 1 § kapitaltäckningslagen).

Övervägandena finns i avsnitt 6.6 – 6.8.

6 §

Paragrafen genomför artikel 4.1 i kapitaltäckningsdirektivet samt kompletterar tillsynsförordningen.

Paragrafens *första stycke* pekar ut Finansinspektionen som behörig myndighet att utöva tillsyn över att tillsynsförordningen och denna lag följs.

Enligt *andra stycket* är Finansinspektionen ansvarig myndighet för att enligt artikel 458 i tillsynsförordningen besluta om särskilda makrotillsynsåtgärder. Makrotillsynsåtgärder ska tillämpas för att motverka systemrisk i det egna landet. Makrotillsynsåtgärder ska ses som ett komplement till övriga åtgärder i förordningen och direktivet och endast tillämpas om övriga åtgärder inte är tillräckliga för att hantera systemrisk i det egna landet. Makrotillsynsåtgärder i artikel 458 omfattar verktyg såsom kapital- och likviditetskrav, krav för stora exponeringar, genomlysningsskrav, och riskvikter. Avsikten med artikel 458 är att kunna skärpa dessa verktyg under en begränsad tidsperiod för att motverka systemrisk som potentiellt kan få allvarliga negativa konsekvenser för det finansiella systemet och samhällsekonomin.

Genom *tredje stycket* klarläggs att inspektionen vid utövande av sin uppgift, om inte annat framgår av denna lag, ska ha de tillsynsbefogenheter som följer de lagar som reglerar institutens verksamhet. Härmed avses i första hand lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse och lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden.

Övervägandena finns i avsnitt 6.5.

2 kap. Särskilda kapitalbas- och likviditetskrav

1 §

Paragrafen genomför artiklarna 102 och 104 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen överförs i justerad form från 2 kap. 2 § kapitaltäckningslagen och anger förutsättningarna för att ålägga institut ett högre kapitalbaskrav än vad som följer av tillsynsförordningen (se framförallt prop. 2006/07:5 sida 356 ff. samt prop. 2010/11:135 sida 271 ff). Bestämmelserna ändras på så sätt att det för ett beslut om ett särskilt kapitalbaskrav med stöd av *första stycket punkten 1* inte längre krävs att det inte är troligt att någon annan åtgärd är tillräcklig för att få institutet att rätta till bristerna inom rimlig tid.

Vidare ändras innehållet i *första stycket punkten 2* så att det uttryckligen framgår att risker som ett institut kan bli exponerat för kan åberopas som skäl för beslut om ett särskilt kapitalbaskrav. Ett förtydligande görs så att även de risker som ett institut utsätter det finansiella systemet för (systemrisk) ska kunna beaktas vid beslut om särskilt kapitalbaskrav. Systemrisk ska även kunna beaktas vid

ingripande enligt *första stycket punkten 1*, exempelvis i de fall relevant systemrisk inte täcks fullt ut av kapitalbaskraven i tillsynsförordningen eller i kapitaltäckningsdirektivets buffertavsnitt (artikel 104.2 b) genom t.ex. kapitalbufferten för systemviktiga institut eller systemriskbufferten. I de fall sådana systemrisker byggs upp, så kan det innebära att institutets förmåga att fullgöra sina förpliktelser äventyras (6 kap. 1 § lagen om bank- och finansieringsrörelse).

Första stycket punkten 3 innebär att det för ett beslut om ett högre kapitalbaskrav inte krävs att det skett en faktisk överträdelse, utan det är tillräckligt att myndigheten har skäl att anta att det är sannolikt att institutet inom tolv månader kommer bryta mot de författningar som reglerar dess verksamhet. I artikel 102 i kapitaltäckningsdirektivet, som ligger till grund för förslaget, anges att möjligheten att ingripa ska tillgripas om det finns bevis för att institutet inom tolv månader sannolikt kommer bryta mot kraven enligt direktivet eller tillsynsförordningen. I den engelska versionen av direktivet används begreppet "have evidence that the institution is likely to breach the requirements of...". Det vore främmande att i svensk lag införa ett rekvisit som innebär att bestämmelsen ska tillämpas om det finns "bevis för" en viss omständighet och lagförslaget anger i stället att "inspektionen har skäl att anta att det är sannolikt" att institutet inom tolv månader kommer bryta mot gällande regler.

Andra stycket utökas jämfört med 2 kap. 2 § i kapitaltäckningslagen med en möjlighet att underlåta att besluta om ett särskilt kapitalbaskrav om överträdelsen är ringa etc. Jämför 15 kap. 1 § tredje stycket lagen om bank- och finansieringsrörelse.

Övervägandena finns i avsnitt 11.3.1.

2 §

Paragrafen genomför artiklarna 102, 104 och 141.1 i kapitaltäckningsdirektivet.

Bestämmelsen innebär en erinran om att om ett institut inte uppfyller kapitalkravet enligt lagen om kapitalbuffertar, ska bestämmelserna om ingripande i 8 kap. lagen om kapitalbuffertar tillämpas. Om institutet inte heller uppfyller kapitalbaskravet enligt tillsynsförordningen eller ett beslut enligt 1 §, ska de vanliga bestämmelserna om ingripande i sektorslagstiftningen tillämpas.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.12, 7.2.13 och 11.3.1.

3 §

Paragrafen genomför artikel 105 i kapitaltäckningsdirektivet.

Övervägandena finns i avsnitt 11.3.2.

3 kap. Krav på gruppnivå

1 §

Paragrafen genomför artikel 108 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen reglerar vilka institut som ansvarar för att uppfylla gruppbaseade krav. Innehållet i bestämmelsen motsvarar 9 kap. 3 §

kapitaltäckningslagen, som genomfördes med anledning av artikel 71.1 och 71.2 i 2006 års kreditinstitutsdirektiv. Dessa artiklar har överförts till artikel 108 i kapitaltäckningsdirektivet. Paragrafen behandlas i prop. 2006/07:5 s. 309 f och s. 414.

Paragrafen innebär jämfört med 9 kap. 3 § kapitaltäckningslagen ingen skillnad såvitt avser vilka företag som ska ansvara för att uppfylla de gruppbaseade kraven. Som en följd av att tillsynskraven till stor del regleras av tillsynsförordningen samt av de ändringar i förhållande till gällande rätt som 2–4 § innehåller har dock bestämmelsen getts ett snävare tillämpningsområde jämfört med 9 kap. 3 § kapitaltäckningslagen. Bestämmelsen begränsar sig till att peka ut ansvaret för att på gruppnivå uppfylla de krav som följer av 2 §.

Övervägandena finns i avsnitt 8.8.

2 §

Paragrafen genomför artikel 73 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen har överförts från 9 kap. 5 § första stycket 5 kapitaltäckningslagen. Paragrafen innebär att institut åläggs att på gruppbasis uppfylla de krav som i nationell rätt genomförts med anledning av artikel 123 i 2006 års kreditinstitutsdirektiv, numera artikel 73 i kapitaltäckningsdirektivet. Innebörden av artikel 123 i 2006 års direktiv behandlas i prop. 2006/07:05 s. 137. Bestämmelsens lydelse är ändrad jämfört med lydelsen i kapitaltäckningslagen. Ändringar är föranledda av att regleringen om i vilken utsträckning och på vilket sätt kraven ska uppfyllas på gruppnivå inte längre framgår av kapitaltäckningslagen utan av tillsynsförordningen. Se även artikel 108.3 i kapitaltäckningsdirektivet jämfört med dess motsvarighet i artikel 71 i 2006 års kreditinstitutsdirektiv.

Övervägandena finns i avsnitt 8.8

3 §

Paragrafen genomför artikel 108.4 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen motsvarar 9 kap. 6 § kapitaltäckningslagen, som genomförts i svensk rätt med anledning av artikel 73.2 i 2006 års kreditinstitutsdirektiv. Motsvarande regel finns numera i artikel 108.4 i kapitaltäckningsdirektivet. Lydelsen är ändrad bl.a. till följd av att begreppet finansiell företagsgrupp utgått. Någon skillnad i sak är inte avsedd. Bestämmelsen behandlas i prop. 2006/07:5 s. 415.

Övervägandena finns i avsnitt 8.8.

4 §

Paragrafen genomför artikel 109.2 andra meningen och 109.3 i kapitaltäckningsdirektivet.

Första stycket motsvarar 9 kap. 5 § andra stycket kapitaltäckningslagen. Bestämmelsen är ändrad genom att i stället för att utpeka ett ansvar för en ”finansiell företagsgrupp” fastslå att kraven om riskhantering och genomlysning ska uppfyllas på grupp- eller undergruppsnivå. Någon skillnad i sak är inte avsedd jämfört med motsvarande reglering (jfr 9 kap. 6 § kapitaltäckningslagen samt prop.

2006/07:5 s. 316 och s. 415). Se även artikel 109 i kapitaltäckningsdirektivet, som motsvaras av artikel 73.3 i 2006 års kreditinstitutsdirektiv. Med moder- och dotterföretag som står under tillsyn enligt denna lag avses ett institut, ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag eller ett finansiellt holdingföretag som är moder- eller dotterföretag och ingår i en grupp.

Andra stycket, som saknar motsvarighet i gällande rätt, genomför andra meningen i artikel 109.2 i kapitaltäckningsdirektivet. Bestämmelsen anger att det är ett instituts skyldighet att tillse att kraven i första stycket uppfylls på undergruppsnivå även då institutet har ett dotterbolag utanför EES.

Tredje stycket genomför artikel 109.3 och anger att skyldigheterna i andra stycket inte ska gälla om institutet kan visa att det skulle strida mot lag i tredje land att tillämpa de i andra stycket angivna skyldigheterna.

Övervägandena finns i avsnitt 8.8.

5 §

Paragrafen genomför artikel 121 i kapitaltäckningsdirektivet.

Bestämmelsen motsvaras i huvudsak av 9 kap. 13 § kapitaltäckningslagen. Den är dock utvidgad till att omfatta även holdingföretag med blandad verksamhet.

Övervägandena finns i avsnitt 8.2.

4 kap. Tillsynsansvar på gruppnivå

1 §

Paragrafen genomför artikel 111.1–111.5 i kapitaltäckningsdirektivet.

Bestämmelsen motsvarar 10 kap. 2 § kapitaltäckningslagen, som behandlas i prop. 2006/07:5 s. 320.

Första stycket punkten 1 har en ändrad lydelse jämfört med samma punkt i kapitaltäckningslagen på grund av att begreppet ”finansiell företagsgrupp” ersatts av bestämmelserna i tillsynsförordningen. Denna justering innebär ingen skillnad i fråga om i vilka fall som det ankommer på Finansinspektionen att utöva tillsyn över de gruppbaseade kraven. (Jfr artiklarna 125 och 126 i 2006 års kreditinstitutsdirektiv).

2 §

Paragrafen genomför artikel 111.5 och 111.6 i kapitaltäckningsdirektivet.

Bestämmelsen motsvarar 10 kap. 3 § kapitaltäckningslagen.

3 §

Paragrafen genomför artikel 111.5 och 111.6 i kapitaltäckningsdirektivet.

Bestämmelsen motsvarar 10 kap. 4 § kapitaltäckningslagen. Hänvisningar till artiklar i 2006 års kreditinstitutsdirektiv är ersatta med hänvisningar till motsvarande artiklar i kapitaltäckningsdirektivet. Ett tillägg görs om att även Europeiska bankmyndigheten ska underrättas om ingångna överenskommelser.

4–9 §§

Paragraferna genomför artikel 113.1–113.4 i kapitaltäckningsdirektivet.

Bestämmelserna motsvarar 10 kap. 6 a–6 d §§ kapitaltäckningslagen. Regleringen i 5 § utökas till att omfatta även en skyldighet för Finansinspektionen att tillsammans med övriga behöriga myndigheter nå en överenskommelse med anledning av väsentliga resultat som framkommit vid likviditetstillsynen, vilket medför följdändringar i övriga bestämmelser. Regleringen i 8 § justeras så att det framgår att ett gemensamt beslut endast binder de behöriga tillsynsmyndigheterna i enlighet med artikel 113.4 i kapitaltäckningsdirektivet. I övrigt görs redaktionella ändringar i bestämmelserna.

Övervägandena finns i avsnitt 10.4.

10 §

Paragrafen genomför artikel 120 i kapitaltäckningsdirektivet.

Bestämmelsen motsvarar 9 kap. 15 § kapitaltäckningslagen, som behandlas i prop. 2012/13:160 s. 56.

Finansinspektionen ska underrätta Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten (Eiopa) om beslut som Finansinspektionen fattar enligt paragrafens första stycke, vilket är en nyhet.

Övervägandena finns i avsnitt 6.3.

5 kap. Tillsyn över interna metoder

1 §

Paragrafen, genomför artikel 101.1 i kapitaltäckningsdirektivet.

Formerna för tillsyn av tillståndspliktig intern metod regleras för närvarande i 4 kap. 10 och 11 §§ kapitaltäckningslagen. Den förevarande bestämmelsen innebär att Finansinspektionen har ett tillsynsansvar över de tillståndspliktiga interna metoder som används av ett institut för att beräkna det kapitalbaskrav som finns i del tre i tillsynsförordningen. Tillsynen ska ske regelbundet men minst var tredje år.

Övervägandena finns i avsnitt 9.8.

2 §

Paragrafen genomför artikel 101.1 i kapitaltäckningsdirektivet.

Bestämmelsen anger i vilka fall Finansinspektionen ska vidta tillsynsåtgärder i sin granskning av ett instituts godkända metod enligt del tre i tillsynsförordningen. Om betydande brister i risktäckningen uppdagas i ett instituts interna metoder, måste inspektionen se till att institutet åtgärdar dessa brister eller vidtar nödvändiga åtgärder för att minska följderna av bristerna. Sådana åtgärder kan exempelvis bestå i att införa högre multiplikationsfaktorer eller införa kapitaltillägg, eller vidta andra lämpliga effektiva åtgärder.

Övervägandena finns i avsnitt 9.8.

3 §

Paragrafen genomför artikel 101.4 i kapitaltäckningsdirektivet.

Formerna för tillsyn av tillståndspliktig intern metod regleras för närvarande i 4 kap. 10 och 11 §§ kapitaltäckningslagen. Den förevarande

bestämmelsen innebär att Finansinspektionen ska kräva vissa prestationer av ett institut som beviljats tillstånd att använda sig av en metod som avses i 1 § men som inte längre uppfyller kraven härför. I det fall det enligt del tre i tillsynsförordningen är tillämpligt, ska institutet visa att följderna av den bristande efterlevnaden är oväsentliga (jfr t.ex. artikel 164 i tillsynsförordningen). Alternativt ska institutet kunna presentera en åtgärdsplan. Åtgärdsplanen, som ska godkännas av Finansinspektionen, ska innefatta en preciserad tid inom vilken planen ska vara genomförd.

Övervägandena finns i avsnitt 9.8.

4 §

Paragrafen genomför artikel 101.4 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen reglerar de åtgärder Finansinspektionen ska vidta om det bedöms osannolikt att den i 3 § angivna åtgärdsplanen kan leda till att kraven kommer att uppfyllas eller om tidsfristen för dess genomförande inte är tillfredställande. I sådana fall ska Finansinspektionen kräva förbättringar av planen. Om detta inte är tillräckligt, ska tillståndet att använda sig av metoden antingen begränsas till områden där en efterlevnad kan uppnås inom en lämplig tidsfrist, eller så ska tillståndet för att få använda metoden återkallas.

Övervägandena finns i avsnitt 9.8.

5 §

Paragrafen genomför artikel 101.3 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen reglerar tillsynen av interna marknadsriskmodeller.

Om det för en intern marknadsriskmodell förekommer upprepade överskridanden vilka tyder på att modellen inte, eller inte längre, är tillräckligt exakt så ska Finansinspektionen återkalla tillståndet. Det som åsyftas är upprepade överskridanden enligt vad som avses i artikel 366 i tillsynsförordningen, vilka tyder på att modellen inte uppfyller kraven på exakthet. Det kan vara fråga om en brist som funnits från början likväl som en brist som uppstår under användandet av modellen. Finansinspektionen ska i dessa fall vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att institutet snarast förbättrar modellen. Om detta inte bedöms möjligt ska tillståndet att använda modellen återkallas.

Övervägandena finns i avsnitt 9.8.

6 §

Paragrafen genomför artikel 78.4 och 78.5 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen reglerar tillsynsmyndighetens möjlighet att vidta korrigerande åtgärder i ett instituts interna metoder i samband med översyn av interna metoder.

Enligt artikel 78.1 ska Finansinspektionen se till att institut som tillåts använda interna metoder för beräkning av riskvägda exponeringsbelopp eller kapitalbaskrav, med undantag av operativ risk, rapporterar resultaten av beräkningen av sina interna metoder för sina exponeringar eller positioner som ingår i referensportföljerna. Rapporteringskraven ska genomföras genom myndighetsföreskrifter.

Om vissa institut avviker mycket från majoriteten eller om det råder minimal enhetlighet i metoderna som leder till stora variationer i resultaten, ska de behöriga myndigheterna undersöka orsakerna till detta och vidta korrigerande åtgärder, om det klart kan fastställas att ett instituts metoder leder till en underskattning av kapitalbaskraven som inte kan tillskrivas skillnader i exponeringarnas eller positionernas underliggande risker.

De korrigerande åtgärderna syftar till att upprätthålla målen i en intern metod. De ska således inte leda till en standardisering eller prioriterade metoder, skapa felaktiga incitament, eller ge upphov till likformigt beteende.

Övervägandena finns i avsnitt 8.7.

6 kap. Företags uppgiftsskyldighet till Finansinspektionen

1 §

Paragrafen genomför artiklarna 4.3 och 65.3 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen motsvarar 10 kap. 7 § kapitaltäckningslagen med några justeringar och tillägg. Begreppet ”företag som ingår i en finansiell företagsgrupp” ersätts med ”företag som står under tillsyn utifrån sin konsoliderade situation” (*första stycket punkten 1*). Ändringen är en följd av att regleringen inte längre ska baseras på begreppet ”finansiella företagsgrupper”.

Innehållet i *första stycket punkten 5* är nytt. Punkten innebär att Finansinspektionen även ska kunna begära in uppgifter från företag som har fått i uppdrag att utföra visst arbete eller vissa funktioner.

Övervägandena finns i avsnitt 9.3.

2 §

Paragrafen genomför artikel 106.2 i kapitaltäckningsdirektivet.

Bestämmelsen ställer krav på moderföretag att offentliggöra information om företagsgruppens rättsliga struktur, styrning och organisationsstruktur. Detaljer om vilken information som ska offentliggöras avses preciseras i föreskrifter meddelade med stöd av bemyndigandet i 10 kap. 2 § första stycket 3.

Övervägandena finns i avsnitt 9.9.

3 §

Paragrafen genomför artiklarna 6, 41.1, 50.1, 50.2, 50.3, 52.3 och 53.2 i kapitaltäckningsdirektivet.

Bestämmelsen motsvarar 10 kap. 9 § kapitaltäckningslagen.

Första stycket innehåller ett tillägg om att Finansinspektionen ska samarbeta och utbyta uppgifter även med Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma). Istället för att som nu hänvisa till 2006 års direktiv när det gäller omfattningen av samarbetet och informationsutbytet så hänvisas till vad som följer av Sveriges medlemskap i EU. Vissa redaktionella ändringar görs. I övrigt är bestämmelsen oförändrad jämfört med dess lydelse i kapitaltäckningslagen.

4 §

Paragrafen genomför artikel 43.5, 50, 51, 112, 116 och 133 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen motsvarar 10 kap. 9 a § kapitaltäckningslagen. Vissa justeringar görs i förhållande till bestämmelsen i kapitaltäckningslagen. Hänvisningar till artiklar i 2006 års kreditinstitutsdirektiv ersätts med hänvisningar till relevanta artiklar i kapitaltäckningsdirektivet. Vidare utökas möjligheterna för Finansinspektionen att hänskjuta frågor till Europeiska bankmyndigheten för tvislösning. De frågor som avses med utökningen finns i artiklarna 116 och 133 i kapitaltäckningsdirektivet.

5 §

Paragrafen genomför artikel 151 i kapitaltäckningsdirektivet

Enligt kapitaltäckningsdirektivet ska möjligheten att hänskjuta frågan till bindande medling i enlighet med artiklarna 41.2, 43.5, 50 och 51 i direktivet börja gälla först fr.o.m. det datum då kravet på likviditetstäckning börjar tillämpas i enlighet med den delegerade akt som införs som bindande standard i enlighet med artikel 460 i tillsynsförordningen. Möjligheten att hänskjuta ett förfarande enligt dessa artiklar framgår av bestämmelsen. I lagen om införande av lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag anges att denna paragraf ska träda i kraft vid den tidpunkt som regeringen bestämmer.

6 §

Paragrafen genomför artiklarna 118 och 119 i kapitaltäckningsdirektivet.

Bestämmelsen motsvarar, med redaktionella ändringar, överförs från 10 kap. 10 § kapitaltäckningslagen, som infördes i svensk rätt med anledning av artiklarna 127.3 och 141 i 2006 års kreditinstitutsdirektiv.

7 §

Paragrafen genomför artikel 124 i kapitaltäckningsdirektivet.

Bestämmelsen motsvarar 10 kap. 13 § kapitaltäckningslagen, men genomgår ändringar till följd av att delar av kapitaltäckningslagens bestämmelser numera återfinns i tillsynsförordningen. Reglerna motsvarar dem som finns i artiklarna 65.3 och 139 i 2006 års kreditinstitutsdirektiv.

Övervägandena finns i avsnitt 10.5.

8 §

Paragrafen genomför artiklarna 65.3 och 122.2 i kapitaltäckningsdirektivet.

Bestämmelsen motsvarar 10 kap. 14 § kapitaltäckningslagen. Tillämpningsområdet utökas dock och vissa redaktionella ändringar finns.

Ändringen i *punkten 1* innebär att bestämmelsen utökas till att även omfatta holdingföretag med blandad verksamhet.

Genom *punkten 2* får Finansinspektionen rätt att genomföra undersökningar hos ett företag till vilka institut eller holdingföretag gett i uppdrag att utöva visst arbete eller vissa funktioner. Bestämmelsen är ny.

I *punkten 3* anges att om Finansinspektionen har ansvar för att utöva tillsyn över att de gruppbaseade kraven är uppfyllda, har inspektionen rätt att genomföra undersökningar i alla företag som ingår i gruppen. En sådan rätt följer för närvarande av 9 kap. 13 § kapitaltäckningslagen.

Rätten för Finansinspektionen att göra undersökningar hos företag föreligger endast om det behövs för tillsynen av företaget.

Övervägandena finns i avsnitt 9.1. och 9.3.

9 §

Paragrafen genomför artikel 119.2 i kapitaltäckningsdirektivet.

Bestämmelsen motsvarar 9 kap. 14 § andra stycket kapitaltäckningslagen som infördes med anledning av artikel 127.2 i 2006 års kreditinstitutsdirektiv (prop. 2006/07:5 s. 324). Ändringarna görs med anledning av att bestämmelser i kapitaltäckningslagen om gruppbasead tillsyn ingår i tillsynsförordningen. Innebörden av bestämmelsen är densamma som tidigare.

10 §

Bestämmelsen motsvarar 10 kap. 17 § kapitaltäckningslagen med redaktionella ändringar.

11 §

Bestämmelsen motsvarar 10 kap. 18 § kapitaltäckningslagen.

12 §

Bestämmelserna motsvarar 10 kap. 19 § kapitaltäckningslagen.

7 kap. Moderföretag utanför EES

1–3 §§

Paragraferna genomför artiklarna 127.1 och 127.2 i kapitaltäckningsdirektivet.

Bestämmelserna motsvarar 11 kap. 1–3 §§ kapitaltäckningslagen med justeringar på grund av att 2006 års kreditinstitutsdirektiv ersatts av kapitaltäckningsdirektivet och att reglering som för närvarande finns i kapitaltäckningslagen ingår i tillsynsförordningen.

8 kap. Ingridanden och ansvarsbestämmelse

1–3 §§

Bestämmelserna motsvarar 12 kap. 1–3 §§ kapitaltäckningslagen, som behandlas i prop. 2006/07:5 s. 422 och 423. Anpassningar görs med anledning av att bestämmelsen som för närvarande finns i kapitaltäckningslagen ingår i tillsynsförordningen. Vissa språkliga ändringar görs dessutom. Ändringarna innebär inte någon ändring i sak.

Övervägandena finns i avsnitt 11.2.

4–9 §§

Bestämmelserna motsvarar 12 kap. 4–9 §§ kapitaltäckningslagen.

9 kap. Avgifter

1 §

Bestämmelsen motsvarar 10 kap. 20 § kapitaltäckningslagen och 1 § lagen (2013:1051) om avgifter enligt EU:s förordning om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag.

Paragrafen innehåller bestämmelser om sådana avgifter som Finansinspektionen får ta ut med anledning av tillsynsförordningen och denna lag. Bestämmelsen omfattar såväl avgifter av engångskaraktär som årliga avgifter.

Övervägandena finns i avsnitt 9.13.

10 kap. Bemyndiganden

1 §

Den behöriga myndigheten får enligt artikel 99.3 i tillsynsförordningen kräva att kreditinstitut som tillämpar internationella redovisningsstandarder för att rapportera kapitalbasen på gruppnivå också ska rapportera den finansiella informationen som avses i artikel 99.2. Vidare är det enligt artikel 438 b i tillsynsförordningen möjligt för behörig myndighet att kräva att instituten offentliggör resultatet av institutets interna kapitalutvärdering. Bemyndigandet i *punkten 1* gör det möjligt att föreskriva om sådana krav på offentliggörande och tillsynsrapportering. *Finansinspektionen* anser att det bör klargöras att artikel 450.1 j i tillsynsförordningen omfattas av det föreslagna bemyndigandet om tillsynsrapportering och offentliggörande. De artiklar i tillsynsförordningen som anges i författningskommentarerna är i vissa fall uttömmande medan det i andra fall rör sig om en exemplifiering. En prövning måste därför ske av aktuell bestämmelse i tillsynsförordningen i förhållande till ramen för bemyndigandena i tillsynslagen. Enligt regeringens mening föreligger inte något behov av komplettering i denna bemärkelse.

I artikel 89 i tillsynsförordningen anges hur institut ska hantera kvalificerande innehav utanför den finansiella sektorn. Den behöriga myndigheten ska enligt artikel 89.3 i samma förordning välja om institutets kvalificerande innehav utanför den finansiella sektorn ska begränsas i enlighet med artikel 89.1 och 89.2 i förordningen eller om innehavet får överstiga dessa gränser, men fastställas en riskvikt om 1 250 procent. Europeiska bankmyndigheten (Eba) ska med stöd av artikel 89.4 i förordningen ge ut riktlinjer för hur institut ska fastställa bl.a. verksamheter som har direkt samband med bankverksamhet och verksamheter som rör tjänster knutna till bankverksamhet.

Bemyndigandet i *punkten 2* möjliggör att meddela närmare föreskrifter om beräkning av kapitalbaskravet samt kapitalbasen. Enligt artikel 95.2 i tillsynsförordningen får den behöriga myndigheten fastställa kapital-

baskraven för vissa värdepappersföretag med begränsad auktorisation att tillhandahålla värdepapperstjänster. Bemyndigandet möjliggör att meddela föreskrifter om förutsättningarna för fastställandet av kapitalbaskraven i detta avseende. Bemyndigandet gör det även möjligt att stegvis införa kapitalkraven i artikel 92 i tillsynsförordningen, till dess att förordningens bestämmelser ska vara helt genomförda senast den 31 december 2017 enligt artikel 465.2. Behörig myndighet ges möjlighet, enligt artikel 467.2 i tillsynsförordningen, att under vissa förutsättningar tillåta institut att i sina kapitalbasposter inte ta med orealiserade vinster eller förluster på exponeringar mot nationella regeringar med en viss kvalificering. Vidare är det enligt artiklarna 467.3, 468.3 och 480.3 i förordningen möjligt att bestämma i vilken takt vissa poster ska inkluderas vid beräkningen av kapitalbasen till dess att bestämmelserna i förordningen ska vara helt genomförda senast den 31 december 2017. Genom bemyndigandet skapas förutsättning för att föreskriva om hur orealiserade vinster och förluster värderade till verkligt värde ska inkluderas i kärnprimärkapitalet samt hur kapitalbasinstrument utgivna av ett dotterföretag som inkluderas i institutets kapitalbas på gruppnivå som minoritetsintresse ska hanteras i gruppens konsoliderade kapitalbas. Artikel 471 i tillsynsförordningen reglerar möjligheten för den behöriga myndigheten att under vissa förutsättningar medge institut undantag från att dra av andelar i försäkringsbolag från kärnprimärkapitalposter. Enligt artikel 473 i förordningen får behörig myndighet med anledning av införandet av ändringar av redovisningsstandarden IAS 19 bevilja institut undantag från att göra vissa tillägg till sitt kärnprimärkapital. Bemyndigandet gör det möjligt att meddela föreskrifter avseende dessa undantag. Bemyndigandet gör det även möjligt att enligt artikel 478.3 i samma förordning bestämma i vilken takt avdrag från kapitalbasen ska göras under en övergångsperiod till dess att förordningens bestämmelser i artikel 36 ska vara helt genomförda, senast den 31 december 2017. Tillsynsförordningen möjliggör för den behöriga myndigheten att bestämma i vilken takt poster som uppfyller dagens krav, men inte de nya kraven i förordningen, ska hanteras under en övergångsperiod, artiklarna (479.4, 481.5 och 486.6 i förordningen). Genom bemyndigandet är det möjligt att föreskriva om hur minoritetsintressen som uppfyller dagens regler enligt 9 kap. 11 § kapitaltäckningslagen får räknas in i kärnprimärkapitalet i institutets kapitalbas på gruppnivå till dess att de ska vara helt utfasade senast den 31 december 2017. Vidare möjliggör bemyndigandet föreskrifter avseende hur eget kapital eller motsvarande, enligt 3 kap. 2 § kapitaltäckningslagen, primärkapitaltillskott enligt 3 kap. 2 och 4 §§ kapitaltäckningslagen och supplementärt kapital enligt 3 kap. 3 § kapitaltäckningslagen ska fasas ut senast den 31 december 2021.

Med stöd av bemyndigandet i *punkten 3* är det möjligt att meddela föreskrifter som anger gränsen för när en stor exponering föreligger även när den till beloppet understiger 150 miljoner euro (artikel 395.1 i tillsynsförordningen). Enligt förordningen är det vidare möjligt för behörig myndighet att helt eller delvis undanta vissa exponeringar från bestämmelserna om stora exponeringar (se artikel 400.2). Genom bemyndigandet är det möjligt att meddela föreskrifter avseende båda dessa undantag.

Enligt artikel 4.2 i tillsynsförordningen får den behöriga myndigheten under vissa förutsättningar tillåta att aktier som utgör ett likvärdigt indirekt innehav av fast egendom behandlas som direkt innehav av fast egendom. Bemyndigandet i *punkten 4* gör det möjligt att i föreskriftsform reglera förutsättningarna för sådant tillstånd. Med stöd av bemyndigandet är det även möjligt att enligt artikel 124.2 i förordningen meddela föreskrifter om högre riskvikter och striktare villkor för exponeringar med säkerhet i fastighet än vad som framgår av artiklarna 125.2 och 126.2. Bemyndigandet gör det även möjligt att meddela föreskrifter om högre minimivärden för det genomsnittliga exponeringsvägda LGD-värdet för exponeringar som är säkrade genom fastigheter enligt artikel 164.5 i samma förordning.

Enligt artikel 129.1 i tillsynsförordningen får den behöriga myndigheten efter konsultation med Eba tillåta fyllnadssäkerheter i form av instituts exponeringar med kreditkvalitetssteg 2. Vidare får den behöriga myndigheten enligt artikel 496 i samma förordning helt eller delvis, under vissa förutsättningar, bevilja undantag från tioprocentsgränsen för bättre rangordnade andelar utgivna av franska Fonds Communs de Créances eller av organ för värdepapperisering som är likvärdig med dessa. Bemyndigandet i *punkten 5* gör det möjligt att meddela föreskrifter om villkoren för fyllnadssäkerheter enligt artikel 129.1 samt förutsättningarna för att meddela undantag enligt artikel 496.

Den behöriga myndigheten får enligt artikel 6.4 undanta värdepappersföretag från uppfyllandet av bestämmelserna om likviditet med beaktande av arten och omfattningen av deras verksamhet och komplexitetsgrad. Vidare får behörig myndighet enligt artikel 8.2 i tillsynsförordningen helt eller delvis, under vissa förutsättningar, avstå från att tillämpa bestämmelserna om likviditet på ett institut och på alla eller några av dess dotterföretag. Genom bemyndigandet i *punkten 6* kan föreskrifter meddelas om sådana undantag. I artiklarna 412.5 och 413.3 i förordningen får medlemsstaterna behålla eller införa nationella bestämmelser i fråga om likviditetskrav fram till dess att bindande minimistandarder för likviditetstäckningskrav respektive stabil nettofinansiering har fastställts och införts fullt ut inom unionen. Bemyndigandet möjliggör att sådana nationella krav meddelas genom föreskrifter. Enligt artikel 415.3 i förordningen ska Eba utarbeta förslag till tekniska standarder i syfte att specificera bl.a. den angivna rapporteringsskyldigheten. Innan sådana bindande likviditetskrav införts fullt ut får behörig myndighet fortsätta att samla in information i syfte att övervaka efterlevnaden av befintliga nationella likviditetsstandarder. Bemyndigandet gör det möjligt att i föreskriftsform reglera den behöriga myndighetens informationsinsamling. Enligt artikel 416 i förordningen ska vissa institut rapportera viss information om sina likvida tillgångar. I väntan på enhetlig definition av hög och extremt hög likviditets- och kreditkvalitet får den behöriga myndigheten under vissa förutsättningar tillhandahålla generell vägledning. Bemyndigandet möjliggör att sådan vägledning meddelas genom föreskrifter. Enligt artikel 420.2 i förordningen får de behöriga myndigheterna tillämpa en utflödessats (mätt på likviditetsutflöde) för handelsfinansrelaterade produkter utanför balansräkningen om fem procent. Genom bemyndigandet möjliggörs att detta regleras genom föreskrifter. Med stöd av bemyndigandet är det

även möjligt att i form av föreskrifter införa de riktlinjer som Eba enligt artikel 421.3 i samma förordning ska ge ut angående likviditetsutflöden från inlåning från allmänheten. Den behöriga myndigheten får enligt artikel 422.4 i förordningen i avsaknad av en enhetlig definition av begreppet etablerad operativ relation tillhandahålla en generell vägledning som instituten ska följa när de identifierar inlåning som bibehålls av insättaren inom ramen för en etablerad operativ relation. Vidare får den behöriga myndigheten enligt artikel 422.9 i förordningen medge undantag från villkoret om att institutet och insättaren ska vara etablerade i samma medlemsstat enligt artikel 422.8 (d). Bemyndigandet gör det möjligt att meddela föreskrifter om tolkningen av begreppet samt villkoren för undantaget.

Enligt artikel 365.2 i tillsynsförordningen ska Eba ge ut riktlinjer om hur ”value-at-risk” och stressat ”value-at-risk” ska beräknas. Bemyndigandet i *punkten 7* gör det möjligt att införa riktlinjerna i form av föreskrifter. Enligt artikel 337.2 i förordningen ska Eba ge ut riktlinjer under vilka förutsättningar ett institut får använda skattningar för fallissemang och förlust givet fallissemang som baseras på en intern modell för tillkommande fallissemangs- och migrationsrisk. Enligt artikel 372 i förordningen ska Eba även ge ut riktlinjer om de krav som anges i artiklarna 373–376 angående den interna modellen för tillkommande fallissemangs- och migrationsrisk. Bemyndigandet gör det möjligt att införa riktlinjerna i form av föreskrifter. Förordningen anger de krav som institut ska uppfylla för att vid beräkningen av kapitalkrav för en korrelationshandelsportfölj använda en intern modell (se artikel 338). Eba ska enligt artikel 377.5 i förordningen ge ut riktlinjer för hur institut som fått tillstånd att använda en sådan intern modell ska genomföra stresstester. Bemyndigandet gör det möjligt att införa riktlinjerna i form av föreskrifter.

Eba ska enligt artikel 327.2 i tillsynsförordningen ge ut riktlinjer för när nettoberäkning av positionsrisk inte är tillåten. Bemyndigandet i *punkten 8* gör det möjligt att införa riktlinjerna i föreskriftsform. I artikel 340 anges att institut ska göra korrigeringar i beräkningen av kapitalkravet för generell risk. Eba ska enligt artikel 340.3 i förordningen ge ut riktlinjer för hur korrigeringarna ska tillämpas. Bemyndigandet gör det möjligt att införa riktlinjerna i form av föreskrifter.

Eba ska enligt artikel 128.3 i tillsynsförordningen i form av riktlinjer specificera vilka exponeringar som är förknippade med särskilt hög risk. Bemyndigandet i *punkten 9* gör det möjligt att införa riktlinjerna i form av föreskrifter.

Den behöriga myndigheten får enligt artikel 178.1 b i tillsynsförordningen ersätta gränsen på 90 dagar med 180 dagar för exponeringar som är säkrade genom bostadsfastigheter eller små och medelstora företags kommersiella fastigheter i klassen hushållsexponeringar och exponeringar mot offentliga organ. Bemyndigandet i *punkten 10* gör det möjligt att ange en gräns om 180 dagar i föreskriftsform samt att i föreskrifter föra in de riktlinjer som Eba enligt artikel 178.7 i förordningen ska ge ut om tillämpningen av artikel 178 i samma förordning. Vidare möjliggör bemyndigandet att fram till den 31 december 2017, i enlighet med artikel 495.1 i förordningen, meddela föreskrifter om undantag för vissa kategorier av aktieexponeringar som

institut och EU-dotterföretag till institut i medlemsstaten hade den 31 december 2007.

Artikel 284 i tillsynsförordningen anger hur institut med tillstånd att använda interna modeller ska beräkna exponeringsvärdet för vissa transaktioner. Enligt artikel 284.4 i samma förordning får den behöriga myndigheten ställa krav på vissa av beräkningskomponenterna. Vidare ska Eba enligt artikel 292.10 i förordningen ge ut riktlinjer på hur artikel 292 i samma förordning ska tillämpas. Bemyndigandet i *punkten 11* gör det möjligt att i föreskriftsform reglera kraven på vissa av beräkningskomponenterna och att införa riktlinjerna i form av föreskrifter.

Eba ska enligt artiklarna 243.6 och 244.6 i tillsynsförordningen ge ut riktlinjer avseende villkoren för överföring av väsentlig kreditrisk vid traditionell och syntetisk värdepapperisering. Bemyndigandet i *punkten 12* gör det möjligt att införa riktlinjerna i form av föreskrifter. Enligt artikel 248.2 i förordningen ska Eba även ge ut riktlinjer om implicit stöd. Bemyndigandet gör det möjligt att införa riktlinjerna i form av föreskrifter. Eba ska enligt artikel 262.3 i förordningen ge ut riktlinjer om förutsättningarna för medgivande av förenklade ingångsvärden. Bemyndigandet gör det möjligt att införa även sådana riktlinjer i form av föreskrifter.

Den behöriga myndigheten får enligt artiklarna 6.5 och 16 i tillsynsförordningen medge undantag för värdepappersföretag från kraven avseende bruttosoliditet i artiklarna 429–430 i samma förordning. Vidare får enligt artikel 499.3 i förordningen den behöriga myndigheten fr.o.m. 1 januari 2014 t.o.m. 31 december 2017 ge instituten tillstånd att beräkna bruttosoliditetsgrad vid kvartalets utgång om de anser att instituten inte har uppgifter av tillräckligt god kvalitet för att beräkna en bruttosoliditetsgrad som ett aritmetiskt medelvärde av de månatliga bruttosoliditetsgraderna under ett kvartal enligt artikel 429 i samma förordning. Bemyndigandet i *punkten 13* gör det möjligt att meddela föreskrifter om villkoren för undantaget i artiklarna 6.5 och 16 samt för tillstånd enligt artikel 499.3 i förordningen.

Den behöriga myndigheten ska avgöra hur och om konsolidering av de gruppbaseade kraven ska ske i de situationer som anges i artikel 18.3–18.6 i tillsynsförordningen. Bemyndigandet i *punkten 14* gör det möjligt att meddela föreskrifter härom.

2 §

Med stöd av bemyndigandet i *punkten 1* blir det möjligt att meddela föreskrifter om de krav som enligt 3 kap. 5 § ställs på den som ska ingå i ledningen för ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag. Bemyndigandet gör det möjligt att genomföra artikel 121 i kapitaltäckningsdirektivet.

Bemyndigandet i *punkten 2* motsvarar 13 kap. 1 § 39 kapitaltäckningslagen och genomför artikel 106.1 i kapitaltäckningsdirektivet. Bemyndigandet gör det möjligt att t.ex. kräva offentliggörande av information oftare än en gång per år.

Med stöd av bemyndigandet i *punkten 3* blir det möjligt att precisera vilken information som instituten och moderföretagen ska offentliggöra.

Bemyndigandet gör det möjligt att genomföra artikel 106.2 i kapitaltäckningsdirektivet.

Bemyndigandet i *punkten 4* gör det möjligt att meddela föreskrifter om de omständigheter som ska beaktas vid fastställandet av en lämplig nivå för kapitalbasen i samband med en översyn och utvärdering av ett institut enligt direktivets artikel 104.3.

Bemyndigandet i *punkten 5* gör det möjligt att meddela föreskrifter om de omständigheter som ska beaktas vid fastställandet av en lämplig nivå på det särskilda likviditetskravet, i samband med en översyn och utvärdering av ett institut enligt direktivets artikel 105.

3 §

Bestämmelsen motsvarar 13 kap. 2 § 2 kapitaltäckningslagen och 1 § tredje stycket lagen om avgifter enligt EU:s förordning om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag, med enbart redaktionella ändringar.

11 kap. Överklaganden

1 §

Bestämmelsen motsvarar 14 kap. 1 § kapitaltäckningslagen, med enbart språkliga justeringar.

15.2 Förslaget till lag om införande av lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag

1 §

Enligt paragrafen träder den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag och denna lag i kraft den 1 augusti 2014. Bestämmelsen i 6 kap. 5 § ska dock träda i kraft först den dag som regeringen bestämmer, eftersom kapitaltäckningsdirektivet anger att de bestämmelser som avses i paragrafen ska börja gälla först fr.o.m. den dag då kravet på likviditetstäckning börjar tillämpas i enlighet med den delegerade akt som införs som bindande standard i enlighet med artikel 460 i tillsynsförordningen.

2 §

Av paragrafen framgår vilka lagar som upphävs när den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag träder i kraft.

3 §

Av paragrafen framgår att ett institut som före tillsynsförordningens ikraftträdande har fått tillstånd av Finansinspektionen att använda internmetoden i stället för schablonmetoden för att beräkna sina

riskvägda exponeringsbelopp inte behöver söka nytt tillstånd enligt artikel 143.1 i tillsynsförordningen.

4 §

Ett institut som före ikraftträdandet av tillsynsförordningen av Finansinspektionen fått tillstånd att stegvis gå över från schablonmetoden till internmetoden eller från den grundläggande till den mer avancerade internmetoden behöver för en sådan övergång inte ansöka om något nytt tillstånd enligt artikel 150 i tillsynsförordningen.

5 §

Av paragrafen följer att institut som av Finansinspektionen godkänts som kreditvärderingsföretag och erhållit ett beslut om dess kreditkvalitetssteg enligt kapitaltäckningslagen inte behöver ansöka om något nytt godkännande eller beslut om kreditkvalitetssteg under tiden från det att tillsynsförordningen träder i kraft fram till dess att Europeiska kommissionen antagit tekniska standarder på området.

6 §

Ett institut som före det att denna lag träder i kraft har fått tillstånd av Finansinspektionen att använda egna riskberäkningsmodeller behöver inte ansöka om något nytt tillstånd enligt artikel 363 i tillsynsförordningen.

7 §

Paragrafen innebär att institut som enligt 6 kap. 5 § i den upphävda kapitaltäckningslagen getts tillstånd av Finansinspektionen att i stället för att använda rörelseintäkterna eller motsvarande beräkningsunderlag använda sig av en annan beräkningsgrund, eller enligt 6 kap. 6 § samma lag fått tillstånd att använda en internmätningsslag för att mäta de operativa riskerna i verksamheten, inte behöver ansöka om något nytt tillstånd enligt artikel 312 i tillsynsförordningen.

8 §

Ett institut som före det att denna lag träder i kraft fått tillstånd av Finansinspektionen att kombinera olika metoder för att beräkna kapitalkravet för operativa risker som gäller när tillsynsförordningen träder i kraft, behöver inte ansöka om något nytt tillstånd enligt artikel 363 i samma förordning.

9 §

Paragrafen innebär att om Finansinspektionen med stöd av 9 kap. 14 § i den upphävda kapitaltäckningslagen undantagit företag från den gruppbaseade tillsynen ska beslutet fortsätta gälla som ett undantag enligt artikel 19.2 i tillsynsförordningen.

10 §

Paragrafen innebär att om Finansinspektionen med stöd av 9 kap. 15 § i den upphävda kapitaltäckningslagen beslutat om undantag avseende blandade finansiella holdingföretag ska beslutet fortsätta att gälla som ett undantag enligt 4 kap. 10 § lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag.

15.3 Förslaget till lag om kapitalbuffertar

1 kap. Inledande bestämmelser

1 §

Paragrafens *första stycke* anger att lagen innehåller bestämmelser om kapitalbuffertar och restriktioner för det fall att ett institut inte uppfyller det kombinerade buffertkravet.

Lagen om kapitalbuffertar omfattar kapitalkonserveringsbufferten, den kontracykliska kapitalbufferten, kapitalbuffertar för systemviktiga institut och systemriskbufferten

Genom lagen och de föreskrifter som avses komplettera lagen genomförs delar av kapitaltäckningsdirektivet. En komplettering av lagen genom föreskrifter möjliggörs genom de bemyndiganden som finns i 10 kap.

I *andra stycket* erinras om de bestämmelser som finns i 2 kap. 10 och 10 a §§ lagen om värdepappersfonder och 7 kap. 6 § lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder. Fondbolag och AIF-förvaltare ska i enlighet med vad som anges i nämnda lagrum tillämpa bestämmelserna på det sätt som anges i dessa lagrum (se bl.a. prop. 2005/06:45 s. 248 f).

2 §

Paragrafen innehåller ett antal definitioner som är grundläggande för förståelsen av bestämmelserna i lagen.

Flertalet av de definitioner som används i lagen har samma innebörd som de har enligt tillsynsförordningen. Begreppet institut har en vidare definition än vad som följer av förordningen. Definitionen av institut enligt denna lag innebär att samma definition som används i sektorslagstiftningen gäller.

Övervägandena finns i avsnitt 6.

3 §

Paragrafen genomför artikel 4.1 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen anger att Finansinspektionen är den myndighet som ska utöva tillsyn över att instituten uppfyller kraven enligt lagen.

2 kap. Institutspecifika krav på kapitalbuffertar

1 §

Paragrafen genomför artiklarna 128.6, 129.5, 129.6, 130.5, 130.6, 131.13 och 133.4 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen ålägger institut att utöver det krav på kärnprimärkapital som följer av artikel 92 i tillsynsförordningen och av ett beslut om ett särskilt kapitalbaskrav enligt 2 kap. 1 § lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag, ha ett kärnprimärkapital som motsvarar det kombinerade buffertkravet. Det kärnprimärkapital som används för att uppfylla kapitalkraven till följd av kapitalbuffertarna får inte vara del av sådant kärnprimärkapital som används för att upprätthålla kapitalbaskravet enligt artikel 92 i tillsynsförordningen eller för att uppfylla vad som följer av ett eventuellt beslut om förhöjt kapitalbaskrav.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.10 och 7.2.11.

2 §

Paragrafen genomför artiklarna som nämns i kommentaren till 1 § samt artiklarna 131.8, 131.14–131.17 och 133.5–133.7 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen anger hur det kombinerade buffertkravet ska räknas fram. Om de kapitalkrav som följer av systemriskbufferten är tillämplig endast på exponeringar i Sverige, utgörs det kombinerade buffertkravet av summan av de kapitalkrav som följer av samtliga tillämpliga buffertar. Om systemriskbufferten är tillämplig på exponeringar i andra länder räknas det kombinerade buffertkravet fram genom att addera kapitalkraven till följd av samtliga tillämpliga buffertar förutom den lägsta av systemriskbufferten och tillämplig buffert för globalt systemviktiga institut.

Av *andra stycket* framgår genom en hänvisning till 5 kap. 6 § vad som avses med tillämplig kapitalbuffert för systemviktiga institut.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.10 och 7.2.11.

3 kap. Kapitalkonserveringsbuffert

1 §

Paragrafen genomför artikel 129.1 i kapitaltäckningsdirektivet.

Av paragrafen framgår att institut på individuell nivå och gruppnivå ska upprätthålla en kapitalkonserveringsbuffert. Bufferten är ett permanent påslag och ska uppfyllas av alla institut.

2 §

Paragrafen genomför artikel 129.2 och 129.3 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen anger hur mycket och vilken vilken slag av kapital som krävs för att instituten ska uppfylla kravet på en kapitalkonserveringsbuffert. I 1 kap. 2 § anges vad som avses med kärnprimärkapital respektive totalt riskvägt exponeringsbelopp.

3 §

Paragrafen genomför artiklarna 129.2 och 129.3 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen anger att Finansinspektionen i enlighet med föreskrifter meddelade med stöd av bemyndigandet i 10 kap. 1 § 1 har möjlighet att undanta små och medelstora värdepappersbolag från skyldigheten att

upprätthålla en kapitalkonserveringsbuffert. Ett sådant undantag kan även omfatta fondbolag och AIF-förvaltare (jfr 2 kap. 10 a § lagen om värdepappersfonder och 7 kap. 6 § lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder.)

Övervägandena finns i avsnitt 7.

4 kap. Systemriskbuffert

1 §

Paragrafen genomför artikel 133.1–133.3 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen innebär att Finansinspektionen får, om det behövs för att motverka en strukturell systemrisk som kan medföra allvarliga konsekvenser för stabiliteten i det finansiella systemet och den reala ekonomin i landet, besluta att institut ska ha en systemriskbuffert motsvarande sitt totala riskvägda exponeringsbelopp. Finansinspektionen ska i ett sådant beslut bestämma vilka institut eller grupper av institut som ska ha en systemriskbuffert och då med de begränsningar som följer av 2–8 §§ besluta om buffertens storlek och vilka exponeringar som bufferten ska avse. Finansinspektionen ska besluta om systemriskbufferten ska upprätthållas på institutnivå, undergruppsnivå eller grupp-nivå eller på flera av dessa nivåer.

Paragrafen ger utrymme för Finansinspektionen att vid beslut om att införa bufferten ta hänsyn till strukturella systemrisker i Sverige. Systemriskbufferten kan tillämpas på den finansiella sektorn som sådan, dvs. alla institut, eller på en eller flera grupper av institut som uppvisar liknande riskprofiler i sin affärsverksamhet. Det innebär att systemriskbufferten kan tillämpas på institut som har liknande exponeringar, antingen mot en ekonomisk sektor i det egna landet eller mot en geografisk sektor med finansiell oro, och som därmed utsätter sig för liknande typer av risker. Syftet med bufferten är att förhindra och motverka långsiktiga strukturella systemrisker.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.9.

2 §

Paragrafen genomför artikel 133.3 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen fastslår att en systemriskbuffert ska bestå av kärnprimärkapital och uppgå till minst 1 procent av de exponeringar som den i enlighet med 3–7 §§ ska tillämpas på. Olika systemriskbuffertkrav får införas för olika delar av sektorn (artikel 133.9), dvs. för olika institut eller grupper av institut. Kalibreringen av systemriskbufferten ska följa av institutets grad av makrotillsynsrisik, vilket innebär en sådan risk för störningar för det finansiella systemet som kan få allvarliga negativa effekter på det finansiella systemet och den reala ekonomin i en viss medlemsstat (artikel 133.1).

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.9.

3 §

Paragrafen genomför artiklarna 133.11–133.15 i kapitaltäckningsdirektivet.

Av paragrafen framgår förutsättningarna för att fastställa en systemriskbuffert på ett instituts totala riskvägda exponeringar i Sverige eller i länder utanför EES. Finansinspektionen får en månad efter att underrättelsekravet fullgjorts besluta att ett institut ska ha en systemriskbuffert som uppgår till högst 5 procent av berörda exponeringar (jfr 5 § lag om införande av lagen om kapitalbuffertar).

Om bufferten sätts mellan 3 och 5 procent gäller enligt artikel 133.14 i kapitäläckningsdirektivet särskilda begränsningar som innebär att behöriga myndigheter före beslut om en sådan buffert måste avvakta kommissionens yttrande och, för det fall att yttrandet inte följs, förklara varför så inte sker. Artikel 133.14 i samma direktiv innebär dessutom att om systemriskbufferten bestäms till mellan 3 och 5 procent på institut som är dotterbolag till moderbolag i en annan medlemsstat, ska den buffertsättande myndigheten underrätta myndigheterna i de övriga medlemsstaterna, kommissionen och ESRB. Inom en månad från underrättelsen ska kommissionen och ESRB lämna en rekommendation avseende beslutet om buffertnivån. Om de nationella myndigheterna inte är överens, eller om både kommissionen och ESRB i sina rekommendationer avråder från att godkänna beslutet, får den buffertsättande myndigheten hänvisa frågan till Eba för bindande medling i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010 (se 6 kap. 4 § i den föreslagna nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag). Ett beslut att fastställa bufferten ska i sådana fall vila till dess Eba har fattat ett beslut. Systemriskbufferten kan bestämmas till mer än 5 procent under förutsättning att en sådan åtgärd i enlighet med artikel 133.15 i direktivet godkänns av kommissionen.

I andra stycket anges vilka förutsättningar som gäller för att besluta om en systemriskbuffert som uppgår till mer än 5 procent av ett instituts totala riskvägda exponeringar mot Sverige och länder utanför EES. Förutsättningarna för att ålägga institut att ha en systemriskbuffert för exponeringar inom EES regleras i 4–6 §.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.9.

4 §

Paragrafen genomför artikel 133.11 i kapitäläckningsdirektivet.

Paragrafen reglerar Finansinspektionens möjlighet att besluta om en systemriskbuffert på exponeringar inom EES. Regleringen innebär att Finansinspektionen för sådana exponeringar kan kräva att ett institut har en systemriskbuffert på upp till 3 procent. Finansinspektionen måste dock inför ett sådant beslut i förväg informera bl.a. kommissionen om beslutet. Beslut enligt 4 § om systemriskbuffertkrav mot exponeringar inom EES på upp till 3 procent kan gälla parallellt med beslut enligt 3 § om systemriskbuffertkrav mot exponeringar i Sverige och i länder utanför EES på 5 procent. Detta innebär att ett institut kan behöva ha en systemriskbuffert på sitt totala riskvägda exponeringsbelopp på 3 procent och utöver en systemriskbuffert på sitt totala riskvägda belopp i Sverige och utanför EES på ytterligare 2 procent, dvs. totalt 5 procent på de två sistnämnda geografiska exponeringarna.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.9.

5 §

Paragrafen genomför artikel 133.18 i kapitaltäckningsdirektivet.

Om Finansinspektionen väljer att besluta om en systemriskbuffert på upp till 3 procent på exponeringar i andra medlemsstater, måste samma buffertkrav gälla för institutets samtliga exponeringar inom EES.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.9.

6 §

Paragrafen genomför artikel 133.15 i kapitaltäckningsdirektivet.

Enligt paragrafen får en systemriskbuffert som tillämpas på exponeringar inom EES uppgå till mer än 3 procent endast om kommissionen i enlighet med artikel 133.15 i kapitaltäckningsdirektivet antagit en genomförandeakt som ger Finansinspektionen rätt att genomföra en sådan åtgärd.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.9.

7 §

Paragrafen genomför artikel 134.1 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen innebär att institut i Sverige kan åläggas att för sina exponeringar inom EES tillämpa den systemriskbuffert som beslutats av ansvariga myndigheter i det eller dessa länder. Bestämmelsen kan tillämpas under förutsättning att Finansinspektionen har erkänt den systemriskbuffert som fastställts av ansvarig myndighet i det landet.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.9.

5 kap. Buffertar för systemviktiga institut och finansiella holdingföretag

1 och 2 §§

Paragraferna genomför artiklarna 131.1 och 131.4 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragraferna innebär att Finansinspektionen ska besluta vilka institut som ska ha en kapitalbuffert för globalt systemviktiga institut. Finansinspektionen ska inom de intervall som anges i 2 § ange hur stor bufferten ska vara på gruppnivå. Kraven gäller utöver de krav som följer av kapitaltäckningsreglerna i övrigt. Bufferten får därför inte bestå av sådant kärnprimärkapital som används för att uppfylla artikel 92 i tillsynsförordningen eller beslut om särskilt kapitalbaskrav enligt 2 kap. 1 § lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag. Dessa regler finns närmare återgivna i 6–8 §§ och i 2 kap. denna lag.

Eba ska enligt direktivets artikel 131.18 meddela tekniska standarder med kriterier för hur globala systemviktiga institut ska utses och kategoriseras. Finansinspektionen har dock enligt direktivets artikel 131.10 möjlighet att lyfta ett globalt systemviktigt institut från en lägre till en högre kategori. Detta innebär att Finansinspektionen har möjlighet att utse ett institut till globalt systemviktigt eller höja kapitalkravet för ett befintligt globalt systemviktigt institut inom det givna intervallet, dvs. buffertkrav för globala systemviktiga institut på 1–3,5 procent.

I 10 kap.1 § 4 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om bedömningsgrunder för när ett institut ska utses till globalt systemviktigt eller ska flyttas till en högre kategori av globalt systemviktiga institut.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.8.

3 och 4 §§

Paragraferna genomför artiklarna 131.1 och 131.5 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragraferna gör det möjligt för Finansinspektionen att kräva att institut ska ha en kapitalbuffert för övriga systemviktiga institut. Kapitalbufferten är till skillnad mot kapitalbufferten för globalt systemviktiga institut inte obligatorisk, utan Finansinspektionen får välja om den ska tillämpas.

I 10 kap.1 § 5 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om hur övriga systemviktiga institut ska identifieras och hur bedömning av tillhörande kapitalbuffertkrav ska ske enligt 5 kap. 3 och 4 §§.

Kapitalkraven enligt 3 och 4 §§ gäller utöver de kapitalkrav som följer av kapitaltäckningsreglerna i övrigt enligt 6–8 §§ samt 2 kap. lagen om kapitalbuffertar. Bufferten får därför inte bestå av sådant kärnprimärkapital som används för att uppfylla artikel 92 i tillsynsförordningen eller beslut om ett särskilt kapitalbaskrav enligt 2 kap. 1 § lagen om särskild tillsyn över kredit- och kreditinstitut och värdepappersbolag. I 6–8 §§ regleras vad som gäller för det fall att ett institut är skyldigt att ha både kapitalbuffertar för systemviktiga institut och systemriskbufferten.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.8.

5 §

Paragrafen genomför artikel 131.8 i kapitaltäckningsdirektivet.

I paragrafen anges en begränsning av hur stort kapitalkrav sådana dotterföretag som omfattas av bestämmelsen får påföras till följd av kapitalbufferten för övriga systemviktiga institut. Denna buffert får på individuell nivå eller undergruppsnivå inte uppgå till mer än det högsta av 1 procent av institutets totala riskvägda exponeringsbelopp, och det buffertvärde som på gruppnivå gäller för gruppen enligt bestämmelserna om kapitalbuffertar för systemviktiga institut.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.8.

6–8 §§

Paragraferna genomför artiklarna 131.8, 131.14–131.17, 133.4, 133.6 och 133.7 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragraferna anger i vilken utsträckning som institut är skyldiga att upprätthålla fler än en av systemriskbufferten och någon av kapitalbuffertarna för systemviktiga institut.

Regleringen i 6 § innebär att institut på gruppnivå inte behöver upprätthålla mer än en kapitalbuffert för systemviktiga institut. Om ett institut vid tillämpning av 1-4 §§ på gruppnivå skulle vara skyldigt att ha

flera buffertar, behöver institutet på gruppnivå endast uppfylla den kapitalbuffert för systemviktiga institut som medför högst kapitalkrav. Denna kapitalbuffert kallas tillämplig kapitalbuffert för systemviktiga institut.

Eftersom kapitalbufferten för globalt systemviktiga institut endast är tillämplig på gruppnivå äger 6 § endast tillämpning på gruppnivå.

I 7 och 8 §§ anges vad som gäller om ett institut på en och samma nivå utöver en kapitalbuffert för systemviktiga institut med tillämpning av i lagrummen angivna paragrafer skulle vara skyldigt att även ha en systemriskbuffert. Då behöver institutet endast ha den högsta av systemriskbufferten och kapitalbufferten för systemviktiga institut. Det nu sagda gäller emellertid inte om de krav som följer med anledning av systemriskbufferten endast tillämpas på nationella exponeringar. Då ska kravet om att upprätthålla en systemriskbuffert gälla utöver kravet på att upprätthålla en kapitalbuffert för systemviktiga institut. Jämför bestämmelsen om det kombinerade buffertkravet.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.8.

6 kap. Kontracyklisk kapitalbuffert

1 §

Paragrafen genomför artiklarna 130.1, 130.5 och 140.1 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen anger att den institutspecifika kontracykliska kapitalbufferten ska bestå av kärnprimärkapital. Vidare anges hur storleken på kapitalbufferten ska räknas fram. Institutens totala riskvägda exponeringsbelopp, som ska beräknas i enlighet med vad som anges i tillsynsförordningen (se 1 kap. 2 §), ska multipliceras med ett viktat genomsnitt av de kontracykliska buffertvärden där institutet har sina berörda kreditexponeringar

I 10 kap. 1 § 6 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om vilka kreditexponeringar som ska beaktas. De buffertvärden som ska ligga till grund för beräkningen är de värden som beslutats för de jurisdiktioner där institutet har berörda kreditexponeringar. I 7 kap. 1 och 2 §§ framgår hur dessa värden fastställs och i vilken utsträckning dessa ska läggas till grund för att beräkna den institutspecifika kontracykliska kapitalbufferten.

Enligt ett bemyndigande i 10 kap. 1 § 9 får föreskrifter meddelas om hur instituten ska identifiera kreditexponeringars geografiska område.

2 §

Paragrafen genomför artikel 130.1 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen innebär att instituten ska uppfylla kapitalkraven till följd av den kontracykliska bufferten på såväl individuell nivå som gruppnivå. Bestämmelser om på vilket sätt de gruppbaseade kraven ska uppfyllas framgår av tillsynsförordningen.

3 §

Paragrafen genomför artikel 130.2 och 130.3 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen gör det möjligt för Finansinspektionen att undanta små och medelstora värdepappersbolag från kravet att uppfylla en kontracyklisk kapitalbuffert. Ett sådant undantag kan även komma att omfatta fondbolag och AIF-förvaltare. Det framgår av 2 kap. 10 a § lagen om värdepappersfonder och 7 kap. 6 § lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder samt av 1 kap. 1 § andra stycket denna lag.

4 §

Paragrafen genomför artiklarna 140.1–140.3 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen innebär att instituten vid beräkningen av storleken på den institutspecifika kontracykliska kapitalbufferten ska tillämpa de buffertvärden som fastställts av Finansinspektionen. Finansinspektionen ska enligt 7 kap. fastställa det kontracykliska buffertvärdet för Sverige, men kan även fastställa buffertvärden att tillämpas för svenska institut med kreditexponeringar i andra länder.

5 §

Paragrafen genomför artikel 140.1 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen tillämpas om Finansinspektionen inte fastställt något buffertvärde för ett annat land inom vilket nationellt auktoriserade institut har exponeringar i.

Paragrafen ger uttryck för att det upp till 2,5 procent råder reciprocitet för de buffertvärden som fastställts av behöriga myndigheter i utlandet. Om den utländska myndigheten fastställt ett kontracykliskt buffertvärde som uppgår till mer än 2,5 procent av institutets totala riskvägda exponeringsbelopp, ska instituten tillämpa ett buffertvärde om 2,5 procent.

6 §

Paragrafen genomför artikel 140.6 i kapitaltäckningsdirektivet.

I paragrafen anges från och med vilka datum som instituten ska börja tillämpa sådana kontracykliska buffertvärden som fastställts av utländska behöriga myndigheter.

Första stycket innebär att om buffertvärdet fastställts av en myndighet inom EES ska buffertvärdena börja tillämpas från och med det datum som myndigheten beslutat.

Andra stycket gäller för det fall att storleken på den institutspecifika kontracykliska bufferten ska beräknas utifrån ett buffertvärde som fastställts av en myndighet utanför EES. Med anmält datum avses den dag då beslutet offentliggörs av den behöriga tredjelandsmyndigheten enligt gällande nationella regler. Bestämmelsen gäller oberoende av om behörig myndighet i tredje land fastställt andra datum för när buffertvärdena ska börja gälla.

I 7 kap. finns bestämmelser som anger från och med vilka datum Finansinspektionens beslut om buffertvärden ska börja gälla.

7 §

Paragrafen genomför artikel 141.9 i kapitaltäckningsdirektivet.

Bestämmelsen innebär en skyldighet för instituten att ha metoder för att i enlighet med bestämmelserna i 8 kap. på ett korrekt sätt räkna fram institutets högsta förfogandebelopp. Instituterna ska på begäran av Finansinspektionen kunna styrka uppgifternas riktighet.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.12.

7 kap. Beslut om det kontracykliska buffertvärdet

1 §

Paragrafen genomför artiklarna 136.2 och 136.3 i kapitaltäckningsdirektivet.

Första stycket ålägger Finansinspektionen att en gång per kvartal fastställa dels ett kontracykliskt buffertriktvärde dels ett kontracykliskt buffertvärde. De omständigheter som ska ligga till grund för dessa beslut framgår av 2 §.

Av *andra stycket* framgår att buffertriktvärdet ska användas som ett referensvärde för att fastställa det kontracykliska buffertvärdet.

Av *tredje stycket* framgår att det kontracykliska kapitalbuffertvärdet ska ligga till grund för beräkningen av storleken på den institutspecifika kontracykliska kapitalbufferten i enlighet med 6 kap.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.3.

2 §

Paragrafen genomför artiklarna 136.2 och 136.3 i kapitaltäckningsdirektivet.

När buffertriktvärdet och buffertvärdet fastställs ska de faktorer som anges i artikel 136.2 respektive artikel 136.3 i kapitaltäckningsdirektivet beaktas. Detta innebär att buffertvärdet bl.a. ska baseras på det buffertriktvärde som fastställts av myndigheten. Buffertriktvärdet ska baseras på kredittillväxten inom landet, och då särskilt kreditgivningen i förhållande till BNP, samt Europeiska systemrisknämndens (ESRB:s) riktlinjer på området. Buffertvärdet ska därutöver beakta ESRB:s riktlinjer, som utfärdats enligt artikel 135.1, och rekommendationer som ESRB har utfärdat för fastställandet av den kontracykliska kapitalbufferten samt andra indikatorer som Finansinspektionen anser vara relevanta för att hantera cyklisk systemrisk.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.3.

3 §

Paragrafen genomför artikel 136.4 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen anger i vilka mått kontracykliska buffertvärden ska uttryckas.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.3.

4 och 5 §§

Paragraferna genomför artiklarna 137.1, 139.1, 139.2, 139.3 och 140.3 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragraferna anger förutsättningarna för att besluta om kontracykliska buffertvärden för andra länder än Sverige.

Bestämmelsen i 4 § äger tillämpning på länder både inom och utanför EES. Bestämmelsen i *första stycket* medger att Finansinspektionen får fastställa ett eget kontracykliskt buffertvärde som institut med kreditexponeringar i andra länder ska tillämpa vid beräkningen av storleken på sin institutspecifika kontracykliska kapitalbuffert. Denna möjlighet får dock endast användas om den utländska myndigheten fastställt ett kontracykliskt buffertvärde som uppgår till mer än 2,5 procent av institutets totala riskvägda exponeringsbelopp. I annat fall gäller reciprocitet, dvs. det buffertvärde som fastställts av den utländska myndigheten ska gälla även för svenska institut.

Av *andra stycket* framgår att om Finansinspektionen fattar ett beslut med stöd av första stycket, att fastställa ett eget buffertvärde för landet i fråga, får det nya värdet inte fastställas till ett högre belopp än det som fastställts av den utländska myndigheten. Det innebär att ett buffertvärde som fastställs med stöd av 4 § måste minst uppgå till 2,5 procent av institutets totala riskvägda exponeringsbelopp, och som högst uppgå till det värde som fastställts av den utländska myndigheten.

Bestämmelsen i 5 § gäller endast för länder utanför EES. Bestämmelsen innebär att Finansinspektionen har möjlighet att fastställa ett buffertvärde för inhemska instituts exponeringar i det landet om det saknas ett fastställt och offentliggjort beslut om vilket buffertvärde som ska gälla för landet. Om denna möjlighet används gäller inga särskilda begränsningar för hur högt eller lågt buffertvärde som får fastställas för landet i fråga. Om det fastställda buffertvärdet anses vara otillräckligt för att skydda institutet mot risker som följer av en alltför stor kredittillväxt i det landet, kan Finansinspektionen, med stöd av *andra punkten*, fastställa ett buffertvärde för inhemska instituts kreditexponeringar mot landet i fråga. Bestämmelsen innebär således, till skillnad mot 4 §, att Finansinspektionen har möjlighet att besluta om ett högre buffertvärde än det som fastställts av en utländsk myndighet. Eftersom 5 § 2 får tillämpas endast om det buffertvärde som fastställts av en utländsk myndighet anses otillräckligt bör det inte komma i fråga att använda sig av denna bestämmelse för att sänka det buffertvärde som beslutats av en utländsk myndighet.

Bestämmelser om i vilken omfattning instituten vid beräkningen av den institutspecifika kontracykliska kapitalbufferten ska beakta buffertvärden som fastställts av utländska myndigheter framgår av 6 kap.

6 §

Paragrafen genomför artiklarna 136.5 och 139.4 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen innehåller anvisningar om från vilken tidpunkt beslut om att sänka och höja ett buffertvärde ska börja tillämpas. Bestämmelsen är tillämplig både när ansvarig myndighet ändrar sina egna beslut, och i de

fall som myndigheten, med stöd av 4 eller 5 §, beslutar om ett annat buffertvärde än det som fastställts av den utländska myndigheten.

7 §

Paragrafen genomför artikel 136.6 i kapitaltäckningsdirektivet.

Av paragrafen framgår att om buffertvärdet sänks, ska beslutet innehålla indikationer om inom hur lång tid som det lägre värdet förväntas bestå. Sådana uttalanden är dock inte bindande.

8 §

Paragrafen genomför artiklarna 136.7, 137. 2 och 139.5 i kapitaltäckningsdirektivet.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.3.

8 kap. Ingreppet och restriktioner om det kombinerade buffertkravet inte uppfylls

1 §

Paragrafen genomför artiklarna 141.2 och 142.1 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen anger vilka åtgärder institut ska vidta om institutet inte längre uppfyller det kombinerade buffertkravet. Den närmare regleringen om hur högsta förfogandebelopp ska beräknas och vad kapitalkonserveringsplanen ska innehålla framgår av föreskrifter meddelade med stöd av 10 kap. 1 § 10 och 11.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.12.

2 §

Paragrafen genomför artikel 142.4 i kapitaltäckningsdirektivet.

Om Finansinspektionen bedömer att den kapitalkonserveringsplan som institutet gett in inte innehåller tillräckliga åtgärder för att återställa institutets kärnprimärkapital, ska inspektionen förelägga institutet att vidta åtgärder för att stärka kapitalbasen till specificerade nivåer inom angiven tid. Finansinspektionen kan då förelägga om åtgärder i enlighet med vad som följer av sektorslagstiftningen. Ingreppet kan också ske genom att institutets åläggs striktare utdelningsrestriktioner än vad som annars gäller enligt denna lag.

Ett ingripande med stöd av denna paragraf med krav på att stärka kapitalbasen kan till skillnad mot ett ingripande enligt sektorslagstiftningen inte förenas med någon rätt att besluta om administrativa sanktioner som varning, anmärkning eller straffavgift.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.12.

3 §

Paragrafen genomför artiklarna 141.1, 141.3 och 141.7 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafens *första och andra stycken* innebär att institut inte får vidta sådana åtgärder som anges i första stycket *punkterna 1–3* om institutet

inte både före och efter åtgärden ägt rum uppfyller det kombinerade buffertkravet. I 1 kap. 2 § 5 och 9 anges genom en hänvisning till tillsynsförordningen vad som avses med kärnprimärkapitalet och utdelningar kopplade till kärnprimärkapitalet.

Tredje stycket fastslår att förbudet inte gäller för åtgärder som inte medför en minskning av institutets vinst eller kärnprimärkapital. Se 4 § som anger ett undantag från förbudet.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.12.

4 §

Paragrafen genomför artiklarna 141.2, 141.3 och 141.7 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen utgör ett undantag från 3 §. Bestämmelsen i *punkten 1* innebär en begränsad rätt för institut att vidta sådana åtgärder som omfattas av 3 § trots att institutet inte uppfyller det kombinerade buffertkravet. En förutsättning för att bestämmelsen ska vara tillämplig är att institutet beräknat sitt högsta förfogandebelopp och att de åtgärder som avses ryms inom detta. Storleken på förfogandebeloppet avgör således i vilken utsträckning institutet kan vidta åtgärderna. Samtliga vidtagna åtgärder måste sammantaget rymmas inom högsta förfogandebeloppet. Institut som inte uppfyller det kombinerade buffertkravet och inte beräknat sitt högsta förfogandebelopp, får endast vidta sådana åtgärder som inte medför en minskning av kärnprimärkapitalet eller institutets vinst.

Av *punkten 2* framgår att bestämmelsen om värdeöverföringsrestriktioner m.m. inte gäller om dess tillämpning medför en betalningsinställelse som kan utgöra grund för att försätta institutet i konkurs.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.12.

5 §

Paragrafen genomför artikel 141.8 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen ålägger institut som avser vidta utdelningar, förbinda sig eller betala ut ersättningar m.m. att underrätta Finansinspektionen. Underrättelseskyldigheten ska fullgöras före det att åtgärden äger rum. I 10 kap. 1 § 12 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om denna underrättelseskyldighet.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.12.

6 §

Paragrafen genomför artikel 67.1 n och 133.17 i kapitaltäckningsdirektivet.

Första stycket anger vad som gäller för det fall att ett institut inte uppfyller kraven som följer av lagens 8 kap. Om en sådan situation är för handen, får Finansinspektionen tillämpa bestämmelserna om ingripande i de lagar som reglerar institutets verksamhet. Härmed avses i första hand lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse och lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden. Ett ingripande med stöd av

dessa lagar ska däremot inte ske endast på den grunden att ett institut inte uppfyller det kombinerade buffertkravet.

Andra stycket ger Finansinspektionen möjlighet att gentemot ett institut som inte uppfyller kapitalkravet till följd av en beslutad systemriskbuffert, ingripa med stöd av de lagar som reglerar institutens verksamhet. Ett villkor för ett ingripande med stöd av dessa lagar är dock att ett ingripande med stöd av 2 § inte bedöms leda till en tillfredsställande hantering av relevant systemrisk. Bestämmelsen förutsätter således en bedömning av om ett ingripande med stöd av bestämmelserna i 8 kap., kan anses tillräckligt.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.13.

9 kap. Avgifter

1 §

Paragrafen ger Finansinspektionen rätt att ta ut avgifter för prövning av ansökningar och anmälningar enligt denna lag.

Övervägandena finns i avsnitt 9.13.

10 kap. Bemyndiganden

1 §

Med stöd av bemyndigandet i *punkterna 1* och *8* blir det möjligt att precisera vilka värdepappersbolag, fondbolag och alternativa investeringsfonder som Finansinspektionen enligt 3 kap. 3 § respektive 6 kap. 3 § får undanta från kravet på att upprätthålla en kapitalkonserveringsbuffert och en kontracyklisk kapitalbuffert.

Bemyndigandet i *punkten 2* gör det möjligt att genomföra delar av artikel 133.9 och 133.10 och föreskriva om de principer som ska beaktas vid fastställandet och graderingen av systemriskbufferten för institut.

Bemyndigandet i *punkten 3* gör det möjligt att genomföra delar av artiklarna 133 och 134 och föreskriva om fastställandet av hemvist för geografiska exponeringar avseende systemriskbufferten och sammanvägning av de geografiska systemriskbuffertkraven. Vid fastställandet av geografiska exponeringar ska Eba:s tekniska standarder om geografisk tillhörighet av kreditexponeringar avseende den kontracykliska kapitalbufferten beaktas.

Bemyndigandet i *punkten 4* gör det möjligt att genomföra artikel 131.10 och föreskriva om bedömningsgrunder när Finansinspektionen ska utse ett institut till globalt systemviktigt eller ska flytta ett globalt systemviktigt institut till en högre underkategori för att ålägga det ett högre kapitalbuffert för globalt systemviktiga institut efter att Eba:s tekniska standarder har tillämpats.

Bemyndigandet i *punkten 5* gör det möjligt att genomföra artikel 131.3 och 131.5 och föreskriva om närmare anvisningar för hur övriga systemviktiga institut ska identifieras och graderas inom lämpliga riskkategorier med tillhörande kapitalbuffertkrav.

Bemyndigandet i *punkten 6* gör det möjligt att genomföra artikel 140.4 i kapitaltäckningsdirektivet och föreskriva vilka kreditexponeringar som enligt 6 kap. 1 § ska beaktas vid beräkningen av den kontracykliska kapitalbufferten.

Med stöd av bemyndigandet i *punkten 7* kan artikel 140.1 andra stycket genomföras. Bestämmelsen innehåller anvisningar om hur det viktade genomsnittet av de kontracykliska buffertvärdena enligt 6 kap. 1 § ska beräknas.

Bemyndigandet i *punkten 9* gör det möjligt att ålägga instituten att ange kreditexponeringars geografiska område i enlighet med de tekniska standarder som antas i enlighet med artikel 140.7 i kapitaltäckningsdirektivet. Bemyndigandet gör det möjligt att genomföra artikel 140.5 i kapitaltäckningsdirektivet.

Med stöd av bemyndigandet i *punkten 10* är det möjligt att genomföra artikel 141.4 med dess regler om hur högsta förfogandebelopp ska beräknas och rapporteras.

Bemyndigandet i *punkten 11* möjliggör ett genomförande av artikel 142.2. Avsikten är att föreskrifter meddelade med stöd av detta bemyndigande anger vilka krav som en kapitalkonserveringsplan enligt 8 kap. 1 § ska uppfylla.

Bemyndigandet i *punkten 12* gör det möjligt att genomföra artikel 141.8. Sådana föreskrifter kommer ange den närmare omfattningen av institutens underrättelseskyldighet i enlighet med 8 kap. 5 § för det fall att ett institut avser att vidta åtgärder med stöd av 8 kap. 4 §.

2 §

Bemyndigandet i paragrafen gör det möjligt att meddela föreskrifter om de avgifter för prövning av ansökningar och anmälningar enligt denna lag som Finansinspektionen ska göra.

11 kap. Överklaganden

1 §

Bestämmelsen motsvarar 14 kap. 1 § kapitaltäckningslagen, som behandlas i prop. 2006/05:5 s. 428. Se även artikel 72 kapitaltäckningsdirektivet, som motsvaras av artikel 55 i 2006 års kreditinstitutsdirektiv, som anger att beslut som fattas med stöd av lagar och andra författningar som utfärdats i enlighet med direktivet ska kunna prövas av domstol.

15.4 Förslaget till lag om införande av lagen (2014:000) om kapitalbuffertar

1 §

Enligt paragrafen träder den nya lagen om kapitalbuffertar och denna lag i kraft den 1 augusti 2014.

2 §

Paragrafen innebär att bestämmelserna om kapitalbuffertar för systemviktiga institut i 5 kap. lagen om kapitalbuffertar ska börja tillämpas först fr.o.m. den 1 januari 2016. (jfr artikel 162.5 i kapitaltäckningsdirektivet).

3 §

Paragrafen genomför artiklarna 133.11–133.15 i kapitaltäckningsdirektivet och innehåller ikraftträdandebestämmelser för krav på systemriskbuffert i Sverige eller i ett land utanför EES.

Första stycket innebär att bestämmelserna i 4 kap. 3 § om systemriskbuffert för exponeringar i Sverige eller i ett land utanför EES i lagen om kapitalbuffertar ska börja tillämpas först fr.o.m. den 1 januari 2015.

Av andra stycket framgår förutsättningarna för att, fram t.o.m. den 31 december 2014, kräva att institut upprätthåller en systemriskbuffert för exponeringar i Sverige eller i ett land utanför EES. Regleringen innebär att Finansinspektionen för sådana exponeringar har rätt att kräva att ett institut har en systemriskbuffert på upp till 3 procent på det totala riskvägda exponeringsbeloppet. Finansinspektionen måste dock inför ett sådant beslut i förväg informera bl.a. kommissionen om beslutet.

I tredje stycket anges vilka förutsättningar som gäller för att fram t.o.m. den 31 december 2014 besluta om en systemriskbuffert som uppgår till mer än 3 procent av ett instituts totala riskvägda exponeringar mot Sverige och länder utanför EES.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.9.

4 §

Paragrafen innebär att under åren 2016–2018 ska bestämmelserna om kapitalbuffertar för globalt systemviktiga institut i lagen om kapitalbuffertar inte tillämpas fullt ut. Bestämmelsen innebär att kraven med anledning av dessa buffertar införs gradvis i olika steg och att institut som ålagts att upprätthålla en sådan kapitalbuffert under dessa år endast behöver uppfylla som mest 75 procent av det kapitalkrav som institutet ska ha enligt lagen om kapitalbuffertar.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.6

5 §

Paragrafen innebär att Finansinspektionen fram t.o.m. med den 31 december 2018 kan erkänna andra medlemsstaters kortare övergångsperioder för den kontracykliska kapitalbufferten. Paragrafen innebär vidare att Finansinspektionen åläggs en underrättelseskyldighet till kommissionen, ESRB, Eba och det relevanta tillsynskollegiet för det fall att Finansinspektionen väljer att erkänna en kontracyklisk kapitalbuffert som fastställts i en annan medlemsstat.

15.5 Förslaget till lag om ändring i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse

1 kap.

5 §

Paragrafen genomför artikel 3.2 i kapitaltäckningsdirektivet.

I paragrafen ändras definitionen av kapitalbas genom att den tidigare hänvisningen till 3 kap. lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar (kapitaltäckningslagen) ersatts med en hänvisning till tillsynsförordningen. Vidare justeras definitionen av startkapital för att stå i överensstämmelse med definitionen av startkapital i artikel 4 i tillsynsförordningen. Bestämmelsen utökas vidare med en definition av kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen genomgår även redaktionella förändringar.

8 §

Paragrafen ändras med anledning av att den tidigare regleringen om finansiella företagsgrupper i 9 kap. kapitaltäckningslagen ersätts av regleringen i tillsynsförordningen och lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag. Någon ändring i sak är inte avsedd.

Paragrafen ändras även språkligt. Jämför avsnitt 6.

10 §

Paragrafen genomför artikel 71.2 d i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen reglerar omfattningen av banksekretessen. Tidigare fastslogs i bestämmelsen sekretess för uppgifter om ”enskildas förhållande till kreditinstitut”.

Ändringarna i *första stycket* innebär att bestämmelsen utvidgas till att även avse uppgift i en anmälan eller utsaga om överträdelse av bestämmelse som gäller för kreditinstitutets verksamhet som kan avslöja anmälares identitet. I artikel 71.2 d ställs krav på medlemsstaterna att införa regler som säkerställer att identiteten på den person som rapporterar en överträdelse inte röjs. Av direktivet följer att det är rapportering av överträdelser av bestämmelser i tillsynsförordningen och bestämmelser som genomför kapitaltäckningsdirektivet som avses. Det är emellertid svårt att avgränsa regleringen till enbart anmälningar och utsagor som rör överträdelser av bestämmelser direkt knutna till kapitaltäckningsdirektivet och tillsynsförordningen. Den valda lokutionen ”överträdelse av bestämmelse som gäller för kreditinstitutets verksamhet” fångar visserligen överträdelser inom ett vidare regelområde än det som direktivet strikt genomfört skulle ge, men innebär att besvärliga gränsdragningsproblem kan undvikas. Samtidigt medför det ett både tydligare och säkrare skydd för anmälares.

Sekretessen ska i likhet med tidigare gälla endast obehöriga röjande. För en närmare redogörelse för vad som härmed avses hänvisas till tidigare förarbetsuttalanden (se prop. 2002/03:139 s. 478 och 479).

Övervägandena finns i avsnitt 12.1.5.

3 kap.

2 §

Paragrafen genomför artikel 91 i kapitaltäckningsdirektivet.

I *första stycket 4* anges att det vid prövningen av den som ska ingå i styrelsen för företaget eller vara verkställande direktör i det, eller vara

ersättare för någon av dem, ska beaktas om styrelsens samlade kompetens är tillräcklig för att leda företaget. Avsikten är att säkerställa att styrelsen som helhet återspeglar en tillfredsställande blandning av erfarenheter.

Ändring i *andra stycket* innebär att hänvisningen till kapitaltäckningslagen ersätts med motsvarande reglering i den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag. Ändringen innebär ingen ändring i sak.

Överväganden finns i avsnitt 8.2.

6 kap.

2 a §

Paragrafen genomför artikel 71.3 i kapitaltäckningsdirektivet.

I *första stycket* anges att institut ska ha ändamålsenliga system för att från anställda omhändertar rapporter om misstänkta överträdelser av bestämmelser som gäller för verksamheten inom instituten.

Andra stycket utgör en erinran om bestämmelserna i personuppgiftslagen (1998:204).

Övervägandena finns i avsnitt 12.1.4.

4 c §

Paragrafen genomför artikel 94.1 g i) i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen anger att den rörliga ersättningen till en anställd i ett kreditinstitut vars arbetsuppgifter har en väsentlig inverkan på institutets riskprofil inte får vara större än den fasta ersättningen.

Övervägandena finns i avsnitt 8.6.

9 kap.

1 §

Paragrafen ändras med anledning av att tillsynsförordningen ersätter bestämmelserna om kapitaltäckning och stora exponeringar som i dag regleras i kapitaltäckningslagen. Ändringen innebär att hänvisningen till kapitaltäckningslagen ersätts med en hänvisning till tillsynsförordningen, den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag och den nya lagen om kapitalbuffertar.

10 kap.

8 a §

Paragrafen genomför artikel 91.3 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen är ny. I *första stycket* anges att antalet uppdrag som en styrelseledamot eller en verkställande direktör i ett bankaktiebolag får inneha samtidigt ska vara lämpligt med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet samt arten, omfattningen och komplexiteten hos institutets verksamhet.

Bestämmelsens *andra stycke* innehåller kvantitativa begränsningar av antalet uppdrag som en styrelseledamot eller en verkställande direktör

vid ett institut som är betydande får ha. Vad som avses med ett betydande institut utvecklas i allmänmotiven.

Övervägandena finns i avsnitt 8.2.

8 b §

Paragrafen genomför artikel 91.3–91.6 i kapitaltäckningsdirektivet.

I *första stycket* anges att uppdrag inom samma koncern eller i företag där institutet har ett kvalificerat innehav räknas som ett enda uppdrag vid tillämpning av 8 a § andra stycket. Vidare anges att uppdrag i verksamheter och organisationer som inte huvudsakligen har ett kommersiellt syfte inte beaktas vid tillämpningen av nämnda stycke.

I paragrafens *andra stycke* anges vidare att 8 a § andra stycket inte heller ska tillämpas på representanter för svenska staten.

I det *tredje stycket* anges att Finansinspektionen får medge den som är styrelseledamot eller verkställande direktör i ett sådant ledningsorgan som avses i andra stycket tillstånd att inneha ytterligare ett styrelseuppdrag.

Övervägandena finns i avsnitt 8.2.

8 c §

Paragrafen genomför artikel 91.2 i kapitaltäckningsdirektivet.

I bestämmelsen anges att styrelseledamöter och verkställande direktör ska avsätta tillräcklig tid för att kunna utföra uppdraget i institutet. Eba ska senast den 31 december 2015 utfärda riktlinjer i fråga om begreppet tillräcklig tid som ska avsättas för att kunna utföra uppgifterna.

Övervägandena finns i avsnitt 8.2.

37 §

Paragrafen ändras genom att den tidigare hänvisningen till kapitaltäckningslagen utgår och ersätts med tillsynsförordningen, lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag och lagen om kapitalbuffertar. Jämför 9 kap. 1 § sparbankslagen (1987:619) och 11 kap. 1 och 3 §§ lagen (1995:1570) om medlemsbanker.

12 kap.

6 a §

Paragrafen genomför artikel 91.3 i kapitaltäckningsdirektivet.

I *första stycket* anges att antalet uppdrag som en styrelseledamot eller en verkställande direktör i en kreditmarknadsförening får inneha samtidigt ska vara lämpligt med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet samt arten, omfattningen och komplexiteten hos institutets verksamhet.

Bestämmelsens *andra stycke* innehåller kvantitativa begränsningar av antalet uppdrag som en styrelseledamot eller en verkställande direktör vid ett institut som är betydande får ha. Vad som avses med ett betydande institut utvecklas i allmänmotiven.

Övervägandena finns i avsnitt 8.2.

6 b §

Paragrafen genomför artikel 91.3–91.6 i kapitaltäckningsdirektivet.

I *första stycket* anges att uppdrag inom samma koncern eller i företag där institutet har ett kvalificerat innehav räknas som ett enda uppdrag vid tillämpning av 8 a § andra stycket. Vidare anges att uppdrag i verksamheter och organisationer som inte huvudsakligen har ett kommersiellt syfte inte beaktas vid tillämpningen av nämnda stycke.

I paragrafens *andra stycke* anges vidare att 8 a § andra stycket inte heller ska tillämpas på representanter för svenska staten.

I det *tredje stycket* anges att Finansinspektionen får medge den som är styrelseledamot eller verkställande direktör i ett sådant ledningsorgan som avses i andra stycket tillstånd att inneha ytterligare ett styrelseuppdrag.

Övervägandena finns i avsnitt 8.2.

6 c §

Paragrafen genomför artikel 91.2 i kapitaltäckningsdirektivet.

I bestämmelsen anges att styrelseledamöter och verkställande direktör ska avsätta tillräcklig tid för att kunna utföra uppdraget i institutet. Eba ska senast den 31 december 2015 utfärda riktlinjer i fråga om begreppet tillräcklig tid som ska avsättas för att kunna utföra uppgifterna.

Övervägandena finns i avsnitt 8.2.

20 §

Ändringen är en följdändring med anledning av förslaget om att upphäva kapitaltäckningslagen. Ändringen innebär att hänvisningen till kapitaltäckningslagen ersätts med den nya reglering som ersätter lagen.

13 kap.

3 §

Paragrafen genomför artikel 65.3 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen ger Finansinspektionen rätt att t.ex. ta in rapporter eller begära att kreditinstitutet informerar inspektionen om andra omständigheter rörande verksamheten (se prop. 2002/03:139 s. 544).

Första stycket ändras genom att ”sådana utländska kreditinstitut som har inrättat filial enligt 4 kap. 4 §” ersätts med ”sådana utländska kreditinstitut som har inrättat filial i Sverige”. Avsikten är att tydliggöra att rätten att begära in information i förhållande till utländska kreditinstitut som inrättat filial i landet ska gälla oberoende av om det är fråga om ett utländskt kreditinstitut inom eller utanför EES.

Andra stycket är nytt. Paragrafen ger Finansinspektionen rätt att begära motsvarande uppgifter som avses i första stycket av fysiska personer som är anställda vid något av de institut eller företag som omnämns där eller i 6 kap. 1 § lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag.

Övervägandena finns i avsnitt 9.3.

4 §

I fråga om ändringen i *första stycket*, se kommentaren under 3 §.

Andra stycket är nytt och innebär en skyldighet för Finansinspektionen att inför en inspektion av filialer tillhörande utländska kreditinstitut inom ESS konsultera behöriga myndigheter i den medlemsstat som har auktoriserat det utländska kreditinstitutet.

Övervägandena finns i avsnitt 10.4.

6 a §

I paragrafen anges att Finansinspektionen i sin verksamhet ska samarbeta och utbyta information med utländska behöriga myndigheter i den utsträckning som följer av Sveriges medlemskap i EU. Ändringen innebär att denna skyldighet utökas till att omfatta också Europeiska systemrisknämnden och Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten.

Övervägandena finns i avsnitt 10.2.

6 b §

I paragrafen anges ett antal situationer då Finansinspektionen har möjlighet att hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska bankmyndigheten för tvistlösning. Ändringen innebär att denna möjlighet utökas till att omfatta den situation som anges i artiklarna 116 och 133 i kapitaltäckningsdirektivet.

Övervägandena finns i avsnitt 10.3.

6 c §

Enligt kapitaltäckningsdirektivet ska möjligheten att hänskjuta ett förfarande för bindande medling i enlighet med artiklarna 41.2, 43.5, 50.4 och 51.2 i direktivet börja gälla först från och med det datum då kravet på likviditetstäckning börjar tillämpas i enlighet med den delegerade akt som införs som bindande standard i enlighet med artikel 460 i tillsynsförordningen.

Möjligheten att hänskjuta ett förfarande enligt dessa artiklar framgår av paragrafen. Av övergångsbestämmelserna till lagen framgår att bestämmelsen träder i kraft först vid den tidpunkt som regeringen bestämmer. För tiden fram till dess ska i stället artiklarna 152–159 tillämpas. Det kan då konstateras att den nuvarande möjligheten att enligt artikel 42 i 2006 års kreditinstitutdirektiv hänskjuta ett förfarande till Eba för bindande medling endast har en motsvarighet i artikel 50, som ska börja tillämpas först efter att den nya likviditetsregleringen antagits.

Paragrafen genomgår även redaktionella förändringar till följd av att tidigare hänvisningar till 2006 års kreditinstitutdirektiv ersätts med hänvisningar till motsvarande artiklar i kapitaltäckningsdirektivet.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.9, 10.3 och 10.7.

7 §

Det nuvarande *första stycket* upphävs. Detta föranleds av att världlandsmyndigheterna inte längre ska ha ansvar för att utöva tillsyn

över att likviditeten är tillfredsställande i filialer som tillhör utländska kreditinstitut inom EES. Ansvar ska i stället tillkomma hemlandet.

Paragrafens *andra stycke* genomgår vissa följdändringar med anledning av att det första stycket utgår. Några ändringar i sak har däremot inte vidtagits.

Övervägandena finns i avsnitt 9.5.

11 §

Ändringen är en följdändring med anledning av att kapitaltäckningslagen upphävs. Ändringen innebär att nuvarande hänvisningen till kapitaltäckningslagen ersätts med motsvarande reglering i den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag. Bestämmelsen ändras även språkligt.

14 kap.

2 §

Paragrafen innehåller regler för tillståndsprovningen enligt 1 § i samband med förvärv eller ökning av ett kvalificerat innehav i ett kreditinstitut.

I *andra stycket* görs en ändring som i likhet med lämplighetsprovningen i 3 kap. 2 § 4 utvidgar gällande provning till att avse styrelsen i sin helhet. Vidare justeras bestämmelsen genom att nuvarande hänvisning till 9 kap. 13 § kapitaltäckningslagen ersätts med motsvarande reglering i den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag. Det senare utgör en följdändring med anledning av förslaget om att upphäva kapitaltäckningslagen och innebär i denna del ingen ändring i sak.

6 §

Ändringen i *första stycket* 3 innebär att nuvarande hänvisning till 9 kap. 13 § kapitaltäckningslagen ersätts med motsvarande reglering i den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag. Detta utgör en följdändring med anledning av förslaget om att upphäva kapitaltäckningslagen och innebär ingen ändring i sak.

15 kap.

1 §

Paragrafen genomför artiklarna 102.1.b och 104.1 i kapitaltäckningsdirektivet.

I paragrafen anges när Finansinspektionen får vidta olika typer av ingripanden mot kreditinstitut.

Paragrafens *första stycke* har ändrats språkligt.

Andra stycket genomgår språkliga ändringar bland annat för att tydliggöra att bestämmelsen endast talar om vad som gäller för ett ingripande som sker med stöd av lagen om bank- och finansieringsrörelse. Jämför bestämmelsen i 1 c §, som är ny. Någon ändring i sak i denna del är inte avsedd. Härutöver förändras stycket genom att

Finansinspektionens befogenhet att ingripa genom föreläggande tydliggjorts genom att uppräkningsgenom exempel utökas.

Innehållet i paragrafens *tredje stycke* är nytt och innebär att Finansinspektionen ska kunna ingripa genom att utfärda ett föreläggande i enlighet med första stycket redan om det finns skäl att anta att det är sannolikt att institutet inom tolv månader kommer bryta mot gällande regler. Den nuvarande lydelsen av stycket innehåller att Finansinspektionen får avstå från ingripande bl.a. om överträdelsen var ringa eller ursäktlig. Detta följer numera av 15 kap. 1 a § andra stycket.

Övervägandena finns i avsnitt 11.3.

1 a §

Paragrafen genomför artikel 70 a, 70 b, 70 e och 70 h i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen är ny och reglerar vilka hänsyn som ska tas vid valet av sanktion. Vid bedömningen ska liksom i dag överträdelsens allvarlighet och varaktighet utgöra utgångspunkten för valet av sanktion.

I *första stycket andra meningen* tillkommer en skyldighet att även ta särskild hänsyn till överträdelsens art och dess konkreta eller potentiella effekter på det finansiella systemet och eventuella skador som uppstår. Med eventuella skador avses bl.a. skador som drabbat institutets kunder, men även om staten tvingats vidta åtgärder för att värna stabiliteten i det finansiella systemet eller skydda insättare. Som en förmildrande omständighet ska beaktas om överträdelsen är ursäktlig. Det innebär att Finansinspektionen eller domstolen ska ha möjlighet att beakta om en överträdelse är föranledd av ett beteende som av särskilda omständigheter är att betrakta som mindre klandervärdt än annars. Bestämmelsen utgör inte hinder för att ta hänsyn till andra omständigheter än de som anges särskilt.

Innehållet i *andra stycket* överensstämmer med nuvarande 1 § tredje stycket.

Övervägandena finns i avsnitt 11.5.1.

1 b §

Paragrafen genomför artikel 70 f och 70 g i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen anger hur ett antal olika faktorer som inte är hänförliga till själva överträdelsen ska inverka på valet av sanktion.

Av *första stycket* framgår att i försvärande riktning ska beaktas om kreditinstitutet tidigare har gjort sig skyldig till en överträdelse, varvid det är särskilt försvärande om överträdelserna är identiska eller likartade. Särskild vikt bör fästas vid den tid som förflutit mellan överträdelserna, varvid det får anses mer försvärande om det föreligger en kort tidsperiod mellan överträdelserna i fråga.

I *andra stycket* fastslås att i förmildrande riktning ska beaktas om ett institut genom ett aktivt samarbete underlättar Finansinspektionens utredning och om institutet snabbt upphör med överträdelsen sedan den anmälts till eller påtalats av Finansinspektionen. För att bestämmelsen ska kunna medföra sanktionslindring krävs att det är fråga om ett samarbete av väsentlig betydelse. Det bör för regelns tillämpning krävas

att institutet självmant för fram viktig information som Finansinspektionen inte redan förfogar över, och att institutet när anmälan görs eller uppgifter lämnas upphört eller snarast upphör med överträdelsen. Bestämmelsen bör inte tolkas motsatsvis.

Övervägandena finns i avsnitt 11.5.3.

1 c §

Paragrafen är ny.

Första stycket utgör en erinran om att det i lagen (2014:000) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag finns särskilda möjligheter att ingripa mot institut (se 2 kap. 2 §).

Andra stycket utgör en erinran om att det i lagen om kapitalbuffertar finns särskilda bestämmelser om vad som gäller för det fall att ett institut inte uppfyller kapitalkraven enligt den lagen.

2 §

Paragrafen genomgår följdändringar med anledning av förslaget att även ställa krav på att styrelsen i sin helhet uppfyller vissa krav. Avsikten är att möjliggöra ett ingripande mot ett institut vars styrelseledamöter sammantaget inte längre uppfyller kravet på styrelsens kollektiva kompetens.

Övervägandena finns i avsnitt 8.2.

3 §

Paragrafen anger i vilka fall som Finansinspektionen ska återkalla ett kreditinstituts tillstånd.

Första stycket punkten 7 är ny. Punkten innebär en uttrycklig rätt för Finansinspektionen att återkalla ett tillstånd som ett kreditinstitut fått genom att lämna falska uppgifter eller på något annat otillbörligt sätt har fått tillståndet. I övrigt genomgår bestämmelsen ändringar av språklig och redaktionell karaktär.

Övervägandena finns i avsnitt 11.4.

5 §

Paragrafen behandlar ingripande mot en svensk bank eller ett svensk kreditmarknadsföretag för överträdelser av bestämmelser i ett annat land inom eller utanför EES. Den ändring som skett innebär att sådana åtgärder som inspektionen enligt förevarande paragraf ska vidta och den underrättelse som avses ska vidtas utan dröjsmål. Bestämmelsen ändras även språkligt.

Övervägandena finns i avsnitt 9.5.

7 §

Paragrafen genomför artikel 65.2 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen anger under vilka förutsättningar som Finansinspektionen får besluta om sanktionsavgifter mot ett kreditinstitut. Bestämmelsen behandlas i prop. 2002/03:139 s. 551.

Begreppet ”straffavgift” ersätts med ”sanktionsavgift”.

8 §

Paragrafen genomför artiklarna 66.2 c, 66.2 e, 67.2 e och 67.2 g i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen anger storleken på den sanktionsavgift som Finansinspektionen enligt 7 § får besluta om gentemot kreditinstitut.

Ändringarna i *första stycket* innebär att den tidigare begränsningen om att avgiften högst får uppgå till femtio miljoner kronor utgått. I stället anges att sanktionsavgiften för institut ska fastställas till högst tio procent av kreditinstitutets omsättning närmast föregående räkenskapsår, eller två gånger summan av den vinst som överträdelsen medfört eller två gånger de kostnader som undvikits till följd av överträdelsen, i de fall beloppen kan fastställas.

Andra stycket ändras genom ett tillägg om vad som gäller i fråga om den nedre beloppsgränsen för sanktionsavgiftens storlek. Detta följde tidigare av första stycket och innebär således inte någon ändring i sak.

Paragrafen ändras även språkligt, bl.a. genom att ordet straffavgift ersätts med sanktionsavgift.

Övervägandena finns i avsnitt 11.5.

9 §

Paragrafen genomför artiklarna 70 c och 70 d i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen reglerar vilka hänsyn som ska tas vid fastställandet av sanktionsavgiftens storlek. För bestämmelsens närmare innehåll i fråga om dess hänvisning till 1 a och 1 b §§ hänvisas till kommentarerna under dessa lagrum. I övrigt innebär bestämmelsen att storleken på en sanktionsavgift ska regleras i höjande riktning för att exempelvis ta hänsyn till om en överträdelse inneburit en vinst eller minskade kostnader för institutet, men den kan också medföra att avgiften sänks till följd av exempelvis ett utdömt skadestånd. Sådana omständigheter ska däremot inte påverka valet av sanktion, utan endast vid utmätandet av avgiftens storlek. Med finansiell ställning avses exempelvis institutets årsomsättning, men även andra faktorer som exempelvis ett utdömt skadestånd eller ålagd företagsbot bör kunna beaktas.

Frågan om förhållandet mellan sanktionsavgiften och företagsbot har tidigare behandlats i prop. 2002/03:139 s. 551.

Övervägandena finns i avsnitten 11.5.3.

15 §

Paragrafen genomför artiklarna 41.1 och 43 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen anger hur Finansinspektionen ska agera om ett EES-företag som avses i 4 kap. 1, 2 eller 3 § inte driver sin rörelse enligt kraven i 1 §. De ändringar som görs i förhållande till nuvarande bestämmelse är en följd av kapitaltäckningsdirektivets ändrade regler om ingripande gentemot utländska kreditinstitut inom EES som inrättat filial i landet.

I *första stycket* anges att om ett sådant institut inte följer gällande regler, eller om det föreligger en väsentlig risk för att bestämmelserna

inte följs, ska inspektionen underrätta den behöriga myndigheten i företagets hemland.

I *andra stycket* följer ett undantag från det som sägs i första stycket. Bestämmelsen innebär att Finansinspektionen i brådskande fall själv får vidta åtgärder gentemot institutet i fråga. Bestämmelsen i sin tidigare lydelse innebar att Finansinspektionen för det fall att institutet inte vidtog rättelse kunde förbjuda ett institut att påbörja nya transaktioner här i landet. I bestämmelsens nya lydelse finns ingen särskild begränsning om vilka av Finansinspektionens tillsynsbefogenheter som inspektionen får använda sig av, men de åtgärder som vidtas måste syfta till att värna den finansiella stabiliteten i landet och vara proportionerliga i förhållande till åtgärdens syfte. Åtgärderna får vidare vidtas endast i avvaktan på att hemlandets behöriga myndigheter vidtar åtgärder, och ska upphöra så snart de inte behövs, eller om hemlandets behöriga myndigheter vidtar en rekonstruktionsåtgärd i enlighet med direktiv 2001/24/EG.

Finansinspektionens rätt att ingripa gentemot utländska kreditinstitut utanför EES behandlas i avsnitt 9.5.

16 kap.

1 §

Med stöd av det nya bemyndigandet i *punkten 2* blir det möjligt att meddela närmare föreskrifter om krav på den som ska ingå i styrelsen eller vara verkställande direktör i ett företag, eller vara ersättare för någon av dem.

Med stöd av det nya bemyndigandet i *punkten 5* blir det möjligt att meddela närmare föreskrifter om de krav som ställs på ett kreditinstituts mångfaldspolicy vid tillsättandet av styrelseledamöter, samt de krav som ställs på instituten att avsätta resurser för introduktion och utbildning av styrelseledamöter.

Övervägandena finns i avsnitt 8.2.

15.6 Förslaget till lag om ändring i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden

1 kap.

5 §

Paragrafen genomför artikel 3.2 i kapitaltäckningsdirektivet.

I paragrafen ändras definitionen av kapitalbas genom att den tidigare hänvisningen till 3 kap. lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar (kapitaltäckningslagen) ersätts med en hänvisning till tillsynsförordningen. Vidare justeras definitionen av startkapital för att stå i överensstämmelse med definitionen av startkapital i artikel 4 i samma förordning.

11 §

Paragrafen genomför artikel 71.d i kapitaltäckningsdirektivet.

I paragrafen regleras omfattningen av tystnadsplikten i värdepappersbolag.

Andra stycket är nytt och innebär att bestämmelsen utvidgas till att även avse uppgift i en anmälan eller utsaga om överträdelse av bestämmelse som gäller för verksamheten som kan avslöja anmälarens identitet. I artikel 71.2 d ställs krav på medlemsstaterna att införa regler som säkerställer att identiteten på den person som rapporterar en överträdelse inte röjs. Av direktivet följer att det är rapportering av överträdelser av bestämmelser i tillsynsförordningen och bestämmelser som genomför kapitaltäckningsdirektivet som avses. Det är emellertid svårt att avgränsa regleringen till enbart anmälningar och utsagor som rör överträdelser av bestämmelser direkt knutna till kapitaltäckningsdirektivet och tillsynsförordningen. Den valda lokutionen ”överträdelse av bestämmelse som gäller för verksamheten” fångar visserligen överträdelser inom ett vidare regelområde än det som direktivet strikt genomfört skulle ge, men innebär att besvärliga gränsdragningsproblem kan undvikas. Samtidigt medför det ett både tydligare och säkrare skydd för anmälaren.

Sekretessen ska i likhet med vad som gäller enligt första stycket gälla endast obehöriga röjande. För en närmare redogörelse för vad som härmed avses hänvisas till tidigare förarbetsuttalanden (se prop. 2002/03:139 s. 478 f.). Jämför motsvarande ändring i 1 kap. 10 § lagen om bank- och finansieringsrörelse.

Övervägandena finns i avsnitt 12.1.5.

3 kap.

1 §

Se författningskommentaren till 3 kap. 2 § första stycket lagen om bank- och finansieringsrörelse.

2 §

I *andra stycket* görs en ändring som innebär att nuvarande hänvisning till 9 kap. 13 § lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar (kapitaltäckningslagen) ersätts med en hänvisning till motsvarande reglering i den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag. Detta utgör en följdändring med anledning av förslaget om att upphäva kapitaltäckningslagen. Förslaget innebär ingen ändring i sak.

5 §

I paragrafen införs ett nytt *andra stycke* som genomför artikel 88.1 e i kapitaltäckningsdirektivet.

Ändringen innebär att bolagets verkställande direktör inte får vara ordförande i styrelsen. Finansinspektionen får efter ansökan från bolaget medge undantag från detta krav.

Övervägandena finns i avsnitt 8.9.

7 §

Ändringen i *första stycket* är en följdändring med anledning av att tillsynsförordningen ersätter bestämmelserna om kapitaltäckning och stora exponeringar som i dag regleras i kapitaltäckningslagen. Ändringen innebär att hänvisningen till kapitaltäckningslagen ersätts med en hänvisning till tillsynsförordningen, den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag och den nya lagen om kapitalbuffertar.

Andra och *tredje styckena* utgår. Detta är en följd av att dessa frågor regleras av artikel 93 i tillsynsförordningen. Jämför avsnitt 6.9.3.

12 §

I paragrafen införs ett nytt bemyndigande som gör det möjligt för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om krav på den som ska ingå i styrelsen eller vara verkställande direktör i ett värdepappersbolag, eller vara ersättare för någon av dem. I paragrafen görs även redaktionella ändringar.

Övervägandena finns i avsnitt 8.2.

8 kap.

4 a §

Paragrafen genomför artikel 71.3 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen är ny. I *första stycke* anges att värdepappersbolag ska ha ändamålsenliga system för att från anställda omhändertar rapporter om misstänkta överträdelser av bestämmelse som gäller för verksamheten inom värdepappersbolaget.

Andra stycket utgör en erinran om bestämmelserna i personuppgiftslagen (1998:204).

Övervägandena finns i avsnitt 12.1.4.

8 b–8 d §§

Se författningskommentaren till 10 kap. 8 a–8 c §§ lagen om bank- och finansieringsrörelse.

8 e §

Paragrafen genomför artikel 94.1 g) i kapitaltäckningsdirektivet.

Bestämmelsen anger att den rörliga ersättningen till en anställd i ett värdepappersbolag vars arbetsuppgifter har en väsentlig inverkan på bolagets riskprofil inte får vara större än den fasta ersättningen.

Övervägandena finns i avsnitt 8.6.

42 §

Paragrafen genomför artikel 91.3 i kapitaltäckningsdirektivet.

Med stöd av det nya bemyndigandet i *punkten 3* blir det möjligt för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela närmare föreskrifter om de krav som ställs på ett värdepappersbolags mångfaldspolicy vid tillsättandet av styrelseledamöter, samt de krav som

ställs på bolagen att avsätta resurser för introduktion och utbildning av styrelseledamöter.

Övervägandena finns i avsnitt 8.2.

23 kap.

2 §

Paragrafen genomför artikel 65.3 i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen ger Finansinspektionen rätt att begära information av företagen.

Tredje stycket är nytt. Paragrafen ger Finansinspektionen rätt att begära motsvarande uppgifter som avses i första och andra stycket av fysiska personer som är anställda vid något av de företag som omnämns där eller i 6 kap. 1 § lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag

Övervägandena finns i avsnitt 9.3.

24 kap.

3 §

Paragrafen anger förutsättningarna för den prövning som ska ske inför att Finansinspektionen beviljar tillstånd till ett kvalificerat förvärv i enlighet med 1 §.

Ändringen i *tredje stycket* innebär att nuvarande hänvisning till 9 kap. 13 § kapitaltäckningslagen ersätts med motsvarande reglering i den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag. Förslaget innebär ingen ändring i sak.

7 §

Ändringen i *första stycket 3* innebär att nuvarande hänvisning till 9 kap. 13 § kapitaltäckningslagen ersätts med en hänvisning till motsvarande reglering i den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag. Detta utgör en följdändring med anledning av förslaget om att upphäva kapitaltäckningslagen. Förslaget innebär ingen ändring i sak.

25 kap.

1 §

Paragrafen genomför artiklarna 102.1 b och 104.1 i kapitaltäckningsdirektivet.

I paragrafen anges när Finansinspektionen får vidta olika typer av ingripanden mot svenska värdepappersinstitut, börser och svenska clearingorganisationer.

Ändringarna i *första stycket* är av språklig karaktär.

Andra stycket genomgår i likhet med första stycket språkliga förändringar. Härutöver tydliggörs Finansinspektionens befogenhet att ingripa genom föreläggande genom att uppräknigen av exempel på när detta får ske utökas.

Tredje stycket är nytt. Bestämmelsen fastslår att Finansinspektionen ska kunna ingripa genom att utfärda ett föreläggande i enlighet med

första stycket redan om det är sannolikt att värdepappersbolaget inom tolv månader kommer bryta mot gällande regler.

Övervägandena finns i avsnitt 11.3.

1 a och 1 b §§

Paragraferna genomför artikel 70 a, 70 b, 70 e, 70 f, 70 g och 70 h i kapitaltäckningsdirektivet.

Se författningskommentarerna till 15 kap. 1 a och 1 b §§ lagen om bank- och finansieringsrörelse.

Övervägandena finns i avsnitt 11.5.1 och 11.5.3.

1 c §

Paragrafen är ny.

Första stycket utgör en erinran om att det i lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag finns särskilda ingripandemöjligheter (se 2 kap. 2 §).

Tredje stycket utgör en erinran om att det i lagen om kapitalbuffertar finns särskilda bestämmelser om vad som gäller för det fall att ett värdepappersbolag inte uppfyller kapitalkraven enligt den lagen.

4 §

Se författningskommentaren till 15 kap. 2 § lagen om bank- och finansieringsrörelse.

8 §

Paragrafen genomför artikel 65.2 i kapitaltäckningsdirektivet,

Paragrafen anger under vilka förutsättningar som Finansinspektionen får besluta om sanktionsavgifter mot ett svensk värdepappersinstitut, en börs eller en svensk clearingorganisation.

Begreppet ”straffavgift” ersätts med ”sanktionsavgift”.

9 §

Paragrafen genomför artiklarna 66.2 c, 66.2 e, 67.2 e och 67.2 g i kapitaltäckningsdirektivet.

Ändringarna motsvarar ändringarna i 15 kap. 8 § lagen om bank- och finansieringsrörelse. Se författningskommentaren till den bestämmelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 11.5.

10 §

Paragrafen genomför artikel 70 c och 70 d i kapitaltäckningsdirektivet.

Ändringarna i 10 § motsvarar ändringarna i 15 kap. 9 § lagen om bank- och finansieringsrörelse. Se författningskommentaren till den bestämmelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 11.5.3.

15.7 Förslaget till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

30 kap.

4 b §

Paragrafen genomför artikel 71.2 d i kapitaltäckningsdirektivet.

Paragrafen, som är ny, innebär att sekretess ska gälla i Finansinspektionens tillsynsverksamhet för sådan uppgift, i en anmälan eller utsaga om misstänkta överträdelse av bestämmelser som gäller för den som myndighetens verksamhet avser, som kan avslöja anmälarens identitet. I artikel 71.2 d ställs krav på medlemsstaterna att införa regler som säkerställer att identiteten på den person som rapporterar en överträdelse inte röjs. Av direktivet följer att det är rapportering av överträdelse av bestämmelser i tillsynsförordningen och bestämmelser som genomför kapitaltäckningsdirektivet som avses. Det är emellertid svårt att avgränsa regleringen till enbart anmälningar och utsagor som rör överträdelse av bestämmelser direkt knutna till kapitaltäckningsdirektivet och tillsynsförordningen. Den valda lokutionen ”överträdelse av bestämmelse som gäller för den som myndighetens verksamhet avser” fångar visserligen överträdelse inom ett vidare regelområde än det som direktivet strikt genomfört skulle ge, men innebär att besvärliga gränsdragningsproblem kan undvikas. Samtidigt medför det ett både tydligare och säkrare skydd för anmälaren.

Bestämmelsen klargör att inte endast anmälarens identitet utan även innehållet i anmälan eller utsagan kan omfattas av sekretess, om uppgiften på något sätt kan avslöja vem anmälaren är. Bestämmelsen medger också att förekomsten av en anmälan eller utsaga hålls helt hemlig, om endast förekomsten av en anmälan skulle kunna avslöja vem som gjort den. Sekretessen är absolut. Uppgifter som avses i bestämmelsen kan dock omfattas av den rätt till insyn i mål eller ärende som tillkommer part enligt processrättsliga regler.

Av *andra stycket* framgår att sekretessen gäller i högst femtio år. Angående beräkningen av sekretesstiden, se 7 kap. 5 § offentlighets- och sekretesslagen.

Övervägandena finns i avsnitt 12.1.5.

30 §

I paragrafen anges de sekretessbestämmelser i 30 kap. som inskränker rätten enligt tryckfrihetsförordningen och yttrandefrihetsgrundlagen att meddela och offentliggöra uppgifter.

Ändringen i *första stycket* innebär att en hänvisning till den nya sekretessbestämmelsen i 4 b § införs.

Övervägandena finns i avsnitt 12.1.5.

15.8 Övriga författningsförslag

Tillsynsförordningen medför behov av följdändringar i ett stort antal lagar i fråga om hänvisningar till lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar (kapitaltäckningslagen). I de flesta fall är det fråga om okomplicerade hänvisningar där befintlig hänvisning till kapitaltäckningslagen ska ersättas med en hänvisning till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012, Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG, eller den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag. Sådana hänvisningar behöver inte kommenteras något närmare. I nedan angivna fall uppkommer emellertid behov av att kommentera gjorda lagändringar i särskild ordning.

15.8.1 Förslaget till lag om ändring i sparbankslagen (1987:619)

3 kap.

8 a §

Paragrafen som är ny anger att de krav som gäller för bankaktiebolag enligt 10 kap. 8 a–8 c §§ LBF även gäller för sparbanker i tillämpliga delar. Se kommentarer till dessa lagrum.

9 kap.

1 §

Paragrafen ändras genom att det anges att även överträdelser av tillsynsförordningen, lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag och lagen om kapitalbuffertar kan generera ett skadeståndsansvar i enlighet med bestämmelsen.

15.8.2 Förslaget till lag om ändring i lagen (1995:1559) om årsredovisning i kreditinstitut och värdepappersbolag

5 kap.

7 §

Ändringen är en följd av att motsvarande informationskrav som framgår av paragrafen i dess nuvarande lydelse återfinns i artikel 434.2 i tillsynsförordningen. Genom ändringarna säkerställs att samtliga företag som omfattas av lagen om årsredovisning i kreditinstitut och

värdepappersbolag alljämt kommer omfattas av informationskravet, trots att det regleras i tillsynsförordningen.

Övervägandena finns i avsnitt 6.9.2.

6 kap.

3 §

Ändringen i *första stycket* är en följd av att nuvarande reglering i lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar (kapitaltäckningslagen) om kapitalbasen och kapitaltäckningen för angivna risker kommer ersättas av tillsynsförordningen.

Ändringarna i *andra stycket* är en följd av att nuvarande reglering i nationell rätt om finansiella företagsgrupper ersätts av den nya tillsynsförordningen.

Paragrafen ändras även språkligt.

Övervägandena finns i avsnitt 6.9.1. och 6.9.2.

15.8.3 Förslaget till lag om ändring i lagen (1995:1570) om medlemsbanker

6 kap.

8 a §

Paragrafen som är ny anger att de krav som gäller för bankaktiebolag enligt 10 kap. 8 a–8 c §§ LBF även gäller för medlemsbanker i tillämpliga delar. Se kommentarer för dessa lagrum.

11 kap.

1 och 3 §§

Paragraferna ändras genom att det anges att även överträdelse av tillsynsförordningen, lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag och lagen om kapitalbuffertar kan generera ett skadeståndsansvar i enlighet med bestämmelsen.

15.8.4 Förslaget till lag om ändring i lagen (2004:46) om värdepappersfonder

2 kap.

10 §

Paragrafen ändras genom att den i stället för att hänvisa till lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar (kapitaltäckningslagen), hänvisar till motsvarande bestämmelser i tillsynsförordningen, lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag och lagen om kapitalbuffertar. Ändringen innebär att fondbolag som utför diskretionär portföljförvaltning ska tillämpa de bestämmelser i tillsynsförordningen och i den nya lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag som gäller för

värdepappersbolag med motsvarande verksamhet, samt, i den utsträckning de inte undantagits härifrån, lagen om kapitalbuffertar.

Nuvarande lydelse av 10 § behandlas i prop. 2002/03:150 s. 174 och 303.

Övervägandena finns i avsnitt 6.7.

10 a §

För en kommentar om den ändring som görs i *första stycket* hänvisas till författningskommentaren till 10 §.

I *andra stycket* anges vad som gäller för fondbolag som inte utför diskretionär portföljförvaltning. Ändring innebär att nuvarande hänvisning till 9 och 10 kap. kapitaltäckningslagen ersätts med en hänvisning till de bestämmelser som ersätter eller kompletterar den reglering som lagrummet i sin nuvarande lydelse hänvisar till.

Ändringen i *tredje stycket* utgör en följdändring med anledning av att nuvarande reglering i nationell rätt om finansiella företagsgrupper ersätts av reglerna i tillsynsförordningen.

Nuvarande lydelse av 10 a § behandlas i prop. 2005/06:45, s. 119-122 och 248.

Övervägandena finns i avsnitten 6.7 och 6.9.1.

15.8.5 Förslag till lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder

7 kap.

6 a §

Paragrafen överförs från 1 kap. 1 a § kapitaltäckningslagen och behandlas i prop. 2012/13:160. I paragrafen görs följdändringar med anledning av att delar av kapitaltäckningslagen överförs till tillsynsförordningen. Paragrafen ändras vidare genom att hänvisning sker till de bestämmelser som gäller för värdepappersbolag. Ändringen motiveras av att begreppet institut i tillsynsförordningen inte omfattar samtliga värdepappersbolag.

Övervägandena finns i avsnitt 6.7.

DIREKTIV

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 2013/36/EU

av den 26 juni 2013

om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artikel 53.1,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande ⁽¹⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och

av följande skäl:

(1) Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/48/EG av den 14 juni 2006 om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut ⁽²⁾ och Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/49/EG av den 14 juni 2006 om kapitalkrav för värdepappersföretag och kreditinstitut ⁽³⁾ har ändrats avsevärt vid flera tillfällen. Många av bestämmelserna i direktiven 2006/48/EG och 2006/49/EG är tillämpliga på både kreditinstitut och värdepappersföretag. För att öka tydligheten och se till att dessa bestämmelser tillämpas på ett enhetligt sätt bör de samlas i nya lagstiftningsakter som ska tillämpas på både kreditinstitut och värdepappersföretag, nämligen det här direktivet och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr

575/2013 av den 26 juni 2013 ⁽⁴⁾. För att bli mer tillgängliga, bör bestämmelserna i bilagorna till direktiven 2006/48/EG och 2006/49/EG ingå i den normativa delen av det här direktivet och av den förordningen.

(2) Detta direktiv bör bland annat innehålla bestämmelser om auktorisation att bedriva verksamhet, förvärv av kvalificerade innehav, utövande av etableringsfriheten och friheten att tillhandahålla tjänster, vilka befogenheter tillsynsmyndigheterna har i hem- respektive värdmedlemsstaten samt bestämmelserna om startkapital och om tillsynen av kreditinstitut och värdepappersföretag. Detta direktivs huvudsakliga mål och syfte är att samordna nationella bestämmelser om behörigheten att utöva verksamhet i kreditinstitut och värdepappersföretag samt deras styrningsformer och tillsynsramar. Direktiven 2006/48/EG och 2006/49/EG innehåller även tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag. Dessa krav bör ingå i förordning (EU) nr 575/2013, som fastställer enhetliga och direkt tillämpliga tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag, eftersom sådana krav är nära förbundna med de finansiella marknadernas funktion när det gäller en rad tillgångar som innehas av kreditinstitut och värdepappersföretag. Detta direktiv bör läsas i förening med förordning (EU) nr 575/2013 och bör, tillsammans med den förordningen, utgöra den rättsliga ram som styr bankverksamheten, tillsynsramarna och tillsynsreglerna för kreditinstitut och värdepappersföretag.

(3) De allmänna tillsynskrav som fastställs i förordning (EU) nr 575/2013 kompletteras med individuella arrangemang som beslutas av de behöriga myndigheterna på grundval av deras fortlöpande tillsyn av varje enskilt kreditinstitut och värdepappersföretag. Dessa olika tillsynsarrangemang bör bland annat fastställas i detta direktiv, och de behöriga myndigheterna bör själva få bedöma vilka arrangemang som bör införas. När det gäller enskilda likviditetsarrangemang bör de behöriga myndigheterna bland annat ta hänsyn till de principer som fastställs i Europeiska banktillsynskommitténs riktlinjer om likviditet (Guidelines on Liquidity Cost Benefit Allocation) av den 27 oktober 2010.

⁽¹⁾ EUT C 105, 11.4.2012, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 177, 30.6.2006, s. 1.

⁽³⁾ EUT L 177, 30.6.2006, s. 201.

⁽⁴⁾ Se sidan 1 i detta nummer av EUT.

- (4) Enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG av den 21 april 2004 om marknader för finansiella instrument⁽¹⁾, får värdepappersföretag som är auktoriserade av de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten och står under tillsyn av dessa myndigheter etablera filialer och fritt tillhandahålla tjänster i andra medlemsstater. Det direktivet innehåller sålunda bestämmelser om samordning av de regler som styr auktorisation av och verksamhet i värdepappersföretag. I det direktivet fastställs dock varken de belopp som dessa företag måste ha som startkapital eller någon gemensam ram för övervakning av de risker som företagen löper, vilket bör fastställas i det här direktivet.
- (5) Detta direktiv bör utgöra det grundläggande instrumentet för fullbordandet av den inre marknaden utifrån såväl etableringsfriheten för kreditinstitut som friheten för sådana institut att tillhandahålla finansiella tjänster.
- (6) En väl fungerande inre marknad kräver inte endast lagstiftning utan även ett nära och regelbundet samarbete och avsevärt starkare konvergens mellan lagstiftnings- och tillsynsmetoderna hos medlemsstaternas behöriga myndigheter.
- (7) Genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010⁽²⁾ inrättades den europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska bankmyndigheten) (nedan kallad EBA). Detta direktiv bör beakta EBA:s roll och funktion enligt den förordningen och de förfaranden som ska följas när uppgifter tilldelas EBA.
- (8) Med tanke på att EBA i och med detta direktiv och förordning (EU) nr 575/2013 får utökade uppgifter, bör Europaparlamentet, rådet och kommissionen se till att tillräckliga personella och ekonomiska resurser ställs till förfogande.
- (9) Som ett första steg mot en bankunion bör en gemensam tillsynsmekanism se till att unionens politik i fråga om tillsyn över kreditinstitut genomförs på ett enhetligt och effektivt sätt, att det enhetliga regelverket för finansiella tjänster tillämpas på samma sätt med avseende på kreditinstitut i alla berörda medlemsstater och att kreditinstituten i fråga omfattas av tillsyn av högsta kvalitet, oberoende av andra hänsyn som inte rör tillsyn. En gemensam tillsynsmekanism är grunden för de följande stegen
- mot en bankunion. Detta bekräftar principen att ett införande av gemensamma mekanismer för ingripanden vid en krissituation bör föregås av gemensamma kontroller för att minska sannolikheten för att sådana mekanismer behöver användas. Europeiska rådet noterade följande i sina slutsatser av den 14 december 2012: "Kommissionen kommer under 2013 att lägga fram ett förslag om en gemensam rekonstruktionsmekanism för de medlemsstater som deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen, så att medlagstiftarna kan behandla det som en prioritering och det kan antas under Europaparlamentets innevarande mandatperiod". I detta syfte kan integreringen av de finansiella ramarna förstärkas ytterligare genom att det inrättas en gemensam rekonstruktionsmekanism, inbegripet lämpliga och effektiva gemensamma säkerhetsarrangemang som ska säkerställa att beslut om rekonstruktion av banker fattas snabbt, opartiskt och i alla berörda parterns intresse.
- (10) Överföringen till Europeiska centralbanken (ECB) av tillsynsuppgifter för vissa medlemsstater bör vara förenlig med ramen för det europeiska systemet för finansiell tillsyn som inrättades 2010 och dess underliggande mål att utveckla det enhetliga regelverket och göra tillsynsmetoderna mer samstämmiga i hela unionen. ECB bör utföra sina uppgifter med förbehåll för och i överensstämmelse med relevant primärrätt och sekundärrätt i unionen, kommissionens beslut i fråga om statligt stöd, konkurrensregler och koncentrationskontroll samt det enhetliga regelverk som gäller för alla medlemsstaterna. EBA har fått i uppgift att utarbeta förslag till tekniska standarder samt att utfärda riktlinjer och rekommendationer för att säkerställa samstämmighet i tillsynen och en konsekvent tillämpning av resultaten av tillsynen inom unionen. ECB bör inte utföra dessa uppgifter, men bör ha befogenhet att anta förordningar i enlighet med artikel 132 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) i överensstämmelse med akter som antagits av kommissionen på grundval av utkast framtagna av EBA, och med riktlinjer och rekommendationer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010.
- (11) EBA:s juridiskt bindande medlingsroll är ett viktigt inslag för främjande av samordning, en enhetlig tillsyn och en samstämmig tillsynspraxis. Medling inom ramen för EBA kan inledas antingen på myndighetens eget initiativ, om detta särskilt anges, eller på begäran av en eller flera av de behöriga myndigheter i händelse av oenighet. Detta direktiv och förordning (EU) nr 575/2013 bör utöka det antal situationer där EBA får initiera sin juridiskt bindande medlingsroll syfte att bidra till en samstämmig tillsynspraxis. EBA har inte någon behörighet att ta egna initiativ till medling när det gäller att utse betydande filialer och att fastställa tillsynskrav för specifika institut enligt detta direktiv. För att främja samordningen och göra tillsynspraxis mer enhetlig på dessa känsliga områden bör de behöriga myndigheterna emellertid vid oenighet kunna använda EBA:s medling i ett tidigt skede av processen. En sådan EBA-medling i ett tidigt skede bör bidra till att hitta en lösning för oenigheten.

(1) EUT L 145, 30.4.2004, s. 1.

(2) EUT L 331, 15.12.2010, s. 12.

- (12) I syfte att skydda sparmedel och för att skapa lika konkurrensvillkor mellan kreditinstitut, bör åtgärderna för att samordna tillsynen över kreditinstitut vara tillämpliga på samtliga kreditinstitut. Skälig hänsyn bör dock tas till objektiva skillnader i fråga om institutens stadgar och till deras ändamål, såsom föreskrivs i nationell lagstiftning.
- (13) För att säkerställa en välfungerande inre marknad behövs det en tillsynspraxis och tillsynsbeslut som är öppna, förutsägbara och harmoniserade, så att det går att driva affärsverksamhet och styra gränsöverskridande grupper av kreditinstitut. EBA bör därför förbättra harmoniseringen av tillsynspraxis. Tillsynsprocesser och tillsynsbeslut bör inte motverka den inre marknadens funktion med avseende på fritt flöde av kapital. Tillsynskollegierna bör se till att det finns ett gemensamt och sammanhängande arbetsprogram liksom harmoniserade tillsynsbeslut. Samarbetet mellan de behöriga myndigheterna i hem- och värdmedlemsstater bör stärkas genom en högre grad av öppenhet och informationsutbyte.
- (14) Åtgärderna bör därför ha en så omfattande räckvidd som möjligt och gälla alla institut vars verksamhet består av att ta emot återbetalbara medel från allmänheten, genom insättningar eller i annan form, såsom fortlöpande utgivning av obligationer och andra jämförbara värdepapper, samt att bevilja kredit för egen räkning. Det bör dock ges möjlighet till undantag för vissa kreditinstitut på vilka detta direktiv inte är tillämpligt. Detta direktiv bör inte påverka tillämpningen av nationell lagstiftning som innehåller föreskrifter om särskild, kompletterande auktorisation för kreditinstitut att bedriva viss verksamhet eller att genomföra vissa typer av transaktioner.
- (15) Det är lämpligt att genomföra harmonisering som är nödvändig och tillräcklig för att säkra ett ömsesidigt erkännande av system för auktorisering och tillsyn, en harmonisering som möjliggör ett enda tillstånd som erkänns i hela unionen, och tillämpning av principen att hemmedlemsstaten utövar tillsyn.
- (16) Principerna om ömsesidigt erkännande och hemlandstillsyn innebär att de enskilda medlemsstaternas behöriga myndigheter inte bör bevilja auktorisation, eller bör återkalla auktorisationen när verksamhetsplanen, den geografiska spridningen av verksamheterna eller den faktiskt utövade verksamheten klart visar att ett kreditinstitut har valt rättssystemet i en viss medlemsstat i syfte att undgå de strängare standarder som gäller i en annan medlemsstat inom vars territorium det bedriver eller har för avsikt att bedriva sin huvudsakliga verksamhet. Om detta inte klart framgår, men den största delen av samtliga tillgångar hos enheter i en bankgrupp är lokaliserade i en annan medlemsstat vars behöriga myndigheter har ansvaret för att utöva gruppbaserad tillsyn, bör ansvaret för att utöva gruppbaserad tillsyn endast ändras med dessa behöriga myndigheters godkännande.
- (17) De behöriga myndigheterna bör inte bevilja eller upprätthålla auktorisation för ett kreditinstitut om det är sannolikt att de hindras att utöva effektiv tillsyn på grund av att institutet har nära förbindelser med andra fysiska eller juridiska personer. De kreditinstitut som redan är auktoriserade bör också visa de behöriga myndigheterna att dessa nära förbindelser uppfyller kraven.
- (18) Hänvisningen till tillsynsmyndigheternas effektiva utförande av tillsynsuppgifterna omfattar gruppbaserad tillsyn som bör utövas över ett kreditinstitut eller värdepappersföretag när unionsrätten föreskriver det. I sådana fall bör de myndigheter hos vilka auktorisation söks kunna avgöra vilka myndigheter som är behöriga att utöva gruppbaserad tillsyn över det kreditinstitutet eller värdepappersföretaget.
- (19) Kreditinstitut som auktoriserats i en hemmedlemsstat bör ha tillstånd att inom hela unionen bedriva vissa eller samtliga verksamheter som anges i förteckningen över verksamheter som omfattas av ömsesidigt erkännande, genom etablering av filialer eller genom tillhandahållande av tjänster.
- (20) Det är lämpligt att göra principen om ömsesidigt erkännande tillämplig även på dessa verksamheter när de bedrivs av finansiella institut som är dotterföretag till kreditinstitut, förutsatt att sådana dotterföretag omfattas av den gruppbaserade tillsynen över moderföretagen och uppfyller vissa bestämda villkor.
- (21) En värdmedlemsstat bör, när etableringsrätten eller friheten att tillhandahålla tjänster utnyttjas, kunna kräva att specifika bestämmelser i dess nationella lagar och andra författningar följs av enheter som inte är auktoriserade som kreditinstitut i hemmedlemsstaten, och med avseende på verksamheter som inte anges i förteckningen över verksamheter som omfattas av ömsesidigt erkännande, förutsatt att sådana föreskrifter å ena sidan inte redan omfattas av förordning (EU) nr 575/2013, står i överensstämmelse med unionsrätten och är avsedda att skydda det allmänna bästa, och å andra sidan att de ifrågavarande enheter eller verksamheterna inte är underkastade likvärdiga bestämmelser i nationella lagar och andra författningar.
- (22) Utöver förordning (EU) nr 575/2013, i vilken det fastställs direkt tillämpliga tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag, bör medlemsstaterna se till att det inte finns några hinder för att verksamhet som är föremål för ömsesidigt erkännande kan bedrivas på samma sätt som i hemmedlemsstaten, förutsatt att verksamheten inte står i strid med rättsliga bestämmelser till skydd för det allmänna bästa i värdmedlemsstaten.

- (23) De regler som gäller för filialer till kreditinstitut med huvudkontor i ett tredjeland bör vara likartade i samtliga medlemsstater. Det är viktigt att se till att sådana regler inte är gynnsammare än dem som gäller för filialer till kreditinstitut från en annan medlemsstat. Unionen bör kunna ingå överenskommelser med tredjeländer om tillämpning av regler som tillförsäkrar sådana filialer samma behandling inom hela unionens område. Filialer till kreditinstitut som är auktoriserade i tredjeländer bör inte åtnjuta frihet att tillhandahålla tjänster eller frihet att etablera sig i andra medlemsstater än de medlemsstater där de är etablerade.
- (24) Avtal bör ingås mellan unionen och tredjeländer så att den gruppbaseade tillsynen kan utövas över ett så stort geografiskt område som möjligt.
- (25) Ansvar för tillsyn av ett kreditinstituts finansiella sundhet, särskilt dess gruppbaseade solvens, bör åvila hemmedlemsstaten. Övervakning av unionens bankgrupper bör utövas i nära samarbete mellan de behöriga myndigheterna i hem- och värdmedlemsstaterna.
- (26) Värdmedlemsstaternas behöriga myndigheter bör ha befogenhet att från fall till fall utföra kontroller på plats och inspektioner när det gäller verksamhet i filialer till institut på deras territorium, och att kräva information från en filial om dess verksamhet liksom för statistiska ändamål, informationsändamål eller tillsynsändamål, när värdmedlemsstaten anser detta relevant med hänsyn till finanssystemets stabilitet.
- (27) Värdmedlemsstaternas behöriga myndigheter bör få information om verksamhet som bedrivs på deras territorium. Tillsynsåtgärder bör vidtas av hemmedlemsstatens behöriga myndigheter utom om värdmedlemsstaternas behöriga myndigheter har skyldighet att vidta akuta säkerhetsåtgärder.
- (28) En väl fungerande inre bankmarknad kräver inte endast rättsliga bestämmelser utan även ett nära och regelbundet samarbete och betydligt ökad samstämmighet i reglerings- och tillsynspraxis mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter. I detta syfte bör problem rörande enskilda kreditinstitut och ömsesidigt informationsutbyte behandlas via EBA. Detta förfarande för ömsesidigt informationsutbyte bör inte ersätta bilateralt samarbete. Värdmedlemsstaternas behöriga myndigheter bör i kris-situationer, på eget initiativ eller på initiativ av en hemmedlemsstats behöriga myndigheter, alltid kunna kontrollera att verksamheten vid ett i värdmedlemsstaten etablerat kreditinstitut bedrivs i överensstämmelse med tillämpliga lagar och i enlighet med principerna om sund förvaltning, god redovisningssed och tillfredsställande internkontroll.
- (29) Det är lämpligt att tillåta utbyte av information mellan de behöriga myndigheterna och myndigheter eller organ som genom sin verksamhet bidrar till att stärka det finansiella systemets stabilitet. För att kunna bevara informationens konfidentiella karaktär bör antalet mottagare hållas mycket begränsat.
- (30) Vissa typer av beteende, som bedrägeri eller insiderhandel, riskerar att påverka det finansiella systemets stabilitet och integritet. Det är nödvändigt att fastställa under vilka förutsättningar informationsutbyte kan tillåtas i sådana fall.
- (31) När det föreskrivs att informationen endast får lämnas ut med de behöriga myndigheternas uttryckliga medgivande, bör de behöriga myndigheterna kunna ställa krav på strikt efterlevnad av villkoren för ett medgivande.
- (32) Utbyte av information bör tillåtas mellan de behöriga myndigheterna och centralbanker och andra organ med liknande funktion i egenskap av monetära myndigheter och, när så är nödvändigt för utövande av tillsyn och för att förebygga att institut går i konkurs och för avveckling av konkurshotade institut och i förekommande fall i kris-situationer andra offentliga myndigheter och nationella förvaltningar med ansvar för att utarbeta lagstiftning om tillsyn över kreditinstitut, finansiella institut, investeringstjänster och försäkringsföretag samt offentliga myndigheter med ansvar för tillsyn över betalningssystem.
- (33) För att stärka tillsynen över institut och skyddet för deras kunder bör revisorerna vara skyldiga att omgående rapportera till de behöriga myndigheterna om de vid fullgörandet av sitt uppdrag får kännedom om förhållanden som riskerar att allvarligt påverka ett instituts finansiella ställning eller dess förvaltnings- och redovisningsorganisation. Av samma skäl bör medlemsstaterna också se till att denna skyldighet gäller vid alla tillfällen då en revisor upptäcker sådana omständigheter vid fullgörandet av sitt uppdrag i ett företag som har nära förbindelser med ett institut. Revisorernas skyldighet att när så är lämpligt underrätta de behöriga myndigheterna om vissa förhållanden och beslut rörande ett institut som de upptäcker vid fullgörandet av sitt uppdrag hos ett icke-finansiellt företag, bör i sig inte ändra karaktären på deras uppdrag hos detta företag och inte heller det sätt på vilket de bör fullgöra sina uppgifter där.

- (34) Syftet med detta direktiv och förordning (EU) nr 575/2013 är att säkerställa en tillräcklig solvens inom instituten. Om en kris trots dessa solvenskrav inträffar är det nödvändigt att säkerställa att institut kan omstruktureras under ordnade former, att de negativa följderna för den reella ekonomin begränsas och att man undviker att skattebetalarna måste ingripa. För detta ändamål och fram till dess att vidare samordning på unionsnivå har skett, bör EBA i enlighet med förordning (EU) nr 1093/2010 göra en utvärdering av och samordna initiativ för planerna för återhämtning och rekonstruktion i syfte att främja konvergens på detta område. I detta syfte bör EBA i förväg fullt ut informeras om anordnandet av sådana möten om planer för återhämtning, rekonstruktion och avveckling och bör ha rätt att delta i mötena. En del medlemsstaters myndigheter har redan infört en skyldighet för institut och myndigheter att utarbeta planer för återhämtning, rekonstruktion och avveckling. Det är därför lämpligt att instituten är skyldiga att samarbeta med myndigheterna i detta avseende. EBA bör i förväg fullt ut informeras om sådana möten om planer för återhämtning, rekonstruktion och avveckling och bör ha rätt att delta i sådana möten. När en plan för återhämtning, rekonstruktion och avveckling utarbetas bör EBA bidra till och aktivt delta i utvecklingen och samordningen av effektiva och enhetliga planer för återhämtning, rekonstruktion och avveckling i enlighet med förordning (EU) nr 1093/2010. Planer som inbegriper systemviktiga institut bör prioriteras.
- (35) För att säkerställa att skyldigheterna enligt detta direktiv och förordning (EU) nr 575/2013 efterlevs av institut, av de som i praktiken kontrollerar ett instituts affärsverksamhet och av medlemmarna i ett instituts ledningsorgan, samt för att säkerställa liknande behandling i hela unionen, bör medlemsstaterna vara skyldiga att föreskriva administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som är effektiva, proportionella och avskräckande. De administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som fastställs i medlemsstaterna bör uppfylla vissa grundläggande krav när det gäller mottagarna, kriterier som bör beaktas när de tillämpas, offentliggörande, centrala befogenheter att påföra sanktioner och nivåer på administrativa sanktionsavgifter.
- (36) Särskilt gäller att de behöriga myndigheterna bör få befogenheter att utdöma administrativa sanktionsavgifter som är tillräckligt höga för att balansera de fördelar som kan förväntas, och vara avskräckande även för större institut och deras chefer.
- (37) För att säkerställa enhetlig tillämpning av administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder i alla medlemsstater, vid fastställandet av typen av administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder och nivån på de administrativa sanktionsavgifterna, bör det krävas att medlemsstaterna ser till att de behöriga myndigheterna beaktar alla relevanta omständigheter.
- (38) För att se till att de administrativa sanktionerna har en avskräckande verkan, bör de som regel offentliggöras, utom under vissa väldefinierade omständigheter.
- (39) För bedömningen av det goda anseendet hos ledningen och medlemmarna i ledningsorganet krävs det ett effektivt system för utbyte av uppgifter, där EBA, med förbehåll för tystnadsplikt och dataskyddskrav, bör ha rätt att ha en central databas för uppgifter om administrativa sanktioner, inbegripet eventuella överklaganden i detta avseende, som endast skulle vara tillgänglig för behöriga myndigheter. Under alla omständigheter bör uppgifter om fällande domar i brottmål utbytas i enlighet med rambeslut 2009/315/RIF⁽¹⁾ och beslut 2009/316/RIF⁽²⁾, såsom de genomförts i nationell rätt, och med andra relevanta bestämmelser i nationell rätt.
- (40) För att de behöriga myndigheterna ska kunna upptäcka eventuella överträdelser av nationella bestämmelser om genomförande av detta direktiv och förordning (EU) nr 575/2013, bör de ha nödvändiga befogenheter att utreda och bör inrätta effektiva mekanismer för att uppmuntra rapportering av potentiella eller faktiska överträdelser. Dessa mekanismer bör inte påverka rätten till försvar för var och en som har blivit anklagad för en lagöverträdelse.
- (41) Detta direktiv bör föreskriva både administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder för att säkerställa största möjliga handlingsutrymme till följd av en överträdelse och för att underlätta förebyggandet av nya överträdelser, oavsett om åtgärderna kvalificeras som administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder enligt nationell lagstiftning. Medlemsstaterna bör kunna föreskriva ytterligare sanktioner utöver dem som anges i detta direktiv och bör kunna föreskriva administrativa sanktionsavgifter på högre nivåer än vad som föreskrivs i detta direktiv.
- (42) Detta direktiv bör inte påverka tillämpningen av bestämmelser om straffrättsliga påföljder i medlemsstaternas lagstiftning.
- (43) Medlemsstaterna bör se till att kreditinstitut och värdepappersföretag har tillräckligt internt kapital när det gäller kvantitet, kvalitet och fördelning med hänsyn till de risker som de är eller kan bli exponerade för. Följaktligen bör medlemsstaterna se till att kreditinstitut och värdepappersföretag har strategier och processer för att utvärdera om det interna kapitalet är tillräckligt och för att hålla det på en tillräckligt hög nivå.

⁽¹⁾ Rådets rambeslut 2009/315/RIF av den 26 februari 2009 om organisationen av medlemsstaternas utbyte av uppgifter ur kriminalregistret och uppgifternas innehåll (EUT L 93, 7.4.2009, s. 23).

⁽²⁾ Rådets beslut 2009/316/RIF av den 6 april 2009 om inrättande av det europeiska informationssystemet för utbyte av uppgifter ur kriminalregister (Ecris) i enlighet med artikel 11 i rambeslut 2009/315/RIF (EUT L 93, 7.4.2009, s. 33).

- (44) De behöriga myndigheterna bör få i uppdrag att se till att instituten är väl organiserade och har tillräcklig kapitalbas med hänsyn till de risker som instituten är eller kan bli exponerade för.
- (45) För att säkerställa att institut som är verksamma i flera medlemsstater inte utsätts för oproportionella krav till följd av att de behöriga myndigheterna i de enskilda medlemsstaterna fortsätter att utöva sitt ansvar rörande auktorisation och tillsyn, är det mycket viktigt att samarbetet mellan de behöriga myndigheterna ökas väsentligt. EBA bör stödja och utveckla sådant samarbete.
- (46) För att kunna garantera övergripande marknadsdisciplin inom hela unionen bör de behöriga myndigheterna offentliggöra information om den verksamhet som bedrivs i kreditinstitut och värdepappersföretag. Denna information bör vara tillräcklig för att det ska vara möjligt att jämföra de strategier som tillämpas av de olika behöriga myndigheterna i medlemsstaterna och den bör komplettera de krav avseende institutens offentliggörande av teknisk information som anges i förordning (EU) nr 575/2013.
- (47) Gruppbasead tillsyn över institut syftar till att skydda insättarnas och investerarnas intressen och säkerställa stabilitet i det finansiella systemet. För att den gruppbaseade tillsynen ska kunna bli effektiv bör den därför tillämpas på alla bankgrupper, inbegripet sådana där moderföretaget inte är kreditinstitut eller värdepappersföretag. Medlemsstaterna bör förse de behöriga myndigheterna med de rättsliga instrument som krävs för att genomföra sådan tillsyn.
- (48) I företagsgrupper med blandad verksamhet där moderföretaget kontrollerar minst ett dotterföretag bör de behöriga myndigheterna ges möjlighet att bedöma den finansiella ställningen för varje kreditinstitut eller värdepappersföretag i en sådan grupp. De behöriga myndigheterna bör åtminstone ha möjlighet att från alla företag inom en grupp få in den information som behövs för att genomföra tillsynen. Samarbete bör etableras mellan myndigheter med ansvar för tillsyn över olika finansiella sektorer när det gäller tillsyn av företagsgrupper som bedriver olika typer av finansiell verksamhet.
- (49) Medlemsstaterna bör kunna vägra eller återkalla ett kreditinstituts auktorisation om vissa strukturer i en företagsgrupp anses vara olämpliga för bedrivande av bankrörelse på grund av att effektiv tillsyn av dessa strukturer inte är möjlig. De behöriga myndigheterna bör därför ha de befogenheter som krävs för att säkerställa sund och ansvarsfull ledning av kreditinstitut. I syfte att trygga en hållbar och diversifierad bankkultur inom unionen som i första hand tjänar unionsmedborgarnas intressen, bör småskalig bankverksamhet uppmuntras, såsom verksamhet inom kreditföreningar (credit unions) och kooperativa banker.
- (50) Unionsdimensionen bör beaktas på lämpligt sätt i de behöriga myndigheternas mandat. De behöriga myndigheterna bör därför vederbörligen beakta effekten av sina beslut inte endast på stabiliteten i det finansiella systemet inom deras medlemsstater, utan även på stabiliteten i alla andra berörda medlemsstaters finansiella system. Om inget annat föreskrivs i nationell lagstiftning bör denna princip kunna främja den finansiella stabiliteten i hela unionen men bör inte innebära att det är rättsligt bindande för de behöriga myndigheterna att uppnå ett visst resultat.
- (51) Finanskrisen visade på kopplingar mellan banksektorn och så kallade skuggbanker. Vissa skuggbanker håller riskerna effektivt åtskilda från banksektorn och undviker sålunda eventuell negativ påverkan på skattebetalare och system. Ökad insikt i skuggbanksverksamhet och dess kopplingar till enheter inom finanssektorn och stramare reglering för att åstadkomma öppenhet, minska systemrisken och avskaffa olämpliga förfaranden är emellertid nödvändigt för finanssystemets stabilitet. Genom ytterligare rapportering från institut kan en del av detta åstadkommas, men särskilda nya bestämmelser behövs också.
- (52) Ökad insyn i institutens verksamhet, särskilt i fråga om gjorda vinster, skatter och andra avgifter som erlagts eller stöd som erhållits, är av största vikt för att unionsmedborgarna ska återfå förtroendet för den finansiella sektorn. Obligatorisk rapportering på det området kan därför ses som en viktig del av institutens sociala ansvar gentemot berörda parter och samhället.
- (53) Brister i företagsstyrningen i ett antal institut har bidragit till ett överdrivet och oförsiktigt risktagande inom banksektorn, vilket har lett till enskilda instituts fallissemang och till systemproblem i medlemsstaterna och globalt. De mycket allmänna bestämmelserna om institutens styrning och det faktum att en stor del av ramarna för företagsstyrning inte är bindande utan väsentligen bygger på frivilliga uppförandekoder, har inte i tillräcklig grad främjat en effektiv tillämpning av sunda metoder för företagsstyrning av instituten. I vissa fall har avsaknaden av ett system med effektiva kontroller och befogenhetsfördelning inom instituten inneburit att det inte funnits någon faktisk övervakning av ledningens beslutsfattande, vilket har främjat kortsiktiga och alltför riskabla ledningsstrategier. De behöriga myndigheternas oklara roll i övervakningen av företagsstyrningen i institut har lett till en otillräcklig tillsyn av de interna styrningsprocessernas effektivitet.

- (54) För att kunna ta itu med de potentiellt skadliga effekterna av dåligt utformade system för företagsstyrning på sund riskhantering, bör medlemsstaterna införa principer och standarder för att säkerställa effektiv övervakning från ledningsorganets sida, främja en sund riskkultur på alla nivåer i kreditinstitut och värdepappersföretag och göra det möjligt för de behöriga myndigheterna att övervaka att de interna styrningsformerna är tillräckliga. Dessa principer och standarder bör gälla med beaktande av arten, omfattningen och komplexiteten hos institutets verksamhet. Medlemsstaterna bör kunna föreskriva principer och standarder för företagsstyrning utöver dem som krävs i detta direktiv.
- (55) Olika styrningsstrukturer tillämpas i medlemsstaterna. I de flesta fall tillämpas en monistisk eller dualistisk ledningsstruktur. Definitionerna i detta direktiv är tänkta att omfatta alla befintliga strukturer utan att förespråka någon särskild. De är endast till för upprättandet av regler som syftar till att ett visst resultat uppnås, oavsett vilken nationell bolagsrätt som gäller för ett institut i varje medlemsstat. Definitionerna bör därför inte påverka den allmänna tilldelningen av befogenheter i enlighet med nationell bolagsrätt.
- (56) Ett ledningsorgan bör antas ha verkställande funktioner och tillsynsfunktioner. Ledningsorganen i de olika medlemsstaterna har olika befogenheter och strukturer. I medlemsstater där ledningsorganen har en monistisk struktur utför en enda styrelse vanligtvis lednings- och tillsynsuppgifter. I medlemsstater med ett dualistisk system utförs tillsynsfunktionen av en särskild tillsynsstyrelse som inte har några verkställande funktioner, och den verkställande funktionen utförs av ett särskilt ledningsorgan som är ansvarigt för den dagliga ledningen av företaget. Följaktligen tilldelas de olika enheterna inom ledningsorganet separata uppgifter.
- (57) Rollen för icke verkställande medlemmar i ett instituts ledningsorgan bör inbegripa att de på ett konstruktivt sätt ifrågasätter institutets strategi och därigenom bidrar till dess utveckling, granskar ledningens insatser när det gäller att uppnå överenskomna mål, förvissas sig om att den finansiella informationen är korrekt och att finansiella kontroller och riskhanteringssystem är robusta och berättigade, granskar utformningen och genomförandet av institutens ersättningspolicy och ger objektiva synpunkter på resurser, utnämningar och uppförandenormer.
- (58) För att kunna övervaka ledningens åtgärder och beslut på ett verkkningsfullt sätt bör institutens ledningsorgan avsätta tillräcklig tid för att kunna utföra sina uppgifter och för att förstå institutets verksamhet, dess viktigaste riskexponeringar samt konsekvenser av verksamheten och riskstrategin. Att inneha ett alltför stort antal uppdrag i ledningsorganet samtidigt skulle hindra en ledamot i ledningsorganet från att avsätta den tid som krävs för att utöva denna tillsynsroll. Det är därför nödvändigt att begränsa det antal uppdrag i ledningsorgan som en ledamot i ett kreditinstituts ledningsorgan får inneha samtidigt inom olika enheter. Uppdrag i ledningsorgan i organisationer som inte huvudsakligen har kommersiellt syfte, till exempel ideella organisationer eller välgöringsorganisationer, bör dock inte beaktas vid tillämpningen av en sådan gräns.
- (59) När medlemmarna i ledningsorganet utses bör aktieägarna eller medlemmarna i ett institut överväga huruvida kandidaterna har tillräckliga kunskaper, kvalifikationer och färdigheter för att garantera att institutet leds på ett korrekt och ansvarsfullt sätt. Dessa principer bör, när det gäller medlemmarna i ledningsorganet, utövas och påvisas genom transparenta och öppna utnämningförfaranden.
- (60) Ledningsorgans bristande övervakning av ledningsbeslut beror delvis på fenomenet grupp tänkande. Detta uppstår bland annat på grund av bristande mångfald i ledningsorganens sammansättning. För att främja oberoende åsikter och ett kritiskt ifrågasättande bör institutens ledningsorgan därför präglas av en tillräcklig mångfald vad gäller ålder, kön, geografiskt ursprung samt utbildnings- och yrkesbakgrund för att det ska gå att få fram olika slags synpunkter och erfarenheter. Balansen mellan könen är särskilt viktig för att säkra en representation som motsvarar befolkningen. Särskilt institut som ligger under tröskeln för representation av det underrepresenterade könet bör prioritera att vidta lämpliga åtgärder. Genom sin representation i ledningsorgan kan arbetstagarna också bidra med ett viktigt perspektiv och genuin kännedom om institutens interna verksamhet, och arbetstagarrepresentation kan därför ses som ett positivt sätt att öka mångfalden. Ledningsorgan som präglas av större mångfald bör kunna övervaka ledningen mer effektivt och därmed bidra till förbättrad risktillsyn och motståndskraftigare institut. Därför bör mångfald vara ett av kriterierna för ledningsorganens sammansättning. Mångfald bör också mer allmänt beaktas i institutets rekryteringspolitik. En sådan politik bör till exempel innebära att instituten uppmanas att välja kandidater från förslagslistor som innehåller båda könen.
- (61) För att förbättra efterlevnaden av lagstiftningen och stärka företagsstyrningen bör medlemsstaterna inrätta effektiva och tillförlitliga mekanismer för att uppmanera rapportering till behöriga myndigheter av potentiella eller faktiska överträdelser av nationella bestämmelser som införlivar detta direktiv och förordning (EU) nr 575/2013. Anställda som rapporterar om överträdelser inom sina egna institut bör åtnjuta ett fullständigt skydd.

- (62) En ersättningspolicy som uppmuntrar till överdrivet risktagande kan undergräva en sund och effektiv riskhantering i kreditinstitut och värdepappersföretag. Medlemmar i G20 åtog sig att tillämpa rådet för finansiell stabilitets (FSB) principer för god praxis och genomförandestandarder när det gäller ersättning för att komma till rätta med de potentiellt skadliga effekterna av dåligt utformade ersättningsstrukturer på en sund riskhantering och kontroll av fysiska personers riskbenägenhet. Detta direktiv har som syfte att genomföra internationella principer och standarder på unionsnivå genom att införa en uttrycklig skyldighet för kreditinstitut och värdepappersföretag att inrätta och upprätthålla en ersättningspolicy och en ersättningspraxis som är förenliga med effektiv riskhantering för personalkategorier vars yrkesutövning har väsentlig inverkan på kreditinstitutens och värdepappersföretagens riskprofil.
- (63) För att kunna säkerställa att institut följer en sund ersättningspolicy är det lämpligt att ange tydliga principer om företagsstyrning och strukturen för ersättningspolicy. Ersättningspolicyn bör särskilt anpassas till kreditinstitutets och värdepappersföretagets riskbenägenhet, värden och långfristiga intressen. Därför bör bedömningen av den resultatbaserade delen av ersättningen basera sig på resultatet på lång sikt och beakta de aktuella och framtida risker som är förknippade med det resultatet.
- (64) När en policy med rörliga ersättningsdelar övervägs bör en åtskillnad göras mellan fast ersättning, som omfattar utbetalningar, proportionella, regelbundna pensionsavsättningar eller förmåner (om sådana förmåner inte är kopplade till några prestandakriterier) och rörlig ersättning, som omfattar tilläggsutbetalningar, eller förmåner som är kopplade till prestation eller, i undantagsfall, andra avtalsmässiga aspekter, dock inte sådana som ingår i vanliga anställningspaket (såsom sjukvård, förskoleverksamhet eller proportionella, regelbundna pensionsavsättningar). Både ekonomiska och andra förmåner bör omfattas.
- (65) För att undvika överdrivet risktagande bör under alla omständigheter en maximal kvot mellan de fasta och rörliga delarna av den totala ersättningen fastställas. Det är i detta avseende lämpligt att institutens aktieägare, ägare och medlemmar i institut får en viss roll. Medlemsstaterna bör kunna fastställa striktare krav när det gäller förhållandet mellan de fasta och rörliga delarna av den totala ersättningen. För att uppmuntra användningen av aktieinstrument eller skuldinstrument som betalas enligt ett långsiktigt uppskovsförfarande som en variabel ersättningsdel, bör medlemsstaterna inom vissa gränser kunna tillåta att institut tillämpar ett teoretiskt diskonto när de beräknar dessa instruments värde i syfte att tillämpa den maximala kvoten. Medlemsstaterna bör dock inte vara tvungna att sörja för en sådan facilitet och bör kunna besluta att det tillämpas en längre maximal procentsats för den totala rörliga ersättning än den som anges i detta direktiv. För att säkerställa att en harmoniserad och enhetlig metod används som garanterar likvärdiga förutsättningar inom hela den inre marknaden, bör EBA ge lämplig vägledning om det tillämpliga teoretiska diskonto som ska användas.
- (66) För att säkerställa att utformningen av ersättningspolicyn är en del av institutets riskhantering bör ledningsorganet anta och regelbundet se över ersättningspolicyn. Bestämmelserna i detta direktiv om ersättning bör återspegla skillnaderna mellan olika typer av institut på ett proportionellt sätt, med hänsyn tagen till deras storlek, interna organisation samt verksamhetens karaktär, omfattning och komplexitet. Det skulle i synnerhet inte vara rimligt att kräva att vissa typer av värdepappersföretag efterlever alla dessa principer.
- (67) För att skydda och främja den finansiella stabiliteten i unionen och för att det inte ska gå att kringgå kraven i detta direktiv, bör de behöriga myndigheterna se till att principer och regler för ersättning efterlevs av instituten på gruppnivå, dvs. på grupp-, moderföretags- och dotterföretagsnivå, inklusive filialer och dotterföretag som etablerats i tredjeländer.
- (68) Eftersom dåligt utformade modeller för ersättningspolicy och incitamentssystem kan medföra en oacceptabel ökning av de risker som kreditinstitut och värdepappersföretag är exponerade för, bör snabba motåtgärder och vid behov lämpliga korrigerande åtgärder vidtas. Därför är det lämpligt att se till att de behöriga myndigheterna har befogenheter att ålägga berörda institut att genomföra kvalitativa eller kvantitativa åtgärder för att hantera problem med ersättningspolicyn som har kommit fram vid tillsynen.
- (69) Bestämmelserna om ersättning ska inte påverka det fullständiga utövandet av de grundläggande rättigheter som är garanterade genom artikel 153.5 i EUF-fördraget, allmänna principer i nationell avtalsrätt och arbetsrätt, unionsrätt och nationell rätt om aktieägarnas rättigheter och deltagande och allmänna skyldigheter för det berörda institutets ledningsorgan samt i tillämpliga fall arbetsmarknadsparternas rätt att ingå och tillämpa kollektivavtal i enlighet med nationell lagstiftning och praxis.

- (70) Kapitalbaskraven för kreditrisk och marknadsrisk bör endast i den omfattning det är nödvändigt basera sig på externa kreditbetyg. Om kreditrisken är betydande bör institut därför i regel försöka tillämpa internmetoder eller internmodeller. Standardiserade metoder som bygger på externa kreditbetyg kan dock användas när kreditrisken inte är så betydande, vilket typiskt sett är fallet för mindre komplexa institut, för obetydliga exponeringar eller i fall där användningen av interna metoder skulle leda till oskälig belastning.
- (71) Direktiven 2006/48/EG och 2006/49/EG utgjorde delvis den grund på vilken övertron på externa kreditbetyg byggdes upp. Det här direktivet bör beakta slutsatserna från G20-mötet och FSB-principerna med avseende på övertron på externa kreditbetyg. Institut bör därför uppmuntras att använda interna snarare än externa kreditbetyg, även vid beräkning av lagstadgade kapitalbaskrav.
- (72) Övertron på externa kreditbetyg bör minskas och alla automatiska effekter av kreditvärderingar bör stegvis avlägsnas. Institut bör därför vara skyldiga att införa egna sunda kriterier för att bevilja krediter och beslutsprocesser för kreditbeslut. Institut bör också kunna använda externa kreditbetyg som en av flera faktorer i dessa processer, men kreditinstitutet och värdepappersföretagen bör inte uteslutande eller mekaniskt förlita sig på dessa externa kreditbetyg.
- (73) Godkännandet av ett kreditvärderingsinstitut som ett externt kreditvärderingsinstitut bör inte öka avskärmningen av en marknad som redan domineras av tre företag. EBA, medlemsstaternas centralbanker och ECB bör, utan att göra förfarandet enklare eller mindre krävande, se till att fler kreditvärderingsinstitut kan godkännas som externa kreditvärderingsinstitut för att öppna marknaden för andra företag.
- (74) Mot bakgrund av de många olika strategier som tillämpas av institut som använder metoder som bygger på interna modeller är det viktigt att de behöriga myndigheterna och EBA har en klar bild av värdeintervallet för de riskvägda tillgångar och kapitalbaskrav som uppkommer för liknande exponeringar i enlighet med dessa strategier. I detta syfte bör instituten åläggas att till de behöriga myndigheterna överlämna resultaten av interna modeller tillämpade på EBA:s referensportföljer avseende ett stort antal exponeringar. På grundval av dessa uppgifter bör de behöriga myndigheterna vidta lämpliga åtgärder för att se till att likheter och skillnader i resultat för samma exponering kan motiveras med tanke på de risker som uppstår. Mer allmänt bör de behöriga myndigheterna och EBA se till att valet mellan en metod som bygger på interna modeller och en schablonmetod inte leder till en underskattning av kapitalbaskraven. Även om kapitalbaskraven för operativ risk är svårare att tilldela för varje enskild exponering och det därför är lämpligt att utesluta denna riskkategori från riktmerkningsprocessen bör de behöriga myndigheterna följa med utvecklingen inom de metoder som bygger på interna modeller för operativ risk i syfte att övervaka skillnaderna i praxis och förbättra tillsynsmetoderna.
- (75) Utvecklingen av relationsbaserad kreditgivning (relationship based lending) bör uppmuntras, där information som fås genom en fortlöpande affärsrelation med kunder används för att nå en högre kvalitet på "due diligence"-granskning och riskbedömning än vad som skulle nås på basis av rent standardiserade uppgifter och "credit scoring".
- (76) När det gäller tillsynen över likviditeten bör ansvaret ligga hos hemmedlemsstaterna så snart som detaljerade kriterier för kravet på likviditetstäckning börjar gälla. Det är därför nödvändigt att genomföra samordningen av tillsynen på detta område, så att hemlandstillsyn kan införas innan dess. För att säkerställa effektiv tillsyn bör de behöriga myndigheterna i hem- och värdmedlemsstatens ytterligare samarbeta på området likviditet.
- (77) När de likvida tillgångarna i ett institut inom en grupp i ett stressläge täcker likviditetsbehovet i ett annat institut inom gruppen, bör de behöriga myndigheterna kunna göra undantag från kravet på likviditetstäckning och bör i stället kunna tillämpa dessa krav på gruppnivå.
- (78) Åtgärder som vidtas enligt detta direktiv bör inte påverka åtgärder som vidtas i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG av den 4 april 2001 om rekonstruktion och likvidation av kreditinstitut⁽¹⁾. Tillsynsåtgärderna bör inte leda till diskriminering mellan borgenärer från olika medlemsstater.
- (79) Mot bakgrund av finanskrisen och de konjunkturförstärkande mekanismer som bidrog till att den uppstod och som förstärkte dess effekter, utfärdade FSB, Baselkommittén för banktillsyn och G20 rekommendationer för att mildra de konjunkturförstärkande effekterna av den finansiella regleringen. I december 2010 utfärdade Baselkommittén nya globala regleringsstandarder för bankkapitalkrav (Basel III-reglerna), däribland regler som innebär krav på upprätthållande av kapitalkonserveringsbuffertar och kontracykliska kapitalbuffertar.

⁽¹⁾ EGT L 125, 5.5.2001, s. 15.

- (80) Det är därför lämpligt att vid sidan av övriga kapitalbaskrav kräva att kreditinstitut och relevanta värdepappersföretag, utöver andra kapitalbaskrav, innehar en kapitalkonserveringsbuffert och en kontracyklisk kapitalbuffert, för att säkra att de under perioder av ekonomisk tillväxt ackumulerar en kapitalbas som är tillräcklig för att kunna absorbera förluster under kritiska perioder. Den kontracykliska kapitalbufferten bör byggas upp när den sammanlagda tillväxten i krediter och andra tillgångsklasser med en betydande inverkan på dessa kreditinstituts och värdepappersföretags riskprofil bedöms vara förknippad med uppkomsten av en systemomfattande risk, och sedan utnyttjas under kritiska perioder.
- (81) För att kunna garantera att de kontracykliska kapitalbufferterna verkligen återspeglar den risk som banksektorn utsätts för vid en alltför stor kreditväxt, bör kreditinstituten och värdepappersföretagen beräkna sina institutspecifika buffertar som det viktade genomsnittet av de kontracykliska buffertvärden som gäller i de länder där de har sina kreditexponeringar. Varje medlemsstat bör därför utse en myndighet med ansvar för att varje kvartal fastställa det kontracykliska buffertvärdet för exponeringar i den medlemsstaten. Detta buffertvärde bör beakta ökningarna i kreditgivningsnivåerna och förändringar i kreditgivningen som andel av BNP i den medlemsstaten, liksom andra variabler som är relevanta vid bedömning av risker som hotar finanssystemets stabilitet.
- (82) För att främja samstämmighet på internationell nivå vid fastställandet av de kontracykliska buffertvärdena, har Baselkommittén utarbetat en metod som grundar sig på förhållandet mellan kreditgivningen och BNP. Detta bör fungera som den gemensamma utgångspunkten för de berörda nationella myndigheterna när de beslutar om buffertvärden, men den bör inte ge upphov till ett automatiskt fastställande av buffertvärde eller vara bindande för den utsedda myndigheten. Buffertvärdet bör på ett meningsfullt sätt återspegla kreditlevnet och de risker som beror på alltför stor kreditväxt i medlemsstaten och bör ta vederbörlig hänsyn till den nationella ekonomins särdrag.
- (83) Det är viktigt att rörliga ersättningar begränsas, så att det kan säkerställas att kreditinstitut och värdepappersföretag åter bygger upp sina kapitalnivåer när de bedriver verksamhet inom buffertområdet. Kreditinstitut och värdepappersföretag omfattas redan av principen att ersättningar och diskretionära utbetalningar av rörliga ersättningar till de personalkategorier vars yrkesutövning har väsentlig inverkan på kreditinstitutets riskprofil, måste vara hållbara med avseende på kreditinstitutets finansiella ställning. För att säkerställa att ett institut återställer sin kapitalbasnivå inom rimlig tid, är det lämpligt att anpassa beviljandet av rörliga ersättningar och diskretionära pensionsförmåner till kreditinstitutets vinstsituation under de perioder då det kombinerade buffertkravet inte uppfylls, varvid hänsyn bör tas till institutets möjlighet att fungera bra på lång sikt.
- (84) Instituterna bör bemöta och kontrollera alla koncentrationsrisker genom skriftliga riktlinjer och förfaranden. Med hänsyn till beskaffenheten hos den offentliga sektorns exponering är det mer effektivt att kontrollera koncentrationsriskerna än att göra en riskviktnings av dessa exponeringar, med tanke på deras storlek och svårigheterna att kalibrera kapitalbaskraven. Kommissionen bör vid lämplig tidpunkt översända en rapport till Europaparlamentet och rådet om eventuella önskvärda förändringar när det gäller koncentrationsriskerna.
- (85) Medlemsstaterna bör kunna kräva att vissa institut utöver en kapitalkonserveringsbuffert och en kontracyklisk kapitalbuffert har en systemriskbuffert för att förhindra och minska långsiktiga icke-konjunkturbetingade systemrisker eller makrotillsynsrisiker som inte omfattas av förordning (EU) nr 575/2013, om det finns en risk för störningar av det finansiella systemet som kan få allvarliga negativa konsekvenser för det finansiella systemet och den reella ekonomin i en viss medlemsstat. Systemriskbuffertens värde bör gälla alla institut, eller för en eller flera grupper av institut, om instituten uppvisar liknande riskprofiler i sin affärsverksamhet.
- (86) För att säkerställa enhetlig makrotillsyn i hela unionen, är det lämpligt att Europeiska systemrisknämnden (ESRB) utvecklar principer som skräddarsytt för unionens ekonomi och bör även vara ansvarig för övervakningen av deras tillämpning. Detta direktiv bör inte hindra ESRB från att vidta de åtgärder som den anser nödvändiga enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1092/2010 av den 24 november 2010 om makrotillsyn av det finansiella systemet på unionsnivå och om inrättande av en europeisk systemrisknämnd⁽¹⁾.
- (87) Medlemsstaterna bör kunna erkänna ett systemriskbuffertvärde som har fastställs av en annan medlemsstat och tillämpa det buffertvärdet på nationellt auktoriserade institut för exponeringar i den medlemsstat som fastställt buffertvärdet. Den medlemsstat som har fastställt buffertvärdet bör också kunna begära att Europeiska systemrisknämnden (ESRB) i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1092/2010 utfärdar en rekommendation ställd till en eller flera medlemsstater som kan erkänna systemriskbuffertvärdet, där de rekommenderas att göra detta. En sådan rekommendation är underställd villkoren i artiklarna 3.2 och 17 i den förordningen (följ rekommendation eller förklara varför det inte görs).
- (88) Medlemsstaternas beslut om kontracykliska buffertvärden bör samordnas i så stor utsträckning som möjligt. I det avseendet kan ESRB, på de behöriga eller utsedda myndigheternas begäran, underlätta diskussioner mellan dessa myndigheter om fastställandet av föreslagna buffertvärden, inklusive relevanta variabler.

⁽¹⁾ EUT L 331, 15.12.2010, s. 1.

- (89) När ett kreditinstitut eller värdepappersföretag inte helt uppfyller de kombinerade buffertkraven, bör det vara skyldigt att vidta åtgärder som garanterar att det kan återställa sin kapitalbasnivå inom rimlig tid. För att kapital ska kunna bevaras bör det införas proportionella restriktioner på diskretionär vinstutdelning, inklusive utdelningsbetalningar och utbetalning av rörliga ersättningar. För att kunna garantera att sådana institut eller företag har en trovärdig strategi för att återställa nivån på sin kapitalbas, bör de vara skyldiga att utarbeta och med de behöriga myndigheterna komma överens om en kapitalkonserveringsplan där det fastställs hur utdelningsrestriktionerna ska tillämpas samt andra åtgärder som institutet eller företaget har för avsikt att vidta för att garantera full efterlevnad av buffertkraven.
- (90) Myndigheter förväntas ålägga högre kapitalbaskrav för globala systemviktiga institut för att kompensera för den högre risk som denna typ av institut utgör för det finansiella systemet och den effekt som deras fallissemang kan få för skattebetalarna. Om en myndighet ålägger systemriskbufferten och bufferten för globala systemviktiga institut är tillämplig, bör den högre av dessa tillämpas. Om systemriskbufferten endast tillämpas på nationella exponeringar, bör den vara kumulativ med bufferten för globala systemviktiga institut eller bufferten för andra systemviktiga institut som är tillämpliga i enlighet med detta direktiv.
- (91) Tekniska standarder för finansiella tjänster bör garantera konsekvent harmonisering och tillräckligt skydd för insättare, investerare och konsumenter i hela unionen. EBA är ett organ som har ytterst specialiserade expertkunskaper på området, och det bör därför vara ändamålsenligt och lämpligt att det anförtros uppgiften att utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn och genomförande som inte inbegriper policyval, vilka sedan läggs fram för kommissionen. I samband med utarbetandet av förslag till tekniska standarder bör EBA se till att det finns effektiva förvaltnings- och rapporteringsförfaranden.
- (92) Kommissionen bör, genom delegerade akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget och i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010, anta EBA:s tekniska standarder för tillsyn på områdena verksamhetstillstånd och förvärv av betydande innehav i kreditinstitut, informationsutbyte mellan behöriga myndigheter, utövande av etableringsfriheten och friheten att tillhandahålla tjänster, tillsynssamarbete, kreditinstitutens och värdepappersföretagens ersättningspolicy och övervakning av blandade finansiella holdingbolag. Kommissionen och EBA bör se till att dessa standarder kan tillämpas av alla berörda institut på ett sätt som står i proportion till dessa instituts och deras verksamheters art, omfattning och komplexitet.
- (93) Med tanke på det detaljerade innehållet i och det stora antalet tekniska standarder för tillsyn som ska antas enligt detta direktiv bör, om kommissionen antar en teknisk standard för tillsyn som är densamma som det förslag till teknisk standard för tillsyn som EBA har lagt fram, den period inom vilken Europaparlamentet eller rådet får invända mot en sådan standard i lämpliga fall förlängas med ytterligare en månad. Dessutom bör kommissionen sträva efter att anta tekniska standarder för tillsyn i så god tid att Europaparlamentet och rådet kan utföra hela granskningen, med beaktande av omfattningen av och komplexiteten hos de tekniska standarderna för tillsyn och det detaljerade innehållet i Europaparlamentets och rådets arbetsordningar, arbetsplanering och sammansättning.
- (94) Kommissionen bör också, genom genomförandekter i enlighet med artikel 291 i EUF-fördraget och i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010, ges befogenhet att anta tekniska standarder som utarbetats av EBA för genomförande på områdena verksamhetstillstånd och förvärv av betydande innehav i kreditinstitut, informationsutbyte mellan behöriga myndigheter, tillsynssamarbete, särskilda tillsynskrav och tillsynsmyndigheternas offentliggörande av information.
- (95) I syfte att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av detta direktiv bör kommissionens ges genomförandebefogenheter. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter⁽¹⁾.
- (96) I syfte att specificera kraven enligt detta direktiv, bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen med avseende på klargörandet av de definitioner och den terminologi som används i detta direktiv, utökandet av förteckningen över verksamheter som är föremål för ömsesidigt erkännande och förbättrandet av informationsutbytet rörande filialer till kreditinstitut. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå. Kommissionen bör, då den förbereder och utarbetar delegerade akter, se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.
- (97) Hänvisningar till direktiven 2006/48/EG och 2006/49/EG bör anses som hänvisningar till det här direktivet och förordning (EU) nr 575/2013.

(¹) EUT L 55, 28.2.2011, s. 13.

- (98) Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/87/EG av den 16 december 2002 om extra tillsyn över kreditinstitut, försäkringsföretag och värdepappersföretag i ett finansiellt konglomerat ⁽¹⁾, Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/64/EG av den 13 november 2007 om betaltjänster på den inre marknaden ⁽²⁾, Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG av den 13 juli 2009 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) ⁽³⁾, Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG av den 16 september 2009 om rätten att starta och driva affärsverksamhet i institut för elektroniska pengar samt om tillsyn av sådan verksamhet ⁽⁴⁾ och Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av alternativa investeringsfonder ⁽⁵⁾ hänför sig till bestämmelserna i direktiven 2006/48/EG och 2006/49/EG avseende kapitalbaskraven som nu fastställs i det här direktivet och förordning (EU) nr 575/2013. Därför bör hänvisningarna i dessa direktiv till direktiven 2006/48/EG och 2006/49/EG anses som hänvisningar till bestämmelserna rörande kapitalbaskraven i det här direktivet och förordning (EU) nr 575/2013.
- (99) För att göra det möjligt att utarbeta tekniska standarder så att de institut som utgör del av ett finansiellt konglomerat tillämpar lämpliga beräkningsmetoder för bestämning av kapital som krävs på gruppnivå, bör direktiv 2002/87/EG ändras i enlighet med detta.
- (100) För att den inre bankmarknaden ska kunna fungera med allt större effektivitet och för att unionsmedborgarna ska ha tillfredsställande insyn, är det nödvändigt att de behöriga myndigheterna offentliggör information om hur detta direktiv genomförs, på ett sätt som möjliggör meningsfulla jämförelser.
- (101) När det gäller tillsyn över likviditet bör det förekomma en period inom vilken medlemsstaten övergår till ett regelsystem som omfattar tillämpning av detaljerade kriterier för kravet på likviditetstäckning.
- (102) För att säkerställa en stabil, smidig och successiv övergång inom instituten till nya likviditetskrav och krav på stabil finansiering på unionsnivå, bör de behöriga myndigheterna till fullo utnyttja sina tillsynsbefogenheter enligt detta direktiv och enligt gällande nationell lagstiftning. De behöriga myndigheterna bör särskilt överväga behovet att tillämpa administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder, inklusive tillsynsavgifter, vars nivå i stora drag bör vara kopplad till skillnaden mellan ett instituts verkliga likviditetsposition och likviditetskraven och kraven på stabil finansiering. När de behöriga myndigheterna gör denna bedömning bör de ta vederbörlig hänsyn till förhållandena på marknaden. Sådana administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder bör tillämpas fram till dess att detaljerade rättsakter om likviditetskrav och krav på stabil finansiering har genomförts på unionsnivå.
- (103) Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter ⁽⁶⁾ och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter ⁽⁷⁾ bör till fullo tillämpas på behandlingen av personuppgifter inom ramen för det här direktivet.
- (104) Eftersom målen för detta direktiv, nämligen fastställandet av bestämmelser i fråga om behörighet att utöva verksamhet i institut och tillsynen över institut, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och de därför, på grund av den föreslagna åtgärdens omfattning och verkningar, bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (105) I enlighet med medlemsstaternas och kommissionens gemensamma politiska förklaring om förklarande dokument av den 28 september 2011 har medlemsstaterna åtagit sig att, i motiverade fall, låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i ett direktiv och motsvarande delar i nationella instrument för införlivande. Med avseende på detta direktiv anser lagstiftaren att översändandet av sådana dokument är motiverat.
- (106) Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med artikel 28.2 i förordning (EG) nr 45/2001 och har avgett ett yttrande ⁽⁸⁾.

⁽¹⁾ EUT L 35, 11.2.2003, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 319, 5.12.2007, s. 1.

⁽³⁾ EUT L 302, 17.11.2009, s. 32.

⁽⁴⁾ EUT L 267, 10.10.2009, s. 7.

⁽⁵⁾ EUT L 174, 1.7.2011, s. 1.

⁽⁶⁾ EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.

⁽⁷⁾ EGT L 8, 12.1.2001, s. 1.

⁽⁸⁾ EUT C 175, 19.6.2012, s. 1.

(107) Direktiv 2002/87/EG bör ändras i enlighet med detta och direktiven 2006/48/EG och 2006/49/EG bör upphävas.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVDELNING I

SYFTE, TILLÄMPNINGSOMRÅDE OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Syfte

I detta direktiv fastställs regler för följande:

- a) Behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och värdepappersföretag (nedan gemensamt kallade institut).
- b) Tillsynsbefogenheter och verktyg för de behöriga myndigheternas tillsyn av instituten.
- c) De behöriga myndigheternas tillsyn av institut på ett sätt som överensstämmer med bestämmelserna i förordning (EU) nr 575/2013.
- d) Offentliggörandekrav för behöriga myndigheter inom området reglering och tillsyn av institut.

Artikel 2

Tillämpningsområde

1. Detta direktiv ska tillämpas på institut.
2. Artikel 30 ska tillämpas på lokala företag.
3. Artikel 31 ska tillämpas på företag som avses i artikel 4.1 led 2 c i förordning (EU) nr 575/2013.
4. Artikel 34 och avdelning VII kapitel 3 ska gälla för finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag och holdingföretag med blandad verksamhet med huvudkontor i unionen.
5. Detta direktiv ska inte tillämpas på följande:
 - 1) Behörighet att utöva verksamhet i värdepappersföretag i den mån detta regleras genom direktiv 2004/39/EG.
 - 2) Centralbanker.
 - 3) Postgiroinstitut.

- 4) I Belgien, Institut de Réescmpte et de Garantie/Herdiscontering- en Waarborginstituut.
- 5) I Danmark, Eksport Kredit Fonden, Eksport Kredit Fonden A/S, Danmarks Skibskredit A/S och KommuneKredit.
- 6) I Tyskland, Kreditanstalt für Wiederaufbau, företag som med stöd av Wohnungsgemeinnützigkeitsgesetz är erkända för genomförande av statlig bostadspolitik och som inte huvudsakligen bedriver bankverksamhet samt företag som i enlighet med samma lag anses som allmännyttiga bostadsföretag.
- 7) I Estland, hoiu-laenuühistud, som kooperativa företag som är erkända enligt hoiu-laenuühistu seadus.
- 8) I Irland, credit unions och friendly societies.
- 9) I Grekland, Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων (Tamio Parakatathikon kai Danion).
- 10) I Spanien, Instituto de Crédito Oficial.
- 11) I Frankrike, Caisse des dépôts et consignations.
- 12) I Italien, Cassa depositi e prestiti.
- 13) I Lettland, krājaizdevu sabiedrības, företag som är erkända enligt krājaizdevu sabiedrību likums som kooperativa företag som utför finansiella tjänster enbart för sina medlemmar.
- 14) I Litauen, kredito unijos förutom Centrinė kredito unija.
- 15) I Ungern, MFB Magyar Fejlesztési Bank Zártkörűen Működő Részvénytársaság och Magyar Export-Import Bank Zártkörűen Működő Részvénytársaság.
- 16) I Nederländerna, Nederlandse Investeringsbank voor Ontwikkelingslanden NV, NV Noordelijke Ontwikkelingsmaatschappij, NV Industriebank Limburgs Instituut voor Ontwikkeling en Financiering och Overijsselse Ontwikkelingsmaatschappij NV.
- 17) I Österrike, företag som är godkända som allmännyttiga byggnadsföretag och Österreichische Kontrollbank AG.

- 18) I Polen, Spółdzielcze Kasy Oszczędnościowo – Kredytowe och Bank Gospodarstwa Krajowego.
- 19) I Portugal, Caixas Económicas som fanns den 1 januari 1986, med undantag av, å ena sidan, dem som blivit aktiebolag samt, å andra sidan, Caixa Económica Montepio Geral.
- 20) I Slovenien, SID-Slovenska izvozna in razvojna banka, d.d. Ljubljana.
- 21) I Finland, Teollisen yhteistyön rahasto Oy/Fonden för industriellt samarbete AB och Finnvera Oy/Finnvera Abp.
- 22) I Sverige, Svenska Skeppshypotekskassan.
- 23) I Förenade kungariket, National Savings Bank, Commonwealth Development Finance Company Ltd, Agricultural Mortgage Corporation Ltd, Scottish Agricultural Securities Corporation Ltd, Crown Agents for overseas governments and administrations, credit unions och municipal banks.
6. De enheter som avses i led 1 och led 3-23 i punkt 5 i denna artikel, ska behandlas som finansiella institut vid tillämpning av artikel 34 och avdelning VII kapitel 3.

Artikel 3

Definitioner

1. I detta direktiv gäller följande definitioner:
- 1) kreditinstitut: kreditinstitut enligt definitionen i artikel 4.1 led 1 i förordning (EU) nr 575/2013,
 - 2) värdepappersföretag: värdepappersföretag enligt definitionen i artikel 4.1 led 2 i förordning (EU) nr 575/2013,
 - 3) institut: institut enligt definitionen i artikel 4.1 led 3 i förordning (EU) nr 575/2013,
 - 4) lokalt företag: lokalt företag enligt definitionen i artikel 4.1 led 4 i förordning (EU) nr 575/2013,
 - 5) försäkringsföretag: försäkringsföretag enligt definitionen i artikel 4.1 led 5 i förordning (EU) nr 575/2013,
 - 6) återförsäkringsföretag: återförsäkringsföretag enligt definitionen i artikel 4.1 led 6 i förordning (EU) nr 575/2013,
 - 7) ledningsorgan: ett instituts organ, som utses enligt den nationella lagstiftningen och som har befogenhet att fastställa institutets strategi, mål och allmänna inriktning och som kontrollerar och övervakar ledningens beslutsfattande och de personer som i praktiken leder institutets verksamhet.
 - 8) ledningsorgan med tillsynsfunktion: ledningsorganets i dess roll att kontrollera och övervaka ledningens beslutsfattande.
 - 9) verkställande ledning: de fysiska personer som utövar verkställande funktioner vid ett institut och som är ansvariga och kan ställas till svars inför ledningsorganet för den dagliga ledningen av institutet.
 - 10) systemrisk: en risk för störningar i det finansiella systemet som kan medföra allvarliga negativa konsekvenser för det finansiella systemet och den reella ekonomin.
 - 11) modellrisk: den potentiella förlust som ett institut kan åsamkas till följd av beslut som huvudsakligen kan baseras på resultat av interna modeller, på grund av fel i framtagning, genomförande eller användning av sådana modeller.
 - 12) originator: originator enligt definitionen i artikel 4.1 led 13 i förordning (EU) nr 575/2013,
 - 13) medverkande institut (sponsor): medverkande institut enligt definitionen i artikel 4.1 led 14 i förordning (EU) nr 575/2013,
 - 14) moderföretag: moderföretag enligt definitionen i artikel 4.1 led 15 i förordning (EU) nr 575/2013,
 - 15) dotterföretag: dotterföretag enligt definitionen i artikel 4.1 led 16 i förordning (EU) nr 575/2013,
 - 16) filial: filial enligt definitionen i artikel 4.1 led 17 i förordning (EU) nr 575/2013,
 - 17) anknutet företag: anknutet företag enligt definitionen i artikel 4.1 led 18 i förordning (EU) nr 575/2013,
 - 18) kapitalförvaltningsbolag: kapitalförvaltningsbolag enligt definitionen i artikel 4.1 led 19 i förordning (EU) nr 575/2013,

- 19) finansiellt holdingföretag: finansiellt holdingföretag enligt definitionen i artikel 4.1 led 20 i förordning (EU) nr 575/2013, fallissemang eller bristande funktion kan orsaka systemriskar,
- 20) blandat finansiellt holdingföretag: blandat finansiellt holdingföretag enligt definitionen i artikel 4.1 led 21 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 21) holdingföretag med blandad verksamhet: holdingföretag med blandad verksamhet enligt definitionen i artikel 4.1 led 22 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 22) finansiellt institut: finansiellt institut enligt definitionen i artikel 4.1 led 26 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 23) enhet i den finansiella sektorn: enhet i den finansiella sektorn enligt definitionen i artikel 4.1 led 27 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 24) moderinstitut i en medlemsstat: moderinstitut i en medlemsstat enligt definitionen i artikel 4.1 led 28 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 25) moderinstitut inom EU: moderinstitut inom EU enligt definitionen i artikel 4.1 led 29 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 26) finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat: finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat enligt definitionen i artikel 4.1 led 30 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 27) finansiellt moderholdingföretag inom EU: ett finansiellt moderholdingföretag inom EU enligt definitionen i artikel 4.1 led 31 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 28) blandat finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat: blandat finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat enligt definitionen i artikel 4.1 led 32 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 29) blandat finansiellt moderholdingföretag inom EU: ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EU enligt definitionen i artikel 4.1 led 33 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 30) systemviktigt institut: ett moderinstitut inom EU, ett finansiellt moderholdingföretag inom EU, ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EU eller ett institut som vid
- 31) central motpart: central motpart enligt definitionen i artikel 4.1 led 34 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 32) ägarintresse: ägarintresse enligt definitionen i artikel 4.1 led 35 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 33) kvalificerat innehav: kvalificerat innehav enligt definitionen i artikel 4.1 led 36 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 34) kontroll: kontroll enligt definitionen i artikel 4.1 led 37 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 35) nära förbindelser: nära förbindelser enligt definitionen i artikel 4.1 led 38 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 36) behörig myndighet: behörig myndighet enligt definitionen i artikel 4.1 led 40 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 37) samordnande tillsynsmyndighet: samordnad tillsynsmyndighet enligt definitionen i artikel 4.1 led 41 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 38) auktorisation: auktorisation enligt definitionen i artikel 4.1 led 42 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 39) hemmedlemsstat: hemmedlemsstat enligt definitionen i artikel 4.1 led 43 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 40) värdmedlemsstat: värdmedlemsstat enligt definitionen i artikel 4.1 led 44 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 41) ECBS-centralbanker: ECBS-centralbanker enligt definitionen i artikel 4.1 led 45 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 42) centralbanker: centralbanker enligt definitionen i artikel 4.1 led 46 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 43) konsoliderad situation: konsoliderad situation enligt definitionen i artikel 4.1 led 47 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 44) på grupp nivå: på grupp nivå enligt definitionen i artikel 4.1 led 48 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 45) på undergruppsnivå: på undergruppsnivå enligt definitionen i artikel 4.1 led 49 i förordning (EU) nr 575/2013,

- 46) finansiella instrument: finansiella instrument enligt definitionen i artikel 4.1 led 50 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 47) kapitalbas: kapitalbas enligt definitionen i artikel 4.1 led 118 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 48) operativ risk: operativ risk enligt definitionen i artikel 4.1 led 52 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 49) kreditriskreducering: kreditriskreducering enligt definitionen i artikel 4.1 led 57 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 50) värdepapperisering: värdepapperisering enligt definitionen i artikel 4.1 led 61 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 51) position i värdepapperisering: position i värdepapperisering enligt definitionen i artikel 4.1 led 62 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 52) specialföretag för värdepapperisering: specialföretag för värdepapperisering enligt definitionen i artikel 4.1 led 66 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 53) diskretionära pensionsförmåner: diskretionära pensionsförmåner enligt definitionen i artikel 4.1 led 73 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 54) handelslager: handelslager enligt definitionen i artikel 4.1 led 86 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 55) reglerad marknad: reglerad marknad enligt definitionen i artikel 4.1 led 92 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 56) bruttosoliditet: bruttosoliditet enligt definitionen i artikel 4.1 led 93 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 57) risk för alltför låg bruttokonsoliditet: risk för alltför låg bruttokonsoliditet enligt definitionen i artikel 4.1 led 94 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 58) externt kreditvärderingsinstitut: externt kreditvärderingsinstitut enligt definitionen i artikel 4.1 led 98 i förordning (EU) nr 575/2013,
- 59) interna metoder: den metod som bygger på intern riskklassificering som avses i artikel 143.1, metoden med interna modeller som avses i artikel 221, metoden för egna estimat

som avses i artikel 225, den avancerade mätmetoden som avses i artikel 312.2, metoden med interna modeller som avses i artiklarna 283 och 363 samt internmetoden som avses i artikel 259.3 i förordning (EU) nr 575/2013.

2. När det i detta direktiv hänvisas till ledningsorgan och ledningsorgans lednings- och tillsynsfunktioner, enligt nationell rätt, handhas av olika organ eller olika medlemmar inom ett organ, ska medlemsstaten identifiera de ansvariga organen eller de ansvariga medlemmarna i ledningsorganet i enlighet med nationell rätt, såvida inte något annat anges i detta direktiv.

AVDELNING II

BEHÖRIGA MYNDIGHETER

Artikel 4

Behöriga myndigheter – utseende och befogenheter

1. Medlemsstaterna ska utse behöriga myndigheter som ska utföra de funktioner och åligganden som föreskrivs i detta direktiv och förordning (EU) nr 575/2013. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen och EBA om detta och ange hur funktionerna och åliggandena har fördelats.

2. Medlemsstaterna ska se till att de behöriga myndigheterna övervakar institutens och, i tillämpliga fall, de finansiella holdingföretagens och de blandade finansiella holdingföretagens verksamhet för att bedöma efterlevnaden av kraven i detta direktiv och i förordning (EU) nr 575/2013.

3. Medlemsstaterna ska se till att lämpliga åtgärder vidtas så att de behöriga myndigheterna kan få tillgång till den information som krävs för att man ska kunna bedöma om instituten och, i tillämpliga fall, de finansiella holdingföretagen och de blandade finansiella holdingföretagen uppfyller kraven i punkt 2 och utreda eventuella överträdelser av dessa krav.

4. Medlemsstaterna ska se till att de behöriga myndigheterna har den sakkunskap, de resurser, den operativa kapacitet, de befogenheter och det oberoende som krävs för att utföra de funktioner som avser tillsyn, granskning och sanktioner som fastställs i detta direktiv och i förordning (EU) nr 575/2013.

5. Medlemsstaterna ska kräva att instituten förser hemmedlemsstatens behöriga myndigheter med all information som behövs för en bedömning av huruvida de regler som har antagits i enlighet med detta direktiv och förordning (EU) nr 575/2013 efterlevs. Medlemsstaterna ska också se till att det finns interna kontrollrutiner, administrativa förfaranden och redovisningsförfaranden för instituten så att det vid varje tidpunkt är möjligt att kontrollera att reglerna efterlevs.

6. Medlemsstaterna ska se till att instituten registrerar alla sina transaktioner samt dokumentsystem och dokumentprocesser som omfattas av detta direktiv och förordning (EU) nr 575/2013 på ett sådant sätt att de behöriga myndigheterna alltid kan kontrollera överensstämmelse med detta direktiv och förordning (EU) nr 575/2013.

7. Medlemsstaterna ska se till att tillsynsfunktionerna enligt detta direktiv och förordning (EU) nr 575/2013 och alla andra funktioner inom de behöriga myndigheterna hålls åtskilda från och oberoende av rekonstruktionsfunktionerna. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen och EBA om detta och ange hur uppgifterna fördelats mellan myndigheterna.

8. Om andra myndigheter än de behöriga myndigheterna har rekonstruktionsbefogenheter, ska medlemsstaterna se till att dessa andra myndigheter har ett nära samarbete och samråder med de behöriga myndigheterna vid utarbetandet av planer för rekonstruktion och avveckling.

Artikel 5

Samordning inom medlemsstater

Om en medlemsstat har fler än en behörig myndighet med befogenhet att utöva tillsyn över kreditinstitut, värdepappersföretag och finansiella institut, ska medlemsstaten vidta nödvändiga åtgärder för att en samordning ska etableras mellan dessa myndigheter.

Artikel 6

Samarbete inom det europeiska systemet för finansiell tillsyn

När de behöriga myndigheterna fullgör sina skyldigheter ska de beakta samstämmigheten i tillsynsverktyg och tillsynspraxis när de tillämpar de lagar och andra författningar som antagits enligt detta direktiv och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013. Medlemsstaterna ska därför se till att

- behöriga myndigheter, i egenskap av parter i det europeiska systemet för finansiell tillsyn, samarbetar i en anda av förtroende och med fullständig ömsesidig respekt, särskilt i arbetet med att se till att lämpliga och tillförlitliga uppgifter utväxlas mellan dem och andra parter i systemet i enlighet med principen om lojalt samarbete som fastställs i artikel 4.3 i fördraget om Europeiska unionen,
- de behöriga myndigheterna deltar i EBA:s och, i förekommande fall, tillsynskollegiernas verksamhet,
- de behöriga myndigheterna gör sitt bästa för att efterleva de riktlinjer och rekommendationer som EBA utfärdar i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010, och att svara på de varningar och rekommendationer som utfärdats av ESRB i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1092/2010,

- de behöriga myndigheterna har ett nära samarbete med ESRB,
- de nationella uppdrag som de behöriga myndigheterna tilldelas inte hindrar dem från att fullgöra sina uppgifter som medlemmar i EBA eller i förekommande fall ESRB eller enligt detta direktiv och förordning (EU) nr 575/2013.

Artikel 7

Tillsynens unionsdimension

De behöriga myndigheterna i varje medlemsstat ska vid fullgörandet av sina allmänna uppgifter vederbörligen beakta den potentiella effekten av sina beslut för det finansiella systemets stabilitet i de övriga berörda medlemsstaterna och framför allt i krissituationer, på grundval av de uppgifter som är tillgängliga vid den relevanta tidpunkten.

AVDELNING III

KRAV AVSEENDE BEHÖRIGHET ATT UTÖVA VERKSAMHET I KREDITINSTITUT

KAPITEL 1

Allmänna krav avseende behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut

Artikel 8

Auktorisation

- Medlemsstaterna ska kräva att kreditinstitut har erhållit auktorisation innan de inleder sin verksamhet. Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 10–14 ska medlemsstaterna fastställa de villkor som ska gälla för auktorisationen och anmäla dem till EBA.
- EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för att specificera
 - de uppgifter som ska överlämnas till de behöriga myndigheterna i samband med ansökan om auktorisation av kreditinstitut, inbegripet verksamhetsplanen enligt artikel 10,
 - de krav som är tillämpliga på aktieägare och medlemmar med kvalificerade innehav enligt artikel 14, och
 - de faktorer som kan hindra den behöriga myndigheten från att utöva en effektiv tillsyn enligt artikel 14.

Kommissionen ska delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket a, b och c i enlighet med förfarandet i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

3. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande när det gäller standardformulär, mallar och förfaranden för överlämnande av de uppgifter som avses i punkt 2 första stycket led a.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

4. EBA ska översända de förslag till tekniska standarder som avses i punkterna 2 och 3 till kommissionen senast den 31 december 2015.

Artikel 9

Förbud för personer eller företag som inte är kreditinstitut att driva rörelse som omfattar att från allmänheten ta emot insättningar eller andra återbetalbara medel

1. Medlemsstaterna ska förbjuda personer eller företag som inte är kreditinstitut att driva rörelse som omfattar att från allmänheten ta emot insättningar eller andra återbetalbara medel.

2. Punkt 1 ska inte gälla mottagande av insättningar eller andra återbetalbara medel i fall då återbetalningsskyldigheten ligger hos en medlemsstat, medlemsstatens regionala eller lokala myndigheter, offentliga internationella organ i vilka en eller flera medlemsstater ingår, eller i fall som är särskilt omfattade av nationell lagstiftning eller av unionsrätten, allt under förutsättning att verksamheten är underkastad regler och övervakning till skydd för insättare och investerare.

Artikel 10

Verksamhetsplan och organisationsstruktur

Medlemsstaterna ska kräva att det till varje ansökan om auktorisation fogas en verksamhetsplan i vilken den tilltänkta verksamhetsinriktningen anges och kreditinstitutets organisationsstruktur beskrivs.

Artikel 11

Ekonomiska behov

Medlemsstaten får inte kräva att hänsyn tas till marknadens ekonomiska behov vid prövningen av en auktorisationsansökan.

Artikel 12

Startkapital

1. Utan att det påverkar andra allmänna villkor i nationell rätt, ska de behöriga myndigheterna neka att bevilja auktorisation att inleda verksamhet i ett kreditinstitut när kreditinstitutet inte innehar en särskild kapitalbas eller när startkapitalet är mindre än 5 miljoner EUR.

2. Startkapitalet ska endast bestå av en eller flera av de poster som avses i artikel 26.1 a–e i förordning (EU) nr 575/2013.

3. Medlemsstaterna får besluta att kreditinstitut som inte uppfyller villkoret att ha en särskild kapitalbas men som existerade den 15 december 1979 får fortsätta att bedriva verksamhet. Medlemsstaterna får befria dessa företag från skyldigheten att uppfylla villkoren enligt artikel 13.1 första stycket.

4. Medlemsstaterna får bevilja auktorisation för särskilda kategorier av kreditinstitut vars startkapital är mindre än det som anges i punkt 1, om följande villkor är uppfyllda:

a) Startkapitalet uppgår till minst 1 miljon EUR.

b) De berörda medlemsstaterna anmäler sina skäl för att utnyttja denna möjlighet till kommissionen och till EBA.

Artikel 13

Praktisk ledning av affärsverksamheten och huvudkontorets belägenhet

1. De behöriga myndigheterna ska bevilja auktorisation att inleda verksamhet i ett kreditinstitut endast om minst två personer i praktiken leder verksamheten i det sökande kreditinstitutet.

De ska neka sådan auktorisation om medlemmarna i ledningsorganet inte uppfyller de krav som avses i artikel 91.1.

2. Medlemsstaterna ska kräva följande:

a) Ett kreditinstitut som är en juridisk person och som enligt den nationella lagstiftningen har ett registrerat säte har sitt huvudkontor i samma medlemsstat som det registrerade sätet.

b) Ett annat kreditinstitut än det som avses i led a har sitt huvudkontor i den medlemsstat som har auktoriserat institutet och i vilken kreditinstitutet i praktiken bedriver sin verksamhet.

Artikel 14

Aktieägare och medlemmar

1. De behöriga myndigheterna ska neka att bevilja auktorisation att inleda verksamhet i ett kreditinstitut om inte kreditinstitutet har informerat dem om vilka aktieägare eller medlemmar, fysiska eller juridiska personer, som direkt eller indirekt har kvalificerade innehav, och om storleken på sådana innehav eller, om det inte finns några kvalificerade innehav, om vilka de 20 största aktieägarna eller medlemmarna är.

Vid bedömningen av om kriterierna är uppfyllda för kvalificerat innehav ska hänsyn tas till rösträtter enligt artiklarna 9 och 10 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG av den 15 december 2004 om harmonisering av insynskraven angående upplysningar om emittenter vars värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad⁽¹⁾ samt villkoren för sammanläggning av dessa enligt artikel 12.4 och 12.5 i det direktivet.

Medlemsstaterna ska inte beakta de rösträtter eller andelar som institut kan inneha till följd av garantiverksamhet för finansiella instrument eller placering av finansiella instrument på grundval av ett fast åtagande enligt avsnitt A punkt 6 i bilaga I till direktiv 2004/39/EG, förutsatt att dessa rättigheter inte utövas eller på annat sätt utnyttjas för att ingripa i emittentens förvaltning och avyttras inom ett år efter förvärvet.

2. De behöriga myndigheterna ska neka auktorisation att inleda verksamhet i ett kreditinstitut om de med hänsyn till behovet av sund och ansvarsfull ledning av kreditinstitut bedömer att lämpligheten hos aktieägare eller medlemmar inte är tillfredsställande, särskilt om kriterierna i artikel 23.1 inte har uppfyllts. Artikel 23.2 och 23.3 och artikel 24 ska tillämpas.

3. Om det finns nära förbindelser mellan kreditinstitut och andra fysiska eller juridiska personer ska de behöriga myndigheterna endast bevilja auktorisation om dessa förbindelser inte hindrar myndigheterna från att utöva en effektiv tillsyn.

De behöriga myndigheterna ska neka auktorisation att inleda verksamhet i ett kreditinstitut om ett tredjelands lagar och andra författningar som gäller för en eller flera fysiska eller juridiska personer till vilka kreditinstitutet har nära förbindelser eller om svårigheter vid tillämpningen av dessa bestämmelser hindrar myndigheterna från att utöva en effektiv tillsyn.

De behöriga myndigheterna ska kräva att kreditinstitutet förser dem med de uppgifter som krävs för en fortlöpande övervakning av att bestämmelserna i denna punkt efterlevs.

Artikel 15

Nekande av auktorisation

Om en behörig myndighet nekar auktorisation att inleda verksamhet i ett kreditinstitut ska den underrätta den sökande och lämna motivering till sitt beslut inom sex månader från det att ansökan mottogs eller, om ansökan var ofullständig, inom sex månader från mottagandet av all den information som krävs för beslut.

⁽¹⁾ EUT L 390, 31.12.2004, s. 38.

Under alla förhållanden ska beslut att bevilja eller neka auktorisation fattas inom tolv månader från det att ansökan mottogs.

Artikel 16

Samråd med behöriga myndigheter i andra medlemsstater

1. Innan auktorisation beviljas för ett kreditinstitut ska den behöriga myndigheten samråda med behöriga myndigheter i en annan medlemsstat när kreditinstitutet

- a) är ett dotterföretag till ett kreditinstitut som är auktoriserat i den medlemsstaten,
- b) är ett syskonföretag till ett kreditinstitut som är auktoriserat i den medlemsstaten,
- c) står under ägarkontroll av samma fysiska eller juridiska personer som har ägarkontrollen över ett kreditinstitut auktoriserat i den medlemsstaten.

2. Innan auktorisation beviljas för ett kreditinstitut ska den behöriga myndigheten i följande fall samråda med den behöriga myndighet som har ansvar för tillsynen över försäkringsföretag eller värdepappersföretag i den berörda medlemsstaten om kreditinstitutet i fråga:

- a) är dotterföretag till ett försäkringsföretag eller ett värdepappersföretag som är auktoriserat i unionen.
- b) är syskonföretag till ett försäkringsföretag eller ett värdepappersföretag som är auktoriserat i unionen.
- c) står under ägarkontroll av samma fysiska eller juridiska person som har ägarkontrollen över ett försäkringsföretag eller ett värdepappersföretag som är auktoriserat i unionen.

3. De relevanta behöriga myndigheter som avses i punkterna 1 och 2 ska samråda med varandra särskilt när de bedömer aktieägarnas lämplighet och det goda anseendet och erfarenheten hos de medlemmar i ledningsorganet som ingår i ledningen för en annan enhet i samma grupp. De ska förse varandra med alla sådana uppgifter om aktieägarnas lämplighet och det goda anseende och de erfarenheter hos medlemmarna i ledningsorganet som är relevanta när det gäller att bevilja auktorisation och att fortlöpande bedöma efterlevnaden av villkoren för verksamheten.

Artikel 17

Filialer till kreditinstitut auktoriserade i andra medlemsstater

En värdmedlemsstat får inte kräva auktorisation eller särskilt tillskjutet kapital i fråga om filialer till kreditinstitut som är auktoriserade i andra medlemsstater. För etablering och tillsyn av sådana filialer ska bestämmelserna i artiklarna 35, 36.1–36.3, 37, 40–46, 49, 74 och 75 gälla.

Artikel 18

Återkallelse av auktorisation

De behöriga myndigheterna får endast återkalla en auktorisation som beviljats ett kreditinstitut om kreditinstitutet

- a) inte utnyttjar auktorisationen inom tolv månader, uttryckligen avstår från auktorisationen eller inte har bedrivit någon verksamhet på minst sex månader, om inte den berörda medlemsstaten har infört bestämmelser om att auktorisationen ska upphöra att gälla i sådana fall,
- b) har erhållit auktorisationen på grundval av oriktiga uppgifter eller på något annat sätt i strid med gällande regler,
- c) inte längre uppfyller de villkor på vilka auktorisationen har beviljats,
- d) inte längre uppfyller tillsynskraven i delarna tre, fyra och sex i förordning (EU) nr 575/2013, artikel 104.1 a eller artikel 105 i detta direktiv eller inte längre kan förväntas fullgöra sina skyldigheter gentemot borgenärerna och särskilt, inte längre har säkerhet för kontoinnehavarnas anförtrodda medel,
- e) omfattas av något annat fall där nationell rätt föreskriver att auktorisationen måste återkallas, eller
- f) begär en av de överträdelse som avses i artikel 67.1.

Artikel 19

Namn på kreditinstitut

Ett kreditinstitut får i sin verksamhet, oavsett vilka regler som gäller i värdmedlemsstaten beträffande användningen av orden "bank", "sparbank" eller andra banknamn, inom unionens hela område använda samma namn som institutet använder i den medlemsstat där huvudkontoret finns. Om det finns risk för förväxling får värdmedlemsstaten med tanke på förtydligande kräva att namnet åtföljs av förklarande uppgifter.

Artikel 20

Anmälan om auktorisation och återkallelse av auktorisation

1. De behöriga myndigheterna ska anmäla varje auktorisation som beviljas enligt artikel 8 till EBA.
2. EBA ska på sin webbplats offentliggöra och regelbundet uppdatera en förteckning med namnen på alla kreditinstitut som har beviljats auktorisation.
3. Den samordnande myndigheten ska förse de berörda behöriga myndigheterna och EBA med all information rörande den grupp kreditinstitut som avses i artiklarna 14.3, 74.1 och 109.2, särskilt i fråga om gruppens rättsliga och organisatoriska struktur samt styrningen.
4. Den förteckning som avses i punkt 2 i denna artikel ska innehålla namnen på kreditinstitut som inte har det kapital som anges i artikel 12.1 och ska identifiera dessa kreditinstitut som sådana.
5. De behöriga myndigheterna ska anmäla varje återkallelse av auktorisation till EBA tillsammans med skälen för återkallelsen.

Artikel 21

Undantag för kreditinstitut som är permanent underställda ett centralt organ

1. De behöriga myndigheterna kan bevilja undantag från kraven i artiklarna 10, 12 och 13.1 i detta direktiv för ett kreditinstitut som avses i artikel 10 i förordning (EU) nr 575/2013 i enlighet med de villkor som anges i den artikeln.

Medlemsstaterna får bibehålla och använda sig av befintlig nationell rätt rörande tillämpningen av ett sådant undantag under förutsättning att den inte strider mot detta direktiv eller mot förordning (EU) nr 575/2013.

2. Om de behöriga myndigheterna tillämpar ett undantag som avses i punkt 1 ska artiklarna 17, 33, 34, 35, 36.1–36.3 och 39–46 i avdelning VII kapitel 2 avsnitt II och avdelning VII kapitel 4 gälla för den helhet som består av det centrala organet och de underställda instituten.

KAPITEL 2

Kvalificerat innehav i ett kreditinstitut

Artikel 22

Anmälan och bedömning av tilltänkta förvärv

1. Medlemsstaterna ska kräva att alla fysiska eller juridiska personer, eller sådana personer som handlar i samförstånd (nedan kallade tilltänkta förvärvare), som har fattat ett beslut om att direkt eller indirekt förvärva ett kvalificerat innehav i ett kreditinstitut eller om att ytterligare öka, direkt eller indirekt, ett kvalificerat innehav i ett kreditinstitut, varigenom andelen av röstetalet eller kapitalet kommer att överstiga 20 %, 30 % eller 50 % eller så att kreditinstitutet kommer att få ställning som dotterföretag (nedan kallat tilltänkt förvärv), skriftligen före förvärvet underrättar de behöriga myndigheterna för det kreditinstitut i vilket de avser att förvärva eller ytterligare öka ett kvalificerat innehav om storleken på det tilltänkta innehavet samt lämnar relevanta uppgifter i enlighet med artikel 23.4. Medlemsstaterna ska inte vara skyldiga att tillämpa tröskelvärdet 30 % om de tillämpar ett tröskelvärde på en tredjedel i enlighet med artikel 9.3 a i direktiv 2004/109/EG.

2. Utan dröjsmål och under alla förhållanden senast två arbetsdagar efter mottagandet ska de behöriga myndigheterna skicka ett skriftligt mottagningsbevis för en underrättelse som avses i punkt 1 eller ytterligare uppgifter som avses i punkt 3 till den tilltänkta förvärvaren.

De behöriga myndigheterna ska göra bedömningen enligt artikel 23.1 (nedan kallad bedömningen) inom 60 arbetsdagar (nedan kallad bedömningsperioden) från datum för det skriftliga mottagningsbeviset för underrättelsen och alla de bifogade handlingar som medlemsstaten kräver enligt förteckningen i artikel 23.4.

När de behöriga myndigheterna utfärdar det skriftliga mottagningsbeviset ska de samtidigt underrätta den tilltänkta förvärvaren om vilken dag bedömningsperioden löper ut.

3. De behöriga myndigheterna får under bedömningsperioden vid behov, och inte senare än den femtionde arbetsdagen i bedömningsperioden, begära ytterligare uppgifter som krävs för att slutföra bedömningen. En sådan begäran ska vara skriftlig och ska klart ange vilka ytterligare uppgifter som krävs.

Bedömningsperioden ska suspenderas mellan det datum då de behöriga myndigheterna begär in uppgifter och det datum då svar tas emot från den tilltänkta förvärvaren. Suspensionen får inte överskrida 20 arbetsdagar. Om de behöriga myndigheterna

därefter begär ytterligare uppgifter för komplettering eller förtydligande, vilket de själva får besluta om, får detta inte leda till att bedömningsperioden suspenderas.

4. De behöriga myndigheterna får förlänga den suspension som avses i punkt 3 andra stycket till högst trettio dagar om den tilltänkta förvärvaren är etablerad eller omfattas av regler i ett tredjeland eller är en fysisk eller juridisk person som inte omfattas av tillsyn enligt detta direktiv eller direktiv 2009/65/EG, 2009/138/EG eller 2004/39/EG.

5. Om de behöriga myndigheterna beslutar att motsätta sig det tilltänkta förvärvet, ska de inom två arbetsdagar efter avslutad bedömning och inom bedömningsperioden skriftligen underrätta den tilltänkta förvärvaren om detta och ange skälen till beslutet. Om inget annat följer av nationell rätt kan en lämplig motivering av beslutet på den tilltänkta förvärvarens begäran göras tillgänglig för allmänheten. Detta ska inte hindra en medlemsstat från att ge den behöriga myndigheten befogenhet att offentliggöra informationen utan att den tilltänkta förvärvaren begär detta.

6. Om de behöriga myndigheterna inom bedömningsperioden inte skriftligen motsätter sig det tilltänkta förvärvet, ska förslaget anses vara godkänt.

7. De behöriga myndigheterna får fastställa en maximiperiod inom vilken det tilltänkta förvärvet ska vara genomfört, och förlänga denna period när det är lämpligt.

8. Medlemsstaterna får inte införa strängare krav än de som föreskrivs i detta direktiv när det gäller underrättelse till de behöriga myndigheterna eller deras godkännande av ett direkt eller indirekt förvärv av rösträtter eller kapital.

9. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande för upprättandet av gemensamma förfaranden, formulär och mallar för samrådet mellan de relevanta behöriga myndigheterna enligt artikel 24.

EBA ska översända dessa förslag till tekniska standarder till kommissionen senast den 31 december 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 23

Bedömningskriterier

1. Vid bedömningen av anmälan enligt artikel 22.1 och de uppgifter som avses i artikel 22.3 ska de behöriga myndigheterna, i syfte att säkerställa sund och ansvarsfull ledning av det kreditinstitut som förvärvet gäller och med beaktande av den tilltänkta förvärvarens sannolika påverkan på kreditinstitutet, bedöma om den tilltänkta förvärvaren är lämplig och om det tilltänkta förvärvet är ekonomiskt sunt i enlighet med följande kriterier:

- a) Den tilltänkta förvärvarens anseende.
- b) Anseende, kunskaper, färdigheter och erfarenheter, i enlighet med artikel 91.1, för de medlemmar i ledningsorganet och medlemmar i den verkställande ledningen som kommer att leda kreditinstitutets verksamhet efter det tilltänkta förvärvet.
- c) Den tilltänkta förvärvarens ekonomiska ställning, särskilt när det gäller den typ av verksamhet som bedrivs eller ska bedrivs i det kreditinstitut som förvärvet gäller.
- d) Om kreditinstitutet uppfyller och i fortsättningen kommer att uppfylla tillsynskraven enligt detta direktiv och förordning (EU) nr 575/2013 och i tillämpliga fall annan unionsrätt, särskilt direktiven 2002/87/EG, och 2009/110/EG, och bland annat om den grupp som kreditinstitutet blir del av har en struktur som möjliggör effektiv tillsyn, effektivt informationsutbyte mellan de behöriga myndigheterna och fastställande av ansvarsfördelningen mellan de behöriga myndigheterna.
- e) Om det finns rimlig anledning att misstänka att det tilltänkta förvärvet har en koppling till pågående eller genomförd penningtvätt eller finansiering av terrorism enligt artikel 1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG av den 26 oktober 2005 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt och finansiering av terrorism⁽¹⁾, eller försök till detta, eller att det tilltänkta förvärvet kan öka riskerna för sådan verksamhet.

2. De behöriga myndigheterna får endast motsätta sig det tilltänkta förvärvet om det finns rimlig anledning enligt kriterierna i punkt 1 eller om de uppgifter som lämnats av den tilltänkta förvärvaren är ofullständiga.

3. Medlemsstaterna får varken införa förhandsvillkor i fråga om storleken på förvärvet av ägarandel eller tillåta sina behöriga myndigheter att bedöma det tilltänkta förvärvet utifrån marknadens ekonomiska behov.

4. Medlemsstaterna ska offentliggöra en förteckning med de uppgifter som krävs för att göra bedömningen och som måste lämnas till de behöriga myndigheterna vid den tidpunkt för anmälan som avses i artikel 22.1. Uppgiftskraven ska vara proportionella och anpassade till den tilltänkta förvärvarens och det tilltänkta förvärvets karaktär. Medlemsstaterna får inte kräva uppgifter som inte är relevanta för bedömningen.

5. Utan hinder av artikel 22.2, 22.3 och 22.4 ska en behörig myndighet som har fått in anmälningar om två eller flera tilltänkta förvärv eller ökning av kvalificerade innehav i ett och samma kreditinstitut behandla de tilltänkta förvärvarna på ett icke diskriminerande sätt.

Artikel 24

Samarbete mellan behöriga myndigheter

1. De berörda behöriga myndigheterna ska fullständigt samråda med varandra vid bedömningen av om den tilltänkta förvärvaren tillhör någon av följande kategorier:

- a) Ett kreditinstitut, försäkringsföretag, återförsäkringsföretag, värdepappersföretag eller ett förvaltningsbolag enligt artikel 2.1 b i direktiv 2009/65/EG (nedan kallat fondföretagets förvaltningsbolag) som är auktoriserat i en annan medlemsstat eller inom en annan sektor än den som förvärvet gäller.
- b) Ett moderföretag till ett kreditinstitut, försäkringsföretag, återförsäkringsföretag, värdepappersföretag eller fondföretagets förvaltningsbolag som är auktoriserat i en annan medlemsstat eller inom en annan sektor än den som förvärvet gäller.
- c) En fysisk eller juridisk person som kontrollerar ett kreditinstitut, försäkringsföretag, återförsäkringsföretag, värdepappersföretag eller fondföretagets förvaltningsbolag som är auktoriserat i annan medlemsstat eller inom en annan sektor än den som förvärvet gäller.

2. De behöriga myndigheterna ska utan otillbörligt dröjsmål förse varandra med alla väsentliga uppgifter eller andra uppgifter som är relevanta för bedömningen. För detta ska de behöriga myndigheterna på begäran förse varandra med alla relevanta uppgifter och på eget initiativ överlämna alla väsentliga uppgifter. Beslutet från den behöriga myndighet som auktoriserat det kreditinstitut som förvärvet gäller ska innehålla eventuella synpunkter eller reservationer från den behöriga myndighet som ansvarar för den tilltänkta förvärvaren.

⁽¹⁾ EUT L 309, 25.11.2005, s. 15.

*Artikel 25***Anmälan vid avyttring**

Medlemsstaterna ska kräva att varje fysisk eller juridisk person som avser att avyttra, direkt eller indirekt, ett kvalificerat innehav i ett kreditinstitut, först skriftligen underrättar de behöriga myndigheterna om avyttringen, med uppgift om det berörda innehavets storlek. En sådan fysisk eller juridisk person ska även underrätta de behöriga myndigheterna om den har fattat ett beslut om att minska sitt kvalificerade innehav så att andelen av röstetalet eller kapitalet för samtliga aktier och andelar kommer att understiga 20 %, 30 % eller 50 % eller så att kreditinstitutets ställning som dotterföretag kommer att upphöra. Medlemsstaterna ska inte vara skyldiga att tillämpa tröskelvärdet 30 % om de tillämpar ett tröskelvärde på en tredjedel enligt artikel 9.3 a i direktiv 2004/109/EG.

*Artikel 26***Informationskrav och sanktioner**

1. När ett kreditinstitut får kännedom om sådana förvärv eller avyttringar av innehav i institutets kapital som får till följd att innehaven överstiger eller faller under något av de gränsvärden som anges i artiklarna 22.1 och 25, ska det underrätta de behöriga myndigheterna om detta.

Börsnoterade kreditinstitut som är upptagna till handel på en reglerad marknad ska minst en gång om året underrätta de behöriga myndigheterna om namnen på aktieägare och medlemmar som har kvalificerade innehav samt om storleken på dessa innehav, såsom framgår exempelvis av uppgifter som lämnats vid årsstämman eller av uppgifter som redovisats i enlighet med föreskrifter som gäller för företag som är upptagna till handel på en reglerad marknad.

2. Om det inflytande som utövas av de personer som avses i artikel 22.1 sannolikt är till skada för en sund och ansvarsfull ledning av institutet, ska medlemsstaterna kräva att de behöriga myndigheterna vidtar lämpliga åtgärder för att få ett slut på situationen. Sådana åtgärder kan bestå av förelägganden, sanktioner, om inte annat följer av artiklarna 65–72, gentemot medlemmar i ledningsorganet och den verkställande ledningen eller upphävande av rösträtt som är knuten till de ifrågasvarande aktieägarnas eller medlemmarnas aktier eller andelar.

Motsvarande åtgärder ska vara tillämpliga på fysiska eller juridiska personer som underlåter att lämna den förhandsinformation som avses i artikel 22.1 och om inte annat följer av artiklarna 65–72.

Om ett innehav har förvärvats trots att de behöriga myndigheterna har motsatt sig, ska medlemsstaterna, oavsett de sanktioner som i övrigt vidtas, föreskriva antingen att rösträtterna för

sådana innehav inte får utövas eller att avgivna röster ska vara ogiltiga eller att de får förklaras ogiltiga.

*Artikel 27***Kriterier för kvalificerade innehav**

Vid bedömning av om kriterierna för kvalificerat innehav som avses i artiklarna 22, 25 och 26 är uppfyllda ska hänsyn tas till rösträtter som avses i artiklarna 9, 10 och 11 i direktiv 2004/109/EG och villkoren för sammanläggning av dessa enligt artikel 12.4 och 12.5 i det direktivet.

När medlemsstaterna bedömer om kriterierna för ett kvalificerat innehav som avses i artikel 26 är uppfyllda, ska de inte räkna in de rösträtter eller andelar som institut kan inneha till följd av garantiverksamhet för finansiella instrument eller placering av finansiella instrument på grundval av ett fast åtagande enligt avsnitt A punkt 6 i bilaga I till direktiv 2004/39/EG, förutsatt att dessa rättigheter dels inte utövas eller på annat sätt utnyttjas för att ingripa i emittentens förvaltning, dels avyttras inom ett år efter förvärvet.

AVDELNING IV

STARTKAPITAL I VÄRDEPAPPERSFÖRETAG*Artikel 28***Startkapital i värdepappersföretag**

1. Startkapitalet i värdepappersföretag ska endast bestå av en eller flera av de poster som avses i artikel 26.1 a-e i förordning (EU) nr 575/2013.

2. Andra värdepappersföretag än sådana som anges i artikel 29 ska ha ett startkapital på 730 000 EUR.

*Artikel 29***Startkapital i särskilda typer av värdepappersföretag**

1. Värdepappersföretag som inte handlar med finansiella instrument för egen räkning eller garanterar emissioner av finansiella instrument, men som innehar kontanter eller värdepapper för kunders räkning och som tillhandahåller en eller flera av följande tjänster ska ha ett startkapital på 125 000 EUR:

- Mottagande och vidarebefordran av kundorder som avser finansiella instrument.
- Fullgörande av kundorder som avser finansiella instrument.
- Individuell portföljförvaltning av finansiella instrument.

2. De behöriga myndigheterna får tillåta att ett värdepappersföretag som fullgör kundorder avseende finansiella instrument innehar sådana instrument för egen räkning om följande villkor är uppfyllda:

- a) Innehavet uppstår endast som en följd av att företaget inte lyckas anpassa sina inköp exakt till investerarens order.
- b) Det samlade marknadsvärdet av alla sådana poster har ett tak på 15 % av företagets startkapital.
- c) Företaget uppfyller de krav som fastställs i artiklarna 92–95 och del fyra i förordning (EU) nr 575/2013.
- d) Innehavet är tillfälligt och provisoriskt och begränsas till den tid som behövs för att genomföra transaktionen i fråga.

3. Medlemsstaterna får minska det belopp som avses i punkt 1 till 50 000 EUR om ett företag inte har auktorisation att hålla kontanter eller värdepapper för uppdragsgivarens räkning, att handla för egen räkning eller att lämna emissionsgarantier.

4. Innehav av poster av finansiella instrument utanför handelslagret i syfte att investera kapitalbasen ska inte anses vara handel för dess egen räkning förknippad med de tjänster som anges i punkt 1 eller i punkt 3.

Artikel 30

Startkapital i lokala företag

Lokala företag ska ha ett startkapital på 50 000 EUR i den mån de utnyttjar etableringsfriheten eller tillhandahåller tjänster enligt artiklarna 31 och 32 i direktiv 2004/39/EG.

Artikel 31

Täckning för företag som inte har auktorisation att hålla kunders kontanter eller värdepapper

1. Täckningen för de företag som anges i artikel 4.1 led 2 c i förordning (EU) nr 575/2013 ska utformas på något av följande sätt:

- a) Startkapital på 50 000 EUR.
- b) En ansvarsförsäkring som gäller unionens hela territorium, eller någon annan jämförbar garanti mot skadeståndsansvar på grund av fel eller försumlighet i verksamheten, och som uppgår till minst 1 000 000 EUR för varje skadeståndskrav och till minst 1 500 000 EUR per år för samtliga skadeståndskrav.

- c) En kombination av startkapital och ansvarsförsäkring i en form som ger ett skydd motsvarande det som anges i led a eller b.

Kommissionen ska regelbundet se över de belopp som avses i första stycket.

2. När ett sådant företag som avses i artikel 4.1 led 2 c i förordning (EU) nr 575/2013 också är registrerat enligt direktiv 2002/92/EG av den 9 december 2002 om försäkringsförmedling⁽¹⁾ ska det uppfylla kraven i artikel 4.3 i det direktivet och ha täckning enligt något av följande:

- a) Startkapital på 25 000 EUR.
- b) En ansvarsförsäkring som gäller unionens hela territorium, eller någon annan form av jämförbar garanti mot skadeståndsansvar på grund av fel eller försumlighet i verksamheten, och som uppgår till minst 500 000 EUR för varje skadeståndskrav och till minst 750 000 EUR per år för samtliga skadeståndskrav.
- c) En kombination av startkapital och ansvarsförsäkring i en form som ger ett skydd motsvarande det som avses i led a eller b.

Artikel 32

Övergångsbestämmelser

1. Genom undantag från artiklarna 28.2, 29.1, 29.3 och 30 får medlemsstaterna fortsätta att auktorisera värdepappersföretag och företag som omfattas av artikel 30, som existerade före den 31 december 1995 och vars kapitalbas är mindre än det startkapital som anges för dem i artiklarna 28.2, 29.1, 29.3 och 30.

Kapitalbasen i sådana värdepappersföretag och företag får inte sjunka under den högsta referensnivå som beräknas efter den 23 mars 1993. Referensnivån ska vara det dagliga genomsnittet för kapitalbasens nivå beräknad under den sexmånadersperiod som föregår beräkningsdagen. Den ska beräknas var sjätte månad för närmast föregående period.

2. Om kontrollen av ett värdepappersföretag eller ett företag som omfattas av punkt 1 övertas av annan fysisk eller juridisk person än den som kontrollerade företaget den 31 december 1995 eller tidigare, ska kapitalbasen i det värdepappersföretaget eller företaget uppgå minst till den nivå som fastställs i artiklarna 28.2, 29.1, 29.3 och 30, utom om det gäller ett första övertagande genom arv efter den 31 december 1995, villkorat av de behöriga myndigheternas godkännande och för en period som inte överskrider tio år efter detta övertagande.

⁽¹⁾ EGT L 9, 15.1.2003, s. 3.

3. Vid fusion mellan två eller flera värdepappersföretag eller företag som omfattas av artikel 30, behöver kapitalbasen i det företag som uppstår genom fusionen inte uppgå till den nivå som fastställs i artiklarna 28.2, 29.1, 29.3 och 30. Om den nivå som fastställs i artiklarna 28.2, 29.1, 29.3 eller 30 inte har uppnåtts får kapitalbasen i det företag som uppstår genom fusionen emellertid inte understiga de fusionerade företagens sammanlagda kapitalbas vid tidpunkten för fusionen.

4. Kapitalbasen för värdepappersföretag och företag som omfattas av artikel 30 får inte understiga den nivå som fastställs i artiklarna 28.2, 29.1, 29.3 eller 30 samt punkterna 1 och 3 i den här artikeln.

5. Om de behöriga myndigheterna anser det för att säkra sådana värdepappersföretags och företags solvens är nödvändigt att kraven i punkt 4 uppfylls ska punkterna 1, 2 och 3 inte gälla.

AVDELNING V

BESTÄMMELSER OM ETABLERINGSFRIHET OCH FRIHET ATT TILLHANDAHÅLLA TJÄNSTER

KAPITEL 1

Allmänna principer

Artikel 33

Kreditinstitut

Medlemsstaterna ska svara för att de verksamheter som anges i bilaga I kan bedrivas inom det egna territoriet av varje kreditinstitut som är auktoriserat och föremål för tillsyn av behöriga myndigheter i en annan medlemsstat, förutsatt att verksamheterna omfattas av auktorisationen, i enlighet med artiklarna 35, 36.1, 36.2, 36.3, 39.1 och 39.2 samt artiklarna 40–46, antingen genom etablering av en filial eller genom tillhandahållande av tjänster.

Artikel 34

Finansiella institut

1. Medlemsstaterna ska se till att alla verksamheter som förtecknas i bilaga I får bedrivas, antingen genom etablering av en filial eller genom tillhandahållande av tjänster, inom det egna territoriet i enlighet med i artiklarna 35, 36.1, 36.2, 36.3, 39.1 och 39.2 samt artiklarna 40–46, av varje finansiellt institut från en annan medlemsstat, oavsett om detta är dotterföretag till ett kreditinstitut eller ägs gemensamt av två eller flera kreditinstitut vars stadgar eller bolagsordning tillåter sådan verksamhet och som uppfyller samtliga följande villkor:

a) Moderföretaget eller moderföretagen är auktoriserade som kreditinstitut i den medlemsstat vars lagar gäller för det finansiella institutet.

b) De ifrågavarande verksamheterna bedrivs i praktiken inom denna samma medlemsstats territorium.

c) Moderföretaget eller moderföretagen innehar 90 % eller mer av rösträtterna i det finansiella institutet.

d) Moderföretaget eller moderföretagen tillgodoser de behöriga myndigheternas krav rörande sund förvaltning av det finansiella institutet och utfäster sig att, med samtycke av den berörda hemmedlemsstatens behöriga myndigheter, solidriskrt svara för det finansiella institutets åtaganden.

e) Det finansiella institutet granskas, för de verksamheter det gäller, aktivt genom gruppbaserad tillsyn av moderföretaget eller vart och ett av moderföretagen i enlighet med avdelning VII kapitel 3 i detta direktiv och del ett avdelning II kapitel 2 i förordning (EU) nr 575/2013, särskilt beträffande kapitalbaskraven i artikel 92 i den förordningen, för kontroll av stora exponeringar enligt del fyra i den förordningen och begränsning av innehav enligt artiklarna 89 och 90 i den förordningen.

Hemmedlemsstatens behöriga myndigheter ska kontrollera att de villkor som anges i första stycket uppfylls, och förse det finansiella institutet med ett intyg om efterlevnad som ska utgöra del av den underrättelse som avses i artiklarna 35 och 39.

2. Om ett finansiellt institut som avses i punkt 1 första stycket inte längre uppfyller alla de föreskrivna villkoren ska hemmedlemsstatens behöriga myndigheter underrätta värdmedlemsstatens behöriga myndigheter, och den verksamhet som det finansiella institutet bedriver ska bli föremål för värdmedlemsstatens lagstiftning.

3. Punkterna 1 och 2 ska på samma sätt gälla för dotterföretag till sådana finansiella institut som avses i punkt 1 första stycket.

KAPITEL 2

Rätten att etablera kreditinstitut

Artikel 35

Anmälningsplikt och samarbete mellan behöriga myndigheter

1. Ett kreditinstitut som önskar etablera en filial på en annan medlemsstats territorium ska underrätta hemmedlemsstatens behöriga myndigheter om detta.

2. Medlemsstaterna ska kräva att varje kreditinstitut som önskar etablera en filial i en annan medlemsstat lämnar all nedan uppräknad information i den anmälan som avses i punkt 1:

- a) Den medlemsstat på vars territorium filialen ska etableras.
- b) En verksamhetsplan med bl.a. filialens tilltänkta affärsverksamhet och organisationsstruktur.
- c) Den adress i värdmedlemsstaten där handlingar utlämnas.
- d) Namnen på de personer som ska ansvara för ledningen av filialens verksamhet.

3. Om de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten inte har anledning att ifrågasätta kreditinstitutets administrativa struktur eller finansiella ställning, med beaktande av de tilltänkta verksamheterna, ska de, inom tre månader från mottagande av den information som avses i punkt 2, översända den erhållna informationen till värdmedlemsstatens behöriga myndigheter och underrätta det berörda kreditinstitutet.

Hemmedlemsstatens behöriga myndigheter ska också lämna uppgift om storleken på och sammansättningen av kreditinstitutets kapitalbas och summan av de kapitalbaskrav som enligt artikel 92 i förordning (EU) nr 575/2013 gäller för kreditinstitutet.

Genom undantag från andra stycket ska hemmedlemsstatens behöriga myndigheter i sådana fall som avses i artikel 34 lämna uppgift om storleken på och sammansättningen av det finansiella institutets kapitalbas och de totala riskvägda exponeringsbelopp som beräknas i enlighet med i artikel 92.3 och 92.4 i förordning (EU) nr 575/2013 för det kreditinstitut som är dess moderföretag.

4. Om hemmedlemsstatens behöriga myndigheter vägrar att översända den information som avses i punkt 2 till värdmedlemsstatens behöriga myndigheter, ska skälen för detta lämnas till det berörda kreditinstitutet inom tre månader från det att fullständig information föreligger.

En vägran att översända information eller underlåtenhet att lämna besked ska kunna prövas i domstol i hemmedlemsstaten.

5. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att specificera vilka uppgifter som ska anmälas i enlighet med denna artikel.

Kommissionen ska delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

6. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att fastställa standardformulär, mallar och förfaranden för sådan anmälan.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

7. EBA ska översända de förslag till tekniska standarder som avses i punkterna 5 och 6 till kommissionen senast den 1 januari 2014.

Artikel 36

Inledande av verksamhet

1. Innan en filial till ett kreditinstitut inleder sin verksamhet ska värdmedlemsstatens behöriga myndigheter inom två månader från mottagandet av den information som avses i artikel 35 förbereda tillsyn över kreditinstitutet i enlighet med kapitel 4 och, om nödvändigt, ange på vilka villkor, motiverade med hänsyn till det allmännas bästa, verksamheten ska bedrivas i värdmedlemsstaten.

2. Efter det att underrättelse från värdmedlemsstatens behöriga myndigheter har mottagits eller om den i punkt 1 angivna fristen har löpt ut utan att underrättelse har mottagits från myndigheterna, får filialen etableras och inleda sin verksamhet.

3. Om det uppstår förändringar i någon av de uppgifter som har lämnats i en underrättelse enligt led b, c eller d i artikel 35.2, ska kreditinstitutet skriftligen underrätta de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten och värdmedlemsstaten minst en månad före ändringen, så att hemmedlemsstatens behöriga myndigheter kan fatta beslut avseende ansökan om att etablera en filial i en annan medlemsstat efter anmälan enligt artikel 35 och värdmedlemsstatens behöriga myndigheter kan fatta beslut om villkoren för ändringen enligt punkt 1 i den här artikeln.

4. Filialer som har inlett sin verksamhet före den 1 januari 1993 och i enlighet med de bestämmelser som är i kraft i värdmedlemsstaten, ska anses ha varit föremål för det förfarande som föreskrivs i artikel 35 och i punkterna 1 och 2 i den här artikeln. Sådana filialer ska från och med den 1 januari 1993 regleras genom punkt 3 i den här artikeln samt genom artiklarna 33 och 52 samt kapitel 4.

5. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att specificera vilka uppgifter som ska anmälas i enlighet med denna artikel.

Kommissionen ska delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

6. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att fastställa standardformulär, mallar och förfaranden för sådan anmälan.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

7. EBA ska översända de förslag till tekniska standarder som avses i punkterna 5 och 6 till kommissionen senast den 1 januari 2014.

Artikel 37

Information om avslag

Medlemsstaterna ska informera kommissionen och EBA om antal och typ av ärenden där överlämnande av information har vägrats enligt artiklarna 35 och 36.3.

Artikel 38

Aggregering av filialer

Samtliga driftsställen som ett kreditinstitut har etablerat i en medlemsstat medan det har sitt huvudkontor i en annan medlemsstat ska anses utgöra en enda filial.

KAPITEL 3

Utövande av friheten att tillhandahålla tjänster

Artikel 39

Anmälningsförfarande

1. Ett kreditinstitut som för första gången vill utnyttja rätten, inom ramen för fritt tillhandahållande av tjänster, att bedriva verksamhet på en annan medlemsstats territorium, ska underrätta hemmedlemsstatens behöriga myndigheter om vilka av de verksamheter som anges i bilaga I som kreditinstitutet avser att bedriva.

2. Hemmedlemsstatens behöriga myndigheter ska inom en månad från mottagandet av den anmälan som avses i punkt 1 översända denna till värdmedlemsstatens behöriga myndigheter.

3. Denna artikel ska inte påverka de rättigheter som beviljats kreditinstitut som tillhandahållit tjänster före den 1 januari 1993.

4. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att specificera vilka uppgifter som ska anmälas i enlighet med denna artikel.

Kommissionen ska delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med förfarandet i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

5. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att fastställa standardformulär, mallar och förfaranden för sådan anmälan.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

6. EBA ska översända de förslag till tekniska standarder som avses i punkterna 4 och 5 till kommissionen senast den 1 januari 2014.

KAPITEL 4

Befogenheter för värdmedlemsstatens behöriga myndigheter

Artikel 40

Rapporteringskrav

Värdmedlemsstaternas behöriga myndigheter får kräva att alla kreditinstitut som har filialer inom deras territorium lämnar periodiska rapporter om sin verksamhet i värdmedlemsstaterna.

Sådana rapporter ska endast begäras för informationsändamål eller för statistiska ändamål, för tillämpning av artikel 51.1 eller för tillsynsändamål i enlighet med detta kapitel. De ska omfattas av krav avseende tystnadsplikt som minst är likvärdiga med de som avses i artikel 53.1.

Värdmedlemsstaternas behöriga myndigheter får särskilt kräva information från de kreditinstitut som avses i första stycket för att ge dessa behöriga myndigheter möjlighet att bedöma huruvida en filial är betydande i enlighet med artikel 51.1.

Artikel 41

Åtgärder som hemmedlemsstatens behöriga myndigheter vidtar i fråga om verksamhet som bedrivs i värdmedlemsstaten

1. Om värdmedlemsstatens behöriga myndigheter på grundval av den information som lämnats av hemmedlemsstatens behöriga myndigheter inom ramen för artikel 50, finner att ett kreditinstitut som har en filial eller tillhandahåller tjänster inom den medlemsstatens territorium uppfyller något av följande villkor i fråga om den verksamhet som bedrivs i värdmedlemsstaten, ska de underrätta hemmedlemsstatens behöriga myndigheter:

a) Kreditinstitutet uppfyller inte de nationella bestämmelserna för införlivande av detta direktiv, eller förordning (EU) nr 575/2013.

- b) Det föreligger en väsentlig risk för att kreditinstitutet inte kommer att uppfylla de nationella bestämmelserna för införande av detta direktiv, eller förordning (EU) nr 575/2013.

Hemmedlemsstatens behöriga myndigheter ska utan dröjsmål vidta alla lämpliga åtgärder för att se till att det berörda kreditinstitutet vidtar åtgärder för att uppfylla de bestämmelserna eller vidtar åtgärder för att undvika risken för att bestämmelserna inte efterlevs. Hemmedlemsstatens behöriga myndigheter ska utan dröjsmål anmäla dessa åtgärder till värdmedlemsstatens behöriga myndigheter.

2. Om värdmedlemsstatens behöriga myndigheter anser att hemmedlemsstatens behöriga myndigheter inte har uppfyllt sina skyldigheter eller inte kommer att uppfylla sina skyldigheter enligt punkt 1 andra stycket kan de hänskjuta ärendet till EBA och begära bistånd i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010. I de fall där EBA agerar i enlighet med den artikeln, ska EBA fatta beslut enligt artikel 19.3 i den förordningen inom 24 timmar. EBA får också på eget initiativ bistå de behöriga myndigheterna med att nå fram till en överenskommelse i enlighet med artikel 19.1 andra stycket i den förordningen.

Artikel 42

Motivering och meddelande

Varje åtgärd som vidtas med stöd av artikel 41.1, 43 eller 44 och som innebär sanktioner eller inskränkningar i rätten att tillhandahålla tjänster eller etableringsrätten ska vara väl motiverad och meddelas till det berörda kreditinstitutet.

Artikel 43

Säkerhetsåtgärder

1. Innan värdmedlemsstatens behöriga myndigheter följer förfarandet i artikel 41 får de i krissituationer och i avvaktan på hemmedlemsstatens behöriga myndigheters åtgärder eller rekonstruktionsåtgärder som avses i artikel 3 i direktiv 2001/24/EG, vidta säkerhetsåtgärder för att skydda mot finansiell instabilitet som allvarligt skulle hota kollektiva intressen för insättare, investerare och kunder i värdmedlemsstaten.

2. Alla säkerhetsåtgärder enligt punkt 1 ska vara proportionella med tanke på syftet, nämligen att skydda mot finansiell instabilitet som allvarligt skulle hota kollektiva intressen för insättare, investerare och kunder i värdmedlemsstaten. Sådana säkerhetsåtgärder kan omfatta inställande av betalningar. De får inte leda till att kreditinstitutets borgenärer i värdmedlemsstaten ges företräde framför borgenärer i andra medlemsstater.

3. Alla säkerhetsåtgärder enligt punkt 1 ska upphöra att gälla när hemmedlemsstatens administrativa eller rättsliga myndigheter vidtar rekonstruktionsåtgärder enligt artikel 3 i direktiv 2001/24/EG.

4. Värdmedlemsstatens behöriga myndigheter ska avsluta säkerhetsåtgärderna när de anser att dessa åtgärder inte längre behövs enligt artikel 41, såvida de inte har upphört gälla i enlighet med punkt 3 i den här artikeln.

5. Kommissionen, EBA och de andra berörda medlemsstaternas behöriga myndigheter ska utan otillbörligt dröjsmål underätta om de säkerhetsåtgärder som vidtagits enligt punkt 1.

Om de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten eller i någon annan berörd medlemsstat har invändningar mot de åtgärder som värdmedlemsstatens behöriga myndigheter har vidtagit, får de hänskjuta ärendet till EBA och begära bistånd i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010. I fall där EBA agerar i enlighet med den artikeln, ska EBA fatta beslut enligt artikel 19.3 i den förordningen inom 24 timmar. EBA får också på eget initiativ bistå de behöriga myndigheterna med att nå fram till en överenskommelse i enlighet med artikel 19.1 andra stycket i den förordningen.

Artikel 44

Värdmedlemsstaternas befogenheter

Värdmedlemsstaterna får, trots vad som sägs i artiklarna 40 och 41, utöva sina befogenheter enligt detta direktiv för att vidta lämpliga åtgärder för att förhindra eller bestraffa överträdelser utförda inom deras territorium av de regler som de har antagit enligt detta direktiv eller med hänsyn till det allmännas intresse. Sådana åtgärder ska kunna inbegripa möjligheten att hindra kreditinstitut som bryter mot reglerna från att göra nya åtaganden inom värdmedlemsstatens territorium.

Artikel 45

Åtgärder efter återkallande av auktorisation

Om en auktorisation återkallas ska de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten utan dröjsmål underätta de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten. De behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten ska vidta de åtgärder som behövs för att hindra att det berörda kreditinstitutet gör nya åtaganden inom den medlemsstatens territorium och för att skydda insättarnas intressen.

Artikel 46

Marknadsföring

Inget i detta kapitel ska hindra kreditinstitut med huvudkontor i en annan medlemsstat från att marknadsföra sina tjänster med anlitande av alla tillgängliga kommunikationsmedel i värdmedlemsstaten, förutsatt att detta sker i överensstämmelse med bestämmelser om reklamens form och innehåll som antagits med hänsyn till det allmännas intresse.

AVDELNING VI

FÖRBINDELSER MED TREDJELÄNDER

Artikel 47

Anmälan avseende filialer i tredjeland och tillträdesvillkor för kreditinstitut som har dessa filialer

1. När filialer till kreditinstitut med huvudkontor i ett tredjeland startar eller fortsätter att bedriva verksamhet, får medlemsstaterna inte tillämpa bestämmelser som medför att dessa filialer ges en förmånligare behandling än filialer till kreditinstitut med huvudkontor inom unionen.

2. De behöriga myndigheterna ska till kommissionen, EBA och europeiska bankkommittén som inrättats genom kommissionens beslut 2004/10/EG ⁽¹⁾ anmäla alla auktorisationer för filialer som beviljas kreditinstitut med huvudkontor i ett tredjeland.

3. Unionen får sluta avtal med ett eller flera tredjeländer om tillämpning av bestämmelser som innebär att filialer till kreditinstitut med huvudkontor i ett tredjeland ges identisk behandling inom unionens hela område.

Artikel 48

Samarbete med tillsynsmyndigheter i tredjeländer om gruppbaserad tillsyn

1. Kommissionen kan på begäran av en medlemsstat eller på eget initiativ lägga fram förslag till rådet om att inleda förhandlingar med ett eller flera tredjeländer om möjligheterna att utöva gruppbaserad tillsyn över

a) institut vars moderföretag har huvudkontor i ett tredjeland, och

b) institut som är belägna i ett tredjeland och vars moderföretag, antingen detta är ett institut, finansiellt holdingföretag eller blandat finansiellt holdingbolag, har huvudkontor inom unionen.

2. De överenskommelser som avses i punkt 1 ska särskilt säkerställa att

a) medlemsstaternas behöriga myndigheter kan få den information som behövs för gruppbaserad tillsyn över institut, finansiella holdingföretag och blandade finansiella holdingföretag som är belägna inom unionen och som har dotterföretag som är institut eller finansiella institut i ett tredjeland eller som innehar ägarintressen i sådana enheter,

b) tredjeländernas tillsynsmyndigheter kan få den information som behövs för tillsyn över moderföretag som har huvudkontor inom deras territorium och som har dotterföretag som är institut eller finansiella institut i ett eller flera sådana medlemsstater eller som har ägarintressen i sådana enheter, och

c) EBA kan inhämta den information som medlemsstaternas behöriga myndigheter har mottagit från nationella myndigheter i tredjeländer i enlighet med artikel 35 i förordning (EU) nr 1093/2010.

3. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 218 i EUF-fördraget ska kommissionen med bistånd av europeiska bankkommittén granska resultatet av de i punkt 1 nämnda förhandlingarna och de omständigheter som uppstår till följd av dem.

4. EBA ska bistå kommissionen vid tillämpning av denna artikel, i enlighet med artikel 33 i förordning (EU) nr 1093/2010.

AVDELNING VII

TILLSYN

KAPITEL 1

Principer för tillsyn

Avsnitt I

Hemmedlemsstaternas och värdmedlemsstaternas befogenheter och uppgifter

Artikel 49

Behörighet för de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten och värdmedlemsstaten

1. Ansvar för tillsyn över ett institut, även tillsyn över verksamheter som institutet bedriver i enlighet med artiklarna 33 och 34, ska ligga hos hemmedlemsstaternas behöriga myndigheter, utan att det påverkar de bestämmelser i detta direktiv som anger att ansvaret ligger hos värdmedlemsstatens behöriga myndigheter.

2. Vad som sägs i punkt 1 ska inte utgöra hinder för gruppbaserad tillsyn.

3. De åtgärder som värdmedlemsstaten vidtar får inte medge diskriminerande behandling eller restriktioner som grundar sig på att ett institut är auktoriserat i en annan medlemsstat.

⁽¹⁾ EUT L 3, 7.1.2004, s. 36.

Artikel 50

Samarbete rörande tillsyn

1. De berörda medlemsstaternas behöriga myndigheter ska i nära samarbete utöva tillsyn över institut som, särskilt genom filialer, bedriver verksamhet i en eller flera medlemsstater utöver den där huvudkontoret finns. Myndigheterna ska förse varandra med all sådan information rörande institutens ledning och ägan-
deförhållandena som kan underlätta tillsynen och granskningen av hur auktorisationsvillkoren efterlevs, och all information som kan underlätta tillsynen över dessa institut, särskilt med avseende på likviditet, soliditet, inlåningsgaranti, begränsning av stora exponeringar, andra faktorer som kan påverka den systemrisk som institutet utgör samt rutiner för administration, redovisning och intern kontroll.

2. Hemmedlemsstatens behöriga myndigheter ska omedelbart förse värdmedlemsstatens behöriga myndigheter med all information och alla resultat rörande tillsyn av likviditetsrisk i enlighet med del sex i förordning (EU) nr 575/2013 och avdelning VII kapitel 3 i detta direktiv, rörande den verksamhet som institutet bedriver genom dess filialer, i den utsträckning som informationen och resultaten är relevant för skydd av insättare eller investerare i värdmedlemsstaten eller dess finansiella stabilitet.

3. Hemmedlemsstatens behöriga myndigheter ska omedelbart underrätta de behöriga myndigheterna i alla värdmedlemsstater när det förekommer eller skäligen kan förväntas förekomma likviditetsstress. Den informationen ska också omfatta uppgifter om planering och genomförande av en återhämtningsplan och alla tillsynsåtgärder som har vidtagits i det sammanhanget.

4. Hemmedlemsstatens behöriga myndigheter ska på begäran underrätta och förklara för värdmedlemsstatens behöriga myndigheter hur man har beaktat information och resultat som de senare har lämnat. Om värdmedlemsstatens behöriga myndigheter, efter att ha meddelat information och resultat, vidhåller att hemmedlemsstatens behöriga myndigheter inte har vidtagit lämpliga åtgärder, får värdmedlemsstatens behöriga myndigheter efter att ha informerat hemmedlemsstatens behöriga myndigheter och EBA vidta lämpliga åtgärder för att förhindra ytterligare överträdelse, för att skydda intressen för insättare, investerare och andra mottagare av tjänster eller för att skydda det finansiella systemets stabilitet.

Om hemmedlemsstatens behöriga myndigheter motsätter sig den åtgärd som värdmedlemsstatens behöriga myndigheter planerar att vidta, får de hänskjuta ärendet till EBA och begära bistånd i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010. I fall där EBA agerar i enlighet med den artikeln ska EBA fatta beslut inom en månad.

5. De behöriga myndigheterna får vända sig till EBA i situationer där en begäran om samarbete, i synnerhet när det gäller utbyte av information, har avslagits eller inte har lett till åtgärder inom rimlig tid. Utan att det påverkar tillämpningen av

artikel 258 i EUF-fördraget får EBA i sådana situationer agera i enlighet med de befogenheter som EBA tilldelas enligt artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010. EBA får också på eget initiativ bistå de behöriga myndigheterna med att nå fram till en överenskommelse i enlighet med artikel 19.1 andra stycket i den förordningen.

6. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att specificera den information som avses i denna artikel.

Kommissionen ska delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

7. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att fastställa standardformulär, mallar och förfaranden för krav på informationsutbyte som kan underlätta tillsynen över institutet.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

8. EBA ska översända de förslag till tekniska standarder som avses i punkterna 6 och 7 till kommissionen senast den 1 januari 2014.

Artikel 51

Betydande filialer

1. De behöriga myndigheterna i en värdmedlemsstat kan göra en framställan till den samordnande tillsynsmyndigheten när artikel 112.1 är tillämplig eller till den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten om att en filial till ett institut som inte är ett värdepappersföretag som omfattas av artikel 95 i förordning (EU) nr 575/2013 ska betraktas som betydande.

Denna framställan ska innehålla skäl till varför filialen ska betraktas som betydande, särskilt med avseende på följande:

- a) Om insättningarna i filialen motsvarar en marknadsandel som överskrider 2 % i värdmedlemsstaten.
- b) Den troliga effekten som inställande eller nedläggning av institutets verksamhet har på den systemrelaterade likviditeten och på betalnings-, clearing- och avvecklingssystemen i värdmedlemsstaten.

- c) Filialens storlek och betydelse vad gäller antalet kunder inom ramen för värdmedlemsstatens bank- eller finanssystem.

De behöriga myndigheterna i hem- och värdmedlemsstaterna och, när artikel 112.1 är tillämplig, den samordnande tillsynsmyndigheten, ska göra allt som står i deras makt för att komma fram till ett gemensamt beslut om huruvida en filial ska betraktas som betydande.

Om inget gemensamt beslut har fattats inom två månader efter mottagandet av en framställan enligt första stycket, ska de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten inom en ytterligare period på två månader fatta ett eget beslut om huruvida filialen är betydande. När de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten fattar egna beslut ska de ta hänsyn till alla synpunkter och invändningar från den samordnande tillsynsmyndigheten eller de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten.

De beslut som avses i tredje och fjärde styckena ska redovisas i ett dokument som innehåller en fullständig motivering och skickas till de berörda behöriga myndigheterna, och ska betraktas som avgörande och tillämpas av de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna.

Beslut om att en filial ska betraktas som betydande får inte påverka de behöriga myndigheternas rättigheter och skyldigheter enligt detta direktiv.

2. De behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten ska meddela den information som avses i artikel 117.1 c och d till de behöriga myndigheterna i den värdmedlemsstat där en betydande filial är etablerad och utföra de uppgifter som avses i artikel 112.1 c i samarbete med de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten.

Om en behörig myndighet i en hemmedlemsstat blir medveten om en krissituation som avses i artikel 114.1, ska den utan dröjsmål varna de myndigheter som avses i artiklarna 58.4 och 59.1.

De behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten ska till de behöriga myndigheterna i de värdmedlemsstater där betydande filialer är etablerade meddela resultaten av riskbedömningen av institut med sådana filialer som avses i artikel 97 och, i tillämpliga fall, artikel 113.2. De ska även meddela beslut enligt artiklarna 104 och 105 i den mån sådana bedömningar och beslut är relevanta för de filialerna.

När betydande filialer etableras ska hemmedlemsstatens behöriga myndigheter samråda med värdmedlemsstatens behöriga myndigheter om de operativa åtgärder som krävs enligt artikel 86.11, när detta är relevant för likviditetsrisker i värdmedlemsstatens valuta.

Om hemmedlemsstatens behöriga myndigheter inte har samrått med värdmedlemsstatens behöriga myndigheter eller om värdmedlemsstatens behöriga myndigheter, efter ett sådant samråd, vidhåller att de operativa åtgärder som krävs enligt artikel 86.11, kan värdmedlemsstatens behöriga myndigheter hänskjuta ärendet till EBA och begära bistånd i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010.

3. I det fall då artikel 116 inte är tillämplig ska de behöriga myndigheter som har tillsyn över ett institut med betydande filialer i andra medlemsstater inrätta och leda ett tillsynskollegium för att underlätta samarbetet enligt punkt 2 i den här artikeln och enligt artikel 50. Kollegiets inrättande och funktion ska baseras på skriftliga avtal som ska utformas av den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten efter samråd med berörda behöriga myndigheter. Den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten ska besluta vilka behöriga myndigheter som får delta i ett visst sammanträde som hålls eller en viss verksamhet som bedrivs av kollegiet.

I det beslut som den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten fattar ska hänsyn tas till relevansen av den tillsynsverksamhet som ska planeras eller samordnas för dessa myndigheter, särskilt eventuella verkningar på det finansiella systemets stabilitet i de berörda medlemsstaterna enligt artikel 7 och de skyldigheter som avses i punkt 2 i den här artikeln.

Den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten ska i förväg hålla alla medlemmar av kollegiet fullt informerade om att sådana sammanträden anordnas, de viktigaste frågorna som ska diskuteras och om de verksamheter som ska behandlas. Den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten ska även i god tid hålla alla medlemmar av kollegiet fullt informerade om de åtgärder som behandlats vid dessa sammanträden eller de åtgärder som genomförts.

4. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att specificera de allmänna villkoren för tillsynskollegiernas funktionssätt.

Kommissionen ska delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

5. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att fastställa tillsynskollegiernas operativa funktionssätt.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

6. EBA ska översända de förslag till tekniska standarder som avses i punkterna 4 och 5 till kommissionen senast den 31 december 2014.

Artikel 52

Kontroll på plats och inspektion av filialer etablerade i en annan medlemsstat

1. Om ett institut som är auktoriserat i en medlemsstat bedriver verksamhet genom en filial i en annan medlemsstat, ska värdmedlemsstaten ge hemmedlemsstatens behöriga myndigheter rätt att, efter underrättelse till värdmedlemsstatens behöriga myndigheter, självständigt eller genom särskilt utsedda personer, utföra kontroll på plats för att samla in sådan information som avses i artikel 50 och inspektion av sådana filialer.

2. Hemmedlemsstatens behöriga myndigheter får också, för inspektion av filialer, tillämpa något av de övriga förfaranden som avses i artikel 118.

3. Värdmedlemsstatens behöriga myndigheter ska ha befogenheter att genomföra enskilda kontroller på plats och inspektioner av den verksamhet som bedrivs av filialer på deras territorium och att kräva information från en filial om dess verksamhet i tillsynssyfte, när de anser detta vara av relevans för det finansiella systemets stabilitet i värdmedlemsstaten. Innan de genomför sådana kontroller och inspektioner ska värdmedlemsstatens behöriga myndigheter samråda med hemmedlemsstatens behöriga myndigheter. Efter sådana kontroller och inspektioner ska värdmedlemsstatens behöriga myndigheter underrätta hemmedlemsstatens behöriga myndigheter om den information som erhållits och de resultat som är relevanta för riskbedömning av institutet eller det finansiella systemets stabilitet i värdmedlemsstaten. Hemmedlemsstatens behöriga myndigheter ska vederbörligen beakta denna information och dessa resultat när de fastställer sitt program för tillsynsgranskning som avses i artikel 99, också med beaktande av det finansiella systemets stabilitet i värdmedlemsstaten.

4. Kontroller på plats och inspektioner av filialer ska genomföras i enlighet med lagstiftningen i den medlemsstat där kontrollen eller inspektionen genomförs.

Avsnitt II

Utbyte av information och tystnadsplikt

Artikel 53

Tystnadsplikt

1. Medlemsstaterna ska föreskriva att alla personer som arbetar eller som har arbetat för behöriga myndigheter samt revisorer och experter som är verksamma för behöriga myndigheters räkning ska vara bundna av tystnadsplikt.

Förtrolig information som sådana personer, revisorer eller experter erhåller i tjänsten får endast röjas i sammandrag eller i sammanställning som omöjliggör identifikation av enskilda kreditinstitut, dock med förbehåll för fall som omfattas av straffrättslig lagstiftning.

Däremot, i fall då ett kreditinstitut har försatts i konkurs eller underkastats tvångslikvidation, får förtrolig information som inte berör tredje parter som deltar i försök att rädda kreditinstitutet, röjas vid civilrättsliga eller kommersiella förfaranden.

2. Vad som sägs i punkt 1 ska inte hindra behöriga myndigheter från att utbyta uppgifter med varandra eller förmedla uppgifter till ESRB, EBA eller Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten) (Esma), som inrättades genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1095/2010⁽¹⁾ i enlighet med detta direktiv, förordning (EU) nr 575/2013, andra direktiv som gäller för kreditinstitut, artikel 15 i förordning (EU) nr 1092/2010, artiklarna 31, 35 och 36 i förordning (EU) nr 1093/2010 och artiklarna 31 och 36 i förordning (EU) nr 1095/2010. Den informationen ska omfattas av punkt 1.

3. Det som sägs i punkt 1 ska inte hindra de behöriga myndigheterna från att offentliggöra resultatet av stresstest som genomförs enligt artikel 100 i detta direktiv eller 32 i förordning (EU) nr 1093/2010 eller från att översända resultatet av stresstesterna till EBA så att denna myndighet kan offentliggöra dessa resultat för hela unionen.

Artikel 54

Användning av förtrolig information

Behöriga myndigheter som erhåller förtrolig information enligt artikel 53 ska endast använda den i tjänsten och endast för något av följande syften:

- a) För att kontrollera att villkoren för kreditinstitutens behörighet att utöva verksamhet är uppfyllda och för att underlätta gruppbaserad eller icke gruppbaserad tillsyn över sådan verksamhet, särskilt med avseende på kontroll av likviditet, solvens, stora exponeringar och rutiner för administration, redovisning och intern kontroll.
- b) För att ålägga sanktioner.
- c) Vid överklagande av den behöriga myndighetens beslut, inklusive domstolsförfarande, enligt artikel 72.

⁽¹⁾ EUT L 331, 15.12.2010, s. 84.

- d) Vid domstolsförfarande som har inletts enligt särskilda bestämmelser i unionsrätten, antagna med avseende på kreditinstitut.

Artikel 55

Samarbetsavtal

I enlighet med artikel 33 i förordning (EU) nr 1093/2010 får medlemsstaterna och EBA ingå samarbetsavtal om utbyte av uppgifter med tillsynsmyndigheter i tredjeländer eller med myndigheter eller organ i tredjeländer i enlighet med definitionen i artiklarna 56 och 57.1 i detta direktiv, förutsatt att de lämnade uppgifterna är föremål för garantier om att de uppfyller krav på tystnadsplikt är minst likvärdiga med dem som avses i artikel 53.1 i detta direktiv. Syftet med detta utbyte av uppgifter är att låta nämnda myndigheter eller organ utföra sitt tillsynsuppdrag.

Om informationen ursprungligen kommer från en annan medlemsstat får den inte lämnas vidare utan uttryckligt medgivande från upphovsmyndigheterna, och i så fall endast för de ändamål som myndigheterna har medgett.

Artikel 56

Utbyte av information mellan myndigheter

Artiklarna 53.1 och 54 ska inte utgöra hinder för utbyte av information som sker inom ramen för tillsynsuppdraget mellan behöriga myndigheter inom en medlemsstat, mellan behöriga myndigheter i olika medlemsstater eller mellan behöriga myndigheter och

- a) myndigheter med ansvar för tillsyn över andra enheter i den finansiella sektorn samt myndigheter med ansvar för tillsyn över finansiella marknader,
- b) myndigheter eller organ med uppdrag att upprätthålla den stabiliteten i det finansiella systemet medlemsstaterna genom makrotillsynsregler,
- c) myndigheter eller organ som utför rekonstruktionsverksamhet i syfte att bevara stabiliteten i det finansiella systemet,
- d) avtalsreglerade eller institutionella skyddssystem som avses i artikel 113.7 i förordning (EU) nr 575/2013,
- e) organ som medverkar i samband med instituts likvidation och konkurs och vid liknande förfaranden,
- f) personer med ansvar för lagstadgad revision av räkenskaper för institut, försäkringsföretag och finansiella institut.

Artiklarna 53.1 och 54 ska inte utgöra hinder för att lämna information till organ som förvaltar insättningsgarantisystem och system för ersättning till investerare när informationen behövs för dessa organs verksamhet.

Den information som mottagits ska i samtliga fall omfattas av krav avseende tystnadsplikt som är minst likvärdiga med dem som avses i artikel 53.1.

Artikel 57

Utbyte av information mellan översynsorgan

1. Utan hinder av artiklarna 53, 54 och 55 får medlemsstaterna tillåta informationsutbyte mellan de behöriga myndigheterna och de myndigheter som ansvarar för tillsyn över

- a) de organ som medverkar i samband med instituts likvidation och konkurs samt vid liknande förfaranden,
- b) avtalsreglerade eller institutionella skyddssystem som avses i artikel 113.7 i förordning (EU) nr 575/2013,
- c) personer med ansvar för lagstadgad revision av räkenskaper för institut, försäkringsföretag och finansiella institut.

2. I de fall som avses i punkt 1 ska medlemsstaterna kräva att minst följande villkor uppfylls:

- a) Att informationen utbyts för att utföra de uppgifter som avses i punkt 1.
- b) Att informationen tas emot omfattas av krav avseendetystnadsplikt som är minst likvärdiga med dem som avses i artikel 53.1.
- c) Om informationen ursprungligen kommer från en annan medlemsstat, att den inte röjs utan uttryckligt tillstånd från de behöriga myndigheter som har lämnat den, och i så fall endast för de ändamål som myndigheterna har medgett.

3. Utan hinder av artiklarna 53, 54 och 55 får medlemsstaterna, i syfte att stärka stabiliteten och integriteten i det finansiella systemet, tillåta utbyte av information mellan de behöriga myndigheterna och de myndigheter eller organ som enligt lag är ansvariga för att upptäcka och utreda överträdelser av bolagsrätten.

I sådana fall ska medlemsstaterna kräva att minst följande villkor uppfylls:

- a) Att informationen utbyts för att upptäcka och utreda överträdelse av bolagsrätten.
- b) Att informationen tas emot omfattas av krav avseende tystnadsplikt som är minst likvärdiga med dem som avses i artikel 53.1.
- c) Om informationen ursprungligen kommer från en annan medlemsstat, att den inte röjs utan uttryckligt tillstånd från de behöriga myndigheter som har lämnat den, och i så fall endast för de ändamål som myndigheterna har medgett.

4. Om de myndigheter och organ som avses i punkt 1 genomför sin uppgift för att upptäcka och utreda överträdelse med hjälp av personer som genom sin särskilda kompetens är utsedda till detta och som inte är anställda inom den offentliga förvaltningen, får en medlemsstat utsträcka den möjlighet till det informationsutbyte som avses i punkt 3 första stycket till att omfatta dessa personer enligt de villkor som anges i punkt 3 andra stycket.

5. De behöriga myndigheterna ska underrätta EBA om namnen på de myndigheter eller organ som får ta emot information enligt denna artikel.

6. Vid tillämpning av punkt 4 ska de myndigheter eller organ som avses i punkt 3 meddela de behöriga myndigheter som lämnat ut informationen namn på och exakt ansvarsområde för de personer som får tillgång till informationen.

Artikel 58

Överlämnande av information om monetära, insättningsrelaterade, systemrelaterade och betalningsrelaterade aspekter

1. Ingenting som anges i detta kapitel ska utgöra hinder för en behörig myndighet att överlämna information till följande myndigheter eller organ för deras fullgörande av sina uppdrag:

- a) ECBS-centralbanker och andra organ med liknande uppdrag i egenskap av monetära myndigheter, om informationen är relevant för utövandet av deras respektive lagstadgade uppdrag, inklusive bedrivandet av monetär politik och tillhandahållande av likviditet i detta sammanhang, tillsyn över betalnings-, clearing- och avvecklingssystemen, samt för skyddet av det finansiella systemets stabilitet.
- b) Avtalsreglerade eller institutionella skyddssystem som avses i artikel 113.7 i förordning (EU) nr 575/2013.

c) I förekommande fall, andra offentliga myndigheter som ansvarar för övervakningen av betalningssystem.

d) ESRB, Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten) (Eiopa), som inrättades genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1094/2010⁽¹⁾ och Esma, när informationen är relevant för utförandet av deras uppdrag enligt förordningarna (EU) nr 1092/2010, (EU) nr 1094/2010 eller (EU) nr 1095/2010.

Medlemsstaterna ska vidta lämpliga åtgärder för att undanröja hinder för de behöriga myndigheterna att överlämna information i enlighet med första stycket.

2. Ingenting i detta kapitel ska utgöra hinder för att myndigheter och organ som avses i punkt 1 till de behöriga myndigheterna vidarebefordrar sådana uppgifter som de behöriga myndigheterna kan behöva för tillämpningen av artikel 54.

3. Den information som erhålls i enlighet med punkterna 1 och 2 ska omfattas av krav avseende tystnadsplikt som är minst likvärdiga med dem som avses i artikel 53.1.

4. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att se till att de behöriga myndigheterna i en krissituation som avses i artikel 114.1 omgående skickar information till ECBS-centralbankerna, om informationen är relevant för utövandet av deras lagstadgade uppgifter, inklusive bedrivandet av monetär politik och tillhandahållande av likviditet i detta sammanhang, tillsyn över betalnings-, clearing- och värdepappersavvecklingssystemen, samt för skyddet av det finansiella systemets stabilitet, liksom till ESRB om informationen är relevant för utövandet av dess lagstadgade uppdrag.

Artikel 59

Överlämnande av information till andra enheter

1. Utan hinder av artiklarna 53.1 och 54 får medlemsstaterna med stöd av bestämmelser i nationell rätt tillåta att vissa information lämnas ut både till andra organ inom deras nationella förvaltningar med ansvar för lagar och andra författningar om tillsyn över institut, finansiella institut och försäkringsföretag samt till tillsynspersonal som företräder sådana organ.

Sådant utlämnande får dock ske endast när det är nödvändigt för att utöva tillsyn och för att förebygga att institut går i konkurs och för avveckling av konkurshotade institut. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 2 i denna artikel ska personer som har tillgång till informationen vara föremål för krav på tystnadsplikt som minst är likvärdiga med dem som avses i artikel 53.1.

⁽¹⁾ EUT L 331, 15.12.2010, s. 48.

I en krissituation som avses i artikel 114.1 ska medlemsstaterna tillåta att de behöriga myndigheterna lämnar relevant information till de i första stycket i den här punkten angivna förvaltningarna i alla berörda medlemsstater.

2. En medlemsstat får tillåta utlämning av viss information relaterad till tillsyn över institut till parlamentariska undersökningskommittéer i det egna landet, till sin revisionsrätt och andra liknande enheter med ansvar för undersökningar i det egna landet, på följande villkor:

- a) Att enheterna har ett klart definierat mandat enligt nationell rätt att undersöka eller granska agerandet hos myndigheter med ansvar för tillsyn av institut eller för lagar och föreskrifter om en sådan tillsyn.
- b) Att informationen är strikt nödvändig för fullgörandet av det mandat som avses i led a.
- c) De personer som har tillgång till informationen är enligt nationell lagstiftning föremål för krav avseende tystnadsplikt som minst är likvärdiga med dem som avses i artikel 53.1.
- d) Informationen som ursprungligen kommer från en annan medlemsstat, att den inte röjs såvida inte uttryckligt medgivande ges från de behöriga myndigheter som har lämnat den, och endast för de ändamål som myndigheterna har medgett.

I den mån utlämnandet av information rörande tillsyn inbegriper behandling av personuppgifter ska all sådan behandling i de enheter som avses i första stycket följa tillämplig nationell rätt för införlivande av direktiv 95/46/EG.

Artikel 60

Information som erhålls vid kontroller på plats och inspektioner

Medlemsstaterna ska säkerställa att sådan information som erhållits med stöd av artiklarna 52.3, 53.2 och 56 och sådan information som erhållits vid en kontroll på plats eller inspektion i enlighet med artikel 52.1 och 52.2 aldrig får lämnas ut enligt artikel 59 utan uttryckligt samtycke av de behöriga myndigheter som lämnat ut informationen, eller av de behöriga myndigheterna i den medlemsstat i vilken en sådan kontroll på plats eller inspektion genomfördes.

Artikel 61

Utlämnande av information rörande clearing- och avvecklingstjänster

1. Ingenting i detta kapitel ska hindra de behöriga myndigheterna i en medlemsstat från att vidarebefordra information

enligt artiklarna 53, 54 och 55 till en clearingorganisation eller ett annat liknande organ som enligt nationell lagstiftning har tillstånd att tillhandahålla clearing- eller avvecklingstjänster på någon av deras nationella marknader, om de anser att detta är nödvändigt för att säkerställa att dessa organ kan fungera korrekt vid marknadsaktörers fallissemang eller potentiella fallissemang. Information som erhålls i ett sådant sammanhang ska omfattas av krav avseende tystnadsplikt som är minst likvärdiga med dem som avses i artikel 53.1.

2. Medlemsstaterna ska dock se till att information som mottagits enligt artikel 53.2 inte får röjas under de omständigheter som avses i punkt 1 utan uttryckligt medgivande av de behöriga myndigheter som har lämnat den.

Artikel 62

Behandling av personuppgifter

Behandling av personuppgifter inom ramen för detta direktiv ska genomföras i enlighet med direktiv 95/46/EG och, i förekommande fall, med förordning (EG) nr 45/2001.

Avsnitt III

Skyldigheter för personer som ansvarar för den lagenliga kontrollen av årsbokslut och sammanställd redovisning

Artikel 63

Skyldigheter för personer ansvariga för den lagenliga kontrollen av årsbokslut och sammanställd redovisning

1. Medlemsstaterna ska föreskriva att varje person som är auktoriserad i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG av den 17 maj 2006 om lagstadgad revision av årsbokslut och sammanställd redovisning⁽¹⁾ och som i ett institut utför de uppdrag som avses i artikel 51 i rådets direktiv 78/660/EEG av den 25 juli 1978 om årsbokslut i vissa typer av bolag⁽²⁾, artikel 37 i rådets direktiv 83/349/EEG av den 13 juni 1983 om sammanställd redovisning⁽³⁾ eller artikel 73 i direktiv 2009/65/EG eller något annat uppdrag föreskrivet i lag, minst är skyldig att omgående rapportera till de behöriga myndigheterna alla uppgifter eller beslut rörande det institutet som personen har fått kännedom om vid utförandet av sitt uppdrag och som kan

a) utgöra en betydande överträdelse av lagar och andra författningar som reglerar villkoren för auktorisation eller som särskilt reglerar bedrivandet av institutets verksamhet,

b) påverka institutets löpande drift,

⁽¹⁾ EUT L 157, 9.6.2006, s. 87.

⁽²⁾ EGT L 222, 14.8.1978, s. 11.

⁽³⁾ EGT L 193, 18.7.1983, s. 1.

- c) leda till vägran att godkänna räkenskaperna eller till att reservationer framställs.

Medlemsstaterna ska minst föreskriva att det också ska åligga en person som avses i första stycket att rapportera alla uppgifter eller beslut som den personen får kännedom om vid utförandet av sitt uppdrag enligt första stycket i ett företag som har nära förbindelser härrörande från kontroll över det institut i vilket uppdraget utförs.

2. Om en enligt direktiv 2006/43/EG auktoriserad person i god tro förser de behöriga myndigheterna med sådana uppgifter eller beslut som avses i punkt 1 utgör detta inte en överträdelse av tystnadsplikt föreskriven i avtal, lag eller annan författning och ska inte medföra något ansvar för en sådan person. Denna information ska samtidigt även lämnas till institutets ledningsorgan, såvida det inte finns tvingande skäl för att inte göra detta.

Avsnitt IV

Tillsynsbefogenheter, befogenheter att utdöma sanktioner och rätt att överklaga

Artikel 64

Tillsynsbefogenheter och befogenheter att utdöma sanktioner

1. De behöriga myndigheterna ska ges alla tillsynsbefogenheter att ingripa i institutens verksamhet som de behöver för att utföra sina uppgifter, särskilt rätten att återkalla en auktorisation i enlighet med artikel 18, de befogenheter som krävs i enlighet med artikel 102 och de befogenheter som fastställs i artiklarna 104 och 105.

2. De behöriga myndigheterna ska utöva sina tillsynsbefogenheter och befogenheter att utdöma sanktioner i enlighet med detta direktiv och nationell rätt enligt följande:

- a) Direkt.
- b) I samarbete med andra myndigheter.
- c) På eget ansvar genom delegering till sådana myndigheter.
- d) Efter ansökan till de behöriga rättsliga myndigheterna.

Artikel 65

Administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder

1. Medlemsstaterna ska, utan att det påverkar tillsynsbefogenheterna för de behöriga myndigheter som avses i artikel 64

och medlemsstaternas rätt att föreskriva och ålägga straffrättsliga påföljder, fastställa regler för administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder vid överträdelser av nationella bestämmelser om genomförande av detta direktiv och förordning (EU) nr 575/2013 och vidta alla nödvändiga åtgärder för att se till att dessa tillämpas. Om medlemsstaterna beslutar att inte fastställa regler för administrativa sanktioner vid överträdelser som omfattas av nationell straffrätt, ska de informera kommissionen om de relevanta straffrättsliga reglerna. De administrativa sanktionerna och de andra administrativa åtgärderna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.

2. Om de skyldigheter som avses i punkt 1 är tillämpliga på institut, finansiella holdingföretag och blandade finansiella holdingföretag, ska medlemsstaterna, vid överträdelser av nationella bestämmelser om införlivande av detta direktiv och förordning (EU) nr 575/2013, se till att sanktioner även kan tillämpas på ledamöter i ledningsorganet och andra fysiska personer som enligt nationell lagstiftning är ansvariga för överträdelsen, om inte annat följer av de villkor som föreskrivs i nationell rätt.

3. De behöriga myndigheterna ska ha alla de informationsinsamlings- och undersökningsbefogenheter som de behöver för att utöva sina funktioner. Utan att det påverkar andra relevanta bestämmelser i detta direktiv och förordning (EU) nr 575/2013 ska detta omfatta följande:

- a) Befogenheten att ålägga följande fysiska eller juridiska personer att lämna all information som krävs för att de behöriga myndigheterna ska kunna utföra sina uppgifter, däribland uppgifter ska lämnas vid återkommande tillfällen och i angivna format för tillsynsändamål och därtill hörande statistiska ändamål:
 - i) De institut som är etablerade i den berörda medlemsstaten.
 - ii) De finansiella holdingföretag som är etablerade i den berörda medlemsstaten.
 - iii) De blandade finansiella holdingföretag som är etablerade i den berörda medlemsstaten.
 - iv) De holdingföretag med blandad verksamhet som är etablerade i den berörda medlemsstaten.
 - v) Personer vid de enheter som avses i leden i–iv.
 - vi) Tredje parter till vilka enheterna i leden i–iv har gett i uppdrag att utföra operativa uppgifter eller operativ verksamhet.

- b) Befogenheten att genomföra alla nödvändiga utredningar av alla personer som avses i leden a i–vi och som är etablerade eller belägna i den berörda medlemsstaten, om detta är nödvändigt för att de behöriga myndigheterna ska kunna utföra sina uppgifter, bland annat
- i) rätten att begära inlämning av dokument,
 - ii) att granska räkenskaperna och affärshandlingarna för de personer som avses i leden a i–vi och att ta kopior av eller utdrag ur de räkenskaperna och affärshandlingarna,
 - iii) att erhålla skriftliga eller muntliga förklaringar från de personer som avses i leden a i–iv eller deras företrädare eller personal, och
 - iv) att höra alla personer som går med på att höras i syfte att samla in uppgifter som rör föremålet för en utredning.
- c) Befogenheten att, på de övriga villkor som anges i unionsrätten, genomföra alla nödvändiga kontroller i företagslokaler som tillhör de juridiska personer som avses i leden a i–vi och alla andra företag som omfattas av gruppbaserad tillsyn, om en behörig myndighet är samordnande tillsynsmyndighet, förutsatt att de berörda nationella behöriga myndigheterna har anmälts i förväg. Om en kontroll enligt nationell rätt kräver tillstånd från en rättslig myndighet ska det ansökas om ett sådant tillstånd.
- Artikel 66*
- Administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder för överträdelser av auktoriseringskrav och krav för förvärv av kvalificerade innehav**
1. Medlemsstaterna ska se till att det i nationella lagar och andra författningar föreskrivs administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder för åtminstone följande:
- a) Drivande av rörelse vars verksamhet omfattar att från allmänheten ta emot insättningar eller andra återbetalbara medel från allmänheten utan att vara ett kreditinstitut, i strid med artikel 9.
 - b) Inledande av verksamhet som kreditinstitut utan auktorisation, i strid med artikel 9.
 - c) Förvärv, direkt eller indirekt, av kvalificerat innehav i ett kreditinstitut eller ytterligare ökning, direkt eller indirekt, av ett sådant kvalificerat innehav i ett kreditinstitut som leder till att andelen rösträtter eller andelen kapitalinnehav når eller överskrider de tröskelvärden som avses i artikel 22.1 eller så att kreditinstitutet blir ett dotterföretag utan att skriftligen underrätta de behöriga myndigheterna för det kreditinstitut där förvärv eller ökning av kvalificerat innehav planeras, under bedömningsperioden eller trots att behöriga myndigheter har motsatt sig detta, i strid med artikel 22.1.
 - d) Avyttring, direkt eller indirekt, av kvalificerat innehav i ett kreditinstitut eller minskning av kvalificerat innehav så att andelen av rösträtterna eller kapitalinnehavet understiger de tröskelvärden som avses i artikel 25 eller så att kreditinstitutet upphör att vara dess dotterföretag, utan att de behöriga myndigheterna skriftligen underrättats.
2. Medlemsstaterna ska se till att de administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som kan tillämpas i de fall som avses i punkt 1 inbegriper minst följande:
- a) Ett offentligt utlåtande med uppgift om vilken fysisk person eller vilket institut, finansiellt holdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag som bär ansvaret och om överträdelsens karaktär.
 - b) Ett föreläggande enligt vilken det krävs att den fysiska eller juridiska personen upphör med sitt agerande och inte upprepar detta.
 - c) I fråga om en juridisk person, administrativa sanktionsavgifter på upp till 10 % av företagets totala årliga nettoomsättning, inbegripet bruttointäkter i form av ränteintäkter och liknande intäkter, intäkter från aktier och andra värdepapper med rörlig eller fast avkastning och provisionsintäkter i enlighet med artikel 316 i förordning (EU) nr 575/2013 under det föregående räkenskapsåret.
 - d) I fråga om en fysisk person, administrativa sanktionsavgifter på upp till 5 000 000 EUR eller, i medlemsstater som inte har euron som valuta, motsvarande värde i nationell valuta den 17 juli 2013.
 - e) Administrativa sanktionsavgifter på upp till två gånger beloppet för den fördel som erhållits genom överträdelsen, i fall där denna fördel kan fastställas.
 - f) Förbud att utöva rösträtten för den eller de aktieägare som är ansvariga för de överträdelser som avses i punkt 1.
- I fall där det företag som avses i led c första stycket är ett dotterföretag till ett moderföretag, ska den relevanta bruttointäkten vara den bruttointäkt som följer av de konsoliderade räkenskaperna för det sista moderföretaget under det föregående räkenskapsåret

Artikel 67

Övriga bestämmelser

1. Denna artikel ska tillämpas under minst någon av följande omständigheter:

- a) Ett institut har fått auktorisation på grundval av oriktiga uppgifter eller på något annat otillbörligt sätt.
- b) Ett institut som har fått kännedom om förvärv eller avyttringar av innehav i institutets kapital som leder till att innehaven överstiger eller faller under ett av de tröskelvärden som avses i artikel 22.1 eller 25 underlåter att underrätta de behöriga myndigheterna om detta, i strid med artikel 26.1 första stycket.
- c) Ett institut som är börsnoterat på en reglerad marknad enligt hänvisningen i den lista som Esmå ska offentliggöra i enlighet med artikel 47 i direktiv 2004/39/EG underlåter att minst årligen underrätta de behöriga myndigheterna om namnen på aktieägare och medlemmar som har kvalificerade innehav samt storleken på sådana innehav, i strid med artikel 26.1 andra stycket i det här direktivet.
- d) Ett institut har inte inrättat företagsstyrning enligt kraven från de behöriga myndigheterna i enlighet med de nationella bestämmelser som införlivar artikel 74.
- e) Ett institut underlåter att lämna information till de behöriga myndigheterna eller lämnar ofullständig eller felaktig information om efterlevnaden av skyldigheten att uppfylla kapitalbaskraven enligt artikel 92 i förordning (EU) nr 575/2013 i strid med artikel 99.1 i den förordningen.
- f) Ett institut underlåter att rapportera eller lämnar ofullständig eller felaktig information till de behöriga myndigheterna när det gäller data som avses i artikel 101 i förordning (EU) nr 575/2013.
- g) Ett institut underlåter att lämna information till de behöriga myndigheterna eller lämnar ofullständig eller felaktig information om en stor exponering i strid med artikel 394.1 i förordning (EU) nr 575/2013.
- h) Ett institut underlåter att lämna information till de behöriga myndigheterna eller lämnar ofullständig eller felaktig information om likviditet i strid med artikel 415.1 och 415.2 i förordning (EU) nr 575/2013.
- i) Ett institut underlåter att lämna uppgifter till de behöriga myndigheterna eller lämnar ofullständig eller felaktig information om sin bruttosoliditet i strid med artikel 430.1 i förordning (EU) nr 575/2013.

- j) Ett institut underlåter vid upprepade tillfällen eller systematiskt att hålla likvida tillgångar i strid med artikel 412 i förordning (EU) nr 575/2013.
 - k) Ett institut utsätter sig för en exponering som överskrider gränserna i artikel 395 i förordning (EU) nr 575/2013.
 - l) Ett institut är exponerat för kreditrisken i en värdepapperiseringsposition utan att uppfylla villkoren i artikel 405 i förordning (EU) nr 575/2013.
 - m) Ett institut underlåter att lämna information eller lämnar ofullständig eller felaktig information i strid med artikel 431.1, 431.2 och 431.3 eller artikel 451.1 i förordning (EU) nr 575/2013.
 - n) Ett institut gör betalningar till innehavare av instrument som ingår i institutets kapitalbas i strid med artikel 141 i detta direktiv eller i fall där artikel 28, 51 eller 63 i förordning (EU) nr 575/2013 förbjuder sådana betalningar till innehavare av instrument som ingår i kapitalbasen.
 - o) Ett institut har befunnits ansvarigt för en allvarlig överträdelse av de nationella bestämmelser som antagits i enlighet med direktiv 2005/60/EG.
 - p) Ett institut har tillåtit en eller flera personer som inte uppfyller kraven i artikel 91 att bli eller kvarstå som ledamöter i ledningsorganet.
2. Medlemsstaterna ska se till att de administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som kan tillämpas i de fall som anges i punkt 1 åtminstone inbegriper följande:
- a) Ett offentligt utlåtande med uppgift om vilken fysisk person eller vilket institut, finansiellt holdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag som bär ansvaret och om överträdelsens karaktär.
 - b) Ett föreläggande enligt vilken det krävs att den ansvariga fysiska eller juridiska personen upphör med sitt agerande och inte upprepar detta.
 - c) I fråga om ett institut, återkallelse av institutets auktorisation enligt artikel 18.
 - d) Tillfälligt förbud, om inte annat följer av artikel 65.2, för en ledamot i institutets ledningsorgan eller annan fysisk person som hålls ansvarig att utöva uppdrag i institut.

- e) I fråga om en juridisk person, administrativa sanktionsavgifter på upp till 10 % av företagets totala årliga nettoomsättning. Inbegripet bruttointäkter i form av ränteutgifter och liknande intäkter, intäkter från aktier och andra värdepapper med rörlig eller fast avkastning och provisionsintäkter i enlighet med artikel 316 i förordning (EU) nr 575/2013 under det föregående räkenskapsåret.
- f) I fråga om en fysisk person, administrativa sanktionsavgifter på upp till 5 000 000 EUR eller, i medlemsstater som inte har euron som valuta, motsvarande värde i nationell valuta den 17 juli 2013.
- g) Administrativa sanktionsavgifter på upp till två gånger beloppet för den vinst som erhållits eller de förluster som undvikits genom överträdelsen, i fall där dessa kan fastställas.

I fall där ett företag som avses i första stycket led e är ett dotterföretag till ett moderföretag, ska de relevanta bruttointäkterna vara de bruttointäkter som följer av de konsoliderade räkenskaperna för det sista moderföretaget under det föregående räkenskapsåret.

Artikel 68

Offentliggörande av administrativa sanktioner

1. Medlemsstaterna ska se till att de behöriga myndigheterna utan otillbörligt dröjsmål på sin officiella webbplats åtminstone offentliggör varje administrativ sanktion som inte kan överklagas och som har ålagts till följd av överträdelse av de nationella bestämmelser som har antagits för att genomföra detta direktiv eller förordning (EU) nr 575/2013 inbegripet information om överträdelsens typ och art och identiteten på den fysiska eller juridiska person som sanktionen gäller, efter det att den personen har underrättats om dessa sanktioner.

Om medlemsstaterna tillåter offentliggörande av sanktioner som kan överklagas ska de behöriga myndigheterna utan otillbörligt dröjsmål på sin officiella webbplats också offentliggöra information om överklagandets status, och om resultatet av detta.

2. De behöriga myndigheterna ska offentliggöra sanktionerna anonymt i enlighet med nationell rätt, under någon av följande omständigheter:

- a) Om sanktionen har ålagts en fysisk person och, efter en obligatorisk förhandsbedömning, ett offentliggörande av personuppgifter befinns vara oproportionellt.
- b) Om ett offentliggörande skulle utgöra ett hot mot de finansiella marknadernas stabilitet eller äventyra en pågående brottsutredning.

- c) Om ett offentliggörande, i den mån detta kan fastställas, skulle orsaka de berörda instituten eller fysiska personerna oproportionell skada.

Om det är troligt att de omständigheter som avses i första stycket kommer att upphöra inom en rimlig tidsperiod, får offentliggörande enligt punkt 1 skjutas upp under en sådan tidsperiod.

3. De behöriga myndigheterna ska säkerställa att uppgifter som offentliggörs enligt punkt 1 eller 2 ligger kvar på deras officiella webbplats i minst fem år. Personuppgifter ska endast ligga kvar på de behöriga myndigheternas officiella webbplats under den tidsperiod som är nödvändig i överensstämmelse med tillämpliga regler om uppgiftsskydd.

4. Senast den 18 juli 2015 ska EBA lägga fram en rapport för kommissionen om medlemsstaternas offentliggörande av sanktioner på anonym grund enligt punkt 2 och, särskilt om det har funnits betydande skillnader mellan medlemsstaterna i detta avseende. Dessutom ska EBA lägga fram en rapport för kommissionen om alla betydande skillnader i varaktigheten av offentliggörandet av sanktioner enligt nationell rätt.

Artikel 69

Informationsutbyte om sanktioner och EBA:s upprätthållande av en central databas

1. De behöriga myndigheterna ska, om inte annat följer av de krav avseende tystnadsplikt som avses i artikel 53.1, informera EBA om alla administrativa sanktioner, inbegripet alla permanenta förbud, som införts genom artiklarna 65, 66 och 67, inbegripet eventuella överklaganden av dessa, och om resultatet av detta. EBA ska upprätthålla en central databas över administrativa sanktioner som rapporterats till bankmyndigheten endast för informationsutbyte mellan de behöriga myndigheterna. Databasen ska vara tillgänglig endast för behöriga myndigheter och ska uppdateras på grundval av uppgifter som lämnats av de behöriga myndigheterna.

2. När en behörig myndighet bedömer gott anseende enligt artiklarna 13.1, 16.3, 91.1 och 121 ska den konsultera EBA:s databas över administrativa sanktioner. Om det inträffar en statusförändring eller om ett överklagande bifalls ska EBA radera eller uppdatera relevanta uppgifter i databasen på begäran av de behöriga myndigheterna.

3. De behöriga myndigheterna ska i enlighet med nationell rätt kontrollera huruvida det finns en uppgift om fällande dom i den berörda personens kriminalregister. Information ska utbytas för dessa ändamål i enlighet med beslut 2009/316/RIF och rambeslut 2009/315/RIF såsom dessa har genomförts i nationell rätt.

4. EBA ska skapa en webbplats med länkar till varje enskild behörig myndighets offentliggörande av administrativa sanktioner enligt artikel 68 och ange den tidsperiod under vilken varje medlemsstat offentliggör administrativa sanktioner.

Artikel 70

Effektiv tillämpning av sanktioner och de behöriga myndigheternas utövande av befogenheter att utdöma sanktioner

Medlemsstaterna ska se till att de behöriga myndigheterna, när de fastställer typen av administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder och nivån på administrativa sanktionsavgifter, beaktar alla relevanta omständigheter, bland annat följande, där så är lämpligt:

- a) Överträdelsens svårighetsgrad och varaktighet.
- b) Graden av ansvar hos den fysiska eller juridiska person som gjort sig skyldig till överträdelsen.
- c) Den finansiella ställningen för den fysiska eller juridiska person som gjort sig skyldig till överträdelsen, som den indikeras genom exempelvis en juridisk persons totala omsättning eller en fysisk persons årsinkomst.
- d) Omfattningen av de vinster som erhållits eller av förluster som undvikits av den fysiska eller juridiska person som har gjort sig skyldig till överträdelsen, i den mån de kan bestämmas.
- e) Förluster för tredje parter orsakade av överträdelsen, i den mån de kan fastställas.
- f) Viljan hos den fysiska eller juridiska person som har gjort sig skyldig till överträdelsen att samarbeta med den behöriga myndigheten.
- g) Tidigare överträdelser av den fysiska eller juridiska person som har gjort sig skyldig till överträdelsen.
- h) Överträdelsens eventuella konsekvenser för det finansiella systemet.

Artikel 71

Rapportering av överträdelser

1. Medlemsstaterna ska se till att de behöriga myndigheterna etablerar effektiva och tillförlitliga mekanismer för att uppmuntra rapportering av potentiella eller faktiska överträdelser av nationella bestämmelser om införlivande av detta direktiv och förordning (EU) nr 575/2013 till de behöriga myndigheterna.

2. Bland de mekanismer som avses i punkt 1 ska minst följande ingå:

- a) Särskilda förfaranden för mottagande av rapporter om överträdelser och uppföljning av dem.
- b) Lämpligt skydd för anställda i institut som rapporterar om överträdelser begångna inom institutet mot åtminstone repressalier, diskriminering och andra former av missgynnande behandling.
- c) Skydd av personuppgifter både för den person som rapporterar överträdelser och den fysiska person som påstås vara ansvarig för en överträdelse, i enlighet med direktiv 95/46/EG.
- d) Tydliga regler som under alla omständigheter ser till att konfidentialiteten för den person som rapporterar om överträdelser begångna inom institutet garanteras, såvida inte offentliggörande i enlighet med nationell lagstiftning krävs i samband med ytterligare utredningar eller efterföljande rättsliga förfaranden.

3. Medlemsstaterna ska kräva att instituten har inrättat lämpliga rutiner för att deras anställda ska kunna rapportera om överträdelser internt genom en särskild, oberoende och självständig kanal.

En sådan kanal får även tillhandahållas genom förfaranden som föreskrivs av arbetsmarknadens parter. Samma skydd som avses i punkt 2 b, c och d ska gälla.

Artikel 72

Rätt att överklaga

Medlemsstaterna ska se till att de beslut och åtgärder som vidtas för att följa lagar och andra författningar som har antagits i enlighet med detta direktiv eller förordning (EU) nr 575/2013 kan överklagas. Medlemsstaterna ska också se till att det går att överklaga underlåtenhet att fatta ett beslut inom sex månader från inlämnandet av en auktorisationsansökan som innehåller alla de uppgifter som krävs enligt av nationella bestämmelser om genomförande av detta direktiv.

KAPITEL 2

Granskningsprocesser

Avsnitt I

Intern process för bedömning av kapitalbehov

Artikel 73

Internt kapital

Instituten ska ha infört sunda, effektiva och heltäckande strategier och processer för att fortlöpande värdera och upprätthålla internt kapital som till belopp, slag och fördelning enligt deras uppfattning är tillräckligt för att täcka arten och nivån på de risker som de är eller kan bli exponerade för.

Dessa strategier och processer ska regelbundet ses över internt så att det kan säkerställas att de fortsätter att vara heltäckande och stå i proportion till arten och omfattningen av det berörda institutets verksamhet samt dess komplexitet.

Avsnitt II

Styrformer, processer och rutiner i institut

Underavsnitt 1

Allmänna principer

Artikel 74

Planer för intern styrning, återhämtning, rekonstruktion

1. Institutet ska ha en robust företagsstyrning, i vilket ingår en tydlig organisationsstruktur med väldefinierade, genomlysta och konsekventa ansvarskedjor, effektiva processer för att identifiera, hantera, övervaka och rapportera risker som institutet är eller kan bli exponerat för, tillfredsställande metoder för intern kontroll, inklusive sunda administrations- och redovisningsrutiner, samt ersättningspolicy och ersättningspraxis som är förenliga med och främjar sund och effektiv riskhantering.

2. De styrformer, processer och metoder som avses i punkt 1 ska vara heltäckande och stå i proportion till karaktären, omfattningen och komplexiteten hos de inneboende riskerna i affärsmodellen och institutets verksamhet. De tekniska kriterier som fastställs i artiklarna 76–95 ska beaktas.

3. EBA ska utfärda riktlinjer för de styrformer, processer och metoder som avses i punkt 1, i enlighet med punkt 2.

4. De behöriga myndigheterna ska se till att det upprättas planer för återhämtning för återställande av ett instituts finansiella ställning, efter en kraftig försämring, samt planer för rekonstruktion och avveckling. I enlighet med proportionalitetsprincipen får kraven på ett institut att utarbeta, upprätthålla och uppdatera planer för återhämtning och på en rekonstruktionsmyndighet att, efter samråd med den behöriga myndigheten, utarbeta planer för rekonstruktion och avveckling sänkas om de behöriga myndigheterna, efter att ha hört det nationella makrotillsynsorganet, anser att ett specifikt instituts fallissemang, bland annat på grund av dess storlek, affärsmodell eller dess grad av sammanlänkning med andra institut eller med det finansiella systemet i allmänhet, inte kommer att påverka de finansiella marknaderna, andra institut eller finansieringsvillkoren negativt.

Institutet ska nära samarbeta med rekonstruktionsmyndigheter och ska i enlighet med proportionalitetsprincipen tillhandahålla dem all information som krävs för att förbereda och utarbeta genomförbara planer för rekonstruktion av institutet, där det läggs fram olika alternativ till en rekonstruktion under ordnade former i samband med fallissemang.

I enlighet med artikel 25 i förordning (EU) nr 1093/2010 ska EBA bidra till och delta i utvecklingen och samordningen av effektiva och konsekventa planer för återhämtning, rekonstruktion och avveckling.

EBA ska i detta sammanhang informeras om, och ska ha rätt att delta i, möten om utvecklingen och samordningen av planer för återhämtning, rekonstruktion och avveckling. När sådana möten eller sådan verksamhet äger rum ska EBA i förväg fullt ut informeras om anordnandet av sådana möten, om de huvudfrågor som ska diskuteras och om den verksamhet ska beaktas.

Artikel 75

Tillsyn över ersättningspolicy

1. De behöriga myndigheterna ska samla in den information som offentliggjorts i enlighet med de kriterier för offentliggörande som fastställs i artikel 450.1 g, h och i i förordning (EU) nr 575/2013 och ska använda den för att jämföra ersättnings-trender och ersättningspraxis. De behöriga myndigheterna ska lämna denna information till EBA.

2. EBA ska utfärda riktlinjer för sund ersättningspolicy som är i överensstämmelse med principerna i artiklarna 92–95. Riktlinjerna ska beakta principerna om sund ersättningspolicy enligt kommissionens rekommendation 2009/384/EG av den 30 april 2009 om ersättningspolicy inom finanstjänstesektorn ⁽¹⁾.

Esma ska i nära samarbete med EBA utarbeta riktlinjer om ersättningspolicy för personalkategorier som deltar i tillhandahållandet av investeringstjänster och investeringsverksamhet i den mening som avses i artikel 4.1.2 i direktiv 2004/39/EG.

EBA ska använda informationen som den mottagit från behöriga myndigheter i enlighet med punkt 1 som riktmärke för ersättningstrender och praxis på unionsnivå.

3. De behöriga myndigheterna ska samla in information om antalet fysiska personer vid varje institut som erhåller en ersättning på minst 1 miljon EUR per räkenskapsår, och deras arbetsuppgifter, vilket affärsområde det rör sig om samt ersättningsbeståndsdelar såsom lön, rörlig ersättning, långsiktiga förmåner och pensionsavsättningar. Denna information ska överlämnas till EBA som ska offentliggöra den i ett gemensamt rapporteringsformat uppdelat efter hemmedlemsstat. EBA kan utarbeta riktlinjer för att underlätta tillämpningen av denna punkt och säkerställa enhetligheten hos den information som samlas in.

⁽¹⁾ EUT L 120, 15.5.2009, s. 22.

Underavsnitt 2

Tekniska kriterier för organisation och riskhantering

Artikel 76

Riskhantering

1. Medlemsstaterna ska se till att ledningsorganet godkänner och regelbundet ser över strategier och riktlinjer för att ta på sig, hantera, övervaka och reducera de risker som instituten är eller kan bli exponerade för, bl.a. de risker som är en följd av det makroekonomiska klimatet i vilket de verkar i förhållande till konjunkturcykelns olika faser.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att ledningsorganet ägnar tillräcklig tid till beaktande av riskfrågor. Ledningsorganet ska aktivt delta i och se till att tillräckliga resurser avsätts för hanteringen av alla de väsentliga risker som omfattas av detta direktiv och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 samt i värderingen av tillgångar och användningen av externa kreditbetyg och interna modeller för dessa risker. Institutet ska upprätta rapporteringsvägar till ledningsorganet som täcker alla väsentliga risker och strategier för riskhantering samt ändringar av dessa.

3. Medlemsstaterna ska se till att institut som är betydande i fråga om storlek, intern organisation och verksamhetens art, omfattning och komplexitet inrättar en riskkommitté som ska bestå av ledamöter i ledningsorganet som inte innehar någon verkställande funktion vid det berörda institutet. Riskkommitténs medlemmar ska ha lämpliga kunskaper och färdigheter samt lämplig sakkunskap för att till fullo förstå och kunna övervaka institutets riskstrategi och riskaptit.

Riskkommittén ska fungera som rådgivare för ledningsorganet när det gäller institutets samlade nuvarande och framtida riskaptit och riskstrategi och bistå ledningsorganet i dess övervakning av den verkställande ledningens genomförande av strategin. Ledningsorganet ska behålla det övergripande riskansvaret.

Riskkommittén ska se till att priset på skulder och tillgångar som erbjuds kunderna till fullo beaktar institutens affärsmodell och riskstrategi. Om priserna inte korrekt återspeglar riskerna i enlighet med affärsmodellen och riskstrategin ska riskkommittén förelägga ledningsorganet en åtgärdsplan.

De behöriga myndigheterna får tillåta att ett institut som inte betraktas som betydande enligt första stycket kombinerar riskkommittén med den revisionskommitté som avses i artikel 41 i direktiv 2006/43/EG. Medlemmarna i en kombinerad kommitté ska ha de kunskaper, de färdigheter och den sakkunskap som krävs för både riskkommittén och revisionskommittén.

4. Medlemsstaterna ska se till att ledningsorganet i sin tillsynsfunktion och riskkommittén, om en sådan har inrättats, har tillräcklig tillgång till information om institutets risksituation och, om så krävs och är lämpligt, till riskhanteringsfunktionen och till extern expertis.

Ledningsorganet i sin tillsynsfunktion och riskkommittén, om en sådan har inrättats, ska fastställa arten, mängden, formatet och frekvensen när det gäller den riskinformation som det eller den ska få ta emot. För att bistå vid upprättandet av en sund ersättningspolitik och ersättningspraxis ska riskkommittén, utan att det påverkar ersättningskommitténs uppgifter, undersöka huruvida incitamenten i ersättningsystemet tar hänsyn till risk, kapital, likviditet samt sannolikhet och tidpunkt för resultat.

5. Medlemsstaterna ska, i enlighet med rimlighetskravet i artikel 7.2 i kommissionens direktiv 2006/73/EG⁽¹⁾, se till att instituten har en riskhanteringsfunktion som är oberoende av de operativa funktionerna och som har tillräcklig auktoritet och ställning samt tillräckliga resurser och möjligheter att vända sig direkt till ledningsorganet.

Medlemsstaterna ska se till att riskhanteringsfunktionen ser till att alla betydande risker identifieras, mäts och blir korrekt rapporterade. De ska se till att riskhanteringsfunktionen aktivt deltar i utarbetandet av institutets riskstrategi och i alla betydande riskhanteringsbeslut och att den kan lämna en fullständig syn på alla slags risker som gäller för institutet.

Medlemsstaterna ska vid behov se till att riskhanteringsfunktionen kan rapportera direkt till ledningsorganet i dess tillsynsfunktion, oberoende av den verkställande ledningen, och när så är lämpligt ta upp problem och varna ledningsorganet i situationer med särskild riskutveckling som påverkar eller kan komma att påverka institutet, utan att detta inverkar på ledningsorganets ansvar, både i dess tillsynsfunktion och/eller ledningsfunktion, i enlighet med detta direktiv och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013.

Den som leder riskhanteringsfunktionen ska vara en oberoende högre chef med särskilt ansvar för riskhanteringsfunktionen. Om institutet har en verksamhet vars art, omfattning och komplexitet inte motiverar att det finns en speciellt utsedd person, kan en annan högre befattningshavare inom institutet sköta uppdraget, förutsatt att det inte förekommer intressekonflikter.

⁽¹⁾ Kommissionens direktiv 2006/73/EG av den 10 augusti 2006 om genomförandet av Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG vad gäller organisatoriska krav och villkor för verksamheten i värdepappersföretag, och definitioner för tillämpning av det direktivet (EUT L 241, 2.9.2006, s. 26).

Den som leder riskhanteringsfunktionen ska inte kunna avsättas utan att ledningsorganet i dess tillsynsfunktion godkänner detta och ska vid behov kunna vända sig direkt till ledningsorganet i dess tillsynsfunktion.

Tillämpningen av detta direktiv ska inte påverka tillämpningen av direktiv 2006/73/EG på värdepappersföretag.

Artikel 77

Interna metoder för beräkning av kapitalbaskraven

1. De behöriga myndigheterna ska uppmuntra institut som är betydande i fråga om storlek, intern organisation och verksamhetens art, omfattning och komplexitet att bygga upp intern kapacitet för kreditriskbedömning och öka användningen av den internmetod som används för beräkning av kapitalbaskraven för kreditrisk när exponeringar är betydande i absoluta termer och de samtidigt har ett stort antal betydande motparter. Denna artikel ska inte påverka uppfyllandet av kriterierna i del 3 avdelning I kapitel 3 avsnitt 1 i förordning (EU) nr 575/2013.

2. De behöriga myndigheterna ska, med beaktande av arten, omfattningen och komplexiteten hos institutens verksamhet, övervaka att de inte uteslutande eller slentrianmässigt förlitar sig på externa kreditbetyg vid bedömningen av en enhets eller ett finansiellt instruments kreditvärdighet.

3. De behöriga myndigheterna ska, med beaktande av deras storlek och interna organisation samt arten, omfattningen och komplexiteten hos ett instituts verksamhet, uppmuntra dem att bygga upp specifik intern kapacitet för riskbedömning och öka användningen av de interna modeller som används för beräkning av kapitalbaskraven för specifik risk för skuldinstrument i handelslagret, tillsammans med interna modeller för beräkning av kapitalbaskraven för fallissemangs- och migrationsrisker när deras exponeringar för specifika risker är betydande i absoluta termer och de har ett stort antal betydande positioner i skuldinstrument från olika emittenter.

Denna artikel ska inte påverka uppfyllandet av kriterierna i del tre avdelning IV kapitel 5 avsnitten 1–5 i förordning (EU) nr 575/2013.

4. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att ytterligare definiera vad som avses med "när exponeringar mot specifik risk är betydande i absoluta termer" i punkt 3 första stycket samt tröskelvärdena för stort antal betydande motparter eller nettopositioner i skuldinstrument från olika emittenter.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 1 januari 2014.

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10-14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 78

Tillsynsmyndigheternas riktmärkning av interna metoder för beräkning av kapitalbaskraven

1. De behöriga myndigheterna ska se till att institut som tillåts använda interna metoder för beräkning av riskvägda exponeringsbelopp eller kapitalbaskrav med undantag av operativ risk, rapporterar resultaten av beräkningen av sina interna metoder för sina exponeringar eller positioner som ingår i referensportföljerna. Instituterna ska med lämpliga intervaller och minst en gång om året tillhandahålla de behöriga myndigheterna resultaten av beräkningarna, tillsammans med en förklaring avseende de metoder som de bygger på.

2. De behöriga myndigheterna ska se till att instituten tillhandahåller de behöriga myndigheterna och EBA resultaten av de beräkningar som avses i punkt 1 i enlighet med den mall som EBA har tagit fram i överensstämmelse med punkt 8. Om de behöriga myndigheterna väljer att utveckla specifika portföljer ska de göra detta i samråd med EBA och se till att instituten rapporterar resultaten av beräkningarna separat från resultaten av beräkningarna för EBA-portföljerna.

3. De behöriga myndigheterna ska på grundval av den information som instituten tillhandahållit enligt punkt 1 övervaka de olika beräkningar av riskvägda exponeringsbelopp eller i förekommande fall kapitalbaskrav, med undantag av operativ risk, för exponeringar eller transaktioner i referensportföljen som gjorts i enlighet med dessa instituts interna metoder. De behöriga myndigheterna ska minst en gång om året göra en bedömning av dessa metoders kvalitet, med särskild hänsyn till följande:

- a) De metoder som uppvisar betydande skillnader i kapitalbaskraven för samma exponering.
- b) De metoder där det finns särskilt stora eller små skillnader, och också om det föreligger betydande och systematiska underskattningar av kapitalbaskraven.

EBA ska ta fram en rapport för att bistå de behöriga myndigheterna vid bedömningen av de interna metodernas kvalitet på grundval av den information som avses i punkt 2.

4. Om vissa institut avviker mycket från majoriteten eller om det råder minimal enhetlighet i metoderna som leder till stora variationer i resultaten, ska de behöriga myndigheterna undersöka orsakerna till detta och vidta korrigerande åtgärder, om det klart kan fastställas att ett instituts metoder leder till en underskattning av kapitalbaskraven som inte kan tillskrivas skillnader i exponeringarnas eller positionernas underliggande risker.

5. De behöriga myndigheterna ska se till att deras beslut om lämpligheten av de korrigerande åtgärderna enligt punkt 4 respekterar principen att sådana åtgärder måste upprätthålla målen i en intern metod och därför inte

a) leder till en standardisering eller prioriterade metoder,

b) skapar felaktiga incitament, eller

c) ger upphov till flockbeteende.

6. EBA får utfärda riktlinjer och rekommendationer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 om den anser att sådana behövs på basis av de uppgifter och bedömningar som avses i punkterna 2 och 3 i den här artikeln för att förbättra tillsynsmetoderna eller institutens praxis när det gäller interna metoder.

7. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera

a) förfaranden för utbyte av bedömningar i enlighet med punkt 3 mellan de behöriga myndigheterna och med EBA,

b) standarder för de behöriga myndigheternas bedömningar enligt punkt 3.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 1 januari 2014.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

8. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande för att ange

a) den mall, de definitioner och de it-lösningarna som ska tillämpas i unionen för den rapportering som avses i punkt 2,

b) den referensportfölj eller de referensportföljer som avses i punkt 1.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 1 januari 2014.

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

9. Kommissionen ska senast den 1 april 2015 och efter samråd med EBA lägga fram en rapport för Europaparlamentet och rådet om hur riktmarkningen av de interna metoderna fungerar, inbegripet deras tillämpningsområde. Vid behov ska rapporten åtföljas av ett lagstiftningsförslag.

Artikel 79

Kreditrisk och motpartsrisk

De behöriga myndigheterna ska säkerställa att

a) kreditgivningen är baserad på sunda och väldefinierade kriterier och att processen för att godkänna, ändra, förnya och återfinansiera krediter är klart fastställd,

b) instituten har interna metoder som gör att de kan bedöma kreditrisken för exponeringar för enskilda galdenärer, säkerheter och värdepapperiseringspositioner såväl som kreditrisken på portföljnivå; De interna metoderna får framför allt inte uteslutande eller slentrianmässigt utgå från externa kreditbetyg; I fall där kapitalbaskraven baserar sig på värdering som görs av ett externt kreditvärderingsinstitut eller baserar sig på det faktum att en exponering inte har värderats, ska detta inte innebära att instituten inte behöver beakta annan relevant information för att fastställa tilldelningen av internt kapital,

c) den löpande förvaltningen och övervakningen av de olika kreditriskbärande portföljerna och exponeringarna för institutet, inklusive för identifiering och hantering av problemkrediter och genomförande av behövliga värderingsringar och avsättningar, bedrivs genom effektiva system,

d) kreditportföljerna har en lämplig diversifiering med hänsyn till kreditinstitutets målmarknader och övergripande kreditstrategi.

Artikel 80

Kvarstående risk

De behöriga myndigheterna ska se till att risken för att kreditinstitutets godkända kreditriskreducerande tekniker visar sig vara mindre effektiva än förväntat åtgärdas och kontrolleras genom bland annat skriftliga riktlinjer och förfaranden.

Artikel 81

Koncentrationsrisk

De behöriga myndigheterna ska se till att koncentrationsriskerna som uppstår till följd av exponering mot varje motpart, inklusive centrala motparter, grupper av motparter med inbördes anknytning och motparter inom samma ekonomiska sektor, geografiska region eller samma verksamhet eller råvara samt tillämpning av metoder för kreditriskreducering, särskilt inklusive risker i samband med stora indirekta kreditexponeringar såsom en enda emittent av säkerheter, åtgärdas och kontrolleras, inklusive genom skriftliga riktlinjer och förfaranden.

Artikel 82

Värdepapperiseringsrisk

1. De behöriga myndigheterna ska se till att risker som uppstår till följd av värdepapperiseringstransaktioner där kreditinstituten är investerare, originator eller medverkande institut, inbegripet anseenderisker som kan uppstå i förbindelse med komplexa strukturer och produkter, utvärderas och åtgärdas genom lämpliga strategier och förfaranden för att säkerställa att transaktionens ekonomiska innehåll avspeglas fullständigt i riskbedömningen och ledningens beslut.

2. De behöriga myndigheterna ska se till att likviditetsplaner för att åtgärda effekterna av både planerad och förtida amortering finns vid de kreditinstitut som genomför rullande värdepapperisering med bestämmelser om förtida amortering.

Artikel 83

Marknadsrisk

1. De behöriga myndigheterna ska se till att riktlinjer och processer införs för identifiering, mätning och hantering av alla väsentliga källor till och effekter av marknadsriskerna.

2. När en kort position förfaller före en lång position ska de behöriga myndigheterna se till att instituten också vidtar åtgärder mot risken för likviditetsbrist.

3. Det interna kapitalet ska vara tillräckligt för betydande marknadsriskerna som inte är föremål för ett kapitalbaskrav.

Institut som vid beräkning av kapitalbaskraven för positionsrisk enligt del tre avdelning IV kapitel 2 i förordning (EU) nr 575/2013 har nettat sina positioner i en eller flera av de aktieslag som utgör en aktieindextermin mot en eller flera positioner i aktieindexterminer eller andra aktieindexprodukter, ska ha tillräckligt internt kapital för att täcka basrisken för förluster orsakade av att terminernas eller andra produkters värde inte varierar på precis samma sätt som de ingående aktierna, och instituten ska också ha sådant tillräckligt internt kapital när de har motstående positioner i aktieindexterminer som inte är identiska med avseende på förfalltidpunkt eller sammansättning eller bådadera.

När institut använder behandlingen enligt artikel 345 i förordning (EU) nr 575/2013 ska de se till att de har tillräckligt internt kapital mot risken för förluster som finns mellan tidpunkten för det ursprungliga åtagandet och följande arbetsdag.

Artikel 84

Ränterisk som följer av verksamhet utanför handelslagret

De behöriga myndigheterna ska se till att instituten inför system för identifiering, värdering och hantering av risker från potentiella ändringar av räntesatser som påverkar institutets verksamhet utanför handelslagret.

Artikel 85

Operativ risk

1. De behöriga myndigheterna ska se till att instituten tillämpar riktlinjer och processer för att utvärdera och hantera exponeringen för operativa risker, även fråga om modellrisk och för att täcka extrema händelser med stor inverkan på institutets verksamhet. Instituterna ska ange vad som utgör operativ risk vid tillämpningen av dessa riktlinjer och processer.

2. De behöriga myndigheterna ska se till att det finns beredskaps- och affärskontinuitetsplaner för att säkerställa ett kreditinstituts förmåga att fortlöpande bedriva sin verksamhet och begränsa förlusterna vid en allvarlig störning i verksamheten.

Artikel 86

Likviditetsrisk

1. De behöriga myndigheterna ska se till att det finns robusta strategier, riktlinjer, processer och system för identifiering, mätning, hantering och övervakning av likviditetsrisker över lämpliga tidsintervall, inklusive intradag, för att säkerställa att instituten håller likviditetsbuffertar på adekvat nivå. Dessa strategier, riktlinjer, processer och system ska anpassas efter olika affärsområden, valutor, filialer och juridiska personer och de ska omfatta adekvata mekanismer för allokering av likviditetskostnader, vinster och risker.

2. De strategier, riktlinjer, processer och system som avses i punkt 1 ska vara proportionella i förhållande till institutets komplexitet, riskprofil och verksamhet och den risktoleransen som fastställts av ledningsorganet, och återspegla institutets betydelse i varje medlemsstat där det bedriver verksamhet. Instituterna ska underrätta samtliga berörda affärsområden om risktoleransen.

3. De behöriga myndigheterna ska, med beaktande av arten, omfattningen och komplexiteten hos deras verksamhet, se till att instituten har likviditetsriskprofiler som är förenliga med och inte går utöver vad som krävs för ett välfungerande och robust system.

De behöriga myndigheterna ska övervaka utvecklingen när det gäller likviditetsriskprofiler, till exempel produktdesign och volymer, riskhantering, finansieringspolitik och finansieringskoncentration.

De behöriga myndigheterna ska vidta effektiva åtgärder om den utveckling som avses i andra stycket kan leda till instabilitet inom enskilda institut eller hela systemet.

De behöriga myndigheterna ska informera EBA om alla åtgärder som vidtagits i enlighet med tredje stycket.

EBA ska, när det är lämpligt, utfärda rekommendationer i enlighet med förordning (EU) nr 1093/2010.

4. De behöriga myndigheterna ska se till att instituten tar fram metoder för identifiering, mätning, hantering och övervakning av finansieringspositioner. Dessa metoder ska omfatta nuvarande och förväntade väsentliga kassaflöden i och från tillgångar, skulder och poster utanför balansräkningen inklusive ansvarsförbindelser och den eventuella effekten på anseenderisken.

5. De behöriga myndigheterna ska se till att instituten skiljer mellan tillgångar som är pantsatta och icke-pantsatta tillgångar som är ständigt tillgängliga, framför allt i krissituationer. De ska också se till att instituten tar hänsyn till den juridiska person där tillgångarna ligger, det land där tillgångarna enligt lag är registrerade antingen i ett register eller på ett konto samt deras godtagbarhet, och de ska övervaka hur tillgångarna snabbt kan mobiliseras.

6. De behöriga myndigheterna ska se till att instituten också beaktar de befintliga juridiska, tillsynsmässiga och operativa begränsningarna för potentiella överföringar av likviditet och icke-pantsatta tillgångar mellan olika enheter, såväl inom som utom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

7. De behöriga myndigheterna ska se till att instituten beaktar olika verktyg för likviditetsriskreducering, inbegripet system med gränsvärden och likviditetsbuffertar för att kunna motstå ett brett urval olika stresshändelser, och en tillräckligt diversifierad finansieringsstruktur och tillgång till finansieringskällor. Dessa arrangemang ska granskas regelbundet.

8. De behöriga myndigheterna ska se till att instituten beaktar alternativa scenarier för likviditetspositioner och riskreducering och ser över de antaganden som ligger bakom beslut gällande finansieringspositionen åtminstone en gång om året. I dessa syften ska alternativa scenarier särskilt beakta poster utanför balansräkningen och andra ansvarsförbindelser, inklusive

sådana som avser specialföretag för värdepapperisering eller andra specialföretag som avses i förordning (EU) nr 575/2013, gentemot vilka institutet agerar som medverkande institut eller tillhandahåller ett väsentligt likviditetsstöd.

9. De behöriga myndigheterna ska se till att instituten beaktar den potentiella effekten av institutspecifika, marknadsomfattande och kombinerade alternativa scenarier. Olika tidsperioder och olika grader av stressförhållanden ska beaktas.

10. De behöriga myndigheterna ska se till att instituten justerar sina strategier, interna riktlinjer och gränsvärden för likviditetsrisker och utarbetar effektiva krisplaner med beaktande av resultatet av de alternativa scenarier som avses i punkt 8.

11. De behöriga myndigheterna ska se till att instituten har likviditetsåterställningsplaner med tillbörliga strategier och lämpliga genomförandeåtgärder som kan sättas in vid eventuella likviditetsbortfall, även för filialer som är etablerade i en annan medlemsstat. De behöriga myndigheterna ska se till att dessa planer testas av instituten åtminstone en gång om året, uppdateras på grundval av resultatet av de alternativa scenarier som avses i punkt 8 och rapporteras till och godkänns av den verkställande ledningen så att motsvarande justeringar kan göras av interna riktlinjer och processer. Institutet ska vidta de nödvändiga operativa åtgärderna på förhand för att säkerställa att planerna för återhämtning av likviditet kan genomföras omedelbart. För kreditinstitut ska sådana operativa steg inbegripa innehav av säkerheter som är omedelbart tillgängliga för centralbanksfinansiering. I detta ingår att vid behov hålla säkerheter i en annan medlemsstats valuta eller valutans i ett tredjeland som kreditinstitutet har exponering mot och, när det är operativt nödvändigt, inom en värdmedlemsstats territorium eller ett tredjelands territorium vars valuta institutet har exponering mot.

Artikel 87

Risk för alltför låg bruttosoliditet

1. De behöriga myndigheterna ska se till att instituten har riktlinjer och processer för identifiering, hantering och övervakning av risken för alltför låg bruttosoliditet. Som mått för att bedöma om det föreligger en alltför låg bruttosoliditet ska bland annat användas den bruttosoliditet som fastställts i enlighet med artikel 429 i förordning (EU) nr 575/2013 och obalanser mellan tillgångar och skulder.

2. De behöriga myndigheterna ska se till att instituten hanterar risken för en alltför låg bruttosoliditet genom försiktighetstänkande där tillbörlig hänsyn tas till potentiella öknings av risken för alltför låg bruttosoliditet orsakad av minskningar av institutets kapitalbas genom förväntade eller inträffade förluster, beroende på de tillämpliga redovisningsreglerna. För detta ska instituten kunna klara av en rad olika stresshändelser som rör risken för alltför låg bruttosoliditet.

Underavsnitt 3

Styrning

Artikel 88

Styrningsformer

1. Medlemsstaterna ska se till att ledningsorganet definierar, övervakar och är ansvarigt för genomförandet av de styrningsformer som ska säkerställa en effektiv och ansvarsfull ledning av ett institut, i vilket ingår åtskillnad av arbetsuppgifter inom organisationen och förebyggande av intressekonflikter.

Dessa styrningsformer ska vara förenliga med följande principer:

- a) Ledningsorganet måste ha det övergripande ansvaret för institutet och godkänna och övervaka genomförandet av institutets strategiska mål, riskstrategi och interna styrning.
- b) Ledningsorganet måste säkerställa integriteten hos systemen för redovisning och finansiell rapportering, inbegripet finansiella och operativa kontroller, efterlevnad av lagstiftningen och relevanta standarder.
- c) Ledningsorganet måste övervaka processerna för informationsgivning och kommunikation.
- d) Ledningsorganet måste ansvara för en effektiv övervakning av den verkställande ledningen.
- e) Ordföranden i ledningsorganet i sin tillsynsfunktion avseende ett institut, får inte samtidigt vara verkställande direktör i samma institut, om inte detta har motiverats av institutet och godkänts av de behöriga myndigheterna.

Medlemsstaterna ska se till att ledningsorganet övervakar och periodiskt utvärderar effektiviteten hos institutets styrningssystem och vidtar lämpliga åtgärder för att ta itu med eventuella brister.

2. Medlemsstaterna ska se till att institut som är betydande i fråga om storlek, intern organisation och verksamhetens art, omfattning och komplexitet inrättar en nomineringskommitté som består av ledamöter i ledningsorganet som inte innehar någon verkställande funktion vid det berörda institutet.

Nomineringskommittén ska

- a) hitta och för godkännande av ledningsorganet eller bolagsstämman rekommendera kandidater för lediga platser i ledningsorganet, bedöma den samlade kompetens, kunskap,

mångfald och erfarenhet som finns i ledningsorganet och utarbeta en beskrivning av de uppgifter som den lediga posten innefattar och den kompetens som krävs samt bedöma den förväntade tidsinsatsen,

Därutöver ska nomineringskommittén besluta om målet för representation av det underrepresenterade könet i ledningsorganet och utarbeta en policy för hur antalet personer med det underrepresenterade könet i ledningsorganet kan ökas så att målet uppnås; Målet, policyn och dess genomförande ska offentliggöras i enlighet med artikel 435.2 c i förordning (EU) nr 575/2013,

- b) regelbundet och minst en gång per år utvärdera ledningsorganets storlek, sammansättning och prestation och ge ledningsorganet rekommendationer till ändringar,
- c) regelbundet och minst en gång per år utvärdera kunskaper, färdigheter och erfarenheter hos enskilda ledamöter i ledningsorganet och hos ledningsorganet som helhet, och rapportera detta till ledningsorganet,
- d) regelbundet granska ledningsorganets policy för val och utnämning till den verkställande ledningen och lämna rekommendationer till ledningsorganet.

I sitt arbete ska nomineringskommittén i största möjliga utsträckning och fortlöpande beakta behovet av att se till att ledningsorganets beslutsfattande inte domineras av en person eller en liten grupp personer på ett sätt som kan skada institutets övergripande intressen.

Nomineringskommittén ska ha rätt att använda alla slags resurser som den bedömer vara lämpliga, inklusive extern rådgivning, och ska få lämplig finansiering för detta ändamål.

När ledningsorganet enligt nationell rätt inte har behörighet att välja och utnämna sina ledamöter, ska denna punkt inte vara tillämplig.

Artikel 89

Rapportering per land

1. Från och med den 1 januari 2015 ska medlemsstaterna kräva att varje institut årligen, för varje medlemsstat och tredjeland där det är etablerat, och för räkenskapsåret offentliggöra följande information på gruppnivå:

- a) Namn, verksamhetens art och geografiskt område.

b) Omsättning.

Artikel 91

Ledningsorganet

c) Antal anställda i heltidsekvivalenter.

1. Ledamöter i ledningsorganet ska alltid ha ett tillräckligt gott anseende, tillräckliga kunskaper, färdigheter och erfarenhet för att kunna utföra sina plikter. Ledningsorganets övergripande sammansättning ska på ett adekvat sätt avspegla tillräckligt breda erfarenheter. Ledamöter i ledningsorganet ska i synnerhet uppfylla de krav som anges i punkterna 2-8.

d) Resultat före skatt.

2. Samtliga ledamöter i ledningsorganet ska avsätta tillräcklig tid för att kunna utföra sina uppdrag i institutet.

e) Skatt på resultatet.

3. Det antal uppdrag i ledningsorgan som en ledamot får inneha samtidigt ska vara avhängigt av omständigheterna i det enskilda fallet och arten, omfattningen och komplexiteten hos institutets verksamhet. Om personen inte respresenterar medlemsstaten, får ledamöterna i ett ledningsorgan vid ett institut som är betydande i fråga om storlek, intern organisation och verksamhetens art, omfattning och komplexitet, får ledamöterna i dess ledningsorgan senast från och med den 1 juli 2014 endast inneha en av följande kombinationer av uppdrag i ledningsorgan samtidigt

f) Statliga subventioner.

2. Utan hinder av punkt 1 ska medlemsstaterna kräva att instituten för första gången den 1 juli 2014 offentliggör den information som avses i punkt 1 a, b och c.

3. Senast den 1 juli 2014 ska alla globala systemviktiga institut som godkänts inom unionen, som fastställts internationellt, överlämna den information som avses i punkt 1 d, e och f till kommissionen på konfidentiell basis. Kommissionen ska, efter samråd med EBA, Eiopa och Esma, beroende på vad som är lämpligt, göra en allmän bedömning av potentiella negativa ekonomiska effekter av offentliggörandet av denna typ av information, inklusive påverkan på konkurrenskraften, investeringar, kreditmöjligheter och det finansiella systemets stabilitet. Kommissionen ska överlämna sin rapport till Europaparlamentet och rådet senast den 31 december 2014.

a) ett uppdrag i ledningsorgan med verkställande funktioner och två uppdrag i ledningsorgan utan verkställande funktioner,

b) fyra uppdrag i ledningsorgan utan verkställande funktioner.

Om kommissionens rapport påvisar större negativa effekter ska kommissionen överväga att lägga fram lämpliga lagstiftningsförslag om en ändring av kraven på offentliggörande enligt punkt 1 och får, i enlighet med artikel 145 h, besluta att ge uppskov med dessa krav. Kommissionen ska se över om det är nödvändigt att förlänga detta uppskov varje år.

4. Vid tillämpningen av punkt 3 ska följande ska räknas som ett enda uppdrag i ledningsorgan:

a) uppdrag i ledningsorgan med eller utan verkställande funktioner inom samma koncern,

b) uppdrag i ledningsorgan med eller utan verkställande funktioner i

4. Den information som avses i punkt 1 ska granskas i enlighet med direktiv 2006/43/EG och ska om möjligt offentliggöras som en bilaga till årsredovisningen eller i tillämpliga fall till de konsoliderade räkenskaperna för den berörda institutionen.

i) institut som omfattas av samma institutionella skyddsordning, förutsatt att villkoren i artikel 113.7 i förordning (EU) nr 575/2013 är uppfyllda, eller

ii) företag (inklusive icke-finansiella enheter) där institutet har ett kvalificerat innehav.

5. I den mån framtida lagstiftningsakter i unionen om krav på offentliggörande som går utöver vad som anges i denna artikel, ska denna artikel inte längre vara tillämplig och ska i enlighet därmed utgå.

5. Uppdrag i ledningsorgan i organisationer som inte huvudsakligen har kommersiellt syfte ska inte beaktas vid tillämpningen av punkt 3.

Artikel 90

Offentliggörande av avkastning på tillgångar

Institutet ska i sin årsrapport bland nyckelindikatorerna offentliggöra sin avkastning på tillgångar, uträknad som nettovinsten dividerad med den totala balansräkningen.

6. De behöriga myndigheterna får ge en ledamot i ledningsorganet tillåtelse att inneha ytterligare ett uppdrag i ett ledningsorgan utan verkställande funktioner. De behöriga myndigheterna ska regelbundet informera EBA om sådana tillstånd.

7. Ledningsorganet ska ha tillräckliga kunskaper, färdigheter och erfarenheter för att kunna förstå institutets verksamhet inklusive de främsta riskerna.

8. Varje ledamot i ledningsorganet ska agera med ärlighet, integritet och självständigt tänkande, för att vid behov effektivt kunna bedöma och ifrågasätta den verkställande ledningens beslut och effektivt kontrollera och övervaka ledningens beslutsfattande.

9. Institutet ska avsätta tillräckligt med personalresurser och finansiella resurser för att introducera och utbilda ledamöter i ledningsorganet.

10. Medlemsstaterna eller de behöriga myndigheterna ska kräva att instituten och deras respektive nomineringskommittéer beaktar en bred uppsättning egenskaper och kunskaper vid utnämning av ledamöter till sina ledningsorgan och därför inför en policy som främjar mångfald i ledningsorganet.

11. De behöriga myndigheterna ska samla in den information som offentliggjorts i enlighet med artikel 435.2 c i förordning (EU) nr 575/2013 som referenspunkt för att jämföra metoderna för diversifiering. De behöriga myndigheterna ska lämna denna information till EBA. EBA ska använda den informationen som referenspunkt för att jämföra metoderna för diversifiering på unionsnivå.

12. EBA ska utfärda riktlinjer om följande:

- a) Begreppet tillräcklig tid som en ledamot i ledningsorganet ska avsätta för att kunna utföra sina uppgifter, i förhållande till omständigheterna i det enskilda fallet och arten, omfattningen och komplexiteten hos institutets verksamhet.
- b) Begreppet tillräckliga kunskaper, färdigheter och erfarenheter i ledningsorganet som helhet, som avses i punkt 7.
- c) Begreppen ärlighet, integritet och oberoende tänkande, i enlighet med vilka en ledamot i ledningsorganet ska agera, som avses i punkt 8.
- d) Begreppet tillräckliga personalresurser och finansiella resurser för att introducera och utbilda ledningsorganets ledamöter, som avses i punkt 9.
- e) Begreppet diversifiering som ska beaktas vid val av ledamöterna i ledningsorganet, som avses i punkt 10.

EBA ska utfärda dessa riktlinjer senast den 31 december 2015.

13. Denna artikel ska inte påverka tillämpningen av bestämmelser om arbetstagarrepresentation i ledningsorganen enligt nationell rätt.

Artikel 92

Ersättningspolicy

1. De behöriga myndigheterna ska säkerställa att punkt 2 i denna artikel och artiklarna 93, 94 och 95 tillämpas för institut på grupp-, moderföretags- och dotterföretagsnivå, inklusive sådana som är etablerade i finansiella offshore-centrum.

2. De behöriga myndigheterna ska se till att instituten, när de fastställer och tillämpar sin totala ersättningspolicy, inklusive löner och diskretionära pensionsförmåner för olika personalkategorier, inbegripet den verkställande ledningen, risktagare, personal som utövar kontrollfunktioner och alla anställda vars totala ersättning medför att de kommer i samma ersättningsklass som den verkställande ledningen och risktagare vars yrkesutövning har väsentlig inverkan på institutens riskprofil, iakttagande följande principer på ett sätt och i den omfattning som är lämpligt med hänsyn till deras storlek, interna organisation, verksamhetens art, omfattning och komplexitet:

- a) Ersättningspolicyn är förenlig med och främjar en sund och effektiv riskhantering, och ger inte incitament till risktagande som går utöver institutets tolererade risknivå.
- b) Ersättningspolicyn står i överensstämmelse med institutets affärsstrategi, mål, värderingar och långsiktiga intressen och innehåller åtgärder för att undvika intressekonflikter.
- c) Institutets ledningsorgan i sin tillsynsfunktion antar och ser regelbundet över de allmänna principerna för ersättningspolicyn och ansvarar för övervakningen av dess tillämpning.
- d) Genomförandet av ersättningspolicyn blir minst en gång om året föremål för en central och oberoende intern översyn av överensstämmelsen med de riktlinjer och metoder för ersättning som ledningsorganet i sin tillsynsfunktion har antagit.
- e) Personal som utövar kontrollfunktioner är oberoende i förhållande till de affärsenheter de övervakar, har lämplig befogenhet och får ersättning i förhållande till uppnåendet av de mål som är kopplade till deras funktion, oberoende av resultatet i de affärsområden de kontrollerar.
- f) Ersättningen till högre befattningshavare som ansvarar för riskhantering och efterlevnad av lagstiftning övervakas direkt av den ersättningskommitté som avses i artikel 95 eller, om en sådan kommitté inte har inrättats, av ledningsorganet i sin tillsynsfunktion.

g) Ersättningspolicyn, med beaktande av nationella system för lönebildning, innebär en tydlig åtskillnad mellan kriterierna för fastställande av

resultatbaserade delarna av ersättningen fördelas över en tidsperiod som beaktar kreditinstitutets underliggande konjunkturcykel och affärsrisker.

i) fast grundlön, som i första hand bör återspegla relevant yrkeserfarenhet och organisatoriskt ansvar enligt vad som anges i den anställdas arbetsbeskrivning som en del av anställningsavtalet, och

c) Den totala rörliga ersättningen får inte begränsa institutets förmåga att stärka sin kapitalbas.

ii) rörlig ersättning, som bör återspegla en hållbar och riskjusterad prestation samt prestation utöver det som krävs för att uppfylla kraven i den anställdas arbetsbeskrivning som en del av anställningsavtalet.

d) Garanterad rörlig ersättning är inte förenlig med sund riskhantering eller principen om prestationslön, och ska inte utgöra en del av framtida ersättningsystem.

e) Garanterad rörlig ersättning ska utgöra undantag, får endast förekomma i samband med nyanställning och om institutet har en sund och stark kapitalbas samt vara begränsad till det första anställningsåret.

Artikel 93

Institut som åtnjuter statligt stöd

För institut som åtnjuter exceptionellt statligt stöd ska följande principer gälla utöver dem som anges i artikel 92.2:

a) Rörlig ersättning är strikt begränsad till en procentandel av nettointäkterna när denna är oförenlig med upprätthållandet av en sund kapitalbas och det statliga stödets upphörande inom rimlig tid.

f) Fasta och rörliga delar av den totala ersättningen ska vara lämpligt avvägda och de fasta delarna ska stå för en tillräckligt stor del av den totala ersättningen för att det ska vara möjligt att genomföra en fullt flexibel policy med rörliga ersättningsdelarna, inklusive möjligheten att inga rörliga ersättningsdelar betalas ut.

b) De behöriga myndigheterna kräver att instituten omformar ersättningsstrukturen på ett sätt som är förenligt med sund riskhantering och långsiktig tillväxt, och bland annat, när det är lämpligt, fastställer begränsningar för ersättningen till ledamöter i institutets ledningsorgan.

g) Instituterna ska fastställa lämpliga kvoter mellan fasta och rörliga delar av den totala ersättningen, varvid följande principer ska gälla:

c) Ingen rörlig ersättning betalas ut till ledamöter i institutets ledningsorgan om det inte är motiverat.

i) Den rörliga delen ska inte överstiga 100 % av den fasta delen av den totala ersättningen för varje enskild person. Medlemsstaterna får fastställa en lägre maximal procentsats.

Artikel 94

Ersättnings rörliga delar

1. För ersättnings rörliga delar ska följande principer gälla utöver och på samma villkor som dem som anges i artikel 92.2:

a) Om ersättningen är prestationsbaserad ska totalbeloppet baseras på en kombination av en resultatbedömning av individen och den berörda affärsenheten och institutets totala resultat, och när individuella resultat bedöms ska både finansiella och icke-finansiella kriterier beaktas.

ii) Medlemsstaterna får tillåta att aktieägare eller institutets ägare eller medlemmar godkänner en högre maximal nivå för kvoten mellan de fasta och rörliga delarna av ersättningen, förutsatt att den rörliga delens totala nivå inte överstiger 200 % av den fasta delen av den totala ersättningen för varje enskild person. Medlemsstaterna får fastställa en lägre maximal procentsats.

b) Resultatbedömningen ska göras i ett flerårigt perspektiv för att säkerställa att bedömningsprocessen baseras på långsiktiga resultat och att den faktiska utbetalningen av de

Ett eventuellt godkännande av en högre kvot i enlighet med första stycket i denna punkt ska ske i enlighet med följande förförande:

— Aktieägare eller institutets ägare eller medlemmar ska fatta beslut efter en detaljerad rekommendation från institutet, där det motiverar skälen till och omfattningen av det begärda godkännandet, inklusive hur många anställda som påverkas, deras arbetsuppgifter och förväntade effekter på kravet om upprätthållande av en sund kapitalbas.

- Aktieägare eller institutets ägare eller medlemmar ska fatta beslut med en majoritet på minst 66 %, förutsatt att minst 50 % av aktierna eller motsvarande ägarintressen representeras, eller om så inte är fallet, med en majoritet på 75 % av de representerade ägarintressena.
 - Institutet ska underrätta alla aktieägare eller institutets alla ägare eller medlemmar om att det kommer att begära ett godkännande enligt första stycket i denna punkt och ska då fastställa en rimlig frist för detta.
 - Institutet ska utan dröjsmål informera den behöriga myndigheten om rekommendationen till dess aktieägare eller ägare eller medlemmar, inklusive den föreslagna högre maximala kvoten och skälen för detta, och ska kunna visa den behöriga myndigheterna att den föreslagna högre kvoten inte står i strid med institutets skyldigheter enligt detta direktiv och förordning (EU) nr 575/2013, särskilt med hänsyn till institutets skyldigheter i fråga om kapitalkrav.
 - Institutet ska utan dröjsmål informera den behöriga myndigheten om de beslut som fattats av dess aktieägare eller ägare eller medlemmar, inklusive godkända, högre maximala kvoter i enlighet med första stycket i denna punkt, och de behöriga myndigheterna ska använda de inhämtade informationen för att jämföra institutets praxis på detta område. De behöriga myndigheterna ska lämna denna information till EBA som ska offentliggöra den i ett gemensamt rapporteringsformat uppdelat efter hemmedlemsstat. EBA kan utarbeta riktlinjer för att underlätta tillämpningen av denna strecksats och säkerställa enhetligheten hos den information som samlas in.
 - Personal som direkt berörs av de högre maximala nivåerna på rörliga ersättningar enligt denna punkt får i tillämpliga fall inte – varken direkt eller indirekt – utöva den rösträtt som de eventuellt har som aktieägare eller institutets ägare eller medlemmar.
- iii) Medlemmarna får tillåta att det diskonto som avses i andra stycket i denna punkt tillämpas upp till högst 25 % av den totala rörliga ersättningen, förutsatt att den betalas i instrument som skjuts upp under minst fem år. Medlemsstaterna får fastställa en lägre maximal procentsats.
- EBA ska senast den 31 mars 2014 utarbeta och offentliggöra riktlinjer för det tillämpliga teoretiska diskontot,
- med beaktande av alla relevanta faktorer, däribland inflationstakt och inflationsrisk, vilket omfattar uppskovsperiodens längd. I EBA:s riktlinjer för diskontot ska det särskilt beaktas hur man stimulerar användningen av instrument som skjuts upp i minst fem år.
 - h) Betalningar vid förtida uppsägning av ett avtal ska stå i relation till prestationerna under tidsperioden och ska inte premiera misslyckanden eller försummelser.
 - i) Ersättningspaket relaterade till ersättning eller inlösen av tidigare anställningskontrakt måste stämma överens med institutets långsiktiga intressen, inbegripet arrangemang för kvarhållande, uppskov, resultat och återkrav.
 - j) I den metod för resultatbedömning som används för att beräkna rörliga ersättningsdelar eller pooler av rörliga ersättningsdelar ska det ingå en korrigeringsmekanism för alla typer av nuvarande och framtida risker, och hänsyn ska tas till kostnaden för det kapital och den likviditet som krävs.
 - k) Vid fördelningen av de rörliga ersättningsdelarna inom institutet ska hänsyn också tas till alla typer av nuvarande och framtida risker.
 - l) En betydande del, dock under alla omständigheter minst 50 % av all rörlig ersättning, ska bestå av en avvägning av följande:
 - i) Aktier eller motsvarande ägarintressen, beroende på det berörda institutets rättsliga struktur, instrument som är kopplade till institutets aktier eller andra likvärdiga icke-kontanta instrument för institut som inte är börsnoterade.
 - ii) När det är möjligt, andra instrument enligt artikel 52 eller 63 i förordning (EU) nr 575/2013 eller andra instrument som fullt ut kan omvandlas till kärnprimärkapitalinstrument eller skrivas ned, och som i varje enskilt fall på ett tillbörligt sätt återspeglar institutets kreditkvalitet på löpande basis och är avsedda att användas till rörliga ersättningar.
- De instrument som avses i denna punkt ska omfattas av en lämplig policy för uppskjuten utbetalning som är utformad så att den knyter incitament till institutets långsiktiga intressen. Medlemsstaterna eller deras behöriga myndigheter får sätta begränsningar för typen och utformningen av dessa instrument eller förbjuda vissa instrument om så anses vara lämpligt. Denna punkt ska tillämpas på både den del av den rörliga ersättningsdelen som skjuts upp i enlighet med led m och den del av den rörliga ersättningsdelen som inte skjuts upp.

m) En betydande del, dock under alla omständigheter minst 40 % av den rörliga ersättningsdelen ska skjutas upp för en tidsperiod som omfattar minst tre till fem år och är korrekt anpassad till affärsverksamhetens art, dess risker och den berörda personalens verksamhet.

Ersättning som betalas enligt ett uppskovsförfarande ska inte erhållas snabbare än den som betalas på jämnt fördelat (pro rata). För en rörlig ersättningsdel på ett särskilt högt belopp ska minst 60 % av beloppet skjutas upp. Uppskovsperiodens längd ska fastställas i enlighet med konjunkturcykeln, affärsverksamhetens art, dess risker och den berörda personalens verksamhet.

n) Den rörliga ersättningen, inbegripet den uppskjutna delen, ska endast betalas eller erhållas om den är hållbar enligt den finansiella ställningen för institutet som helhet och motiverad med utgångspunkt från institutets, affärsenhetens och den berörda personens resultat.

Utan att det påverkar tillämpningen av allmänna principer i nationell avtalsrätt och arbetsrätt ska den totala rörliga ersättningen i allmänhet avsevärt minskas när institutets finansiella resultat är svagt eller negativt, med beaktande av både nuvarande ersättning och minskningar av utbetalningarna av belopp som tidigare intjänats, inbegripet genom malus- och återkravsförfaranden.

Upp till 100 % av den totala rörliga ersättningen ska omfattas av malus- och återkravsförfaranden. Institutet ska fastställa särskilda kriterier för tillämpningen av malus och återkrav. Sådana kriterier ska särskilt omfatta situationer där personalen

- i) deltog i eller var ansvarig för ett handlande som ledde till betydande förluster för företaget,
 - ii) inte uppfyllde lämpliga standarder för duglighet och lämplighet.
- o) Pensionspolicyn ska överensstämma med institutets affärsstrategi, mål, värderingar och långsiktiga intressen.

Om den anställda lämnar institutet före pensionen ska de diskretionära pensionsförmånerna finnas kvar hos institutet under en period på fem år i form av instrument enligt led 1. För en anställd som går i pension ska de diskretionära pensionsförmånerna betalas ut till den anställda i form av instrument enligt led 1 efter att ha hållits inne under en period på fem år.

p) De anställda ska vara skyldiga att förbinda sig att inte använda personliga risksäkringsstrategier eller försäkringar som är kopplade till ersättning och ansvar för att urholka de riskanpassningseffekter som ingår i deras ersättningsystem.

q) Rörlig ersättning ska inte betalas genom instrument eller metoder som gör det enklare att kringgå detta direktiv eller förordning (EU) nr 575/2013.

2. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn när det gäller att specificera de instrumentklasser som uppfyller villkoren enligt punkt 1 led 1 ii och när det gäller kvalitativa och lämpliga kvantitativa kriterier för att fastställa personalkategorier vars yrkesutövning har väsentlig inverkan på institutens riskprofil i enlighet med artikel 92.2.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 31 mars 2014.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 95

Ersättningskommitté

1. De behöriga myndigheterna ska se till att institut som är betydande i fråga om storlek, intern organisation och verksamhetens art, omfattning och komplexitet inrättar en ersättningskommitté. Ersättningskommittén ska inrättas på ett sätt som gör det möjligt för den att göra en kompetent och oberoende bedömning av ersättningspolicy och ersättningspraxis och de incitament som skapats för hantering av risker, kapital och likviditet.

2. De behöriga myndigheterna ska se till att ersättningskommittén ansvarar för förberedelserna inför beslut om ersättning, inbegripet beslut som får konsekvenser för det berörda institutets risker och riskhantering och som ska fattas av ledningsorganet. Ordföranden och ledamöterna i ersättningskommittén ska vara ledamöter i ledningsorganet som inte är anställda i det berörda institutet. Om arbetstagarna enligt nationell rätt måste vara representerade i ledningsorganet ska ersättningskommittén innehålla en eller flera arbetstagarrepresentanter. När sådana beslut förbereds ska ersättningskommittén ta hänsyn till de långsiktiga intressen som gäller för institutets aktieägare, investerare och övriga intressenter.

Artikel 96

Upprätthållande av en webbplats över institutets styrning och ersättningspolicy

Instituten som upprätthåller en webbplats ska där förklara hur de uppfyller kraven i artiklarna 88–95.

Avsnitt III

Översyns- och utvärderingsprocess

Artikel 97

Översyn och utvärdering

1. De behöriga myndigheterna ska, med beaktande av de tekniska kriterier som anges i artikel 98, granska de styrformer, strategier, processer och rutiner som instituten har infört för att följa detta direktiv och förordning (EU) nr 575/2013 och utvärdera

- a) risker som instituten är eller kan komma att bli exponerade för, inbegripet risker som påvisats vid stresstester, med beaktande av arten, omfattningen och komplexiteten hos ett kreditinstitutets verksamhet,
- b) risker som ett institut medför för det finansiella systemet med beaktande av identifieringen och mätningen av systemrisker enligt artikel 23 i förordning (EU) nr 1093/2010 eller, i förekommande fall, ESRB:s rekommendationer, och
- c) Risker som påvisats vid stresstester, med beaktande av arten, omfattningen och komplexiteten hos kreditinstitutets verksamhet.

2. Den översyn och utvärdering som avses i punkt 1 ska omfatta alla kraven i detta direktiv och förordning (EU) nr 575/2013.

3. På grundval av den översyn och utvärdering som avses i punkt 1 ska de behöriga myndigheterna fastställa om de styrformer, strategier, processer och rutiner som instituten infört för att följa detta direktiv och den kapitalbas och likviditet de förfogar över är tillräckliga för att säkerställa en sund hantering och täckning av de risker som de är exponerade för.

4. De behöriga myndigheterna ska fastställa hur ofta och hur ingående översyn och utvärdering enligt punkt 1 ska genomföras med beaktande av storleken, systemviktigheten, arten, omfattningen och komplexiteten hos verksamheten i berört institut, och ska i samband med detta beakta proportionalitetsprincipen. Översyn och utvärdering ska göras minst en gång årligen för

institut som omfattas av de program för tillsynsgranskning som avses i artikel 99.2.

5. Medlemsstaterna ska, när en utvärdering visar att ett institut kan orsaka systemrisk, i enlighet med artikel 23 i förordning (EU) nr 1093/2010, se till att de behöriga myndigheterna utan dröjsmål underrättar EBA om resultaten av denna.

Artikel 98

Tekniska kriterier för översyn och utvärdering

1. Utöver kreditrisker, marknadsrisker och operativa risker ska de behöriga myndigheternas översyn och utvärdering enligt artikel 97 omfatta åtminstone följande:

- a) Resultaten av det stresstest som genomförts i enlighet med artikel 177 i förordning (EU) nr 575/2013 av institut som tillämpar en internmetod.
- b) Institutets exponering för och hantering av koncentrationsrisker, inklusive deras efterlevnad av kraven i del fyra i förordning (EU) nr 575/2013 och artikel 81 i detta direktiv.
- c) Stabilitet, lämplighet och tillämpningssätt i fråga om de riktlinjer och förfaranden som instituten genomför för hantering av kvarstående risk i samband med tillämpning av erkända metoder för reducering av kreditrisk.
- d) Uppgifter om i vilken utsträckning ett instituts kapitalbas avseende tillgångar som det har värdepapperiserat är lämplig med hänsyn till transaktionens ekonomiska substans, inklusive den grad av risköverföring som uppnåtts.
- e) Institutets exponering för samt mätning och hantering av likviditetsrisk, inklusive utveckling av metoder för analys av alternativa scenarier, hantering av riskreducerande åtgärder (framför allt nivå, sammansättning och kvalitet på likviditetsbuffertar) och effektiva beredskapsplaner.
- f) Effekterna av diversifiering och hur sådana effekter beaktas inom ramen för riskmätningssystemet.
- g) Resultaten från stresstest som genomförts av institut med användning av en intern modell för beräkning av kapitalbas-kraven med tanke på marknadsrisken enligt del tre avdelning IV kapitel 5 i förordning (EU) nr 575/2013.
- h) Det geografiska området för institutets exponeringar.
- i) Institutets affärsmodell.
- j) Bedömningen av systemrisk i enlighet med kriterierna i artikel 97.

2. Vid tillämpning av punkt 1 e ska de behöriga myndigheterna regelbundet utföra en heltäckande utvärdering av institutens totala likviditetsriskhantering och främja utvecklingen av sunda interna metoder. När sådan översyn utförs ska de behöriga myndigheterna beakta den roll som instituten spelar på de finansiella marknaderna. De behöriga myndigheterna i en viss medlemsstat ska också ta vederbörlig hänsyn till den potentiella effekten av sina beslut på det finansiella systemets stabilitet i alla övriga berörda medlemsstater.

3. De behöriga myndigheterna ska övervaka huruvida ett institut har tillhandahållit implicit stöd till en värdepapperisering. Om ett institut har tillhandahållit implicit stöd vid mer än ett tillfälle ska den behöriga myndigheten vidta lämpliga åtgärder som svar på den ökade förväntningen om att det kommer att tillhandahålla framtida stöd till sina värdepapperiseringar och därvid inte lyckas att uppnå någon väsentlig risköverföring.

4. Vid det fastställande som ska göras enligt artikel 97.3 i detta direktiv ska de behöriga myndigheterna bedöma om de värderingsjusteringar som gjorts avseende positioner eller portföljer i handelslagret enligt artikel 105 i förordning (EU) nr 575/2013 gör det möjligt för institutet att under normala marknadsförhållanden inom kort tid avyttra eller säkra sina positioner utan att drabbas av väsentliga förluster.

5. De behöriga myndigheternas översyn och utvärdering ska omfatta institutens exponering för ränterisker i samband med andra verksamheter än handel. Det ska krävas att åtgärder vidtas åtminstone beträffande institut vars ekonomiska värde minskar med mer än motsvarande 20 % av deras kapitalbas till följd av en plötslig och oväntad förändring av räntenivåerna med 200 räntepunkter eller sådan förändring som definieras i EBA:s riktlinjer.

6. De behöriga myndigheternas översyn och utvärdering ska inbegripa institutens exponering för risken för en alltför låg bruttosoliditet, som avspeglas i indikatorerna för en alltför låg bruttosoliditet, inklusive den bruttosoliditet som fastställs i enlighet med artikel 429 i förordning (EU) nr 575/2013. Vid fastställande av om institut har en lämplig bruttosoliditet och lämpliga styrformer, strategier, processer och rutiner för att hantera risken för en alltför låg bruttosoliditet, ska de behöriga myndigheterna beakta institutens affärsmodell.

7. De behöriga myndigheternas översyn och utvärdering ska inbegripa institutens företagsstyrning, företagskultur och företagsvärden och den förmåga som ledamöterna i ledningsorganet har att utföra sitt uppdrag. När de behöriga myndigheterna genomför den översynen och utvärderingen ska de åtminstone ha tillgång till dagordningar och andra dokument från ledningsorganets och kommittéernas möten samt resultaten från interna eller externa utvärderingar av ledningsorganets funktion.

Artikel 99

Program för tillsynsgranskning

1. De behöriga myndigheterna ska minst en gång om året anta ett program för tillsynsgranskning för de institut som de övervakar. Dessa program ska beakta den översyns- och utvärderingsprocess som görs enligt artikel 97. Följande ska ingå:

- a) Angivelse av hur de behöriga myndigheterna avser att genomföra sitt uppdrag och fördela sina resurser.
- b) Angivelse av vilka institut som ska bli föremål för skärp tillsyn och de åtgärder för sådan tillsyn som anges i punkt 3.
- c) En plan för inspektioner i de lokaler som används av ett institut, inklusive filialer och dotterföretag som etablerats i andra medlemsstater i enlighet med artiklarna 52, 119 och 122.

2. Programmen för tillsynsgranskning ska omfatta följande institut:

- a) Institut för vilka resultaten från det stresstest som avses i artikel 98.1 a och g och artikel 100 eller resultatet från översyns- och utvärderingsprocessen enligt artikel 97 tyder på betydande risker för den fortlöpande ekonomiska sundheten eller tyder på bristande efterlevnad av nationella bestämmelser om införlivande av detta direktiv och av förordning (EU) nr 575/2013.
- b) Institut som utgör en systemrisk för det finansiella systemet.
- c) Alla andra institut som de behöriga myndigheterna bedömer vara i behov av ett sådant program.

3. När det enligt artikel 97 bedöms vara lämpligt ska särskilt följande åtgärder vidtas:

- a) Ökning av antalet eller frekvensen av inspektioner på plats vid institutet.
- b) Permanent representant från de behöriga myndigheterna vid institutet.
- c) Tilläggsrapporter eller frekventare rapporter från institutet.
- d) Extra eller oftare förekommande översyn av institutets operativa eller strategiska planer eller affärsplaner.

- e) Tematiska granskningar för övervakning av specifika risker som sannolikt uppstår.

4. Det faktum att den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten antar ett program för tillsynsgranskning i hemmedlemsstaten ska inte hindra de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten från att utföra enskilda kontroller på plats och inspektioner av den verksamhet som bedrivs av filialer på deras territorium i enlighet med artikel 52.3.

Artikel 100

Stresstest inom ramen för tillsynen

1. De behöriga myndigheterna ska när så är lämpligt, dock minst en gång om året, genomföra stresstest på institut som de utövar tillsyn över, för att underlätta den översyns- och utvärderingsprocess som görs enligt artikel 97.

2. EBA ska utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att säkerställa att de behöriga myndigheterna använder gemensamma metoder för att genomföra årliga stresstest inom ramen för tillsynen.

Artikel 101

Löpande översyn av tillstånd att använda interna metoder

1. De behöriga myndigheterna ska med jämna mellanrum och minst vart tredje år granska institutens efterlevnad när det gäller kraven på metoder som kräver tillstånd från de behöriga myndigheterna innan sådana metoder används för att beräkna kapitalbaskraven i enlighet med del tre i förordning (EU) nr 575/2013. De ska särskilt uppmärksamma ändringar i ett instituts affärsverksamhet och genomförandet av sådana metoder på nya produkter. Om betydande brister i risktäckningen uppdagas i ett instituts interna metoder måste de behöriga myndigheterna se till att dessa åtgärdas eller vidta nödvändiga åtgärder för att minska följderna av dem, till exempel genom att införa högre multiplikationsfaktorer eller införa kapitaltillägg, eller vidta andra lämpliga, effektiva åtgärder.

2. De behöriga myndigheterna ska särskilt göra en översyn och utvärdering av att institutet använder väl utvecklade och aktuella tekniker och förfaranden i samband med dessa metoder.

3. Om det för en intern marknadsriskmodell förekommer upprepade överskridanden enligt vad som avses i artikel 366 i förordning (EU) nr 575/2013, vilket tyder på att modellen inte, eller inte längre, är tillräckligt exakt, ska de behöriga myndigheterna återkalla tillståndet att använda den interna modellen eller vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att modellen snarast förbättras.

4. Om ett institut har fått tillstånd att använda en metod som kräver tillstånd från de behöriga myndigheterna innan så-

dana metoder används för att beräkna kapitalbaskraven i enlighet med del tre i förordning (EU) nr 575/2013, men som inte längre uppfyller kraven för användning av metoden, ska de behöriga myndigheterna kräva att institutet antingen visar de behöriga myndigheterna att följderna av den bristande efterlevnaden är oväsentliga när så är tillämpligt i enlighet med förordning (EU) nr 575/2013 eller lägger fram en plan för att i god tid på nytt uppnå överensstämmelse med kraven och anger en tidsfrist för genomförandet av planen. De behöriga myndigheterna ska kräva förbättringar av planen om det är osannolikt att den leder till full efterlevnad eller om tidsfristen är olämplig. Om det är osannolikt att institutet på nytt kan uppnå överensstämmelse inom en lämplig tidsfrist och, i tillämpliga fall, inte på ett tillfredsställande sätt har påvisat att följderna av den bristande efterlevnaden är oväsentliga ska tillståndet att använda modellen återkallas eller begränsas till områden där efterlevnad har uppnåtts eller områden där efterlevnad kan uppnås inom en lämplig tidsfrist.

5. I syfte att främja enhetlig sundhet i de interna metoderna i unionen ska EBA analysera dessa metoder i instituten, inklusive om definitionen på fallissemang tillämpas på ett enhetligt sätt och hur dessa institut hanterar liknande risker eller exponeringar.

EBA ska utarbeta riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 och dessa ska innehålla riktmärken på grundval av denna analys.

De behöriga myndigheterna ska beakta denna analys och dessa riktmärken i sin granskning av tillstånd som de beviljar instituten för användning av interna metoder.

Avsnitt IV

Tillsynsåtgärder och tillsynsbefogenheter

Artikel 102

Tillsynsåtgärder

1. De behöriga myndigheterna ska kräva att ett institut i ett tidigt skede vidtar nödvändiga åtgärder för att ta itu med relevanta problem i följande fall:

- Institutet uppfyller inte kraven i detta direktiv eller förordning (EU) nr 575/2013.
- De behöriga myndigheterna har bevis för att institutet sannolikt kommer att bryta mot kraven i detta direktiv eller förordning (EU) nr 575/2013 inom de följande tolv månaderna.

2. Vid tillämpning av punkt 1 ska de behöriga myndigheterna bland annat ha de befogenheter som avses i artikel 104.

Artikel 103

Tillämpning av tillsynsåtgärder på institut med likartade riskprofiler

1. Där de behöriga myndigheterna enligt artikel 97 slår fast att institut med likartade riskprofiler, såsom likartade affärsmodeller eller likartat geografiskt område för exponeringar, är eller kan bli exponerade för liknande risker eller utgöra liknande risker för det finansiella systemet, kan de tillämpa översyns- och utvärderingsprocessen i artikel 97 för dessa institut på ett likartat eller identiskt sätt. I detta syfte ska medlemsstaterna se till att de behöriga myndigheterna har de rättsliga befogenheter som krävs för att ålägga krav i enlighet med detta direktiv och förordning (EU) nr 575/2013 på dessa institut på ett likartat eller identiskt sätt, särskilt tillsynsbefogenheter enligt artiklarna 104, 105 och 106.

De typer av institut som avses i första stycket kan särskilt fastställas i enlighet med de kriterier som avses i artikel 98.1 j.

2. De behöriga myndigheterna ska underrätta EBA när de tillämpar punkt 1. EBA ska övervaka tillsynsmetoderna och utfärda riktlinjer för specificering av hur liknande risker bör bedömas samt av hur enhetlig tillämpning av punkt 1 i hela unionen kan säkerställas. Dessa riktlinjer ska antas i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 104

Tillsynsbefogenheter

1. Vid tillämpning av artiklarna 97, 98.4, 101.4, 102 och 103 och av förordning (EU) nr 575/2013 ska de behöriga myndigheterna åtminstone ha befogenhet att

- a) kräva att institut har en kapitalbas som överstiger de krav som anges i kapitel 4 i denna avdelning och i förordning (EU) nr 575/2013 avseende riskelement och risker som inte täcks av artikel 1 i den förordningen,
 - b) kräva en förstärkning av de styrformer, processer, rutiner och strategier som genomförs i enlighet med artiklarna 73 och 74,
 - c) kräva att institut lägger fram en plan för att det på nytt ska gå att uppnå överensstämmelse med tillsynskraven i detta direktiv och i förordning (EU) nr 575/2013 och fastställer en tidsfrist för dess genomförande, inbegripet förbättringar av planens omfattning och tidsfrist,
 - d) kräva att institut i samband med kapitalbaskraven tillämpar en särskild reserveringspolitik eller behandlar tillgångar på särskilt sätt,
 - e) begränsa instituts verksamhet, transaktioner eller nätverk eller kräva avyttring av verksamheter som innebär överdrivna risker för institutets sundhet,
 - f) kräva reduktion av den inneboende risken i institutens verksamheter, produkter och system,
 - g) kräva att institut begränsar den rörliga ersättningen till en procentandel av nettointäkterna när denna är oförenlig med upprätthållandet av en sund kapitalbas,
 - h) kräva att institut använder nettovinsten för att stärka kapitalbasen,
 - i) begränsa eller förbjuda utdelningar eller räntebetalningar från ett institut till aktieägare, medlemmar eller innehavare av primärkapitaltillskott där förbudet inte innebär ett fallissemang från institutets sida,
 - j) kräva extra eller mer frekvent rapportering, inklusive rapporter om kapital- och likviditetspositioner,
 - k) ålägga särskilda likviditetskrav, inbegripet begränsningar för löptidsobalanser mellan tillgångar och skulder,
 - l) kräva ytterligare redovisning.
2. De extra kapitalbaskraven i punkt 1 a ska åläggas av de behöriga myndigheterna i åtminstone när
- a) ett institut uppfyller inte kraven i artiklarna 73 och 74 i detta direktiv eller i artikel 393 i förordning (EU) nr 575/2013,
 - b) risker eller riskelement täcks inte av kapitalbaskraven i kapitel 4 i denna avdelning eller i förordning (EU) nr 575/2013,
 - c) det är inte troligt att enbart tillämpning av andra administrativa åtgärder inom rimlig tid ger tillräcklig förbättring av styrformer, processer, rutiner och strategier,
 - d) den översyn som avses i artikel 98.4 eller 101.4 visar att ett bristande uppfyllande av kraven för tillämpningen av respektive metod sannolikt kommer att leda till otillräckliga kapitalbaskrav,

e) det är sannolikt att riskerna kommer att underskattas trots att de tillämpliga kraven i detta direktiv och i förordning (EU) nr 575/2013 är uppfyllda,

f) ett institut meddelar i enlighet med artikel 377.5 i förordning (EU) nr 575/2013 den behöriga myndigheten att de stresstestresultat som avses i den artikeln väsentligen överstiger dess kapitalbaskrav för korrelationshandelsportföljen.

3. Vid fastställandet av en lämplig nivå för kapitalbasen på grundval av den översyn och utvärdering som genomförs i enlighet med avsnitt III ska de behöriga myndigheterna bedöma om ett kapitalbaskrav utöver kapitalbaskravet måste åläggas för att täcka risker som ett institut är eller kan bli exponerat för, med beaktande av följande:

- a) Kvantitativa och kvalitativa aspekter av ett instituts process för bedömning som avses i artikel 73.
- b) Ett instituts styrformer, processer och rutiner som avses i artikel 74.
- c) Resultatet av den översyn och utvärdering som genomförts i enlighet med artikel 97 eller 101.
- d) Bedömningen av systemriskerna.

Artikel 105

Specifika likviditetskrav

I syfte att fastställa lämplig nivå på likviditetskraven med utgångspunkt i den översyn och utvärdering som genomförts enligt avsnitt III ska de behöriga myndigheterna avgöra huruvida det är nödvändigt att införa specifika likviditetskrav för att täcka risker som ett institut är eller kan bli exponerat för, med beaktande av följande:

- a) Institutets särskilda affärsmodell.
- b) Institutets styrformer, processer och rutiner som avses i avsnitt II, särskilt artikel 86.
- c) Resultaten av den översyn och utvärdering som genomförts i enlighet med artikel 97.
- d) Systemrelaterade likviditetsrisker som hotar de finansiella marknaderna i den berörda medlemsstaten.

Utän att det påverkar tillämpningen av artikel 67 bör de behöriga myndigheterna särskilt överväga om det finns ett behov av att tillämpa administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder, inklusive tillsynsavgifter, på en nivå som i stort är

kopplad till skillnaden mellan ett instituts faktiska likviditetsposition och alla krav på likviditet och stabil finansiering som fastställs på nationell nivå eller unionsnivå.

Artikel 106

Särskilda krav på offentliggörande

1. Medlemsstaterna ska ge de behöriga myndigheterna befogenheter att kräva att instituten

- a) offentliggör den information som avses i del åtta i förordning (EU) nr 575/2013 mer än en gång per år och sätter tidsfrister för offentliggörandet,
- b) använder specifika medier och platser för offentliggörande av annan information än årsredovisningen.

2. Medlemsstaterna ska ge de behöriga myndigheterna befogenhet att kräva att moderföretagen årligen offentliggör, i fullständig form eller i form av hänvisningar till likvärdig information, en beskrivning av deras rättsliga struktur samt lednings- och organisationsstruktur för den grupp institut som avses i artiklarna 14.3, 74.1 och 109.2.

Artikel 107

Enhetligheten i översyns-, utvärderings- och tillsynsåtgärderna

1. De behöriga myndigheterna ska informera EBA om följande:

- a) Hur deras översyns- och utvärderingsprocess enligt artikel 97 fungerar.
- b) Den metod som används som grund för beslut enligt artikel 98, 100, 101, 102, 104 och 105 om den process som avses i led a.

EBA ska bedöma de behöriga myndigheternas information i syfte att utveckla enhetlighet i översyns- och utvärderingsprocessen. EBA får begära att de behöriga myndigheterna lämnar ytterligare information för att fullgöra sin bedömning, på proportionell basis i enlighet med artikel 35 i förordning (EU) nr 1093/2010.

2. EBA ska årligen rapportera till Europaparlamentet och rådet om graden av konvergens i medlemsstaternas tillämpning av detta kapitel.

För att öka konvergensgraden ska EBA genomföra inbördes utvärderingar enligt artikel 30 i förordning (EU) nr 1093/2010.

3. EBA ska utfärda riktlinjer till de behöriga myndigheterna i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 i syfte att ytterligare, på ett sätt som är lämpligt med hänsyn till institutens storlek, struktur och interna organisation samt verksamhetens art, omfattning och komplexitet, specificera de gemensamma förfarandena och metoderna för den översyns- och utvärderingsprocess som avses i punkt 1 i denna artikel och i artikel 97 och för den bedömning av organisation och riskhantering som avses i artiklarna 76–87, särskilt med avseende på koncentrationsrisker i enlighet med kraven i artikel 81.

Avsnitt V

Tillämpningsnivå

Artikel 108

Intern process för bedömning av kapitalbehov

1. De behöriga myndigheterna ska kräva att varje institut som varken är ett dotterföretag i den medlemsstat där det auktoriserats och står under tillsyn eller ett moderföretag och varje institut som inte ingår i den konsolidering som avses i artikel 19 i förordning (EU) nr 575/2013 individuellt ska uppfylla kraven i artikel 73 i detta direktiv.

De behöriga myndigheterna får göra undantag från kraven i artikel 73 i detta direktiv med avseende på ett kreditinstitut i enlighet med artikel 10 i förordning (EU) nr 575/2013.

Om de behöriga myndigheterna avstår från att tillämpa kapitalbaskraven på gruppnivå enligt artikel 15 i förordning (EU) nr 575/2013 ska kraven i artikel 73 i detta direktiv gälla på individuell nivå.

2. De behöriga myndigheterna ska kräva att moderinstitut i en medlemsstat, i den utsträckning och på det sätt som föreskrivs i del ett avdelning II kapitel 2 avsnitten 2 och 3 i förordning (EU) nr 575/2013, uppfyller skyldigheterna i artikel 73 i detta direktiv på gruppnivå.

3. De behöriga myndigheterna ska kräva att institut som kontrolleras av ett finansiellt moderholdingföretag eller blandat finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat, i den utsträckning och på det sätt som föreskrivs i del ett avdelning II kapitel 2 avsnitten 2 och 3 i förordning (EU) nr 575/2013, uppfyller skyldigheterna i artikel 73 i detta direktiv på grundval av den konsoliderade situationen för det finansiella holdingföretaget eller blandade finansiella holdingföretaget.

Om fler än ett kreditinstitut kontrolleras av ett finansiellt moderholdingföretag eller blandat finansiellt moderholdingföretag i

en medlemsstat, ska första stycket endast tillämpas på de institut som ska omfattas av gruppbaserad tillsyn enligt artikel 111.

4. De behöriga myndigheterna ska kräva att dotterinstitut tillämpar kraven i artikel 73 på undergruppsnivå, om sådana institut, eller deras moderföretag, när detta är ett finansiellt holdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag, har ett finansiellt institut eller ett kapitalförvaltningsbolag enligt definitionen i artikel 2.5 i direktiv 2002/87/EG som dotterföretag i ett tredjeland eller har ett ägarintresse i ett sådant företag.

Artikel 109

Institutens styrformer, processer och rutiner

1. De behöriga myndigheterna ska kräva att instituten uppfyller skyldigheterna i avsnitt II i detta kapitel på individuell nivå, om inte de behöriga myndigheterna använder det undantag som anges i artikel 7 i förordning (EU) nr 575/2013.

2. De behöriga myndigheterna ska kräva att moder- och dotterföretag som omfattas av detta direktiv uppfyller kraven i avsnitt II i detta kapitel på gruppnivå eller undergruppsnivå för att säkerställa att deras styrformer, processer och rutiner i avsnitt II i detta kapitel är enhetliga och väl integrerade och att alla data och upplysningar som är av betydelse för tillsynen kan tas fram. De ska särskilt se till att moderföretag och dotterföretag som omfattas av detta direktiv inför sådana styrformer, processer och rutiner i sina dotterföretag som inte omfattas av detta direktiv. Dessa styrformer, processer och rutiner ska också vara enhetliga och väl integrerade, och dotterföretagen ska också kunna ta fram alla data och upplysningar som är av betydelse för tillsynen.

3. Skyldigheter enligt avsnitt II i detta kapitel rörande dotterföretag som i sig inte omfattas av detta direktiv ska inte gälla om moder institutet inom EU eller institut som kontrolleras av ett finansiellt moderholdingföretag inom EU eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EU kan påvisa för de behöriga myndigheterna att tillämpning av avsnitt II strider mot lagen i det tredjeland där dotterföretaget är etablerat.

Artikel 110

Översyn och utvärdering samt tillsynsåtgärder

1. De behöriga myndigheterna ska tillämpa den översyns- och utvärderingsprocess som anges i avsnitt III i detta kapitel och de tillsynsåtgärder som anges i avsnitt IV i detta kapitel i enlighet med den tillämpningsnivå som gäller för kraven i del ett, avdelning II i förordning (EU) nr 575/2013.

2. Om de behöriga myndigheterna beslutar att frånga grupp-baserad tillämpning av kapitalbaskraven enligt artikel 15 i förordning (EU) nr 575/2013 ska kraven i artikel 97 i detta direktiv gälla för tillsynen av värdepappersföretag på individuell nivå.

KAPITEL 3

Gruppbaserad tillsyn

Avsnitt I

Principer för gruppbaserad tillsyn

Artikel 111

Utnämning av samordnande tillsynsmyndighet

1. Om moderföretaget är ett moderinstitut i en medlemsstat eller ett moderinstitut inom EU ska den gruppbaserade tillsynen utövas av de behöriga myndigheter som har beviljat moderföretaget auktorisation.

2. Om moderföretaget till ett institut är ett finansiellt moderholdingföretag eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat eller ett finansiellt moderholdingföretag inom EU eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EU, ska den gruppbaserade tillsynen utövas av de behöriga myndigheter som beviljade auktorisationen.

3. Om institut som beviljats auktorisation i två eller flera medlemsstater har samma finansiella moderholdingföretag, samma blandade finansiella moderholdingföretag i en medlemsstat, samma finansiella moderholdingföretag inom EU eller samma blandade finansiella moderholdingföretag inom EU, ska den gruppbaserade tillsynen utövas av de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där det finansiella holdingföretaget eller det blandade finansiella holdingföretaget etablerades.

Om institut som är auktoriserade i två eller flera medlemsstater som moderföretag har mer än ett finansiellt holdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor i olika medlemsstater och det finns ett kreditinstitut i var och en av dessa medlemsstater, ska den gruppbaserade tillsynen utövas av den behöriga myndigheten för det kreditinstitut som har den största totala balansomslutningen.

4. Om mer än ett institut som är auktoriserat inom unionen har samma finansiella holdingföretag eller samma blandade finansiella holdingföretag som moderföretag, och inget av dessa institut har auktoriserats i den medlemsstat där det finansiella holdingföretaget eller det blandade finansiella holdingföretaget är etablerat, ska den gruppbaserade tillsynen utövas av den behöriga myndighet som har auktoriserat det institut som har den största totala balansomslutningen, och detta institut ska vid tillämpningen av detta direktiv betraktas som det institut som kontrolleras av ett finansiellt moderholdingföretag inom EU eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EU.

5. I särskilda fall får de behöriga myndigheterna i samförstånd bortse från kriterierna i punkterna 3 och 4, om det skulle vara olämpligt att tillämpa dem med hänsyn till de institut det gäller och den relativa betydelsen av deras verksamheter i de olika länderna, och i stället utse en annan behörig myndighet för att utöva den gruppbaserade tillsynen. I sådana fall ska de behöriga myndigheterna, innan de fattar sitt beslut, ge moderinstitutet inom EU, det finansiella moderholdingföretaget inom EU, det blandade finansiella moderholdingföretaget inom EU eller det institut som har den största totala balansomslutningen, beroende på vad som är tillämpligt, tillfälle att yttra sig om beslutet.

6. De behöriga myndigheterna ska underrätta kommissionen och EBA om alla överenskommelser inom ramen för punkt 5.

Artikel 112

Den samordnande tillsynsmyndighetens samordning av tillsynen

1. Utöver de skyldigheter som föreskrivs i detta direktiv och förordning (EU) nr 575/2013 ska den samordnande tillsynsmyndigheten utföra följande uppgifter:

- a) Samordning när det gäller att samla in och sprida relevant information på löpande basis och i krissituationer.
- b) Planering och samordning av tillsynsverksamheterna på löpande basis, inklusive de verksamheter som avses i avdelning VII kapitel 3, i samarbete med berörda behöriga myndigheter.
- c) Planering och samordning av tillsynsverksamheten i samarbete med de berörda behöriga myndigheterna och vid behov med ECBS-centralbankerna, som en förberedelse inför och under krissituationer, inklusive negativ utveckling i institut eller på finansiella marknader, om möjligt med användning av befintliga informationskanaler för underlättande av krishantering.

2. Om den samordnande tillsynsmyndigheten underlåter att utföra de uppgifter som avses i punkt 1, eller om de behöriga myndigheterna inte samarbetar med den samordnande tillsynsmyndigheten i den omfattning som krävs för de uppgifter som avses i punkt 1, kan någon av de berörda behöriga myndigheterna hänskjuta ärendet till EBA och begära bistånd i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010.

EBA får också i enlighet med artikel 19.1 andra stycket i den förordningen på eget initiativ bistå de behöriga myndigheterna vid oenighet om samordningen av tillsynsverksamheten enligt denna artikel.

3. Den planering och samordning av tillsynsverksamheten som avses i punkt 1 c i denna artikel inbegriper de undantagsåtgärder som anges i artikel 117.1 d och 117.4 b, förberedelse av gemensamma utvärderingar, genomförande av krisplaner och information till allmänheten.

Artikel 113

Gemensamma beslut om tillsynskrav för specifika institut

1. Den samordnande tillsynsmyndigheten och de behöriga myndigheterna med ansvar för tillsyn av dotterföretag till ett moderföretag inom EU eller ett finansiellt moderholdingföretag inom EU eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat ska göra allt som står i deras makt för att nå ett gemensamt beslut om följande:

- a) Tillämpning av artiklarna 73 och 97 för att avgöra om den konsoliderade nivån på gruppens kapitalbas är tillräcklig med hänsyn till gruppens finansiella ställning och riskprofil och den kapitalbasnivå som krävs för att tillämpa artikel 104.1 a på såväl enskilda enheter som gruppen som helhet.
- b) Åtgärder för att hantera eventuella viktiga frågor och väsentliga resultat av likviditetstillsynen, inbegripet frågor om huruvida organisationen och riskhanteringen är tillfredsställande enligt artikel 86 och frågor om behovet av likviditetskrav för specifika institut enligt artikel 105 i detta direktiv.

2. De gemensamma beslut som avses i punkt 1 ska

- a) för tillämpning av punkt 1 a fattas senast fyra månader efter det att den samordnande tillsynsmyndigheten har lämnat en rapport som innehåller en riskbedömning av gruppen institut i enlighet med artiklarna 73 och 97 och 104.1 a till övriga relevanta behöriga myndigheter,
- b) för tillämpning av punkt 1 b fattas senast en månad efter att det att den samordnande tillsynsmyndigheten har lämnat en rapport som innehåller en bedömning av likviditetsriskprofilen för gruppen institut i enlighet med artiklarna 86 och 105.

I de gemensamma besluten ska även vederbörlig hänsyn tas till relevanta behöriga myndigheters bedömning av risken hos dotterföretag i enlighet med artiklarna 73 och 97.

De gemensamma besluten ska redovisas i dokument som innehåller en fullständig motivering och skickas till moderinstitutet

inom EU av den samordnande tillsynsmyndigheten. Vid oenighet ska den samordnande tillsynsmyndigheten på begäran av någon av de övriga behöriga myndigheterna samråda med EBA. Den samordnande tillsynsmyndigheten får också samråda med EBA på eget initiativ.

3. Om de behöriga myndigheterna inte kan fatta ett sådant gemensamt beslut inom den tidsperiod som anges i punkt 2 ska den samordnande tillsynsmyndigheten fatta ett beslut om tillämpningen av artiklarna 73, 86, 97, 104.1 a och 105 på gruppen som helhet efter att ha tagit vederbörlig hänsyn till relevanta behöriga myndigheters riskbedömning av dotterföretagen. Om någon av de berörda behöriga myndigheterna i slutet av de tidsperioder som anges i punkt 2 har hänskjutit ärendet till EBA enligt artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska den samordnande tillsynsmyndigheten skjuta upp sitt beslut och invänta eventuella beslut som EBA kan fatta enligt artikel 19.3 i den förordningen och fatta sitt beslut i enlighet med EBA:s beslut. Den tidsperiod som avses i punkt 2 ska anses utgöra förlikningsskedet i den mening som avses i förordning (EU) nr 1093/2010. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att fyramånadersperioden eller, i tillämpliga fall, perioden på en månad har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats.

Beslutet om tillämpningen av artiklarna 73, 86, 97, 104.1 a och 105 ska fattas individuellt eller på undergruppsnivå av de behöriga myndigheter som ansvarar för tillsynen av dotterföretag till ett moderkreditinstitut inom EU, ett finansiellt moderholdingföretag inom EU eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EU, med vederbörligt beaktande av synpunkter och reservationer som har uttryckts av den samordnande tillsynsmyndigheten. Om någon av de berörda behöriga myndigheterna i slutet av någon av de tidsperioder som avses i punkt 2 har hänskjutit ärendet till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska de behöriga myndigheterna skjuta upp sitt beslut och invänta det beslut som EBA får fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen, och ska fatta ett beslut i enlighet med EBA:s beslut. De tidsperioder som anges i punkt 2 ska anses utgöra förlikningsskedet i den mening som avses i den förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att tidsperioden på fyra månader eller, i tillämpliga fall, perioden på en månad har löpt ut eller efter att ett gemensamt beslut har fattats.

Besluten ska redovisas i ett dokument som innehåller en fullständig motivering och ta hänsyn till övriga behöriga myndigheters riskbedömningar, synpunkter och reservationer som har uttryckts under den tidsperiod som avses i punkt 2. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska skicka dokumentet till alla berörda behöriga myndigheter och till moderinstitutet inom EU.

Om EBA har tillfrågats ska samtliga behöriga myndigheter beakta dess råd och förklara alla betydande avvikelser från sådana råd.

4. De gemensamma beslut som avses i punkt 1 och varje beslut som fattas av de berörda myndigheterna i avsaknad av ett gemensamt beslut enligt punkt 3 ska erkännas som avgörande och tillämpas av de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna.

De gemensamma beslut som avses i punkt 1 och varje beslut som fattas av de berörda myndigheterna i avsaknad av ett gemensamt beslut enligt punkt 3 ska uppdateras årligen eller, i undantagsfall, om en behörig myndighet som ansvarar för tillsynen av dotterföretag till ett moderinstitut inom EU, ett finansiellt moderholdingföretag inom EU eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EU gör en skriftlig och fullständig motiverad framställan hos den samordnande tillsynsmyndigheten om uppdatering av beslutet genom tillämpningen av artiklarna 104.1 a och 105. I det sistnämnda fallet kan uppdateringen tas upp på bilateral basis mellan den samordnande tillsynsmyndigheten och den behöriga myndighet som gör framställan.

5. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande för att säkerställa enhetliga tillämpningsvillkor för den gemensamma beslutsprocess som avses i denna artikel, med beaktande av tillämpningen av artiklarna 73, 86, 97, 104.1 a och 105 i syfte att underlätta gemensamma beslut.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 1 juli 2014.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 114

Informationskrav i krissituationer

1. Om det uppstår en krissituation, inklusive en sådan situation som beskrivs i artikel 18 i förordning (EU) nr 1093/2010 eller en situation med en negativ utveckling på marknaderna, som kan äventyra likviditeten på marknaderna och stabiliteten hos det finansiella systemet i någon av de medlemsstater där enheter ur en grupp har auktoriserats eller där betydande filialer enligt artikel 51 har inrättats, ska den samordnande tillsynsmyndigheten enligt kapitel 1 avsnitt 2 och, i tillämpliga fall, artiklarna 54 och 58 i direktiv 2004/39/EG, snarast möjligt underrätta EBA och de myndigheter som avses i artiklarna 58.4 och 59 och lämna alla uppgifter som är avgörande för att de ska kunna fullgöra sina uppgifter. Dessa skyldigheter ska gälla för alla behöriga myndigheter.

Om en ECBS-centralbank blir medveten om en situation som beskrivs i första stycket, ska den så snart det är praktiskt möjligt underrätta EBA och de behöriga myndigheter som avses i artikel 112.

Om möjligt ska den behöriga myndigheten och den myndighet som avses i artikel 58.4 använda befintliga informationskanaler.

2. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska, då den har behov av uppgifter som redan lämnats till en annan behörig myndighet, alltid när så är möjligt vända sig till den myndigheten för att undvika dubbel rapportering till de olika myndigheter som medverkar i tillsynen.

Artikel 115

Ordning för samordning och samarbete

1. För att skapa goda förutsättningar för att upprätta en effektiv tillsyn ska den samordnande tillsynsmyndigheten och de övriga behöriga myndigheterna skriftligen ha fastställt ordningar för samordning och samarbete.

Inom ramen för dessa ordningar får ytterligare uppgifter överlåtas på den samordnande tillsynsmyndigheten, och det kan fastställas förfaranden för beslutsprocessen och samarbetet med andra behöriga myndigheter.

2. De behöriga myndigheter som auktoriserat ett dotterföretag vars moderföretag är ett institut, får genom bilaterala avtal i enlighet med artikel 28 i förordning (EU) nr 1093/2010 delegera ansvaret för tillsynen till de behöriga myndigheter som beviljat moderföretaget auktorisation och utövar tillsyn av detta, så att dessa myndigheter ikläder sig ansvar för tillsynen över dotterföretaget i enlighet med detta direktiv. EBA ska hållas underrättat om förekomsten av sådana avtal och om deras innehåll. EBA ska vidarebefordra sådan information till de behöriga myndigheterna i övriga medlemsstater och till europeiska bankkommittén.

Artikel 116

Tillsynskollegier

1. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska inrätta tillsynskollegier för att underlätta utförandet av de uppgifter som avses i artiklarna 112 och 113 och 114.1 och, med beaktande av de krav på konfidentialitet som avses i punkt 2 i den här artikeln och av unionsrätten, tillse att samordning och samarbete vid behov sker med tillsynsmyndigheter i tredjeländer.

EBA ska bidra till att främja och övervaka effektivitet, ändamålsenlighet och konsekvens i arbetet i de tillsynskollegier som avses i denna artikel i enlighet med artikel 21 i förordning (EU) nr 1093/2010. EBA ska i detta syfte delta i lämplig utsträckning EBA och ska för detta ändamål betraktas som en behörig myndighet.

Tillsynskollegierna ska tillhandahålla ett ramverk för den samordnande tillsynsmyndigheten, EBA och övriga behöriga myndigheter för utförandet av följande uppgifter:

- a) Utbyta information sinsemellan och med EBA i enlighet med artikel 21 i förordning (EU) nr 1093/2010.
- b) Enas om en frivillig fördelning av uppgifter och frivillig delegering av ansvarsområden, där så är lämpligt.
- c) Fastställa de program för tillsynsgranskning som avses i artikel 99, på grundval av en riskbedömning av gruppen i enlighet med artikel 97.
- d) Öka tillsynens effektivitet genom att avlägsna onödiga dubbelringar av tillsynskraven, bland annat i samband med de förfrågningar om uppgifter som avses i artiklarna 114 och 117.3.
- e) Konsekvent tillämpa tillsynskraven enligt detta direktiv och förordning (EU) nr 575/2013 i samtliga enheter inom en grupp av institut, utan att det påverkar de alternativ och det handlingsutrymme som ges genom unionsrätten.
- f) Tillämpa artikel 112.1 c med beaktande av arbetet i andra forum som kan komma att inrättas på detta område.

2. De behöriga myndigheter som deltar i tillsynskollegierna och EBA ska ha ett nära samarbete. Kraven på konfidentialitet enligt kapitel 1 avsnitt II i detta direktiv samt artiklarna 54 och 58 i direktiv 2004/39/EG får inte förhindra att de behöriga myndigheterna utbyter konfidentiell information inom tillsynskollegier. Tillsynskollegiers inrättande och funktion ska inte påverka de behöriga myndigheternas rättigheter och skyldigheter enligt det här direktivet och förordning (EU) nr 575/2013.

3. Tillsynskollegiers inrättande och funktion ska baseras på sådana skriftliga avtal som avses i artikel 115 och som den samordnande tillsynsmyndigheten utarbetar efter samråd med de berörda behöriga myndigheterna.

4. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att specificera de allmänna villkoren för tillsynskollegiernas funktion.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 31 december 2014.

Kommissionen ska delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

5. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att fastställa tillsynskollegiernas operativa funktionssätt.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 31 december 2014.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

6. De behöriga myndigheter som ansvarar för tillsynen av dotterföretagen till ett moder institut inom EU, ett finansiellt moderholdingföretag inom EU eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EU och de behöriga myndigheterna i en värdmedlemsstat där betydande filialer enligt artikel 51 har inrättats, ECBS-centralbanker i tillämpliga fall och tredjeländers tillsynsmyndigheter när det är motiverat och om det finns krav på konfidentialitet som enligt samtliga behöriga myndigheter ska anses vara likvärdiga med kraven i kapitel 1 avsnitt II i detta direktiv och, i tillämpliga fall, artiklarna 54 och 58 i direktiv 2004/39/EG, kan delta i tillsynskollegierna.

7. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska leda kollegiets sammanträden och besluta vilka behöriga myndigheter som får delta i ett visst kollegiesammanträde eller en viss aktivitet. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska hålla alla medlemmar av kollegiet fullt informerade i förväg om att sådana sammanträden anordnas, om de huvudfrågor som ska diskuteras och om de aktiviteter som kommer att tas upp. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska även i tid ge alla kollegieledamöter full information om de åtgärder som behandlats vid dessa möten eller de åtgärder som genomförts.

8. Den samordnande tillsynsmyndighetens beslut ska ta hänsyn till relevansen av den tillsynsverksamhet som ska planeras eller samordnas för dessa myndigheter, särskilt den potentiella effekten enligt artikel 7 för det finansiella systemets stabilitet i de berörda medlemsstaterna och skyldigheterna enligt artikel 51.2.

9. Med förbehåll för de krav på konfidentialitet som avses i kapitel 1 avsnitt II i detta direktiv och, i tillämpliga fall, artiklarna 54 och 58 i direktiv 2004/39/EG, ska den samordnande tillsynsmyndigheten informera EBA om verksamheten i tillsynskollegiet, bland annat i krissituationer, och vidarebefordra all information som är särskilt relevant till EBA för att uppnå samstämmighet i tillsynen.

Vid oenighet mellan de behöriga myndigheterna om tillsynskollegiernas funktion kan någon av de berörda behöriga myndigheterna hänskjuta frågan till EBA och begära bistånd i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010.

EBA får också i enlighet med artikel 19.1 andra stycket i den förordningen på eget initiativ bistå de behöriga myndigheterna vid oenighet om tillsynskollegiernas funktion enligt den här artikeln.

Artikel 117

Samarbetskyldigheter

1. De behöriga myndigheterna ska ha ett nära samarbete med varandra. De ska ömsesidigt tillhandahålla alla upplysningar som är väsentliga eller relevanta för övriga myndigheter när de utför sina tillsynsuppgifter enligt detta direktiv och förordning (EU) nr 575/2013. Härvid ska de behöriga myndigheterna på begäran överlämna alla relevanta upplysningar och på eget initiativ överlämna alla väsentliga upplysningar.

De behöriga myndigheterna ska samarbeta med EBA vid tillämpning av detta direktiv och förordning (EU) nr 575/2013, i enlighet med förordning (EU) nr 1093/2010.

De behöriga myndigheterna ska förse EBA med all information som EBA behöver för att fullgöra sitt uppdrag enligt detta direktiv, förordning (EU) nr 575/2013 och förordning (EU) nr 1093/2010, i enlighet med artikel 35 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Upplysningar som avses i första stycket ska betraktas som väsentliga om de i sak kan tänkas påverka en bedömning av den finansiella sundheten i ett institut eller ett finansiellt institut i en annan medlemsstat.

Samordnande tillsynsmyndigheter för moder institut inom EU och institut som kontrolleras av finansiella moderholdingföretag inom EU eller blandade finansiella moderholdingföretag inom EU ska särskilt förse de behöriga myndigheter i andra medlemsstater som utövar tillsyn över dotterföretag till dessa moderföretag med alla relevant upplysningar. När man fastställer hur omfattande de relevanta upplysningarna ska vara, ska hänsyn tas till dotterföretagens betydelse inom det finansiella systemet i respektive medlemsstat.

De väsentliga upplysningar som avses i första stycket ska särskilt omfatta följande:

a) En beskrivning av gruppens rättsliga struktur och styrningsstruktur, inbegripet organisationsstrukturen, som ska omfatta alla reglerade enheter, icke reglerade enheter, icke reglerade dotterföretag och betydande filialer som ingår i gruppen, moderföretagen enligt artiklarna 14.3, 74.1 och 109.2

samt de behöriga myndigheter som ansvarar för tillsynen över de reglerade enheterna i gruppen.

- b) Förfaranden för att inhämta upplysningar från de institut som ingår i en grupp samt för kontroll av dessa upplysningar.
- c) Negativ utveckling i institut eller andra enheter inom en grupp som kan få allvarliga följder för instituten.
- d) Betydande sanktioner och extraordinära åtgärder som de behöriga myndigheterna genomfört i enlighet med detta direktiv, däribland åläggande av ett specifikt kapitalbaskrav enligt artikel 104 och av begränsningar i användningen av internmätningsmetoder för beräkning av kapitalbaskraven enligt artikel 312.2 i förordning (EU) nr 575/2013.

2. De behöriga myndigheterna får vända sig till EBA i följande situationer:

- a) En behörig myndighet inte har lämnat väsentlig information.
- b) En begäran om samarbete, i synnerhet när det gäller utbyte av relevanta uppgifter, har avslagits eller har inte lett till åtgärder inom rimlig tid.

Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 258 i EUF-fördraget får EBA agera i enlighet med sina befogenheter enligt artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010.

EBA får också på eget initiativ bistå de behöriga myndigheterna med att utveckla en samstämmig samlingspraxis i enlighet med artikel 19.1 andra stycket i den förordningen.

3. De behöriga myndigheter som ansvarar för tillsynen över institut som kontrolleras av ett moder institut inom EU ska alltid när det är möjligt vända sig till den samordnande tillsynsmyndigheten när de behöver upplysningar som den samordnande tillsynsmyndigheten redan kan ha tillgång till när det gäller genomförandet av de metoder och strategier som fastställs i detta direktiv och förordning (EU) nr 575/2013.

4. De behöriga myndigheterna ska innan de fattar beslut samråda om följande frågor, i den utsträckning som besluten är av betydelse för andra behöriga myndigheters tillsynsuppdrag:

- a) Sådana förändringar av ägar-, organisations- eller ledningsstrukturen i kreditinstitut inom en grupp som kräver de behöriga myndigheternas godkännande eller tillstånd.

b) Betydande sanktioner och extraordinära åtgärder som de behöriga myndigheterna har genomfört, inbegripet åläggande av ett särskilt kapitalbaskrav enligt artikel 104 och av begränsningar i användningen av internmätningmetoder för beräkning av kapitalbaskravet enligt artikel 312.2 i förordning (EU) nr 575/2013

I frågor som avses i led b ska den samordnande tillsynsmyndigheten alltid rådfrågas.

En behörig myndighet får dock besluta att inte rådfråga andra behöriga myndigheter i brådskande fall eller i fall där samrådet kan äventyra verkan av dess beslut. I sådana fall ska den behöriga myndigheten utan dröjsmål underrätta de övriga behöriga myndigheterna efter att ha fattat sitt beslut.

Artikel 118

Kontroll av information rörande enheter i andra medlemsstater

Om de behöriga myndigheterna i en medlemsstat vid tillämpning av detta direktiv och förordning (EU) nr 575/2013 i ett särskilt fall vill kontrollera uppgifter om ett institut, ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag, ett finansiellt institut, ett anknutet företag, ett holdingföretag med blandad verksamhet, ett dotterföretag som avses i artikel 125 eller ett dotterföretag som avses i artikel 119.3 och institutet eller företaget är beläget i en annan medlemsstat, ska de begära att de behöriga myndigheterna i den andra medlemsstaten genomför denna kontroll. De myndigheter som mottar en sådan begäran ska inom ramen för sina befogenheter agera, antingen genom att själva utföra kontrollen eller genom att tillåta att de myndigheter som begärt kontrollen utför den, eller genom att tillåta en revisor eller expert utför den. Om den behöriga myndighet som har lämnat begäran inte själv genomför kontrollen får denna myndighet om den så önskar delta i den.

Avsnitt II

Finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag och holdingföretag med blandad verksamhet

Artikel 119

Inkluderande av holdingföretag i gruppbaserad tillsyn

1. Medlemsstaterna ska när det är lämpligt besluta om de åtgärder som behövs för att finansiella holdingföretag och blandade finansiella holdingföretag ska omfattas av bestämmelserna om gruppbaserad tillsyn.

2. Om ett dotterföretag som är ett institut är undantaget från reglerna om gruppbaserad tillsyn i något av de fall som avses i artikel 19 i förordning (EU) nr 575/2013, får de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där dotterföretaget är beläget begära information från moderföretaget som kan underlätta tillsynen över det dotterföretaget.

3. Medlemsstaterna ska göra det möjligt för de behöriga myndigheter som har ansvaret för den gruppbaserade tillsynen att begära sådan information som avses i artikel 122 från dotterföretag till ett institut eller ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag som inte omfattas av bestämmelserna om gruppbaserad tillsyn. I ett sådant fall ska förfarandena för att förmedla och kontrollera information enligt den artikeln gälla.

Artikel 120

Tillsyn av blandade finansiella holdingföretag

1. När ett blandat finansiellt holdingföretag är föremål för motsvarande bestämmelser enligt detta direktiv och direktiv 2002/87/EG, särskilt när det gäller riskbaserad tillsyn, kan den samordnande tillsynsmyndigheten efter samråd med andra behöriga myndigheter med ansvar för tillsyn av dotterföretag endast tillämpa direktiv 2002/87/EG på det blandade finansiella holdingföretaget.

2. När ett blandat finansiellt holdingföretag är föremål för motsvarande bestämmelser i detta direktiv och direktiv 2009/138/EG, särskilt när det gäller riskbaserad tillsyn, kan den samordnande tillsynsmyndigheten, i samförstånd med grupptillsynsmyndigheter för försäkringssektorn, på det blandade finansiella holdingföretaget tillämpa endast bestämmelserna i det här direktivet avseende den mest betydande finansiella sektorn enligt definitionen i artikel 3.2 i direktiv 2002/87/EG.

3. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska underrätta EBA och Eiopa om de beslut som fattats enligt punkterna 1 och 2.

4. EBA, Eiopa och Esma ska, genom den gemensamma kommitté som avses i artikel 54 i förordningarna (EU) nr 1093/2010, (EU) nr 1094/2010 och (EU) nr 1095/2010, utarbeta riktlinjer för konvergerande tillsynspraxis och ska inom tre år från det att dessa riktlinjer antas utarbeta förslag till tekniska standarder i samma syfte.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordningarna (EU) nr 1093/2010, (EU) nr 1094/2010 och (EU) nr 1095/2010.

Artikel 121

Ledningens kvalifikationer

Medlemsstaterna ska kräva att medlemmarna i ett finansiellt holdingföretags eller ett blandat finansiellt holdingföretags ledningsorgan har tillräckligt gott anseende och tillräckliga kunskaper, färdigheter och erfarenheter i enlighet med artikel 91.1 för att kunna fullgöra sina åligganden, med beaktande av det finansiella holdingbolagets eller det blandade finansiella holdingföretagets särskilda roll.

*Artikel 122***Begäran om information och inspektioner**

1. I avvaktan på att konsolideringsmetoderna samordnas ytterligare ska medlemsstaterna föreskriva att de behöriga myndigheter som ansvarar för auktorisation och tillsyn av ett eller flera institut vars moderföretag är ett holdingföretag med blandad verksamhet ska kräva att moderföretaget och dotterföretagen lämnar sådan information som kan vara av betydelse för tillsynen av dotterföretag som är institut; de behöriga myndigheterna kan inhämta informationen antingen direkt från moderföretaget och dotterföretagen eller via dotterföretag som är institut.

2. Medlemsstaterna ska fastställa att deras behöriga myndigheter, antingen själva eller genom externa granskare, kan företa inspektion på plats för att kontrollera de uppgifter som lämnats av holdingföretag med blandad verksamhet och deras dotterföretag. Om ett holdingföretag med blandad verksamhet eller ett av dess dotterföretag är ett försäkringsföretag får också förfarandet i artikel 125 användas. Om ett holdingföretag med blandad verksamhet eller ett av dess dotterföretag är beläget i en annan medlemsstat än ett dotterföretag som är ett institut ska kontroll på plats av uppgifter genomföras i enlighet med förfarandet i artikel 118.

*Artikel 123***Tillsyn**

1. Utan att det påverkar tillämpningen av del fyra i förordning (EU) nr 575/2013 ska medlemsstaterna i fall där moderföretaget till ett eller flera institut är ett holdingföretag med blandad verksamhet se till att de behöriga myndigheter som ansvarar för tillsynen av dessa institut utövar allmän tillsyn av transaktioner mellan institutet och holdingföretaget med blandad verksamhet och dess dotterföretag.

2. De behöriga myndigheterna ska kräva att instituten följer adekvata processer för riskhantering och rutiner för intern kontroll, inbegripet sunda rapporterings- och redovisningsförfaranden, för att på ett lämpligt sätt identifiera, mäta, övervaka och kontrollera transaktionerna med institutens moderholdingföretag med blandad verksamhet och dess dotterföretag. De behöriga myndigheterna ska kräva att instituten rapporterar varje annan betydande transaktion med dessa enheter utom den transaktion som avses i artikel 394 i förordning (EU) nr 575/2013. Dessa förfaranden och betydande transaktioner ska övervakas av de behöriga myndigheterna.

*Artikel 124***Utbyte av information**

1. Medlemsstaterna ska se till att det inte finns några rättsliga hinder för utbyte av information mellan företag som

omfattas av den gruppbaseade tillsynen, holdingföretag med blandad verksamhet och deras dotterföretag samt dotterföretag som avses i artikel 119.3 när det gäller information som är av betydelse för tillsyn i enlighet med artikel 110 och kapitel 3.

2. När ett moderföretag har ett dotterinstitut i en annan medlemsstat ska de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna utbyta information som är av betydelse för att möjliggöra eller underlätta gruppbasead tillsyn.

Om de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där moderföretaget är beläget inte själva utövar gruppbasead tillsyn enligt artikel 111, kan de anmodas av de behöriga myndigheter som ansvarar för sådan tillsyn att av moderföretaget begära information som är av betydelse för den gruppbaseade tillsynen och att överföra informationen till myndigheterna i fråga.

3. Medlemsstaterna ska tillåta sina behöriga myndigheter att utbyta sådan information som anges i punkt 2, varvid ska gälla att inhämtande av eller förfogande över information avseende finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag, finansiella institut eller anknutna företag inte ska innebära att de behöriga myndigheterna har någon skyldighet att utöva tillsyn över dessa enskilda institut eller företag.

På liknande sätt ska medlemsstaterna tillåta sina behöriga myndigheter att utbyta sådan information som anges i artikel 122, varvid ska gälla att inhämtande av eller förfogande över information inte ska innebära att de behöriga myndigheterna har någon skyldighet att utöva tillsyn över holdingföretag med blandad verksamhet och deras dotterföretag som inte är kreditinstitut eller sådana dotterföretag som avses i artikel 119.3.

*Artikel 125***Samarbete**

1. Om ett institut, ett finansiellt holdingföretag, blandat finansiellt holdingföretag eller ett holdingföretag med blandad verksamhet kontrollerar ett eller flera dotterföretag som är försäkringsföretag eller andra företag som tillhandahåller investeringstjänster som kräver auktorisation, ska det finnas ett nära samarbete mellan de behöriga myndigheterna och de myndigheter som bemyndigats att utöva den offentliga tillsynen över försäkringsföretag eller över andra företag som tillhandahåller investeringstjänster. Utan att det påverkar respektive myndighets ansvar ska dessa myndigheter förse varandra med all information som är ägnade att underlätta deras uppdrag och tillåta tillsyn av verksamheten och den finansiella ställningen i de företag som de övervakar.

2. Den information som erhålls inom ramen för gruppbase-rad tillsyn och särskilt allt sådant informationsutbyte mellan behöriga myndigheter som föreskrivs i detta direktiv ska omfattas av krav avseende tystnadsplikt som är minst likvärdiga med dem som avses i artikel 53.1 i detta direktiv för kreditinstitut eller direktiv 2004/39/EG för värdepappersföretag.

3. De behöriga myndigheter som ansvarar för gruppbase-rad tillsyn ska upprätta förteckningar över sådana finansiella holdingföretag eller blandade finansiella holdingföretag som avses i artikel 11 i förordning (EU) nr 575/2013. Dessa förteckningar ska överlämnas till de behöriga myndigheterna i andra medlemsstater, till EBA och till kommissionen.

Artikel 126

Sanktioner

Enligt kapitel 1 avsnitt IV i den här avdelningen ska medlemsstaterna se till att administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder som syftar till att stoppa konstaterade överträdelser eller avlägsna orsakerna till dem kan vidtas mot finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag och holdingföretag med blandad verksamhet eller mot deras ledning för överträdelser av lagar och andra författningar som antagits för införlivandet av det här kapitlet.

Artikel 127

Bedömning av om tredjeländers gruppbase-rad tillsyn är likvärdig

1. Om ett institut vars moderföretag är ett institut eller ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor i ett tredjeland inte är föremål för gruppbase-rad tillsyn enligt artikel 111, ska de behöriga myndigheterna bedöma huruvida institutet är föremål för en sådan gruppbase-rad tillsyn av en tillsynsmyndighet i ett tredjeland som är likvärdig med den tillsyn som styrs av de principer som anges i detta direktiv och kraven i del ett avdelning II kapitel 2 i förordning (EU) nr 575/2013.

Bedömningen ska utföras av den behöriga myndighet som skulle vara ansvarig för den gruppbase-rad tillsynen om punkt 3 hade varit tillämplig, på begäran av moderföretaget eller av någon av de reglerade enheter som auktoriserats i unionen eller på eget initiativ. Denna behöriga myndighet ska samråda med de andra berörda behöriga myndigheterna.

2. Kommissionen får begära att europeiska bankkommittén ger allmän vägledning om huruvida det är sannolikt att de system för gruppbase-rad tillsyn som tillämpas av behöriga tillsynsmyndigheter i ett tredjeland kommer att uppfylla de mål för gruppbase-rad tillsyn som fastställs i detta kapitel, när det gäller institut vars moderföretag har sitt huvudkontor i ett tredjeland. Europeiska bankkommittén ska fortsätta att se över all sådan vägledning och beakta varje förändring i de system för gruppbase-rad tillsyn som tillämpas av sådana behöriga myndigheter.

EBA ska bistå kommissionen och europeiska bankkommittén med utförandet av dessa uppgifter, vilket också inbegriper bedömning av huruvida vägledningen bör uppdateras.

Den behöriga myndighet som utför den bedömning som avses i punkt 1 första stycket ska beakta all sådan vägledning. För detta ändamål ska den behöriga myndigheten samråda med EBA innan den fattar beslut.

3. I avsaknad av sådan likvärdig tillsyn ska medlemsstaterna tillämpa detta direktiv och förordning (EU) nr 575/2013 i tillämpliga delar även på institutet eller tillåta att deras behöriga myndigheter använder andra lämpliga tillsynsmetoder som uppfyller målen för gruppbase-rad tillsyn av institut.

Den behöriga myndighet som skulle vara ansvarig för gruppbase-rad tillsyn ska efter samråd med andra berörda behöriga myndigheter godkänna dessa tillsynstekniker.

De behöriga myndigheterna kan särskilt kräva att det inrättas ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor inom unionen, och tillämpa bestämmelserna om gruppbase-rad tillsyn på det finansiella holdingföretagets ställning på grupp-nivå eller på ställningen på grupp-nivå för instituten i det blandade finansiella holdingföretaget.

Tillsynsteknikerna ska utformas så att de uppfyller de mål för gruppbase-rad tillsyn som fastställs i detta kapitel och ska anmälas till de andra berörda behöriga myndigheterna, EBA och kommissionen.

KAPITEL 4

Kapitalbuffertar

Avsnitt I

Buffertar

Artikel 128

Definitioner

I detta kapitel gäller följande definitioner:

- 1) kapitalkonserveringsbuffert: den kapitalbas som ett institut måste upprätthålla i enlighet med artikel 129,
- 2) institutspecifik kontracyklisk kapitalbuffert: den kapitalbas som ett institut måste upprätthålla i enlighet med artikel 130,

- 3) buffert för globala systemviktiga institut: den kapitalbas som måste upprätthållas i enlighet med artikel 131.4.
- 4) buffert för andra systemviktiga institut: den kapitalbas som kan upprätthållas i enlighet med artikel 131.5.
- 5) systemriskbuffert: den kapitalbas som ett institut måste eller kan bli tvungen att upprätthålla i enlighet med artikel 133.
- 6) kombinerat buffertkrav: det totala kärnprimärkapital som krävs för att uppfylla kravet om en kapitalkonserveringsbuffert utökad, i tillämpliga fall, med följande:
 - a) En institutspecifik kontracyklisk kapitalbuffert.
 - b) Buffert för globala systemviktiga institut.
 - c) Buffert för andra systemviktiga institut.
 - d) En systemriskbuffert.
- 7) kontracykliskt buffertvärde: det värde som instituten måste tillämpa för att beräkna sin institutspecifika kontracykliska kapitalbuffert och som fastställs i enlighet med artikel 136 eller artikel 137 eller av en behörig myndighet i ett tredjeland, beroende på situationen,
- 8) nationellt auktoriserat institut: ett institut som har auktoriserats i medlemsstaten och för vilket en särskilt utsedd myndighet är ansvarig för att fastställa det kontracykliska buffertvärdet,
- 9) buffertriktvärde: ett referensbuffertvärde beräknat i enlighet med de principer som anges i artikel 135.1.

Detta kapitel ska inte gälla för värdepappersföretag som inte auktoriserats för tillhandahållande av de investeringstjänster som anges i punkterna 3 och 6 i avsnitt A i bilaga I till direktiv 2004/39/EG.

Artikel 129

Krav på att upprätthålla en kapitalkonserveringsbuffert

1. Medlemsstaterna ska kräva att instituten utöver det kärnprimärkapital som upprätthålls för uppfyllande av kapitalbaskravet i enlighet med artikel 92 i förordning (EU) nr 575/2013 också upprätthåller en kapitalkonserveringsbuffert i kärnprimärkapital motsvarande 2,5 % av institutets totala riskvägda exponeringsbelopp som beräknas i enlighet med artikel 92.3 i den förordningen på individuell nivå och på grupp-

nivå, beroende på vad som är tillämpligt enligt del ett avdelning II i den förordningen.

2. Med avvikelser från punkt 1 får en medlemsstat undanta små och medelstora värdepappersföretag från kraven i den punkten, om inte ett sådant undantag utgör ett hot mot stabiliteten i de finansiella systemet i den medlemsstaten.

Beslutet om tillämpning av ett sådant undantag ska vara fullständigt motiverat och innehålla en förklaring till varför undantaget inte hotar stabiliteten i det finansiella systemet i den medlemsstaten och en exakt definition av de små och medelstora värdepappersföretag som omfattas av undantaget.

Medlemsstater som beslutar att tillämpa ett sådant undantag ska meddela detta till kommissionen, ESRB, EBA och de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna.

3. Vid tillämpning av punkt 2 ska medlemsstaten utse den myndighet som ansvarar för tillämpningen av denna artikel. Den myndigheten ska vara den behöriga eller den utsedda myndigheten.

4. Vid tillämpning av punkt 2 ska värdepappersföretag kategoriseras som stora eller medelstora i enlighet med kommissionens rekommendation 2003/261/EG av den 6 maj 2003 om definitionen av mikroföretag samt små och medelstora företag⁽¹⁾.

5. Instituterna ska inte använda kärnprimärkapital som upprätthålls för uppfyllande av kraven i punkt 1 i den här artikeln i syfte att uppfylla krav i enlighet med artikel 104.

6. Om ett institut inte klarar att uppfylla kravet i punkt 1 i denna artikel fullt ut ska det omfattas av utdelningsrestriktioner i enlighet med artikel 141.2 och 141.3.

Artikel 130

Krav på att upprätthålla en institutspecifik kontracyklisk kapitalbuffert

1. Medlemsstaterna ska kräva att instituten upprätthåller en institutspecifik kontracyklisk kapitalbuffert motsvarande institutets totala riskvägda exponeringsbelopp som beräknas i enlighet med artikel 92.3 i förordning (EU) nr 575/2013, och multipliceras med det viktade genomsnittet av de kontracykliska buffertvärden som beräknas i enlighet med artikel 140 i detta direktiv på individuell nivå och på grupp-nivå, beroende på vad som är tillämpligt enligt del ett avdelning II i den förordningen.

⁽¹⁾ EUT L 124, 20.5.2003, s. 36.

2. Med avvikelse från punkt 1 får en medlemsstat undanta små och medelstora värdepappersföretag från kraven i den punkten, om inte ett sådant undantag hotar stabiliteten i det finansiella systemet i den medlemsstaten.

Beslutet om tillämpning av ett sådant undantag ska vara fullständigt motiverat och innehålla en förklaring till varför undantaget inte hotar stabiliteten i det finansiella systemet i den medlemsstaten och en exakt definition av de små och medelstora värdepappersföretag som omfattas av undantaget.

Den medlemsstat som beslutar att tillämpa ett sådant undantag ska meddela detta till kommissionen, ESRB, EBA och de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna.

3. Vid tillämpning av punkt 2 ska medlemsstaterna utse den myndighet som ansvarar för tillämpningen av denna artikel. Den myndigheten ska vara den behöriga myndigheten eller den utsedda myndigheten.

4. Vid tillämpning av punkt 2 ska värdepappersföretag kategoriseras som stora och medelstora i enlighet med rekommendation 2003/261/EG.

5. Instituterna ska uppfylla kravet i punkt 1 med kärnprimärkapital som inte får vara en del av sådant kärnprimärkapital som upprätthålls för uppfyllande av kapitalbaskravet i enlighet med artikel 92 i förordning (EU) nr 575/2013, kravet på upprätthållande av en kapitalkonserveringsbuffert i enlighet med artikel 129 i detta direktiv eller något annat krav i artikel 104 i detta direktiv.

6. Om ett institut inte klarar att uppfylla kravet i punkt 1 i denna artikel fullt ut ska det omfattas av utdelningsrestriktioner enligt artikel 141.2 och 141.3.

Artikel 131

Globala och andra systemviktiga institut

1. Myndigheterna ska utse den myndighet som ansvarar för att på gruppnivå identifiera globala systemviktiga institut, och, på individuell nivå, gruppnivå eller undergruppsnivå, beroende på vad som är tillämpligt, andra systemviktiga institut som är auktoriserade inom deras jurisdiktion. Den myndigheten ska vara den behöriga eller den utsedda myndigheten. Medlemsstaterna får utse fler än en myndighet. De globala systemviktiga instituten ska vara ett moderinstitut inom EU, ett finansiellt moderholdingföretag inom EU, ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EU eller ett institut. De globala systemviktiga instituten får inte vara ett institut som är ett dotterföretag till ett moderinstitut inom EU, ett finansiellt moderholdingföretag inom EU eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag

inom EU. De andra systemviktiga företagen ska vara ett moderinstitut inom EU, ett finansiellt moderholdingföretag inom EU, ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EU eller ett institut.

2. Metoden för identifiering av globala systemviktiga institut ska bygga på följande kategorier:

- a) Gruppens storlek.
- b) Graden av gruppens sammanlänkning med det finansiella systemet.
- c) Möjligheten att ersätta de tjänster eller den finansiella infrastruktur som gruppen tillhandahåller.
- d) Gruppens komplexitet.
- e) Gruppens gränsöverskridande verksamhet, inklusive gränsöverskridande verksamhet mellan medlemsstater och mellan en medlemsstat och ett tredjeland.

Varje kategori ska ha samma viktning och bestå av kvantifierbara indikatorer.

Metoden ska innebära att varje bedömd enhet som avses i punkt 1 ges ett totalt poängtal, som gör det möjligt att fastställa om enheten är ett globalt systemviktigt institut och placera in det i en underkategori enligt punkt 9.

3. Andra systemviktiga institut ska identifieras i enlighet med punkt 1. Systemviktigheten ska bedömas på grundval av åtminstone ett av följande kriterier:

- a) Storlek.
- b) Betydelsen för unionens eller den relevanta medlemsstatens ekonomi.
- c) Betydelsen av dess gränsöverskridande verksamhet.
- d) Graden av institutets eller gruppens sammanlänkning med det finansiella systemet.

EBA ska senast den 1 januari 2015, efter samråd med ESRB, offentliggöra riktlinjer för de kriterier som ska fastställa villkoren för tillämpning av denna punkt i samband med bedömningen av andra systemviktiga institut. I dessa riktlinjer ska de internationella ramarna för nationella systemviktiga institut samt unionens särdrag och nationella särdrag beaktas.

4. Alla globala systemviktiga institut ska på gruppnivå ha en buffert för globala systemviktiga institut som motsvarar den underkategori där det globala systemviktiga institutet har placerats. Bufferten ska bestå av och komplettera kärnprimärkapitalet.

5. Den behöriga eller den utsedda myndigheten får på gruppnivå, undergruppsnivå eller individuell nivå kräva att varje annat systemviktigt institut har en buffert för andra systemviktiga institut på upp till 2 % av det totala riskvägda exponeringsbeloppet beräknat i enlighet med artikel 92.3 i förordning (EU) nr 575/2013, med beaktande av kriterierna för identifiering av det andra systemviktiga institutet. Den bufferten ska bestå av och komplettera kärnprimärkapitalet.

6. När den behöriga eller den utsedda myndigheten kräver att en riskbuffert för andra systemviktiga institut upprätthålls ska den iakttas följande:

- a) Bufferten för andra systemviktiga institut får inte medföra oproportionella negativa effekter på hela eller delar av det finansiella systemet i andra medlemsstater eller i unionen som helhet och utgöra eller skapa ett hinder för den inre marknads funktion.
- b) Den behöriga eller den utsedda myndigheten måste se över bufferten för andra systemviktiga institut åtminstone varje år.

7. Innan en buffert för andra systemviktiga institut fastställs eller ändras ska den behöriga eller den utsedda myndigheten underrätta kommissionen, ESRB, EBA och behöriga och utsedda myndigheter i berörda medlemsstater en månad innan det beslut som avses i punkt 5 offentliggörs. Den anmälan ska innehålla detaljerade upplysningar om:

- a) De bakomliggande skälen till varför det anses att bufferten för andra systemviktiga institut sannolikt är tillräckligt effektiv och proportionell för att kunna minska risken.
- b) En bedömning av de positiva eller negativa effekter som bufferten för andra systemviktiga institut sannolikt får på den inre marknaden, på grundval av information som medlemsstaterna har tillgång till.
- c) Det buffertvärde för andra systemviktiga institut som medlemsstaterna vill kräva.

8. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 133 och punkt 5 i denna artikel, och om det andra systemviktiga institutet är ett dotterföretag till antingen ett globalt systemviktigt institut eller ett annat systemviktigt institut som är ett moderinstitut inom EU och på gruppnivå omfattas av en buffert för

andra systemviktiga institut, ska den buffert som tillämpas på individuell nivå eller undergruppsnivå för det andra systemviktiga institutet inte överstiga den högre av följande två värden:

- a) 1 % av det riskvägda exponeringsbelopp som beräknas i enlighet med artikel 92.3 i förordning (EU) nr 575/2013.
- b) Det buffertvärde för globala systemviktiga institut eller andra systemviktiga institut som tillämpas för gruppen på gruppnivå.

9. Globala systemviktiga institutet ska delas in i minst fem underkategorier. Den undre gränsen och gränserna mellan de olika underkategorierna bestäms av det med identifieringsmetoden fastställda poängtalet. Gränsvärdena mellan närliggande underkategorier ska tydligt anges och ska följa principen om en konstant linjär ökning av systembetydelse mellan varje underkategori som innebär en linjär ökning av kravet på ytterligare primärkapital, med undantag av den högsta underkategorin. Vid tillämpning av denna punkt avses med systembetydelse den inverkan som ett globalt systemviktigt institut i kris skulle få på den globala finansiella marknaden. Den lägsta underkategorin ska ha en buffert för globala systemviktiga institut på 1 % av det totala riskvägda exponeringsbelopp som beräknas i enlighet med artikel 92.3 i förordning (EU) nr 575/2013 och den buffert som har tilldelats varje underkategori ska stiga i gradier om 0,5 % av det totala riskvägda exponeringsbelopp som beräknas i enlighet med artikel 92.3 i förordning (EU) nr 575/2013 upp till och med den fjärde underkategorin. Den högsta underkategorin avseende buffert för globala systemviktiga institut ska omfattas av en buffert på 3,5 % av det totala riskvägda exponeringsbeloppet enligt artikel 92.3 i förordning (EU) nr 575/2013.

10. Utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 1 och 9 får den behöriga eller den utsedda myndigheten vid utövandet av sund tillsynsbedömning

- a) flytta ett globalt systemviktigt institut från en lägre till en högre underkategori,
- b) placera en enhet som avses i punkt 1 med ett totalt poängtal som är lägre än gränsvärdet för den lägsta underkategorin i den underkategorin eller en högre underkategori, och därmed fastställa att enheten är ett globalt systemviktigt institut.

11. Om den behöriga eller den utsedda myndigheten fattar ett beslut i enlighet med punkt 10 b ska den underrätta EBA om detta och ange en motivering.

12. Den behöriga eller den utsedda myndigheten ska meddela kommissionen, ESRB och EBA namnen på de globala systemviktiga instituten och andra systemviktiga institut och de underkategorier där de globala systemviktiga instituten har placerats, och ska offentliggöra namnen på de systemviktiga instituten. De behöriga eller utsedda myndigheterna ska offentliggöra i vilken underkategori som det globala systemviktiga institutet har placerats.

Den behöriga eller den utsedda myndigheten ska varje år se över identifieringen av globala och andra systemviktiga institut och de globala systemviktiga institutens placering i respektive underkategori och meddela resultatet till det berörda systemviktiga institutet, kommissionen, ESRB och EBA och offentliggöra en uppdaterad förteckning över identifierade systemviktiga institut samt offentliggöra i vilken underkategori som varje identifierat globalt systemviktigt institut har placerats.

13. De systemviktiga instituten ska inte använda kärnprimärkapital som upprätthålls för uppfyllande av kraven i punkterna 4 och 5 i syfte att uppfylla eventuella krav i enlighet med artikel 92 i förordning (EU) nr 575/2013, artiklarna 129 och 130 i detta direktiv och eventuella krav som uppstår i enlighet med artiklarna 102 och 104 i detta direktiv.

14. Om en grupp på gruppnivå omfattas av följande, ska det högre av de båda buffertarna gälla:

- a) En buffert för globala systemviktiga institut och en buffert för andra systemviktiga institut.
- b) En buffert för globala systemviktiga institut, en buffert för andra systemviktiga institut och en systemriskbuffert i enlighet med artikel 133.

Om ett institut, på individuell nivå eller undergruppsnivå omfattas av en buffert för andra systemviktiga institut och en systemriskbuffert i enlighet med artikel 133, ska den högre av de båda gälla.

15. När systemriskbuffert gäller för alla exponeringar i den medlemsstat som fastställer den bufferten för att hantera makrotillsynsrisken i den medlemsstaten, men inte på exponeringar utanför medlemsstaten, ska denna systemriskbuffert, trots vad som sägs i punkt 14, vara kumulativt med de buffertar för andra systemviktiga institut eller globala systemviktiga institut som gäller i enlighet med denna artikel.

16. När punkt 14 är tillämplig och ett institut ingår i en grupp av globala systemviktiga institut eller andra systemviktiga institut, ska detta aldrig innebära att institutet på individuell nivå omfattas av ett kombinerat buffertkrav som är lägre än summan av kapitalkonserveringsbufferten, den kontracykliska kapitalbufferten och det högre av antingen bufferten för andra systemviktiga institut och den systemriskbuffert som gäller på individuell nivå.

17. När punkt 15 är tillämplig och ett institut ingår i en grupp av globala systemviktiga institut eller andra systemviktiga institut, ska detta aldrig innebära att institutet på individuell nivå omfattas av ett kombinerat buffertkrav som är lägre än summan av kapitalkonserveringsbufferten, den kontracykliska

kapitalbufferten och summan av den buffert för andra systemviktiga institut och den systemriskbuffert som gäller på individuell nivå.

18. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att, vid tillämpningen av denna artikel, specificera den metod enligt vilken den behöriga eller den utsedda myndigheten ska identifiera ett moderinstitut inom EU, ett finansiellt holdingföretag inom EU eller ett blandat finansiellt holdingföretag inom EU som ett globalt systemviktigt institut och specificera metoden för fastställande av underkategorier och placeringen av globala systemviktiga institut i underkategorier på grundval av deras systembetydelse och med beaktande av eventuella internationellt överenskomna standarder.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 30 juni 2014.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första och andra styckena i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 132

Rapportering

1. Kommissionen ska senast den 31 december 2015 på grundval av den internationella utvecklingen och EBA:s yttrande förelägga Europaparlamentet och rådet en rapport om möjligheten att utvidga reglerna för globala systemviktiga institut till ytterligare typer av institut inom unionen, om så är lämpligt åtföljd av ett lagstiftningsförslag.

2. Kommissionen ska senast den 31 december 2016, efter samråd med ESRB och EBA, förelägga Europaparlamentet och rådet en rapport om huruvida bestämmelserna om globala systemviktiga institut i artikel 131 bör ändras, om så är lämpligt åtföljd av ett lagstiftningsförslag. I ett sådant förslag ska man vederbörligen beakta den internationella utvecklingen på regleringsområdet och vid behov se över processen för placering av institutspecifika buffertar för andra systemviktiga institut inom en grupp, med beaktande av eventuella negativa effekter på genomförandet av den organisatoriska åtskillnaden inom medlemsstaterna.

Artikel 133

Krav på att upprätthålla en systemriskbuffert

1. Varje medlemsstat får införa en systemriskbuffert i kärnprimärkapital för den finansiella sektorn eller för en eller flera delar av denna sektor för att förhindra och minska långsiktiga strukturella systemrisker eller makrotillsynsrisiker som inte omfattas av förordning (EU) nr 575/2013, som innebär en sådan risk för störningar av det finansiella systemet som kan få allvarliga negativa effekter på det finansiella systemet och den reella ekonomin i en viss medlemsstat.

2. Vid tillämpning av punkt 1 ska medlemsstaten utse den myndighet som ska ansvara för att fastställa systemriskbufferten och identifiera vilka de grupper av institut på vilka den är tillämplig. Denna myndighet ska vara den behöriga eller den utsedda myndigheten.

3. Vid tillämpning av punkt 1 kan det krävas att institut, utöver det kärnprimärkapital som upprätthålls för uppfyllandet av kapitalbaskravet i enlighet med artikel 92 i förordning (EU) nr 575/2013 också upprätthåller en systemriskbuffert i kärnprimärkapital på minst 1 % som bygger på exponeringen som omfattas av en systemriskbuffert i enlighet med punkt 8 i denna artikel på individuell nivå, gruppnivå eller undergruppsnivå i enlighet med del ett avdelning II i den förordningen. Den berörda behöriga eller utsedda myndigheten får kräva att institutet upprätthåller systemriskbufferten på såväl individuella nivå som på gruppnivå.

4. Institutet ska inte använda kärnprimärkapital som upprätthålls för uppfyllande av kraven i punkt 3 i syfte att uppfylla eventuella krav i enlighet med artikel 92 i förordning (EU) nr 575/2013, artiklarna 129 och 130 i detta direktiv och eventuella krav som uppstår i enlighet med artiklarna 102 och 104 i detta direktiv. Om en grupp har identifierats som ett systemviktigt institut som omfattas av en buffert för globala systemviktiga institut eller en buffert för andra systemviktiga institut på gruppnivå i enlighet med artikel 131 också omfattas av en systemriskbuffert på gruppnivå i enlighet med denna artikel ska den högre av bufferterna gälla. Om ett institut på individuell nivå eller undergruppsnivå omfattas av en buffert för andra systemviktiga institut i enlighet med artikel 131 och en systemriskbuffert i enlighet med denna artikel ska den högre av de båda gälla.

5. När en systemriskbuffert gäller alla exponeringar i den medlemsstat som fastställer den bufferten för att hantera makrotillsynsriskerna i den medlemsstaten, men inte på exponeringar utanför medlemsstaten, ska denna systemriskbuffert, trots vad som sägs i punkt 4, vara kumulativt med de buffertar för andra systemviktiga institut eller globala systemviktiga institut som gäller i enlighet med artikel 131.

6. När punkt 4 är tillämplig och ett institut ingår i en grupp eller i en undergrupp där det ingår ett globalt systemviktigt institut eller andra systemviktiga institut, ska det institutet inte, på individuell nivå, anses omfattas av ett kombinerat buffertkrav som är lägre än summan av kapitalkonserveringsbufferten, den kontracykliska kapitalbufferten och den högre av bufferten för andra systemviktiga institut och den systemriskbuffert som gäller för det på individuell nivå.

7. Om punkt 5 gäller och ett institut ingår i en grupp eller i en undergrupp där det ingår ett globalt systemviktigt institut eller andra systemviktiga institut ska det institutet inte, på individuell nivå, anses omfattas av ett kombinerat buffertkrav som

är lägre än summan av kapitalkonserveringsbufferten, den kontracykliska kapitalbufferten och summan av den buffert för andra systemviktiga institut och den systemriskbuffert som gäller för det på individuell nivå.

8. En systemriskbuffert får gälla exponeringar i den medlemsstat där den bufferten fastställs och får också gälla exponeringar i tredjeländer. En systemriskbuffert får också gälla exponeringar i andra medlemsstater om inte annat följer av punkterna 15 och 18.

9. En systemriskbuffert ska gälla alla institut, eller en eller flera delar av dessa institut, för vilka myndigheterna i den berörda medlemsstaten är behöriga i enlighet med detta direktiv, och ska fastställas genom gradvisa eller tilltagande justeringar i steg om 0,5 procentenheter. Olika krav får införas för olika delar av sektorn.

10. När den behöriga eller den utsedda myndigheten kräver att en riskbuffert för andra systemviktiga institut upprätthålls ska den iakttas följande:

- a) En buffert för andra systemviktiga institut får inte medföra oproportionella negativa effekter på hela eller delar av det finansiella systemet i andra medlemsstater eller i unionen som helhet och utgöra eller skapa ett hinder för den inre marknadens funktion.
- b) Den behöriga eller den utsedda myndigheten måste se över bufferten för andra systemviktiga institut åtminstone varje år.

11. Innan ett systemriskbuffertvärde på upp till 3 % fastställs eller ändras ska den behöriga eller den utsedda myndigheten underrätta kommissionen, ESRB, EBA och behöriga och utsedda myndigheter i de berörda medlemsstaterna en månad innan det beslut som avses i punkt 16 offentliggörs. Om bufferten gäller exponeringar i tredjeländer ska den behöriga eller den utsedda myndigheten också underrätta de tillsynsmyndigheterna i dessa tredjeländer. Den anmälan ska innehålla detaljerade upplysningar om

- a) systemrisken eller makrotillsynsriskerna i medlemsstaten i fråga,
- b) orsakerna till att systemriskerna eller makrotillsynsriskerna hotar stabiliteten i det finansiella systemet på nationell nivå som motiverar systemriskbuffertvärdet,
- c) de bakomliggande skälen till varför det anses att systemriskbufferten sannolikt är tillräckligt effektiv och proportionell för att minska risken,

d) en bedömning av systemriskbuffertens sannolika positiva eller negativa effekter på den inre marknaden, på grundval av information som medlemsstaterna har tillgång till,

e) motiveringen till varför inga av de befintliga åtgärderna i detta direktiv eller i förordning (EU) nr 575/2013, med undantag av artikel 458 och 459 i den förordningen, eller i detta direktiv var för sig eller i kombination skulle vara tillräckliga för att hantera den konstaterade makrotillsyns- eller systemrisken med beaktande av dessa åtgärders relativa effektivitet,

f) det systemriskbuffertvärde som medlemsstaterna vill kräva.

12. Innan ett systemriskbuffertvärde på över 3 % fastställs eller ändras ska den behöriga eller den utsedda myndigheten underrätta kommissionen, ESRB, EBA och behöriga och utsedda myndigheter i de berörda medlemsstaterna. Om bufferten gäller exponeringar i tredjeländer ska den behöriga eller den utsedda myndigheten också underrätta tillsynsmyndigheterna i dessa tredjeländer. Dem anmälan ska innehålla detaljerade upplysningar om

a) systemrisken eller makrotillsynsrisken i medlemsstaten i fråga,

b) orsakerna till att systemrisk eller makrotillsynsrisiker hotar stabiliteten i det finansiella systemet på nationell nivå som motiverar systemriskbuffertvärdet,

c) de bakomliggande skälen till varför det anses att systemriskbufferten sannolikt är tillräckligt effektiv och proportionell för att minska risken,

d) en bedömning av systemriskbuffertens sannolika positiva eller negativa effekter på den inre marknaden, på grundval av information medlemsstaterna har tillgång till,

e) motiveringen till varför inga av de befintliga åtgärderna i detta direktiv eller i förordning (EU) nr 575/2013, med undantag av artikel 458 och 459 i den förordningen, var för sig eller i kombination skulle vara tillräckliga för att hantera den konstaterade makrotillsyns- eller systemrisken med beaktande av dessa åtgärders relativa effektivitet,

f) det systemriskbuffertvärde som medlemsstaterna vill kräva.

13. Den behöriga eller den utsedda myndigheten får från och med den 1 januari 2015, och i överensstämmelse med förfarandet i punkt 11, fastställa eller ändra ett systemriskbuffertvärde

som gäller exponeringar i den medlemsstaten och också kan gälla exponeringar i tredjeländer på upp till 5 %. När ett systemriskbuffertvärde på mer än 5 % fastställs eller ändras ska förfarandena i punkt 12 följas.

14. När systemriskbuffertvärdet fastställs till mellan 3 % och 5 % i enlighet med punkt 13, ska den behöriga eller den utsedda myndigheten i den medlemsstat där den bufferten fastställs alltid underrätta kommissionen om detta och invänta kommissionens yttrande innan åtgärderna i fråga antas.

När kommissionens yttrande är negativt ska den behöriga eller den utsedda myndigheten i den medlemsstat där bufferten fastställs rätta sig efter det yttrandet eller förklara varför den inte gör det.

När en del av finanssektorn är ett dotterföretag vars moderföretag är etablerat i en annan medlemsstat ska den behöriga eller den utsedda myndigheten anmäla detta till myndigheterna i de medlemsstaterna, kommissionen och ESRB. Inom en månad från anmälan ska kommissionen och ESRB utfärda en rekommendation om de åtgärder som vidtagits i enlighet med denna punkt. Om myndigheterna är av en annan åsikt, eller om såväl kommissionen som ESRB har avgett ett negativt yttrande, får den behöriga myndigheten eller den utsedda myndigheten hänskjuta frågan till EBA och begära bistånd i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010. Beslutet att fastställa bufferten för dessa exponeringar ska vila till dess att EBA har fattat ett beslut.

15. Inom en månad från den anmälan som avses i punkt 12 ska ESRB avge ett yttrande till kommissionen om huruvida systemriskbufferten bedöms vara lämpligt. EBA får också avge ett yttrande till kommissionen angående bufferten i enlighet med artikel 34.1 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Inom två månader från anmälan ska kommissionen, med beaktande av ESRB:s och EBA:s bedömning, om detta är lämpligt, och om den är övertygad om systemriskbufferten inte medför några oproportionella negativa effekter på hela eller delar av det finansiella systemet i andra medlemsstater eller i unionen som helhet och utgör eller skapar hinder för en välfungerande inre marknad, anta en genomförandeakt som ger den behöriga eller den utsedda myndigheten befogenhet att anta den föreslagna åtgärden.

16. Varje behörig eller utsedd myndighet ska offentliggöra fastställandet av systemriskbufferten på lämplig webbplats. Tillkännagivandet ska åtminstone innehålla följande information:

a) Systemriskbuffertvärdet.

- b) De institut på vilka systemriskbufferten tillämpas.
- c) En motivering tillsystemriskbufferten.
- d) Det datum då instituten måste börja tillämpa den fastställda eller ändrade systemriskbufferten.
- e) Namnen på de länder där exponeringar i dessa länder erkänns i systemriskbufferten.

Om det offentliggörande som avses i led c skulle kunna äventyra stabiliteten i det finansiella systemet ska information enligt led c inte anges i tillkännagivandet.

17. Om ett institut inte klarar att uppfylla kravet i punkt 1 i denna artikel fullt ut ska det omfattas av utdelningsrestriktioner enligt artikel 141.2 och 141.3.

Om tillämpningen av dessa utdelningsrestriktioner leder till en otillfredsställande förstärkning av institutets kärnprimärkapital mot bakgrund av den relevanta systemrisken, får de behöriga myndigheterna vidta ytterligare åtgärder i enlighet med artikel 64.

18. Efter den anmälan som avses i punkt 11 får medlemsstaterna tillämpa bufferten på alla exponeringar. Om en behörig eller en utsedd myndighet beslutar att fastställa en buffert på upp till 3 % på grundval av exponeringar i andra medlemsstater ska samma buffert fastställas för alla exponeringar inom unionen.

Artikel 134

Erkännande av ett systemriskbuffertvärde

- Andra medlemsstater får erkänna ett systemriskbuffertvärde som fastställts i enlighet med artikel 133 och får tillämpa det buffertvärdet för nationellt auktoriserade institut för exponeringar i den medlemsstat som fastställt det buffertvärdet.
- Om en medlemsstat erkänner systemriskbuffertvärdet för nationellt auktoriserade institut ska den medlemsstaten underätta kommissionen, ESRB, EBA och den medlemsstat som fastställer detta systemriskbuffertvärde.
- Vid beslut om erkännande av ett systemriskbuffertvärde ska medlemsstaten beakta den information som framlagts av den medlemsstat som fastställt buffertvärdet i enlighet med artikel 133.11, 133.12 eller 133.13.
- Den medlemsstat som fastställt ett systemriskbuffertvärde i enlighet med artikel 133 får uppmana ESRB att utfärda en

rekommendation som avses i artikel 16 i förordningen (EU) nr 1092/2010 till en eller flera medlemsstater som kan erkänna systemriskbuffertvärdet.

Avsnitt II

Fastställande och beräkning av kon- tracykliska kapitalbuffertar

Artikel 135

ESRB:s riktlinjer för fastställandet av kontracykliska buffertvärden

1. ESRB får genom rekommendationer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1092/2010 ge riktlinjer för hur myndigheter som utsetts av medlemsstaterna i enlighet med artikel 136.1 ska fastställa kontracykliska buffertvärden, däribland följande:

a) Principer som ska vägleda utsedda myndigheter när dessa ska bedöma vilket kontracykliskt buffertvärde som är lämpligt och som garanterar att myndigheterna tillämpar en sund strategi avseende relevanta makroekonomiska cykler och främjar ett sunt och konsekvent beslutsfattande i alla medlemsstater.

b) Allmänna riktlinjer för

i) mätning och beräkning av hur kreditgivning som andel av bruttonationalprodukten (BNP) avviker från den långsiktiga utvecklingstrenden,

ii) beräkning av buffertriktvärden i enlighet med artikel 136.2.

c) Vägledning om variabler som anger uppkomsten av en systemomfattande risk relaterad till perioder med alltför stor kredittillväxt i ett finansiellt system, särskilt den relevanta kreditgivningsnivån som andel av BNP och dess avvikelse från den långsiktiga utvecklingstrenden, och om andra relevanta faktorer, däribland behandlingen av ekonomisk utveckling inom enskilda sektorer av ekonomin som kan vara upplysande för de utsedda myndigheterna när de ska fastställa det lämpliga kontracykliska buffertvärdet i enlighet med artikel 136.

d) Vägledning om variabler, inbegripet kvalitativa kriterier, som visar att bufferten bör upprätthållas, minskas eller frigöras helt.

2. När ESRB utfärdar en rekommendation i enlighet med punkt 1 ska nämnden beakta skillnaderna mellan medlemsstaterna och framför allt särdragen hos medlemsstater med små och öppna ekonomier.

3. När ESRB har utfärdat en rekommendation enligt punkt 1 ska nämnden se över den och, om nödvändigt, uppdatera den mot bakgrund av erfarenheterna från fastställandet av buffertar enligt detta direktiv eller av utvecklingen inom internationell överenskommen praxis.

Artikel 136

Fastställande av kontryckliga buffertvärden

1. Varje medlemsstat ska utse en offentlig myndighet eller ett offentligt organ (nedan kallad utsedd myndighet) som ska ansvara för att fastställa det kontryckliga buffertvärdet för den medlemsstaten.

2. Varje utsedd myndighet ska för varje kvartal beräkna ett buffertriktvärde som ska fungera som referensvärde vid myndighetens bedömningar i syfte att fastställa det kontryckliga buffertvärdet i enlighet med punkt 3. Buffertriktvärdet ska på ett relevant sätt återspegla kreditlek och risker som beror på en alltför stor kredittillväxt i medlemsstaten och beakta den nationella ekonomins särdrag. Det ska baseras på avvikelser från den långsiktiga utvecklingstrenden för kreditgivning som andel av BNP, med beaktande av bland annat

a) en indikator på ökningen av kreditgivningsnivåerna inom denna jurisdiktion och särskilt en indikator på förändringar när det gäller kreditgivningen som andel av BNP i den medlemsstaten, och

b) alla gällande ESRB-riktlinjer i enlighet med artikel 135.1 b.

3. Varje utsedd myndighet ska på kvartalsbasis bedöma och fastställa lämpliga kontryckliga buffertvärden för sin medlemsstat, och ska därvid beakta

a) det buffertriktvärde som beräknats i enlighet med punkt 2 och

b) alla gällande ESRB-riktlinjer i enlighet med artikel 135.1 a, c och d och alla rekommendationer som ESRB utfärdat om fastställande av ett buffertvärde,

c) övriga variabler som den utsedda myndigheten anser relevanta för hanteringen av cykliska systemrisker.

4. Det kontryckliga buffertvärdet, uttryckt som procentandel av det totala riskvägda exponeringsbeloppet som beräknas i enlighet med artikel 92.3 i förordning (EU) nr 575/2013 för institut som har kreditexponeringar i den medlemsstaten, ska ligga mellan 0 % och 2,5 % och kalibreras i steg om 0,25 procentenheter eller multipler av 0,25 procentenheter. När så är motiverat på grund av vad som anges i punkt 3 får en utsedd myndighet fastställa ett kontryckligt buffertvärde som är högre än 2,5 % av det totala riskvägda exponeringsbeloppet som beräknas i enlighet med artikel 92.3 i förordning (EU) nr 575/2013 för tillämpningen av artikel 140.2 i detta direktiv.

5. När en utsedd myndighet fastställer ett kontryckligt buffertvärde över noll för första gången eller när en utsedd myndighet därefter höjer det gällande kontryckliga buffertvärdet,

ska den också fastställa den dag från och med vilken instituten måste tillämpa den höjda bufferten vid beräkningen av sin institutspecifika kontryckliga kapitalbuffert. Den dagen ska inte infalla mer än 12 månader efter den dag då det höjda buffertvärdet anmäldes i enlighet med punkt 7. Om dagen infaller mindre än 12 månader efter det att det höjda buffertvärdet anmälts, måste denna kortare tidsfrist för tillämpningen vara motiverad av exceptionella omständigheter.

6. Om en utsedd myndighet sänker det gällande kontryckliga buffertvärdet ska den, oavsett om värdet sänks till noll eller inte, även fastställa en preliminär period under vilken ingen buffertökning väntas. Den preliminära perioden ska dock inte vara bindande för den utsedda myndigheten.

7. Varje utsedd myndighet ska offentliggöra det kvartalsvis fastställda kontryckliga buffertvärdet på sin webbplats. Anmälan ska åtminstone innehålla följande information:

a) Det gällande kontryckliga buffertvärdet.

b) Den aktuella kredittillväxtnivån som andel av BNP och dess avvikelse från den långsiktiga utvecklingstrenden.

c) Det buffertriktvärde som beräknats i enlighet med punkt 2.

d) De bakomliggande skälen till det buffertvärdet.

e) Vid en höjning av buffertvärdet, den dag från och med vilken instituten måste tillämpa det höjda buffertvärdet vid beräkningen av sin institutspecifika kontryckliga kapitalbuffert.

f) När den dag som avses i led e infaller mindre än 12 månader från dagen för anmälan enligt denna punkt, en hänvisning till de exceptionella omständigheter som motiverar en kortare tidsfrist för tillämpningen.

g) Vid en sänkning av buffertvärdet, den preliminära tidsperiod under vilken ingen höjning av buffertvärdet väntas tillsammans med en motivering avseende denna period.

De utsedda myndigheterna ska vidta alla rimliga åtgärder för att tidsmässigt samordna anmälan.

De utsedda myndigheterna ska anmäla varje kvartalsvis fastställande av det kontryckliga buffertvärdet samt den information som anges i leden a–g till ESRB. ESRB ska offentliggöra alla anmälda buffertvärden och tillhörande information på sin webbplats.

Artikel 137

Godkännande av kontryckiska buffertvärden över 2,5 %

1. När en utsedd myndighet, i enlighet med artikel 136.4, eller en berörd tredjelandsmyndighet har fastställt ett kontryckiskt buffertvärde som överstiger 2,5 % av det totala riskvägda exponeringsbeloppet som beräknas i enlighet med artikel 92.3 i förordning (EU) nr 575/2013, kan de andra utsedda myndigheterna godkänna det buffertvärdet för de nationellt auktoriserade institutens beräkning av sina institutspecifika kontryckiska kapitalbuffertar.

2. När en utsedd myndighet i enlighet med punkt 1 i denna artikel godkänner ett buffertvärde som överstiger 2,5 % av det totala riskvägda exponeringsbeloppet som beräknas i enlighet med artikel 92.3 i förordning (EU) nr 575/2013, i enlighet med punkt 1 denna artikel, ska den offentliggöra godkännandet på sin webbplats. Anmälan ska åtminstone innehålla följande information:

- a) Det gällande kontryckiska buffertvärdet.
- b) De medlemsstater eller tredjeländer som ska tillämpa det.
- c) Vid en höjning av buffertvärdet, den dag från och med vilken de institut som är auktoriserade i den utsedda myndighetens medlemsstat måste tillämpa det höjda buffertvärdet vid beräkningen av sin institutspecifika kontryckiska kapitalbuffert.
- d) När den dag som avses i led c infaller mindre än 12 månader från dagen för anmälan enligt denna punkt, en hänvisning till de exceptionella omständigheter som motiverar denna kortare tidsfrist för tillämpningen.

Artikel 138

ESRB:s rekommendation om tredjeländers kontryckiska buffertvärden

ESRB får, i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1092/2010, utfärda en rekommendation till de utsedda myndigheterna om det lämpliga kontryckiska buffertvärdet för exponeringar i det tredjelandet om

- a) inget kontryckiskt buffertvärde har fastställts och offentliggjorts av den berörda tredjelandsmyndigheten för ett tredjeland (nedan kallad berörd tredjelandsmyndighet) där en eller flera unionsinstitut har kreditexponeringar,
- b) ESRB anser att ett kontryckiskt buffertvärde som för ett tredjeland har fastställts och offentliggjorts av den berörda tredjelandsmyndigheten är otillräckligt för att på ett tillfredsställande sätt skydda unionsinstitutet från risker i samband

med en alltför stor kreditväxt i det landet, eller en utsedd myndighet meddelar ESRB att den anser buffertvärdet vara otillräckligt för att uppfylla detta syfte.

Artikel 139

Utsedda myndigheters beslut om tredjeländers kontryckiska buffertvärden

1. Denna artikel ska tillämpas oavsett om ESRB har utfärdat en rekommendation för utsedda myndigheter som avses i artikel 138.

2. Under de omständigheter som avses i artikel 138 a kan de utsedda myndigheterna fastställa det kontryckiska buffertvärdet som nationellt auktoriserade institut måste tillämpa vid beräkningen av sina institutspecifika kontryckiska kapitalbuffertar.

3. När ett kontryckiskt buffertvärde för ett tredjeland har fastställts och offentliggjorts av en berörd tredjelandsmyndighet, kan en utsedd myndighet fastställa ett annat buffertvärde för det tredjelandet för de nationellt auktoriserade institutens beräkning av sina institutspecifika kontryckiska kapitalbuffertar, om dessa skäligen anser att det buffertvärde som fastställts av den berörda tredjelandsmyndigheten är otillräckligt för att på ett tillfredsställande sätt skydda dem mot risker i samband med en alltför stor kreditväxt i det landet.

När en utsedd myndighet utövar befogenheten enligt första stycket ska den inte fastställa ett kontryckiskt buffertvärde som understiger den nivå som fastställts av den berörda tredjelandsmyndigheten förutsatt att buffertvärdet överstiger 2,5 %, uttryckt i procent av det totala riskexponerade beloppet som beräknas i enlighet med artikel 92.3 i förordning (EU) nr 575/2013 i institut som har kreditexponeringar i det tredjelandet.

För att garantera enhetlighet vid fastställandet av buffertvärden för tredjeländer kan ESRB ge rekommendationer på detta område.

4. När en utsedd myndighet fastställer ett kontryckiskt buffertvärde för ett tredjeland i enlighet med punkt 2 eller 3 och detta värde höjer det redan gällande kontryckiska buffertvärdet, ska den utsedda myndigheten fastställa den dag från och med vilken de nationellt auktoriserade instituten måste tillämpa det buffertvärdet vid beräkningen av sin institutspecifika kontryckiska kapitalbuffert. Den dagen får inte infalla mer än 12 månader efter den dag då buffertvärdet anmäls i enlighet med punkt 5. Om den dagen infaller mindre än 12 månader efter det att buffertvärdet anmälts, ska denna kortare tidsfrist för tillämpningen vara motiverad på grund av exceptionella omständigheter.

5. Utsedda myndigheter ska offentliggöra varje fastställande av ett kontryckligt buffertvärde för ett tredjeland i enlighet med punkt 2 eller 3 på sina webbplatser, och ska bifoga följande information:

- a) Det kontryckliga buffertvärdet och det tredjeland för vilket det gäller.
- b) De bakomliggande skälen till det buffertvärdet.
- c) Om buffertvärdet har fastställts över noll för första gången eller vid höjning av buffertvärdet, den dag från och med vilken instituten måste tillämpa det höjda buffertvärdet vid beräkningen av sin institutspecifika kontryckliga kapitalbuffert.
- d) När den dag som avses i led c infaller mindre än 12 månader från dagen för offentliggörandet av fastställandet enligt denna punkt, en hänvisning till de exceptionella omständigheter som motiverar denna kortare tidsfrist för tillämpningen.

Artikel 140

Beräkning av institutspecifika kontryckliga kapitalbuffertvärden

1. Det institutspecifika kontryckliga buffertvärdet ska bestå av det viktade genomsnittet av de kontryckliga buffertvärden som gäller i de jurisdiktioner där institutets berörda kreditexponeringar finns, eller som gäller vid tillämpningen av denna artikel i enlighet med artikel 139.2 eller 139.3.

Medlemsstaterna ska kräva att instituten, när de beräknar det viktade genomsnitt som avses i första stycket, på varje tillämpligt kontryckligt buffertvärde tillämpar de av sina sammanlagda kapitalbaskrav för kreditrisk, fastställda i enlighet med del tre avdelningarna II och III i förordning (EU) nr 575/2013, som rör de berörda kreditexponeringarna på territoriet i fråga, dividerat med de sammanlagda kapitalbaskrav för kreditrisk som rör samtliga av deras berörda kreditexponeringar.

2. Om en utsedd myndighet, i enlighet med artikel 136.4, fastställer ett kontryckligt buffertvärde som överstiger 2,5 % av det totala riskvägda exponeringsbeloppet som beräknas i enlighet med artikel 92.3 i förordning (EU) nr 575/2013, ska medlemsstaterna se till att de nedan angivna buffertvärdena tillämpas på berörda kreditexponeringar i den utsedda myndighetens medlemsstat (nedan kallad medlemsstat A) vid den beräkning som krävs enligt punkt 1 samt, om relevant, vid beräkningen av andelen gruppbaserat kapital för institutet i fråga:

- a) Nationellt auktoriserade institut ska tillämpa det buffertvärde som överstiger 2,5 % av det totala riskvägda exponeringsbeloppet.
- b) Institut som är auktoriserade i en annan medlemsstat ska tillämpa ett kontryckligt buffertvärde på 2,5 % av det totala riskvägda exponeringsbeloppet om den utsedda myndigheten i den medlemsstat där de har auktoriserats inte har godkänt buffertvärdet över 2,5 % i enlighet med artikel 137.1.
- c) Institut som är auktoriserade i en annan medlemsstat ska tillämpa det kontryckliga buffertvärde som fastställts av den utsedda myndigheten i medlemsstat A om den utsedda myndigheten i den medlemsstat där de har auktoriserats har godkänt det buffertvärdet i enlighet med artikel 137.

3. Om det kontryckliga buffertvärde som av en berörd tredjelandsmyndighet fastställts för ett tredjeland överstiger 2,5 % av det totala riskvägda exponeringsbeloppet som beräknas i enlighet med artikel 92.3 i förordning (EU) nr 575/2013, ska medlemsstaterna se till att de nedan angivna buffertvärdena tillämpas på berörda kreditexponeringar i det tredjelandet vid den beräkning som krävs enligt punkt 1 samt, om relevant, vid beräkningen av andelen gruppbaserat kapital för institutet i fråga:

- a) Institut ska tillämpa ett kontryckligt buffertvärde på 2,5 % av det totala riskvägda exponeringsbeloppet om den utsedda myndigheten i den medlemsstat där de har auktoriserats inte har godkänt ett buffertvärde över 2,5 % i enlighet med artikel 137.1.
- b) Institut ska tillämpa det kontryckliga buffertvärde som fastställts av den berörda tredjelandsmyndigheten om den utsedda myndigheten i den medlemsstat där de har auktoriserats har godkänt det buffertvärdet i enlighet med artikel 137.

4. Berörda kreditexponeringar ska innefatta alla andra exponeringsklasser än dem som anges i artikel 112 a-f i förordning (EU) nr 575/2013 och som regleras av följande:

- a) Kapitalbaskraven för kreditrisk enligt del tre avdelning II i den förordningen.
- b) Om exponeringen ingår i handelslagret, kapitalbaskraven för specifik risk enligt del tre avdelning IV kapitel 2 i den förordningen eller tillkommande fallissemangs- och migrationsrisker enligt del tre avdelning IV kapitel 5 i den förordningen.
- c) När exponeringen är en värdepapperisering, kapitalbaskraven enligt del tre avdelning II kapitel 5 i den förordningen.

5. Institut ska ange en berörd kreditexponerings geografiska område i enlighet med tekniska standarder för tillsyn som antagits i enlighet med punkt 7.

6. För den beräkning som krävs enligt punkt 1 ska följande gälla:

- a) Ett kontracykliskt buffertvärde för en medlemsstat ska tillämpas från och med den dag som anges i den information som offentliggörs enligt artikel 136.7 e eller 137.2 c om syftet med det beslutet är att höja buffertvärdet.
- b) Om inte annat följer av led c, ska ett kontracykliskt buffertvärde tillämpas 12 månader efter den dag då ändringen av buffertvärdet anmäldes av den berörda tredjelandsmyndigheten, oavsett om den myndigheten kräver att institut etablerade i det tredjelandet ska tillämpa ändringen inom en kortare period, om syftet med det beslutet är att höja buffertvärdet.
- c) Om den utsedda myndigheten i institutets hemmedlemsstat fastställer det kontracykliska buffertvärdet för ett tredjeland i enlighet med artikel 139.2 eller 139.3 eller godkänner det kontracykliska buffertvärdet för ett tredjeland i enlighet med artikel 137, ska det buffertvärdet tillämpas från och med den dag som anges i den information som offentliggörs enligt artikel 139.5 c eller artikel 137.2 c om syftet med det beslutet är att höja buffertvärdet.
- d) Ett kontracykliskt buffertvärde ska tillämpas omedelbart om syftet med beslutet är att sänka buffertvärdet.

Vid tillämpning av led b ska en ändring av det kontracykliska buffertvärdet för ett tredjeland anses ha anmälts den dag då det offentliggörs av den berörda tredjelandsmyndigheten i enlighet med gällande nationella regler.

7. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som specificerar metoden för angivelse av de berörda kreditexponeringarnas geografiska område enligt punkt 5.

EBA ska lämna in dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 1 januari 2014.

Kommissionen ska delegeras befogenheter att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med förfarandet i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Avsnitt III

Kapitalbevarande åtgärder

Artikel 141

Utdelningsrestriktioner

1. Medlemsstaterna ska förbjuda institut som uppfyller det kombinerade buffertkravet att göra utdelningar kopplade till kärnprimärkapitalet i en utsträckning som skulle minska deras kärnprimärkapital till en nivå där det kombinerade buffertkravet inte längre är uppfyllt.
2. Medlemsstaterna ska kräva att institut som inte uppfyller det kombinerade buffertkravet beräknar sitt högsta utdelningsbara belopp i enlighet med punkt 4 och anmäler detta till den behöriga myndigheten.

Vid tillämpning av första stycket ska medlemsstaterna förbjuda varje sådant institut att vidta någon av nedanstående åtgärder utan att först ha beräknat sitt högsta utdelningsbara belopp:

- a) Göra en utdelning kopplad till kärnprimärkapital.
 - b) Skapa en skyldighet att betala ut rörlig ersättning eller diskretionära pensionsförmåner eller betala ut rörlig ersättning om skyldigheten att betala skapades vid en tidpunkt då institutet inte uppfyllde de kombinerade buffertkraven.
 - c) Göra utbetalningar avseende primärkapitaltillskott.
3. Så länge ett institut inte uppfyller eller så länge det över-skrider sitt kombinerade buffertkrav ska medlemsstaterna förbjuda det att göra utdelningar som överstiger det högsta utdelningsbara belopp som beräknats i enlighet med punkt 4 genom någon av de åtgärder som anges i punkt 2 a, b och c.

4. Medlemsstaterna ska kräva att instituten beräknar det högsta utdelningsbara beloppet genom att multiplicera den summa som beräknats enligt punkt 5 med den faktor som fastställs i enlighet med punkt 6. Det högsta utdelningsbara beloppet ska minskas genom någon av de åtgärder som anges i punkt 2 andra stycket led a, b eller c.

5. Den summa som ska multipliceras i enlighet med punkt 4 ska bestå av

- a) delårsöverskott som inte inräknats i kärnprimärkapitalet enligt artikel 26.2 i förordning (EU) nr 575/2013 och som har genererats efter det senaste beslutet om vinstutdelning eller någon av de åtgärder som avses punkt 2 andra stycket led a, b eller c i den här artikeln

plus

- b) årsöverskott som inte inräknats i kärnprimärkapitalet enligt artikel 26.2 i förordning (EU) nr 575/2013 och som har genererats efter det senaste beslutet om vinstutdelning eller någon av de åtgärder som avses punkt 2 andra stycket led a, b eller c i den här artikeln

$$\text{Undre gräns i kvartilen} = \frac{\text{Kombinerat buffertkrav}}{4} \times (Q_n - 1)$$

$$\text{Övre gräns i kvartilen} = \frac{\text{Kombinerat buffertkrav}}{4} \times Q_n$$

minus

där "Qn" anger ordningstalet för den berörda kvartilen.

- c) belopp som skulle ha erlagts i form av skatt om utdelning inte hade skett på de poster som anges under leden a och b i denna punkt.

7. De restriktioner som införs genom denna artikel ska endast tillämpas på betalningar som leder till en minskning av kärnprimärkapitalet eller en vinstminskning, och endast i fall där ett inställande av betalning eller en utebliven betalning inte innebär fallissemang eller utgör ett villkor för att inleda det insolvensförfarande som är tillämpligt för institutet.

6. Faktorn ska bestämmas enligt följande:

8. När ett institut inte uppfyller det kombinerade buffertkravet och har för avsikt att ge utdelning på utdelningsbar vinst eller vidta en åtgärd enligt punkt 2 andra stycket led a, b och c ska den underrätta den behöriga myndigheten och lämna följande information:

- a) När det kärnprimärkapital som upprätthålls av institutet och som inte används för att uppfylla kapitalbaskravet i enlighet med artikel 92.1 c i förordning (EU) nr 575/2013, uttryckt som procent av det totala riskvägda exponeringsbeloppet som beräknas i enlighet med artikel 92.3 i den förordningen, ligger inom det kombinerade buffertkravets första (dvs. lägsta) kvartil, ska faktorn vara 0.

- a) Det kapital som innehas av institutet, indelat enligt följande:

i) Kärnprimärkapital.

ii) Övrigt primärkapital för kapitaltäckningsändamål.

iii) Supplementärt kapital.

- b) När det kärnprimärkapital som upprätthålls av institutet och som inte används för att uppfylla kapitalbaskravet i enlighet med artikel 92.1 c i förordning (EU) nr 575/2013, uttryckt som procent av det totala riskvägda exponeringsbeloppet som beräknas i enlighet med artikel 92.3 i den förordningen, ligger inom det kombinerade buffertkravets andra kvartil, ska faktorn vara 0,2.

- b) Beloppet för institutets delårs- och årsöverskott.

- c) När det kärnprimärkapital som upprätthålls av institutet och som inte används för att uppfylla kapitalbaskravet i enlighet med artikel 92.1 c i förordning (EU) nr 575/2013, uttryckt som procent av det totala riskvägda exponeringsbeloppet som beräknas i enlighet med artikel 92.3 i den förordningen, ligger inom det kombinerade buffertkravets tredje kvartil, ska faktorn vara 0,4.

- c) Det högsta utdelningsbara beloppet beräknat i enlighet med punkt 4.

- d) Det belopp utdelningsbar vinst som institutet har för avsikt att fördela mellan följande:

i) Utdelningsbetalningar.

ii) Inlösen.

iii) Utbetalningar avseende primärkapitalstillskott

- d) När det kärnprimärkapital som upprätthålls av institutet och som inte används för att uppfylla kapitalbaskravet i enlighet med artikel 92.1 c i förordning (EU) nr 575/2013, uttryckt som procent av det totala riskvägda exponeringsbeloppet som beräknas i enlighet med artikel 92.3 i den förordningen, ligger inom det kombinerade buffertkravets första (dvs. högsta) kvartil, ska faktorn vara 0,6.

iv) Utbetalning av rörlig ersättning eller diskretionära pensionsförmåner, oavsett om det sker genom att en ny skyldighet att betala skapas eller det rör sig om en betalning enligt en skyldighet att betala som uppstått vid en tidpunkt då institutet inte uppfyllde sina kombinerade buffertkrav.

De undre och övre gränserna i varje kvartil i det kombinerade buffertkravet ska beräknas enligt följande:

9. Institutet ska vidta åtgärder för att se till att beloppet för utdelningsbar vinst och det högsta utdelningsbara beloppet beräknas på ett riktigt sätt, och ska på begäran kunna styrka riktigheten för den behöriga myndigheten.

10. Vid tillämpning av punkterna 1 och 2 ska en utdelning kopplad till kärnprimärkapital omfatta följande:

- a) En utbetalning i form av kontant utdelning.
- b) En utdelning av helt eller delvis betalda fondaktier eller andra kapitalinstrument som avses i artikel 26.1 a i förordning (EU) nr 575/2013.
- c) Inlösen eller uppköp av egna aktier eller andelar eller andra kapitalinstrument som avses i artikel 26.1 a i den förordningen.
- d) Återbetalning av belopp som utbetalats med anknytning till kapitalinstrument som avses i artikel 26.1 a i den förordningen.
- e) En utdelning av poster som avses i artikel 26.1 b–e i den förordningen.

Artikel 142

Kapitalkonserveringsplan

1. När ett institut inte uppfyller sitt kombinerade buffertkrav ska det utarbeta en kapitalkonserveringsplan och lägga fram den för den behöriga myndigheten senast fem arbetsdagar efter den dag då det konstaterade att det inte uppfyllde kravet, om inte den behöriga myndigheten beviljar en längre frist upp till tio dagar.

De behöriga myndigheterna ska endast bevilja sådana tillstånd med utgångspunkt från den enskilda situationen för ett kreditinstitut och med beaktande av omfattningen av och komplexiteten i kreditinstitutets verksamhet.

2. Kapitalkonserveringsplanen ska omfatta följande:

- a) Estimat av inkomster och utgifter och en prognos för balansräkningen.
- b) Åtgärder för att öka institutets kapitalrelation.
- c) En plan och tidsram för att öka kapitalbasen med målet att uppfylla det kombinerade buffertkravet fullt ut.

d) All övrig information som den behöriga myndigheten anser nödvändig för att göra den utvärdering som krävs enligt punkt 3.

3. Den behöriga myndigheten ska utvärdera kapitalkonserveringsplanen och ska endast godkänna planen om den anser att det är sannolikt att planen, om den genomförs, kommer att leda till att kapital bevaras eller mobiliseras i tillräcklig grad för att institutet ska kunna uppfylla sitt kombinerade buffertkrav inom en tid som den behöriga myndigheten anser lämplig.

4. Om den behöriga myndigheten inte godkänner kapitalkonserveringsplanen i enlighet med punkt 3 ska den vidta någon av, eller båda, följande åtgärder:

- a) Kräva att institutet ökar sin kapitalbas till angivna nivåer inom specificerade perioder.
- b) Utöva sina befogenheter enligt artikel 102 i syfte att införa strängare restriktioner för utdelning än vad som krävs enligt artikel 141.

AVDELNING VIII

OFFENTLIGGÖRANDE AV DE BEHÖRIGA MYNDIGHETERNA

Artikel 143

Allmänna krav på offentliggörande

1. De behöriga myndigheterna ska offentliggöra upplysningar om följande:

- a) Texterna till de lagar och andra författningar samt den allmänna vägledning som antas i deras medlemsstater på området reglering av institut.
- b) Hur de alternativ och det handlingsutrymme som ges genom unionsrätten har utnyttjats.
- c) De allmänna kriterier och metoder som de använder för den översyn och utvärdering som avses i artikel 97.
- d) Utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i avdelning VII kapitel 1 avsnitt II i detta direktiv och artiklarna 54 och 58 i direktiv 2004/39/EG, aggregerade statistiska data om centrala aspekter av hur tillsynsregelverket tillämpas i varje medlemsstat, inklusive antalet och karaktären för de tillsynsåtgärder som har vidtagits enligt artikel 102.1 a och de administrativa sanktioner som har vidtagits i enlighet med artikel 65.

2. De upplysningar som offentliggörs i enlighet med punkt 1 ska vara tillräckliga för att göra det möjligt att på ett meningsfullt sätt jämföra de tillvägagångssätt som de behöriga myndigheterna i de olika medlemsstaterna har valt. Upplysningarna ska offentliggöras i ett gemensamt format och uppdateras regelbundet. Upplysningarna ska vara tillgängliga på en och samma webbplats.

3. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att fastställa format, struktur, innehållsförteckningar och årligt datum för offentliggörande för informationen i punkt 1.

EBA ska lämna in dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 1 januari 2014.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 144

Särskilda krav på offentliggörande

1. Vid tillämpning av del fem i förordning (EU) nr 575/2013 ska de behöriga myndigheterna offentliggöra följande information:

- a) De allmänna kriterier och metoder som har antagits för att granska efterlevnaden av artiklarna 405–409 i förordning (EU) nr 575/2013.
- b) Utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i avdelning VII kapitel 1 avsnitt II, en sammanfattande beskrivning av resultatet av tillsynen och en beskrivning på årsbasis av de åtgärder som föreskrivits för bristande efterlevnad av artiklarna 405–409 i förordning (EU) nr 575/2013.

2. Den behöriga myndighet i en medlemsstat som utnyttjar den valmöjlighet som anges i artikel 7.3 i förordning (EU) nr 575/2013 ska offentliggöra följande uppgifter:

- a) De kriterier som den tillämpar för att fastställa att det inte finns några rådande eller förutsebara väsentliga praktiska eller rättsliga hinder för en snabb överföring av medel ur kapitalbasen eller återbetalning av skulder.
- b) Antalet moderinstitut som utnyttjar den valmöjlighet som anges i artikel 7.3 i förordning (EU) nr 575/2013 och antalet sådana moderinstitut som har dotterföretag i ett tredjeland.

c) På aggregerad nivå i medlemsstaten:

- i) För moderinstitut i en medlemsstat som utnyttjar den valmöjlighet som anges i artikel 7.3 i förordning (EU) nr 575/2013, den totala kapitalbas på grupp-nivå som innehas av i dotterföretag i ett tredjeland.
- ii) För moderinstitut i en medlemsstat som utnyttjar den valmöjlighet som anges i artikel 7.3 i den förordningen, den procentandel av den totala kapitalbasen på grupp-nivå som motsvarar den kapitalbas som innehas av dotterföretag i ett tredjeland.
- iii) För moderinstitut i en medlemsstat som utnyttjar den valmöjlighet som anges i artikel 7.3 i den förordningen, den procentandel av den totala kapitalbas som enligt artikel 92 i den förordningen krävs på grupp-nivå och som motsvarar den kapitalbas som innehas av dotterföretag i ett tredjeland.

3. Den behöriga myndighet som utnyttjar den valmöjlighet som anges i artikel 9.1 i förordning (EU) nr 575/2013 ska offentliggöra samtliga nedanstående uppgifter:

- a) De kriterier som den tillämpar för att fastställa att det inte finns några rådande eller förutsebara väsentliga praktiska eller rättsliga hinder för en snabb överföring av medel ur kapitalbasen eller återbetalning av skulder.
- b) Antalet moderinstitut som utnyttjar den valmöjlighet som anges i artikel 9.1 i förordning (EU) nr 575/2013 och antalet sådana moderinstitut som har dotterföretag i ett tredjeland.
- c) På aggregerad nivå i medlemsstaten:
 - i) För moderinstitut som utnyttjar den valmöjlighet som anges i artikel 9.1 i förordning (EU) nr 575/2013, den totala kapitalbas som innehas av dotterföretag i ett tredjeland.
 - ii) För moderinstitut som utnyttjar den valmöjlighet som anges i artikel 9.1 i förordning (EU) nr 575/2013, den procentandel av den totala kapitalbasen som motsvarar kapitalbas som hålls i dotterföretag i ett tredjeland.
 - iii) För moderinstitut som utnyttjar den valmöjlighet som anges i artikel 9.1 i förordning (EU) nr 575/2013, den procentandel av den totala kapitalbas som krävs enligt artikel 92 i den förordningen och som motsvarar den kapitalbas som innehas av dotterföretag i ett tredjeland.

AVDELNING IX

DELEGERADE AKTER OCH GENOMFÖRANDEAKTER*Artikel 145***Delegerade akter**

Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 148 i fördraget när det gäller följande:

- a) Förtydligande av definitionerna i artiklarna 3 och 128 för att säkerställa en enhetlig tillämpning av detta direktiv.
- b) Förtydligande av definitionerna i artiklarna 3 och 128 för att vid tillämpningen av detta direktiv beakta utvecklingen på de finansiella marknaderna.
- c) Anpassning av terminologin och formuleringen av definitionerna i artikel 3 till framtida rättsakter om institut och därmed sammanhängande frågor.
- d) Översyn av de belopp som avses i artikel 31.1 för att beakta förändringarna i det europeiska konsumentprisindex som offentliggörs av Eurostat, i linje och parallellt med de anpassningar som görs enligt artikel 4.7 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/92/EG.
- e) Utvidgning av innehållet i den förteckning som avses i artiklarna 33 och 34 och som finns i bilaga I, eller anpassningar av förteckningens terminologi till utvecklingen på de finansiella marknaderna.
- f) Områden inom vilka behöriga myndigheter måste utbyta den information som förtecknas i artikel 50.
- g) Anpassningar av bestämmelserna i artiklarna 76–88 och 98 för att beakta utvecklingen på de finansiella marknaderna, särskilt i fråga om nya finansiella produkter, eller utvecklingen av redovisningsstandarder eller krav som tar hänsyn till unionsrätten, eller med tanke på ökad samstämmighet i tillsynspraxis.
- h) Uppskov med det krav på offentliggörande som anges i artikel 89.3 andra stycket när den kommissionsrapport som lämnas enligt artikel 89.2 första stycket påvisar större negativa effekter.
- i) Justeringar av kriterierna i artikel 23.1 med hänsyn till den framtida utvecklingen och i syfte att säkerställa en enhetlig tillämpning av detta direktiv.

*Artikel 146***Genomförandeakter**

Följande åtgärder ska antas som genomförandeakter i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 147.2:

- a) Tekniska anpassningar av förteckningen i artikel 2.
- b) Ändringar av storleken på startkapital som anges i artikel 12 och avdelning IV i syfte att beakta utvecklingen på det ekonomiska och monetära området.

*Artikel 147***Europeiska bankkommittén**

1. För antagandet av genomförandeakter ska kommissionen biträdas av europeiska bankkommittén. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i artikel 3.2 i förordning (EU) nr 182/2011.

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

*Artikel 148***Utövande av delegeringen**

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 145 ska ges till kommissionen tills vidare från och med den 17 juli 2013.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 145 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i Europeiska unionens officiella tidning eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan trätt i kraft.

4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

5. En delegerad akt som antas enligt artikel 145 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar inom en period av tre månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden har

underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period kan förlängas med tre månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 149

Invändningar mot tekniska standarder för tillsyn

Om kommissionen i enlighet med detta direktiv antar en teknisk standard för tillsyn som är identisk med det förslag till teknisk standard för tillsyn som EBA överlämnat, ska den period under vilken Europaparlamentet och rådet kan invända mot denna standard vara en månad från delgivningsdagen. På Europaparlamentets eller rådets initiativ ska tidsfristen förlängas med en månad. Genom undantag från artikel 13.1 andra stycket i förordning (EU) nr 1093/2010 ska den period under vilken Europaparlamentet eller rådet kan invända mot den tekniska standarden för tillsyn vid behov förlängas med ytterligare en månad.

AVDELNING X

ÄNDRINGAR AV DIREKTIV 2002/87/EG

Artikel 150

Ändringar av direktiv 2002/87/EG

Artikel 21a i direktiv 2002/87/EG ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 2 ska led a utgå.

b) Punkt 3 ska ersättas med följande:

”3. För att säkerställa konsekvent tillämpning av de beräkningsmetoder som anges i bilaga I del II till detta direktiv, jämförd med artikel 49.1 i förordning (EU) nr 575/2013 och artikel 228.1 i direktiv 2009/138/EG, men utan att detta påverkar tillämpningen av artikel 6.4 i det här direktivet ska ESA-myndigheterna genom den gemensamma kommittén utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn med avseende på artikel 6.2 i det här direktivet.

ESA-myndigheterna ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast fem månader innan den tillämpningsdag som avses i artikel 309.1 i direktiv 2009/138/EG.

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med

artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010, förordning (EU) nr 1094/2010 respektive förordning (EU) nr 1095/2010.”

AVDELNING XI

ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER OCH SLUTBESTÄMMELSER

KAPITEL 1

Övergångsbestämmelser om tillsyn av institut som utövar etableringsfrihet och friheten att tillhandahålla tjänster

Artikel 151

Tillämpningsområde

1. Bestämmelserna i detta kapitel ska gälla i stället för artiklarna 40, 41, 43, 49, 50 och 51 fram till det datum då kravet på likviditetstäckning börjar tillämpas i enlighet med en delegerad akt som antas enligt artikel 460 i förordning (EU) nr 575/2013.

2. För att säkerställa att infasningen av arrangemangen för tillsyn av likviditet är helt anpassad till utvecklingen av enhetliga likviditetsbestämmelser ska kommissionen ha befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 145 som senare lägger det datum som avses i punkt 1 med upp till två år, om enhetliga likviditetsbestämmelser ännu inte har införts i unionen på grund av att internationella standarder för tillsyn av likviditetsrisk ännu inte har antagits det datum som avses i punkt 1 i den här artikeln.

Artikel 152

Rapporteringskrav

Värdmedlemsstaten får för statistiska ändamål kräva att alla kreditinstitut som har filialer inom dess territorium lämnar periodiska rapporter om sin verksamhet i värdmedlemsstaten till de behöriga myndigheterna i dessa värdmedlemsstater.

När värdmedlemsstaten fullgör sina skyldigheter enligt artikel 156 i detta direktiv får den kräva att filialer till kreditinstitut från andra medlemsstater lämnar samma information som de för det ändamålet kräver av nationella kreditinstitut.

Artikel 153

Åtgärder som hemmedlemsstatens behöriga myndigheter vidtar i fråga om verksamhet som bedrivs i värdmedlemsstaten

1. Om en värdmedlemsstats behöriga myndigheter finner att ett kreditinstitut som har en filial eller som tillhandahåller tjänster inom värdmedlemsstatens territorium inte efterlever de rättsliga bestämmelser som antagits i den medlemsstaten enligt detta direktiv som ger befogenheter till värdmedlemsstatens behöriga myndigheter, ska dessa myndigheter kräva att kreditinstitutet vidtar rättelse.

2. Om det berörda kreditinstitutet underlåter att vidta erforderliga åtgärder för rättelse ska värdmedlemsstatens behöriga myndigheter underrätta hemmedlemsstatens behöriga myndigheter.

3. Hemmedlemsstatens behöriga myndigheter ska snarast vidta alla erforderliga åtgärder för att kreditinstitutet ska rätta till situationen. Värdmedlemsstatens behöriga myndigheter ska underrättas om vilka åtgärder som vidtas.

4. Om kreditinstitutet, trots åtgärder som har vidtagits av hemmedlemsstaten eller på grund av att dessa åtgärder visar sig otillräckliga eller inte föreskrivs i medlemsstaten i fråga, fortsätter att överträda de i värdmedlemsstaten gällande rättsliga bestämmelser som avses i punkt 1, får värdmedlemsstaten efter att ha underrättat hemmedlemsstatens behöriga myndigheter vidta lämpliga åtgärder för att förhindra eller bestraffa vidare överträdelser och, i den mån det är nödvändigt, förhindra att kreditinstitutet i fråga gör nya transaktioner inom landets territorium. Medlemsstaterna ska se till att det kan delges sådana handlingar som är nödvändiga för dessa åtgärder mot kreditinstitut inom deras territorier.

Artikel 154

Säkerhetsåtgärder

Innan åtgärder vidtas enligt förfarandet i artikel 153 får värdmedlemsstatens behöriga myndigheter i brådskande fall interimistiskt vidta de åtgärder som är nödvändiga till skydd för intressena för insättare, investerare och andra mottagare av tjänster. Kommissionen och de andra berörda medlemsstaternas behöriga myndigheter ska snarast möjligt underrättas om sådana åtgärder.

Kommissionen får, efter att ha hört berörda medlemsstaters behöriga myndigheter, besluta att den ifrågasvarande medlemsstaten ska ändra eller återkalla sådana åtgärder.

Artikel 155

Ansvar

1. Ansvaret för tillsyn av ett institut, inklusive tillsyn av verksamheter som bedrivs i enlighet med artiklarna 33 och 34, ska ligga hos hemmedlemsstaternas behöriga myndigheter, i den mån befogenheter för värdmedlemsstaternas behöriga myndigheter inte följer av bestämmelserna i detta direktiv.

2. Vad som sägs i punkt 1 ska inte utgöra hinder för grupp-baserad tillsyn i enlighet med detta direktiv.

3. De behöriga myndigheterna i en viss medlemsstat ska vid utövandet av sina allmänna uppgifter vederbörligen beakta den potentiella effekten av sina beslut för det finansiella systemets

stabilitet i alla övriga berörda medlemsstater och framför allt i krissituationer, på grundval av de uppgifter som är tillgängliga vid den relevanta tidpunkten.

Artikel 156

Tillsyn av likviditetsrisk

Fram till dess att vidare harmonisering har skett ska värdmedlemsstaternas behöriga myndigheter, i samarbete med hemmedlemsstaternas behöriga myndigheter, utöva tillsyn över likviditetsrisker i filialer till kreditinstitut.

Utan att det påverkar de åtgärder som krävs för förstärkning av Europeiska monetära systemet ska värdmedlemsstaterna ha fullständigt ansvar för åtgärderna inom ramen för sin penningpolitik.

Sådana åtgärder får inte innefatta diskriminerande behandling eller restriktioner gentemot kreditinstitut som är auktoriserade i en annan medlemsstat.

Artikel 157

Samarbete rörande tillsyn

När institut bedriver verksamhet i en eller flera medlemsstater utöver den där huvudkontoret finns, särskilt genom en filial, ska medlemsstaternas behöriga myndigheter utöva tillsyn av dessa i nära samarbete med varandra. Myndigheterna ska förse varandra med all den information rörande institutens ledning och ägandeförhållanden som kan underlätta såväl tillsynen som bedömningen av om auktorisationsvillkoren iakttas, och all information som kan underlätta övervakningen av sådana institut, särskilt med avseende på likviditet, solvens, inlåningsgaranti, begränsning av stora exponeringar samt rutiner för administration, redovisning och intern kontroll.

Artikel 158

Betydande filialer

1. De behöriga myndigheterna i en värdmedlemsstat kan göra en framställan till den samordnande tillsynsmyndigheten, när artikel 112.1 är tillämplig, eller till den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten om att en filial till ett annat institut än ett värdepappersföretag som omfattas av artikel 95 i förordning (EU) nr 575/2013 ska betraktas som betydande.

2. Denna framställan ska innehålla skäl till varför filialen ska betraktas som betydande, särskilt med avseende på följande:

a) Insättningarna i filialen motsvarar en marknadsandel som överskrider 2 % i värdmedlemsstaten.

- b) Den troliga effekt som ett inställande eller en nedläggning av institutets verksamhet har på den systemrelaterade likviditeten och på betalnings-, clearing- och avvecklingssystemen i värdmedlemsstaten.
- c) Filialens storlek och betydelse vad gäller antalet kunder inom ramen för värdmedlemsstatens banksystem eller finansiella system.

De behöriga myndigheterna i hem- och värdmedlemsstaten, och den samordnande tillsynsmyndigheten när artikel 112.1 är tillämplig, ska göra allt som står i deras makt för att komma fram till ett gemensamt beslut om att en filial ska betraktas som betydande.

Om inget gemensamt beslut har fattats inom två månader efter mottagandet av en begäran enligt första stycket, ska de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten inom en ytterligare period på två månader fatta ett eget beslut om huruvida filialen är betydande. När de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten fattar egna beslut ska de ta hänsyn till alla synpunkter och invändningar från den samordnande tillsynsmyndigheten eller de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten.

De beslut som avses i andra och tredje styckena ska redovisas i ett dokument som innehåller en fullständig motivering, ska skickas till de berörda behöriga myndigheterna, och ska erkännas som avgörande och tillämpas av de berörda medlemsstaternas behöriga myndigheter.

Beslut om att en filial ska betraktas som betydande får inte påverka de behöriga myndigheternas rättigheter och skyldigheter enligt detta direktiv.

3. De behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten ska meddela den information som avses i artikel 117.1 c och d till de behöriga myndigheterna i den värdmedlemsstat där en betydande filial är etablerad och utföra de uppgifter som avses i artikel 112.1 c i samarbete med de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten.

4. Om en behörig myndighet i en hemmedlemsstat blir medveten om en krisituation i ett kreditinstitut som avses i artikel 114.1, ska den så snart det är praktiskt möjligt varna de myndigheter som avses i artiklarna 58.4 och 59.1.

5. Om artikel 116 inte är tillämplig ska de behöriga myndigheter som utövar tillsyn över ett institut med betydande filialer i andra medlemsstater inrätta och leda ett tillsynskollegium för att underlätta ett gemensamt beslut om att en filial ska

betraktas som betydande enligt punkt 2 i den här artikeln och artikel 60. Kollegiets inrättande och funktion ska baseras på skriftliga avtal som utformas av den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten efter samråd med berörda behöriga myndigheter. Den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten ska besluta vilka behöriga myndigheter som får delta i ett visst sammanträde eller en viss verksamhet som bedrivs av kollegiet.

6. När den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten fattar sitt beslut ska den ta hänsyn till relevansen av den tillsynsverksamhet som ska planeras eller samordnas för dessa myndigheter, särskilt den eventuella inverkan på det finansiella systemets stabilitet i de berörda medlemsstaterna enligt artikel 155.3 och de skyldigheter som avses i punkt 2 i denna artikel.

7. Den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten ska i förväg hålla alla medlemmar av kollegiet fullt informerade om att sådana sammanträden anordnas, om de viktigaste frågor som ska diskuteras och om de verksamheter som ska behandlas. Den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten ska även i god tid hålla alla medlemmar av kollegiet fullt informerade om de åtgärder som behandlats vid dessa sammanträden eller de åtgärder som genomförts.

Artikel 159

Kontroller på plats

1. Om ett institut, auktoriserat i en hemmedlemsstat, driver verksamhet genom filial i en annan medlemsstat ska värdmedlemsstaten ge hemmedlemsstatens behöriga myndigheter rätt att, efter underrättelse till värdmedlemsstatens behöriga myndigheter, självständigt eller genom en mellanhand, utföra kontroll på plats för att samla in sådan information som avses i artikel 50.

2. Hemmedlemsstatens behöriga myndigheter får också, avseende sådana kontroller på plats av filialer, tillämpa något av de övriga förfaranden som anges i artikel 118.

3. Punkterna 1 och 2 ska inte utgöra hinder för värdmedlemsstatens behöriga myndigheter att när de fullgör sitt tillsynsansvar enligt detta direktiv utföra kontroller på plats av filialer etablerade på det egna territoriet.

KAPITEL 2

Övergångsbestämmelser för kapitalbuffertar

Artikel 160

Övergångsbestämmelser för kapitalbuffertar

1. Genom denna artikel ändras kraven i artiklarna 129 och 130 under en övergångsperiod som löper mellan den 1 januari 2016 och den 31 december 2018.

2. För perioden 1 januari 2016–31 december 2016 gäller följande:

- a) Kapitalkonserveringsbufferten ska bestå av kärnprimärkapital motsvarande 0,625 % av institutets totala riskvägda exponeringsbelopp beräknat i enlighet med artikel 92.3 i förordning (EU) nr 575/2013.
- b) Den institutspecifika kontracykliska kapitalbufferten ska vara högst 0,625 % av institutets totala riskvägda exponeringsbelopp beräknat i enlighet med artikel 92.3 i förordning (EU) nr 575/2013.

3. För perioden 1 januari 2017–31 december 2017 gäller följande:

- a) Kapitalkonserveringsbufferten ska bestå av kärnprimärkapital motsvarande 1,25 % av institutets totala riskvägda exponeringsbelopp beräknat i enlighet med artikel 92.3 i förordning (EU) nr 575/2013.
- b) Den institutspecifika kontracykliska kapitalbufferten ska vara högst 1,25 % av institutets totala riskvägda exponeringsbelopp beräknat i enlighet med artikel 92.3 i förordning (EU) nr 575/2013.

4. För perioden 1 januari 2018–31 december 2018 gäller följande:

- a) Kapitalkonserveringsbufferten ska bestå av kärnprimärkapital motsvarande 1,875 % av institutets totala riskvägda exponeringsbelopp beräknat i enlighet med artikel 92.3 i förordning (EU) nr 575/2013.
- b) Den institutspecifika kontracykliska kapitalbufferten ska vara högst 1,875 % av institutets totala riskvägda exponeringsbelopp beräknat i enlighet med artikel 92.3 i förordning (EU) nr 575/2013.

5. Kravet på en kapitalkonserveringsplan och utdelningsrestriktionerna enligt artiklarna 141 och 142 ska gälla under övergångsperioden 1 januari 2016–31 december 2018 när institut inte uppfyller de kombinerade buffertkraven med beaktande av kraven i punkterna 2–4 i den här artikeln.

6. Medlemsstaterna kan fastställa en kortare övergångsperiod än den som anges i punkterna 1-4 och därigenom tillämpa kapitalkonserveringsbufferten och den kontracykliska kapitalbufferten den 31 december 2013. När en medlemsstat fastställer en

sådan kortare övergångsperiod ska den informera de berörda parterna, däribland kommissionen, ESRB, EBA och det relevanta tillsynskollegiet om detta. En sådan kortare övergångsperiod får erkännas av andra medlemsstater. Om en annan medlemsstat erkänner en sådan kortare övergångsperiod ska den underätta kommissionen, ESRB, EBA och det relevanta tillsynskollegiet om detta.

7. När en medlemsstat tillämpar en kortare övergångsperiod för den kontracykliska kapitalbufferten ska den kortare perioden endast tillämpas för beräkning av en institutspecifik kontracyklisk kapitalbuffert av institut som är auktoriserade i den medlemsstat för vilken den utsedda myndigheten är ansvarig.

KAPITEL 3

Slutbestämmelser

Artikel 161

Översyn och rapport

1. Kommissionen ska regelbundet se över genomförandet av detta direktiv i syfte att säkerställa att genomförandet av direktivet inte leder till uppenbar diskriminering mellan institut på grundval av deras rättsliga struktur eller ägarmodell.

2. Efter en översyn ska kommissionen, i nära samarbete med EBA, senast den 30 juni 2016 översända en rapport till Europaparlamentet och rådet, om så är lämpligt tillsammans med ett lagstiftningsförslag om bestämmelserna om ersättning i detta direktiv och förordning (EU) nr 575/2013, efter en översyn av dessa, med beaktande av internationell utveckling, och därvid ta särskild hänsyn till

- a) deras effektivitet, genomförande och tillämpning, inbegripet identifiering av eventuella luckor till följd av proportionalitetsprincipens tillämpning på dessa bestämmelser,
- b) den inverkan som ett iakttagande av principen i artikel 94.1 g har när det gäller
 - i) konkurrenskraften och stabiliteten i det finansiella systemet, och
 - ii) den personal som faktiskt och fysiskt arbetar vid dotterföretag som etablerats utanför EES av moderinstitut som etablerats inom EES.

Vid denna översyn ska det särskilt övervägas huruvida principen i artikel 94.1 g bör fortsätta att tillämpas på den personal som omfattas av led b ii första stycket.

3. Från och med 2014 ska EBA, i samarbete med Eiopa och Esma, två gånger om året offentliggöra en rapport om i vilken utsträckning medlemsstaternas lagstiftning hänvisar till externa kreditbetyg i tillsynssyfte och om de åtgärder som medlemsstaterna vidtar för att minska sådana hänvisningar. Dessa rapporter ska beskriva hur de behöriga myndigheterna uppfyller sina skyldigheter enligt artiklarna 77.1, 77.3 och 79 b. Dessa rapporter ska även innehålla en beskrivning av tillsynens samstämmighetsgrad i detta hänseende.

4. Senast den 31 december 2014 ska kommissionen se över och rapportera om tillämpningen av artiklarna 108 och 109 och ska lägga fram den rapporten för Europaparlamentet och rådet, om så är lämpligt tillsammans med ett lagstiftningsförslag.

5. Senast den 31 december 2016 ska kommissionen se över och rapportera om tillämpningen av artikel 91.11, inklusive lämpligheten hos riktmarkeringen av metoderna för diversifiering, med beaktande av all relevant utveckling på unionsnivå och internationell nivå, och ska lägga fram den rapporten för Europaparlamentet och rådet, om så är lämpligt, ett lagstiftningsförslag.

6. Senast den 31 december 2015 ska kommissionen rådfråga ESRB, EBA, Eiopa, Esma och andra relevanta parter om hur effektiva bestämmelserna om utbyte av information i detta direktiv är, både under normala förhållanden och under stressperioder.

7. EBA ska senast den 31 december 2015 se över och lämna en rapport till kommissionen om tillämpningen av detta direktiv och förordning (EU) nr 575/2013 om unionens och medlemsstaternas samarbete med tredjeländer. Den rapporten ska identifiera på vilka områden samarbetet och informationsutbytet behöver förbättras ytterligare. EBA ska offentliggöra rapporten på sin hemsida.

8. EBA ska, efter att ha erhållit mandat av kommissionen, undersöka om enheter inom den finansiella sektorn som meddelat att de utför sin verksamhet i enlighet med islamiska bankprinciper i tillräcklig utsträckning omfattas av detta direktiv och förordning (EU) nr 575/2013. Kommissionen ska se över EBA:s rapport och, om så är lämpligt, överlämna ett lagstiftningsförslag till Europaparlamentet och rådet.

9. EBA ska senast den 1 juli 2014 rapportera till kommissionen om kreditinstitutens användning av och fördelarna med ECBS-centralbankernas långfristiga refinansieringstransaktioner och liknande stödåtgärder avseende centralbanksfinansiering. På grundval av den rapporten och efter samråd med ECB ska kommissionen senast den 31 december 2014 lägga fram en rapport för Europaparlamentet och rådet om användningen av och fördelarna med dessa refinansieringstransaktioner och stödåtgärder avseende finansiering för kreditinstitut som är auktoriserade i unionen, om så är lämpligt åtföljd av ett lagstiftningsförslag om användningen av sådana refinansieringstransaktioner och stödåtgärder avseende finansiering.

Artikel 162

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska senast den 31 december 2013 anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast överlämna texten till dessa bestämmelser till kommissionen.

Medlemsstaterna ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den 31 december 2013.

Medlemsstaterna ska till kommissionen och EBA överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv. När de dokument som åtföljer medlemsstaternas anmälan av sina införlivandeåtgärder inte är tillräckliga för att det till fullo ska gå att bedöma om införlivandebestämmelserna överensstämmer med vissa bestämmelser i detta direktiv, får kommissionen på begäran från EBA i syfte att fullgöra sina uppgifter enligt förordning (EU) nr 1093/2010 eller på eget initiativ begära att medlemsstaterna lämnar mer detaljerad information om införlivandet och genomförandet av de bestämmelserna och detta direktiv.

2. Genom undantag från punkt 1 ska avdelning VII kapitel 4 tillämpas från och med den 1 januari 2016.

3. De bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artikel 94.1 g ska ålägga instituten att tillämpa principerna i dessa bestämmelser på ersättning för tillhandahållna tjänster eller resultat från 2014 och framåt, oavsett om de grundar sig på avtal som ingåtts före eller efter den 31 december 2013.

4. När medlemsstaterna antar de bestämmelser som avses i punkterna 1 och 2 ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. De ska också innehålla ett uttalande om att hänvisningar i lagar och andra författningar till direktiv som upphävts genom detta direktiv ska tolkas som hänvisningar till detta direktiv. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras och om hur uttalandet ska formuleras ska varje medlemsstat själv utfärda.

5. Genom undantag från punkt 1 i denna artikel ska artikel 131 tillämpas från och med den 1 januari 2016. Medlemsstaterna ska tillämpa artikel 131.4 från och med den 1 januari 2016 på följande sätt:

- a) 25 % av bufferten för globala systemviktiga institut, som fastställs i enlighet med artikel 131.4, år 2016.
- b) 50 % av bufferten för globala systemviktiga institut, som fastställs i enlighet med artikel 131.4, år 2017.

c) 75 % av bufferten för globala systemviktiga institut, som fastställs i enlighet med artikel 131.4, år 2018.

Artikel 164

Ikraftträdande

d) 100 % av bufferten för globala systemviktiga institut, som fastställs i enlighet med artikel 131.4, år 2019.

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

6. Genom undantag från punkt 2 i denna artikel ska artikel 133 tillämpas från den 31 december 2013.

Artikel 165

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Artikel 163

Upphävande

Direktiven 2006/48/EG och 2006/49/EG ska upphöra att gälla den 1 januari 2014.

Utfärdat i Bryssel den 26 juni 2013.

Hänvisningar till de upphävda direktiven ska anses som hänvisningar till det här direktivet och förordning (EU) nr 575/2013 och läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga II till detta direktiv och bilaga IV till förordning (EU) nr 575/2013.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

A. SHATTER

Ordförande

BILAGA I

FÖRTECKNING ÖVER VERKSAMHETER SOM ÄR FÖREMÅL FÖR ÖMSESIDIGT ERKÄNNANDE

1. Mottagande av insättningar och andra återbetalningspliktiga medel.
2. Utlåning, omfattande bland annat konsumentkrediter, kreditavtal som rör fast egendom, factoring, med eller utan regress och finansiering av handelskrediter (inklusive "forfeiting").
3. Finansiell leasing.
4. Betaltjänster enligt definitionen i artikel 4.3 i direktiv 2007/64/EG.
5. Utställande och administration av andra betalningsmedel (t.ex. resecheckar och postväxlar) såvida inte sådan verksamhet omfattas av punkt 4.
6. Borgensförbindelser och garantier.
7. Handel för egen eller kunders räkning med något av följande:
 - a) penningmarknadsinstrument (checkar, växlar, insättningsbevis etc.),
 - b) utländsk valuta,
 - c) finansiella terminer och optioner,
 - d) valuta- och ränteinstrument,
 - e) överlåtbara värdepapper.
8. Medverkan i värdepappersemissioner och tillhandahållande av tjänster i samband därmed.
9. Rådgivning till företag angående kapitalstruktur, industriell strategi och liknande angelägenheter samt tjänster knutna till fusioner och företagsförvärv.
10. Penningmarknadsmäkling.
11. Portföljförvaltning och rådgivning.
12. Förvaring och förvaltning av värdepapper.
13. Kreditupplysningstjänster.
14. Bankfackstjänster.
15. Utgivning av elektroniska pengar.

De tjänster och verksamheter som anges i avsnitten A och B i bilaga I till direktiv 2004/39/EG som avses i avsnitt C i bilaga I till det direktivet, omfattas av ömsesidigt erkännande i enlighet med det här direktivet.

BILAGA II

JÄMFÖRELSETABELL

Detta Direktiv	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 1	Artikel 1.1	
Artikel 2.1		
Artikel 2.2		
Artikel 2.3		
Artikel 2.4	Artikel 1.2	
Artikel 2.5	Artikel 2	
Artikel 2.6	Artikel 1.3	
Artikel 3	Artikel 4	
Artikel 3.1, led 53	Artikel 4, led 49	
Artikel 4.1		
Artikel 4.2		
Artikel 4.3		
Artikel 4.4		
Artikel 4.5		Artikel 35.1
Artikel 4.6		
Artikel 4.7		
Artikel 4.8		
Artikel 5	Artikel 128	
Artikel 6	Artikel 42b.1	
Artikel 7	Artikel 40.3	
Artikel 8.1	Artikel 6.1	
Artikel 8.2	Artikel 6.2	
Artikel 8.3	Artikel 6.3	
Artikel 8.4		
Artikel 9	Artikel 5	
Artikel 10	Artikel 7	
Artikel 11	Artikel 8	
Artikel 12.1	Artikel 9.1, första stycket	
Artikel 12.2	Artikel 9.1, andra stycket	
Artikel 12.3	Artikel 9.1, tredje stycket	
Artikel 12.4	Artikel 9.2	
Artikel 13.1	Artikel 11.1	
Artikel 13.2	Artikel 11.2	
Artikel 14.1	Artikel 12.1	

Detta Direktiv	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 14.2	Artikel 12.2	
Artikel 14.3	Artikel 12.3	
Artikel 15	Artikel 13	
Artikel 16.1	Artikel 15.1	
Artikel 16.2	Artikel 15.2	
Artikel 16.3	Artikel 15.3	
Artikel 17	Artikel 16	
Artikel 18	Artikel 17.1	
Artikel 19	Artikel 18	
Artikel 20.1	Artikel 14	
Artikel 20.2	Artikel 14	
Artikel 20.3		
Artikel 20.5	Artikel 17.2	
Artikel 21	Artikel 3	
Artikel 22.1	Artikel 19.1	
Artikel 22.2	Artikel 19.2	
Artikel 22.3	Artikel 19.3	
Artikel 22.4	Artikel 19.4	
Artikel 22.5	Artikel 19.5	
Artikel 22.6	Artikel 19.6	
Artikel 22.7	Artikel 19.7	
Artikel 22.8	Artikel 19.8	
Artikel 22.9	Artikel 19.9	
Artikel 23.1	Artikel 19a.1	
Artikel 23.2	Artikel 19a.2	
Artikel 23.3	Artikel 19a.3	
Artikel 23.4	Artikel 19a.4	
Artikel 23.5	Artikel 19a.5	
Artikel 24.1	Artikel 19b.1	
Artikel 24.2	Artikel 19b.2	
Artikel 25	Artikel 20	
Artikel 26.1	Artikel 21.1	
Artikel 26.2	Artikel 21.2	
Artikel 27	Artikel 21.3	
Artikel 28.1		Artikel 4
Artikel 28.2		Artikel 9
Artikel 29.1		Artikel 5.1

Detta Direktiv	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 29.2		Artikel 5.2
Artikel 29.3		Artikel 5.3
Artikel 29.4		Artikel 5.2
Artikel 30		Artikel 6
Artikel 31.1		Artikel 7
Artikel 31.2		Artikel 8
Artikel 32.1		Artikel 10.1
Artikel 32.2		Artikel 10.2
Artikel 32.3		Artikel 10.3
Artikel 32.4		Artikel 10.4
Artikel 32.5		Artikel 10.5
Artikel 33	Artikel 23	
Artikel 34.1	Artikel 24.1	
Artikel 34.2	Artikel 24.2	
Artikel 34.3	Artikel 24.3	
Artikel 35.1	Artikel 25.1	
Artikel 35.2	Artikel 25.2	
Artikel 35.3	Artikel 25.3	
Artikel 35.4	Artikel 25.4	
Artikel 35.5	Artikel 25.5	
Artikel 35.6	Artikel 25.5	
Artikel 35.7	Artikel 25.5	
Artikel 36.1	Artikel 26.1	
Artikel 36.2	Artikel 26.2	
Artikel 36.3	Artikel 26.3	
Artikel 36.4	Artikel 26.4	
Artikel 36.5	Artikel 26.5	
Artikel 36.6	Artikel 26.5	
Artikel 36.7	Artikel 26.5	
Artikel 37	Artikel 36	
Artikel 38	Artikel 27	
Artikel 39.1	Artikel 28.1	
Artikel 39.2	Artikel 28.2	
Artikel 39.3	Artikel 28.3	
Artikel 39.4	Artikel 28.4	

Detta Direktiv	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 39.5	Artikel 28.4	
Artikel 39.6	Artikel 28.4	
Artikel 40, första stycket	Artikel 29, första stycket	
Artikel 40, andra stycket		
Artikel 40, tredje stycket		
Artikel 41.1	Artikel 30.1 och 2	
Artikel 41.2		
Artikel 42	Artikel 32	
Artikel 43.1	Artikel 33, första stycket	
Artikel 43.2		
Artikel 43.3		
Artikel 43.4		
Artikel 43.5		
Artikel 44	Artikels 31 och 34	
Artikel 45	Artikel 35	
Artikel 46	Artikel 37	
Artikel 47.1	Artikel 38.1	
Artikel 47.2	Artikel 38.2	
Artikel 47.3	Artikel 38.3	
Artikel 48.1	Artikel 39.1	
Artikel 48.2	Artikel 39.2	
Artikel 48.3	Artikel 39.3	
Artikel 48.4	Artikel 39.4	
Artikel 49.1	Artikel 40.1	
Artikel 49.2	Artikel 40.2	
Artikel 49.3	Artikel 41, tredje stycket	
Artikel 50.1	Artikel 42, första stycket	
Artikel 50.2		
Artikel 50.3		
Artikel 50.4		
Artikel 50.5	Artikel 42, andra stycket	
Artikel 50.6	Artikel 42, tredje och sjätte styckena	
Artikel 50.7	Artikel 42, fjärde och sjunde styckena	
Artikel 50.8	Artikel 42, femte stycket	
Artikel 51.1	Artikel 42a.1	
Artikel 51.2	Artikel 42a.2	
Artikel 51.3	Artikel 42a.3	

Detta Direktiv	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 51.4	Artikel 42a.3	
Artikel 51.5	Artikel 42a.3	
Artikel 51.6		
Artikel 52.1	Artikel 43.1	
Artikel 52.2	Artikel 43.2	
Artikel 52.3		
Artikel 52.4		
Artikel 53.1	Artikel 44.1	
Artikel 53.2	Artikel 44.2	
Artikel 53.3		
Artikel 54	Artikel 45	
Artikel 55	Artikel 46	
Artikel 56	Artikel 47	
Artikel 57.1	Artikel 48.1, första stycket	
Artikel 57.2	Artikel 48.1, andra stycket	
Artikel 57.3	Artikel 48.2, första och andra styckena	
Artikel 57.4	Artikel 48.2, tredje stycket	
Artikel 57.5	Artikel 48.2, femte stycket	
Artikel 57.6	Artikel 48.2, fjärde stycket	
Artikel 58	Artikel 49, första stycket	
Artikel 58.2	Artikel 49, andra stycket	
Artikel 58.3	Artikel 49, fjärde stycket	
Artikel 58.4	Artikel 49, femte stycket	
Artikel 59.1	Artikel 50	
Artikel 59.2		
Artikel 60	Artikel 51	
Artikel 61.1	Artikel 52, första stycket	
Artikel 61.2	Artikel 52, andra stycket	
Artikel 62		
Artikel 63.1	Artikel 53.1	
Artikel 63.2	Artikel 53.2	
Artikel 64		
Artikel 65		
Artikel 66		
Artikel 67		
Artikel 68		
Artikel 69		

Detta Direktiv	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 70		
Artikel 71		
Artikel 72	Artikel 55	
Artikel 73	Artikel 123	
Artikel 74.1	Artikel 22.1	
Artikel 74.2	Artikel 22.2	
Artikel 74.3	Artikel 22.6	
Artikel 74.4		
Artikel 75.1	Artikel 22.3	
Artikel 75.2	Artikel 22.4	
Artikel 75.3	Artikel 22.5	
Artikel 76.1	Bilaga V, punkt 2	
Artikel 76.2		
Artikel 76.3		
Artikel 76.4		
Artikel 76.5		
Artikel 77		
Artikel 78		
Artikel 79	Bilaga V, punkterna 3, 4 och 5	
Artikel 80	Bilaga V, punkt 6	
Artikel 81	Bilaga V, punkt 7	
Artikel 82.1	Bilaga V, punkt 8	
Artikel 82.2	Bilaga V, punkt 9	
Artikel 83.1	Bilaga V, punkt 10	
Artikel 83.2		Bilaga IV, punkt 5
Artikel 83.3		Bilaga I, punkterna 38 och 41
Artikel 84	Bilaga V, punkt 11	
Artikel 85.1	Bilaga V, punkt 12	
Artikel 85.2	Bilaga V, punkt 13	
Artikel 86.1	Bilaga V, punkt 14	
Artikel 86.2	Bilaga V, punkt 14a	
Artikel 86.3		
Artikel 86.4	Bilaga V, punkt 15	
Artikel 86.5	Bilaga V, punkt 16	
Artikel 86.6	Bilaga V, punkt 17	
Artikel 86.7	Bilaga V, punkt 18	
Artikel 86.8	Bilaga V, punkt 19	

Detta Direktiv	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 86.9	Bilaga V, punkt 20	
Artikel 86.10	Bilaga V, punkt 21	
Artikel 86.11	Bilaga V, punkt 22	
Artikel 87		
Artikel 88.1	Bilaga V, punkt 1	
Artikel 88.2		
Artikel 89		
Artikel 90		
Artikel 91		
Artikel 92.1	Bilaga V, punkt 23 andra stycket	
Artikel 92.2, inledningen	Bilaga V, punkt 23, inledningen	
Artikel 92.2 a	Bilaga V, punkt 23 a	
Artikel 92.2 b	Bilaga V, punkt 23 b	
Artikel 92.2 c	Bilaga V, punkt 23 c	
Artikel 92.2 d	Bilaga V, punkt 23 d	
Artikel 92.2 e	Bilaga V, punkt 23 e	
Artikel 92.2 f	Bilaga V, punkt 23 f	
Artikel 92.2 g		
Artikel 93	Bilaga V, punkt 23 k	
Artikel 94.1 a	Bilaga V, punkt 23 g	
Artikel 94.1 b	Bilaga V, punkt 23 h	
Artikel 94.1 c	Bilaga V, punkt 23 i	
Artikel 94.1 d		
Artikel 94.1 e	Bilaga V, punkt 23 j	
Artikel 94.1 f	Bilaga V, punkt 23 l	
Artikel 94.1 g		
Artikel 94.1 h	Bilaga V, punkt 23 m	
Artikel 94.1 i		
Artikel 94.1 j	Bilaga V, punkt 23 n	
Artikel 94.1 k	Bilaga V, punkt 23 n	
Artikel 94.1 l	Bilaga V, punkt 23 o	
Artikel 94.1 m	Bilaga V, punkt 23 p	
Artikel 94.1 n	Bilaga V, punkt 23 q	
Artikel 94.1 o	Bilaga V, punkt 23 r	
Artikel 94.1 p	Bilaga V, punkt 23 s	
Artikel 94.1 q	Bilaga V, punkt 23 t	

Detta Direktiv	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 94.2	Artikel 150.3 b	
Artikel 95	Bilaga V, punkt 24	
Artikel 96		
Artikel 97.1	Artikel 124.1	
Artikel 97.2	Artikel 124.2	
Artikel 97.3	Artikel 124.3	
Artikel 97.4	Artikel 124.4	
Artikel 98.1	Bilaga XI, punkt 1	
Artikel 98.2	Bilaga XI, punkt 1a	
Artikel 98.3	Bilaga XI, punkt 2	
Artikel 98.4	Bilaga XI, punkt 3	
Artikel 98.5	Artikel 124.5	
Artikel 98.6		
Artikel 98.7		
Artikel 99		
Artikel 100		
Artikel 101		
Artikel 102.1	Artikel 136.1	
Artikel 102.2		
Artikel 103		
Artikel 104	Artikel 136	
Artikel 105		
Artikel 106.1	Artikel 149	
Artikel 106.2		
Artikel 107		
Artikel 108.1, första stycket	Artikel 68.2	
Artikel 108.1, andra stycket	Artikel 3	
Artikel 108.1, tredje stycket		
Artikel 108.2	Artikel 71.1	
Artikel 108.3	Artikel 71.2	
Artikel 108.4	Artikel 73.2	
Artikel 109.1	Artikel 68.1	
Artikel 109.2	Artikel 73.3	
Artikel 109.3		
Artikel 110.1	Artikel 124.2	
Artikel 110.2	Artikel 23	
Artikel 111.1	Artikel 125.1	Artikel 2

Detta Direktiv	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 111.2	Artikel 125.2	Artikel 2
Artikel 111.3	Artikel 126.1	
Artikel 111.4	Artikel 126.2	
Artikel 111.5	Artikel 126.3	
Artikel 111.6	Artikel 126.4	
Artikel 112.1	Artikel 129.1, första stycket	
Artikel 112.2	Artikel 129.1, andra stycket	
Artikel 112.3	Artikel 129.1, tredje stycket	
Artikel 113.1 a	Artikel 129.3, första stycket	
Artikel 113.1 b		
Artikel 113.2 a, första stycket	Artikel 129.3, andra stycket	
Artikel 113.2 b, första stycket		
Artikel 113.2, andra stycket	Artikel 129.3, andra stycket	
Artikel 113.3, tredje stycket	Artikel 129.3, tredje stycket	
Artikel 113.3	Artikel 129.3, fjärde till sjunde styckena	
Artikel 113.4	Artikel 129.3, åtta och nionde styckena	
Artikel 113.5	Artikel 129.3, tionde och elfte styckena	
Artikel 114	Artikel 130	
Artikel 115	Artikel 131	
Artikel 116.1	Artikel 131a.1, första, andra och tredje styckena	
Artikel 116.2	Artikel 131a.1, fjärde stycket	
Artikel 116.3	Artikel 131a.2, första stycket	
Artikel 116.4	Artikel 131a.2, andra och tredje styckena	
Artikel 116.5	Artikel 131a.2, fjärde och femte styckena	
Artikel 116.6	Artikel 131a.2, sjätte stycket	
Artikel 116.7	Artikel 131a.2, sjunde stycket	
Artikel 116.8	Artikel 131a.2, åttonde stycket	
Artikel 116.9	Artikel 131a.2, nionde stycket	
Artikel 117.1	Artikel 132.1, första och sjätte styckena	
Artikel 117.2	Artikel 132.1, sjunde och åtta styckena	
Artikel 117.3	Artikel 132.2	
Artikel 117.4	Artikel 132.3	
Artikel 118	Artikel 141	

Detta Direktiv	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 119.1	Artikel 127.1	
Artikel 119.2	Artikel 127.2	
Artikel 119.3	Artikel 127.3	
Artikel 120	Artikel 72a	
Artikel 121	Artikel 135	
Artikel 122	Artikel 137	
Artikel 123.1	Artikel 138.1	
Artikel 123.2	Artikel 138.2, första stycket	
Artikel 124	Artikel 139	
Artikel 125	Artikel 140	Artikel 2
Artikel 126	Artikel 142	
Artikel 127	Artikel 143	
Artikel 128		
Artikel 129		
Artikel 130		
Artikel 131		
Artikel 132		
Artikel 133		
Artikel 134		
Artikel 135		
Artikel 136		
Artikel 137		
Artikel 138		
Artikel 139		
Artikel 140		
Artikel 141		
Artikel 142		
Artikel 143	Artikel 144	
Artikel 144.1	Artikel 122a.9	
Artikel 144.2	Artikel 69.4	
Artikel 144.3	Artikel 70.4	
Artikel 145	Artikel 150.1	
Artikel 146	Artikel 150.1a	
Artikel 147.1	Artikel 151.1	
Artikel 147.2	Artikel 151.2	
Artikel 148.1	Artikel 151a.3	

Detta Direktiv	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 148.2	Artikel 151a.1	
Artikel 148.3	Artikel 151b	
Artikel 148.4	Artikel 151a.2	
Artikel 148.5	Artikel 151c	
Artikel 149		
Artikel 150		
Artikel 151		
Artikel 152	Artikel 29	
Artikel 153	Artikel 30	
Artikel 154	Artikel 33	
Artikel 155	Artikel 40	
Artikel 156	Artikel 41	
Artikel 157	Artikel 42	
Artikel 158	Artikel 42a	
Artikel 159	Artikel 43	
Artikel 160		
Artikel 161.1	Artikel 156, sjätte stycket	
Artikel 161.2	Artikel 156, fjärde stycket	
Artikel 161.3		
Artikel 161.4		
Artikel 161.5		
Artikel 161.6		
Artikel 161.7		
Artikel 161.8		
Artikel 161.9		
Artikel 162.1		
Artikel 162.2		
Artikel 162.3		
Artikel 162.4	Artikel 157.1, tredje stycket	
Artikel 162.5		
Artikel 162.6		
Artikel 163	Artikel 158	
Artikel 164	Artikel 159	
Artikel 165	Artikel 160	
Bilaga I	Bilaga I	

Rättelse till Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG

(Europeiska unionens officiella tidning L 176 av den 27 juni 2013)

På sidan 423, artikel 162.1 andra stycket, ska det

i stället för: "Medlemsstaterna ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den 31 december 2013."

vara: "Medlemsstaterna ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den 1 januari 2014."

På sidan 423, artikel 162.3, ska det

i stället för: "[...] för tillhandahållna tjänster eller resultat från 2014 och framåt, oavsett om de grundar sig på avtal som ingåtts före eller efter den 31 december 2013."

vara: "[...] för tillhandahållna tjänster eller resultat från 2014 och framåt, oavsett om de grundar sig på avtal som ingåtts före eller efter den 1 januari 2014."

På sidan 424, artikel 162.6, ska det

i stället för: "Genom undantag från punkt 2 i denna artikel ska artikel 133 tillämpas från den 31 december 2013."

vara: "Genom undantag från punkt 2 i denna artikel ska artikel 133 tillämpas från den 1 januari 2014."

I

(Lagstiftningsakter)

FÖRORDNINGAR

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 575/2013

av den 26 juni 2013

om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de natio-
nella parlamenten,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttran-
de ⁽²⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och

av följande skäl:

(1) I G20-deklarationen av den 2 april 2009 om stärkandet
av det finansiella systemet uppmanas till internationellt
enhetliga ansträngningar för att nå ökad öppenhet, an-
svarighet och reglering genom att förbättra kapitalets

kvantitet och kvalitet i banksystemet så snart den ekono-
miska återhämtningen är säkrad. I den deklarationen
uppmanar man också till införande av ett komplette-
rande icke-riskbaserat mått för att begränsa uppbygg-
naden av hävstångseffekter i banksystemet, samt till att
ramar för starkare likviditetsbuffertar ska tas fram. Som
svar på detta enades i september 2009 gruppen av cen-
tralbankschefer och tillsynschefer (GHOS) om ett antal
åtgärder för att stärka regleringen av banksektorn. Dessa
åtgärder fick stöd av G20-ledarna vid toppmötet i Pitts-
burgh den 24-25 september 2009 och fastställdes i detalj
i december 2009. I juli och september 2010 utfärdade
GHOS ytterligare två meddelanden om utformning och
kalibrering av dessa nya åtgärder. I december 2010 of-
fentliggjorde Baselkommittén för banktillsyn de slutliga
åtgärderna, som går under benämningen Basel III-regel-
verket.

(2) Högnivågruppen för finansiell tillsyn i EU, med Jacques
de Larosière som ordförande (nedan kallad de Larosière-
gruppen), uppmanade unionen att utarbeta en mer har-
moniserad reglering av finansmarknaden. När det gäller
hur den framtida tillsynen ska utformas i Europa beto-
nade Europeiska rådet den 18 och 19 juni 2009 behovet
av att utarbeta ett enhetligt europeiskt regelverk som kan
tillämpas på alla kreditinstitut och värdepappersföretag
på den inre marknaden.

(3) I enlighet med vad som anges i de Larosière-gruppens
rapport av den 25 februari 2009 (nedan kallad de Laro-
sière-rapporten) bör en medlemsstat få anta strängare
nationella tillsynsåtgärder som landet anses behöva för
att garantera finansiell stabilitet under förutsättning att
den inre marknads principer och de överenskomna
grundläggande minimistandarderna respekteras.

(4) Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/48/EG av
den 14 juni 2006 om rätten att starta och driva verk-
samhet i kreditinstitut ⁽³⁾, och Europaparlamentets och
rådets direktiv 2006/49/EG av den 14 juni 2006 om

⁽¹⁾ EUT C 105, 11.4.2012, s. 1.

⁽²⁾ EUT C 68, 6.3.2012, s. 39.

⁽³⁾ EUT L 177, 30.6.2006, s. 1.

kapitalkrav för värdepappersföretag och kreditinstitut⁽¹⁾ har flera gånger genomgått betydande förändringar. Många av bestämmelserna i direktiven 2006/48/EG och 2006/49/EG är tillämpliga på såväl kreditinstitut som värdepappersföretag. För att öka tydligheten och se till att dessa bestämmelser tillämpas på ett enhetligt sätt bör de samlas i nya lagstiftningsakter som ska tillämpas på både kreditinstitut och värdepappersföretag, nämligen denna förordning och Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU⁽²⁾. För att bli mer tillgängliga, bör bestämmelserna i bilagorna till direktiven 2006/48/EG och 2006/49/EG ingå i den normativa delen av direktiv 2013/36/EU och denna förordning.

- (5) Tillsammans bör denna förordning och direktiv 2013/36/EU utgöra den rättsliga ramen för behörigheten att utöva verksamhet, tillsynsramen och tillsynsreglerna för kreditinstitut och värdepappersföretag (nedan gemensamt kallade institut). Denna förordning bör därför läsas tillsammans med det direktivet.
- (6) Direktiv 2013/36/EU grundar sig på artikel 53.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) och bör bland annat innehålla bestämmelser om behörighet att utöva verksamhet i institut samt styrelseformer och tillsynsramen i samband med detta, t.ex. bestämmelser om verksamhetstillstånd, förvärv av kvalificerade innehav, utövande av etableringsfriheten och friheten att tillhandahålla tjänster, vilka befogenheter de behöriga myndigheterna har i hem- respektive värdmedlemsstaten i detta avseende samt bestämmelser om startkapital och tillsyn av institut.
- (7) I denna förordning bör bland annat anges tillsynskrav för institut som direkt rör bank- och finanssektorns verksamhet och är till för att garantera finansiell stabilitet hos aktörerna på dessa marknader och en hög skyddsnivå för investerare och insättare. Denna förordning syftar till att på ett avgörande sätt bidra till en smidigt fungerande inre marknad och bör därför grundas på bestämmelserna i artikel 114 i EUF-fördraget, tolkade i enlighet med domstolens fasta rättspraxis.
- (8) Även om man genom direktiven 2006/48/EG och 2006/49/EG i viss utsträckning har harmoniserat medlemsstaternas tillsynsbestämmelser innehåller dessa ett stort antal alternativ och möjligheter för medlemsstaterna att införa striktare regler än de som föreskrivs i dessa direktiv. Detta leder till skillnader i nationell lagstiftning som kan hindra i synnerhet gränsöverskridande tillhandahållande av tjänster och etableringsfrihet och därmed skapa hinder för en smidigt fungerande inre marknad.
- (9) Av rättssäkerhetsskäl och på grund av behovet av lika villkor inom unionen är det mycket viktigt att det finns en samlad uppsättning bestämmelser för alla marknadsaktörer, för att den inre marknaden ska fungera väl. För att undvika snedvridningar av marknaden och regelarbiterage bör maximal harmonisering därför garanteras genom minimitillsynskrav. Av den anledningen är de övergångsperioder som föreskrivs i denna förordning avgörande för ett smidigt genomförande av denna förordning och för att osäkerhet för marknaderna ska kunna undvikas.
- (10) Med beaktande av det arbete som genomförandegruppen för Baselkommittén för banktillsyn (nedan kallad Baselkommittén) utför när det gäller att övervaka och se över medlemsstaternas genomförande av Basel III-regelverket för kapitalkrav, bör kommissionen fortlöpande tillhandahålla uppdaterade rapporter, åtminstone varje gång som Baselkommittén offentliggör en framstegsrapport om genomförandet av Basel III och om genomförandet och det nationella antagandet av Basel III-regelverket i andra viktiga jurisdiktioner, inbegripet en bedömning av huruvida andra länders lagstiftning och regelverk stämmer överens med internationella minimistandarder i syfte att fastställa skillnader som kan ge upphov till tvivel om huruvida det råder lika villkor.
- (11) För att avlägsna handelshindren och snedvridningen av konkurrensen beroende på skilda nationella regelverk, samt för att förhindra uppkomsten av framtida liknande handelshinder och snedvriden konkurrens, är det därför nödvändigt att anta en förordning som fastställer enhetliga regler som ska tillämpas i alla medlemsstater.
- (12) Genom att utforma tillsynskrav i form av en förordning skulle man säkerställa att kraven direkt kommer att bli direkt tillämpliga. Detta skulle också garantera lika förutsättningar då det förhindrar att olika nationella krav införs som ett resultat av införlivandet av ett direktiv. Denna förordning skulle medföra att alla institut som enligt förordningen definieras som sådana följer samma regler i hela unionen, vilket även skulle stärka förtroendet för institutens stabilitet, särskilt i kristider. En förordning skulle också göra regelverket enklare och minska kostnaderna för att efterleva detta, särskilt för institut som bedriver gränsöverskridande verksamhet samt bidra till att eliminera konkurrenssnedvridningar. Mot bakgrund av särdragen i de nationella fastighetsmarknaderna som kännetecknas av skillnader i ekonomisk utveckling och specifika rättsliga olikheter mellan medlemsstater, regioner eller lokala områden, bör de behöriga myndigheterna kunna fastslå högre riskvikter eller tillämpa strängare kriterier på vissa områden, grundat på tidigare erfarenheter av fallissemang och förväntad marknadsutveckling för exponeringar som är säkrade genom panträtt i fast egendom.

⁽¹⁾ EUT L 177, 30.6.2006, s. 201.

⁽²⁾ Se sidan 338 i detta nummer av EUT.

- (13) På de områden som inte omfattas av denna förordning, till exempel dynamiska avsättningar, bestämmelser om nationella ordningar för säkerställda obligationer som inte är relaterade till behandlingen av säkerställda obligationer enligt de regler som fastställs i denna förordning samt förvärv och innehav av andelar i både den finansiella och den icke-finansiella sektorn för ändamål som inte är relaterade till de tillsynskrav som anges i denna förordning, bör de behöriga myndigheterna eller medlemsstaterna kunna få införa nationella bestämmelser, under förutsättning att de är förenliga med denna förordning.
- (14) De viktigaste rekommendationerna som förordas i de Larosière-rapporten och som senare har införts i unionen var inrättandet av ett enhetligt regelverk och en europeisk ram för makrotillsyn, varvid båda syftade till att i kombination med varandra säkerställa finansiell stabilitet. Genom det enhetliga regelverket sörjer man för en solid och enhetlig rättslig ram som främjar den inre marknadens funktion och förhindrar möjligheterna till regelarbitrage. På den inre marknaden för finansiella tjänster kan emellertid makrotillsynsriskerna skilja sig åt på flera olika sätt med en rad nationella särdrag, vilket innebär att man kan urskilja variationer i exempelvis banksektorns struktur och storlek i förhållande till ekonomin som helhet och kreditcykeln.
- (15) I denna förordning och direktiv 2013/36/EU har man inlemmat flera verktyg för att förebygga och reducera makrotillsynsrisiker och systemrisiker, varigenom man sörjer för flexibilitet och samtidigt säkerställer att användningen av dessa verktyg är underkastad lämplig kontroll så att de inte skadar den inre marknadens funktion men så att användningen av dessa verktyg är transparent och enhetlig.
- (16) Utöver de buffertverktyg mot systemrisiker som ingår i direktiv 2013/36/EU, i fall där makrotillsynsrisiker eller systemrisiker berör en medlemsstat, bör de behöriga eller utsedda myndigheterna i den berörda medlemsstaten ha möjlighet att möta dessa risker med vissa specifika nationella makrotillsynsåtgärder när detta ses som mer effektivt för att hantera risken. Europeiska systemrisknämnden (ESRB), som inrättades genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1092/2010 av den 24 november 2010⁽¹⁾ och Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska bankmyndigheten) (EBA), som inrättades genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010⁽²⁾ bör ha möjlighet att yttra sig om huruvida villkoren för sådana nationella makrotillsynsåtgärder är uppfyllda och det bör finnas en unionsmekanism som kan förhindra att nationella åtgärder fullföljs om det finns mycket starka bevis för att relevanta villkor inte är uppfyllda. Även om enhetliga makrotillsynsregler för institut fastställs genom denna förordning bibehåller medlemsstaterna sin ledande roll i fråga om makrotillsyn på grund av sin expertis och sitt befintliga ansvar när det gäller finansiell stabilitet. I det särskilda fallet, eftersom ett beslut om att anta nationella makrotillsynsåtgärder inbegriper vissa bedömningar avseende risker som i sista hand kan påverka den makroekonomiska situationen, de offentliga finanserna och budgetläget i den berörda medlemsstaten, är det nödvändigt att rådet tilldelas befogenhet att, i enlighet med artikel 291 i EUF-fördraget på förslag av kommissionen, avslå de nationella makrotillsynsåtgärder som föreslagits.
- (17) När kommissionen har förelagt rådet ett förslag om att avslå nationella makrotillsynsåtgärder bör rådet utan dröjsmål behandla det förslaget och fatta beslut om huruvida de nationella åtgärderna ska avslås eller inte. En omröstning kan genomföras i enlighet med rådets arbetsordning⁽³⁾ på begäran av en medlemsstat eller kommissionen. I enlighet med artikel 296 i EUF-fördraget bör rådet motivera sitt beslut avseende uppfyllandet av de villkor för rådets ingripande som anges i denna förordning. Med tanke på betydelsen av makrotillsynsrisiker och systemrisiker för finansmarknaden i den berörda medlemsstaten och följaktligen även behovet av ett snabbt ingripande, är det viktigt att tidsfristen för ett sådant rådsbeslut fastställs till en månad. Om rådet, efter en grundlig behandling av kommissionens förslag om att avslå den föreslagna nationella åtgärden, kommer fram till att de villkor för avslag av nationella åtgärder som fastställts i denna förordning inte har uppfyllts, bör det alltid ange sina skäl på ett klart och tydligt sätt.
- (18) Fram till dess att likviditetskraven har harmoniserats under 2015 och bruttosoliditeten har harmoniserats under 2018 bör medlemsstaterna kunna tillämpa dessa åtgärder så som de finner lämpligt, vilket inbegriper åtgärder som reducerar makrotillsynsrisiker eller systemrisiker i en viss medlemsstat.
- (19) Det bör vara möjligt att tillämpa buffertar mot systemrisiker eller individuella åtgärder som vidtas av medlemsstaterna för att möta systemrisiker rörande dessa medlemsstater, på banksektorn i allmänhet eller på en eller flera delar inom sektorn, dvs. delar av institut som uppvisar liknande riskprofiler i sin affärsverksamhet, eller på exponeringar mot en eller flera inhemska ekonomiska eller geografiska sektorer inom banksektorn.

⁽¹⁾ EUT L 331, 15.12.2010, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 331, 15.12.2010, s. 12.

⁽³⁾ Rådets beslut 2009/937/EU av den 1 december 2009 om antagande av rådets arbetsordning (EUT L 325, 11.12.2009, s. 35).

- (20) Om två eller fler av medlemsstaternas utsedda myndigheter konstaterar att det förekommer samma förändringar i intensiteten inom en systemrisk eller en makrotillsynrisk och att detta utgör en risk för den finansiella stabiliteten på nationell nivå i var och en av dessa medlemsstater och de utsedda myndigheterna anser att den bättre kan mötas med nationella åtgärder, kan medlemsstaterna lämna in en gemensam anmälan om detta till rådet, kommissionen, ESRB och EBA. Vid anmälan till rådet, kommissionen, ESRB och EBA bör medlemsstaterna lägga fram relevanta belägg, inbegripet en motivering av den gemensamma anmälan.
- (21) Kommissionen bör dessutom bemyndigas att anta en delegerad akt om en tillfällig höjning av kapitalbaskravnivån, krav för stora exponeringar och för offentliggörande. Sådana bestämmelser bör tillämpas under ett år om inte Europaparlamentet eller rådet inom två månader har invänt mot den delegerade akten. Kommissionen bör ange skälen för tillämpningen av ett sådant förfarande. Kommissionen bör endast bemyndigas att införa striktare tillsynskrav för exponeringar som uppkommer genom marknadsutvecklingen inom unionen eller utanför unionen och som påverkar alla medlemsstater.
- (22) Det är motiverat att se över makrotillsynsreglerna för att kommissionen bland annat ska kunna bedöma om verktygen för makrotillsyn i denna förordning eller i direktiv 2013/36/EU är verksamma, effektiva och genomblickbara, om man bör föreslå nya instrument, om täckningen och de tänkbara graderna av överlappning av verktygen för makrotillsyn mot liknande risker i denna förordning eller i direktiv 2013/36/EU är lämpliga och hur internationellt överenskomna standarder för systemviktiga institut samspelar med denna förordning eller i direktiv 2013/36/EU.
- (23) Om medlemsstaterna antar allmänna riktlinjer, i synnerhet på områden där man inväntar kommissionens antagande av förslag till tekniska standarder, bör dessa riktlinjer varken stå i motsättning till unionsrätten eller underminera dess tillämpning.
- (24) Denna förordning hindrar inte medlemsstaterna från att i förekommande fall införa motsvarande krav på företag som inte omfattas av förordningens tillämpningsområde.
- (25) De allmänna tillsynskrav som fastställs i denna förordning kompletteras av individuella arrangemang som fastställs av de behöriga myndigheterna på grundval av resultatet från den fortlöpande tillsynen av enskilda institut. Omfattningen av sådana tillsynsarrangemang bör bland annat fastställas i direktiv 2013/36/EU eftersom de behöriga myndigheterna själva bör få besluta vilka arrangemang man vill införa.
- (26) Denna förordning bör inte inverka på de behöriga myndigheternas möjlighet att införa särskilda krav i enlighet med den tillsyns- och utvärderingsprocess som fastställs i direktiv 2013/36/EU, som bör vara särskilt anpassade till institut specifika riskprofil.
- (27) Förordning (EU) nr 1093/2010 syftar till att förbättra kvaliteten och enhetligheten i den nationella tillsynen och stärka kontrollen av gränsöverskridande företagsgrupper.
- (28) Med hänsyn till utökningen av uppgifter för EBA enligt denna förordning och direktiv 2013/36/EU, bör Europaparlamentet, rådet och kommissionen se till att tillräckliga personalresurser och finansiella medel ställs till förfogande.
- (29) Enligt förordning (EU) nr 1093/2010 ska EBA vara verksam inom tillämpningsområdet för direktiv 2006/48/EG och direktiv 2006/49/EG. EBA ska också agera inom verksamhetsområdet institut när det gäller frågor som inte direkt omfattas av dessa direktiv, förutsatt att det krävs sådana åtgärder för att säkerställa att dessa direktiv tillämpas på ett ändamålsenligt och enhetligt sätt. Denna förordning ska ta hänsyn till EBA:s roll och funktion och underlätta EBA:s utövande av sina befogenheter enligt förordning (EU) nr 1093/2010.
- (30) Efter observationsperioden och det fullständiga genomförandet av likviditetstäckningskravet i denna förordning bör kommissionen bedöma huruvida beviljande av initiativ rätt till EBA för att intervensera med bindande medling vad beträffar uppnående av gemensamma beslut från de behöriga myndigheterna i enlighet med artiklarna 20 och 21 i denna förordning skulle underlätta det faktiska bildandet av och den faktiska verksamheten inom enskilda likviditetsundergrupper samt fastställande av huruvida kriterierna för en särskild behandling inom en grupp för gränsöverskridande institut är uppfyllda. Därför bör kommissionen vid den tidpunkten som ett inlägg i en av de återkommande rapporterna om EBA:s verksamhet enligt artikel 81 i förordning (EU) nr 1093/2010 särskilt undersöka behovet av att bevilja EBA sådana befogenheter och ta med resultatet av denna undersökning i sin rapport, som i tillämpliga fall bör åtföljas av lämpliga förslag.

- (31) I de Larosière-rapporten angavs det att mikrotillsyn inte kan garantera finansiell stabilitet på ett effektivt sätt om inte utvecklingen på makronivå beaktas, medan makrotillsyn inte är meningsfull om den inte på något sätt kan påverka tillsynen på mikronivå. Ett nära samarbete mellan EBA och ESRB är en grundförutsättning för att ESRB till fullo ska kunna fungera och dess varningar och rekommendationer följas upp på ett effektivt sätt. I synnerhet bör EBA ha möjlighet att till ESRB överlämna all relevant information som samlats in av de behöriga myndigheterna i enlighet med rapporteringsskyldigheterna i denna förordning.
- (32) Med tanke på den senaste finansiella krisens förödande effekter är förordningens övergripande mål att uppmuntra ekonomiskt nyttig bankverksamhet som tjänar allmänintresset och avskräcka från ohållbar finansiell spekulation utan verkligt mervärde. Detta förutsätter en övergripande reform av det sätt på vilket besparingar används till produktiva investeringar. För att garantera en hållbar och diversifierad bankmiljö i unionen bör de behöriga myndigheterna ha befogenhet att införa högre kapitalkrav för systemviktiga institut som på grund av sin affärsverksamhet skulle kunna utgöra ett hot mot den globala ekonomin.
- (33) Det behövs enhetliga finansiella krav på institut som innehåller kontanter eller värdepapper som tillhör deras kunder för att se till att spararna ges likvärdigt skydd och för att skapa rättvisa konkurrensvillkor mellan jämförbara grupper av institut.
- (34) Eftersom institut konkurrerar direkt på den inre marknaden bör kraven på övervakning vara likvärdiga i hela unionen, med beaktande av institutens olika riskprofiler.
- (35) Närhelst det inom ramen för tillsyn är nödvändigt att fastställa den konsoliderade kapitalbasen för en företagsgrupp bestående av institut, bör beräkningen utföras i enlighet med denna förordning.
- (36) Enligt denna förordning tillämpas kapitalbaskraven på individuell nivå och på gruppnivå om inte de behöriga myndigheterna finner det lämpligt att inte tillämpa tillsyn på individuell nivå. Enskild, gruppbaserad och gränsöverskridande gruppbaserad tillsyn är värdefulla instrument för att utöva kontroll över institut.
- (37) För att säkerställa att institut inom en grupp är tillräckligt solventa är det väsentligt att kapitalkraven tillämpas utifrån gruppens konsoliderade situation. För att vidare säkerställa att kapitalbasen är lämpligt fördelad inom gruppen och, om så krävs, kan utnyttjas för att skydda sparmedel bör kapitalkraven tillämpas på de enskilda instituten inom en grupp, såvida inte detta mål kan uppnås effektivt på annat sätt.
- (38) De minoritetsintressen från förmedlande finansiella holdingföretag som omfattas av kraven i denna förordning på delgruppsnivå får också, inom tillämpliga gränser vara medräkningsbara i gruppens kärnprimärkapital på gruppnivå eftersom ett förmedlande finansiellt holdingföretags kärnprimärkapital hänförbart till minoritetsintressen och den del av samma kapital som är hänförbart till moderföretaget båda pari passu stöder sina dotterföretags förluster, om sådana uppkommer.
- (39) De närmare redovisningsmetoder som ska användas vid beräkning av kapitalbasen och vid bedömningen av dess tillräcklighet med hänsyn till ett instituts riskexponering och av koncentrationen av exponeringar bör stå i överensstämmelse med bestämmelserna i rådets direktiv 86/635/EEG av den 8 december 1986 om årsbokslut och sammanställd redovisning för banker och andra finansiella institut⁽¹⁾, som i vissa avseenden anpassar bestämmelserna i rådets sjunde direktiv 83/349/EEG av den 13 juni 1983 om sammanställd redovisning⁽²⁾ eller Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1606/2002 av den 19 juli 2002 om tillämpning av internationella redovisningsstandarder⁽³⁾, beroende på vilken av dessa rättsakter som reglerar institutens redovisning enligt nationell lagstiftning.
- (40) För att lämplig solvens ska kunna säkerställas är det viktigt att fastställa kapitalkrav där tillgångar och poster utanför balansräkningen vägs efter graden av risk.
- (41) Den 26 juni 2004 antog Baselkommittén för banktillsyn ett ramavtal om internationell konvergens avseende kapitalmätning och kapitalstandarder (Basel II-regelverket). De bestämmelser i direktiv 2006/48/EG och direktiv 2006/49/EG som införlivas i denna förordning motsvarar bestämmelserna i Basel II-regelverket. I och med att de kompletterande delarna i Basel III-regelverket också införlivas, kommer denna förordning att motsvara bestämmelserna i Basel II- och Basel III-regelverken.

⁽¹⁾ EGT L 372, 31.12.1986, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 193, 18.7.1983, s. 1.

⁽³⁾ EGT L 243, 11.9.2002, s. 1.

- (42) Det är nödvändigt att ta hänsyn till de skillnader som finns mellan institut i unionen genom att erbjuda alternativa metoder för beräkning av kapitalkrav för kreditrisker med olika nivåer av riskkänslighet och varierande komplexitetsgrad. Användningen av extern kreditvärdering och av institutens egna estimat av enskilda kreditriskparametrar ökar väsentligt kreditriskbestämningens riskkänslighet och sundhet i stabilitetsavseende. Institut bör uppmuntras till att övergå till mer riskkänsliga metoder. I samband med upprättande av de estimat som behövs för att tillämpa kreditriskmetoderna i denna förordning bör instituten förstärka sina metoder för mätning och hantering av kreditrisker för att göra sådana metoder tillgängliga för fastställande av föreskrivna kapitalbaskrav som återspeglar arten och omfattningen av enskilda instituts metoder samt deras komplexitet. Data-behandling i samband med tillkomst och hantering av exponeringar mot kunder bör i detta sammanhang anses omfatta utveckling och validering av system för hantering och mätning av kreditrisker. Detta ligger inte bara i institutens legitima intressen utan avspeglar också syftet med denna förordning, nämligen att utnyttja bättre metoder för mätning och hantering av kreditrisker och också utnyttja dem för föreskrivna kapitalbaskrav. Oaktat ovan sagda kräver mer riskkänsliga metoder avsevärd sakkunskap och betydande resurser samt statistik av god kvalitet och tillräcklig omfattning. Instituterna bör därför uppfylla höga normer innan de tillämpar sådana metoder för föreskrivna kapitalbaskrav. Mot bakgrund av det pågående arbetet med att säkerställa lämpliga säkerhetsmekanismer i interna modeller, bör kommissionen utarbeta en rapport om möjligheten att utvidga Basel I-golvet och, om så krävs, tillsammans med ett lagstiftningsförslag.
- (43) Kapitalkraven bör stå i proportion till de risker som ska täckas. Särskilt bör den minskning av risknivåer som beror på innehav av ett stort antal exponeringar som var för sig är relativt små återspeglas i kapitalkraven.
- (44) Små och medelstora företag utgör en av pelarna i unionens ekonomi sett till deras grundläggande betydelse när det gäller att skapa ekonomisk tillväxt och erbjuda sysselsättning. Återhämtningen och den framtida tillväxten i unionens ekonomi beror i stor utsträckning på tillgängligheten till kapital och finansiering för små och medelstora företag som är etablerade inom unionen för att dessa ska kunna genomföra nödvändiga investeringar för att tillägna sig ny teknik och utrustning som kan stärka deras konkurrenskraft. Den begränsade mängden alternativa finansieringskällor har gjort små och medelstora företag som är etablerade inom unionen än mer känsliga för bankkrisens effekter. Därför är det viktigt att fylla det existerande likviditetsgapet för små och medelstora företag och säkerställa ett tillräckligt flöde av bankkrediter till dessa företag under nuvarande förhållanden. Kapitalkraven för exponering mot små och medelstora företag bör minskas genom tillämpning av en stödfaktor motsvarande 0,7619 för att kreditinstituterna ska kunna öka utlåningen till små och medelstora företag. För att uppnå detta mål bör kreditinstituterna faktiskt utnyttja den kapitallättnad som följer av stödfaktorns tillämpning uteslutande för att kunna tillhandahålla ett tillräckligt kreditflöde till små och mellanstora företag som är etablerade inom unionen. Behöriga myndigheter bör regelbundet övervaka kreditinstitutens totala antal exponeringar mot små och medelstora företag och den totala mängden kapitalavdrag.
- (45) I linje med Baselkommittén för banktillsyns beslut och med stöd av GHOS den 10 januari 2011, ska samtliga primärkapitaltillskott och supplementärkapitaltillskott i ett institut kunna skrivas ner fullständigt och permanent eller helt omvandlas till kärnprimärkapital vid den tidpunkt då institutet inte längre är livskraftigt. Lagstiftning som är nödvändig för att säkerställa att kapitalbasinstrument omfattas av mekanismen för absorbering av ytterligare förluster bör införlivas i unionsrätten som en del av de krav som avser återhämtning och rekonstruktion av institut. Om den unionsrätt som styr kravet på att kapitalinstrument fullständigt och permanent bör kunna skrivas ner till noll eller omvandlas till kärnprimärkapitaltillskott om ett institut inte längre anses livskraftigt ännu inte har antagits den 31 december 2015 bör kommissionen se över och rapportera om frågan huruvida en sådan bestämmelse bör införas i denna förordning och, mot bakgrund av den översynen, lägga fram lämpliga lagstiftningsförslag.
- (46) Bestämmelserna i denna förordning står i överensstämmelse med proportionalitetsprincipen och tar särskilt hänsyn till mångfalden av olika institut när det gäller verksamhetens storlek och omfattning samt verksamhetsområde. Överensstämmelsen med proportionalitetsprincipen innebär också att enklast möjliga kreditvärderingsförfarande, även inom ramen för intern riskklassificering ("internmetoden"), erkänns för exponeringar mot hushåll. Medlemsstaterna bör se till att kraven i denna förordning tillämpas på ett sätt som står i proportion till arten och omfattningen av de risker som är förenade med ett instituts affärsmodell och verksamhet samt komplexiteten i dessa risker. Kommissionen bör se till att delegerade akter och genomförandeakter, tekniska standarder för tillsyn och tekniska standarder för genomförande är förenliga med proportionalitetsprincipen, för att garantera att förordningen tillämpas på ett proportionerligt sätt. EBA bör därför se till att alla tekniska standarder för tillsyn och genomförande utformas på ett sådant sätt att proportionalitetsprincipen beaktas och upprätthålls.
- (47) De behöriga myndigheterna bör i tillräcklig grad uppmärksamma fall där de misstänker att information betraktas som företagsintern eller konfidentiell i syfte att undvika offentliggörande av sådan information. Trots att ett institut får välja att inte offentliggöra information eftersom informationen betraktas som företagsintern eller konfidentiell innebär det faktum att informationen betraktas som företagsintern eller konfidentiell inte att ansvarsskyldigheten bör upphöra om det skulle visa sig att det uteblivna offentliggörandet har haft en betydande inverkan.

- (48) Denna förordnings "utvecklingsbara karaktär" gör det möjligt för institut att välja mellan tre metoder för kreditrisker med varierande komplexitet. För att i synnerhet små institut ska kunna välja den riskkänsligare internmetoden bör de relevanta bestämmelserna tolkas så att exponeringsklasserna innefattar alla exponeringar som direkt eller indirekt likställs med dem i denna förordning. Som allmän regel gäller att de behöriga myndigheterna inte bör göra någon åtskillnad mellan de tre metoderna när det gäller tillsynsprocessen, dvs. institut som utnyttjar schablonmetoden ska inte bli föremål för strängare tillsyn enbart av den anledningen.
- (49) Tekniker för kreditriskreducering bör erkännas i ökad utsträckning och omfattas av ett regelverk som säkerställer att solvensen inte undergrävs av att åtgärder felaktigt erkänns som riskreducerande. I möjligaste mån bör säkerheter som normalt används av banker i de olika medlemsstaterna för att minska kreditrisken erkännas enligt schablonmetoden och även enligt de andra metoderna.
- (50) För att säkerställa att kapitalkraven för institut i tillräcklig utsträckning beaktar risker och riskreducering i samband med institutens verksamheter och investeringar inom värdepapperisering är det nödvändigt att införa bestämmelser om en riskkänslig och stabilitetsmässigt sund behandling av sådana verksamheter och investeringar. I detta syfte krävs det en tydlig och övergripande definition av värdepapperisering som omfattar varje transaktion eller program varigenom den kreditrisk som är förenad med en exponering eller en grupp exponering delas upp i trancher. En exponering som skapar en direkt betalningsskyldighet för en transaktion eller ett program som används för att finansiera eller förvalta materiella tillgångar bör inte betraktas som en exponering mot en värdepapperisering, även om transaktionen eller programmet har betalningsskyldigheter av varierande senioritet.
- (51) Utöver tillsyn för att garantera finansiell stabilitet behövs mekanismer för att stärka och utveckla en effektiv tillsyn och förebygga potentiella bubblor för att säkra en optimal kapitalallokering mot bakgrund av de makroekonomiska utmaningarna och målen, i synnerhet med tanke på långsiktiga investeringar i den reella ekonomin.
- (52) Operativa risker är en betydande kategori av risker som institut ställs inför och som måste täckas av kapitalbasen. Det är nödvändigt att ta hänsyn till de skillnader som finns mellan olika institut i unionen genom att erbjuda alternativa metoder för beräkning av kapitalkrav för operativa risker med olika nivåer av riskkänslighet och varierande komplexitetsgrad. Institut bör ges lämpliga incitament för att övergå till mer riskkänsliga metoder. Mot bakgrund av att teknikerna för mätning och hantering av operativa risker är under utveckling bör bestämmelserna fortlöpande ses över och uppdateras när så är lämpligt, inbegripet i fråga om kraven på olika affärsområden och godkännande av tekniker för riskreducering. I detta sammanhang bör särskild uppmärksamhet ägnas möjligheten att beakta försäkring inom ramen för de enkla metoderna för att beräkna kapitalkrav för operativa risker.
- (53) Övervakning och kontroll av ett instituts exponeringar bör ingå som en integrerad del av tillsynen över institutet. Därför kan en alltför stor koncentration av exponeringar mot en enskild kund eller grupp av kunder med inbördes anknytning medföra en oacceptabelt hög förlustrisk. Denna situation kan anses äventyra ett instituts solvens.
- (54) När man fastställer förekomsten av en grupp av kunder med inbördes anknytning och därmed exponeringar som utgör en gemensam risk, är det även viktigt att ta hänsyn till risker som uppkommer genom en gemensam källa till viktig finansiering som tillhandahålls av institutet självt, dess finansiella grupp eller parter med inbördes anknytningar.
- (55) Även om det är önskvärt att basera beräkningen av exponeringsbeloppet på det värde som anges för att bestämma kapitalbaskraven, är det lämpligt att anta regler för övervakning av stora exponeringar utan att tillämpa riskvikter eller risknivåer. De metoder för kreditriskreducering som tillämpas i solvenssystemet har dessutom utformats utifrån antagandet att kreditrisken är väl diversifierad. När det gäller stora exponeringar i samband med koncentration till ett enda namn är kreditrisken inte väl diversifierad. Effekterna av sådana tekniker bör därför omfattas av tillsynsregler. Det är därför nödvändigt att se till att man får en effektiv återvinning av kreditriskskyddet vid stora exponeringar.
- (56) Eftersom en förlust som uppkommer på grund av en exponering mot ett institut kan vara lika allvarlig som en förlust på grund av någon annan exponering, bör sådana exponeringar behandlas och rapporteras på samma sätt som vilka andra exponeringar som helst. En alternativ kvantitativ begränsning har införts för att mildra den oproportionerliga inverkan som ett sådant förfaringsätt har på mindre institut. Dessutom undantas mycket kortfristiga exponeringar avseende penningöverföring, inbegripet utförande av betalningstjänster, clearing, avveckling och förvaringstjänster för kunder, så att finansmarknaderna och deras infrastruktur ska kunna fungera smidigare. Dessa tjänster omfattar till exempel clearing och avveckling av kontanttransaktioner samt annan verksamhet för att underlätta avveckling. De relaterade exponeringarna inbegriper exponeringar som ett kreditinstitut eventuellt inte kan förutse och därför inte till fullo kontrollera, bland annat saldon på interbankkonton till följd av kundbetalningar, inbegripet krediterade och debiterade avgifter och räntor, och andra betalningar för kundservice, samt ställda eller erhållna säkerheter.

- (57) Det är viktigt att intressena hos de företag som omformar lån till överlåtbara värdepapper och andra finansiella instrument (originatorer eller medverkande institut) och de företag som investerar i dessa värdepapper eller instrument (investerares) sammanfaller. För att uppnå detta bör originatorn eller det medverkande institutet behålla en väsentlig intresseandel i de underliggande tillgångarna. Det är därför viktigt för originatorerna eller de medverkande instituten att bibehålla en exponering mot risken för lånen i fråga. Mer generellt bör värdepapperiseringstransaktioner inte struktureras så att en tillämpning av bibehållandekraven undviks, särskilt genom avgifter eller premier eller båda. Ett sådant bibehållande av riskexponeringen bör tillämpas i alla situationer där den ekonomiska substansen i en värdepapperisering kan tillämpas, oavsett vilka rättsliga strukturer eller instrument som används för att uppnå denna ekonomiska substans. Särskilt i de fall kreditrisken överförs genom värdepapperisering bör investerare fatta sina beslut först efter att ha gjort en noggrann genomgång, för vilken de behöver adekvat information om värdepapperiseringarna.
- (58) I denna förordning föreskrivs också att behållningskravet inte ska tillämpas mer än en gång. För en given värdepapperisering räcker det att antingen originatorn, det medverkande institutet eller den ursprunglige långgivaren omfattas av kravet. Om värdepapperiseringstransaktioner inbegriper andra värdepapperiseringar som underliggande exponeringar, bör på motsvarande sätt behållningskravet endast tillämpas på den värdepapperisering som omfattas av investeringen. Förvärvade fordringar bör inte omfattas av behållningskravet, om de hänför sig till företagsverksamhet där de överläts eller säljs till diskonterat värde för att finansiera sådan verksamhet. De behöriga myndigheterna bör tillämpa riskvikten avseende bristande efterlevnad av kraven på tillbörlig aktsamhet och riskhanteringskyldigheter i samband med värdepapperiseringar vid större överträdelse av riktlinjer och förfaranden som är relevanta för analysen av de underliggande riskerna. Kommissionen bör också studera huruvida undvikandet av en upprepad tillämpning av behållningskravet skulle kunna leda till praxis för att undgå detta krav och huruvida värdepapperiseringsregler tillämpas på ett effektivt sätt av de behöriga myndigheterna.
- (59) Tillbörlig aktsamhet bör tillämpas för korrekt bedömning av de risker som hänför sig till värdepapperiseringsexponeringar både inom och utanför handelslagret. Dessutom bör kraven på tillbörlig aktsamhet vara proportionerliga. Förfaranden för tillbörlig aktsamhet bör bidra till att bygga upp ett större förtroende mellan originatorer, medverkande institut och investerare. Det är därför önskvärt att relevanta uppgifter om förfaranden för tillbörlig aktsamhet redovisas korrekt.
- (60) När ett institut exponerar sig mot sitt moderföretag eller mot andra dotterföretag till moderföretaget, är särskild försiktighet påkallad. Sådana exponeringar för institut bör handhas på ett helt självständigt sätt i enlighet med principerna om sund förvaltning, utan hänsyn till några andra omständigheter. Detta är särskilt viktigt vid stora exponeringar och i fall som inte enbart rör administration eller vanliga transaktioner inom gruppen. De behöriga myndigheterna bör fästa särskild uppmärksamhet vid sådana exponeringar inom en grupp. Sådana standarder behöver dock inte tillämpas, om moderföretaget är ett finansiellt holdingföretag eller ett kreditinstitut eller om övriga dotterföretag är antingen kreditinstitut eller finansiella institut eller anknutna företag, under förutsättning att samtliga dessa företag omfattas av tillsynen av kreditinstitutet på gruppnivå.
- (61) Med tanke på att bestämmelserna om kapitalkrav är risk känsliga, är det önskvärt att fortlöpande kontrollera om de har väsentliga effekter på konjunkturcykeln. Kommissionen bör med beaktande av Europeiska centralbankens (ECB) synpunkter rapportera om dessa aspekter till Europaparlamentet och rådet.
- (62) Kapitalkraven för råvaruhandlare, inbegripet handlare som i dag är undantagna från kraven i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG av den 21 april 2004 om marknader för finansiella instrument⁽¹⁾, bör ses över.
- (63) Liberaliseringen av marknaderna för gas och elektricitet är ett i både ekonomiskt och politiskt avseende viktigt mål för unionen. Med tanke på detta bör de kapitalkrav och andra tillsynsregler som tillämpas på företag som är verksamma på dessa marknader vara proportionerliga och inte i onödan göra det svårare att uppnå liberalisering. Detta mål bör man särskilt ha i åtanke vid översynen av denna förordning.
- (64) Institut som placerar i återvärdepapperiseringar bör utöva tillbörlig aktsamhet även beträffande underliggande värdepapperiseringar och exponeringar som inte är värdepapperiseringar vilka är underliggande instrument för de förra. Institut bör bedöma om exponeringar i samband med program för tillgångsbaserade certifikat utgör återvärdepapperiseringsexponeringar, inbegripet exponeringar i samband med program genom vilka man förvärvar högt rangordnade trancher av separata grupper av hela lån, där inget av dessa lån, är en värdepapperiseringsexponering eller återvärdepapperiseringsexponering och där förstaförlustskyddet för varje investering tillhandahålls av säljaren av lånen. I den sistnämnda situationen

(¹) EUT L 145, 30.4.2004, s. 1.

- bör i allmänhet en gruppsspecifik likviditetsfacilitet inte betraktas som en återvärdepapperiseringsexponering, eftersom den utgör en tranch i en enskild tillgångsgrupp (dvs. den tillämpliga gruppen av hela lån) som inte innehåller några värdepapperiseringsexponeringar. Däremot skulle en kreditförstärkning för hela programmet som endast täcker en del av förlusterna utöver det av säljaren tillhandahållna skyddet i de olika grupperna i allmänhet utgöra en uppdelning på trancher av risken när det gäller en grupp av flera tillgångar som innehåller minst en värdepapperiseringsexponering och skulle därför vara en återvärdepapperiseringsexponering. Om ett sådant program emellertid helt finansierar sig självt med en enda kategori företagscertifikat och om antingen kreditförstärkningen för hela programmet inte är en återvärdepapperisering eller företagscertifikatet till fullo stöds av det medverkande institutet, vilket gör att investeraren i företagscertifikatet blir reellt exponerad för det medverkande företagets fallissemangsrisk i stället för de underliggande grupperna eller de underliggande tillgångarna, bör emellertid detta företagscertifikat i allmänhet inte betraktas som en återvärdepapperiseringsexponering.
- (65) Bestämmelserna om försiktig värdering av handelslagret bör tillämpas på alla instrument som tas upp till verkligt värde, såväl i handelslagret som i övrig verksamhet, för institut. Det bör klargöras att skillnaden i absolut värde bör dras från av kapitalbasen, om en försiktig värdering skulle leda till redovisning av ett lägre värde än vad som faktiskt bokförts.
- (66) Institut bör kunna välja att antingen tillämpa ett kapitalkrav på eller att från kärnprimärkapital dra av sådana värdepapperiseringspositioner som enligt denna förordning ges en riskvikt på 1 250 %, oberoende av om positionerna ligger i eller utanför handelslagret.
- (67) Originatorer eller medverkande institut bör inte kunna kringgå förbudet mot implicit stöd genom att utnyttja sina handelslager för sådant stöd.
- (68) Utan att det påverkar de offentliggöranden som uttryckligen krävs genom denna förordning bör syftet med informationskraven vara att ge marknadsaktörerna korrekt och fullständig information om de enskilda institutens riskprofiler. Det bör därför kunna krävas att institut offentliggör ytterligare information som inte uttryckligen nämns i denna förordning, om ett sådant offentliggörande behövs för att uppfylla nämnda syfte. De behöriga myndigheterna bör samtidigt i tillräcklig grad uppmärksamma fall där de misstänker att information betraktas som företagsintern eller konfidentiell av ett institut i syfte att undvika offentliggörande av sådan information
- (69) Om det i en extern kreditvärdering av en värdepapperiseringsposition tas hänsyn till effekten av ett kreditkydd som det investerande institutet självt tillhandahåller, bör institutet inte få utnyttja den lägre riskvikt som följer av detta skydd. Värdepapperiseringspositionen bör inte dras av från kapitalet, om det finns andra sätt att fastställa en riskvikt som överensstämmer med den faktiska risken som är förenad med positionen utan att det kreditkyddet beaktas.
- (70) Med tanke på de dåliga resultat som interna modeller nyligen uppvisat vad gäller beräkning av kapitalkrav för marknadsrisk, bör standarderna skärpas. Framför allt bör förmågan att fånga upp risk kompletteras i fråga om kreditrisker i handelslagret. Dessutom bör det i beräkningen av kapitalkraven även ingå en komponent som täcker stressituationer för att skärpa kapitalkraven med tanke på försämrade marknadsförhållanden och för att minska risken för konjunkturförstärkande effekter. Institut bör också genomföra omvända stresstester för att utröna vilka scenarier som skulle kunna hota deras livskraft, såvida de inte kan visa att ett sådant test är onödigt. Mot bakgrund av de särskilda svårigheter som nyligen framkommit när det gäller att behandla värdepapperiseringspositioner med metoder som bygger på interna modeller, bör erkännandet av institutens modeller för värdepapperiseringsrisker för att beräkna kapitalkrav i handelslagret begränsas och ett standardiserat kapitalkrav gälla för dessa värdepapperiseringar, om inte annat föreskrivs.
- (71) I denna förordning fastställs begränsade undantag för viss korrelationshandel där ett institut av sin tillsynsmyndighet kan tillåtas beräkna ett samlat riskkapitalkrav med beaktande av strikta krav. I sådana fall bör institutet åläggas att för denna handel åsätta ett kapitalkrav som är lika med det högre av det kapitalkrav som beräknats enligt denna internt utvecklade metod och 8 % av kapitalkravet för den specifika risken enligt schablonmetoden. Institutet bör inte ha skyldighet att låta dessa exponeringar omfattas av kapitalkravet vid ytterligare risk men de bör tas med i både VaR-värden (value-at-risk) och stressjusterade VaR-värden.
- (72) Med tanke på arten och omfattningen av de oväntade förluster som drabbade institut under den finansiella och ekonomiska krisen, är det nödvändigt att ytterligare förbättra kvaliteten och harmoniseringen av den kapitalbas som krävs av institut. Detta bör innefatta införande av en ny definition av de viktigaste delarna av det kapital som finns tillgängligt för täckning av oväntade förluster när dessa inträffar, utveckling av definitionen av hybridkapital och enhetliga försiktighetsjusteringar av kapitalbasen. Det är också nödvändigt att höja nivån på kapitalbasen betydligt, med nya kapitalrelationer inriktade på de

viktigaste delarna av kapitalbasen som finns tillgängliga för att täcka förluster när de uppkommer. Det förväntas att institut vilkas aktier är upptagna till handel på en reglerad marknad uppfyller kapitalkraven för de viktigaste delarna av kapitalet endast med sådana aktier som uppfyller en rad strikta kriterier för kärnkaptalinstrument och institutets redovisade reserver. För att i tillräcklig utsträckning ta hänsyn till de olika rättsliga former enligt vilka institut i unionen är verksamma bör de strikta kriterierna för kärnkaptalinstrument garantera att kärnkaptalinstrument för institut vilkas aktier inte är upptagna till handel på en reglerad marknad är av högsta kvalitet. Detta bör inte hindra institut från att, för aktier som har differentierad rösträtt eller saknar rösträtt, betala en utdelning som är flera gånger större än den som betalas för aktier som har relativt sett större rösträtt, förutsatt att de strikta kriterierna för kärnprimärkapitaltillskott uppfylls oberoende av rösträtten, inklusive de kriterier som rör betalningsflexibilitet, och förutsatt att, om utdelning betalas, den ska betalas på alla aktier som givits ut av det berörda institutet.

(73) Handelsfinansieringsexponeringar är sinsemellan olika i sitt slag, men har bland annat det gemensamt att de är av lågt värde, har kort löptid och har en identifierbar finansieringskälla för återbetalning. De är baserade på varu- och tjänsterörelser som stöder den reella ekonomin och i de flesta fall hjälper små företag i deras dagliga behov, och därigenom skapar ekonomisk tillväxt och arbetstillfällen. In- och utflöden matchar för det mesta varandra, och därför är likviditetsrisken begränsad.

(74) Det är lämpligt att EBA upprätthåller en uppdaterad förteckning över de olika former av kapitaalinstrument som i varje medlemsstat räknas som kärnprimärkapitaltillskott. EBA bör från denna förteckning avföra icke-statliga stödinstrument utgivna efter ikraftträdandet av denna förordning som inte uppfyller de kriterier som anges i denna förordning och offentliggöra sådant avförande. Om instrument som av EBA har avförts från förteckningen åtnjuter fortsatt erkännande också efter EBA:s offentliggörande, bör EBA till fullo utöva sina befogenheter, särskilt de som tilldelats EBA genom artikel 17 i förordning (EU) nr 1093/2010 om överträdelse av unionsrätten. Det bör erinras om att en trestegsmekanism tillämpas för en reaktion som står i proportion till allvaret i fall av felaktig eller otillräcklig tillämpning av unionsrätten, genom vilken EBA, som ett första steg, har befogenhet att göra utredningar om det påstås att nationella myndigheter i utövandet av tillsyn tillämpat skyldigheter enligt unionsrätten felaktigt eller ofullständigt, och därefter utfärda en rekommendation. Som ett andra steg, om den behöriga nationella myndigheten inte följer rekommendationen, har kommissionen befogenhet att avge ett formellt yttrande med beaktande av EBA:s rekommendation, med en anmodan till den behöriga myndigheten att vidta de åtgärder som krävs för att uppfylla bestämmelserna i unionsrätten. Om i exceptionella fall den behöriga myndigheten i fråga ihållande underlåter att agera, har EBA, som ett tredje steg, befogenhet att, som en sista utväg, anta beslut riktade till enskilda finansiella institut. Det bör också erinras om att kommissionen enligt artikel 258 i EUF-fördraget, om den anser att en medlemsstat har

underlåtit att uppfylla en skyldighet enligt fördragen, har befogenhet att föra ärendet vidare till Europeiska unionens domstol.

(75) Denna förordning bör inte påverka de behöriga myndigheternas möjlighet att bibehålla processer för förhandsgodkännande av avtal som reglerar primärkapitaltillskott och supplementärkapital. I dessa fall bör sådana kapitaalinstrument endast tas med bland institutets övriga primärkapital för kapitaltäckningsändamål eller supplementärkapital när de med framgång gått igenom dessa processer för godkännande.

(76) För att stärka marknadsdisciplinen och öka den finansiella stabiliteten måste mer detaljerade krav på upplysningar om det lagstadgade kapitalets form och art samt om försiktighetsjusteringar införas, för att säkerställa att investerare och insättare får tillräcklig information om institutens solvens.

(77) De behöriga myndigheterna måste dessutom ha kännedom, minst i form av en sammanfattning, om institutens repor, värdepapperslån och alla former av panträttsarrangemang. Sådan information bör meddelas de behöriga myndigheterna. För att förstärka marknadsdisciplinen bör det finnas mer detaljerade krav på upplysningar om repor och säkrad finansiering.

(78) Den nya definitionen av kapital och lagstadgade kapitalkrav bör införas på ett sätt som tar hänsyn till att det finns olika startpunkter och förhållanden i olika länder och att de initiala olikheterna kommer att minska under övergångsperioden. För att säkra lämplig kontinuitet i kapitalbasens nivå kommer de instrument som gavs ut inom ramen för en återkapitaliseringsåtgärd enligt reglerna om statligt stöd, före den dag då denna förordning började tillämpas, att bibehållas under hela övergångsperioden. Utnyttjandet av statligt stöd bör undvikas så långt det är möjligt i framtiden. I den utsträckning som statligt stöd visar sig vara nödvändigt i vissa situationer bör denna förordning tillhandahålla en ram för hanteringen av sådana situationer. Framför allt bör det i denna förordning anges hur kapitalbasinstrument som givits ut inom ramen för en rekapitaliseringsåtgärd enligt reglerna om statligt stöd bör hanteras. Möjligheten för institut att dra nytta av sådan behandling bör vara föremål för strikta villkor. I den mån sådan behandling ger möjlighet till avvikelser från de nya kriterierna för kapitalbasinstrumentens kvalitet bör dessa avvikelser dessutom begränsas så långt det är möjligt. Behandlingen för befintliga kapitaalinstrument som givits ut inom ramen för en rekapitaliseringsåtgärd enligt reglerna om statligt stöd bör tydligt göra åtskillnad görs mellan de kapitaalinstrument som uppfyller kraven i denna förordning och de kapitaalinstrument som inte gör det. Lämpliga övergångsbestämmelser avseende det senare fallet bör därför fastställas i denna förordning.

- (79) Enligt direktiv 2006/48/EG måste kreditinstituten den 31 december 2011 ha en kapitalbas som minst motsvarar ett angivet minimibelopp. Med tanke på de fortsatta effekterna av finanskrisen inom banksektorn och de förlängda övergångsbestämmelserna för kapitalkrav som antagits av Baselkommittén för banktillsyn, är det lämpligt att åter införa en nedre gräns under en begränsad tid tills tillräckliga kapitalbasbelopp har etablerats i enlighet med de övergångsbestämmelser för kapitalbasen som anges i denna förordning, vilka kommer att införas stegvis mellan tidpunkten för denna förordnings tillämpning och 2019.
- (80) För företagsgrupper med en väsentlig bank- eller värdepappersverksamhet och försäkringsverksamhet finns specifika regler i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/87/EG av den 16 december 2002 om extra tillsyn över kreditinstitut, försäkringsföretag och värdepappersföretag i ett finansiellt konglomerat⁽¹⁾ för att åtgärda sådant "dubbelt utnyttjande av poster i kapitalbasen". Direktiv 2002/87/EG grundas på internationellt överenskomna principer för riskhantering i olika sektorer. Denna förordning förstärker hur dessa regler för dessa finansiella konglomerat ska tillämpas på bank- och investeringsgrupper och garanterar en fast och enhetlig tillämpning av dem. Eventuella ytterligare förändringar som blir nödvändiga kommer att åtgärdas vid översynen av direktiv 2002/87/EG, som förväntas 2015.
- (81) Finanskrisen visade tydligt att institut gravt underestimerat nivån på motpartsrisken kopplad till OTC-derivat. G 20 uppmanade därför i september 2009 till att fler OTC-derivat skulle clearas genom en central motpart. De begärde också att sådana OTC-derivat som inte kunde clearas centralt skulle omfattas av högre kapitalbaskrav för att korrekt återspegla de högre risker som är förbundna med dessa derivat.
- (82) Efter dessa krav från G 20 gjorde Baselkommittén för banktillsyn, som en del av Basel III-regelverket, stora förändringar av reglerna för motpartsrisiker. Basel III-regelverket förväntas innebära stora öknings av kapitalbaskraven för transaktioner för finansiering av instituts OTC-derivat och värdepapper och starka incitament för institut att använda centrala motparter. Basel III-regelverket förväntas också ge ytterligare incitament till stärkt riskhantering för motpartsriskeponeringar och översyn av det gällande systemet för behandling av motpartsriskeponeringar mot centrala motparter.
- (83) Instituterna bör ha en ytterligare kapitalbas på grund av risken för kreditvärdighetsjustering i samband med OTC-derivat. Instituterna bör också tillämpa en högre korrelationsfaktor vid beräkning av kraven på kapitalbas för motpartsriskeponeringar i samband med OTC-derivat och värdepappersfinansierade transaktioner mot vissa finansiella institut. Institut bör också vara skyldiga att väsentligt förbättra mätning och hantering av motpartsrisiker genom att på ett bättre sätt åtgärda korrelationsrisker, högt skuldsatta motparter och säkerheter, åtföljt av motsvarande förstärkningar inom utfallstester och stresstester.
- (84) Handelseponeringar mot centrala motparter gynnas vanligen av den multilaterala nettning- och förlustdelningsmekanism som de centrala motparterna tillämpar. De innebär därför en mycket låg motpartsrisik och bör omfattas av mycket låga kapitalbaskrav. Samtidigt bör detta krav vara positivt för att se till att institut följer upp och övervakar sina exponeringar mot centrala motparter som en del av god riskhantering och för att avspegla att inte heller handelseponeringar mot centrala motparter är riskfria.
- (85) En obeståndsfond hos en central motpart är en mekanism som möjliggör delning (ömsesidighet) av förlusterna bland medlemmarna i den centrala motparten. Den används när de förluster som den centrala motparten ådrar sig då en clearingmedlem fallerar överstiger de marginalsäkerheter och bidrag till obeståndsfonden från denna clearingmedlem och alla andra åtgärder som den centrala motparten kan ta till, innan den använder de övriga clearingmedlemmarnas bidrag till obeståndsfonden. Risken för förluster vid exponeringar som härrör från bidrag till obeståndsfonden är därför högre än förlustrisken vid handelseponeringar. Denna typ av exponeringar bör därför omfattas av högre kapitalbaskrav.
- (86) Det "hypotetiska kapital" som innehas av en central motpart bör vara en nödvändig variabel för att bestämma kapitalbaskravet för en clearingmedlems exponeringar med hjälp av dennes bidrag till den centrala motpartens obeståndsfond. Det bör inte tolkas som någonting annat. Det bör i synnerhet inte tolkas som det kapital som en central motpart enligt sin behöriga myndighet måste innehå.
- (87) Översynen av behandlingen av motpartsrisik, i synnerhet införandet av högre kapitalbaskrav för bilaterala derivatkontrakt för att avspegla den högre risk som sådana kontrakt innebär för det finansiella systemet, utgör en integrerad del av kommissionens försök att garantera effektiva, säkra och sunda derivatmarknader. Denna förordning kompletterar därför Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister⁽²⁾.

(1) EUT L 35, 11.2.2003, s. 1.

(2) EUT L 201, 27.7.2012, s. 1.

- (88) Kommissionen bör se över de relevanta undantagen för stora exponeringar senast den 31 december 2015. I avvaktan på resultatet av den översynen bör medlemsstaterna även fortsättningsvis tillåtas besluta om undantag för vissa stora exponeringar från dessa regler under en tillräckligt lång övergångsperiod. Med utgångspunkt i det arbete som har utförts inom ramen för utarbetandet av och förhandlingarna om Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/111/EG av den 16 september 2009 om ändring av direktiven 2006/48/EG, 2006/49/EG och 2007/64/EG vad gäller banker anslutna till centrala kreditinstitut, vissa frågor som gäller kapitalbasen, stora exponeringar, tillsynsrutiner och krishantering⁽¹⁾ och med hänsyn till den internationella utvecklingen och unionsutvecklingen i dessa frågor bör kommissionen se över huruvida dessa undantag även i fortsättningen bör tillämpas skönmässigt eller på ett mer allmänt sätt och om huruvida de risker som är förbundna med dessa exponeringar hanteras genom andra verkningfulla medel enligt denna förordning.
- (89) För att säkerställa att undantag för exponeringar av behöriga myndigheter inte permanent äventyrar konsekvensen hos de enhetliga regler som fastställs genom denna förordning bör de behöriga myndigheterna, efter en övergångsperiod och i avsaknad av resultat av den översynen, rådfråga EBA om huruvida det är lämpligt att fortsätta att utnyttja möjligheten att undanta vissa exponeringar eller inte.
- (90) Åren före den finansiella krisen kännetecknades av en kraftig ökning av institutens exponeringar i förhållande till den egna kapitalbasen (bruttosoliditet). Under den finansiella krisen tvingades institut på grund av förluster och bristande finansiering att på kort tid kraftigt stärka sin bruttosoliditet. Detta förstärkte den nedåtgående pressen på tillgångspriserna och orsakade ytterligare förluster för institut, vilket i sin tur ledde till ytterligare minskning av deras kapitalbas. Slutresultatet av denna negativa spiral var en minskad tillgång till krediter i den reella ekonomin och en djupare och längre kris.
- (91) Riskbaserade kapitalbaskrav är av största vikt för att säkerställa tillräcklig kapitalbas för täckning av oväntade förluster. Krisen visade emellertid också att enbart dessa krav inte räcker för att förhindra att institut tar alltför stora och ohållbara bruttosoliditetsrisker.
- (92) I september 2009 beslutade G 20-ledarna att det skulle tas fram internationella regler för att förhindra alltför låg bruttosoliditet. Därför stödde de införandet av belåningsgrad som ett kompletterande mått i Basel II-regelverket.
- (93) I december 2010 offentliggjorde Baselkommittén för banktillsyn riktlinjer som fastställer metoden för att beräkna bruttosoliditeten. Enligt dessa regler ska det finnas en observationsperiod från och med den 1 januari 2013 till den 1 januari 2017 under vilken bruttosoliditeten, dess komponenter och dess verkan i förhållande till det riskbaserade kravet kommer att övervakas. På grundval av resultaten från denna observationsperiod avser Baselkommittén för banktillsyn att göra eventuella slutjusteringar av definitionen och kalibreringen av bruttosoliditeten under första halvåret 2017, med avsikten att övergå till ett bindande krav den 1 januari 2018 efter lämplig översyn och kalibrering. Enligt Baselkommitténs riktlinjer ska kraven på upplysning om bruttosoliditeten och dess komponenter tillämpas från och med den 1 januari 2015.
- (94) Bruttosoliditet är ett nytt reglerings- och övervakningsinstrument för unionen. I enlighet med internationella överenskommelser ska den först införas som en extra faktor, som kan tillämpas på enskilda institut efter beslut av tillsynsmyndigheterna. Genom att instituten måste lämna rapporter möjliggörs lämplig översyn och kalibrering, med sikte på en bindande åtgärd 2018.
- (95) Vid granskningen av hur bruttosoliditeten påverkar olika affärsmodeller bör särskild uppmärksamhet ägnas sådana modeller som anses innebära låg risk, t.ex. lån säkerställda med panträtt och specialutlåning till regionala eller lokala självstyrelseorgan eller offentliga organ. EBA bör, på grundval av de uppgifter som mottagits och de tillsynsresultat som erhållits under en observationsperiod, i samarbete med behöriga myndigheter utarbeta en klassificering av affärsmodeller och risker. Med utgångspunkt i en lämplig analys där också historiska uppgifter och stressscenarier tas i beaktande bör en bedömning göras av vilka bruttosoliditetsnivåer som är lämpliga för att återhämtningsförmågan i respektive affärsmodell ska garanteras, samt av frågan om huruvida dessa nivåer bör fastställas som tröskelvärden eller som intervaller. Efter observationsperioden och kalibreringen av respektive bruttosoliditetsnivåer, samt på grundval av bedömningen, bör EBA offentliggöra en lämplig statistisk översikt över bruttosoliditeten, som inbegriper medelvärden och standardavvikelser. Efter att ha antagit bruttosoliditetskravet bör EBA offentliggöra en lämplig statistisk översikt, som inbegriper medelvärden och standardavvikelser, över bruttosoliditeten i förhållande till de fastställda kategorierna av institut.
- (96) Institut bör som en del av den interna bedömningen av kapitaltäckningen följa upp bruttosoliditetsnivån och förändringar samt bruttosoliditetsrisken. Denna uppföljning bör ingå i tillsynsförfarandet. I synnerhet efter det att kraven avseende bruttosoliditeten har trätt i kraft bör de behöriga myndigheterna övervaka utvecklingen i företagsmodellen och motsvarande riskprofil för att säkerställa att klassificeringen av institut är aktuell och korrekt.

(1) EUT L 302, 17.11.2009, s. 97.

- (97) Goda företagsstyrningsstrukturer, transparens och offentliggörande är avgörande för en sund ersättningspolitik. Institut bör, för att säkerställa att deras ersättningsstrukturer och de risker de är förenade med i tillfredsställande grad kan överblickas av marknaden, offentliggöra detaljerade uppgifter om sin ersättningspolicy och ersättningspraxis och, av sekretesskäl, sammanlagda belopp för de medarbetare vilkas tjänsteutövande väsentligt kan påverka institutets riskprofil. Denna information bör göras tillgänglig för alla intressenter. Dessa särskilda krav bör inte påverka tillämpningen av mer allmänna krav på offentliggörande rörande den ersättningspolicy som är tillämplig horisontellt i alla sektorer. Dessutom bör medlemsstaterna tillåtas kräva att institut lämnar mer detaljerad information om ersättning.
- (98) Godkännandet av ett kreditvärderingsinstitut som ett externt kreditvärderingsinstitut bör inte öka avskärmningen av en marknad som redan domineras av tre centrala företag. EBA och ESCB:s centralbanker bör utan att göra förfarandet enklare eller mindre krävande se till att fler kreditvärderingsinstitut kan godkännas som externa kreditvärderingsinstitut för att på detta sätt öppna marknaden för andra företag.
- (99) Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter⁽¹⁾ och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapens institutioner och organ behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter⁽²⁾ ska vara fullt tillämpliga på behandlingen av personuppgifter inom ramen för den här förordningen.
- (100) Institut bör ha en diversifierad buffert av likvida tillgångar som de kan använda för att täcka likviditetsbehoven vid kortvariga likviditetsproblem. Eftersom det inte är möjligt att på förhand veta med säkerhet vilka specifika tillgångar inom varje klass av tillgångar som i efterhand kan bli föremål för chocker, är det lämpligt att främja en diversifierad och högkvalitativ likviditetsbuffert bestående av olika kategorier av tillgångar. En koncentration av tillgångar och alltför stor tilltro till likviditeten på marknaden skapar systemrisk för finanssektorn och bör undvikas. Under en första observationsperiod bör därför en bred uppsättning kvalitetstillgångar beaktas och användas för utvecklingen av en definition av ett likviditetstäckningskrav. När en enhetlig definition av likvida tillgångar fastställs bör åtminstone statsobligationer och säkerställda obligationer som handlas på transparenta marknader med en fortlöpande omsättning förväntas bli bedömda som tillgångar med extremt hög likviditet och kreditkvalitet. Lämpligen borde också tillgångar som svarar mot artikel 416.1 a–c ingå i bufferten utan begränsningar. När institut använder likviditetsreserven bör de göra upp en plan för hur deras innehav av de likvida tillgångarna ska återställas och de behöriga myndigheterna bör kontrollera att planen är tillräcklig och att den genomförs.
- (101) Reserven av likvida tillgångar bör vara tillgänglig närhelst det behövs för att täcka utflödet av likvida medel. Vid kortvariga likviditetsproblem bör behovet av likvida medel beräknas på ett standardiserat sätt för att garantera enhetliga standarder för sundhet och jämlika konkurrensvillkor för alla. Man bör garantera att en sådan standardiserad beräkning inte får några oavsiktliga konsekvenser för finansmarknaderna, kreditgivningen och den ekonomiska tillväxten och även ta hänsyn till olika affärs- och investeringsmodeller och finansiella förutsättningar hos institut inom hela unionen. Kravet på likviditetstäckning bör därför omfattas av en observationsperiod. På grundval av de gjorda observationerna bör kommissionen med stöd av EBA:s rapporter ges befogenhet att anta en delegerad akt för ett införande vid lämplig tidpunkt av detaljerade och harmoniserade krav på likviditetstäckning för unionen. För att säkerställa global harmonisering på området likviditetsreglering bör eventuella delegerade akter om införande av ett krav på likviditetstäckning vara jämförbara med kravet på likviditetstäckning i enlighet med det slutliga internationella regelverket för mätning av, standarder för och övervakning av likviditetsrisk som utarbetats av Baselkommittén, med beaktande av unionens särdrag och nationella särdrag.
- (102) I detta syfte bör EBA under observationsperioden se över och bedöma bl.a. lämpligheten av en tröskel på 60 % för likvida tillgångar på nivå 1, ett tak på 75 % av inflöden till utflöden och en infasning av likviditetstäckningskravet från 60 % från och med den 1 januari 2015 som stegvis ökas till 100 %. EBA bör vid bedömningen och rapporteringen om de enhetliga definitionerna av reserven av likvida tillgångar beakta den definition av likvida tillgångar av hög kvalitet som Baselkommittén för banktillsyn formulerat som utgångspunkt för sin analys, med beaktande av unionens särdrag och nationella särdrag. Medan EBA bör identifiera de valutor där institut etablerade inom unionen behov av likvida tillgångar överstiger tillgången till sådana likvida tillgångar i de valutorna bör EBA också årligen undersöka huruvida undantag, inbegripet de undantag som fastställs i denna förordning, bör tillämpas. Därtill bör EBA årligen bedöma huruvida när det gäller något sådant undantag samt undantag som redan fastställs i denna förordning ytterligare villkor bör kopplas till deras användning av institut etablerade inom unionen eller de befintliga villkoren bör ses över. EBA bör lägga fram resultaten av analysen i en årlig rapport till Europeiska kommissionen.

(¹) EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.

(²) EGT L 8, 12.1.2001, s. 1.

- (103) För att öka effektiviteten och minska de administrativa bördorna bör EBA upprätta en enhetlig ram för rapportering på grundval av en harmoniserad uppsättning standarder för likviditetskrav som bör tillämpas i hela unionen. I detta syfte bör EBA utarbeta enhetliga rapporteringsformat och it-lösningar i vilka bestämmelserna i denna förordning och direktiv 2013/36/EU beaktas. Institutet bör fortsätta att uppfylla sina nationella rapporteringskrav fram till den tidpunkt då likviditetskraven börjar gälla fullt ut.
- (104) EBA bör, i samarbete med ESRB, utfärda riktlinjer om principerna för användningen av den likvida reserven i en stressituation.
- (105) Det bör inte tas för givet att institut kommer att få likviditetsstöd från andra institut inom samma grupp när de får problem med att uppfylla sina betalningsskyldigheter. Under vissa strikta villkor och med alla berörda behöriga myndigheters enskilda samtycke, bör de behöriga myndigheterna dock kunna avstå från att tillämpa likviditetskravet på enskilda institut och i stället tillämpa ett grupp-baserat krav på dessa institut, så att de ges möjlighet att hantera sin likviditet centralt på grupp- eller undergruppsnivå.
- (106) Om inget undantag beviljas, bör på motsvarande sätt likviditetsflöden mellan två institut som tillhör samma grupp och är föremål för gruppbaserad tillsyn, när likviditetskravet blir en bindande åtgärd, endast ges förmånliga in- och utflödesnivåer i de fall där alla nödvändiga skyddsåtgärder vidtagits. Sådan specifik förmånsbehandling bör definieras snävt och förutsätta att ett antal stränga och objektiva villkor uppfylls. Den specifika behandling som ska tillämpas på ett visst flöde inom en grupp bör uppnås genom användning av objektiva kriterier och parametrar för att fastställa specifika in- och utflödesnivåer mellan institutet och motparten. På grundval av de gjorda observationerna bör kommissionen, med stöd av EBA:s rapport i tillämpliga fall och som en del av den delegerade akt som den antar i enlighet med denna förordning i syfte att fastställa likviditetstäckningskravet, ges befogenhet att anta delegerade akter för att fastställa dessa specifika behandlingar inom gruppen samt den metod och de objektiva kriterier som de är kopplade till samt gemensamma beslutsmetoder för bedömningen av dessa kriterier.
- (107) Obligationer som getts ut av National Asset Management Agency (NAMA) i Irland är särskilt viktiga för de irländska bankernas återhämtning och denna utgivning har fått förhandsgodkännande från medlemsstaterna och har godkänts som statligt stöd av EU-kommissionen som en stödåtgärd för att avlägsna problemtillgångar från vissa kreditinstituts balansräkning. Utgivningens av dessa obligationer, som är en övergångsåtgärd understödd av kommissionen och ECB, är en integrerad del av omstruktureringen av det irländska banksystemet. Dessa obligationer garanteras av irländska staten och är godtagbara säkerheter hos monetära myndigheter. Kommissionen bör ta upp specifika mekanismer för fortsatt tillämpning av äldre regler på omsättningsbara tillgångar som har givits ut eller garanteras av enheter som har beviljats unionsgodkännande av statsstöd, som en del av den delegerade akt som den antar i enlighet med denna förordning i syfte att fastställa likviditetstäckningskravet. I detta hänseende bör kommissionen beakta den omständigheten att institut som beräknar likviditetskraven i enlighet med denna förordning bör tillåtas att inkludera NAMA:s prioriterade obligationer som tillgångar av extremt hög likviditets- och kreditkvalitet fram till december 2019.
- (108) På motsvarande sätt är obligationer som givits ut av Spanish Asset Management Company särskilt viktiga för de spanska bankernas återhämtning och ingår i en övergångsåtgärd understödd av kommissionen och ECB som en integrerad del av omstruktureringen av det spanska banksystemet. Eftersom utgivningen av dessa obligationer ingår i det samförståndsavtal om villkoren för finanspolitiken som undertecknades av kommissionen och de spanska myndigheterna den 23 juli 2012, och överföringen av tillgångar kräver godkännande av kommissionen som en statlig stödåtgärd för att avlägsna problemtillgångar från vissa kreditinstituts balansräkning, och i den utsträckning dessa obligationer garanteras av den spanska staten och är godtagbara säkerheter hos monetära myndigheter, bör kommissionen ta upp specifika mekanismer för fortsatt tillämpning av äldre regler på omsättningsbara tillgångar som har givits ut eller garanteras av enheter som har beviljats unionsgodkännande av statsstöd, som en del av den delegerade akt som den antar i enlighet med denna förordning i syfte att fastställa likviditetstäckningskravet. I detta hänseende bör kommissionen beakta den omständigheten att institut som beräknar likviditetskraven i enlighet med denna förordning bör tillåtas att inkludera Spanish Asset Management Companys prioriterade obligationer som tillgångar av extremt hög likviditets- och kreditkvalitet åtminstone fram till december 2023.
- (109) På grundval av de rapporter som EBA är skyldiga att lämna in och vid utarbetandet av förslaget till delegerad akt om likviditetskrav bör kommissionen också avgöra om prioriterade obligationer som givits ut av juridiska personer motsvarande NAMA i Irland eller Spanish Asset Management Company, som tillkommit i samma syfte och är särskilt viktiga för bankernas återhämtning i någon annan medlemsstat, ska beviljas samma behandling, i den utsträckning de garanteras av staten i den berörda medlemsstaten och är godtagbara säkerheter hos monetära myndigheter.
- (110) Vid utarbetandet av förslagen till tekniska standarder för tillsyn för att fastställa metoder för mätning av ytterligare utflöde bör EBA överväga om en historisk tillbakablickande schablonmetod ska användas för sådan mätning.

- (111) I avvaktan på införandet av den stabila nettofinansieringskvoten som en bindande minimistandard bör institutionerna iakttä en allmänna finansieringsskyldighet. Den allmänna finansieringsskyldigheten bör inte vara ett kvotkrav. Om, i avvaktan på införandet av den stabila nettofinansieringskvoten, en stabil finansieringskvot införs som en minimistandard genom en nationell bestämmelse bör institutionerna rätta sig efter denna minimistandard.
- (112) Förutom de kortsiktiga likviditetsbehoven bör institut också anta finansieringsmodeller som är stabila över längre tid. I december 2010 beslutade Baselkommittén för banktillsyn att nettofinansieringskvoten ska övergå till minimistandard den 1 januari 2018 och att Baselkommittén ska införa strikta rapporteringsprocesser för att övervaka kvoten under en övergångsperiod och fortsätta att granska hur dessa standarder påverkar finansmarknaderna, kreditgivningen och den ekonomiska tillväxten och vid behov åtgärda oavsiktliga konsekvenser. Baselkommittén för banktillsyn beslutade därför att nettofinansieringskvoten kommer att vara föremål för en observationsperiod och omfattas av en översynsklausul. I detta sammanhang bör EBA göra en bedömning av hur kravet på stabil finansiering ska utformas, med utgångspunkt i de rapporter som krävs enligt denna förordning. På grundval av denna utvärdering bör kommissionen lägga fram rapporter för Europaparlamentet och rådet, tillsammans med lämpliga förslag, för införande av ett sådant krav senast 2018.
- (113) Brister i företagsstyrningen har i många institut bidragit till ett överdrivet och oförsiktigt risktagande inom banksektorn, vilket har lett till enskilda kreditinstituts fallissemang och systemproblem.
- (114) För att underlätta kontrollen av institutens företagsstyrningspraxis och förbättra marknadsdisciplinen, bör institut offentliggöra sina arrangemang för företagsstyrning. Ledningsorganet bör godkänna och offentliggöra ett uttalande, där den försäkras allmänheten att dessa arrangemang är adekvata och ändamålsenliga.
- (115) För att kunna ta hänsyn till att instituten uppvisar många olika affärsmodeller på den inre marknaden bör vissa långsiktiga strukturkrav, såsom den stabila nettofinansieringskvoten och bruttosoliditeten, undersökas noggrant, i syfte att främja mångfalden av sunda bankstrukturer som redan har varit och bör fortsätta att vara till gagn för unionens ekonomi.
- (116) För att finansiella tjänster ska kunna tillhandahållas kontinuerligt till hushåll och företag är en struktur för stabil finansiering nödvändig. Långsiktiga finansieringsflöden i bankbaserade finanssystem i många medlemsstater kan generellt sett ha andra särdrag än de som finns på andra internationella marknader. Dessutom kan specifika finansieringsstrukturer ha utvecklats i medlemsstaterna för att skapa stabil finansiering för långsiktiga investeringar, inbegripet decentraliserade bankstrukturer för att kanalisera likviditet eller specialiserade hypoteksbaserade värdepapper som handlas på höglivda marknader eller är uppskattade investeringar för långsiktiga investerare. Dessa strukturella faktorer måste omsorgsfullt beaktas. I detta syfte är det mycket viktigt att EBA och ESRB, efter det att de internationella standarderna färdigställts, och på grundval av den rapportering som krävs i denna förordning, utvärderar hur stabila finansieringskrav bör utformas för att fullt ut ta hänsyn till de många olika finansieringsstrukturer som finns på bankmarknaden i unionen.
- (117) För att garantera ökande konvergens mellan kapitalbasen och de försiktighetsjusteringar som tillämpas på definitionen av kapitalbas inom hela unionen och på definitionen av kapitalbas enligt denna förordning under en övergångsperiod, bör de kapitalbaskrav som anges i denna förordning införas stegvis. Det är av största vikt att denna infasning sker i överensstämmelse med de senaste förstärkningar av kapitalbaskravet som införts av medlemsstaterna och den definition av kapitalbas som gäller i medlemsstaterna. Av detta skäl bör de behöriga myndigheterna under övergångsperioden, inom angivna övre och nedre gränsvärden, fastställa hur snabbt det lagstadgade kapitalbaskravet och försiktighetsjusteringarna enligt denna förordning ska införas.
- (118) För att underlätta en smidig övergång från de divergerande försiktighetsjusteringar som i dag tillämpas i medlemsstaterna till de försiktighetsjusteringar som föreskrivs i denna förordning, bör de behöriga myndigheterna under en övergångsperiod kunna fortsätta kräva att instituten i begränsad omfattning gör sådana försiktighetsjusteringar av kapitalbasen som avviker från denna förordning.
- (119) För att garantera att det finns tillräcklig tid för instituten att uppfylla de nya lagstadgade nivåerna för och definitionerna av kapitalbas, bör vissa kapitalinstrument som inte uppfyller den definition av kapitalbas som fastställs i denna förordning fasas ut mellan den 1 januari 2013 och den 31 december 2021. Vissa kapitaltillskott från staten bör dessutom fullt ut godkännas som kapitalbas under en begränsad period. Dessutom bör överkursfonder relaterade till poster som var kvalificerade som kapitalbas enligt nationella införlivandeåtgärder för direktiv 2006/48/EG under vissa förhållanden vara kvalificerade som kärnprimärkapital.
- (120) För att garantera en ökande konvergens mot enhetliga upplysningsregler för institut för att ge marknadsaktörerna korrekt och heltäckande information om enskilda instituts riskprofil, bör kraven på att lämna upplysningar införas stegvis.

- (121) För att ta hänsyn utvecklingen på marknaden och erfarenheterna från tillämpningen av denna förordning bör kommissionen vara skyldig att avge rapporter till Europaparlamentet och rådet, i lämpliga fall med lagstiftningsförslag, om de möjliga effekterna på konjunkturcykeln av kapitalkrav, kapitalbaskrav vid exponeringar i form av säkerställda obligationer, stora exponeringar, likviditetskrav, bruttosoliditet, exponeringar mot överförda kreditrisker, motpartsrisker och ursprungligt åtagandemetoden, hushållsexponeringar, definitionen av godtagbart kapital och på tillämpningsnivån för denna förordning.
- (122) Huvudsyftet med den rättsliga ramen för kreditinstitut bör vara att säkerställa att de tjänster som är absolut nödvändiga för den reella ekonomin fungerar samtidigt som de moraliska riskerna begränsas. En strukturell uppdelning mellan banktjänster till privatpersoner och mindre företag och investmentbanktjänster inom en bankgrupp kan vara ett av de viktigaste redskapen för att främja detta mål. Ingen bestämmelse i det nuvarande regelverket bör därför hindra åtgärder genom vilka en sådan uppdelning införs. Kommissionen bör uppmanas att analysera frågan om en strukturell uppdelning i unionen och lägga fram en rapport, i lämpliga fall med ett lagstiftningsförslag, för Europaparlamentet och rådet.
- (123) Likaså bör medlemsstaterna i syfte att skydda insättare och bevara den finansiella stabiliteten också tillåtas att anta strukturåtgärder som kräver att kreditinstitut som har tillstånd i den medlemsstaten minskar sina exponeringar mot olika juridiska personer beroende på verksamheten, oberoende av var verksamheten utövas. Eftersom sådana åtgärder kan få negativa konsekvenser genom att splittra den inre marknaden bör de godkännas endast på strikta villkor i avvaktan på ikraftträdandet av ett kommande rättsakter där sådana åtgärder uttryckligen harmoniseras.
- (124) För att specificera de krav som anges i denna förordning bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen när det gäller att göra tekniska anpassningar av denna förordning för att förtydliga definitionerna i syfte att säkerställa en enhetlig tillämpning av denna förordning eller ta hänsyn till utvecklingen på finansmarknaderna, att anpassa terminologin och definitionerna till senare relevanta akter, att anpassa bestämmelserna om kapitalbas i denna förordning för att ta hänsyn till utvecklingen av redovisningsstandarderna eller unionslagsrätten eller med tanke på ökad samstämmighet i tillsynspraxis, att utöka förteckningarna över exponeringsklasser för schablonmetoden eller internmetoden i syfte att beakta utvecklingen på finansmarknaderna, att anpassa vissa belopp som är relevanta för dessa exponeringsklasser i syfte att beakta inflationseffekter, att anpassa förteckningen över och klassificeringen av poster utanför balansräkningen, att anpassa specifika bestämmelser och tekniska kriterier avseende behandlingen av motpartsrisker, schablonmetoden och internmetoden, reducering av kreditrisker, värdepapperisering, operativa risker, marknadsrisker, likviditet, bruttosoliditet och information i syfte att ta hänsyn till utvecklingen på finansmarknaderna eller utvecklingen av redovisningsstandarder eller unionsrätten eller med tanke på samstämmighet i tillsynspraxis och riskmätning och hänsyn till resultatet av översynen av diverse frågor kopplade till tillämpningsområdet för direktiv 2004/39/EG.
- (125) Befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget bör också delegeras till kommissionen när det gäller att föreskriva en tidsbegränsad minskning av kapitalbasnivåer eller riskvikter som anges i denna förordning för att ta hänsyn till särskilda omständigheter, förtydliga undantaget för vissa exponeringar från tillämpningen av denna förordnings bestämmelser om stora exponeringar, ange belopp som ska gälla vid beräkning av kapitalkrav för handelslagret för att ta hänsyn till utvecklingen inom ekonomin och penningpolitiken, anpassa kategorierna av värdepappersföretag som kan komma i fråga för vissa undantag från föreskrivna kapitalbasnivåer i syfte att beakta utvecklingen på finansmarknaderna, förtydliga kravet att värdepappersföretag bör ha en kapitalbas som motsvarar en fjärdedel av de fasta omkostnaderna under föregående år i syfte att säkerställa en enhetlig tillämpning av denna förordning, fastställa från vilka delar av kapitalbasen som avdrag för ett instituts innehav av instrument i relevanta enheter ska göras, införa ytterligare övergångsbestämmelser för hur försäkringstekniska vinster och förluster ska behandlas vid mätning av institutens förmånsbestämda pensionsfondskulder. Det är särskilt viktigt att kommissionen genomför lämpliga samråd under det förberedande arbetet, även på expertnivå. Kommissionen bör, när den förbereder och utarbetar delegerade akter, se till att relevanta handlingar översänds till Europaparlamentet och rådet samtidigt och i god tid.
- (126) I enlighet med förklaring nr 39 till artikel 290 i EUF-fördraget, bör kommissionen, i enlighet med sin fasta praxis, fortsätta att samråda med av medlemsstaterna utsedda experter vid utarbetandet av utkast till delegerade akter på området finansiella tjänster.
- (127) Tekniska standarder för finansiella tjänster bör säkerställa harmonisering, enhetliga villkor och adekvat skydd för

insättare, investerare och konsumenter inom hela EU. Eftersom EBA har högt specialiserad kompetens, är det lämpligt och ändamålsenligt att EBA anförtros uppgiften att utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn och genomförande som inte inbegriper politiska avgöranden, för överlämnande till kommissionen. I samband med utarbetandet av förslag till tekniska standarder för tillsyn bör EBA se till att det finns effektiva förfaranden för administration och rapportering. Rapporteringsformaten bör stå i proportion till arten, omfattningen och komplexiteten av institutens verksamhet.

(128) Kommissionen bör anta EBA:s förslag till tekniska standarder för tillsyn inom områdena ömsesidiga bolag, kooperativa sammanslutningar, sparbanker eller liknande, vissa kapitalbasinstrument, försiktighetsjusteringar, avdrag från kapitalbasen, ytterligare kapitalbasinstrument, minoritetsintressen, tjänster med anknytning till bankverksamhet, behandling av kreditriskjusteringar, sannolikhet för fallissemang, förlust vid fallissemang, metoder för riskviktning av tillgångar, samstämmighet i tillsynspraxis, likviditet och övergångsarrangemang för kapitalbasen genom delegerade akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget och artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå. Kommissionen och EBA bör se till att dessa standarder och krav kan tillämpas av alla berörda institut på ett sätt som står i proportion till dessa institut och deras verksamheter i fråga om deras art, omfattning och komplexitet.

(129) Genomförandet av vissa delegerade akter som föreskrivs i denna förordning, till exempel delegerade akter avseende likviditetstäckningskravet, kan eventuellt ha en betydande effekt på institut som varit föremål för tillsyn och på den reella ekonomin. Kommissionen bör se till att Europaparlamentet och rådet alltid får tillräcklig information om den relevanta utvecklingen på internationell nivå och om de rådande idéerna inom kommissionen redan före offentliggörandet av delegerade akter.

(130) Kommissionen bör också bemyndigas att anta tekniska standarder som utvecklats av EBA avseende konsolidering, gemensamma beslut, rapportering, informationslämnande, exponeringar säkrade genom panträtter, riskbedömning, metoder för riskviktning av tillgångar, riskvikter och specificering av vissa exponeringar, behandling av optioner och warrant, positioner i aktieinstrument och valutatransaktioner, användning av interna modeller, bruttosoliditet och poster utanför balansräkningen, genom genomförandeakter i enlighet med artikel 291 i EUF-fördraget och artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

(131) Med hänsyn till särdragen hos och antalet tekniska standarder för tillsyn som ska antas enligt denna förordning,

om kommissionen antar en teknisk standard för tillsyn som är identisk med det förslag till teknisk standard för tillsyn som EBA överlämnat, bör den period under vilken Europaparlamentet och rådet får göra invändningar mot en teknisk standard för tillsyn förlängas ytterligare med en månad om det är lämpligt. Dessutom bör kommissionen eftersträva att anta tekniska standarder för tillsyn i god tid, så att Europaparlamentet och rådet kan använda hela granskningen, med hänsyn till omfattningen av och komplexiteten hos tekniska standarder för tillsyn samt särdragen hos Europaparlamentets och rådets arbetsordningar, tidsplaner för arbetet och sammansättning.

(132) Föra att säkerställa en hög grad av öppenhet bör EBA inleda samråd om de förslag till tekniska standarder som avses i denna förordning. EBA och kommissionen bör så snart som möjligt börja utarbeta sina rapporter om likviditetskrav och bruttosoliditet, i enlighet med denna förordning.

(133) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter ⁽¹⁾.

(134) I enlighet med artikel 345 i EUF-fördraget enligt vilken fördragen inte i något hänseende ska ingripa i medlemsstaternas egendomsordning, ska denna förordning varken favorisera eller diskriminera de typer av egendomsordningar som omfattas av denna förordning.

(135) Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med artikel 28.2 i förordning (EG) nr 45/2001 och har avgett ett yttrande ⁽²⁾.

(136) Förordning (EU) nr 648/2012 bör ändras i enlighet med detta.

⁽¹⁾ EUT L 55, 28.2.2011, s. 13.

⁽²⁾ EUT C 175, 19.6.2012, s. 1.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE

Artikel 4

Definitioner

1. I denna förordning gäller följande definitioner:

(1) kreditinstitut: ett företag vars verksamhet består i att från allmänheten ta emot insättningar eller andra återbetalbara medel och att bevilja krediter för egen räkning.

(2) värdepappersföretag: en person enligt definitionen i led 1 i artikel 4.1 i direktiv 2004/39/EG och som omfattas av de krav som åläggs genom det direktivet, med undantag av

a) kreditinstitut,

b) lokala företag,

c) företag som inte har tillstånd att tillhandahålla sådana sidotjänster som avses i bilaga I avsnitt B punkt 1 i direktiv 2004/39/EG som tillhandahåller endast en eller flera av de investeringstjänster eller den investeringsverksamhet som avses i punkterna 1, 2, 4 och 5 i avsnitt A i bilaga I till det direktivet, som inte får inneha kontanter eller värdepapper som tillhör företagets kunder och som därför aldrig får stå i skuld gentemot dessa.

(3) institut: ett kreditinstitut eller ett värdepappersföretag.

(4) lokalt företag: företag som handlar för egen räkning på marknader för finansiella terminer eller optioner eller andra derivatinstrument och på kontantmarknader enbart i syfte att säkra positioner på derivatmarknader, eller som handlar för andra medlemmars räkning på de marknaderna och som är garanterade av clearingmedlemmar på samma marknader, där ansvaret för att säkerställa efterlevnaden av de avtal som ingås av sådana företag bärs av clearingmedlemmar på samma marknader.

(5) försäkringsföretag: försäkringsföretag enligt definitionen i artikel 13.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 25 november 2009 om uppbyggande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II) ⁽¹⁾.

(6) återförsäkringsföretag: återförsäkringsföretag enligt definitionen i artikel 13.4 i direktiv 2009/138/EG.

DEL ETT

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

AVDELNING I

SYFTE, TILLÄMPNINGSOMRÅDE OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Tillämpningsområde

I denna förordning fastställs enhetliga regler för allmänna tillsynskrav som institut som omfattas av Direktiv 2013/36/EU ska uppfylla med avseende på följande punkter:

a) Kapitalbaskrav rörande fullkomligt mätbara, enhetliga och standardiserade delar av kreditrisk, marknadsrisk, operativ risk och avvecklingsrisk.

b) Krav på begränsning av stora exponeringar.

c) Efter att den delegerade akt som avses i artikel 460 har trätt i kraft, likviditetskrav som rör fullständigt mätbara, enhetliga och standardiserade delar av likviditetsrisken.

d) Rapporteringskrav i fråga om leden a, b och c och brutto-soliditet.

e) Krav på offentliggörande.

Denna förordning reglerar inte offentliggörandekrav för behöriga myndigheter inom området reglering och tillsyn av institut, vilka anges i Direktiv 2013/36/EU.

Artikel 2

Tillsynsbefogenheter

För att säkerställa att denna förordning efterlevs ska de behöriga myndigheterna ha de befogenheter och följa de förfaranden som fastställs i Direktiv 2013/36/EU.

Artikel 3

Institutens tillämpning av striktare krav

Denna förordning ska inte hindra institut från att hålla en kapitalbas och komponenter i kapitalbasen som överstiger kraven i denna förordning, eller tillämpa åtgärder som är striktare.

⁽¹⁾ EUT L 335, 17.12.2009, s. 1.

- (7) företag för kollektiva investeringar eller fond: ett företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper enligt definitionen i artikel 1.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG av den 13 juli 2009 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag)⁽¹⁾, inbegripet, om inget annat föreskrivs, enheter i tredjeland med liknande verksamhet vilka är underkastade tillsyn enligt unionsrätten eller enligt lagstiftningen i ett tredjeland vilket tillämpar tillsyns- och regleringskrav som minst motsvarar de krav som tillämpas i unionen, en alternativ investeringsfond (AIF) enligt definitionen i artikel 4.1 a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av alternativa investeringsfonder⁽²⁾, eller en icke EU-baserad AIF-fond enligt definitionen i artikel 4.1 aa i det direktivet.
- (8) offentliga organ: ett icke-kommersiellt administrativt organ som är ansvarigt inför nationella regeringar eller delstatliga eller lokala självstyrelseorgan och myndigheter eller myndigheter som utövar samma ansvar som delstatliga och lokala självstyrelseorgan, eller ett icke-kommersiellt företag som ägs av eller som har etablerats och stöds av nationella regeringar eller delstatliga eller lokala självstyrelseorgan och myndigheter som har uttryckliga garantiordningar, vilket kan omfatta självstyrande organ reglerade av lag som står under offentlig tillsyn.
- (9) ledningsorgan: ledningsorgan enligt definitionen i led 7 i artikel 3.1 i Direktiv 2013/36/EU.
- (10) verkställande ledningen: verkställande ledning enligt definitionen i led 9 i artikel 3.1 i Direktiv 2013/36/EU.
- (11) systemrisk: systemrisk enligt definitionen i led 10 i artikel 3.1 i Direktiv 2013/36/EU.
- (12) modellrisk: modellrisk enligt definitionen i led 11 i artikel 3.1 i Direktiv 2013/36/EU.
- (13) originator: en enhet som
- själv eller via anknutna enheter, direkt eller indirekt, var part i det ursprungliga avtal som gav upphov till de förpliktelser eller potentiella förpliktelser för gäldenären, eller den potentiella gäldenären, som ligger till grund för den exponering som värdepapperiseras, eller
 - förvärvar tredje parts exponeringar för sin egen räkning och därefter värdepapperiserar dem.
- (14) medverkande institut (sponsor): ett institut, annat än det institut som är originator, som upprättar och förvaltar ett program för tillgångssäkrade företagscertifikat eller annat värdepapperiseringsprogram som förvärvar exponeringar från tredje part.
- (15) moderföretag:
- Ett moderföretag i den mening som avses i artiklarna 1 och 2 i direktiv 83/349/EEG.
 - Vid tillämpning av avdelning VII kapitlen 3 och 4 avsnitt II samt avdelning VIII i direktiv 2013/36/EU och del fem i den här förordningen är ett moderföretag ett företag enligt definitionen i artikel 1.1 i direktiv 83/349/EEG samt alla företag som utövar ett faktiskt bestämmande inflytande över ett annat företag.
- (16) dotterföretag:
- Ett dotterföretag enligt definitionen i artiklarna 1 och 2 i direktiv 83/349/EEG.
 - Ett dotterföretag enligt definitionen i artikel 1.1 i direktiv 83/349/EEG samt alla företag över vilka ett moderföretag utövar ett faktiskt bestämmande inflytande.
- Alla dotterföretag till dotterföretag ska också anses vara dotterföretag till det moderföretag som är överordnat dessa företag.
- (17) filial: ett driftställe som utgör en rättsligt beroende del av ett institut och som självständigt utför alla eller vissa av de transaktioner som är hänförliga till verksamhet i institut.
- (18) anknutet företag: ett företag vars huvudsakliga verksamhet består i att äga eller förvalta fast egendom, tillhandahålla datatjänster eller bedriva liknande verksamhet som har samband med ett eller flera instituts huvudsakliga verksamhet.
- (19) kapitalförvaltningsbolag: ett kapitalförvaltningsbolag enligt definitionen i artikel 2.5 i direktiv 2002/87/EG och en förvaltare av alternativa investeringsfonder enligt definitionen i artikel 4.1 b i direktiv 2011/61/EU, inbegripet, om inget annat föreskrivs, enheter i tredjeländer med liknande verksamhet vilka är underkastade lagstiftningen i ett tredjeland som tillämpar tillsyns- och regleringskrav som minst motsvarar de krav som tillämpas i unionen.

⁽¹⁾ EUT L 302, 17.11.2009, s. 32.

⁽²⁾ EUT L 174, 1.7.2011, s. 1.

- (20) finansiellt holdingföretag: ett finansiellt institut vars dotterföretag uteslutande eller huvudsakligen är institut eller finansiella institut, varvid minst ett av dotterföretagen ska vara ett institut, och som inte är ett blandat finansiellt holdingföretag.
- (21) blandat finansiellt holdingföretag: blandat finansiellt holdingföretag enligt definitionen i artikel 2.15 i direktiv 2002/87/EG.
- (22) holdingföretag med blandad verksamhet: ett moderföretag som inte är ett finansiellt holdingföretag eller ett institut eller ett blandat finansiellt holdingföretag och som har minst ett institut bland sina dotterföretag.
- (23) försäkringsföretag i tredjeland: försäkringsföretag i tredjeland enligt definitionen i artikel 13.3 i direktiv 2009/138/EG.
- (24) återförsäkringsföretag i tredjeland: återförsäkringsföretag i tredjeland enligt definitionen i artikel 13.6 i direktiv 2009/138/EG.
- (25) erkända värdepappersföretag i tredjeland: ett företag som uppfyller samtliga följande villkor:
- Om det hade upprättats inom unionen, skulle det omfattas av definitionen av värdepappersföretag.
 - Det har auktoriserats i ett tredjeland.
 - Det omfattas av och uppfyller tillsynsregler som enligt de behöriga myndigheternas uppfattning är minst lika stränga som de som fastställts i denna förordning eller i Direktiv 2013/36/EU.
- (26) finansiellt institut: ett företag som inte är ett institut men vars huvudsakliga verksamhet består i att förvärva aktier eller andelar eller att utföra en eller flera av de verksamheter som är upptagna i punkterna 2–12 och 15 i bilaga I till direktiv 2013/36/EU, inbegripet ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag och ett betalningsinstitut i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/64/EG av den 13 november 2007 om betaltjänster på den inre marknaden⁽¹⁾ samt ett kapitalförvaltningsbolag, men däremot inte försäkringsholdingföretag och försäkringsholdingföretag med blandad verksamhet enligt definitionen i artikel 212.1 g i direktiv 2009/138/EG.
- (27) enhet i den finansiella sektorn: något av följande:
- Ett institut.
 - Ett finansiellt institut.
 - Ett anknutet företag som ingår i den konsoliderade finansiella situationen för ett institut.
 - Ett försäkringsföretag.
 - Ett försäkringsföretag i tredje land.
 - Ett återförsäkringsföretag.
 - Ett återförsäkringsföretag i tredje land.
 - Ett försäkringsholdingföretag.
 - Ett holdingföretag med blandad verksamhet.
 - Ett försäkringsholdingföretag med blandad verksamhet enligt definitionen i artikel 212.1 g i direktiv 2009/138/EG.
 - Ett bolag som är undantaget från tillämpningsområdet för direktiv 2009/138/EG i enlighet med artikel 4 i det direktivet.
 - ett företag i tredjeland vars huvudsakliga verksamhet är jämförbar med någon av de enheter som avses i leden a–k ovan.
- (28) moderinstitut i en medlemsstat: ett institut i en medlemsstat som har ett institut eller ett finansiellt institut som dotterföretag, eller som har ett ägarintresse i ett sådant institut eller finansiellt institut, och som inte självt är ett dotterföretag till ett annat institut som auktoriserats i samma medlemsstat eller till ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag som är etablerat i samma medlemsstat.
- (29) moderinstitut inom EU: ett moderinstitut i en medlemsstat som inte självt är ett dotterföretag till ett annat institut som auktoriserats i en medlemsstat eller till ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag som är etablerat i någon medlemsstat.
- (30) finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat: ett finansiellt holdingföretag som inte självt är ett dotterföretag till ett institut som auktoriserats i samma medlemsstat eller till ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag som är etablerat i samma medlemsstat.

⁽¹⁾ EUT L 319, 5.12.2007, s. 1.

- (31) finansiellt moderholdingföretag inom EU: ett finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat som inte självt är ett dotterföretag till ett institut som auktoriserats i någon medlemsstat eller till ett annat finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag som är etablerat i någon medlemsstat.
- (32) blandat finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat: ett blandat finansiellt holdingföretag som inte självt är ett dotterföretag till ett institut som auktoriserats i samma medlemsstat eller till ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag som är etablerat i samma medlemsstat.
- (33) blandat finansiellt moderholdingföretag inom EU: ett blandat finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat som inte självt är ett dotterföretag till ett institut som auktoriserats i någon medlemsstat eller till ett annat finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag som är etablerat i någon medlemsstat.
- (34) central motpart: en central motpart enligt definitionen i artikel 2.1 i förordning (EU) nr 648/2012.
- (35) ägarintresse: ett ägarintresse i den mening som avses i artikel 17 första meningen i rådets fjärde direktiv 78/660/EEG av den 25 juli 1978 om årsbokslut i vissa typer av bolag⁽¹⁾ eller direkt eller indirekt ägande av 20 % eller mer av rösterna eller kapitalet i ett företag.
- (36) kvalificerat innehav: direkt eller indirekt ägande i ett företag, där innehavet representerar 10 % eller mer av kapitalet eller samtliga röster eller möjliggör ett väsentligt inflytande över ledningen av detta företag.
- (37) kontroll: förhållandet mellan ett moderföretag och ett dotterföretag enligt definitionen i artikel 1 i direktiv 83/349/EEG, eller redovisningsstandarder som ett institut måste följa enligt förordning (EG) nr 1606/2002, eller en liknande koppling mellan någon fysisk eller juridisk person och ett företag.
- (38) nära förbindelser: en situation där två eller flera fysiska eller juridiska personer är förenade på något av följande sätt:
- a) Ägarintresse i form av ett innehav, direkt eller genom kontroll av 20 % eller mer av rösterna eller kapitalet i ett företag.
- b) Kontroll.
- c) Att båda eller alla dessa personer kontrolleras genom en varaktig förbindelse till samma tredje part.
- (39) grupp av kunder med inbördes anknytning: endera av följande:
- a) Två eller flera fysiska eller juridiska personer som, om inte annat visas, utgör en helhet ur risksynpunkt därför att någon av dem utövar direkt eller indirekt kontroll över den eller de andra.
- b) Två eller flera fysiska eller juridiska personer som inte står i sådant kontrollförhållande som beskrivs i led a men som bör betraktas som en helhet ur risksynpunkt på grund av inbördes anknytning, vilken medför att om en av dem drabbas av ekonomiska problem, framförallt finansierings- eller återbetalningsproblem, drabbas sannolikt även den eller alla de andra av finansierings- eller återbetalningsproblem.
- Trots vad som sägs i led a och b, om en nationell regering har direkt kontroll över eller direkt anknytning till mer än en fysisk eller juridisk person, får grupperingen bestående av den nationella regeringen och alla de fysiska eller juridiska personer som direkt eller indirekt kontrolleras av den enligt led a, eller har anknytning till den enligt led b, anses som att den inte utgör en grupp av kunder med inbördes anknytning. Huruvida det föreligger en grupp av kunder med inbördes anknytning bestående av den nationella regeringen och andra fysiska eller juridiska personer kan i stället bedömas separat för var och en av de personer som direkt kontrolleras av den enligt led a, eller har direkt anknytning till den enligt led b, och alla de fysiska och juridiska personer som kontrolleras av denna person enligt led a eller har anknytning till denna person enligt led b, inklusive den nationella regeringen. Samma princip tillämpas för delstatliga eller lokala självstyrelseorgan eller myndigheter på vilka artikel 115.2 är tillämplig.
- (40) behörig myndighet: en offentlig myndighet eller ett offentligt organ som officiellt har erkänts i nationell lagstiftning och som enligt nationell lagstiftning har befogenhet att utöva tillsyn över institut som en del av tillsynssystemet i den berörda medlemsstaten.
- (41) samordnande tillsynsmyndighet: en behörig myndighet som ansvarar för att utöva gruppbaserad tillsyn av moderinstitut inom EU och av institut som kontrolleras av finansiella moderholdingföretag inom EU eller blandade finansiella moderholdingföretag i EU.

⁽¹⁾ EGT L 222, 14.8.1978, s. 11.

- (42) auktorisation: ett myndighetstillstånd i någon form som innebär en rätt att bedriva affärsverksamhet.
- (43) hemmedlemsstat: den medlemsstat i vilken ett institut har beviljats auktorisation.
- (44) värdmedlemsstat: den medlemsstat i vilken ett institut har en filial eller där det tillhandahåller tjänster.
- (45) ECBS-centralbanker: nationella centralbanker som ingår i Europeiska centralbankssystemet (ECBS) och Europeiska centralbanken (ECB).
- (46) centralbanker: ECBS-centralbanker och tredjeländers centralbanker.
- (47) konsoliderad situation: den situation som blir resultatet av att kraven i del ett, avdelning II kapitel 2 i denna förordning tillämpas på ett institut på samma sätt som om det institutet, tillsammans med ett eller flera andra enheter, utgjorde ett enda institut.
- (48) på grupp nivå: på grundval av den konsoliderade situationen.
- (49) på undergruppsnivå: på grundval av den konsoliderade situationen i ett moderinstitut, det finansiella holdingföretaget eller blandade finansiella holdingföretaget exklusive en undergrupp av enheter eller på grundval av den konsoliderade situationen i ett moderinstitut, finansiellt holdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag som inte är det yttersta moderinstitutet, finansiella holdingföretaget eller blandade finansiella holdingföretaget.
- (50) finansiella instrument: endera av följande:
- Varje avtal som ger upphov till en finansiell tillgång för en part, samtidigt som en annan part ådrar sig en finansiell skuld eller utfärdar ett ägarandelsbevis.
 - Ett instrument som avses i avsnitt C i bilaga I till direktiv 2004/39/EG.
 - Derivatinstrument.
 - Primärt finansiellt instrument.
 - Kontantinstrument.
- De instrument som avses i leden a, b och c är finansiella instrument endast om deras värde är beroende av priset på ett underliggande finansiellt instrument eller på någon annan underliggande faktor, en räntesats eller ett index.
- (51) startkapital: det belopp och den typ av kapitalbas som anges i artikel 12 i direktiv 2013/36/EU för kreditinstitut och i avdelning IV i det direktivet för värdepappersföretag.
- (52) operativ risk: risken för förluster till följd av ej ändamålsenliga eller fallerade processer, människor, system eller yttre händelser, inbegripet legala risker.
- (53) utspädningsrisk: risken för att ett fordringsbelopp minskar på grund av krediteringar, kontant eller i annan form, till gäldenären.
- (54) sannolikhet för fallissemang ("probability of default", PD): sannolikheten för en motparts fallissemang under en ettårsperiod.
- (55) förlust vid fallissemang ("loss given default", LGD): kvoten av förlusten på en exponering till följd av en motparts fallissemang och det utestående beloppet vid tiden för fallissemang.
- (56) konverteringsfaktor: kvoten av det för närvarande outnyttjade beloppet av ett åtagande som kan komma att utnyttjas och som därför skulle vara utestående i händelse av fallissemang och det för närvarande outnyttjade beloppet av åtagandet, varvid åtagandets storlek ska fastställas genom den aviserade limiten såvida inte den icke aviserade limiten är högre.
- (57) kreditriskreducering: en teknik som används av ett institut för att minska den kreditrisk som är förenad med en eller flera exponeringar som detta institut kontinuerligt innehar.
- (58) betalt kreditriskskydd: en teknik för kreditriskreducering, där minskningen av kreditrisken för ett instituts exponering härrör från en rätt för institutet att, i händelse av en motparts fallissemang eller om andra särskilt angivna kredithändelser som rör motparten inträffar, likvidera, få överlåtna, förvärva eller återta vissa tillgångar eller belopp eller att minska beloppet för exponeringen till eller ersätta det med det belopp som motsvarar skillnaden mellan beloppet för exponeringen och beloppet för en fordran på institutet.

- (59) obetalt kreditriskskydd: en teknik för kreditriskreducering, där minskningen av kreditrisken för ett institut exponering följer av tredje redosmans skyldighet att betala ett belopp i händelse av en låntagares fallissemang eller om andra särskilt angivna kredithändelser inträffar.
- (60) kontantliknande instrument: ett insättningsbevis, inklusive obligationer, säkerställda obligationer eller andra icke-efterställda instrument, som har givits ut av institutet, för vilket institutet redan erhållit full betalning och vilket ska villkorslöst återbetalas av institutet till det nominella värdet.
- (61) värdepapperisering: en transaktion eller ett program varigenom den kreditrisk som är förenad med en exponering eller en grupp exponeringar delas upp i trancher, och som har båda följande egenskaper:
- Betalningarna inom ramen för transaktionen eller programmet är beroende av utvecklingen av exponeringen eller gruppen av exponeringar.
 - Prioriteringen av trancherna avgör hur förluster fördelas under den tid transaktionen eller programmet pågår.
- (62) position i värdepapperisering: exponering mot en värdepapperisering.
- (63) återvärdepapperisering: värdepapperisering i vilken den risk som är förenad med en underliggande grupp av exponeringar delas upp i trancher och minst en av de underliggande exponeringarna är en värdepapperiseringsposition.
- (64) återvärdepapperiseringsposition: exponering mot en återvärdepapperisering.
- (65) kreditförstärkning: ett avtalsmässigt arrangemang, genom vilket kreditkvaliteten hos en position i en värdepapperisering förbättras i förhållande till om ingen förstärkning hade tillhandahållits, däribland även den förstärkning som ges genom lägre prioriterade trancher i värdepapperiseringen, och andra slag av kreditriskskydd.
- (66) specialföretag för värdepapperisering: ett aktiebolag eller en annan enhet än ett institut, som inrättats för att genomföra en eller flera värdepapperiseringstransaktioner, och vars verksamhet inte går utöver vad som krävs för att genomföra denna uppgift, vars struktur är utformad för att avskilja specialföretagets förpliktelser från de förpliktelser det institut som är originator har, och där de personer som har vinstintresse i företaget har obegränsad rätt att pantsätta eller omsätta dessa intressen.
- (67) tranch: genom avtal fastställt segment av den kreditrisk som är förenad med en eller flera exponeringar, varvid en position i segmentet medför större eller mindre risk för kreditförlust än en position på samma belopp i varje annat sådant segment, utan beaktande av kreditriskskydd som ges av tredje man direkt till innehavarna av positioner i segmentet eller i andra segment.
- (68) marknadsvärdering: värdering av positionerna mot lätt-tillgängliga avräkningskurser från oberoende källor, inbegripet börskurser, skärmpriiser eller noteringar från flera oberoende och ansedda mäklare.
- (69) modellvärdering: varje typ av värdering som måste jämföras med, extrapoleras från eller på annat sätt beräknas utifrån ett eller flera indata från marknaden.
- (70) oberoende priskontroll: en process där marknadspriser eller modellvärdering bedöms regelbundet avseende korrekthet och oberoende.
- (71) godtagbart kapital: summan av
- primärkapital enligt artikel 25, och
 - supplementärt kapital enligt artikel 71 som är lika med eller understiger en tredjedel av primärkapitalet.
- (72) erkänd börs: en börs som uppfyller samtliga följande villkor:
- Den är en reglerad marknad.
 - Den har ett clearingförfarande genom vilket kontrakt angivna i bilaga II är föremål för dagliga marginalsäkerhetskrav som enligt de behöriga myndigheternas uppfattning ger ett lämpligt skydd.
- (73) diskretionära pensionsförmåner: extra pensionsförmåner som ett institut på individuell nivå beviljar en anställd som en del av dennes rörliga ersättning och som inte omfattar ackumulerade förmåner som en anställd tjänat in enligt villkoren i företagets pensionssystem.

- (74) pantlånevärde: värdet av fast egendom som det har fastställts genom en försiktig bedömning av möjligheterna till en framtida försäljning av fastigheten genom att beakta långsiktigt hållbara aspekter på fastigheten, normala och lokala marknadsvillkor, nuvarande användning och annan lämplig användning av fastigheten.
- (75) bostadsfastighet: en bostad som innehas av ägaren eller bostadsrättshavaren, inbegripet rätten att bo i en lägenhet i bostadsrättsföreningar i Sverige.
- (76) marknadsvärde: innebär när det gäller fast egendom det beräknade värde till vilket en villig säljare skulle sälja fastigheten till en i förhållande till honom oberoende köpare på värderingsdagen efter lämplig marknadsföring där båda parterna har agerat med insikt, försiktighet och utan tvång.
- (77) tillämpliga redovisningsregler: de redovisningsstandarder som institutet måste följa enligt förordning (EG) nr 1606/2002 eller direktiv 86/635/EEG.
- (78) ettårig fallissemangskvot: kvoten mellan antalet fallissemang som inträffat under en period som inleds ett år före dagen T och antalet gäldenärer som åsatts denna exponeringsklass ett år före denna dag.
- (79) spekulativ finansiering av fast egendom: varje lån som upptas med tanke på förvärv av, exploatering av eller byggnation på mark i samband med fast egendom, eller av eller i samband med sådan egendom, med avsikten att sälja egendomen med vinst.
- (80) handelsfinansiering: finansiering, inbegripet garantier, i samband med utbyte av varor och tjänster med hjälp av finansiella produkter med fast kortfristig löptid, i allmänhet mindre än ett år, utan automatisk förlängning.
- (81) statsstödda exportkrediter: lån eller krediter för finansiering av export av varor och tjänster för vilka ett statligt exportkreditorgan tillhandahåller garantier, försäkring eller direktfinansiering.
- (82) repa och omvänd repa: avtal enligt vilket ett institut eller dess motpart överlåter värdepapper eller råvaror eller garanterade rättigheter som avser endera av följande:
- a) Äganderätt till värdepapper eller råvaror om garantin har utfärdats av en erkänd börs som innehar rätten till värdepapperen eller råvarorna och avtalet inte ger institutet möjlighet att överlåta eller pantsätta ett enskilt värdepapper eller en enskild råvara till mer än en motpart vid varje tidpunkt och har förpliktat sig att återköpa dem.
- b) Värdepapper eller råvaror av motsvarande slag till ett fastställt pris och vid en tidpunkt i framtiden som är fastställt eller ska fastställas av den som överlåter instrumentet. Avtalet är en repa för det institut som säljer värdepapperen eller råvarorna och en omvänd repa för det institut som köper dem.
- (83) repa: varje transaktion som regleras av ett avtal som omfattas av en repa eller en omvänd repa.
- (84) enkel repa: en repotransaktion omfattande en endatillgång eller liknande okomplicerad tillgång i motsats till en korg av tillgångar.
- (85) positioner som innehas i avsikt att bedriva handel: endera av följande:
- a) Egna positioner och positioner som härrör från verksamhet för kunders räkning och som marknads-garant.
- b) Positioner avsedda för försäljning på kort sikt.
- c) Positioner med avsikt att dra nytta av faktiska eller förväntade kortsiktiga skillnader mellan inköps- och försäljningspris eller andra pris- eller räntevariationer.
- (86) handelslager: alla positioner i finansiella instrument och råvaror som innehas av ett institut, antingen i avsikt att bedriva handel eller för att säkra positioner som innehas i avsikt att bedriva handel.
- (87) multilateral handelsplattform: multilateral handelsplattform enligt definitionen i artikel 4.15 i direktiv 2004/39/EG.
- (88) kvalificerad central motpart: en central motpart som antingen har auktoriserats i enlighet med artikel 14 i förordning (EU) nr 648/2012 eller godkänts i enlighet med artikel 25 i den förordningen.
- (89) obeståndsfond: en fond som inrättats av en central motpart i enlighet med artikel 42 i förordning (EU) nr 648/2012 och används i enlighet med artikel 45 i den förordningen.

- (90) förfinansierat bidrag till en central motparts obeståndsfond: ett bidrag till en central motparts obeståndsfond som betalats in av ett institut.
- (91) marknadsexponering: nuvarande exponering, inbegripet en variationsmarginal som ska betalas till en clearingmedlem men som denne ännu inte mottagit, och en potentiell framtida exponering av en clearingmedlem eller en kund mot en central motpart i samband med sådana kontrakt och transaktioner som förtecknas i artikel 295.1 a-e samt initial säkerhetsmarginal.
- (92) reglerad marknad: reglerad marknad enligt definitionen i artikel 4.14 i direktiv 2004/39/EG.
- (93) bruttosoliditet: den relativa storleken av ett instituts tillgångar, förbindelser utanför balansräkningen och ansvarsförbindelser att betala eller leverera eller ställa säkerheter, inbegripet skyldigheter som härrör från mottagen finansiering, gjorda åtaganden, derivat eller repor, men med uteslutande av skyldigheter som endast kan genomdrivas i händelse av institutets likvidation, ställt i förhållande till institutets kapitalbas.
- (94) risk för alltför låg bruttokonsoliditet: den risk som beror på ett instituts sårbarhet på grund av dess bruttosoliditet eller eventuella bruttosoliditet och som kan kräva oplanerade korrigeringar av dess affärsplan, däribland en framtvingad utförsäljning av tillgångar som kan leda till förluster eller värderingskorrigeringar för de kvarvarande tillgångarna.
- (95) kreditriskjustering: det belopp som har avsatts som specifikt och allmän kreditförlustreserv för kreditrisker och har redovisats i institutets finansiella rapporter i enlighet med tillämpliga redovisningsregler.
- (96) intern säkring: en position som i väsentlig grad täcker komponentriskdelen mellan ett handelslager och en position utanför handelslagret eller av en grupp av positioner.
- (97) referensförpliktelse: en förpliktelse som används för att fastställa kontantvärdet på avvecklingen av kreditderivatet.
- (98) externt kreditvärderingsinstitut: ett kreditvärderingsinstitut som är registrerat eller certifierat i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1060/2009 av den 16 september 2009 om kreditvärderingsinstitut⁽¹⁾ eller en centralbank som utfärdar kreditvärderingar som inte omfattas av förordning (EU) nr 1060/2009.
- (99) utsett kreditvärderingsinstitut: ett externt kreditvärderingsinstitut som har utsetts av ett institut.
- (100) ackumulerat annat totalresultat: har samma betydelse som i den internationella redovisningsstandarden IAS 1 som tillämpas enligt förordning (EG) nr 1606/2002.
- (101) primärkapital: har den innebörd som avses i artikel 88 i direktiv 2009/138/EG.
- (102) försäkringsposter i primärkapitalet: primärkapitalposter i företag som omfattas av kraven i direktiv 2009/138/EG, om dessa poster klassificeras som primärkapital tillhörande nivå 1 i direktiv 2009/138/EG i enlighet med artikel 94.1 i det direktivet.
- (103) övriga försäkringsposter i primärkapitalet: primärkapitalposter i företag som omfattas av kraven i direktiv 2009/138/EG, om dessa poster klassificeras som tillhörande nivå 1 i direktiv 2009/138/EG i enlighet med artikel 94.1 i det direktivet, och inräknande av dessa poster begränsas av de delegerade akter som antagits i enlighet med artikel 99 i det direktivet.
- (104) försäkringsposter i supplementärkapitalet: kapitalbasposter i företag som omfattas av kraven i direktiv 2009/138/EG om dessa poster klassificeras som tillhörande nivå 2 i direktiv 2009/138/EG i enlighet med artikel 94.2 i det direktivet.
- (105) försäkringsposter i den utvidgade kapitalbasen (tier 3): kapitalbasposter i företag som omfattas av kraven i direktiv 2009/138/EG om dessa poster klassificeras som tillhörande nivå 3 i direktiv 2009/138/EG i enlighet med artikel 94.3 i det direktivet.
- (106) uppskjutna skattefordringar: har den innebörd som anges i tillämpliga redovisningsramar.
- (107) uppskjutna skattefordringar som är beroende av framtida lönsamhet: uppskjutna skattefordringar vars framtida värde kan realiseras endast om institutet uppvisar beskattningsbar vinst i framtiden.
- (108) uppskjutna skatteskulder: har den innebörd som anges i tillämpliga redovisningsramar.
- (109) förmånsbestämda pensionsplaner: tillgångarna i en förmånsbestämd pensionsfond eller pensionsplan, beroende på vad som är tillämpligt, beräknade efter avdrag av summan av förpliktelserna i samma fond eller plan.

⁽¹⁾ EUT L 302, 17.11.2009, s. 1.

- (110) utdelningar: betalning av utdelning eller ränta i någon form. fysiska eller juridiska personer än de som ingår i institutets konsolidering i stabilitetssyfte.
- (111) finansiellt företag: har den innebörd som anges i artikel 13.25 b och d i direktiv 2009/138/EG. (121) vinst: har den innebörd som anges i tillämpliga redovisningsramar.
- (112) reserveringar för allmänna risker i bankrörelse: har den innebörd som anges i artikel 38 i direktiv 86/635/EEG. (122) korsvist ägande: ett instituts innehav av kapitalbasinstrument eller övriga kapitalinstrument som givits ut av enheter i den finansiella sektorn om dessa enheter också äger kapitalbasinstrument som givits ut av institutet.
- (113) goodwill: har den innebörd som anges i tillämpliga redovisningsramar. (123) balanserade vinstmedel: balanserad vinst och förlust från föregående räkenskapsår i enlighet med tillämpliga redovisningsramar.
- (114) indirekt innehav: en exponering som ett institut har mot en förmedlande enhet som i sin tur är exponerad mot kapitalinstrument utgivna av en enhet i den finansiella sektorn, som innebär att institutet, i den händelse de kapitalinstrument som givits ut av enheten i den finansiella sektorn varaktigt skulle skrivas av, skulle åsamkas en förlust till följd härav som inte på något betydande sätt skiljer sig från den förlust som institutet skulle åsamkas vid ett direkt innehav av de kapitalinstrument som givits ut av enheten i den finansiella sektorn. (124) överkursfond: har den innebörd som anges i tillämpliga redovisningsramar.
- (115) immateriella tillgångar: har den innebörd som anges i tillämplig redovisningsram och inbegriper goodwill. (125) temporära skillnader: har den innebörd som anges i tillämpliga redovisningsramar.
- (116) övriga kapitalinstrument: kapitalinstrument som givits ut av enheter i den finansiella sektorn och som inte räknas som kärnprimärkapitalinstrument, primärkapitaltillskott eller supplementärkapitalinstrument eller försäkringsposter i primärkapitalet, övriga försäkringsposter i primärkapitalet, försäkringsposter i supplementärkapitalet eller i den utvidgade kapitalbasen (tier 3). (126) syntetiskt innehav: en investering som ett institut gör i ett finansiellt instrument vars värde är direkt kopplat till värdet av de kapitalinstrument som ges ut av en enhet i den finansiella sektorn.
- (117) övriga reserver: reserver med den innebörd som anges i tillämpliga redovisningsramar, om vilka upplysningar måste lämnas enligt denna tillämpliga redovisningsstandard, utom sådana belopp som redan ingår i ackumulerat annat totalresultat eller balanserade vinstmedel. (127) ömsesidigt garantisystem: ett system som uppfyller samtliga följande villkor:
- (118) kapitalbas: summan primärkapital och supplementärkapital. a) Institutet omfattas av samma institutionella skyddssystem som det vilket avses i artikel 113.7.
- (119) kapitalbasinstrument: kapitalinstrument som givits ut av institutet och som räknas som kärnprimärkapitalinstrument, primärkapitaltillskott eller supplementärkapitalinstrument. b) Institutet är helt och hållet konsoliderade, i enlighet med artikel 1.1 b, c, d eller 1.2 i direktiv 83/349/EEG och via grupp tillsyn omfattas av tillsynen av ett institut som är moderinstitut i en medlemsstat, i enlighet med del ett avdelning II kapitel 2 i denna förordning, och omfattas även av kapitalbaskrav.
- (120) minoritetsintresse: det kärnprimärkapitalbelopp inom ett dotterföretag till ett institut som kan hänföras till andra c) Moderinstitutet i en medlemsstat och dotterföretagen är etablerade i samma medlemsstat och är underkastade auktorisation och tillsyn av samma behöriga myndighet.
- d) Moderinstitutet i en medlemsstat och dotterföretagen har ingått ett avtalsgrundat eller lagstadgat skyddssystem som skyddar dessa institut och särskilt sörjer för deras likviditet och solvens för att vid behov undvika konkurs.

- e) Det finns system som garanterar omedelbar tillgång till finansiella resurser i form av kapital och likviditet om så krävs enligt det avtalsgrundade eller lagstadgade skyddssystem som avses i led d.
- f) Den behöriga myndigheten övervakar regelbundet huruvida de system som avses i leden d och e är adekvata.
- g) Ett dotterföretags minimifrist för att frivilligt lämna skyddssystemet är tio år.
- h) Den behöriga myndigheten har befogenhet att förhindra att ett dotterföretag frivilligt lämnar skyddssystemet.

(128) utdelningsbara medel: vinsten vid slutet av föregående räkenskapsår plus balanserad vinst och reserver som får användas för det ändamålet före utdelning till innehavare av kapitalbasinstrument minus balanserad förlust, vinst som inte är utdelningsbar i enlighet med bestämmelser i lagstiftningen eller institutets bolagsordning och summor som placerats i icke utdelningsbara reserver i enlighet med tillämplig nationell lagstiftning eller institutets stadgar, eftersom dessa förluster och reserver ska fastställas på grundval av institutets enskilda redovisning och inte på grundval av den sammanställda redovisningen.

2. När det i denna förordning hänvisas till fast egendom eller bostadsfastigheter eller kommersiella fastigheter eller panträtt i sådan egendom, inbegrips andelar i finländska bostadsaktiebolag som är verksamma enligt den finländska lagen om bostadsaktiebolag av år 1991 eller senare antagen lagstiftning med motsvarande innehåll. Medlemsstaterna eller deras behöriga myndigheter får tillåta att aktier som utgör ett likvärdigt indirekt innehav av fast egendom behandlas som direkt innehav av fast egendom under förutsättning att ett sådant indirekt innehav särskilt regleras i den berörda medlemsstatens nationella lagstiftning och att, när de är in-tecknade som säkerhet, fordringsägare ges ett likvärdigt skydd.

3. Handelsfinansiering som avses i led 80 i punkt 1 är vanligtvis obekräftad och det krävs en tillfredsställande styrkande transaktionsdokumentation för varje begäran om kreditutnyttjande; finansieringen kan nekas vid tvivel i fråga om kreditvärdigheten eller den styrkande transaktionsdokumentationen. Återbetalning av exponeringar mot handelsfinansiering sker vanligtvis oberoende av låntagaren; medel kommer i stället från kontanter som mottagits av importörer eller som kommer från försäljningen av de underliggande varorna.

Artikel 5

Särskilda definitioner med avseende på kapitalkrav för kreditrisker

Vid tillämpningen av del tre avdelning II gäller följande definitioner:

- (1) exponering: en tillgång eller post utanför balansräkningen.
- (2) förlust: ekonomisk förlust, inbegripet väsentliga diskonterings effekter och väsentliga direkta eller indirekta kostnader vid inkassering av instrumentet.
- (3) förväntad förlust ("expected loss", EL): kvoten av det belopp som förväntas gå förlorat på en exponering till följd av möjligt fallissemang hos en motpart eller utspädning under en ettårsperiod och det utestående beloppet vid tiden för fallissemanget.

AVDELNING II

KRAVENS TILLÄMPNINGSNIVÅ

KAPITEL 1

Tillämpning av kraven på individuell nivå

Artikel 6

Allmänna principer

1. Institutet ska uppfylla kraven i delarna två-fem och åtta på individuell nivå.
2. Varje institut som antingen är ett dotterföretag i den medlemsstat där det auktoriserats och står under tillsyn eller ett moderföretag och varje institut som ingår i konsolideringen enligt artikel 19 ska inte vara skyldiga att uppfylla kraven i artiklarna 89, 90 och 91 på individuell nivå.
3. Varje institut som antingen är ett moderföretag eller ett dotterföretag och varje institut som ingår i konsolideringen enligt artikel 19 ska inte vara skyldiga att uppfylla kraven i del åtta på individuell nivå.
4. Kreditinstitut och värdepappersföretag som auktoriserats att tillhandahålla de investeringstjänster och den investeringsverksamhet som anges i punkterna 3 och 6 i avsnitt A i bilaga I till direktiv 2004/39/EG ska uppfylla kraven i del sex på individuell nivå. I avvaktan på kommissionens rapport i enlighet med artikel 508.3 får behöriga myndigheter undanta värdepappersföretag från uppfyllandet av de krav som fastställs i del sex med beaktande av arten och omfattningen av värdepappersföretagens verksamhet samt dess komplexitetsgrad.
5. Institutet, utom värdepappersföretag enligt artiklarna 95.1 och 96.1 samt institut för vilka behöriga myndigheter begärt undantag enligt artikel 7.1 eller 7.3, ska uppfylla kraven i del sju på individuell nivå.

Artikel 7

Undantag från tillämpningen av tillsynskrav på individuell nivå

1. Behöriga myndigheter får välja att inte tillämpa artikel 6.1 på ett dotterföretag till ett institut, om både dotterföretaget och institutet omfattas av auktorisation och tillsyn i den berörda medlemsstaten, dotterföretaget omfattas av den gruppbaseade tillsynen över det institut som är dess moderföretag och samtliga följande villkor är uppfyllda, i syfte att säkerställa att kapitalbasen är lämpligt fördelad mellan moderföretag och dotterföretag:

- a) Det finns inte några rådande eller förutsebara väsentliga praktiska eller rättsliga hinder för att moderföretaget snabbt ska kunna överföra medel ur kapitalbasen eller återbetala skulder.
 - b) Moderföretaget uppfyller behöriga myndigheters krav på sund förvaltning av dotterföretaget och har åtagit sig att, med samtycke av den behöriga myndigheten, svara för dotterföretagets åtaganden, alternativt löper dotterföretaget endast försumbara risker.
 - c) Moderföretagets förfaranden för bedömning, värdering och kontroll av risker omfattar även dotterföretaget.
 - d) Moderföretaget innehar mer än 50 % av rösträtten knuten till aktier och andelar i dotterföretagets kapital eller har rätt att utse eller avsätta en majoritet av medlemmarna i dotterföretagets ledningsorgan.
2. De behöriga myndigheterna får utnyttja den möjlighet som anges i punkt 1 om moderföretaget är ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag som är etablerat i samma medlemsstat som institutet, under förutsättning att det omfattas av samma tillsyn som institut och särskilt av de standarder som fastställs i artikel 11.1.

3. De behöriga myndigheterna får avstå från att tillämpa artikel 6.1 på ett moderinstitut i en medlemsstat om institutet omfattas av auktorisation och tillsyn i den berörda medlemsstaten och av den gruppbaseade tillsynen, och alla följande villkor är uppfyllda, i syfte att säkerställa att kapitalbasen är lämpligt fördelad mellan moderföretag och dotterföretag:

- a) Det finns inte några rådande eller förutsebara väsentliga praktiska eller rättsliga hinder för att snabbt överföra medel ur kapitalbasen eller återbetala skulder till moderinstitutet i en medlemsstat.

- b) De förfaranden för bedömning, värdering och kontroll av risk som är av betydelse för gruppbasead tillsyn omfattar moderinstitutet i en medlemsstat.

Den behöriga myndighet som tillämpar denna punkt ska underätta de behöriga myndigheterna i alla andra medlemsstater.

Artikel 8

Undantag från tillämpningen av likviditetskrav på individuell nivå

1. De behöriga myndigheterna får helt eller delvis avstå från att tillämpa del sex på ett institut och alla eller några av dess dotterföretag inom unionen och utöva tillsyn över dem som en enda likviditetsundergrupp så länge de uppfyller samtliga följande villkor:

- a) Moderinstitutet uppfyller på gruppnivå eller dotterinstitutet uppfyller på undergruppsnivå kraven i del sex.
- b) Moderinstitutet övervakar på gruppnivå eller dotterinstitutet övervakar på undergruppsnivå och utövar kontinuerlig tillsyn över likviditetspositionerna i alla institut i den grupp eller undergrupp för vilken man tillämpar undantaget och sörjer för en tillräcklig likviditetsnivå för alla dessa institut.
- c) Institutet har ingått avtal, som av de behöriga myndigheterna bedöms som tillfredsställande, som medger fri överföring av medel dem emellan, i syfte att kunna uppfylla enskilda och gemensamma skyldigheter när de uppkommer.
- d) Det finns inte några rådande eller förutsebara praktiska eller rättsliga hinder mot att de avtal som åsyftas i led c uppfylls.

Kommissionen ska senast den 1 januari 2014 rapportera till Europaparlamentet och rådet om eventuella rättsliga hinder som skulle kunna omöjliggöra tillämpningen av led c i första stycket, och uppmanas att senast den 31 december 2015, i förekommande fall, lägga fram ett lagförslag för att eliminera dessa hinder.

2. De behöriga myndigheterna får helt eller delvis avstå från att tillämpa del sex på ett institut och alla eller några av dess dotterföretag, om samtliga institut i likviditetsundergruppen är auktoriserade i samma medlemsstat och om villkoren i punkt 1 är uppfyllda.

3. Om instituten i likviditetsundergruppen har auktoriserats i flera medlemsstater, ska punkt 1 tillämpas först efter att det förfarande som anges i artikel 21 har genomförts och endast på de institut vars behöriga myndigheter är eniga om följande delar:

- a) Bedömningen av huruvida institutets organisation och dess behandling av likviditetsrisker uppfyller kraven i artikel 86 i direktiv 2013/36/EU och att detta är fallet för hela den enskilda likviditetsundergruppen.
- b) Fördelningen av belopp, lokalisering och ägandeskap för de nödvändiga likvida tillgångarna inom den enskilda likviditetsundergruppen.
- c) Fastställanden av de lägsta belopp för de likvida tillgångar som måste innehas av de institut för vilka undantaget för del sex ska utnyttjas.
- d) Behovet av striktare parametrar än dem som anges i del sex.
- e) Ett oinskränkt och fullständigt informationsutbyte mellan de behöriga myndigheterna,
- f) Full insikt i konsekvenserna av ett sådant undantag.

4. De behöriga myndigheterna får också tillämpa punkterna 1, 2 och 3 på institut som ingår i samma institutionella skyddssystem som avses i artikel 113.7 b, under förutsättning att de uppfyller samtliga krav i artikel 113.7, och på andra institut som har en sådan relation med varandra som avses i artikel 113.6, under förutsättning att de uppfyller samtliga krav i den artikeln. De behöriga myndigheterna ska i detta fall besluta att ett av de institut som omfattas av undantaget uppfyller del sex, grundat på den konsoliderade situationen för samtliga institut i den enskilda likviditetsundergruppen.

5. Om ett undantag har beviljats i enlighet med punkt 1 eller punkt 2, får de behöriga myndigheterna också tillämpa artikel 86 i direktiv 2013/36/EU eller delar därav på en enskild likviditetsundergrupp och avstå från att tillämpa artikel 86 i direktiv 2013/36/EU eller delar därav på individuell nivå.

Artikel 9

Individuell konsolideringsmetod

1. Om inte annat föreskrivs i punkterna 2 och 3 i denna artikel och i artikel 144.3 i direktiv 2013/36/EU får de behöriga myndigheterna genom beslut i varje enskilt fall tillåta att ett moderinstitut i sin beräkning av kravet i artikel 6.1 medräknar dotterföretag som uppfyller kraven i artikel 7.1 c och 7.1 d och vilkas väsentliga exponeringar eller skulder avser detta moderinstitut.

2. Förfarandet i punkt 1 ska endast vara tillåtet om moderinstitutet på ett tillfredsställande sätt kan påvisa för de behöriga myndigheterna att det föreligger omständigheter och förfaranden, däribland även rättsliga förfaranden, som gör att det inte finns några rådande eller förutsebara väsentliga praktiska eller rättsliga hinder för att dotterföretaget snabbt ska kunna överföra medel ur kapitalbasen eller återbetala förfallna skulder till moderföretaget.

3. Om en behörig myndighet utnyttjar den valmöjlighet som anges i punkt 1 ska den regelbundet, dock minst en gång per år, informera de behöriga myndigheterna i alla övriga medlemsstater om användningen av punkt 1 och om de omständigheter och förfaranden som avses i punkt 2. Om dotterföretaget är beläget i tredjeland ska de behöriga myndigheterna även lämna samma information till de behöriga myndigheterna i detta tredjeland.

Artikel 10

Undantag för kreditinstitut som är permanent underställda ett centralt organ

1. De behöriga myndigheterna får, i enlighet med nationell lagstiftning, helt eller delvis bevilja undantag från kraven i delarna två till åtta för ett eller flera kreditinstitut i samma medlemsstat som permanent underställts ett centralt organ som övervakar dem och som är etablerat i samma medlemsstat, om följande villkor är uppfyllda:

- a) För åtaganden som gjorts av det centrala organet och dess underställda institut gäller antingen solidariskt ansvar eller också garanteras de senare institutens åtaganden fullt ut av det centrala organet.
- b) Solvens och likviditet för det centrala organet och alla dess underställda institut övervakas som en helhet grundat på den sammanställda redovisningen från dessa institut.
- c) Det centrala organets ledning är bemyndigad att utfärda instruktioner till ledningen för varje underställt institut.

Medlemsstaterna får bibehålla och använda befintlig nationell lagstiftning avseende tillämpningen av det undantag som avses i första stycket förutsatt att den inte strider mot denna förordning och direktiv 2013/36/EU.

2. Om de behöriga myndigheterna är övertygade om att de villkor som fastställs i punkt 1 är uppfyllda, och om det centrala organets skuldförbindelser eller åtaganden garanteras fullt ut av de underställda instituten, får de behöriga myndigheterna bevilja undantag från delarna två till åtta för det centrala organet på individuell nivå.

KAPITEL 2

Konsolidering under tillsyn

Avsnitt 1

Tillämpning av krav på grupp nivå

Artikel 11

Allmänna förfaranden

1. Moderinstitut i en medlemsstat ska, i den omfattning och på det sätt som anges i artikel 18, uppfylla de skyldigheter som föreskrivs i delarna två till fyra och sju, på grundval av institutens konsoliderade situation. De moderföretag och dotterföretag till dessa som omfattas av denna förordning ska inrätta en lämplig organisationsstruktur och lämpliga interna kontrollmekanismer för att säkerställa att de data som krävs för konsolidering behandlas och översänds på vederbörligt sätt. De ska i synnerhet se till att dotterföretag som inte omfattas av denna förordning genomför sådana arrangemang, processer och rutiner som garanterar en korrekt konsolidering.

2. Institut som kontrolleras av ett finansiellt moderholdingföretag eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat ska, i den omfattning och på det sätt som anges i artikel 18, uppfylla de skyldigheter som föreskrivs i delarna två–fyra och sju, på grundval av det finansiella holdingföretagets eller det blandade finansiella holdingföretagets konsoliderade situation.

Om fler än ett institut kontrolleras av ett finansiellt moderholdingföretag eller av ett blandat finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat, ska första stycket endast tillämpas på det institut som ska omfattas av gruppbaserad tillsyn i enlighet med artikel 111 i direktiv 2013/36/EU.

3. Moderinstitut inom EU och institut som kontrolleras av ett finansiellt moderholdingföretag inom EU och institut som kontrolleras av ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EU ska uppfylla kraven i del sex, på grundval av moderinstitutets, det finansiella holdingföretagets eller det blandade finansiella holdingföretagets konsoliderade situation, om gruppen omfattar ett eller flera kreditinstitut eller värdepappersföretag som är auktoriserade att tillhandahålla de investeringstjänster och den investeringsverksamhet som avses i punkterna 3 och 6 i avsnitt A bilaga I till direktiv 2004/39/EG. I avvaktan på kommissionens rapport i enlighet med artikel 508.2, och om gruppen endast består av värdepappersföretag, får behöriga myndigheter undanta värdepappersföretag från uppfyllandet av de krav som fastställs i del sex på grupp nivå med beaktande av arten och omfattningen av värdepappersföretagets verksamhet samt dess komplexitetsgrad.

4. Om artikel 10 tillämpas, ska det centrala organ som avses i den artikeln uppfylla kraven i del två till åtta på grundval av den konsoliderade situationen i den helhet som utgörs av det centrala organet tillsammans med dess underställda institut.

5. Utöver de krav som anges i punkt 1–4, och utan att det påverkar tillämpningen av övriga bestämmelser i denna förordning och direktiv 2013/36/EU, får de behöriga myndigheterna, om det är motiverat av tillsynsskäl på grund av de särskilda omständigheterna kring risken eller institutets kapitalstruktur eller om medlemsstaterna antar nationell lagstiftning som kräver en strukturell uppdelning av verksamheterna inom en bankgrupp, kräva att de strukturellt uppdelade instituten fullgör de skyldigheter som föreskrivs i del två till fyra och del sex till åtta i denna förordning samt i avdelning VII i direktiv 2013/36/EU på undergruppsnivå.

Tillämpningen av den metod som avses i första stycket ska inte påverka en effektiv tillsyn på grupp nivå och får inte medföra oproportionerligt negativa effekter på hela eller delar av det finansiella systemet i andra medlemsstater eller i unionen som helhet och den får inte heller utgöra eller skapa ett hinder för den inre marknads sätt att fungera.

Artikel 12

Finansiella holdingföretag och blandade finansiella holdingföretag som har både ett dotterkreditinstitut och ett dottervärdepappersföretag

Om ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag har minst ett kreditinstitut och ett värdepappersföretag som dotterföretag, ska de krav som ska tillämpas på grundval av det finansiella holdingföretagets eller det blandade finansiella holdingföretagets konsoliderade situation tillämpas på kreditinstitutet.

Artikel 13

Tillämpning av upplysningskrav på grupp nivå

1. Varje moderinstitut inom EU ska uppfylla kraven i del åtta på grundval av sin konsoliderade situation.

Betydande dotterföretag till moderinstitut inom EU samt dotterföretag som har väsentlig betydelse för sin lokala marknad ska offentliggöra de uppgifter som anges i artiklarna 437, 438, 440, 442, 450, 451 och 453, individuellt eller på undergruppsnivå.

2. Institut som kontrolleras av ett finansiellt moderholdingföretag inom EU eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EU ska uppfylla kraven i del åtta på grundval av det finansiella holdingföretagets eller det blandade finansiella holdingföretagets konsoliderade situation.

Betydande dotterföretag till finansiella moderholdingföretag inom EU eller blandade finansiella moderholdingföretag inom EU samt dotterföretag som har väsentlig betydelse för sin lokala marknad ska offentliggöra de uppgifter som anges i artiklarna 437, 438, 440, 442, 450, 451 och 453, individuellt eller på undergruppsnivå.

3. Punkterna 1 och 2 ska inte tillämpas, helt eller delvis, på moderinstitut inom EU, institut som kontrolleras av ett finansiellt moderholdingföretag inom EU eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EU, om de ingår i likvärdig information på gruppnivå som lämnas från ett moderföretag som är etablerat i tredjeland.

4. Om artikel 10 tillämpas ska det centrala organ som avses i den artikeln uppfylla kraven i del åtta på grundval av det centrala organets konsoliderade situation. Artikel 18.1 ska tillämpas på det centrala organet och de underställda instituten ska behandlas som dotterföretag till det centrala organet.

Artikel 14

Tillämpning av kraven i del fem på gruppnivå

1. Moderföretag och deras dotterföretag som omfattas av denna förordning ska uppfylla kraven i del fem på grupp- eller undergruppsnivå för att säkerställa att de arrangemang, processer och rutiner som ingår i kraven är enhetliga och väl integrerade och att alla data och upplysningar som är av betydelse för tillsynen kan tas fram. Företagen ska i synnerhet se till att dotterföretag som inte omfattas av denna förordning genomför sådana arrangemang, processer och rutiner som garanterar att dessa bestämmelser efterlevs.

2. Institut ska tillämpa en ytterligare riskvikt i enlighet med artikel 407 vid tillämpningen av artikel 92 på grupp- eller undergruppsnivå, om kraven i artikel 405 eller 406 inte uppfylls av en enhet etablerad i tredjeland som ingår i gruppen i enlighet med artikel 18 om överträdelsen är betydande ställd i relation till gruppens samlade riskprofil.

3. Skyldigheter som inträder enligt del fem som rör dotterföretag som inte själva omfattas av denna förordning ska inte gälla om ett moderinstitut inom EU eller ett institut som kontrolleras av ett finansiellt moderholdingföretag inom EU eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EU kan visa för de behöriga myndigheterna att tillämpning av del fem är olaglig enligt lagstiftningen i det tredjeland där dotterföretaget är etablerat.

Artikel 15

Undantag från tillämpning av kapitalbaskrav på gruppnivå för grupper av värdepappersföretag

1. Den samordnande tillsynsmyndigheten får genom beslut i varje enskilt fall avstå från att tillämpa del tre i denna förordning och avdelning VII kapitel 4 i direktiv 2013/36/EU på gruppnivå, förutsatt att följande villkor är uppfyllda:

- a) Alla värdepappersföretag inom EU i gruppen använder den alternativa metoden för att beräkna totalt riskvägt exponeringsbelopp enligt artikel 95.2.
- b) Alla värdepappersföretag i gruppen omfattas av kategorierna i artiklarna 95.1 och 96.1.
- c) Vart och ett av värdepappersföretagen inom EU i gruppen uppfyller kraven i artikel 95 på individuell nivå och drar samtidigt av ifrån sitt kärnprimärkapital alla ansvarsförbindelser till förmån för värdepappersföretag, finansiella institut, kapitalförvaltningsbolag och anknutna företag, vilka annars skulle ingå i den sammanställda redovisningen.
- d) Varje finansiellt holdingföretag som i en medlemsstat är finansiellt moderholdingföretag till ett värdepappersföretag som tillhör gruppen innehar minst lika mycket kapital, vilket här anges som summan av de poster som avses i artiklarna 26.1, 51.1 och 62.1 som behövs för att täcka summan av följande:
 - i) Summan av det fulla bokförda värdet av innehav, efterställda fordringar och instrument som avses i artiklarna 36.1 h och i, 56.1 c och d, samt 66.1 c och d, i värdepappersföretag, finansiella institut, kapitalförvaltningsbolag samt anknutna företag som annars skulle ingå i den sammanställda redovisningen.
 - ii) Totalsumman av ansvarsförbindelser till förmån för värdepappersföretag, finansiella institut, kapitalförvaltningsbolag samt anknutna företag som annars skulle ingå i den sammanställda redovisningen.
- e) Gruppen innehåller inga kreditinstitut.

Om kriterierna i det första stycket är uppfyllda ska varje värdepappersföretag inom EU ha system för att övervaka och kontrollera kapital- och finansieringskällorna för alla finansiella holdingföretag, värdepappersföretag, finansiella institut, kapitalförvaltningsbolag samt anknutna företag inom nivågruppen.

2. De behöriga myndigheterna får också tillämpa undantaget om de finansiella holdingföretagen har en lägre kapitalbas än det belopp som beräknats enligt punkt 1 d, men inte lägre än summan av de kapitalbaskrav som på individuell nivå krävs av värdepappersföretag, finansiella institut, kapitalförvaltningsbolag och företag som tillhandahåller anknutna tjänster, som annars skulle omfattas av koncernredovisningen, och den totala summan av ansvarsförbindelser till förmån för värdepappersföretag, finansiella institut, kapitalförvaltningsbolag samt anknutna företag som annars skulle omfattas av den sammanställda redovisningen. Vid tillämpningen av denna punkt är kapitalbaskravet för värdepappersföretag i tredjeland, finansiella institut, kapitalförvaltningsbolag och anknutna företag.

Artikel 16

Undantag från tillämpningen av kraven avseende bruttosoliditetsgraden på gruppnivå för grupper av värdepappersföretag

När alla enheter i en grupp av värdepappersföretag, inbegripet moderenheten, är värdepappersföretag som är undantagna från tillämpningen av kraven i del sju på individuell nivå enligt artikel 6.5. får modervärdepappersföretaget besluta att inte tillämpa kraven i del sju på gruppnivå.

Artikel 17

Tillsyn av värdepappersföretag som undantagits från kapitalbaskraven på gruppnivå

1. Värdepappersföretag i en grupp som har beviljats ett sådant undantag som anges i artikel 15 ska underrätta de behöriga myndigheterna om sådana risker som skulle kunna undergräva deras ekonomiska ställning, inbegripet sådana som sammanhänger med sammansättningen av och källorna till deras kapital och finansiering.

2. Om de behöriga myndigheter som ansvarar för tillsynen av värdepappersföretaget tillämpar det undantag från skyldigheten att utöva gruppbaserad tillsyn enligt artikel 15, ska de vidta andra lämpliga åtgärder för att övervaka riskerna, i synnerhet stora exponeringar, för gruppen som helhet, inklusive alla företag som inte är belägna i en medlemsstat.

3. Om de behöriga myndigheter som ansvarar för tillsynen av värdepappersföretaget tillämpar det undantag från kapitalbaskraven på gruppnivå, som anges i artikel 15, ska kraven i del åtta tillämpas på individuell nivå.

Avsnitt 2

Metoder för konsoliderad tillsyn

Artikel 18

Metoder för konsoliderad tillsyn

1. De institut som måste uppfylla kraven i avsnitt 1 på grundval av deras konsoliderade situation ska genomföra en fullständig konsolidering av alla institut och finansiella institut som är dotterföretag, eller i relevanta fall dotterföretag till samma finansiella moderholdingföretag eller blandade finansiella moderholdingföretag. Punkterna 2–8 i denna artikel ska inte tillämpas när del sex tillämpas på grundval av ett instituts konsoliderade situation.

2. De behöriga myndigheterna får emellertid genom beslut i varje enskilt fall medge att en proportionell konsolidering görs grundad på den kapitalandel som moderföretaget innehar i dotterföretaget. Proportionell konsolidering får endast medges då samtliga följande villkor är uppfyllda:

a) Moderföretagets ansvar är begränsat till den del av kapitalet som moderföretaget innehar i dotterföretaget med tanke på övriga aktieägares eller medlemmars ansvar.

b) Övriga aktieägares eller medlemmars solvens är tillfredsställande.

c) Övriga aktieägares och medlemmars ansvar har klart fastställts på ett rättsligt bindande sätt.

3. Om företagen har en sådan förbindelse med varandra som avses i artikel 12.1 i direktiv 83/349/EEG ska de behöriga myndigheterna avgöra hur konsolideringen ska ske.

4. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska kräva proportionell konsolidering enligt den andel av kapitalet som innehas av institut och finansiella institut som leds av ett företag som ingår i konsolideringen, jämte ett eller flera företag som inte ingår i konsolideringen, när dessa företags ansvar är begränsat till den andel av kapitalet som de innehar.

5. Om det finns andra ägarintressen eller andra former av kapitalbindningar än de som anges i punkterna 1 och 2, ska de behöriga myndigheterna avgöra om och hur konsolideringen ska ske. De får tillåta eller kräva att kapitalandelsmetoden används. Tillämpning av den metoden ska dock inte innebära att företagen i fråga omfattas av gruppbaserad tillsyn.

6. De behöriga myndigheterna ska avgöra om och hur konsolidering ska ske i följande fall:

- a) När de behöriga myndigheterna bedömer att ett institut utövar ett väsentligt inflytande över ett eller flera institut eller finansiella institut, utan att institutet innehar ett ägarintresse eller andra kapitalbindningar till dessa institut.
- b) När två eller flera kreditinstitut eller finansiella institut har samma ledning utan att detta följer av avtal eller bestämmelser i stiftelseurkund, bolagsordning eller motsvarande.

De behöriga myndigheterna får särskilt medge eller kräva att den metod som föreskrivs i artikel 12 i direktiv 83/349/EEG ska användas. Tillämpning av den metoden ska dock inte innebära att företagen i fråga omfattas av gruppbasead tillsyn.

7. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera de villkor enligt vilka konsolidering ska ske i de fall som avses i punkterna 2–6 i denna artikel.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 31 december 2016.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

8. När gruppbasead tillsyn ska utövas i enlighet med artikel 111 i direktiv 2013/36/EU ska anknutna företag och kapitalförvaltningsbolag enligt definitionen i artikel 2.5 i direktiv 2002/87/EG ingå i konsolideringen i de fall och i enlighet med de metoder som anges i denna artikel.

Avsnitt 3

Tillämpningsområde för konsoliderad tillsyn

Artikel 19

Enheter som inte omfattas av tillämpningsområdet för konsoliderad tillsyn

1. Ett institut, ett finansiellt institut eller ett anknutet företag vilket är ett dotterföretag eller ett annat företag som är föremål för ägarintresse behöver inte ingå i konsolideringen, om den totala summan av tillgångar och poster utanför balansräkningen

för det berörda företaget är mindre än det lägsta av följande två belopp:

- a) 10 miljoner EUR.
- b) 1 % av totalsumman av tillgångar och poster utanför balansräkningen i moderföretaget eller det företag som har ägarintresse.

2. De behöriga myndigheter som enligt artikel 111 i direktiv 2013/36/EU har till uppgift att utöva gruppbasead tillsyn får i varje enskilt fall besluta att undanta ett institut, ett finansiellt institut eller ett anknutet företag från den gruppbaseade tillsynen när institutet eller företaget är ett dotterföretag eller ett företag i vilket ägarintresse innehas, i följande fall:

- a) Om företaget i fråga är beläget i ett tredjeland där rättsliga hinder föreligger för överföring av nödvändig information.
- b) Om företaget i fråga är av försumbar betydelse när det gäller syftet med att övervaka kreditinstitut.
- c) Om de behöriga myndigheter som har ansvar för den gruppbaseade tillsynen bedömer att konsolidering av den finansiella ställningen i företaget i fråga skulle vara olämplig eller vilseledande med hänsyn till syftet med att övervaka kreditinstitut.

3. Om, i de fall som avses i punkt 1 och punkt 2 b, flera företag var för sig uppfyller de kriterier som där anges ska de ändå omfattas av konsolideringen om de tillsammans är av icke oväsentlig betydelse med hänsyn till det angivna syftet.

Artikel 20

Gemensamma beslut om tillsynskrav

1. De behöriga myndigheterna ska arbeta tillsammans i fullständig samråd

- a) när det gäller ansökningar om sådana tillstånd som avses i artiklarna 143.1, 151.4, 151.9, 283, 312.2 och 363, vilka inlämnas av ett moderinstitut inom EU och dess dotterföretag eller gemensamt av dotterföretagen till ett finansiellt moderholdingföretag inom EU eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EU, för att besluta om det begärda tillståndet bör beviljas eller inte samt eventuella villkor och bestämmelser som ska gälla för tillståndet,

- b) för att fastställa om kriterierna är uppfyllda för en särskild behandling inom en grupp enligt artiklarna 422.9 och 425.5 och EBA:s tekniska standarder för tillsyn enligt artiklarna 422.10 och 425.6.

Ansökningarna ska endast inges till den samordnande tillsynsmyndigheten.

Den ansökan som avses i artikel 312.2 ska innehålla en beskrivning av den metod som används för att fördela operativt riskkapital mellan de olika enheterna i gruppen. I ansökan ska anges om och hur diversifieringseffekter är avsedda att beaktas i riskmätningssystemet.

2. De behöriga myndigheterna ska göra allt som står i deras makt för att nå ett gemensamt beslut inom sex månader när det gäller

- a) ansökan som avses i punkt 1 a,

- b) bedömningen av kriterierna och fastställandet av den särskilda behandling som anges i punkt 1 b.

Det gemensamma beslutet ska redovisas i ett dokument som innehåller en fullständig motivering till beslutet och skickas till den sökande av den behöriga myndighet som avses i punkt 1.

3. Den period som avses i punkt 2 ska inledas vid följande tidpunkt:

- a) Den dag då den samordnande tillsynsmyndigheten mottar den fullständiga ansökan som avses i punkt 1 a. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska utan dröjsmål vidarebefordra den fullständiga ansökan till de övriga behöriga myndigheterna.

- b) Den dag då de behöriga myndigheterna mottar en rapport som utarbetats av den samordnande tillsynsmyndigheten med en analys av åtagandena inom gruppen.

4. Om de behöriga myndigheterna inte kan fatta ett gemensamt beslut inom sex månader ska den samordnande tillsynsmyndigheten fatta ett eget beslut om tillämpningen av punkt 1 a. Den samordnande tillsynsmyndighetens beslut ska inte begränsa de behöriga myndigheternas befogenheter enligt artikel 105 i direktiv 2013/36/EU.

Beslutet ska redovisas i ett dokument som innehåller en fullständig motivering där synpunkter och reservationer från övriga behöriga myndigheter som kommit till uttryck under sexmånadersperioden beaktas.

Den samordnande tillsynsmyndigheten ska översända beslutet till moderinstitutet inom EU, det finansiella moderholdingföretaget inom EU eller till det blandade finansiella moderholdingföretaget inom EU samt till övriga behöriga myndigheter.

Om någon av de berörda behöriga myndigheterna har hänskjutit ärendet till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010 när sexmånadersperioden har löpt ut, ska den samordnande tillsynsmyndigheten skjuta upp sitt beslut i fråga om punkt 1 a i den här artikeln och invänta eventuella beslut som EBA kan fatta enligt artikel 19.3 i den förordningen och fatta sitt beslut i överensstämmelse med EBA:s beslut. Denna sexmånadersperiod ska anses utgöra förlikningsskedet i den mening som avses i den förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att sexmånadersperioden har löpt ut eller ett gemensamt beslut har fattats.

5. Om de behöriga myndigheterna inte kan fatta ett gemensamt beslut inom sex månader ska den behöriga myndighet som ansvarar för tillsynen av dotterföretaget på individuell nivå fatta ett eget beslut om tillämpningen av punkt 1 b.

Beslutet ska redovisas i ett dokument som innehåller en fullständig motivering där synpunkter och reservationer från övriga behöriga myndigheter som kommit till uttryck under sexmånadersperioden beaktas.

Beslutet ska översändas till den samordnande tillsynsmyndigheten som ska underrätta moderinstitutet inom EU, det finansiella moderholdingföretaget inom EU eller det blandade finansiella moderholdingföretaget inom EU.

Om den samordnande tillsynsmyndigheten har hänskjutit ärendet till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010 när sexmånadersperioden har löpt ut, ska den behöriga myndighet som är ansvarig för tillsynen av dotterföretaget på individuell nivå skjuta upp sitt beslut i fråga om punkt 1 b i den här artikeln och invänta eventuella beslut som EBA kan fatta enligt artikel 19.3 i den förordningen och fatta sitt beslut i överensstämmelse med EBA:s beslut. Denna sexmånadersperiod ska anses utgöra förlikningsskedet i den mening som avses i den förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att sexmånadersperioden har löpt ut eller ett gemensamt beslut har fattats.

6. Om ett moderinstitut inom EU och dess dotterföretag, dotterföretagen till ett finansiellt moderholdingföretag inom EU eller till ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EU samtliga använder en internmättningsmetod som anges i artikel 312.2 eller en internmetod som anges i artikel 143, ska de behöriga myndigheterna tillåta att kvalifikationskriterierna i artiklarna 321 och 322 eller del tre avdelning II kapitel 3 avsnitt 6 uppfylls av moderföretaget och dess dotterföretag tillsammans, på ett sätt som följer gruppens struktur, riskhanteringssystem, processer och metoder.

7. De beslut som avses i punkterna 2, 4 och 5 ska betraktas som slutgiltiga och tillämpas av de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna.

8. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande för att specificera det gemensamma beslut som avses i punkt 1 a vad gäller ansökningarna om sådana tillstånd som avses i artiklarna 143.1, 151.4, 151.9, 283, 312.2, och 363, för att underlätta gemensamma beslut.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 31 december 2014.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 21

Gemensamma beslut om tillämpningsnivån för likviditetskrav

1. Efter ansökan från ett moderinstitut inom EU eller ett finansiellt moderholdingföretag inom EU eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EU eller ett undergruppsdotterföretag till ett moderinstitut inom EU eller till ett finansiellt moderholdingföretag inom EU eller till ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EU ska den samordnande tillsynsmyndigheten och de behöriga myndigheter som ansvarar för tillsynen av dotterföretag till ett moderinstitut inom EU eller ett finansiellt moderholdingföretag inom EU eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EU i en medlemsstat göra allt som står i deras makt för att nå ett gemensamt beslut om huruvida de villkor som anges i artikel 8.1 a–d är uppfyllda och som identifierar en enda likviditetsundergrupp för tillämpning av artikel 8.

Det gemensamma beslutet ska fattas inom sex månader efter att den samordnande tillsynsmyndigheten lämnat in en rapport som identifierar enskilda likviditetsundergrupper på grundval

av de kriterier som fastställs i artikel 8. Om inget beslut kan fattas inom sexmånadersperioden ska den samordnande tillsynsmyndigheten samråda med EBA på begäran av någon av de övriga behöriga myndigheter som berörs. Den samordnande tillsynsmyndigheten får samråda med EBA på eget initiativ.

Det gemensamma beslutet kan också innebära begränsningar för lokalisering och ägandeskap för likvida tillgångar och kräva att likvida tillgångar till ett visst minimibelopp innehas av institut som är undantagna från tillämpningen av del sex.

Det gemensamma beslutet ska redovisas i ett dokument som innehåller en fullständig motivering till beslutet och skickas av den samordnande tillsynsmyndigheten till moderinstitutet för likviditetsundergruppen.

2. Om inget gemensamt beslut kan fattas inom sex månader ska respektive behörig myndighet med ansvar för tillsyn på individuell nivå fatta sitt eget beslut.

Endera av de behöriga myndigheterna får emellertid under sexmånadersperioden till EBA hänskjuta frågan om huruvida villkoren i artikel 8.1 a–d är uppfyllda. I det fallet får EBA genomföra sin icke-bindande medling i enlighet med artikel 31 c i förordning (EU) nr 1093/2010 och samtliga behöriga myndigheter som är berörda ska avvakta med sina beslut tills resultatet av den icke-bindande medlingen är klart. Om ingen överenskommelse mellan de behöriga myndigheterna uppnåtts efter tre månaders medling ska respektive behörig myndighet som har ansvar för tillsyn på individuell nivå fatta sitt eget beslut med beaktande av förhållandet mellan nytta och risk i den medlemsstat där moderinstitutet har sitt säte och förhållandet mellan nytta och risk i den medlemsstat där dotterföretaget har sitt säte. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att sexmånadersperioden har löpt ut eller ett gemensamt beslut har fattats.

Det gemensamma beslut som avses i punkt 1 och de beslut som avses i andra stycket i denna punkt, ska vara bindande.

3. Varje berörd behörig myndighet får också om den motsätter sig beslutet under sexmånadersperioden samråda med EBA om villkoren i artikel 8.3 a–d. I det fallet får EBA genomföra sin icke-bindande medling i enlighet med artikel 31 c i förordning (EU) nr 1093/2010 och samtliga behöriga myndigheter som är berörda ska avvakta med sina beslut tills resultatet av den icke-bindande medlingen är klart. Om ingen överenskommelse mellan de behöriga myndigheterna uppnåtts efter tre månaders medling ska respektive behörig myndighet som har ansvar för tillsyn på individuell nivå fatta sitt eget beslut.

Artikel 22

Undergruppskonsolidering av företag i tredjeländer

Dotterinstitut ska tillämpa kraven i artiklarna 89–91 samt i delarna tre och fem på undergruppsbasis, om sådana institut,

eller deras moderföretag om det är ett finansiellt holdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag, har ett institut eller ett finansiellt institut som dotterföretag i ett tredjeland eller har ett ägarintresse i ett sådant företag.

Artikel 23

Företag i tredjeländer

Vid tillämpning av gruppbaserad tillsyn enligt detta kapitel ska begreppen värdepappersföretag, kreditinstitut, finansiellt institut och institut även tillämpas på företag som etablerats i tredjeländer om dessa, ifall de varit etablerade i unionen, skulle uppfylla definitionerna av dessa termer i artikel 4.

Artikel 24

Värderingen av tillgångar och poster utanför balansräkningen

1. Värderingen av tillgångar och poster utanför balansräkningen ska utföras i enlighet med den tillämpliga redovisningsramen.

2. Med avvikelse från punkt 1 får de behöriga myndigheterna kräva att institut utför värderingen av tillgångar och poster utanför balansräkningen samt fastställandet av kapitalbasen i enlighet med internationella redovisningsstandarder enligt förordning (EG) nr 1606/2002.

DEL TVÅ

KAPITALBAS

AVDELNING I

KAPITALBASKATEGORIER

KAPITEL 1

Primärkapital

Artikel 25

Primärkapital

Ett instituts primärkapital består av summan av kärnprimärkapital och övrigt primärkapital för kapitaltäckningsändamål.

KAPITEL 2

Kärnprimärkapital

Avsnitt 1

Kärnprimärkapitalposter och -instrument

Artikel 26

Kärnprimärkapitalposter

1. Kärnprimärkapitalposterna i ett institut utgörs av
 - a) kapitalinstrument, under förutsättning att villkoren i artikel 28, eller i tillämpliga fall artikel 29, är uppfyllda,
 - b) överkursfonder relaterade till de instrument som avses i led a,
 - c) balanserade vinstmedel,
 - d) ackumulerat annat totalresultat,
 - e) övriga reserver,
 - f) reserveringar för allmänna bankrisker.

De poster som avses i c-f ska enbart erkännas som kärnprimärkapital, om de är tillgängliga för institutet för obegränsad och omedelbar användning för att täcka risker eller förluster så snart som dessa uppkommer.

2. Vid tillämpningen av punkt 1 c får instituten inräkna delårs- eller årsöverskott i kärnprimärkapitalet innan stämmobeslut föreligger som fastställer årets slutliga resultat, dock endast med förhandstillstånd från behörig myndighet. Den behöriga myndigheten ska bevilja tillstånd, om följande villkor är uppfyllda:

- a) Överskottet har verifierats av personer som har en oberoende ställning gentemot institutet och som är revisionsansvariga för institutet i fråga.
- b) Den behöriga myndigheten finner det styrkt att institutet har gjort avdrag för förutsebara kostnader och utdelningar från detta överskott.

Kontrollen av institutets delårs- eller årsöverskott ska på ett nöjaktigt sätt visa att detta överskott har värderats i enlighet med principerna i tillämpliga redovisningsramar.

3. De behöriga myndigheterna ska bedöma huruvida utgivna kärnprimärkapitalinstrument uppfyller de kriterier som anges i artikel 28 eller, i tillämpliga fall, artikel 29. I fråga om emissioner som görs efter den 31 december 2014 får instituten klassificera kapitalinstrument som kärnprimärkapitalinstrument endast om tillstånd beviljas av de behöriga myndigheterna, som får rådgöra med EBA.

I fråga om kapitalinstrument, med undantag för statligt stöd, som av den behöriga myndigheten anses vara godtagbara för klassificering som kärnprimärkapitalinstrument, men för vilka det enligt EBA är mycket komplicerat att fastställa om kriterierna i artikel 28 eller, i tillämpliga fall, artikel 29 är uppfyllda, ska de behöriga myndigheterna ge sin motivering till EBA.

EBA ska på grundval av information från varje behörig myndighet upprätta, uppdatera och offentliggöra en förteckning över samtliga former av kapitalinstrument i varje medlemsstat som räknas som kärnprimärkapitalinstrument. EBA ska för första gången upprätta denna förteckning och offentliggöra den senast den 1 februari 2015.

EBA får, efter en sådan granskningprocess som föreskrivs i artikel 80 och, om man finner starka belägg för att dessa instrument inte uppfyller de kriterier som anges i artikel 28 eller, i tillämpliga fall, artikel 29, besluta att från förteckningen avföra kapitalinstrument utan statligt stöd som ges ut efter den 31 december 2014 och tillkännagöra detta.

4. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att specificera innebörden av "förtutsebara" vid bedömningen av om förtutsebara kostnader och utdelningar har dragits av.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 1 februari 2015.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med förfarandet i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 27

Kapitalinstrument i ömsesidiga bolag, kooperativa sammanslutningar, sparbanks eller liknande institut i kärnprimärkapitalposter

1. Kärnprimärkapitalposter ska innefatta alla kapitalinstrument som ges ut av ett institut i enlighet med dess stadgar under förutsättning att följande villkor är uppfyllda:

a) Institutet är av en typ som fastställs i tillämplig nationell lagstiftning och som de behöriga myndigheterna vid tillämpningen av denna del i varje enskilt fall anser är

i) ett ömsesidigt bolag,

ii) en kooperativ sammanslutning,

iii) en sparbanks,

iv) ett liknande institut, eller

v) ett kreditinstitut som i sin helhet ägs av ett av de institut som avses i leden i–iii och som enligt relevant behörig myndighet har rätt att tillämpa bestämmelserna i denna artikel, förutsatt att, och så länge som, 100 % av de utgivna stamaktierna i kreditinstitutet direkt eller indirekt innehas av ett institut som avses i dessa led.

b) Villkoren i artikel 28 eller, i tillämpliga fall, artikel 29 är uppfyllda.

De ömsesidiga bolag, kooperativa sammanslutningar och sparbanks som enligt nationell lagstiftning erkänts som sådana före den 31 december 2012 ska fortsätta att klassificeras som sådana vid tillämpningen av denna del förutsatt att de fortsätter att uppfylla de villkor som varit avgörande för detta erkännande.

2. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera villkoren enligt vilka de behöriga myndigheterna ska fastställa att ett företag som erkänns enligt tillämplig nationell lagstiftning är ett ömsesidigt bolag, en kooperativ sammanslutning, en sparbanks eller liknande institut vid tillämpningen av denna del.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 1 februari 2015.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 28

Kärnprimärkapitalinstrument

1. Kapitalinstrument ska endast räknas som kärnprimärkapitalinstrument om samtliga följande villkor är uppfyllda:

a) Instrumenten har givits ut direkt av institutet efter godkännande av institutets ägare eller, om så är tillåtet enligt tillämplig nationell lagstiftning, institutets ledningsorgan.

b) Instrumenten är till fullo betalda och förvärvet finansieras inte direkt eller indirekt av institutet.

c) Instrumenten uppfyller samtliga följande villkor när det gäller deras klassificering:

i) De räknas som kapital enligt artikel 22 i direktiv 86/635/EEG.

- ii) De räknas som eget kapital enligt tillämpliga redovisningsramar.
- iii) De räknas som eget kapital vid bedömning av insolvens i balansräkningen, i de fall detta är tillämpligt enligt nationell obeståndslagstiftning.
- d) Instrumenten redovisas klart och åtskilt i balansräkningen i institutets finansiella rapporter.
- e) Instrumenten är eviga.
- f) Instrumentens kapitalbelopp får inte sänkas eller återbetalas, utom i något av följande fall:
- i) Institutet går i likvidation.
- ii) Diskretionära återköp av instrumenten eller andra diskretionära åtgärder för att minska kapitalet, efter att institutet erhållit förhandstillstånd från behörig myndighet i enlighet med artikel 77.
- g) De bestämmelser som reglerar instrumenten tyder inte uttryckligen eller underförstått på att instrumentens kapitalbelopp skulle eller skulle kunna sänkas eller återbetalas utom i fall av institutets likvidation, och institutet har inte före eller vid utgivningen på annat sätt lämnat sådana uppgifter, utom när det gäller de instrument som avses i artikel 27 om institutet enligt tillämplig nationell lagstiftning inte får vägra att lösa in dessa.
- h) Instrumenten uppfyller följande villkor i fråga om utdelning:
- i) Det finns ingen preferensutdelningsbehandling när det gäller ordningsföljden för betalningarna av utdelning, inte heller avseende andra kärnprimärkapitalinstrument, och de villkor som gäller för instrumenten ger inga preferensrätter till betalning av utdelning.
- ii) Utdelning till innehavare av instrumenten får endast betalas ut från utdelningsbara medel.
- iii) De villkor som gäller för instrumenten omfattar inte någon cap eller annan restriktion för det maximala belopp som får delas ut, utom när det gäller de instrument som avses i artikel 27.
- iv) Utdelningsbeloppet grundas inte på det belopp som instrumenten förvärvades för vid utgivningen, utom när det gäller de instrument som avses i artikel 27.
- v) De villkor som gäller för instrumenten innefattar inte någon skyldighet för institutet att lämna utdelning till innehavarna och institutet har inte heller på andra grunder någon sådan skyldighet.
- vi) Om institutet inte lämnar någon utdelning innebär detta inte fallissemang från institutets sida.
- vii) Inställd utdelning medför inte några begränsningar för institutet.
- i) I jämförelse med alla kapitalinstrument som ges ut av institutet absorberar instrumenten den främsta och proportionellt sett största delen av förlusterna när de inträffar, och varje instrument absorberar förluster i samma omfattning som alla andra kärnprimärkapitalinstrument.
- j) Instrumenten prioriteras efter alla andra fordringar i händelse av insolvens eller likvidation av institutet.
- k) Instrumenten ger innehavarna en fordran på institutets resterande tillgångar, vilken, i händelse av likvidation och efter betalning av alla prioriterade fordringar, står i proportion till summan av de utgivna instrumenten, inte är fast och inte omfattas av någon cap, utom när det gäller de kapitalinstrument som avses i artikel 27.
- l) Instrumenten är utan säkerhet eller föremål för en garanti som ökar förmånsrätten vilken lämnats av
- i) institutet eller dess dotterföretag,
- ii) institutets moderföretag eller dotterföretag,
- iii) det finansiella moderholdingföretaget eller dess dotterföretag,
- iv) holdingföretaget med blandad verksamhet eller dess dotterföretag,
- v) det blandade finansiella holdingföretaget och dess dotterföretag, eller
- vi) ett företag som har nära förbindelser till de enheter som avses i leden i–v.
- m) Instrumenten omfattas inte av något arrangemang, avtalsmässigt eller annat, som ökar förmånsrätten vid insolvens eller likvidation.

Det villkor som anges i första stycket led j ska anses vara uppfyllt oavsett om instrumenten i kraft av artikel 484.3 räknas som primärkapital- eller supplementärkapitaltillskott, förutsatt att de är likställda.

2. Villkoren i punkt 1 i ska anses vara uppfyllda oaktat en permanent nedskrivning av kapitalbeloppet för primärkapital- eller supplementärkapitaltillskott.

Villkoret i punkt 1 f ska anses vara uppfyllt oaktat minskningen av instrumentets kapitalbelopp inom ramen för ett rekonstruktionsförfarande eller som en följd av en nedskrivning av kapitalinstrument på begäran av den rekonstruktionsmyndighet som ansvarar för institutet.

Villkoret i punkt 1 g ska anses vara uppfyllt oaktat de bestämmelser som reglerar kapitalinstrumentet som explicit eller implicit anger att instrumentets kapitalbelopp ska eller får minskas inom ramen för ett rekonstruktionsförfarande eller som en följd av en nedskrivning av kapitalinstrument på begäran av den rekonstruktionsmyndighet som ansvarar för institutet.

3. Villkoret i punkt 1 h iii ska anses vara uppfyllt oavsett om instrumentet betalar en flerfaldig utdelning, förutsatt att sådan flerfaldig utdelning inte resulterar i utbetalningar som leder till en illa avvägd broms på egna medel.

4. Vid tillämpningen av punkt 1 h i ska differentierad utdelning endast återspegla differentierad rösträtt. I detta avseende ska högre utdelning endast gälla kärnprimärkapitalinstrument med färre eller inga rösträtter.

5. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som specificerar

- a) tillämplig form och art för indirekt finansiering av kapitalbasinstrument,
- b) om och när flerfaldiga utdelningar skulle utgöra en illa avvägd broms på egna medel,
- c) innebörden av preferensutdelningar.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 1 februari 2015.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 29

Kapitalinstrument som ges ut av ömsesidiga bolag, kooperativa sammanslutningar, sparbanker och jämförbara institut

1. Kapitalinstrument som ges ut av ömsesidiga bolag, kooperativa sammanslutningar, sparbanker och jämförbara institut ska endast räknas som kärnprimärkapitalinstrument om villkoren i artikel 28, med de ändringar som följer av tillämpningen av denna artikel, är uppfyllda.

2. Följande villkor ska vara uppfyllda när det gäller inlösen av kapitalinstrumenten:

- a) Institutet ska kunna vägra att lösa in instrumenten, utom när detta är förbjudet enligt tillämplig nationell lagstiftning.
- b) Om institutet enligt tillämplig nationell lagstiftning inte får vägra att lösa in instrumenten ska de regler som gäller för instrumenten möjliggöra för institutet att begränsa inlösen.
- c) Vägran att lösa in instrumenten, eller begränsning av inlösen av instrumenten när så är tillämpligt, utgör inte fallissemang från institutets sida.

3. Kapitalinstrumenten får endast omfatta en cap eller begränsning av maximibeloppet för utdelningar om denna cap eller begränsning anges i tillämplig nationell lagstiftning eller i institutets bolagsordning.

4. Om kapitalinstrumenten ger innehavaren rätt till institutets reserver i händelse av insolvens eller likvidation som är begränsad till instrumentens nominella värde, ska denna begränsning i samma omfattning gälla innehavare av alla övriga kärnprimärkapitalinstrument som givits ut av detta institut.

Villkoret i första stycket ska inte påverka möjligheten för ett ömsesidigt bolag, en kooperativ sammanslutning, en sparbank eller liknande institut att som kärnprimärinstrument godkänna instrument som inte ger innehavaren rösträtt och som uppfyller samtliga följande villkor:

- a) Den fordran som innehavarna av instrumenten utan rösträtt har vid institutets insolvens eller likvidation står i proportion till den andel av det totala antalet kärnprimärkapitalinstrument som instrumenten utan rösträtt utgör.
- b) Instrumenten är i övrigt kvalificerade som kärnprimärkapitalinstrument.

5. Om kapitalinstrumenten ger innehavarna en fordran på institutets tillgångar vid insolvens eller likvidation som är fast eller omfattas av en cap, ska denna begränsning i samma omfattning gälla alla innehavare av alla övriga kärnprimärkapitalinstrument som utgivits av detta institut.

6. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera de begränsningar av inlösen som krävs om det enligt tillämplig nationell lagstiftning inte är tillåtet för institutet att vägra lösa in kapitalbasinstrument.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 1 februari 2015.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 30

Konsekvenser av att villkoren för kärnprimärkapitalinstrument inte längre är uppfyllda

Om villkoren för ett kärnprimärkapitalinstrument i artikel 28 eller, i tillämpliga fall, artikel 29 inte längre är uppfyllda, gäller att

- a) instrumentet omedelbart upphör att räknas som ett kärnprimärkapitalinstrument
- b) överkursfonder som rör instrumentet omedelbart upphör att räknas som kärnprimärkapitalposter.

Artikel 31

Kapitalinstrument som tecknats av offentliga myndigheter i krissituationer

1. I krissituationer får behöriga myndigheter tillåta att institut som kärnprimärkapital inbegriper kapitalinstrument som åtminstone uppfyller villkoren i artikel 28.1 b–e om samtliga följande villkor är uppfyllda:

- a) Kapitalinstrumenten utfärdades efter den 1 januari 2014.
- b) Kapitalinstrumenten betraktas som statligt stöd av kommissionen.
- c) Kapitalinstrumenten är utfärdade inom ramen för rekapitaliseringsåtgärder i enlighet med då gällande regler för statligt stöd.
- d) Kapitalinstrumenten är fulltecknade och innehas av staten eller en berörd offentlig myndighet eller ett berört offentligt organ.

e) Kapitalinstrumenten kan absorbera förluster.

f) Med undantag för de kapitalinstrument som avses i artikel 27 ger kapitalinstrumenten vid likvidation innehavarna en fordran på institutets resterande tillgångar efter betalning av alla prioriterade fordringar.

g) De utgör en lämplig utträdesmekanism för staten eller i tillämpliga fall en berörd offentlig myndighet eller ett berört offentligt organ.

h) Den behöriga myndigheten har gett förhandstillstånd och har offentliggjort sitt beslut tillsammans med en motivering av det beslutet.

2. EBA ska, efter en motiverad begäran från och i samarbete med den berörda behöriga myndigheten, betrakta de kapitalinstrument som avses i punkt 1 såsom likställda med kärnprimärkapitalinstrument vid tillämpningen av denna förordning.

Avsnitt 2

Försiktighetsmarginaler

Artikel 32

Värdepapperiserade tillgångar

1. Ett institut ska från sina kapitalbasposter undanta alla ökning av det egna kapitalet enligt tillämpliga redovisningsramar som härrör från värdepapperiserade tillgångar, inklusive följande:

- a) En ökning som hör till framtida marginalintäkter som är ett resultat av institutets vinst vid försäljning.
- b) Om institutet är originator för en värdepapperisering, nettovinsten från den kapitalisering av framtida inkomster från de värdepapperiserade tillgångarna som ger kreditförstärkning till positionerna i värdepapperiseringen.

2. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att ytterligare specificera begreppet vinst vid försäljning som anges i punkt 1 a.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 1 februari 2015.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 33

Säkring av kassaflöden och förändringar av värdet av egna skuldförbindelser

1. Instituterna ska i sin kapitalbas inte inräkna följande poster:

- a) Den del av reserverna för verkligt värde som härrör från vinster eller förluster på säkring av kassaflöden av finansiella instrument som inte värderas till verkligt värde, inbegripet förväntade kassaflöden.
- b) Vinster eller förluster på egna skuldförbindelser som värderas till verkligt värde och som beror på ändringar av institutets egen kreditstatus.
- c) Alla vinster och förluster i verkligt värde som härrör från institutets egen kreditrisk avseende derivatskulder.

2. Instituterna ska vid tillämpningen av punkt 1 c inte räkna av vinster och förluster i verkligt värde som härrör från institutets egen kreditrisk mot sådana vinster och förluster som härrör från motpartsrisk.

3. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 1 b får institutet inkludera summan av vinster och förluster på de egna skulderna i kapitalbasen om samtliga följande villkor är uppfyllda:

- a) Skulderna har formen av sådana obligationer som avses i artikel 52.4 i direktiv 2009/65/EG.
- b) Förändringarna i värdet av institutets tillgångar och skulder beror på samma förändringar i institutets egen kreditvärdighet.
- c) Det finns ett nära samband mellan värdet av de obligationer som avses i led a och värdet av institutets tillgångar.
- d) Det är möjligt att lösa in hypotekslånen genom att köpa tillbaka de obligationer som finansierat hypotekslånen till marknadsvärde eller nominellt värde.

4. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera vad som utgör dessa nära samband mellan värdet av obligationerna och värdet av tillgångarna, enligt vad som avses i punkt 3 c.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 30 september 2013.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 34

Ytterligare värdejusteringar

Vid beräkning av kapitalbasen ska instituterna tillämpa kraven i artikel 105 på samtliga sina tillgångar som är bokförda till verkligt värde och ska från kärnprimärkapitalet dra det ytterligare belopp som är nödvändigt för värdejustering.

Artikel 35

Orealiserade vinster och förluster som tas upp till verkligt värde

Med undantag av de poster som avses i artikel 33 ska instituterna inte göra några justeringar för att från kapitalbasen undanta sådana orealiserade vinster eller förluster på tillgångar eller skulder som bokförts till verkligt värde.

Avsnitt 3

Avdrag från poster i kärnprimärkapital, undantag och alternativ

Underavsnitt 1

Avdrag från poster i kärnprimärkapital

Artikel 36

Avdrag från poster i kärnprimärkapital

1. Instituterna ska från kärnprimärkapitalposterna dra av följande:

- a) Förluster för innevarande räkenskapsår.
- b) Immateriella tillgångar.
- c) Uppskjutna skattefordringar som är beroende av framtida lönsamhet.
- d) Negativa belopp från beräkningen av förväntade förluster i enlighet med artiklarna 158 och 159, om institutet beräknar riskvägd exponering med hjälp av internmetoden.
- e) De förmånsbestämda pensionsfondstillgångarna i institutets balansräkning.
- f) Institutets indirekta och syntetiska innehav av egna kärnprimärkapitalinstrument, inklusive egna kärnprimärkapitalinstrument som institutet har en faktisk eller villkorad förpliktelse att köpa enligt befintlig kontraktsförpliktelse.

- g) Direkta, indirekta och syntetiska innehav av kärnprimärkapitalinstrument i enheter i den finansiella sektorn med vilka institutet har ett korsvist ägande som enligt den behöriga myndigheten är avsett att på konstlad väg blåsa upp institutets kapitalbas.
- h) Tillämplig summa av institutets direkta, indirekta och syntetiska innehav av kärnprimärkapitalinstrument i enheter i den finansiella sektorn, om institutet inte har något väsentligt innehav i dessa enheter.
- i) Tillämplig summa av institutets direkta, indirekta och syntetiska innehav av kärnprimärkapitalinstrument i enheter i den finansiella sektorn, om institutet har ett väsentligt innehav i dessa enheter.
- j) Den summa som måste dras av från övrigt primärkapital i enlighet med artikel 56, som överstiger institutets övrigt primärkapital för kapitaltäckningsändamål.
- k) Exponeringsbeloppet för följande poster som uppfyller kraven för 1 250 % riskvikt, om institutet drar av detta exponeringsbelopp från beloppet för kärnprimärkapitalposter som ett alternativ till att tillämpa en riskvikt på 1 250 %:
- i) Kvalificerade innehav i företag utanför den finansiella sektorn.
 - ii) Värdepapperiseringspositioner, i enlighet med artiklarna 243.1 b, 244.1 b och 258.
 - iii) Transaktioner utan samtidig prestation, i enlighet med artikel 379.3.
 - iv) Positioner i en korg för vilka ett institut inte kan fastställa riskvikten enligt internmetoden, i enlighet med artikel 153.8.
 - v) Aktieexponeringar enligt en internmetod, i enlighet med artikel 155.4.
- l) Varje skattepålaga som rör kärnprimärkapitalposter som kan förutses när beräkningen görs, utom då institutet på lämpligt sätt justerar summan för kärnprimärkapitalposter i den mån sådana skattepålagor minskar den summa upp till vilken dessa poster får användas för att täcka risker eller förluster.

2. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera tillämpningen av de avdrag som avses i punkt

1 a, c, e, f, h, i och 1 i den här artikeln och därmed sammanhängande avdrag som avses i artiklarna 56 a, c, d och f samt 66 a, c och d.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 1 februari 2015.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

3. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera de typer av kapitalinstrument i finansiella institut och, i samråd med Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten) (Eiopa), som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1094/2010 av den 24 november 2010⁽¹⁾, försäkrings- och återförsäkringsföretag i tredjeland samt företag som är undantagna från tillämpningsområdet för direktiv 2009/138/EG i enlighet med artikel 4 i det direktivet som ska dras av från följande poster i kapitalbasen:

a) Kärnprimärkapitalposter.

b) Övrigt primärkapital.

c) Supplementärkapitalposter.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 1 februari 2015.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 37

Avdrag av immateriella tillgångar

Instituten ska fastställa beloppet för avdrag av immateriella tillgångar på följande sätt:

a) Det belopp som ska dras av ska minskas med summan av tillhörande uppskjutna skatteskulder som skulle utsläckas om de immateriella tillgångarna skrevs ned eller togs bort från balansräkningen enligt tillämpliga redovisningsramar.

b) Det belopp som ska dras av ska innefatta goodwill som inräknats i värderingen av institutets väsentliga innehav.

⁽¹⁾ EUT L 331, 15.12.2010, s. 48.

Artikel 38

Avdrag av uppskjutna skattefordringar som är beroende av framtida lönsamhet

1. Institutet ska fastställa det belopp för uppskjutna skattefordringar som är beroende av framtida lönsamhet och som måste dras av i enlighet med denna artikel.

2. Det belopp för uppskjutna skattefordringar som är beroende av framtida lönsamhet ska beräknas utan att reduceras med summan av institutets tillhörande uppskjutna skatteskulder, utom då villkoren i punkt 3 är uppfyllda.

3. Det belopp för uppskjutna skattefordringar som är beroende av framtida lönsamhet får minskas med summan av institutets tillhörande uppskjutna skatteskulder, under förutsättning att följande villkor är uppfyllda:

- a) Enheten har laglig rätt enligt tillämplig nationell lagstiftning att kvitta dessa skattefordringar mot aktuella skatteskulder.
- b) De uppskjutna skattefordringarna och de uppskjutna skatteskulderna hänför sig till skatter debiterade av samma skattemyndighet och avseende samma skattesubjekt.

4. Institutets tillhörande uppskjutna skatteskulder som används i enlighet med punkt 3 får inte inkludera uppskjutna skatteskulder som minskar den summa av immateriella tillgångar eller förmånsbestämda pensionsplaner som måste dras av.

5. Beloppet för tillhörande uppskjutna skatteskulder enligt punkt 4 ska fördelas på

- a) uppskjutna skattefordringar som är beroende av framtida lönsamhet och som härrör från temporära skillnader som inte dras av i enlighet med artikel 48.1,
- b) alla övriga uppskjutna skattefordringar som är beroende av framtida lönsamhet.

Institutet ska fördela de tillhörande uppskjutna skatteskulder proportionellt i enlighet med andelen uppskjutna skattefordringar som är beroende av framtida lönsamhet, som avses i leden a och b.

Artikel 39

För stora skattebetalningar, skatteförluster som förts till tidigare år och uppskjutna skattefordringar som inte är beroende av framtida lönsamhet

1. Följande poster ska inte dras av från kapitalbasen och ska inte omfattas av en riskvikt enligt kapitel 2 eller 3 i del tre avdelning II:

a) För stora skattebetalningar för innevarande år.

b) Innevarande års skatteförluster som förts till tidigare år, vilket ger upphov till en fordran på en nationell regering, ett delstatligt självstyrelseorgan eller en lokal skattemyndighet.

2. Uppskjutna skattefordringar som inte är beroende av framtida lönsamhet ska vara begränsade till uppskjutna skattefordringar som härrör från temporära skillnader, om samtliga följande villkor är uppfyllda:

- a) De ersätts utan dröjsmål automatiskt och tvingande av en skattecredit om institutet inrapporterar en förlust när institutets årsredovisning fastställs formellt eller om institutet drabbas av likvidering eller insolvens.
- b) Ett institut ska enligt tillämplig nationell lagstiftning kunna kvitta en skattecredit enligt led a mot en skatteskuld för institutet eller för ett annat företag som i skattehänseende ingår i samma konsolidering som institutet enligt den lagstiftningen eller för ett annat företag som är föremål för gruppbaserad tillsyn i enlighet med kapitel 2 i del ett avdelning II.
- c) Om skattcrediterna enligt led b överstiger skatteskulderna enligt samma led ska överskottet ofördröjligen ersättas med en direkt fordran ställd till den nationella regeringen i den medlemsstat vars jurisdiktion institutet tillhör.

Institutet ska tillämpa en riskvikt på 100 % på de uppskjutna skattefordringarna om villkoren i leden a, b och c är uppfyllda.

Artikel 40

Avdrag av negativa belopp från beräkningen av förväntade förlustbelopp

Det belopp som ska dras av i enlighet med artikel 36.1 d ska inte reduceras genom en ökning av uppskjutna skattefordringar som är beroende av framtida lönsamhet, eller någon annan ytterligare skatteeffekt, som skulle kunna inträffa om avsättningarna skulle öka till samma nivå som förväntade förluster som avses i avdelning I kapitel 3 avsnitt 3.

Artikel 41

Avdrag av förmånsbestämda pensionsplaner

1. Vid tillämpning av artikel 36.1 e ska summan av förmånsbestämda pensionsplaner som ska dras av reduceras med

- a) summan av alla tillhörande uppskjutna skatteskulder som skulle kunna utsläckas om tillgångarna skrevs ned eller togs bort ur balansräkningen enligt tillämpliga redovisningsramar,

b) summan av de tillgångar i den förmånsbestämda pensionsplanen som institutet har obegränsad rätt att utnyttja, under förutsättning att den behöriga myndigheten på förhand har gett tillstånd till detta. De tillgångar som används för att minska det belopp som ska dras av ska åsättas en riskvikt i enlighet med del tre avdelning II kapitel 2 eller 3, beroende på vad som är tillämpligt.

2. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera de kriterier enligt vilka en behörig myndighet ska tillåta ett institut att minska tillgångsbeloppet i den förmånsbestämda pensionsplanen på det sätt som anges i punkt 1 b.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 1 februari 2015.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10-14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 42

Avdrag av innehav i egna kärnprimärkapitalinstrument

Vid tillämpning av artikel 36.1 f ska instituten beräkna innehav i egna kärnprimärkapitalinstrument grundat på bruttobeloppet för långa positioner, med följande undantag:

a) Institutet får beräkna summan av innehav av egna kärnprimärkapitalinstrument grundat på nettobeloppet för långa positioner, under förutsättning att båda av följande villkor är uppfyllda:

i) De långa och korta positionerna har samma underliggande exponering och de korta positionerna inte innebär någon motpartsrisk.

ii) Såväl de korta som de långa positionerna innehas antingen i handelslagret eller utanför handelslagret.

b) Institutet ska bestämma det belopp som ska dras av för direkta, indirekta och syntetiska innehav av indexvärdepapper, genom att beräkna den underliggande exponeringen mot egna kärnprimärkapitalinstrument som ingår i indexen.

c) Institutet får "netta" bruttovärdet av långa positioner i egna kärnprimärkapitalinstrument som härrör från innehav av in-

dexvärdepapper mot korta positioner i egna kärnprimärkapitalinstrument som härrör från korta positioner i underliggande index, inbegripet i de fall de korta positionerna innebär en motpartsrisk, förutsatt att båda följande villkor är uppfyllda:

i) De långa och de korta positionerna ingår i samma underliggande index.

ii) Såväl de långa som de korta positionerna innehas antingen i handelslagret eller utanför handelslagret.

Artikel 43

Väsentligt innehav i en enhet i den finansiella sektorn

När det gäller avdrag, ska ett institut anses ha ett väsentligt innehav i en enhet i den finansiella sektorn om något av följande villkor är uppfyllt:

a) Institutet äger mer än 10 % av de kärnprimärkapitalinstrument som har givits ut av enheten.

b) Institutet har nära förbindelser med enheten och äger kärnprimärkapitalinstrument som givits ut av enheten.

c) Institutet äger kärnprimärkapitalinstrument som givits ut av enheten och enheten ingår inte i konsolideringen som följer av del ett avdelning II kapitel 2, men ingår i den sammanställda redovisning som lämnas av institutet vid finansiell rapportering enligt tillämpliga redovisningsramar.

Artikel 44

Avdrag av innehav i kärnprimärkapitalinstrument hos enheter i den finansiella sektorn när ett institut har ett korsvist ägande som är avsett att på konstlad väg blåsa upp kapitalbasen

Institutet ska göra de avdrag som anges i artikel 36.1 g-i, i enlighet med följande:

a) Innehav av kärnprimärkapitalinstrument och andra kapitalinstrument i enheter i den finansiella sektorn ska beräknas på grundval av bruttobeloppet för långa positioner.

b) Försäkringsposter i primärkapitalet ska behandlas som innehav av kärnprimärkapitalinstrument när det gäller avdrag.

Artikel 45

Avdrag av innehav av kärnprimärkapitalinstrument i enheter i den finansiella sektorn

Institutet ska göra de avdrag som krävs enligt artikel 36.1 h och i, i enlighet med följande bestämmelser:

- a) Direkta, indirekta och syntetiska innehav av kärnprimärkapitalinstrument i enheter i den finansiella sektorn får beräknas på grundval av nettovärdet för långa positioner med samma underliggande exponering, under förutsättning att båda av följande villkor är uppfyllda:
 - i) De korta positionernas löptid motsvarar de långa positionernas löptid eller har en återstående löptid på minst ett år.
 - ii) Såväl de korta som de långa positionerna innehas antingen i handelslaget eller utanför handelslaget.
- b) De ska fastställa det belopp som ska dras av för direkta, indirekta och syntetiska innehav av indexvärdepapper genom att beräkna den underliggande exponeringen mot kapitalinstrumenten i enheter i den finansiella sektorn i dessa index.

Artikel 46

Avdrag av innehav av kärnprimärkapitalinstrument i det fall ett institut inte har ett väsentligt innehav i en enhet i den finansiella sektorn

1. Vid tillämpning av artikel 36.1 h ska instituten beräkna den summa som ska dras av genom att multiplicera beloppet i led a i denna punkt med den faktor som erhålls från beräkningen i led b i denna punkt:

- a) Det totala belopp med vilket institutets direkta, indirekta och syntetiska innehav av kärnprimärkapitalinstrument, primärkapitaltillskott samt supplementärkapitalinstrument i enheter i den finansiella sektorn i vilka institutet inte har ett väsentligt innehav överstiger 10 % av det totala beloppet för institutets kärnprimärkapitalposter beräknat efter tillämpning av följande på kärnprimärkapitalposterna:
 - i) Artiklarna 32–35.
 - ii) Avdragen i enlighet med artikel 36.1 a–g, k ii–k v och l, exklusive det belopp som ska dras av för uppskjutna skattefordringar som är beroende av framtida lönsamhet

och som uppstår ur temporära skillnader.

iii) Artiklarna 44 och 45.

- b) Beloppet för institutets direkta, indirekta och syntetiska innehav av kärnprimärkapitalinstrument i de enheter i den finansiella sektorn i vilka institutet inte har ett väsentligt innehav, delat med totalsumman av institutets direkta, indirekta och syntetiska innehav av kapitalbasinstrument i dessa enheter i den finansiella sektorn.

2. Institutet ska inte inräkna sådana emissionsgarantipositioner som innehas i fem eller färre arbetsdagar i summan i punkt 1 a och vid beräkning av faktorn i punkt 1 b.

3. Det belopp som ska dras av i enlighet med punkt 1 ska fördelas mellan alla kärnprimärkapitalinstrument som innehas. Institutet ska fastställa andelen innehav av kärnprimärkapitalinstrument som ska dras av i enlighet med punkt 1 genom att multiplicera den summa som anges i led a i denna punkt med den andel som anges i led b i denna punkt:

a) Summan av det innehav som måste dras av enligt punkt 1.

b) Andelen av den totala summan av institutets direkta, indirekta och syntetiska innehav av kärnprimärkapitalinstrument i enheter i den finansiella sektorn i vilka institutet inte har något väsentligt innehav, representerat av varje kärnprimärkapitalinstrument som innehas.

4. Summan av de innehav som avses i artikel 36.1 h och som högst är lika med 10 % av institutets kärnprimärkapitalposter efter tillämpning av bestämmelserna i punkt 1 a i–iii, ska inte dras av och ska åsättas lämplig riskvikt i enlighet med del tre avdelning II kapitel 2 eller 3 och kraven i del tre avdelning IV, beroende på vad som är tillämpligt.

5. Institutet ska fastställa den del av innehavet av kapitalbasinstrument som är riskvägd genom att dividera summan i led a med summan i led b:

a) Summan av det innehav som måste åsättas en riskvikt enligt punkt 4.

b) Det belopp som anges i led i dividerat med det belopp som anges i led ii.

i) Det totala summan av kärnprimärkapitalinstrumenten.

ii) Den totala summan av institutets direkta, indirekta och syntetiska innehav av kärnprimärkapitalinstrument i enheter i den finansiella sektorn i vilka institutet inte har något väsentligt innehav.

Artikel 47

Avdrag av innehav av kärnprimärkapitalinstrument om ett institut har ett väsentligt innehav i en enhet i den finansiella sektorn

Vid tillämpningen av artikel 36.1 i ska i det belopp som ska dras av från kärnprimärkapitalposterna inte inräknas emissionsgarantipositioner som innehas i fem eller färre arbetsdagar och beloppet ska fastställas i enlighet med artiklarna 44 och 45 samt underavsnitt 2.

Underavsnitt 2

Undantag från och alternativ till avdrag från Kärnprimärkapitalposter

Artikel 48

Tröskelvärden för undantag från avdrag från kärnprimärkapitalposter

1. Vid avdrag enligt artikel 36.1 c och i ska instituten inte behöva dra av sådana belopp i de poster som förtecknas i leden a och b i denna punkt som sammantaget uppgår till högst det tröskelbelopp som avses i punkt 2:

a) Uppskjutna skattefordringar som är beroende av framtida lönsamhet och som härrör från temporära skillnader, och tillsammans uppgår till högst 10 % av institutets kärnprimärkapitalposter, beräknade med tillämpning av

i) artiklarna 32–35,

ii) artikel 36.1 a–h, k ii–k v och l, exklusive uppskjutna skattetillgångar som är beroende av framtida lönsamhet och som uppstår till följd av temporära skillnader.

b) om ett institut har ett väsentligt innehav i en enhet i den finansiella sektorn, ska institutets direkta, indirekta och syn-

tetiska innehav av kärnprimärkapitalinstrument i dessa enheter som uppgår till högst 10 % av institutets kärnprimärkapitalposter, beräknas med tillämpning av

i) artiklarna 32–35,

ii) artikel 36.1 a–h, k ii–k v och l, exklusive uppskjutna skattetillgångar som är beroende av framtida lönsamhet och som uppstår till följd av temporära skillnader.

2. Vid tillämpning av punkt 1 ska tröskelbeloppet motsvara den summa som avses i led a i denna punkt multiplicerat med det procenttal som avses i led b i denna punkt.

a) Restvärdet för posterna i kärnprimärkapitalet, efter det att de justeringar och avdrag som avses i artiklarna 32–36 har tillämpats fullt ut och utan tillämpning av de tröskelvärden för undantag som anges i den här artikeln.

b) 17,65 %.

3. Vid tillämpning av punkt 1 ska institutet fastställa andelen uppskjutna skattefordringar i det totala beloppet av poster som inte behöver dras av genom att dividera summan i led a i denna punkt med summan i led b i denna punkt:

a) Andelen uppskjutna skattefordringar som är beroende av framtida lönsamhet och som härrör från temporära skillnader och tillsammans uppgår till högst 10 % av institutets kärnprimärkapitalposter.

b) Summan av följande:

i) Det belopp som avses i a.

ii) Institutets direkta, indirekta och syntetiska innehav av kärnprimärkapitalinstrument i enheter i den finansiella sektorn där institutet har ett väsentligt innehav, vilket uppgår till högst 10 % av institutets kärnprimärkapitalposter.

Andelen väsentliga investeringar i det totala beloppet i poster som inte behöver dras av ska vara lika med ett minus den andel som avses i första stycket.

4. Beloppet i de poster som inte dras av i enlighet med punkt 1 ska åsättas en riskvikt på 250 %.

Artikel 49

Krav gällande avdrag då konsolidering, extra tillsyn eller institutionella skyddssystem tillämpas

1. Om de behöriga myndigheterna kräver eller tillåter att instituten tillämpar metod 1, 2 eller 3 i bilaga I till direktiv 2002/87/EG vid beräkning av den egna kapitalbasen på individuell nivå, på delgruppsnivå och på gruppnivå får de behöriga myndigheterna tillåta instituten att inte dra av innehav av kapitalbasinstrument i en enhet i den finansiella sektorn i vilken moderinstitutet, det finansiella moderholdingföretaget eller det blandade finansiella moderholdingföretaget eller institutet har ett väsentligt innehav, förutsatt att följande villkor i leden a–e i denna punkt är uppfyllda:

- a) Enheten i den finansiella sektorn är ett försäkringsföretag, återförsäkringsföretag eller försäkringsholdingföretag.
- b) Försäkringsföretaget, återförsäkringsföretaget eller försäkringsholdingföretaget omfattas av samma extra tillsyn enligt direktiv 2002/87/EG som det moderinstitut, det finansiella moderholdingföretag eller det blandade finansiella moderholdingföretag eller institut som har innehavet.
- c) Institutet har fått de behöriga myndigheternas tillstånd i förväg.
- d) De behöriga myndigheterna har, innan de beviljar det tillstånd som avses i led c och under en längre fortlöpande period, försäkrat sig om att graden av samordnad förvaltning, riskhantering och intern kontroll avseende de enheter som ska ingå i konsolideringen enligt metod 1, 2 eller 3 är tillräcklig.
- e) Innehaven i enheten tillhör något av följande:
 - i) Moderinstitutet.
 - ii) Det finansiella moderholdingföretaget.
 - iii) Det blandade finansiella moderholdingföretaget.
 - iv) Institutet.
 - v) Ett dotterföretag till någon av de enheter som avses i leden i–iv vilket omfattas av konsolidering enligt del I avdelning II kapitel 2.

Den valda metoden ska tillämpas konsekvent över tiden.

2. Vid beräkning av den egna kapitalbasen på individuell nivå och på delgruppsnivå får institut som omfattas av gruppbaserad

tillsyn enligt del ett avdelning II kapitel 2 inte dra av innehav av kapitalbasinstrument som givits ut av enheter i den finansiella sektorn som avser gruppbaserad tillsyn, om inte de behöriga myndigheterna av specifika skäl, särskilt för strukturell separering av bankverksamhet och planering för rekonstruktion och avveckling, fastställer att dessa avdrag krävs.

Tillämpningen av det tillvägagångssätt som avses i första stycket får inte medföra oproportionerligt negativa effekter för hela eller delar av det finansiella systemet i andra medlemsstater eller i unionen som helhet eller skapa ett hinder för den inre marknadens sätt att fungera.

3. De behöriga myndigheterna får vid beräkning av kapitalbasen på individuell nivå eller på delgruppsnivå tillåta instituten att inte dra av innehav av kapitalbasinstrument i följande fall:

- a) Om ett institut har ett innehav i ett annat institut och villkoren i leden i–v är uppfyllda.
 - i) Institutet omfattas av samma institutionella skyddssystem som avses i artikel 113.7.
 - ii) De behöriga myndigheterna har gett sitt medgivande i enlighet med artikel 113.7.
 - iii) Villkoren i artikel 113.7 är uppfyllda.
 - iv) Det inom ramen för det institutionella skyddssystemet upprättas en sammanställd balansräkning enligt artikel 113.7 e eller, om en sådan sammanställd redovisning inte behöver upprättas, en utvidgad aggregerad beräkning, som av de behöriga myndigheterna bedöms som tillfredsställande och som är likvärdig med bestämmelserna i direktiv 86/635/EEG, som i vissa avseenden anpassar bestämmelserna i direktiv 83/349/EEG eller förordning (EG) nr 1606/2002, som reglerar den sammanställda redovisningen för grupper av kreditinstitut. En extern revisor ska verifiera att denna utvidgade aggregerade beräkning är likvärdig, och särskilt att en flerfaldig användning av sådana delar som är godtagbara för beräkning av kapitalbasen liksom att ett otillbörligt skapande av kapitalbas mellan medlemmarna av det institutionella skyddssystemet inte tagits med i beräkningen. Den sammanställda balansräkningen eller den utvidgade aggregerade beräkningen ska rapporteras till de behöriga myndigheterna minst lika ofta som vad som anges i artikel 99.

v) De institut som ingår i ett institutionellt skyddssystem uppfyller tillsammans på gruppnivå eller utvidgad aggregerad nivå kraven i artikel 92 och rapporterar om efterlevnaden av dessa krav i enlighet med artikel 99. Inom ramen för ett institutionellt skyddssystem krävs det inte att avdrag görs för ränta som betalats ut till medlemmar av en kooperativ sammanslutning eller till juridiska enheter som inte är medlemmar av den institutionella skyddssystemet, förutsatt att en flerfaldig användning av sådana delar som är godtagbara för beräkning av kapitalbasen liksom att ett otillbörligt skapande av kapitalbas mellan medlemmarna av det institutionella skyddssystemet och minoritetsaktieägaren inte tas med i beräkningen.

b) Ett regionalt kreditinstitut har ett innehav i sitt centrala eller ett annat regionalt kreditinstitut och villkoren som fastställs i led a i–v är uppfyllda.

4. Innehav för vilket avdrag inte görs i enlighet med punkterna 1, 2 eller 3 ska räknas som exponeringar och ska åsättas en riskvikt i enlighet med del tre avdelning II kapitel 2 eller 3, beroende på vad som är tillämpligt.

5. Om ett institut tillämpar metod 1 eller 2 i bilaga I till direktiv 2002/87/EG ska institutet offentliggöra det finansiella konglomeratets extra kapitalbaskrav och kapitalrelation som beräknats i enlighet med artikel 6 och bilaga I i det direktivet.

6. För tillämpningen av denna artikel ska EBA, Eiopa och Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska värdepappers och marknadsmyndigheten) (Esma), som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1095/2010 av den 24 november 2010⁽¹⁾ Esma genom den gemensamma kommittén, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att specificera villkoren för tillämpning av de beräkningsmetoder som anges i bilaga I, del II i direktiv 2002/87/EG avseende de alternativ till avdrag som avses i punkt 1 i denna artikel.

EBA, Eiopa och Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 1 februari 2015.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010, förordning (EU) nr 1094/2010 respektive förordning (EU) nr 1095/2010.

⁽¹⁾ EUT L 331, 15.12.2010, s. 84.

Avsnitt 4

Kärnprimärkapital

Artikel 50

Kärnprimärkapital

Ett instituts kärnprimärkapital ska utgöras av kärnprimärkapitalposter efter tillämpning av de justeringar som anges i artiklarna 32–35, avdragen i artikel 36 och undantagen och alternativen i artiklarna 48, 49 och 79.

KAPITEL 3

Övrigt primärkapital för kapitaltäckningsändamål

Avsnitt 1

Övrigt primärkapital och primärkapitaltillskott

Artikel 51

Övrigt primärkapital

Övrigt primärkapital ska utgöras av

- a) kapitalinstrument, om villkoren i artikel 52.1 är uppfyllda,
- b) överkursfonder relaterade till instrumenten i led a.

Instrument som omfattas av punkt a ska inte räknas som kärnprimärkapitalposter eller supplementärkapitalposter.

Artikel 52

Primärkapitaltillskott

1. Kapitalinstrument ska endast räknas som primärkapitaltillskott, om följande villkor är uppfyllda:

- a) Instrumenten är utgivna och fullt betalda.
- b) Instrumenten har inte förvärvats av
 - i) institutet eller dess dotterföretag, eller
 - ii) ett företag i vilket institutet har ett ägarintresse i form av ett innehav, direkt eller genom kontroll, av 20 % eller mer av rösterna eller kapitalet i det företaget.
- c) Förvärvet av instrumenten har inte direkt eller indirekt finansierats av institutet.
- d) Instrumenten prioriteras lägre än supplementärkapitalinstrument i händelse av institutets insolvens.

- e) Instrumenten är utan säkerhet och omfattas inte av någon garanti som ökar förmånsrätten för
- i) institutet eller dess dotterföretag,
 - ii) institutets moderföretag eller dess dotterföretag,
 - iii) det finansiella moderholdingföretaget eller dess dotterföretag,
 - iv) det finansiella holdingföretaget med blandad verksamhet eller dess dotterföretag,
 - v) det blandade finansiella holdingföretaget och dess dotterföretag,
 - vi) varje företag som har nära förbindelser med de enheter som avses i led i-v.
- f) Instrumenten omfattas inte av något arrangemang, avtalsmässigt eller annat, som ökar förmånsrätten vid insolvens eller likvidation.
- g) Instrumenten är eviga och i de bestämmelser som gäller instrumenten finns inget incitament för institutet att lösa in dem.
- h) Om de bestämmelser som reglerar instrumenten innehåller en eller flera köpoptioner, kan utgivaren ensam fatta beslut om köp.
- i) Instrumenten kan endast lösas in eller återköpas om villkoren i artikel 77 är uppfyllda, och tidigast fem år efter utgivningsdatum, utom då villkoren i artikel 78.4 är uppfyllda.
- j) De bestämmelser som reglerar instrumenten anger inte uttryckligt eller underförstått att instrumenten skulle eller skulle kunna lösas in eller återköpas och institutet ger inte på annat sätt någon sådan indikation, utom i följande fall:
- i) Efter det att institutet går i likvidation.
 - ii) Diskretionära återköp av instrumenten eller andra diskretionära åtgärder för att minska primärkapitaltillskottsbeloppet, om institutet har fått förhandstillstånd från den behöriga myndigheten i enlighet med artikel 77.
- k) Institutet anger inte, varken uttryckligen eller underförstått, att den behöriga myndigheten skulle godkänna en begäran om inlösen eller återköp av instrumenten.
- l) Utdelningen från instrumenten uppfyller följande villkor:
- i) Den betalas ut från utdelningsbara medel.
 - ii) Utdelningens storlek ändras inte beroende på kreditvärdigheten hos institutet eller dess moderföretag.
 - iii) De bestämmelser som reglerar instrumenten ger institutet full bestämmanderätt att när som helst ställa in betalning av utdelning på instrumentet för obegränsad tid och på icke-kumulativ grund, och institutet får utan begränsning använda sådana inställda betalningsmedel för att uppfylla sina skyldigheter när de förfaller.
 - iv) Inställd utdelning innebär inte ett fallissemang från institutets sida.
 - v) Inställd utdelning medför inte några begränsningar för institutet.
- m) Instrumenten bidrar inte till att fastställa att institutets skulder överstiger dess tillgångar, om ett sådant fastställande utgör ett test av insolvensen enligt tillämplig nationell lagsiftning.
- n) De bestämmelser som reglerar instrumenten kräver att instrumentens kapitalbelopp permanent eller tillfälligt skrivs ned eller omvandlas till kärnprimärkapitalinstrument om en utlösande händelse skulle inträffa.
- o) De bestämmelser som reglerar instrumenten innehåller inget som skulle kunna hindra att institutet rekaptaliseras.
- p) Om instrumenten inte ges ut direkt av ett institut, ska båda följande villkor vara uppfyllda:
- i) Instrumenten ges ut av en enhet inom gruppen i enlighet med del ett avdelning II kapitel 2.
 - ii) Avkastningen är omedelbart tillgänglig för detta institut utan begränsning och i en form som uppfyller villkoren i denna punkt.

Det villkor som anges i punkt 1 d i första stycket ska anses vara uppfyllt oavsett om instrumenten räknas som primärkapital eller supplementärkapital enligt artikel 484.3, under förutsättning att dessa likställs.

2. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som specificerar

- a) form och art för incitament till inlösen,
- b) arten av eventuell uppskrivning av ett primärkapitaltillskotts kapitalbelopp efter en tillfällig nedskrivning av dess kapitalbelopp,
- c) förfaranden och tidpunkter för att
 - i) fastställa att en utlösande händelse har inträffat,
 - ii) skriva upp ett primärkapitaltillskotts kapitalbelopp efter en tillfällig nedskrivning av dess kapitalbelopp,
- d) egenskaper hos instrumenten som skulle kunna hindra institutets rekapitalisering,
- e) användning av specialföretag för indirekt utgivning av kapitalbasinstrument.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 1 februari 2015.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10-14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 53

Restriktioner avseende inställda utdelningar på primärkapitaltillskott och egenskaper som skulle kunna hindra institutets rekapitalisering

Vid tillämpning av artikel 52.1 punkt 1 v och o ska de bestämmelser som reglerar primärkapitaltillskott i synnerhet inte innehålla följande:

- a) Ett krav på att utdelning på instrumenten ska göras om en utdelning sker på ett instrument som givits ut av institutet och prioriteras till samma nivå eller lägre än ett primärkapitaltillskott, inklusive ett kärnprimärkapitalinstrument.
- b) Ett krav på att betalning av utdelning på kärnprimärkapitalinstrument, primärkapitaltillskott eller supplementärkapital

instrument inte ska göras, om ingen utdelning görs på dessa primärkapitaltillskott.

- c) En skyldighet att ersätta betalning av ränta eller utdelning med någon annan form av utbetalning. Institutet ska inte för övrigt omfattas av någon sådan skyldighet.

Artikel 54

Nedskrivning eller konvertering av primärkapitaltillskott

1. Vid tillämpning av artikel 52.1 n ska följande bestämmelser gälla för primärkapitaltillskott:

- a) En utlösande händelse inträffar när kärnprimärkapitalrelationen i ett institut som avses i artikel 92.1 a är lägre än endera av följande:
 - i) 5,125 %;
 - ii) En nivå högre än 5,125 % när detta fastställts av institutet och anges i de bestämmelser som reglerar instrumentet.
- b) Institutet får i de bestämmelser som reglerar instrumentet ange en eller flera utlösande händelser utöver den som avses i led a.
- c) Om de bestämmelser som reglerar instrumenten kräver att dessa ska konverteras till kärnprimärkapitalinstrument vid en utlösande händelse ska i dessa bestämmelser specifikt anges antingen
 - i) en konverteringsfaktor och ett gränsvärde för det belopp som får konverteras, eller
 - ii) ett intervall inom vilket instrumenten kommer att konverteras till kärnprimärkapitalinstrument.
- d) Om de bestämmelser som reglerar instrumenten kräver att instrumentens kapitalbelopp skrivs ned vid en utlösande händelse ska denna nedskrivning minska samtliga följande belopp:
 - i) Den fordran som innehavaren av instrumentet har vid insolvens eller likvidation av institutet.
 - ii) Det belopp som måste betalas i händelse av inlösen eller återköp av instrumentet.
 - iii) De utdelningar som gjorts på instrumentet.

2. Nedskrivning eller konvertering av ett primärkapitaltillskott ska enligt tillämpliga redovisningsregler generera poster som är kvalificerade som kärnprimärkapitalposter.

3. Beloppet för de primärkapitaltillskott som godkänns som övrigt primärkapital ska vara begränsat till minimibeloppet för de kärnprimärkapitalposter som skulle genereras om primärkapitaltillskottens kapitalbelopp fullständigt skulle skrivas ned eller konverteras till kärnprimärkapitalinstrument.

4. Det totala beloppet för de primärkapitaltillskott som måste skrivas ned eller konverteras om en utlösande händelse skulle inträffa får inte vara lägre än det lägsta av följande:

a) Det belopp som krävs för att fullständigt återställa institutets kärnprimärkapitalkvot till 5,125 %.

b) Instrumentets fullständiga kapitalbelopp.

5. När en utlösande händelse inträffar ska instituten göra följande:

a) Omedelbart underrätta de behöriga myndigheterna.

b) Underrätta innehavarna av primärkapitaltillskotten.

c) Utan dröjsmål, dock senast inom en månad, skriva ned instrumentens kapitalbelopp eller konvertera instrumenten till kärnprimärkapitalinstrument i enlighet med kraven i denna artikel.

6. Ett institut som ger ut primärkapitaltillskott som konverterar till kärnprimärkapitalinstrument om en utlösande händelse skulle inträffa ska säkerställa att dess aktiekapital vid alla tidpunkter räcker för att alla sådana konvertibla primärkapitaltillskott ska kunna konverteras till aktier om en utlösande händelse inträffar. Alla tillstånd som krävs ska ha inhämtats den dag då sådana konvertibla primärkapitaltillskott ges ut. Institutet ska vid alla tidpunkter ha inhämtat de förhandstillstånd som krävs för att ge ut de kärnprimärkapitalinstrument till vilka primärkapitaltillskotten skulle konverteras om en utlösande händelse inträffar.

7. Ett institut som ger ut primärkapitaltillskott som konverterar till kärnprimärkapital om en utlösande händelse skulle inträffa ska säkerställa att det inte finns några förfarandemässiga hinder för konverteringen i dess bolagsordning eller stadgar eller bestämmelser i avtal.

Artikel 55

Konsekvenser av att villkoren för primärkapitaltillskott inte längre är uppfyllda

Om de villkor för primärkapitaltillskott som anges i artikel 52.1 inte längre är uppfyllda, gäller att

a) instrumentet omedelbart ska upphöra att räknas som ett primärkapitaltillskott,

b) den del av överkursfonden som rör instrumentet omedelbart ska upphöra att räknas som övrigt primärkapital.

Avsnitt 2

Avdrag från övrigt primärkapital

Artikel 56

Avdrag från övrigt primärkapital

Instituten ska från övrigt primärkapital dra av följande:

a) Institutets direkta, indirekta och syntetiska innehav av primärkapitaltillskott, inbegripet egna primärkapitaltillskott som institutet skulle kunna vara skyldigt att köpa på grund av befintliga kontraktsförpliktelser.

b) Direkta, indirekta och syntetiska innehav av primärkapitaltillskott i enheter i den finansiella sektorn med vilka institutet har ett korsvist ägande som enligt den behöriga myndigheten är avsett att på konstlad väg blåsa upp institutets kapitalbas.

c) Tillämplig summa för direkta, indirekta och syntetiska innehav av primärkapitaltillskott i enheter i den finansiella sektorn, fastställd i enlighet med artikel 60, om institutet inte har ett väsentligt innehav i dessa enheter.

d) Institutets direkta, indirekta och syntetiska innehav av primärkapitaltillskott i enheter i den finansiella sektorn, om institutet har ett väsentligt innehav i dessa enheter, undantaget sådana emissionsgarantipositioner som innehas i fem eller färre arbetsdagar.

e) Summan av de poster som måste dras av från supplementärkapitalet i enlighet med artikel 66 och som överstiger institutets supplementärkapital.

f) Varje skattepåлага som rör övrigt primärkapital som kan förutses när beräkningen görs, utom då institutet på lämpligt sätt justerar summan för övrigt primärkapital, i den utsträckning sådana skattepålågor minskar den summa upp till vilken dessa poster får tillämpas för att täcka risker eller förluster.

Artikel 57

Avdrag av innehav av egna primärkapitaltillskott

Vid tillämpning av artikel 56 a ska instituten beräkna innehav av egna primärkapitaltillskott grundat på bruttobeloppet för långa positioner, med följande undantag:

- a) Institutet får beräkna summan av innehav av egna primärkapitaltillskott grundat på nettobeloppet för långa positioner, under förutsättning att båda följande villkor är uppfyllda:
 - i) De långa och korta positionerna har samma underliggande exponering och de korta positionerna inte innebär någon motpartsrisk.
 - ii) Såväl de korta som de långa positionerna innehas i handelslagret eller båda innehas utanför handelslagret.
- b) Institutet ska fastställa det belopp som ska dras av för direkta, indirekta eller syntetiska innehav av indexvärdepapper, genom att beräkna den underliggande exponeringen mot egna primärkapitaltillskott i dessa index.
- c) Institutet får "netta" bruttovärdet av långa positioner i egna primärkapitaltillskott som härrör från innehav av indexvärdepapper mot korta positioner i egna primärkapitaltillskott som härrör från korta positioner i underliggande index, inbegriper i de fall de korta positionerna innebär en motpartsrisk, under förutsättning att båda följande villkor är uppfyllda:
 - i) De långa och korta positionerna ingår i samma underliggande index.
 - ii) Såväl de korta som de långa positionerna innehas antingen i handelslagret eller utanför handelslagret.

Artikel 58

Avdrag av innehav av primärkapitaltillskott i enheter i den finansiella sektorn när ett institut har ett korsvist ägande som är avsett att på konstlad väg blåsa upp kapitalbasen

Institutet ska göra de avdrag som krävs enligt artikel 56 b, c och d, i enlighet med följande:

- a) Innehavet av primärkapitaltillskott ska beräknas på grundval av bruttovärdet av långa positioner.
- b) Vid avdrag av försäkringsposter i övrigt primärkapital ska dessa behandlas som innehav av primärkapitaltillskott.

Artikel 59

Avdrag av innehav av primärkapitaltillskott i enheter i den finansiella sektorn

Institutet ska göra de avdrag som krävs i artikel 56 c och d, i enlighet med följande:

- a) Direkta, indirekta och syntetiska innehav av primärkapitaltillskott i enheter i den finansiella sektorn får beräknas på grundval av nettovärdet för långa positioner med samma underliggande exponering, under förutsättning att båda följande villkor är uppfyllda:
 - i) Löptiden för de korta positionerna motsvarar löptiden för de långa positionerna eller har en återstående löptid på minst ett år.
 - ii) Såväl de korta som de långa positionerna innehas antingen i handelslagret eller utanför handelslagret.
- b) De ska fastställa det belopp som ska dras av för direkta, indirekta och syntetiska innehav av indexvärdepapper genom att beräkna den underliggande exponeringen mot kapitalinstrumenten i enheter i den finansiella sektorn i dessa index.

Artikel 60

Avdrag av innehav primärkapitaltillskott när ett institut inte har ett väsentligt innehav i en enhet i den finansiella sektorn

1. Vid tillämpning av artikel 56 c ska instituten beräkna den summa som ska dras av genom att multiplicera beloppet i led a i denna punkt med den faktor som erhålls från beräkningen i led b i denna punkt:
 - a) Det totala belopp med vilket institutets direkta, indirekta och syntetiska innehav av kärnprimärkapitalinstrument, primärkapitaltillskott och supplementärkapitalinstrument i enheter i den finansiella sektorn överstiger 10 % av institutets kärnprimärkapitalposter beräknat genom tillämpning av
 - i) artiklarna 32–35,

ii) artikel 36.1 a–g, k ii–k v och l, exklusive uppskjutna skattetillgångar som är beroende av framtida lönsamhet och som uppstår till följd av temporära skillnader,

iii) artiklarna 44 och 45.

b) Summan av institutets direkta, indirekta och syntetiska innehav av primärkapitaltillskott i de enheter i den finansiella sektorn i vilka institutet inte har ett väsentligt innehav, delat med totalsumman av institutets alla direkta, indirekta och syntetiska innehav av kärnprimärkapitalinstrument, primärkapitaltillskott och supplementärkapitalinstrument i dessa enheter i den finansiella sektorn.

2. Instituterna ska inte inräkna sådana emissionsgarantipositioner som innehas i fem eller färre arbetsdagar i summan i punkt 1 a och vid beräkning av faktorn i punkt 1 b.

3. Den summa som ska dras av enligt punkt 1 ska fördelas mellan alla primärkapitaltillskott som innehas. Den summa som ska dras av från varje primärkapitaltillskott enligt punkt 1 ska beräknas genom att multiplicera summan i led a i denna punkt med andelen i led b i denna punkt:

a) Summan av det innehav som måste dras av enligt punkt 1.

b) Den summ som anges i led i delad med den summ som anges i led ii:

i) Det totala summan primärkapitaltillskott.

ii) Den totala summan av institutets direkta, indirekta och syntetiska innehav av primärkapitaltillskott i enheter i den finansiella sektorn i vilka institutet inte har något väsentligt innehav.

4. Summan av de innehav som avses i artikel 56 c och som uppgår till högst 10 % av institutets kärnprimärkapitalposter efter tillämpning av bestämmelserna i punkt 1 a i, ii och iii, får inte dras av och ska åsättas lämplig riskvikt i enlighet med del tre avdelning II kapitel 2 eller 3 och kraven i del tre avdelning IV, beroende på vad som är tillämpligt.

5. Instituterna ska fastställa den del av innehavet av kapitalbasinstrument som är riskvägd genom att dividera summan i led a med summan i led b:

a) Summan av det innehav som måste åsättas en riskvikt enligt punkt 4.

b) Det belopp som anges i led i dividerat med det belopp som anges i led ii.

i) Det totala summan av kärnprimärkapitalinstrumenten.

ii) Den totala summan av institutets direkta, indirekta och syntetiska innehav av kärnprimärkapitalinstrument i enheter i den finansiella sektorn i vilka institutet inte har något väsentligt innehav.

Avsnitt 3

Övrigt primärkapital för Kapitaltäckningsändamål

Artikel 61

Övrigt primärkapital för kapitaltäckningsändamål

Ett instituts övriga primärkapital för kapitaltäckningsändamål ska utgöras av övrigt primärkapital efter avdrag för de poster som avses i artikel 56 och efter tillämpning av artikel 79.

KAPITEL 4

Supplementärkapital

Avsnitt 1

Supplementärkapitalposter och -Instrument

Artikel 62

Supplementärkapitalposter

Supplementärkapitalposter ska utgöras av

a) kapitalinstrument och efterställda lån, under förutsättning att villkoren i artikel 63 är uppfyllda,

b) överkursfonder relaterade till de instrument som avses i led a,

c) generella kreditriskjusteringar och bruttoberäknade skatteeffekter på upp till 1,25 % av beloppen för riskvägd exponering beräknade i enlighet med del tre avdelning II kapitel 2, om institutet beräknar beloppen för riskvägd exponering i enlighet med avdelning II kapitel 2,

d) positiva belopp, brutto exklusive skatteeffekter, som är resultatet av beräkningen i artiklarna 158 och 159, på upp till 0,6 % av beloppen för riskvägd exponering beräknade i enlighet med del tre avdelning II kapitel 3, om institutet beräknar beloppen för riskvägd exponering i enlighet med avdelning II kapitel 3.

Poster som omfattas av led a ska inte räknas som kärnprimärkapitalposter eller övrigt primärkapital.

Artikel 63

Supplementärkapitalinstrument

Kapitalinstrument och efterställda lån ska endast räknas som supplementärkapitalinstrument om följande villkor är uppfyllda:

- a) Instrumenten har givits ut eller de efterställda lånen har upptagits, beroende på vad som är tillämpligt, och fullt betalda.
- b) Instrumenten har inte förvärvats eller de efterställda lånen har inte beviljats, beroende på vad som är tillämpligt, av
 - i) institutet eller dess dotterföretag, eller
 - ii) ett företag i vilket institutet har ägarintresse i form av ett innehav, direkt eller genom kontroll, av 20 % eller mer av rösterna eller kapitalet i företaget.
- c) Förvärvet av instrumenten eller beviljandet av de efterställda lånen, beroende på vad som är tillämpligt, har inte direkt eller indirekt finansierats av institutet.
- d) Fordran på instrumentens kapitalbelopp enligt de bestämmelser som reglerar instrumenten eller fordran på de efterställda lånens kapitalbelopp enligt de bestämmelser som reglerar de efterställda lånen, beroende på vad som är tillämpligt, är helt efterställd alla fordringar från prioriterade fordringsägare.
- e) Instrumenten eller de efterställda lånen, beroende på vad som är tillämpligt, är utan säkerhet eller föremål för en garanti som ökar förmånsrätten, vilken lämnats av
 - i) institutet eller dess dotterföretag,
 - ii) institutets moderföretag eller dess dotterföretag,
 - iii) det finansiella moderholdingföretaget eller dess dotterföretag,
 - iv) holdingföretaget med blandad verksamhet eller dess dotterföretag,
 - v) det blandade finansiella holdingföretaget eller dess dotterföretag,
 - vi) varje företag som har nära förbindelser med de enheter som avses i led i-v.
- f) Instrumenten eller de efterställda lånen, beroende på vad som är tillämpligt, omfattas inte av några arrangemang som på något annat sätt ökar förmånsrätten för fordringarna på instrumenten respektive de efterställda lånen.
- g) Instrumentens eller de efterställda lånen, beroende på vad som är tillämpligt, ursprungliga löptid är minst fem år.
- h) I de bestämmelser som reglerar instrumenten eller de efterställda lånen, beroende på vad som är tillämpligt, finns inget incitament för institutet att lösa in eller återbetala kapitalbeloppen, beroende på vad som är tillämpligt, innan de löper ut.
- i) Om instrumenten eller de efterställda lånen, beroende på vad som är tillämpligt, omfattar en eller flera köpoptioner eller optioner om återbetalning i förväg, beroende på vad som är tillämpligt, beslutar utgivaren eller gäldenären, beroende på vad som är tillämpligt, ensam om när dessa ska utnyttjas.
- j) Instrumenten eller de efterställda lånen, beroende på vad som är tillämpligt, kan endast lösas in eller återköpas eller återbetalas i förväg, om villkoren i artikel 77 är uppfyllda, och tidigast fem år efter utgivnings- eller upptagandedatum, beroende på vad som är tillämpligt, utom då villkoren i artikel 78.4 är uppfyllda.
- k) De bestämmelser som reglerar instrumenten eller de efterställda lånen, beroende på vad som är tillämpligt, anger inte uttryckligen eller underförstått att instrumenten eller de efterställda lånen, beroende på vad som är tillämpligt, skulle eller skulle kunna lösas in, återköpas eller återbetalas i förväg, beroende på vad som är tillämpligt, av institutet, utom vid institutets insolvens eller likvidation, och institutet ger inte på annat sätt någon sådan indikation.
- l) De bestämmelser som reglerar instrumenten eller de efterställda lånen, beroende på vad som är tillämpligt, ger inte innehavaren eller långivaren, beroende på vad som är tillämpligt, rätt att tidigarelägga framtida planerade utbetalningar av ränta eller kapital, annat än vid institutets insolvens eller likvidation.
- m) Storleken på ränta eller utdelning, beroende på vad som är tillämpligt, från instrumenten eller de efterställda lånen, beroende på vad som är tillämpligt, ändras inte beroende på kreditvärdigheten hos institutet eller dess moderföretag.
- n) Om instrumenten inte ges ut direkt av ett institut eller om de efterställda lånen inte har upptagits direkt av ett institut, beroende på vad som är tillämpligt, ska båda av följande villkor vara uppfyllda:
 - i) Instrumenten har givits ut eller de efterställda lånen har upptagits, beroende på vad som är tillämpligt, av en enhet som ingår i gruppen i enlighet med del ett avdelning II kapitel 2.

- ii) Avkastningen är omedelbart tillgänglig för institutet utan begränsning i en form som uppfyller villkoren i denna punkt.

Artikel 64

Avskrivning av supplementärkapitalinstrument

I vilken omfattning supplementärkapitalinstrument räknas som supplementärkapitalposter under de sista fem åren av instrumentens löptid beräknas genom att resultatet av beräkningen i led a multipliceras med summan i led b enligt följande:

- a) Instrumentens eller de efterställda lånens nominella belopp den första dagen av den sista femårsperioden av den avtalsenliga löptiden, delat med antal kalenderdagar i den perioden.
- b) Antalet återstående kalenderdagar av instrumentens eller de efterställda lånens återstående avtalsenliga löptid.

Artikel 65

Konsekvenser av att villkoren för supplementärkapitalinstrument inte längre är uppfyllda

Om villkoren i artikel 63 för ett supplementärkapitalinstrument inte längre är uppfyllda gäller att

- a) instrumentet omedelbart ska upphöra att räknas som ett supplementärkapitalinstrument,
- b) överkursfonder som rör instrumentet omedelbart ska upphöra att räknas som supplementärkapitalposter.

Avsnitt 2

Avdrag från Supplementärkapitalposter

Artikel 66

Avdrag från supplementärkapitalposter

Följande avdrag ska göras från supplementärkapitalposter:

- a) Ett instituts direkta, indirekta och syntetiska innehav av egna supplementärkapitalinstrument, inbegripet egna supplementärkapitalinstrument som ett institut kan vara skyldigt att köpa på grund av befintliga kontraktsförpliktelser.
- b) Direkta, indirekta och syntetiska innehav av supplementärkapitalinstrument i enheter i den finansiella sektorn med vilka institutet har ett korsvist ägande som enligt den behöriga

myndigheten är avsett att på konstlad väg blåsa upp institutets kapitalbas.

- c) Tillämplig summa, fastställd i enlighet med artikel 70, för direkta, indirekta och syntetiska innehav av supplementärkapitalinstrument i enheter i den finansiella sektorn, om institutet inte har ett väsentligt innehav i dessa enheter.
- d) Institutets direkta, indirekta och syntetiska innehav av supplementärkapitalinstrument i enheter i den finansiella sektorn, om institutet har ett väsentligt innehav i dessa enheter, undantaget sådana emissionsgarantipositioner som innehåses i färre än fem arbetsdagar.

Artikel 67

Avdrag för innehav i egna supplementärkapitalinstrument

Vid tillämpning av artikel 66 a ska instituten beräkna innehav grundat på bruttobeloppet för långa positioner, med följande undantag:

- a) Institutet får beräkna summan av innehav grundat på nettobeloppet för långa positioner, under förutsättning att båda av följande villkor är uppfyllda:
- i) De långa och korta positionerna har samma underliggande exponering och de korta positionerna innebär inte någon motpartsrisk.
- ii) Såväl de korta som de långa positionerna finns antingen i handelslagret eller utanför handelslagret.
- b) Institutet ska fastställa det belopp som ska dras av för direkta, indirekta och syntetiska innehav av indexvärdepapper genom att beräkna den underliggande exponeringen för egna supplementärkapitalinstrument i dessa index.
- c) Institutet får "netta" bruttovärdet av långa positioner i egna supplementärkapitalinstrument som härrör från innehav av indexvärdepapper mot korta positioner i egna supplementärkapitalinstrument som härrör från korta positioner i underliggande index, inbegripet i de fall de korta positionerna innebär en motpartsrisk, under förutsättning att båda av följande villkor är uppfyllda:
- i) De långa och korta positionerna har samma underliggande index.
- ii) Såväl de korta som de långa positionerna finns antingen i handelslagret eller båda finns utanför handelslagret.

Artikel 68

Avdrag för innehav i supplementärkapitalinstrument i enheter i den finansiella sektorn och när ett institut har ett korsvist ägande som är avsett att på konstlad väg blåsa upp kapitalbasen

Institutet ska göra de avdrag som krävs enligt artikel 66 b, c och d, i enlighet med följande bestämmelser:

- a) Innehavet av supplementärkapitalinstrument ska beräknas på grundval av bruttovärdet av långa positioner.
- b) Innehavet av försäkringsposter i supplementärkapitalet och i den utvidgade kapitalbasen (tier 3) ska behandlas som innehav av supplementärkapitalinstrument när det gäller avdrag.

Artikel 69

Avdrag av innehav av supplementärkapitalinstrument i enheter i den finansiella sektorn

Instituten ska göra de avdrag som krävs enligt artikel 63 c och d, i enlighet med följande:

- a) Direkta, indirekta och syntetiska innehav i supplementärkapitalinstrument i enheter i den finansiella sektorn får beräknas på grundval av nettovärdet för långa positioner med samma underliggande exponering, under förutsättning att båda följande villkor är uppfyllda:
 - i) Löptiden för de korta positionerna motsvarar löptiden för de långa positionerna eller har en återstående löptid på minst ett år.
 - ii) Såväl de korta som de långa positionerna innehåser antingen i handelslagret eller utanför handelslagret.
- b) Instituten ska fastställa det belopp som ska dras av för direkta, indirekta och syntetiska innehav av indexvärdepapper, genom att gå igenom den underliggande exponeringen mot kapitalinstrument i enheter i den finansiella sektorn i dessa index.

Artikel 70

Avdrag av supplementärkapitalinstrument när ett institut inte har ett väsentligt innehav i en relevant enhet

1. Vid tillämpning av artikel 66 c ska instituten beräkna den summa som ska dras av genom att multiplicera beloppet i led a i denna punkt med den faktor som erhålls från beräkningen i led b i denna punkt:

a) Det totala belopp med vilket institutets direkta, indirekta och syntetiska innehav av kärnprimärkapitalinstrument, primärkapitaltillskott och supplementärkapitalinstrument i enheter i den finansiella sektorn överstiger 10 % av institutets kärnprimärkapitalposter beräknat genom tillämpning av

i) artiklarna 32–35,

ii) artikel 36.1 a–g, k ii–k v och l, exklusive den summa som ska dras av för uppskjutna skattetillgångar som är beroende av framtida lönsamhet och som uppstår till följd av temporära skillnader,

iii) artiklarna 44 och 45,

b) Summan av institutets direkta, indirekta och syntetiska innehav av supplementärkapitalinstrument i de enheter i den finansiella sektorn, delat med totalsumman av institutets alla direkta, indirekta och syntetiska innehav av kärnprimärkapitalinstrument, primärkapitaltillskott och supplementärkapitalinstrument i dessa enheter i den finansiella sektorn.

2. Instituten ska inte inräkna sådana emissionsgarantipositioner som innehåses i fem eller färre arbetsdagar i summan i punkt 1 a och vid beräkning av faktorn i punkt 1 b.

3. Den summa som ska dras av enligt punkt 1 ska fördelas mellan alla supplementärkapitalinstrument som innehåses. Institutet ska fastställa den andel av innehavet supplementärkapitalinstrument som ska dra av genom att multiplicera summan i led a i denna punkt med andelen i led b i denn punkt:

a) Den totala summan för det innehav som måste dras av enligt punkt 1.

b) Den summa som anges i led i delad med den summa som anges i led ii.

i) Den totala summan för supplementärkapitalinstrument.

ii) Den totala summan av direkta, indirekta och syntetiska innehav av de supplementärkapitalinstrument i enheter i den finansiella sektorn i vilka institutet inte har något väsentligt innehav.

4. Summan av de innehav som avses i artikel 66.1 c och som högst är lika med 10 % av institutets kärnprimärkapitalposter efter tillämpning av bestämmelserna i punkt 1 a i–iii, ska inte dras av och ska åsättas lämplig riskvikt i enlighet med del tre avdelning II kapitel 2 eller 3 och kraven i del tre avdelning IV, beroende på vad som är tillämpligt.

5. Instituterna ska fastställa den del av innehavet av kapitalbasinstrument som är riskvägd genom att dividera summan i led a med summan i led b:

- a) Summan av det innehav som måste åsättas en riskvikt enligt punkt 4.
- b) Det belopp som anges i led i dividerat med det belopp som anges i led ii.
- i) Det totala summan av kärnprimärkapitalinstrumenten.
- ii) Den totala summan av institutets direkta, indirekta och syntetiska innehav av kärnprimärkapitalinstrument i enheter i den finansiella sektorn i vilka institutet inte har något väsentligt innehav.

Avsnitt 3

Supplementärkapital

Artikel 71

Supplementärkapital

Ett instituts supplementärkapital ska utgöras av institutets supplementärkapitalposter efter de avdrag som anges i artikel 66 och efter tillämpning av artikel 79.

KAPITEL 5

Kapitalbas

Artikel 72

Kapitalbas

Ett instituts kapitalbas ska utgöras av summan av primärkapital och supplementärkapital.

KAPITEL 6

Allmänna krav

Artikel 73

Utdelning på kapitalbasinstrument

1. Kapitalinstrument för vilka ett institut har ensamrätt att besluta att betala utdelning i annan form än kontanter eller ett kapitalbasinstrument ska inte kunna betraktas som kärnprimärkapitalinstrument, primärkapitaltillskott och supplementärkapitalinstrument om inte institutet har fått förhandstillstånd av de behöriga myndigheterna.

2. De behöriga myndigheterna ska bevilja det tillstånd som avses i punkt 1 endast om de anser att samtliga följande villkor är uppfyllda:

- a) Institutets förmåga att inställa betalningarna enligt instrumentet skulle inte påverkas negativt av den beslutanderätt som avses i punkt 1 eller av den form i vilken utdelningen kan ske.
- b) Instrumentets förmåga att absorbera förluster skulle inte påverkas negativt av den beslutanderätt som avses i punkt 1 eller av den form i vilken utdelningen kan ske.
- c) Kapitalinstrumentets kvalitet skulle inte på annat sätt minskas genom den beslutanderätt som avses i punkt 1 eller genom den form i vilken utdelningen kan ske.

3. Kapitalinstrument för vilka en annan juridisk person än det institut som ger ut dem har rätt att besluta eller kräva att betalning av utdelning på instrumentet ska göras i annan form än kontanter eller kapitalbasinstrument ska inte kunna betraktas som kärnprimärkapitalinstrument, primärkapitaltillskott eller supplementärkapitalinstrument.

4. Instituterna får använda ett brett marknadsindex som en av baserna för att fastställa utdelningsnivån för primärkapitaltillskott och supplementärkapitalinstrument.

5. Punkt 4 ska inte tillämpas när institutet är en referensenheter i detta breda marknadsindex utom när båda följande villkor är uppfyllda:

- a) Institutet anser att rörelserna i detta breda marknadsindex inte har någon betydande korrelation med kreditvärdigheten för institutet, dess moderinstitut eller finansiella moderholdingföretag eller blandade finansiella moderholdingföretag eller moderholdingföretag med blandad verksamhet.
- b) Den behöriga myndigheten har inte kommit fram till en annan bedömning än den som anges i led a.

6. Instituterna ska rapportera och offentliggöra de breda marknadsindex som deras kapitalinstrument är beroende av.

7. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att fastställa de villkor enligt vilka index ska anses kunna betraktas som breda marknadsindex enligt punkt 4.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 1 februari 2015.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artikel 10-14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 74

Innehav av kapitalinstrument som givits ut av reglerade enheter i den finansiella sektorn som inte räknas som lagstadgat kapital

Instituten ska inte dra av några delar av direkta, indirekta eller syntetiska innehav i kapitalbasen i kapitalinstrument som givits ut av en reglerad enhet i den finansiella sektorn som inte räknas som lagstadgat kapital hos den enheten. Institutet ska tillämpa riskvikter för sådana innehav i enlighet med del tre avdelning II kapitel 2 eller 3, beroende på vad som är tillämpligt.

Artikel 75

Avdrags- och löptidskrav för korta positioner

Löptidskraven för korta positioner enligt artiklarna 45 a, 59 a och 69 a ska anses vara uppfyllda för positioner när följande villkor är uppfyllda:

- a) Institutet har kontraktssnlig rätt att vid ett bestämt framtida datum till den motpart som tillhandahåller risksäkringen sälja den långa position som säkras.
- b) Motparten som tillhandahåller institutet säkringen är kontraktssnligt förpliktad att vid detta bestämda framtida datum köpa den långa position som avses i led a av institutet.

Artikel 76

Indexinnehav av kapitalinstrument

1. Vid tillämpning av artiklarna 42 a, 45 a, 57 a, 59 a, 67 a och 69 a får instituten reducera summan av en lång position i ett kapitalinstrument med den del av indexet som utgörs av samma underliggande exponering som säkras, under förutsättning att följande villkor är uppfyllda:

- a) Såväl den långa säkrade positionen som den korta positionen i ett index som används för att säkra den långa positionen finns i handelslagret eller båda finns utanför handelslagret.
- b) De positioner som avses i led a har sitt verkliga värde på institutets balansräkning.
- c) Den korta position som avses i led a uppfyller kraven för en effektiv säkring enligt institutets interna kontrollprocesser.

- d) De behöriga myndigheterna bedömer tillräckligheten hos de kontrollprocesser som avses i led c åtminstone en gång om året och är övertygade om att de fortfarande är lämpliga.

2. När den behöriga myndigheten har gett förhandstillstånd, får ett institut använda en konservativ skattning av institutets underliggande exponering mot kapitalinstrument som är inkluderade i index som alternativ till att ett institut beräknar sin exponering mot de poster som anges i led a eller led b eller båda:

- a) Egna kärnprimärkapitalinstrument, primärkapitaltillskott och supplementärkapitalinstrument som är inkluderade i index.
- b) Kärnprimärkapitalinstrument, primärkapitaltillskott och supplementärkapitalinstrument i enheter i den finansiella sektorn och är inkluderade i index.

3. De behöriga myndigheterna ska endast bevilja det tillstånd som avses i punkt 2, om de finner det styrkt att det skulle vara operativt betungande för institutet att övervaka den underliggande exponeringen mot de poster som anges i led a eller led b i punkt 2 eller båda, beroende på vad som är tillämpligt.

4. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som specificerar

- a) när en skattning som används som alternativ till att beräkna den underliggande exponering som avses i punkt 2 är tillräckligt försiktig,
- b) innebörden av operativt betungande vid tillämpning av punkt 3.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 1 februari 2015.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10-14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 77

Villkor för reduktion av kapitalbasen

Ett institut ska inhämta förhandstillstånd från den behöriga myndigheten för att

- a) minska, inlösa eller återköpa kärnprimärkapitalinstrument som givits ut av institutet på ett enligt den nationella lagstiftningen tillåtet sätt, och/eller

- b) verkställa köp, inlösen, återbetalning eller återköp av primärkapitaltillskott eller supplementärkapitalinstrument, beroende på vad som är tillämpligt, före den avtalsenliga löptidens utgång.

Artikel 78

Tillstånd från tillsynsmyndighet för att reducera kapitalbasen

1. Den behöriga myndigheten ska lämna tillstånd för ett institut att minska, återköpa, köpa eller lösa in kärnprimärkapitalinstrument, primärkapitaltillskott eller supplementärkapitalinstrument om något av följande villkor är uppfyllt:

- a) Institutet ersätter de instrument som avses i artikel 77 med kapitalbasinstrument av likvärdig eller högre kvalitet till villkor som är hållbara för institutets inkomstkäpa-citet, tidigare än eller samtidigt med den åtgärd som anges i artikel 77.

- b) Institutet har för den behöriga myndigheten på ett tillfredsställande sätt visat att institutets kapitalbas efter den aktuella åtgärden skulle överskrida de krav som fastställs i artikel 92.1 i denna förordning och det kombinerade buffertkravet som definieras i artikel 128.6 i direktiv 2013/36/EU med en marginal som den behöriga myndigheten anser vara nödvändig på grundval av artikel 104.3 i direktiv 2013/36/EU.

2. När de behöriga myndigheterna enligt punkt 1 a bedömer hållbarheten hos ersättningsinstrumenten för institutets inkomstkäpa-citet ska de beakta den utsträckning i vilken dessa ersättande kapitalinstrument skulle vara dyrare för institutet än de instrument de skulle ersätta.

3. Om ett institut vidtar en åtgärd som avses i artikel 77 a och det enligt tillämplig nationell lagstiftning är förbjudet att vägra att lösa in sådana kärnprimärkapitalinstrument som avses i artikel 27, får den behöriga myndigheten göra undantag från de villkor som fastställs i punkt 1 i denna artikel, under förutsättning att den behöriga myndigheten kräver att institutet på lämpligt sätt begränsar inlösen av sådana instrument.

4. De behöriga myndigheterna får tillåta institut att lösa in primärkapitaltillskott och supplementärkapitalinstrument tidigare än fem år efter utgivningsdatum endast om villkoren i punkt 1 och i leden a och b i denna punkt är uppfyllda:

- a) Det har skett en ändring i den rättsliga klassificeringen av instrumenten som troligen leder till att de utesluts från det egna kapitalet eller omklassificeras som en form av eget kapital av lägre kvalitet och båda följande villkor är uppfyllda:

- i) Den behöriga myndigheten anser att en sådan förändring är tillräckligt säker.

- ii) Institutet kan på ett tillfredsställande sätt visa för de behöriga myndigheterna att den rättsliga omklassificeringen av dessa instrument inte rimligen kunde förutses vid tidpunkten för utgivningen.

- b) Det har skett en förändring i den tillämpliga skattemässiga behandlingen av dessa instrument och institutet kan på ett tillfredsställande sätt visa för de behöriga myndigheterna att denna är väsentlig och inte rimligen kunde förutses vid tidpunkten för utgivningen.

5. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som specificerar

- a) innebörden av hållbar när det avser institutets inkomstkäpa-citet,

- b) lämpliga grunder för den begränsning av inlösen som avses i punkt 3,

- c) processen och datakraven för institutets ansökan om tillstånd från den behöriga myndigheten att genomföra en av åtgärderna i artikel 77, inbegripet den process som ska tillämpas vid inlösen av aktier som har givits ut till medlemmar i kooperativa sammanslutningar samt tidsfristen för att behandla en sådan ansökan.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 1 februari 2015.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10-14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 79

Tillfälligt undantag från avdrag från kapitalbasen

1. Om ett institut tillfälligt innehar kapitalinstrument eller har beviljat efterställda lån, i tillämpliga fall, som räknas som kärnprimärkapitalinstrument, primärkapitaltillskott eller supplementärkapitalinstrument i en enhet i den finansiella sektorn och den behöriga myndigheten bedömer att dessa innehav syftar till att ge finansiellt bistånd för att rekonstruera och rädda enheten, får den behöriga myndigheten bevilja ett tillfälligt undantag från bestämmelserna om avdrag som annars skulle gälla för dessa instrument.

2. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera begreppet tillfälligt vid tillämpning av punkt 1 och de villkor enligt vilka en behörig myndighet får göra bedömningen att dessa tillfälliga innehav är avsedda som finansiellt bistånd för att rekonstruera och rädda en relevant enhet.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 1 februari 2015.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 80

Fortlöpande granskning av kapitalbasens kvalitet

1. EBA ska övervaka kvaliteten på kapitalbasinstrument som har givits ut av instituten i unionen, och ska omedelbart meddela kommissionen om man finner starka belägg för att instrumenten inte uppfyller kriterierna i artikel 28 eller, i tillämpliga fall, artikel 29.

De behöriga myndigheterna ska utan dröjsmål och på begäran av EBA överlämna all information om nya utgivna kapitalinstrument som EBA bedömer vara relevant för att EBA ska kunna övervaka kvaliteten på kapitalbasinstrument som har givits ut av instituten i unionen.

2. Ett meddelande ska omfatta följande:

- a) En detaljerad förklaring av den upptäckta bristens art och omfattning.
- b) Teknisk rådgivning om vilka åtgärder som EBA anser är nödvändiga från kommissionens sida.
- c) Viktigare förändringar av EBA:s metoder för stresstestning av institutens solvens.

3. EBA ska lämna teknisk rådgivning till kommissionen om alla större förändringar av definitionen av kapitalbas som EBA anser krävs på grund av något av följande:

- a) Relevant utveckling av marknadsnormer eller marknadspraxis.
- b) Förändringar av relevanta rättsliga normer eller bokföringsstandarder.
- c) Viktigare förändringar av EBA:s metoder för stresstestning av institutens solvens.

4. EBA ska lämna teknisk rådgivning till kommissionen senast den 1 januari 2014 avseende möjlig behandling av orealiserade vinster värderade till verkligt värde, förutom att utan justering låta dem ingå i kärnprimärkapitalet. Sådana rekommendationer ska beakta relevant utveckling inom internationella redovisningsstandarder och i internationella avtal om tillsynsstandarder för banker.

AVDELNING II

MINORITETSINTRESSEN OCH PRIMÄRKAPITALTILLSKOTT OCH SUPPLEMENTÄRKAPITALINSTRUMENT UTGIVNA AV DOTTERFÖRETAG

Artikel 81

Minoritetsintressen som får inräknas i konsoliderat kärnprimärkapital

1. Minoritetsintressen ska bestå av summan av kärnprimärkapitalinstrumenten, överkursfonder relaterade till dessa instrument, balanserade vinstmedel och andra reserver för ett dotterföretag om följande villkor är uppfyllda:

- a) Dotterföretaget är endera av följande:
 - i) Ett institut.
 - ii) Ett företag som enligt tillämplig nationell lagstiftning omfattas av kraven i denna förordning och i direktiv 2013/36/EU.
 - b) Dotterföretaget ingår utan förbehåll i gruppen enligt del ett avdelning II kapitel 2.
 - c) Kärnprimärkapitalposterna, som avses i den inledande meningen i denna punkt, ägs av andra personer än företagen i gruppen enligt del ett avdelning II kapitel 2 eller dessa personer har en fordran på dessa poster, beroende på vad som är tillämpligt.
2. Minoritetsintressen som direkt eller indirekt finansieras genom ett specialföretag eller på annat sätt av institutets moderföretag eller dess dotterföretag ska inte räknas som konsoliderat kärnprimärkapital.

Artikel 82

Kvalificerande övrigt primärkapital för kapitaltäckningsändamål, primärkapital, supplementärkapital och kvalificerande kapitalbas

Kvalificerande övrigt primärkapital för kapitaltäckningsändamål, primärkapital, supplementärkapital och kvalificerande kapitalbas ska utgöras av minoritetsintressen, primärkapitaltillskott eller supplementärkapitalinstrument, beroende på vad som är tillämpligt, samt relaterade balanserade vinstmedel och överkursfonder, för ett dotterföretag för vilket följande villkor är uppfyllda:

- a) Dotterföretaget är endera av följande:
 - i) Ett institut.
 - ii) Ett företag som enligt tillämplig nationell lagstiftning omfattas av kraven i denna förordning och i direktiv 2013/36/EU.
- b) Dotterföretaget ingår utan förbehåll i gruppen enligt del ett avdelning II kapitel 2.

- c) Instrumenten ägs av andra personer än företagen i gruppen enligt del ett avdelning II kapitel 2.

Artikel 83

Kvalificerande övrigt primärkapital för kapitaltäckningsändamål och supplementärkapital utgivet av ett specialföretag

1. Övrigt primärkapital för kapitaltäckningsändamål och supplementärkapital som givits ut av ett specialföretag samt relaterad överkursfonder ska endast räknas som kvalificerande övrigt primärkapital för kapitaltäckningsändamål, primärkapital eller supplementärkapital eller kvalificerande kapitalbas, beroende på vad som är tillämpligt, om följande villkor är uppfyllda:

- a) Specialföretaget som ger ut dessa instrument ingår utan förbehåll i gruppen enligt del ett avdelning II kapitel 2.
- b) Instrumenten och relaterad överkursfonder räknas endast som kvalificerande övrigt primärkapital för kapitaltäckningsändamål om villkoren i artikel 52.1 är uppfyllda.
- c) Instrumenten och relaterad överkursfonder räknas endast som kvalificerande supplementärkapital om villkoren i artikel 63 är uppfyllda.
- d) Den enda tillgången i specialföretaget är dess innehav i kapitalbasen i moderföretaget eller ett därtill hörande dotterföretag som fullt ut ingår i konsolideringen enligt del ett avdelning II kapitel 2, vilken följer de relevanta villkoren som fastställs i artikel 52.1 eller 63, beroende på vad som är tillämpligt.

Om den behöriga myndigheten anser att de andra tillgångarna i ett specialföretag än dess innehav i kapitalbasen i moderföretaget eller ett därtill hörande dotterföretag som fullt ut ingår i konsolideringen enligt del ett avdelning II kapitel 2 är minimala och obetydliga för en sådan enhet, får den behöriga myndigheten göra undantag från villkoret i led d i första stycket.

2. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera de typer av tillgångar som kan hänföra sig till driften av specialföretagen samt begreppen minimala och obetydliga i punkt 1 andra stycket.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 1 februari 2015.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10-14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 84

Minoritetsintressen som ingår i det konsoliderade kärnprimärkapitalet

1. Institutet ska fastställa summan av ett dotterföretags minoritetsintressen som ingår i det konsoliderade kärnprimärkapitalet genom att från detta företags minoritetsintressen dra resultatet av att summan i led a multipliceras med procenttalet i led b:

- a) Dotterföretagets kärnprimärkapital minus det lägsta av följande:
- i) Det belopp för kärnprimärkapitalet i dotterföretaget som behövs för att uppnå den summa som krävs i artikel 92.1 a, de krav som avses i artiklarna 458 och 459, de särskilda kapitalbaskrav som avses i artikel 104 i direktiv 2013/36/EU, det kombinerade buffertkravet som definieras i artikel 128.6 i direktiv 2013/36/EU, kraven i artikel 500 och ytterligare lokala tillsynsregler i tredjeländer, i den mån som dessa krav ska uppfyllas av kärnprimärkapital.
- ii) Det belopp för konsoliderat kärnprimärkapital som rör detta dotterföretag som på gruppnivå behövs för att uppnå den summa som krävs i artikel 92.1 a, de krav som avses i artiklarna 458 och 459, de särskilda kapitalbaskrav som avses i artikel 104 i direktiv 2013/36/EU, det kombinerade buffertkravet som definieras i artikel 128.6 i direktiv 2013/36/EU, kraven i artikel 500 och ytterligare lokala tillsynsregler i tredjeländer, i den mån som dessa krav ska uppfyllas av kärnprimärkapital.

b) Minoritetsintressena i dotterföretaget uttryckta som en procentandel av samtliga kärnprimärkapitalinstrument i det företaget plus relaterad överkursfonder, balanserade vinstmedel och andra reserver.

2. Den beräkning som avses i punkt 1 ska genomföras på delgruppsnivå för varje dotterföretag som avses i artikel 81.1.

Ett institut får besluta att inte göra denna beräkning för ett dotterföretag enligt artikel 81.1. När ett institut fattar ett sådant beslut får minoritetsintresset i dotterföretaget inte ingå i det konsoliderade kärnprimärkapitalet.

3. Om en behörig myndighet väljer att inte tillämpa tillsyns-krav i enskilda fall, såsom föreskrivs i artikel 7, ska minoritets-intresset inom de dotterföretag som undantaget gäller inte be-traktas i kapitalbasen på undergrupps- eller gruppnivå, beroende på vad som är tillämpligt.

4. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera den beräkning på delgruppsnivå som krävs enligt punkt 2 i denna artikel, artiklarna 85 och 87.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 1 februari 2015.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska stan-darder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

5. De behöriga myndigheterna får välja att inte tillämpa denna artikel på ett finansiellt moderholdingföretag som upp-fyller samtliga följande villkor:

- a) Dess huvudsakliga verksamhet består i att förvärva aktier eller andelar.
- b) Det omfattas av gruppbaserad tillsyn.
- c) Det konsoliderar ett dotterinstitut där det endast har ett minoritetsägande på grund av att det kontrolleras genom en förbindelse enligt artikel 1 i direktiv 83/349/EEG.
- d) Mer än 90 % av det konsoliderade kärnprimärkapitalet här-rör från det dotterinstitut som avses i led c, beräknat på undergruppsnivå.

Om ett finansiellt moderholdingföretag som uppfyller villkoren i första stycket efter den 31 december 2014 dagen för denna förordnings ikraftträdande blir ett blandat finansiellt moderhol-dingföretag, får de behöriga myndigheterna bevilja det finansi-ella moderholdingföretaget det undantag som avses i första stycket, under förutsättning att det uppfyller villkoren i det stycket.

6. Om kreditinstitut som är varaktigt knutna till ett nätverk i ett centralt organ och institut som har inrättats inom ramen för ett institutionellt skyddssystem som omfattas av villkoren i ar-tikel 113.7 har inrättat motgarantiordningar där det varken finns några rådande eller förutsägbara väsentliga, praktiska eller rättsliga hinder för att medel från kapitalbasen utöver reglerings-kraven ska kunna överföras från motparten till kreditinstitutet,

ska dessa institut inte omfattas av bestämmelserna om avdrag i den här artikeln, och de får fullt ut betrakta andra minoritets-intressen som uppstår inom ramen för ett system för motga-rantier.

Artikel 85

Kvalificerande primärkapitalinstrument som ingår det konsoliderade primärkapitalet

1. Instituterna ska fastställa summan av ett dotterföretags kva-lificerande primärkapital som ingår i den konsoliderade kapital-basen, genom att från detta företags kapitalbas dra resultatet av att summan i led a multipliceras med procenttalet i led b:

- a) Dotterföretagets primärkapital minus det lägre av följande:
 - i) Det belopp för primärkapitalet i dotterföretaget som be-hövs för att uppnå den summa som krävs i artikel 92.1 b, de krav som avses i artiklarna 458 och 459, de sär-skilda kapitalbaskrav som avses i artikel 104 i direktiv 2013/36/EU, det kombinerade buffertkravet som definie-ras i artikel 128.6 i direktiv 2013/36/EU, kraven i arti-kel 500 och ytterligare lokala tillsynsregler i tredjeländer, i den mån dessa krav ska uppfyllas av primärkapital.
 - ii) Det belopp för konsoliderat primärkapital som rör detta dotterföretag som på gruppnivå behövs för att uppnå den summa som krävs i artikel 92.1 b, de krav som avses i artiklarna 458 och 459, de särskilda kapitalbaskrav som avses i artikel 104 i direktiv 2013/36/EU, det kombine-rade buffertkravet som definieras i artikel 128.6 i direktiv 2013/36/EU, kraven i artikel 500 och ytterligare lokala tillsynsregler i tredjeländer, i den mån dessa krav ska uppfyllas av primärkapital.
- b) Kvalificerande primärkapital i dotterföretaget uttryckt som en procentandel av samtliga primärkapitalinstrument i det före-taget plus relaterad överkursfonder, balanserade vinstmedel och andra reserver.

2. Den beräkning som avses i punkt 1 ska genomföras del-gruppsnivå för varje dotterföretag som avses i artikel 81.1.

Ett institut får besluta att inte göra denna beräkning för ett dotterföretag enligt artikel 81.1. När ett institut fattar ett sådant beslut får det kvalificerade primärkapitalet i dotterföretag inte ingå i det konsoliderade kärnprimärkapitalet.

3. Om en behörig myndighet väljer att inte tillämpa tillsynskrav i enskilda fall, såsom föreskrivs i artikel 7, ska kärnprimärkapitalinstrument inom de dotterföretag som undantaget gäller inte betraktas i kapitalbasen på undergrupps- eller gruppnivå, beroende på vad som är tillämpligt.

Artikel 86

Kvalificerande primärkapital som ingår det konsoliderade övriga primärkapitalet för kapitaltäckningsändamål

Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 84.5 och 84.6 ska instituten fastställa summan av ett dotterföretags kvalificerande primärkapital som ingår i det konsoliderade övriga primärkapitalet för kapitaltäckningsändamål, genom att från det kvalificerande primärkapitalet i det företaget som ingår i det konsoliderade primärkapitalet dra de minoritetsintressen för det företaget som ingår i det konsoliderade kärnprimärkapitalet.

Artikel 87

Kvalificerande kapitalbas som ingår i konsoliderad kapitalbas

1. Instituterna ska fastställa summan av ett dotterföretags kvalificerande kapitalbas som ingår i den konsoliderade kapitalbasen, genom att från detta företags kvalificerande kapitalbas dra resultatet av att summan i led a multipliceras med procenttalet i led b:

a) Dotterföretagets kapitalbas minus det lägre av följande:

i) Det belopp för kapitalbas i dotterföretaget som behövs för att uppnå den summa som krävs i artikel 92.1 c, de krav som avses i artiklarna 458 och 459, det särskilda kapitalbaskrav som avses i artikel 104 i direktiv 2013/36/EU, det kombinerade buffertkravet som definieras i artikel 128.6 i direktiv 2013/36/EU, kraven i artikel 500 och ytterligare lokala tillsynsregler i tredjeländer.

ii) Det belopp för kapitalbas som rör detta dotterföretag som på gruppnivå behövs för att uppnå den summa som krävs i artikel 92.1 c, de krav som avses i artiklarna 458 och 459, det särskilda kapitalbaskrav som avses i artikel 104 i direktiv 2013/36/EU, det kombinerade buffertkravet som definieras i artikel 128.6 i direktiv 2013/36/EU, kraven i artikel 500 och ytterligare lokala tillsynsregler i tredjeländer.

b) Kvalificerande kapitalbas i företaget, uttryckt som procentandel av samtliga kapitalbasinstrument i dotterföretaget som ingår i kärnprimärkapitalposter, övrigt primärkapital och

supplementärkapitalposter samt relaterad överkursfonder, balanserade vinstmedel och andra reserver.

2. Den beräkning som avses i punkt 1 ska genomföras delgruppsnivå för varje dotterföretag som avses i artikel 81.1.

Ett institut får besluta att inte göra denna beräkning för ett dotterföretag enligt artikel 81.1. När ett institut fattar ett sådant beslut får den kvalificerade kapitalbasen i dotterföretaget inte ingå i den konsoliderade kapitalbasen.

3. Om en behörig myndighet väljer att inte tillämpa tillsynskrav i enskilda fall, såsom föreskrivs i artikel 7, ska kapitalbasinstrument inom de dotterföretag som undantaget gäller inte betraktas i kapitalbasen på undergrupps- eller gruppnivå, beroende på vad som är tillämpligt.

Artikel 88

Kvalificerande kapitalbasinstrument som ingår det konsoliderade supplementärkapitalet

Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 84.5 och 84.6 ska instituten fastställa summan av ett dotterföretags kvalificerande kapitalbas som ingår i det konsoliderade supplementärkapitalet, genom att från detta företags kvalificerande kapitalbas som ingår i den konsoliderade kapitalbasen dra det kvalificerande primärkapitalet för det företaget som ingår i det konsoliderade primärkapitalet.

AVDELNING III

KVALIFICERANDE INNEHAV UTANFÖR DEN FINANSIELLA SEKTORN

Artikel 89

Riskviktning och förbud mot kvalificerande innehav utanför den finansiella sektorn

1. Ett kvalificerande innehav vars belopp överstiger 15 % av institutets godtagbara kapital, i ett företag som inte är något av de följande, ska omfattas av de bestämmelser som fastställs i punkt 3:

a) En enhet i den finansiella sektorn.

b) Ett företag som inte är en enhet i den finansiella sektorn och som bedriver verksamhet som den behöriga myndigheten bedömer

i) vara en verksamhet som har direkt samband med bankverksamhet,

ii) tillhandahålla till bankverksamhet anknutna tjänster, eller

iii) vara leasing, factoring, förvaltning av värdepappersfonder, databehandling eller annan jämförbar verksamhet.

2. Totalsumman av de kvalificerande innehav ett institut har i andra företag än de som avses i punkt 1 a och 1 b som överstiger 60 % av det godtagbara kapitalet, ska omfattas av de bestämmelser som fastställs i punkt 3.

3. De behöriga myndigheterna ska tillämpa kraven i led a eller b på institutens kvalificerande innehav enligt punkterna 1 och 2:

a) Vid beräkning av kapitalkravet i enlighet med del tre ska instituten tillämpa en riskvikt på 1 250 % på det större av följande:

i) Den summa av kvalificerande innehav som avses i punkt 1 som överstiger 15 % av det godtagbara kapitalet.

ii) Den totala summan av kvalificerande innehav som avses i punkt 2 och överstiger 60 % av institutets godtagbara kapital.

b) De behöriga myndigheterna ska förbjuda instituten att ha sådana kvalificerande innehav som avses i punkterna 1 och 2 om summorna överstiger den procentandel för godtagbart kapital som fastställts i dessa punkter.

De behöriga myndigheterna ska offentliggöra om de väljer a eller b.

4. För tillämpningen av punkt 1 b ska EBA utfärda riktlinjer där följande begrepp specificeras:

a) Verksamheter som har direkt samband med bankverksamhet.

b) Verksamheter knutna till bankverksamhet.

c) Liknande verksamheter.

Dessa riktlinjer ska antas i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 90

Alternativ till 1 250 % riskvikt

Som alternativ till att tillämpa 1 250 % riskvikt på de summor som överstiger gränsvärdena i artikel 89.1 och 89.2, får instituten dra av dessa summor från kärnprimärkapitalposterna i enlighet med artikel 36.1 k.

Artikel 91

Undantag

1. Aktier i andra företag än de som avses i artikel 89.1 a och b ska inte medräknas vid beräkningen av gränsvärden för

godtagbart kapital i enlighet med den artikeln, om något av följande villkor är uppfyllt:

a) Aktierna innehas tillfälligt under en finansiell biståndsinsats enligt artikel 79.

b) Innehavet av aktierna är en garanterad position som innehas i fem eller färre arbetsdagar.

c) Aktierna innehas i institutets namn och för andras räkning.

2. Aktier och andelar som inte utgör finansiella anläggningstillgångar som avse i artikel 35.2 i direktiv 86/635/EEG ska inte ingå i den beräkning som beskrivs i artikel 89.

DEL TRE

KAPITALKRAV

AVDELNING I

ALLMÄNNA KRAV, VÄRDERING OCH RAPPORTERING

KAPITEL 1

Krav på kapitalbasens storlek

Avsnitt 1

Kapitalbaskrav för Institut

Artikel 92

Kapitalbaskrav

1. Om inte annat följer av artiklarna 93 och 94 ska instituten vid varje tidpunkt uppfylla följande kapitalbaskrav:

a) En kärnprimärkapitalrelation på 4,5 %.

b) En primärkapitalrelation på 6 %.

c) En total kapitalrelation på 8 %.

2. Instituterna ska beräkna sina kapitalrelationer på följande sätt:

a) Kärnprimärkapitalrelationen är institutets kärnprimärkapital uttryckt som en procentandel av det totala riskvägda exponeringsbeloppet.

b) Primärkapitalrelationen är institutets primärkapital uttryckt som en procentandel av det totala riskvägda exponeringsbeloppet.

c) den totala kapitalrelationen är institutets kapitalbas uttryckt som en procentandel av det totala riskvägda exponeringsbeloppet.

3. Totalt riskvägt exponeringsbelopp ska beräknas som summan av led a-f i denna punkt med hänsyn tagen till bestämmelserna i punkt 4:

a) Den riskvägda exponeringen för kreditrisker och utspädningsrisker, beräknad enligt avdelning II och artikel 379, när det gäller all affärsverksamhet i ett institut, undantaget beloppen för riskvägd exponering från institutets handelslager.

b) Kapitalbaskraven, fastställda i enlighet med avdelning IV i denna del eller del fyra, beroende på vad som är tillämpligt, för ett instituts handelslager, för

i) positionsrisker,

ii) stora exponeringar som överskrider gränsvärdena i artiklarna 384–390, i den utsträckning institutet får överskrida dessa gränsvärden.

c) Kapitalbaskraven fastställda i enlighet med avdelning IV eller V med undantag av artikel 379, beroende på vad som är tillämpligt, för

i) valutarisker,

ii) avvecklingsrisker,

iii) råvarurisker.

d) Kapitalbaskraven beräknade i enlighet med avdelning VI för risker i samband med kreditvärdighetsjustering av OTC-derivat som inte är kreditderivat som minskar de riskvägda exponeringsbeloppen för kreditrisker.

e) Kapitalbaskraven fastställda i enlighet med avdelning III för operativa risker.

f) De riskvägda exponeringsbeloppen fastställda i enlighet med avdelning II avseende motpartsrisker som uppkommer från institutets verksamhet i handelslagret för följande slag av transaktioner och avtal:

i) kontrakt som förtecknas i bilaga II och kreditderivat.

ii) Repor, värdepappers- och råvarulån eller lånetransaktioner baserade på värdepapper eller råvaror.

iii) Marginalutlåning baserad på värdepapper eller råvaror.

iv) Transaktioner med långfristig avveckling.

4. Följande bestämmelser ska gälla vid beräkning av det totala exponeringsbelopp som avses i punkt 3:

a) Kapitalbaskraven som avses i punkt 3 c, d och e ska inkludera samtliga krav som uppkommer genom institutets affärsverksamhet.

b) Institutet ska multiplicera kapitalbaskraven i punkt 3 b–e med 12,5.

Artikel 93

Krav på startkapital för en pågående verksamhet

1. Ett instituts kapitalbas får inte understiga beloppet för det startkapital som krävdes då institutet auktoriserades.

2. Kreditinstitut som redan bedrev verksamhet den 1 januari 1993 vilkas totala kapitalbas inte når upp till det startkapital som krävdes kan tillåtas att fortsätta att driva sin verksamhet. I detta fall får institutens totala kapitalbas inte tillåtas understiga den högsta nivå som uppnåtts efter den 22 december 1989.

3. Auktoriserade värdepappersföretag och företag som omfattades av artikel 6 i rådets direktiv 93/6/EEG av den 15 mars 1993 om kapitalkrav för värdepappersföretag och kreditinstitut⁽¹⁾ vilka grundades före den 31 december 1995 och vilkas totala kapitalbas inte uppnår det startkapital som krävs får fortsätta med sin verksamhet. Sådana företags eller värdepappersföretags kapitalbas får inte sjunka under den högsta referensnivå som beräknas efter dagen för anmälan enligt direktiv 93/6/EEG. Denna referensnivå utgörs av det dagliga genomsnittet av nivån på kapitalbasen beräknad under den sexmånadersperiod som föregår beräkningsdagen. Den ska beräknas var sjätte månad för närmast föregående period.

4. Om ägarkontrollen över ett sådant institut som avses i punkt 2 eller 3 övertas av en annan fysisk eller juridisk person än den som tidigare hade ägarkontroll över institutet, ska institutets totala kapitalbas uppgå till lägst den nivå som krävs för startkapital.

⁽¹⁾ EGT L 141, 11.6.1993, s. 1.

5. Om det sker en fusion mellan två eller flera institut som avses i punkt 2 eller 3, ska institutets totala kapitalbas efter fusionen inte understiga den totala kapitalbasen för de fusionerade instituten vid tiden för fusionen, så länge kravet på startkapital inte har uppnåtts.

6. Om de behöriga myndigheterna anser det nödvändigt att säkra ett instituts solvens så att kraven under punkt 1 uppfylls ska bestämmelserna i punkterna 2–5 inte gälla.

Artikel 94

Undantag för mindre verksamhet i handelslagret

1. Institutet får ersätta kapitalkravet i artikel 92.3 b med ett kapitalkrav som beräknas i enlighet med led a i den punkten när det gäller verksamhet i handelslagret, under förutsättning att storleken på denna verksamhet i handelslagret inom eller utanför balansräkningen uppfyller båda följande villkor:

a) Verksamheten understiger i normala fall 5 % av de totala tillgångarna och 15 miljoner EUR.

b) Verksamheten överskrider aldrig 6 % av de totala tillgångarna och 20 miljoner EUR.

2. När verksamhetens storlek inom och utom balansräkningen beräknas ska institut tillämpa följande:

a) Skuldinstrument värderas till marknadspris eller nominellt värde, aktier till marknadspris och derivatinstrument till nominellt värde eller marknadsvärde för underliggande instrument.

b) Det absoluta värdet av långa positioner ska summeras med det absoluta värdet av korta positioner.

3. Om ett institut inte uppfyller villkoren i punkt 1 b ska det omedelbart meddela den behöriga myndigheten. Om den behöriga myndigheten efter bedömning fastställer och meddelar institutet att kravet i punkt 1 a inte har uppfyllts, ska institutet inte längre använda punkt 1 från och med nästföljande rapporteringsdatum.

Avsnitt 2

Kapitalbaskrav för värdepappersföretag med begränsad auktorisation att tillhandahålla värdepapperstjänster

Artikel 95

Kapitalbaskrav för värdepappersföretag med begränsad auktorisation att tillhandahålla värdepapperstjänster

1. Vid tillämpning av artikel 92.3 ska värdepappersföretag som inte är auktoriserade att tillhandahålla de värdepapperstjänster och verksamheter som anges i avsnitt A punkterna 3

och 6 i bilaga I till direktiv 2004/39/EG använda den beräkning av totalt riskvägt exponeringsbelopp som anges i punkt 2.

2. De värdepappersföretag som anges i punkt 1 i denna artikel och de företag som anges i artikel 4.1 led 2 c och som tillhandahåller de investeringstjänster eller utför den investeringsverksamhet som avses i avsnitt A punkterna 2 och 4 i bilaga I till direktiv 2004/39/EG ska beräkna totalt riskvägt exponeringsbelopp till det högre av följande belopp:

a) Summan av de poster som anges i artikel 92.3 a–d och efter tillämpning av artikel 92.4.

b) 12,5 multiplicerat med det belopp som anges i artikel 97.

De företag som avses i artikel 4.1 led 2 c och som tillhandahåller de investeringstjänster eller utför den investeringsverksamhet som avses i avsnitt A punkterna 2 och 4 i bilaga I till direktiv 2004/39/EG ska uppfylla kraven i artikel 92.1 och 92.2 baserat på det totala riskvägda exponeringsbelopp som avses i första stycket.

De behöriga myndigheterna får fastställa kapitalbaskraven för de företag som avses i artikel 4.1 led 2 c och som tillhandahåller de investeringstjänster eller utför den investeringsverksamhet som avses i avsnitt A punkterna 2 och 4 i bilaga I till direktiv 2004/39/EG som de kapitalbaskrav som skulle vara bindande för dessa företag enligt de nationella införlivandeåtgärder som den 31 december 2013 är i kraft för direktiven 2006/49/EG och 2006/48/EG.

3. De värdepappersföretag som avses i punkt 1 omfattas av alla övriga bestämmelser avseende operativ risk som anges i avdelning VII kapitel 3 avsnitt II underavsnitt 1 i direktiv 2013/36/EU.

Artikel 96

Kapitalbaskrav för värdepappersföretag som innehar ett startkapital i enlighet med bestämmelserna i artikel 28.2 i direktiv 2013/36/EU

1. Vid tillämpning av artikel 92.3 ska följande kategorier av värdepappersföretag som har ett startkapital i enlighet med artikel 28.2 i direktiv 2013/36/EU använda den beräkning av totalt riskvägt exponeringsbelopp som anges i punkt 2 i den här artikeln:

a) Värdepappersföretag som handlar för egen räkning endast i syfte att utföra en order för en kunds räkning eller att få tillträde till system för clearing och avveckling eller en erkänd börs när de uppträder som agent eller utför en kundorder.

- b) Värdepappersföretag som uppfyller samtliga följande villkor, nämligen sådana
- i) som inte innehar klienters pengar eller värdepapper,
 - ii) som enbart handlar för egen räkning,
 - iii) som inte har några externa kunder,
 - iv) för vilkas transaktioner ansvaret för genomförandet och avräkningen ligger hos ett clearinginstitut och garanteras av samma clearinginstitut.

2. För de värdepappersföretag som avses i punkt 1 ska det totala riskvägda exponeringsbeloppet beräknas som summan av

- a) artikel 92.3 a–d och f efter tillämpning av artikel 92.4,
- b) det belopp som anges i artikel 97 multiplicerat med 12,5.

3. Värdepappersföretag som avses i punkt 1 omfattas av alla övriga bestämmelser avseende operativa risker som anges i avdelning VII kapitel 3 avsnitt II underavsnitt 1 i direktiv 2013/36/EU.

Artikel 97

Kapitalbas baserad på fasta omkostnader

1. I enlighet med artiklarna 95 och 96 ska ett värdepappersföretag och de företag som anges i artikel 4.1 led 2 c och som tillhandahåller de investeringstjänster eller utför den investeringsverksamhet som avses i avsnitt A punkterna 2 och 4 i bilaga I till direktiv 2004/39/EG inneha ett godtagbart kapital som motsvarar minst en fjärdedel av de fasta omkostnaderna under det föregående året.

2. Om värdepappersföretagets verksamhet ändrats sedan det föregående året på ett sätt som den behöriga myndigheten bedömer vara omfattande, får den behöriga myndigheten justera kravet i punkt 1.

3. Om ett värdepappersföretag inte har avslutat verksamheten för ett år, räknat från den dag då verksamheten inleddes, ska värdepappersföretagets godtagbara kapital motsvara minst en fjärdedel av de fasta omkostnader som anges i verksamhetsplanen, utom då den behöriga myndigheten kräver att verksamhetsplanen justeras.

4. EBA ska i samråd med Esmas utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att mer i detalj specificera

- a) beräkningen av kravet på godtagbart kapital motsvarande minst en fjärdedel av de fasta omkostnaderna under det föregående året,
- b) villkoren för att den behöriga myndigheten ska justera kravet att inneha godtagbart kapital motsvarande minst en fjärdedel av de fasta omkostnaderna från det föregående året,
- c) beräkningen av förväntade fasta omkostnader om ett värdepappersföretag inte har avslutat verksamheten för ett år.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 1 mars 2014.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 98

Kapitalbas för värdepappersföretag på gruppnivå

1. Om ett värdepappersföretag som avses i artikel 95.1 ingår i en grupp och denna grupp inte innefattar några kreditinstitut, ska ett modervärdepappersföretag i en medlemsstat tillämpa artikel 92 på gruppnivå enligt följande:

- a) Totalt riskvägt exponeringsbelopp ska beräknas i enlighet med artikel 95.2.
- b) Kapitalbas ska beräknas på grundval av den konsoliderade situationen för modervärdepappersföretaget eller för det finansiella holdingföretaget eller det blandade finansiella holdingföretaget, beroende på vad som är tillämpligt.

2. Om ett värdepappersföretag som avses i artikel 96.1 ingår i en grupp och denna grupp inte innefattar några kreditinstitut, ska ett modervärdepappersföretag i en medlemsstat och ett värdepappersföretag som kontrolleras av ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag tillämpa artikel 92 på gruppnivå enligt följande:

- a) Totalt riskvägt exponeringsbelopp ska beräknas i enlighet med artikel 96.2.
- b) Dess kapitalbas beräknas på grundval av den konsoliderade situationen för modervärdepappersföretaget eller för det finansiella holdingföretaget eller det blandade finansiella holdingföretaget, beroende på vad som är tillämpligt, och i överensstämmelse med del ett kapitel 2.

KAPITEL 2

Beräknings- och rapporteringskrav

Artikel 99

Rapportering av kapitalbaskrav och finansiell information

1. Instituterna ska minst en gång per halvår lämna in rapporter till de behöriga myndigheterna om de uppgifter som krävs i artikel 92.

2. De institut som omfattas av artikel 4 i förordning (EG) nr 1606/2002 och andra kreditinstitut än de som avses i artikel 4 i den förordningen som utarbetar sin sammanställda redovisning i överensstämmelse med internationella redovisningsstandarder som antagits i enlighet med förfarandet i artikel 6.2 i den förordningen ska också rapportera finansiell information.

3. De behöriga myndigheterna får kräva att de kreditinstitut som tillämpar internationella redovisningsstandarder i enlighet med förordning (EG) nr 1606/2002 för att rapportera kapitalbasen på gruppnivå enligt artikel 24.2 i den här förordningen också ska rapportera den finansiella information som avses i punkt 2 i den här artikeln.

4. Den finansiella information som avses i punkt 2 och i punkt 3 första stycket ska rapporteras i den mån det behövs för att det ska gå att få en övergripande bild av riskprofilen för institutets verksamhet och av de systemriskerna som instituten innebär för finanssektorn eller den reella ekonomin i enlighet med förordning (EU) nr 1093/2010.

5. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande för att specificera enhetliga format, intervall och datum för rapporteringen, definitioner och vilka it-lösningar som ska tillämpas inom unionen för den rapportering som avses i punkterna 1-4.

Rapporteringskraven ska stå i proportion till arten, omfattningen och komplexiteten av institutens verksamhet.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för genomförande för kommissionen senast den 1 februari 2015.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

6. Om en behörig myndighet anser att den finansiella information som avses i punkt 2 krävs för att det ska gå att få en övergripande bild av riskprofilen för institutens verksamhet och

av de systemriskerna som instituten innebär för finanssektorn eller den reella ekonomin för andra institut än de som avses i punkterna 2 och 3, och som omfattas av redovisningsregler som bygger på direktiv 86/635/EEG, ska de behöriga myndigheterna samråda med EBA om en utvidgning av kraven på rapportering av finansiell information på gruppnivå till dessa institut, under förutsättning att de inte redan lämnar en sådan rapportering.

EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande för att specificera de format som instituten ska använda, och genom vilka de behöriga myndigheterna får utvidga kraven på rapportering i enlighet med första stycket.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för genomförande för kommissionen senast den 1 februari 2015 inom.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i andra stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

7. Om den behöriga myndigheten anser att information som inte omfattas av den tekniska standard för genomförande som avses i punkt 5 är nödvändig för de syften som anges i punkt 4, ska den underrätta EBA och ESRB om den ytterligare information som den anser behöva ingå i den tekniska standarden för genomförande i punkt 5.

Artikel 100

Ytterligare rapporteringskrav

Instituterna ska till de behöriga myndigheterna rapportera nivån, åtminstone på aggregerad nivå, på repor, värdepapperslån och alla former av in-teckning av tillgångar.

EBA ska ta med denna information i de tekniska standarder för genomförande om rapportering som avses i artikel 99.5.

Artikel 101

Specifika rapporteringskyldigheter

1. Instituterna ska varje halvår rapportera följande uppgifter till de behöriga myndigheterna för varje nationell fastighetsmarknad mot vilken de är exponerade:

- a) Förluster från exponeringar för vilka ett institut har godtagit säkerhet i form av bostadsfastigheter, upp till det lägre av det in-tecknade beloppet och 80 % av marknadsvärdet eller 80 % av pantlånevärdet om inte annat beslutats i enlighet med artikel 124.2.

- b) Totala förluster från exponeringar för vilka ett institut har godtagit säkerhet i form av bostadsfastigheter upp till den del av exponeringen som behandlas som fullt ut säkrad genom bostadsfastigheter i enlighet med artikel 124.1.
- c) Exponeringsvärdet av alla utestående exponeringar för vilka ett institut har godtagit säkerhet i form av bostadsfastigheter begränsat till den del som behandlas som fullt ut säkrad genom bostadsfastigheter i enlighet med artikel 124.1.
- d) Förluster från exponeringar för vilka ett institut har godtagit säkerhet i form av kommersiella fastigheter upp till det lägre av det intecknade beloppet och 50 % av marknadsvärdet eller 60 % av pantlånevärdet om inte annat beslutats i enlighet med artikel 124.2.
- e) Totala förluster från exponeringar för vilka ett institut har godtagit säkerhet i form av kommersiella fastigheter upp till den del av exponeringen som behandlas som fullt ut säkrad genom kommersiella fastigheter i enlighet med artikel 124.1.
- f) Exponeringsvärdet av alla utestående exponeringar för vilka ett institut har godtagit säkerhet i form av kommersiella fastigheter begränsat till den del som behandlas som fullt ut säkrad genom kommersiella fastigheter i enlighet med artikel 124.1.

2. De uppgifter som avses i punkt 1 ska rapporteras till den behöriga myndigheten i det relevanta institutets hemmedlemsstat. Om ett institut har en filial i en annan medlemsstat, ska de uppgifter som rör denna filial även rapporteras till de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten. Uppgifterna ska rapporteras separat för varje fastighetsmarknad inom unionen mot vilken det relevanta institutet är exponerat.

3. De behöriga myndigheterna ska årligen på aggregerad nivå offentliggöra de uppgifter som anges i punkt 1 a-f, tillsammans med historiska uppgifter om sådana finns. En behörig myndighet ska på begäran från en annan behörig myndighet i en annan medlemsstat eller på begäran från EBA till denna behöriga myndighet eller till EBA översända mer detaljerade uppgifter om bostadsmarknaden eller den kommersiella fastighetsmarknaden i den medlemsstaten.

4. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att specificera följande:

- a) enhetliga format, definitioner, intervaller och datum för rapportering samt it-lösningar enligt punkt 1,

- b) enhetliga format, definitioner, intervaller och datum för rapportering samt it-lösningar för de aggregerade uppgifter som avses i punkt 2.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för genomförande för kommissionen senast den 1 februari 2015.

Till kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

KAPITEL 3

Handelslager

Artikel 102

Krav som gäller handelslagret

1. Positioner i handelslagret ska antingen vara utan inskränkningar av möjligheten att handla i dem eller ska kunna säkras.
2. Avsikt att bedriva handel ska styrkas på grundval av de strategier, riktlinjer och processer som institutet satt upp för att hantera positionen eller portföljen i enlighet med artikel 103.
3. Institutet ska bygga upp och upprätthålla system och kontroller för att hantera handelslagret i enlighet med artiklarna 104 och 105.
4. Institutet får inkludera interna säkringar i beräkningen av kapitalkraven för positionsrisk under förutsättning de innehas i syfte att bedriva handel och att kraven i artiklarna 103–106 är uppfyllda.

Artikel 103

Förvaltning av handelslagret

När institutet förvaltar sina positioner eller grupper av positioner i handelslagret ska det uppfylla samtliga följande krav:

- a) Institutet ska ha en tydligt dokumenterad handelsstrategi för positionen/instrumentet eller portföljerna, som godkänts av personer i ledande befattning och som anger förväntad innehavsperiod.
- b) Institutet ska ha klart definierade riktlinjer och processer för den aktiva förvaltningen av de positioner som ingått genom ett handlarbord. Dessa riktlinjer och processer ska innefatta följande:
 - i) Vilka positioner som får ingås genom vilket handlarbord.

- ii) Fastställande av positionslimiter och övervakning av deras lämplighet.
 - iii) Handlare är fria att ingå och förvalta positioner inom överenskomna ramar och enligt den godkända strategin.
 - iv) Positionsrapportering till personer i ledande befattning ingår som en integrerad del i institutets riskhanteringsprocess.
 - v) Positioner övervakas aktivt med avseende på marknadsinformationskällor och en bedömning görs av möjligheten att sälja eller säkra positionen eller dess komponentrisker, inklusive en kvalitets- och tillgänglighetsbedömning av marknadsdata som utnyttjas i värderingsprocessen, marknadsomsättningen och storleken på de positioner som det handlas med på marknaden.
 - vi) Aktiva åtgärder och kontroller på bedrägeribekämpningsområdet.
- c) Institutet ska ha klart definierade riktlinjer och processer för övervakning av positionerna gentemot institutets handelsstrategi, däribland övervakning av omsättning och positioner för vilka den ursprungligen tilltänkta innehavsperioden har överskridits.

Artikel 104

Införande i handelslagret

1. Institutet ska ha klart fastställda riktlinjer och processer för att avgöra vilka positioner som ska ingå i handelslagret för beräkning av kapitalkraven, i enlighet med kraven i artikel 102 och definitionen av handelslager i artikel 4.1 led 86, med beaktande av institutets förmåga och praxis när det gäller riskhantering. Institutet ska ha en fullständig dokumentation över hur dessa riktlinjer och processer efterlevs och ska regelbundet genomföra internrevision i detta avseende.
2. Institutet ska ha klart definierade riktlinjer och processer för den övergripande förvaltningen av handelslagret. Dessa riktlinjer och processer ska minst innefatta
 - a) vilka verksamheter som av institutet anses vara handel och utgöra en del av handelslagret för kapitalbaskravsändamål,
 - b) i vilken omfattning en position kan marknadsvärderas dagligen med hänvisning till en aktiv, likvid tvåvägsmarknad,
 - c) för positioner som är modellvärderade, i vilken omfattning institutet kan
 - i) identifiera alla väsentliga risker som positionen medför,

- ii) säkra positionens alla väsentliga risker med instrument för vilka en aktiv, likvid tvåvägsmarknad existerar, och
- iii) erhålla pålitliga uppskattningar av de viktigaste antagandena och nyckelparametrarna som använts i modellen,
- d) i vilken omfattning institutet kan, och är skyldigt att, göra värderingar för positionen som kan valideras externt på ett konsekvent sätt,
- e) i vilken omfattning rättsliga restriktioner eller andra driftskrav skulle hindra institutets möjligheter att genomföra en avveckling eller säkring av positionen på kort sikt,
- f) i vilken omfattning institutet kan, och är skyldigt att, aktivt hantera riskerna med positionen inom sin handelsverksamhet,
- g) i vilken omfattning institutet kan överföra risker eller positioner genom att registrera dem utanför eller i handelslagret och kriterierna för sådana överföringar.

Artikel 105

Krav på försiktig värdering

1. Alla positioner i handelslagret ska omfattas av de standarder för försiktig värdering som anges i denna artikel. Institutet ska i synnerhet se till att en försiktig värdering av positionerna i handelslagret har en skälig nivå av tillförlitlighet med hänsyn till positionernas dynamiska karaktär, kraven på god tillsyn och kapitalkravens funktion och syfte avseende positioner i handelslagret.
2. Institutet ska bygga upp och upprätthålla system och kontroller som är tillräckliga för att ge försiktiga och tillförlitliga värderingsbedömningar. Dessa system och kontroller ska minst omfatta följande delar:
 - a) Skriftliga riktlinjer och processer för värderingsprocessen, inklusive klart definierat ansvar för de olika områden som ingår i värderingen, marknadsinformationskällor och översyn av deras lämplighet, riktlinjer för användning av icke-observerbara indata som ger uttryck för institutets antaganden om vilka faktorer marknadsaktörerna skulle beakta vid prissättning av positionen, hur ofta den oberoende värderingen ska ske, tidpunkt för slutkurser, processer för värderingsjusteringar, verifikationsprocesser vid månadsslut och vid enskilda tillfällen.
 - b) Rapporteringsvägarna för den avdelning som är ansvarig för värderingsprocessen ska vara tydliga och oberoende av affärsavdelningen.

Rapporteringsvägen ska sluta hos ledningsorganet.

3. Institutet ska omvärdera positionerna i handelslagret minst en gång dagligen.

4. Institutet ska alltid när så är möjligt marknadsvärdera sina positioner, även när man tillämpar kapitalkravsreglerna på handelslagret.

5. Vid marknadsvärdering ska institutet använda den mer försiktiga sidan av köp- och sälj-kurserna såvida institutet inte kan slutavräkna till mittkurs. Om institutet tillämpar detta undantag ska de var sjätte månad informera sina behöriga myndigheter om de berörda positionerna och lägga fram bevis för att de kan slutavräkna till mittkurs.

6. När marknadsvärdering inte är möjlig ska institutet genomföra en försiktig modellvärdering av sina positioner och portföljer, även vid beräkning av kapitalbaskraven för positionerna i handelslagret.

7. Institutet ska uppfylla följande krav vid modellvärdering:

a) Den högsta ledningen ska känna till för vilka delar av handelslagret eller andra positioner som redovisas till verkligt värde en modellvärdering görs, och förstå betydelsen av den påtagliga osäkerhet som detta leder till för verksamhetens risk/resultatrapportering.

b) Marknadsinformation ska i möjligaste mån inhämtas från samma källa som marknadspriserna, och frekventa bedömningar ska göras av marknadsvärdets lämplighet för den särskilda position som värderas och av modellens parametrar.

c) I möjligaste mån ska sådana värderingsmetoder användas som är allmänt vedertagna på marknaden för olika finansiella instrument eller råvaror.

d) Om modellen utvecklas av institutet ska den baseras på lämpliga antaganden som har bedömts och kritiskt granskats av parter som har lämpliga kvalifikationer och som står oberoende från utvecklingsprocessen.

e) Det ska finnas formella processer för ändringskontroller. En säkerhetskopior av modellen ska bevaras och med jämna mellanrum användas för att kontrollera värderingarna.

f) De riskhanteringsansvariga ska vara medvetna om modellernas svagheter och om hur dessa bäst återspeglas i värderingsresultaten.

g) Institutets modeller ska regelbundet granskas i syfte att kontrollera resultatets pålitlighet, vilket ska innefatta en bedömning av om gjorda antaganden fortfarande är lämpliga, analys av resultaträkningseffekter kontra riskfaktorer och

jämförelse mellan faktiska slutavräkningsvärden och modellresultat.

I fråga om led d ska modellen utvecklas eller godkännas oberoende av handlarbordet och den ska prövas genom oberoende tester, inbegripet validering av de matematiska grunderna, de gjorda antagandena och dataprogrammeringen.

8. Institutet ska genomföra oberoende priskontroller utöver den dagliga marknadsvärderingen eller modellvärderingen. Verifiering av marknadspriser och indata för modellen ska göras av en person eller enhet som är fristående från personer eller enheter som drar fördel av handelslagret, minst en gång per månad eller oftare, beroende på marknads eller handelsverksamhetens art. Om inga oberoende prissättningskällor finns eller om källorna är mer subjektiva kan det vara lämpligt med försiktighetsåtgärder som t.ex. prisjusteringar.

9. Institutet ska fastställa och upprätthålla metoder för att bedöma behovet av prisjusteringar.

10. Institutet ska göra en formell bedömning av följande prisjusteringar: ej intjänade räntemarginaler, slutavräkningskostnader för öppna positioner, operativa risker, marknadsprisosäkerhet, kostnader vid förtida avslut, investerings- och finansieringskostnader, framtida administrativa kostnader och – där detta är relevant - modellrisk.

11. Institutet ska fastställa och upprätthålla metoder för att beräkna justeringar av den löpande värderingen av mindre likvida positioner, vilka särskilt kan uppkomma på grund av marknadsstörningar eller institutsbetingade förhållanden som t.ex. koncentrerade positioner och/eller positioner för vilka den ursprungligen tilltänkta innehavsperioden har överskridits. Institutet ska, när så är nödvändigt, göra sådana justeringar utöver eventuella ändringar av positionens värde som gjorts för den finansiella rapporteringen och utforma dessa så att de avspeglar positionens bristande likviditet. Vid dessa processer ska institutet beakta flera olika faktorer för att avgöra om en prisjustering är nödvändig för mindre likvida positioner. Dessa faktorer innefattar

a) hur lång tid det skulle ta att säkra positionen eller riskerna inom positionen,

b) köp- och säljmarginalernas volatilitet och genomsnittliga spread,

c) tillgången till marknadsnoteringar (marknadsgaranternas antal och identitet) och handelsvolymernas volatilitet och genomsnitt, inklusive handelsvolymerna då marknaderna är utsatta för stress,

- d) marknadskoncentrationer,
- e) hur lång tid man har innehaft positionen,
- f) i vilken omfattning modellvärdering använts vid värderingen,
- g) effekten av andra modellrisker.

12. Om instituten använder värderingar av tredje part eller modellvärderingar, ska de överväga om en prisjustering ska göras eller ej. Instituterna ska dessutom överväga behovet av att göra justeringar för mindre likvida positioner och regelbundet undersöka om de fortsatt är ändamålsenliga. Instituterna ska också uttryckligen bedöma behovet av prisjusteringar som avser ovissheten hos de parametrar som används för modellerna.

13. När det gäller komplexa produkter, inbegripet värdepapperiseringsexponeringar och kreditderivat på n:te förfall ska instituten uttryckligen bedöma behovet av prisjusteringar för att avspegla dels den modellrisk som är förenad med användning av eventuellt oriktiga värderingsmetoder och dels den modellrisk som är förenad med användning av icke-observerbara (och eventuellt oriktiga) kalibreringsparametrar i värderingsmodellen.

14. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att fastställa de villkor enligt vilka kraven i artikel 105 ska tillämpas enligt punkt 1 i den här artikeln.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 1 februari 2015.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 106

Interna säkringar

1. En intern säkring ska särskilt uppfylla följande krav:
 - a) Den ska inte i första hand vara avsedd att undgå eller minska kapitalbaskraven.
 - b) Den ska dokumenteras korrekt och underkastas särskilda interna processer för godkännande och revision.
 - c) Den ska behandlas enligt marknadsmässiga villkor.
 - d) Den marknadsrisk som uppkommer genom den interna säkringen ska hanteras dynamiskt i handelslagret inom de tillåtna limiterna.

- e) Den ska noga övervakas.

Övervakningen ska garanteras genom ändamålsenliga processer.

2. Kraven i punkt 1 gäller utan att det påverkar tillämpningen av kraven som gäller säkrade positioner utanför handelslagret.

3. Trots vad som sägs i punkterna 1 och 2 gäller att om ett institut säkrar en kreditriskexponering utanför handelslagret eller en motpartsriskexponering med ett kreditderivat som bokförts i dess handelslager, genom intern säkring, ska exponeringen utanför handelslagret eller motpartsriskexponeringen inte anses vara säkrad när det gäller beräkning av de riskvägda exponeringsbeloppen, såvida inte institutet från en godtagbar tredje part som tillhandahåller kreditriskkydd förvärvar ett motsvarande kreditderivat som uppfyller kraven på ofinansierat kreditriskkydd i handelslagret. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 299.2 h i ska varken den interna eller den externa kreditderivatssäkringen tas upp i handelslagret vid beräkning av kapitalkrav, om ett sådant kreditriskkydd förvärvats av tredje man och godkänns som säkring av en exponering utanför handelslagret när det gäller beräkning av kapitalkravet.

AVDELNING II

KAPITALKRAV FÖR KREDITRISKER

KAPITEL 1

Allmänna principer

Artikel 107

Kreditriskmetoder

1. Instituterna ska antingen använda den schablonmetod som föreskrivs i kapitel 2 eller, om de behöriga myndigheterna ger sitt godkännande i enlighet med artikel 143, den metod baserad på intern riskklassificering ("internmetoden") som föreskrivs i kapitel 3 vid beräkning av riskvägda exponeringsbelopp enligt artikel 92.3 a och f.

2. För handelsexponeringar och för bidrag till obeståndsfonden för en central motpart ska instituten tillämpa den behandling som anges i kapitel 6 avsnitt 9 för att beräkna de riskvägda exponeringsbeloppen enligt artikel 92.3 a och f. För alla andra typer av exponeringar mot en central motpart ska instituten behandla exponeringarna på följande sätt:

- a) För andra typer av exponeringar mot en kvalificerad central motpart, som exponeringar mot ett institut.
- b) För andra typer av exponeringar mot en icke kvalificerad central motpart som exponeringar mot ett företag.

3. Vid tillämpning av denna förordning ska exponeringar mot värdepappersföretag i tredjeland och exponeringar mot kreditinstitut i tredjeland och exponeringar mot clearingorganisationer och börser i tredjeland behandlas som exponeringar mot ett institut endast om tredjelandet tillämpar tillsyns- och regleringskrav på den enheten som minst motsvarar de krav som tillämpas i unionen.

4. Vid tillämpning av punkt 3 får kommissionen, genom genomförandeakter och efter det granskningsförfarande som avses i artikel 464.2, anta ett beslut om huruvida ett tredjeland tillämpar tillsyns- och regleringssystem som minst motsvarar de system som tillämpas i unionen. Utan ett sådant beslut får instituten till den 1 januari 2014 fortsätta att behandla exponeringar mot de enheter som avses i punkt 3 som exponeringar mot institut, under förutsättning de relevanta behöriga myndigheterna före den 1 januari 2013 har bedömt att det berörda tredjelandet är lämpligt för denna metod.

Artikel 108

Användning av kreditriskreduceringsteknik enligt schablonmetoden och internmetoden

1. När det gäller en exponering för vilken ett institut tillämpar schablonmetoden enligt kapitel 2 eller internmetoden enligt kapitel 3 men utan att använda sina egna estimat av LGD-värden (loss given default) och konverteringsfaktorer enligt artikel 151, får institutet använda kreditriskreducering i enlighet med kapitel 4 för beräkning av riskvägda exponeringsbelopp vid tillämpning av artikel 92.3 a och f eller, om relevant, förväntade förlustbelopp vid den beräkning som avses i artikel 36.1 d och artikel 62 c.

2. När det gäller en exponering för vilken institutet tillämpar internmetoden genom att använda sina egna estimat av LGD-värden och konverteringsfaktorer i enlighet med artikel 151, får institutet använda kreditriskreducering i enlighet med kapitel 3.

Artikel 109

Behandling av värdepapperiserade exponeringar enligt schablonmetoden och internmetoden

1. Om ett institut använder schablonmetoden enligt kapitel 2 för beräkning av riskvägda exponeringsbelopp för den exponeringsklass som de värdepapperiserade exponeringarna tillhör enligt artikel 112, ska institutet beräkna riskvägda exponeringsbelopp för en värdepapperiseringsposition i enlighet med artiklarna 245, 246 och 251–258. Institut som använder schablonmetoden får också använda internmetoden om detta tillåts enligt artikel 259.3.

2. Om ett institut använder internmetoden enligt kapitel 3 för beräkning av riskvägda exponeringsbelopp för den exponeringsklass som de värdepapperiserade exponeringarna tillhör enligt artikel 147, ska institutet beräkna riskvägt exponeringsbelopp i enlighet med artiklarna 245, 246 och 259–266.

Med undantag av internmetoden, i de fall den endast används för en del av de värdepapperiserade exponeringar som ligger bakom en värdepapperisering, ska institutet använda den metod som gäller för den övervägande delen av de värdepapperiserade exponeringar som ligger bakom denna värdepapperisering.

Artikel 110

Behandling av kreditriskjusteringar

1. Institut som tillämpar schablonmetoden ska behandla allmänna kreditriskjusteringar i enlighet med artikel 62 c.

2. Institut som tillämpar internmetoden ska behandla allmänna kreditriskjusteringar i enlighet med artikel 159, artikel 62 d samt artikel 36.1 d.

Vid tillämpning av denna artikel och kapitlen 2 och 3 ska allmänna och specifika kreditriskjusteringar inte omfatta reserveringar för allmänna risker i bankrörelse.

3. Institut som använder internmetoden och tillämpar schablonmetoden för en del av sina exponeringar på gruppnivå eller individuell nivå, i enlighet med artiklarna 148 och 150, ska fastställa hur stor del av den allmänna kreditriskjusteringen som ska ske enligt schablonmetoden för behandling av allmänna kreditriskjusteringar respektive internmetoden för behandling av allmänna kreditriskjusteringar, enligt följande:

a) När ett institut som ingår i konsolideringen enbart tillämpar internmetoden ska, i tillämpliga fall, detta instituts allmänna kreditriskjusteringar följa den behandling som anges i punkt 2.

b) När ett institut som ingår i konsolideringen enbart tillämpar schablonmetoden ska, i tillämpliga fall, detta instituts allmänna kreditriskjusteringar följa den behandling som anges i punkt 1.

c) Resterande kreditriskjusteringar ska fördelas proportionellt efter den andel riskvägda exponeringsbelopp som ska behandlas enligt schablonmetoden respektive internmetoden.

4. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som specificerar beräkningen av specifika och allmänna kreditriskjusteringar i enlighet med tillämpliga redovisningsregler, för följande:

- a) Exponeringsvärde enligt den schablonmetod som avses i artikel 111;
- b) Exponeringsvärde enligt den internmetod som avses i artiklarna 166–168.
- c) Behandling av förväntade förlustbelopp enligt artikel 159.
- d) Exponeringsvärde för beräkning av de riskvägda exponeringsbelopp för värdepapperiseringspositioner som avses i artiklarna 246 och 266.
- e) Fastställande av fallissemang enligt artikel 178.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 1 februari 2015.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

KAPITEL 2

Schablonmetoden

Avsnitt 1

Allmänna principer

Artikel 111

Exponeringsvärde

1. Exponeringsvärdet för en tillgångspost ska vara dess redovisade värde efter tillämpning av specifika kreditriskjusteringar, ytterligare värdejusteringar i enlighet med artiklarna 34 och 110 samt andra reduceringar av kapitalbasen som är hänförliga till tillgångsposten. Exponeringsvärdet för en post utanför balansräkningen som ingår i förteckningen i bilaga I ska utgöra följande procentandel av dess nominella värde efter reducering av specifika kreditriskjusteringar:

- a) 100 % om det är en högriskpost.
- b) 50 % om det är en medelriskpost.
- c) 20 % om det är en medel-/lågriskpost.
- d) 0 % om det är en lågriskpost.

De poster utanför balansräkningen som avses i första stycket, andra meningen, ska indelas i riskkategorier enligt bilaga I.

Om ett institut använder den fullständiga metod för finansiella säkerheter som anges i artikel 223 ska exponeringsvärdet för värdepapper eller råvaror som sålts, ställts som säkerhet eller lånats ut inom ramen för en repa eller värdepappers- eller råvarulån, samt marginallån, ökas med lämplig volatilitetsjustering för sådana värdepapper eller råvaror i enlighet med artiklarna 223–225.

2. Det exponeringsvärde för ett derivatinstrument som ingår i förteckningen i bilaga II ska fastställas i enlighet med kapitel 6, varvid effekterna av avtal om novation och andra nettningsöverenskommelser ska beaktas vid tillämpningen av dessa metoder i enlighet med kapitel 6. Exponeringsvärdet för repor, värdepappers- eller råvarulån, långfristiga transaktioner och marginallån kan fastställas antingen i enlighet med kapitel 6 eller kapitel 4.

3. Om en exponering är föremål för förfinansierat kreditriskskydd får det tillämpliga exponeringsvärdet för denna post ändras i enlighet med kapitel 4.

Artikel 112

Exponeringsklasser

Varje exponering ska hänföras till någon av följande exponeringsklasser:

- a) Exponeringar mot nationella regeringar eller centralbanker.
- b) Exponeringar mot delstatliga eller lokala självstyrelseorgan och myndigheter.
- c) Exponeringar mot offentliga organ.
- d) Exponeringar mot multilaterala utvecklingsbanker.
- e) Exponeringar mot internationella organisationer.
- f) Exponeringar mot institut.
- g) Exponeringar mot företag.
- h) Exponeringar mot hushåll.
- i) Exponeringar säkrade genom panträtt i fastigheter.
- j) Fallerande exponeringar.

- k) Exponeringar som är förenade med särskilt hög risk.
- l) Exponeringar i form av säkerställda obligationer.
- m) Poster som avser positioner i värdepapperisering.
- n) Exponeringar mot institut och företag med ett kortfristigt kreditbetyg.
- o) Exponeringar i form av andelar eller aktier i företag för kollektiva investeringar (fond).
- p) Aktieexponeringar.
- q) Övriga poster.

Artikel 113

Beräkning av riskvägda exponeringsbelopp

1. För att beräkna riskvägda exponeringsbelopp ska riskvikter tillämpas på alla exponeringar, undantaget de som räknats av från kapitalbasen, i enlighet med bestämmelserna i avsnitt 2. Tillämpning av riskvikter ska bygga på den exponeringsklass som exponeringen hänförs till och, i den omfattning som anges i avsnitt 2, dess kreditkvalitet. Kreditkvaliteten får fastställas genom hänvisning till kreditbedömningar gjorda av externa kreditvärderingsinstitut, eller kreditbedömningar gjorda av exportkreditorgan i enlighet med avsnitt 3.

2. Vid riskvägning enligt punkt 1 ska exponeringsvärdet multipliceras med den riskvikt som anges i, eller som fastställs enligt, avsnitt 2.

3. Om en exponering är föremål för kreditriskskydd får den tillämpliga riskvikten för denna post ändras i enlighet med kapitel 4.

4. Riskvägda exponeringsbelopp för positioner i värdepapperisering ska beräknas i enlighet med kapitel 5.

5. Exponeringar för vilka det inte finns någon beräkning i avsnitt 2 ska åsättas en riskvikt på 100 %.

6. Med undantag för exponeringar som ger upphov till kärnprimärkapital, övrigt primärkapital för kapitaltäckningsändamål eller supplementärkapital, får ett institut, efter förhandsgodkännande från de behöriga myndigheterna, besluta att inte tillämpa kraven i punkt 1 i denna artikel på institutets exponeringar mot en motpart som är dess moderföretag, dotterföretag, syskonföretag eller företag som står i ett sådant samband som avses i artikel 12.1 i direktiv 83/349/EEG. De behö-

riga myndigheterna får bevilja godkännande om följande villkor är uppfyllda:

- a) Motparten är ett institut, ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag, ett finansiellt institut, ett kapitalförvaltningsbolag eller ett företag som tillhandahåller anknutna tjänster och omfattas av tillfredsställande tillsynskrav.
- b) Motparten ingår utan förbehåll i samma konsolidering som institutet.
- c) Samma processer för riskbedömning, riskmätning och kontroll gäller för motparten som för institutet.
- d) Motparten är etablerad i samma medlemsstat som institutet.
- e) Det finns inga rådande eller förutsedda väsentliga praktiska eller rättsliga hinder för att motparten snabbt ska kunna överföra medel ur kapitalbasen eller återbetala skulder till institutet.

Om institutet i enlighet med denna punkt får tillstånd att inte tillämpa kraven i punkt 1, får det åsätta en riskvikt på 0 %.

7. Med undantag för exponeringar som ger upphov till kärnprimärkapital, övrigt primärkapital för kapitaltäckningsändamål eller supplementärkapital, får ett institut, efter förhandsstillstånd från de behöriga myndigheterna, besluta att inte tillämpa kraven i punkt 1 i denna artikel på motparter med vilka institutet har ingått ett avtalsgrundat eller lagstadgat institutionellt skyddssystem som skyddar dessa institut och särskilt säkerställer deras likviditet och solvens för att vid behov undvika konkurs. De behöriga myndigheterna får bevilja godkännande om följande villkor är uppfyllda:

- a) De krav som anges i punkt 6 a, d och e är uppfyllda.
- b) Ordningen är sådan att det institutionella skyddssystemet från lätt tillgängliga medel kan ge det stöd som krävs enligt dess åtagande.
- c) Det institutionella skyddssystemet förfogar över lämpliga och enhetligt fastställda system för övervakning och klassificering av risker, som ger en fullständig översikt över risksituationen för samtliga enskilda medlemmar och för det institutionella skyddssystemet som helhet, och motsvarande möjligheter till inflytande. Dessa system ska på lämpligt sätt följa exponeringar som faller i enlighet med artikel 178.1.

- d) I det institutionella skyddssystemet genomförs egna riskbedömningar vars resultat vidarebefordras till de enskilda medlemmarna.
- e) Det institutionella skyddssystemet ska en gång per år upprätta och offentliggöra en konsoliderad rapport som omfattar en balansräkning, en vinst- och förlustredovisning, en lägesrapport och en riskrapport för det institutionella skyddssystemet som helhet, eller en rapport som omfattar en aggregerad balansräkning, en aggregerad vinst- och förlustredovisning, en lägesrapport och en riskrapport för det institutionella skyddssystemet som helhet.
- f) Medlemmarna i det institutionella skyddssystemet är skyldiga att minst 24 månader i förväg anmäla om de önskar lämna det institutionella skyddssystemet.
- g) Flerfaldig användning av sådana delar som är godtagbara för beräkning av kapitalbasen (nedan kallat dubbel användning) liksom varje otillbörligt skapande av kapitalbas mellan medlemmarna av det institutionella skyddssystemet ska elimineras.
- h) Det institutionella skyddssystemet ska grundas på medlemskap av många kreditinstitut med en i huvudsak homogen affärsprofil.
- i) De relevanta behöriga myndigheterna ska med jämna mellanrum godkänna och övervaka att de system som avses i leden c och d är tillräckliga.

Om institutet i enlighet med denna punkt beslutar att inte tillämpa kraven i punkt 1, får det åsätta en riskvikt på 0 %.

Avsnitt 2

Riskvikter

Artikel 114

Exponeringar mot nationella regeringar eller centralbanker

1. Exponeringar mot nationella regeringar och centralbanker ska åsättas en riskvikt på 100 % om inte punkterna 2–7 tillämpas.
2. Exponeringar mot nationella regeringar och centralbanker för vilka det finns en kreditvärdering från ett utsett kreditvärderingsinstitut ska åsättas en riskvikt enligt tabell 1 som motsvarar kreditvärderingen från det externa kreditvärderingsinstitutet i enlighet med artikel 136.

Tabell 1

Kreditkvalitetssteg	1	2	3	4	5	6
Riskvikt	0 %	20 %	50 %	100 %	100 %	150 %

3. Exponeringar mot ECB ska åsättas riskvikten 0 %.
4. Exponeringar mot medlemsstaters nationella regeringar och centralbanker som är uttryckta och finansierade i den nationella regeringens och centralbankens nationella valuta ska åsättas riskvikten 0 %.
5. Till och med den 31 december 2017 ska samma riskvikt åsättas sådana exponeringar mot medlemsstaters nationella regeringar eller centralbanker vilka uttrycks och finansieras i en medlemsstats nationella valuta som skulle tillämpas på sådana exponeringar som uttrycks och finansieras i den egna nationella valutan.
6. För exponeringar som anges i punkt 5 gäller följande:
- a) År 2018 ska de beräknade riskvägda exponeringsbeloppen vara 20 % av den riskvikt som åsatts dessa exponeringar i enlighet med artikel 114.2.
- b) År 2019 ska de beräknade riskvägda exponeringsbeloppen vara 50 % av den riskvikt som åsatts dessa exponeringar i enlighet med artikel 114.2.
- c) Från och med 2020 ska de beräknade riskvägda exponeringsbeloppen vara 100 % av den riskvikt som åsatts dessa exponeringar i enlighet med artikel 114.2.

7. Om de behöriga myndigheterna i ett tredjeland, som tillämpar tillsyns- och regleringssystem som minst motsvarar de system som tillämpas i unionen, åsätter en riskvikt som är lägre än den som anges i punkterna 1–2 för exponeringar mot den egna nationella regeringen eller centralbanken som är uttryckta och finansierade i den nationella valutan får institutet ge sådana exponeringar samma riskvikt.

Vid tillämpning av denna punkt får kommissionen, genom genomförandeakter och efter det granskningsförfarande som avses i artikel 464.2, anta ett beslut om huruvida ett tredjeland tillämpar tillsyns- och regleringssystem som minst motsvarar de system som tillämpas i unionen. Utan ett sådant beslut får institutet, till den 1 januari 2015, fortsätta att tillämpa den metod som anges i denna punkt för exponeringar mot den nationella regeringen eller centralbanken i tredjelandet, om de relevanta behöriga myndigheterna före den 1 januari 2014 har bedömt att detta tredjeland är lämpligt för denna metod.

Artikel 115

Exponeringar mot delstatliga eller lokala självstyrelseorgan och myndigheter

1. Exponeringar mot delstatliga eller lokala självstyrelseorgan och myndigheter ska riskviktas som exponeringar mot institut om de inte behandlas som exponeringar mot nationella regeringar enligt punkterna 2 eller 4 eller åsätts en riskvikt i enlighet med punkt 5. Den förmånsbehandling för kortfristiga exponeringar som anges i artiklarna 119.2 och 120.2 ska inte tillämpas.

2. Exponeringar mot delstatliga eller lokala självstyrelseorgan och myndigheter ska behandlas på samma sätt som exponeringar mot den nationella regeringen inom vars territorium de är belägna om det inte föreligger någon skillnad i risk mellan dessa exponeringar på grund av de delstatliga eller lokala självstyrelseorganens eller myndigheternas särskilda beskattningsrätt, och förekomsten av särskilda institutionella ordningar som minskar risken för fallissemang.

EBA ska upprätthålla en offentligt tillgänglig databas över alla delstatliga och lokala myndigheter självstyrelseorgan inom unionen som de berörda behöriga myndigheterna behandlar som exponeringar mot de nationella regeringarna.

3. Exponeringar mot kyrkor eller religiösa samfund som har inrättats som juridiska personer enligt offentlig lagstiftning och som har laglig rätt att uppbära skatt ska behandlas som exponeringar mot delstatliga och lokala självstyrelseorgan och myndigheter. I detta fall ska punkt 2 ska inte tillämpas, och vid tillämpning av artikel 150.1 a ska tillåtelse att tillämpa schablonmetoden inte uteslutas.

4. Om behöriga myndigheter i tredjeland, som enligt sin nationella rättsordning tillämpar tillsyns- och regleringssystem som minst motsvarar de system som tillämpas i unionen, behandlar exponeringar mot delstatliga eller lokala självstyrelseorgan eller myndigheter på samma sätt som exponeringar mot den egna nationella regeringen, och det inte föreligger någon skillnad i risk mellan dessa exponeringar på grund av de delstatliga eller lokala självstyrelseorganens eller myndigheternas särskilda beskattningsrätt och förekomsten av särskilda institutionella ordningar som minskar risken för fallissemang, får instituten åsätta samma riskvikt för exponeringar mot sådana delstatliga eller lokala självstyrelseorgan eller myndigheter.

Vid tillämpning av denna punkt får kommissionen, genom genomförandeakter och efter det granskningsförfarande som avses i artikel 464.2, anta ett beslut om huruvida ett tredjeland tillämpar tillsyns- och regleringssystem som minst motsvarar de system som tillämpas i unionen. Utan ett sådant beslut får instituten, till den 1 januari 2015, fortsätta att tillämpa den

metod för tredjelandet som anges i denna punkt om de relevanta behöriga myndigheterna före den 1 januari 2014 har bedömt att detta tredjeland är lämpligt för denna metod.

5. Exponeringar mot delstatliga eller lokala självstyrelseorgan eller myndigheter i medlemsstaterna som inte avses i punkterna 2–4 och som är uttryckta och finansierade i den nationella valutan ska åsättas en riskvikt på 20 %.

Artikel 116

Exponeringar mot offentliga organ

1. Exponeringar mot offentliga organ för vilka det inte finns en kreditvärdering från ett utsett kreditvärderingsinstitut ska åsättas en riskvikt i enlighet med det kreditkvalitetssteg som exponeringar mot den nationella regeringen i den jurisdiktion som det offentliga organet tillhör åsätts enligt tabell 2 nedan:

Tabell 2

Kreditkvalitetssteg för nationell regering	1	2	3	4	5	6
Riskvikt	20 %	50 %	100 %	100 %	100 %	150 %

För exponeringar mot offentliga organ som är etablerade i stater utan kreditvärdering för den nationella regeringen ska riskvikten vara 100 %.

2. Exponeringar mot offentliga organ för vilka det finns en kreditvärdering från ett utsett kreditvärderingsinstitut ska behandlas i enlighet med artikel 120. Den förmånsbehandling för kortfristiga exponeringar som anges i artiklarna 119.2 och 120.2 ska inte tillämpas på dessa organ.

3. Exponeringar mot offentliga organ med en ursprunglig löptid på högst tre månader ska åsättas riskvikten 20 %.

4. Under exceptionella omständigheter får exponeringar mot offentliga organ behandlas på samma sätt som exponeringar mot den nationella regeringen, delstatliga eller lokala självstyrelseorgan eller myndigheter inom vars jurisdiktion de är belägna, om det enligt de behöriga myndigheterna i den berörda jurisdiktionen inte föreligger någon skillnad i risk mellan dessa exponeringar på grund av att det finns en lämplig garanti från den nationella regeringen eller det delstatliga eller lokala självstyrelseorganet eller myndigheten.

5. Om de behöriga myndigheterna inom ett tredjelands jurisdiktion, som tillämpar tillsyns- och regleringssystem som minst motsvarar de system som tillämpas i unionen, behandlar exponeringar mot offentliga organ i enlighet med punkt 1 eller 2, får instituten ge exponeringar mot sådana offentliga organ samma riskvikt. I annat fall ska instituten tillämpa en riskvikt på 100 %.

Vid tillämpning av denna punkt får kommissionen, genom genomförandeakter och efter det granskningsförfarande som avses i artikel 464.2, anta ett beslut om huruvida ett tredjeland tillämpar tillsyns- och regleringssystem som minst motsvarar de system som tillämpas i unionen. Utan ett sådant beslut får instituten, till den 1 januari 2015, fortsätta att tillämpa den metod för tredjelandet som anges i denna punkt om de relevanta behöriga myndigheterna före den 1 januari 2014 har bedömt att detta tredjeland är lämpligt för denna metod.

Artikel 117

Exponeringar mot multilaterala utvecklingsbanker

1. Exponeringar mot multilaterala utvecklingsbanker som inte ingår i punkt 2 ska behandlas som exponeringar mot institut. Den förmånsbehandling för kortfristiga exponeringar som anges i artiklarna 119.2, 120.2 och 121.3 ska inte tillämpas.

Inter-American Investment Corporation, Svartahavsområdets handels- och utvecklingsbank, Centralamerikanska banken för ekonomisk integration och den latinamerikanska utvecklingsbanken CAF ska betraktas som multilaterala utvecklingsbanker.

2. Exponeringar mot följande multilaterala utvecklingsbanker ska åsättas riskvikten 0 %.

- a) Internationella banken för återuppbyggnad och utveckling (Världsbanken).
- b) Internationella finansieringsbolaget (IFC).
- c) Interamerikanska utvecklingsbanken.
- d) Asiatiska utvecklingsbanken.
- e) Afrikanska utvecklingsbanken.
- f) Europarådets utvecklingsbank.
- g) Nordiska investeringsbanken.
- h) Karibiska utvecklingsbanken.
- i) Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling.
- j) Europeiska investeringsbanken.
- k) Europeiska investeringsfonden.
- l) Organisationen för multilaterala investeringsgarantier.

m) Internationella finansieringsfaciliteten för immunisering.

n) Muslimska utvecklingsbanken.

3. Den andel av kapitalet i Europeiska investeringsfonden som tecknats men inte betalats ska åsättas riskvikten 20 %.

Artikel 118

Exponeringar mot internationella organisationer

Exponeringar mot följande internationella organisationer ska åsättas riskvikten 0 %:

- a) Unionen.
- b) Internationella valutafonden.
- c) Banken för internationell betalningsutjämning (BIS).
- d) Europeiska finansiella stabiliseringsfaciliteten.
- e) Europeiska stabilitetsmekanismen.
- f) Ett internationellt finansiellt institut som etablerats av två eller fler medlemsstater, med syfte att få fram finansiering och tillhandahålla finansiellt stöd till medlemmar som drabbas eller hotas av allvarliga finansiella problem.

Artikel 119

Exponeringar mot institut

1. Exponeringar mot institut för vilka det finns en kreditvärdering från ett utsett kreditvärderingsinstitut ska åsättas en riskvikt i enlighet med artikel 120. Exponeringar mot institut för vilka det inte finns någon kreditvärdering från ett utsett kreditvärderingsinstitut ska åsättas en riskvikt i enlighet med artikel 121.

2. Exponeringar mot institut med en återstående löptid på högst tre månader som är uttryckta och finansierade i låntagarens nationella valuta ska åsättas en riskvikt som är ett steg mindre förmånlig än den förmånliga riskvikt som enligt artikel 114.4–114.7 ges till exponeringar mot den nationella regeringen i den jurisdiktion institutet tillhör.

3. Inga exponeringar med en återstående löptid på högst tre månader som är uttryckta och finansierade i låntagarens nationella valuta ska ges en lägre riskvikt än 20 %.

4. Exponering mot ett institut i form av minimireserver som institutet måste inneha enligt ECB eller en medlemsstats centralbank, får åsättas samma riskvikt som exponeringar mot vederbörande medlemsstats centralbank förutsatt att

- a) reserverna innehas i enlighet med Europeiska centralbankens förordning (EG) nr 1745/2003 av den 12 september 2003 om tillämpningen av minimireserver (kassakrav) ⁽¹⁾ eller i enlighet med nationella krav som i alla viktigare hänseenden är likvärdiga med den förordningen,
- b) vid konkurs eller insolvens för det institut där reserverna förvaras, reserverna till fullo återbetalas i tid till institutet och inte disponeras för att reglera andra av institutets åtgärdanden.

5. Exponeringar mot finansiella institut som auktoriserats och övervakas av behöriga myndigheter och omfattas av tillsynskrav som i fråga om soliditet är jämförbara med dem som tillämpas för institut ska behandlas som exponeringar mot institut.

Artikel 120

Exponeringar mot kreditvärderade institut

1. Exponeringar mot institut med en återstående löptid på mer än tre månader, för vilka det finns en kreditvärdering från ett utsett kreditvärderingsinstitut, ska åsättas en riskvikt i enlighet med tabell 3 som motsvarar kreditvärderingen från det externa kreditvärderingsinstitutet i enlighet med artikel 136.

Tabell 3

Kreditkvalitetssteg	1	2	3	4	5	6
Riskvikt	20 %	50 %	50 %	100 %	100 %	150 %

2. Exponeringar mot ett institut med en återstående löptid på upp till tre månader, för vilka det finns en kreditvärdering från ett utsett kreditvärderingsinstitut, ska åsättas en riskvikt i enlighet med tabell 4 som motsvarar kreditvärderingen från det externa kreditvärderingsinstitutet i enlighet med artikel 136.

Tabell 4

Kreditkvalitetssteg	1	2	3	4	5	6
Riskvikt	20 %	20 %	20 %	50 %	50 %	150 %

3. Sambandet mellan behandlingen av kortfristiga kreditvärderingar enligt artikel 131 och den allmänna förmånsbehandling för kortfristiga exponeringar som anges i punkt 2 ska vara som följer:

a) Om det inte finns någon kortfristig värdering av exponeringen ska den allmänna förmånsbehandlingen för kortfristiga exponeringar som anges i punkt 2 tillämpas på alla exponeringar mot institut med upp till tre månaders återstående löptid.

b) Om det finns en kortfristig värdering och den värderingen leder till tillämpning av en mer förmånlig eller identisk riskvikt än den allmänna förmånsbehandlingen för kortfristiga exponeringar, som anges i punkt 2, ska den kortfristiga värderingen endast användas för den specifika exponeringen. Övriga kortfristiga exponeringar ska följa den allmänna förmånsbehandling för kortfristiga exponeringar som anges i punkt 2.

c) Om det finns en kortfristig värdering och den värderingen leder till en mindre förmånlig riskvikt än den allmänna förmånsbehandlingen för kortfristiga exponeringar som anges i punkt 2, ska inte den allmänna förmånsbehandlingen för kortfristiga exponeringar tillämpas och alla kortfristiga fordringar som inte är kreditvärderade ska åsättas samma riskvikt som den som tillämpas genom den specifika kortfristiga värderingen.

Artikel 121

Exponeringar mot institut utan kreditvärdering

1. Exponeringar mot institut för vilka det inte finns en kreditvärdering från ett utsett kreditvärderingsinstitut ska åsättas en riskvikt i enlighet med de kreditkvalitetssteg som exponeringar mot den nationella regeringen i den jurisdiktion institutet tillhör åsätts i enlighet med tabell 5:

Tabell 5

Kreditkvalitetssteg för nationell regering	1	2	3	4	5	6
Riskvikt för exponering	20 %	50 %	100 %	100 %	100 %	150 %

2. För exponeringar mot institut utan kreditvärdering som är etablerade i stater där den nationella regeringen inte är kreditvärderad ska riskvikten vara 100 %.

3. För exponeringar mot institut utan kreditvärdering med en ursprunglig effektiv löptid på högst tre månader ska riskvikten vara 20 %.

⁽¹⁾ EUT L 250, 2.10.2003, s. 10.

4. Trots vad som sägs i punkterna 2 och 3 om handelsfinansieringsexponeringar – som avses i artikel 162.3 andra stycket led b – mot institut utan kreditvärdering, ska riskvikten vara 50 % och när den återstående löptiden för dessa handelsfinansieringsexponeringar mot institut utan kreditvärdering är tre månader eller mindre ska riskvikten vara 20 %.

Artikel 122

Exponeringar mot företag

1. Exponeringar för vilka det finns en kreditvärdering från ett utsett kreditvärderingsinstitut ska åsättas en riskvikt i enlighet med tabell 6 som motsvarar kreditvärderingen från det externa kreditvärderingsinstitutet i enlighet med artikel 136.

Tabell 6

Kreditkvalitetssteg	1	2	3	4	5	6
Riskvikt	20 %	50 %	100 %	100 %	150 %	150 %

2. Exponeringar för vilka ingen sådan kreditvärdering finns tillgänglig ska åsättas riskvikten 100 % eller riskvikten för exponeringar mot den egna nationella regeringen i den jurisdiktion företaget tillhör, varvid det högsta värdet ska ges.

Artikel 123

Hushållsexponeringar

Exponeringar som uppfyller följande kriterier ska åsättas riskvikten 75 %.

- Exponeringen ska gälla antingen fysisk person/fysiska personer eller ett litet eller medelstort företag.
- Exponeringen ska omfatta ett betydande antal exponeringar med liknande egenskaper, så att riskerna i samband med sådan utlåning minskas väsentligt.
- Det totala skuldbeloppet till institutet och moder- och systerföretag, inklusive eventuella fallerande exponeringar, för den kund eller grupp av kunder med inbördes anknytning som är gäldenärer, men exklusive exponeringar som är fullt ut säkrade genom panträtt i bostadsfastigheter som har hänförs till den exponeringsklass som avses i artikel 112 i, får inte enligt institutets kännedom överstiga 1 miljon EUR. Institutet ska vidta rimliga åtgärder för att fastställa detta.

Värdepapper får inte hänföras till klassen hushållsexponeringar.

Exponeringar som inte uppfyller de kriterier som avses i första stycket a-c ska inte hänföras till klassen hushållsexponeringar.

Nuvärdet av minimileasingbetalningar från hushåll får hänföras till klassen hushållsexponeringar.

Artikel 124

Exponeringar säkrade genom panträtt i fast egendom

1. En exponering eller någon del av en exponering som är fullt ut säkrad genom panträtt i fast egendom ska åsättas riskvikten 100 % om villkoren i artiklarna 125 och 126 inte är uppfyllda, förutom för den del av exponeringen som hänförs till en annan exponeringsklass. Den del av exponeringen som överstiger fastighetens pantvärde ska åsättas den riskvikt som är tillämplig på den berörda motpartens exponeringar utan säkerhet.

Den del av exponeringen som behandlas som fullt ut säkrad av fast egendom ska inte vara högre än det in-tecknade beloppet av marknadsvärdet eller, i de medlemsstater som har infört strikta kriterier för beräkning av pantlånsvärdet genom lagar eller andra föreskrifter, pantlånsvärdet för den aktuella fastigheten.

2. På grundval av de uppgifter som samlas in enligt artikel 101 och eventuella andra relevanta indikatorer, ska de behöriga myndigheterna regelbundet, dock minst en gång per år, göra en bedömning av om riskvikten på 35 % för exponeringar som är säkrade genom panträtt i bostadsfastigheter enligt artikel 125 och riskvikten på 50 % för exponeringar säkrade genom kommersiella fastigheter enligt artikel 126 inom deras territorium är korrekt baserade på

- erfarenheterna av förluster avseende exponeringar som är säkrade genom fast egendom,
- den framtida utvecklingen på marknaden för fast egendom.

De behöriga myndigheterna kan i lämpliga fall åsätta en högre riskvikt eller striktare kriterier än de som fastställs i artiklarna 125.2 och 126.2, grundat på bedömningar av den finansiella stabiliteten.

För exponeringar som är säkrade genom panträtt i bostadsfastigheter ska den behöriga myndigheten åsätta en riskvikt med en procentsats från 35 % till och med 150 %.

För exponeringar som är säkrade genom kommersiella fastigheter ska den behöriga myndigheten åsätta en riskvikt med en procentsats från 50 % till och med 150 %.

Inom dessa intervall ska den högre riskvikten åsättas på grundval av erfarenheter av förluster och med hänsyn till förväntad marknadsutveckling och överväganden om finansiell stabilitet. När det av bedömningen framgår att riskvikterna enligt artiklarna 125.2 och 126.2 inte återspeglar de faktiska riskerna i förhållande till ett eller flera fastighetssegment för sådana exponeringar som är fullt ut säkrade genom panträtt i bostadsfastigheter eller i kommersiella fastigheter som är belägna i en eller flera delar av territoriet ska de behöriga myndigheterna för dessa fastighetssegment av exponeringar åsätta en högre riskvikt som motsvarar de faktiska riskerna.

De behöriga myndigheterna ska samråda med EBA om justeringar av de tillämpade riskvikterna och kriterierna, som kommer att beräknas i enlighet med kriterierna i denna punkt i överensstämmelse med vad som specificeras i de tekniska standarder för tillsyn som avses i punkt 4 i denna artikel. EBA ska offentliggöra de riskvikter och kriterier som de behöriga myndigheterna fastställer för de exponeringar som avses i artiklarna 125, 126 och 199.

3. När de behöriga myndigheterna åsätter en högre riskvikt eller striktare kriterier, ska instituten få en övergångsperiod på 6 månader för att tillämpa de nya riskvikterna.

4. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera

- a) de strikta kriterier för beräkning av pantlånevärdet som avses i punkt 1,
- b) de villkor som avses i punkt 2 och som de behöriga myndigheterna ska ta hänsyn till när de åsätter högre riskvikter, i synnerhet begreppet "bedömningar av den finansiella stabiliteten".

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 31 december 2014.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10-14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

5. Institutet i en medlemsstat ska tillämpa de riskvikter och kriterier som har fastställts av de behöriga myndigheterna i en annan medlemsstat avseende exponeringar som säkrats genom panträtt i kommersiella fastigheter och bostadsfastigheter som är belägna i den medlemsstaten.

Artikel 125

Exponeringar som är fullt ut säkrade genom panträtt i bostadsfastighet

1. Om de behöriga myndigheterna inte beslutat annat i enlighet med artikel 124.2 ska exponeringar som är fullt ut säkrade genom panträtt i bostadsfastighet behandlas på följande sätt:

- a) Exponeringar eller någon del av en exponering som är fullt ut säkrad genom panträtt i bostadsfastighet, som är eller ska bli bebodd eller uthyrd av ägaren eller den verkliga ägaren när det gäller privata investeringsföretag, ska åsättas riskvikten 35 %.
- b) Exponeringar mot en hyresgäst som avser transaktioner med fastighetsleasing i fråga om bostadsfastighet där institutet är uthyraren och hyresgästen har rätt att köpa, ska åsättas riskvikten 35 % förutsatt att institutets exponering är fullt ut säkrad genom ägande av fastigheten.

2. Institutet ska betrakta en exponering eller en del av en exponering som fullt ut säkrad i den mening som avses i punkt 1 endast om följande villkor är uppfyllda:

- a) Egendomens värde ska inte i väsentlig grad påverkas av låntagarens kreditkvalitet. Institutet får underlåta att fastställa hur väsentlig påverkan är i situationer där rent makroekonomiska faktorer påverkar både egendomens värde och låntagarens utförande av sina förpliktelser.
- b) Låntagarens risk ska inte i väsentlig grad påverkas av den underliggande fastighetens eller det underliggande projektets resultat, utan av låntagarens underliggande förmåga att återbetala skulden från andra källor och återbetalningen av krediten ska därför inte i väsentlig grad vara beroende av betalningsflöden som härrör från den underliggande fastighet som ställts som säkerhet. För dessa andra källor ska institutet fastställa maximala lån/inkomstkvoter som en del av sin utlåningspolicy och införskaffa lämpliga intyg om tillräcklig inkomst vid beviljande av lån.
- c) Kraven i artikel 208 och värderingsreglerna i artikel 229.1 är uppfyllda.
- d) Om inte annat fastställs i artikel 124.2, den del av lånet som åsatts riskvikten 35 % överstiger inte 80 % av fastighetens marknadsvärde, eller 80 % av pantlånevärdet för fastigheten i de medlemsstater som har infört strikta kriterier för bedömning av pantlånevärdet genom lagar eller andra föreskrifter.

3. Institutet får göra undantag från punkt 2 b för exponeringar som är fullt ut säkrade genom panträtt i bostadsfastigheter som är belägna inom en medlemsstats territorium, om den behöriga myndigheten i den medlemsstaten har visat belägg för att en välutvecklad och sedan länge etablerad marknad för bostadsfastigheter finns inom detta territorium med förlustnivåer som inte överstiger följande gränsvärden:

- a) Förluster från utlåning med säkerhet i form av bostadsfastigheter upp till 80 % av marknadsvärdet eller 80 % av pantlånevärdet om inte annat beslutats enligt artikel 124.2, överstiger inte 0,3 % av utestående lån där säkerhet ställts genom bostadsfastigheter under ett givet år.
- b) De totala förlusterna från utlåning där säkerhet ställts genom bostadsfastigheter överstiger inte 0,5 % av de utestående lånen där säkerhet ställts genom bostadsfastigheter under ett givet år.

4. Om något av gränsvärdena i punkt 3 inte uppfylls ett visst år ska rätten att använda punkt 3 upphöra och villkoret i punkt 2 b ska tillämpas till dess villkoren i punkt 3 åter är uppfyllda ett påföljande år.

Artikel 126

Exponeringar som fullt ut är säkrade genom panträtt i kommersiella fastigheter

1. Om de behöriga myndigheterna inte beslutat annat i enlighet med artikel 124.2 ska exponeringar som är fullt ut säkrade genom panträtt i kommersiella fastigheter behandlas som följer:

- a) Exponeringar eller någon del av en exponering som är fullt ut säkrad genom panträtter i kontorsfastigheter eller andra kommersiella fastigheter får åsättas riskvikten 50 %.
- b) Exponeringar som avser transaktioner med fastighetsleasing av kontorsfastigheter eller andra kommersiella fastigheter där institutet är uthyraren och hyresgästen har rätt att köpa får ges riskvikten 50 % förutsatt att institutets exponering är fullt ut säkrad genom ägande av fastigheten.

2. Institutet ska betrakta en exponering eller en del av en exponering som fullt ut säkrad i den mening som avses i punkt 1 endast om följande villkor är uppfyllda:

a) Egendomens värde ska inte i väsentlig grad påverkas av låntagarens kreditkvalitet. Institutet får underlåta att fastställa hur väsentlig påverkan är i situationer där rent makroekonomiska faktorer påverkar både egendomens värde och låntagarens utförande av sina förpliktelser.

b) Låntagarens risk ska inte i väsentlig grad påverkas av den underliggande fastighetens eller det underliggande projektets resultat, utan av låntagarens underliggande förmåga att återbetala skulden från andra källor och återbetalningen av krediten beror därför inte i väsentlig grad av betalningsflöden som härrör från den underliggande fastighet som ställts som säkerhet.

c) Kraven i artikel 208 och värderingsreglerna i artikel 229.1 är uppfyllda.

d) Om inte annat fastställts i artikel 124.2 ska 50 % riskvikt åsättas den del av lånet som inte överstiger 50 % av fastighetens marknadsvärde eller 60 % av pantlånevärdet, om inte annat fastställts i artikel 124.2 i de medlemsstater som har infört strikta kriterier för bedömning av pantlånevärdet genom lagar eller andra föreskrifter.

3. Institutet får göra undantag från punkt 2 b för exponeringar som är fullt ut säkrade genom panträtt i kommersiella fastigheter som är belägna inom en medlemsstats territorium, om den behöriga myndigheten i den medlemsstaten har kunnat visa att en välutvecklad och sedan länge etablerad marknad för kommersiella fastigheter finns inom detta territorium med förlustnivåer som inte överstiger följande gränsvärden:

a) Förluster från utlåning där säkerhet ställts genom kommersiella fastigheter upp till 50 % av marknadsvärdet eller 60 % av pantlånevärdet, om inte annat beslutats enligt artikel 124.2 överstiger inte 0,3 % av utestående lån där säkerhet ställts genom kommersiella fastigheter.

b) De totala förlusterna från utlåning där säkerhet ställts genom kommersiella fastigheter överskrider inte 0,5 % av utestående lån där säkerhet ställts genom kommersiella fastigheter.

4. Om något av gränsvärdena i punkt 3 inte uppfylls ett visst år ska rätten att använda punkt 3 upphöra och villkoret i punkt 2 b ska tillämpas till dess villkoren i punkt 3 åter är uppfyllda ett påföljande år.

Artikel 127

Fallerande exponeringar

1. Den osäkrade andelen av en post där gäldenären har fallerat i enlighet med artikel 178 eller, vid hushållsexponeringar, den osäkrade delen av en kreditfacilitet som har fallerat i enlighet med artikel 178, ska åsättas riskvikten

- a) 150 %, om specifika kreditriskjusteringar understiger 20 % av den del av exponeringen som är utan säkerhet om dessa specifika kreditriskjusteringar inte tillämpades,
- b) 100 %, om specifika kreditriskjusteringar inte understiger 20 % av den del av exponeringen som är utan säkerhet om dessa specifika kreditriskjusteringar inte tillämpades.

2. För fastställande av den säkrade andelen av den förfallna posten ska sådana säkerheter och garantier beaktas som är godkända för kreditriskreducerande ändamål enligt kapitel 4.

3. Det exponeringsvärde som återstår efter specifika kreditriskjusteringar av exponeringar som fullt ut är säkrade genom panträtt i bostadsfastigheter i enlighet med artikel 125 ska åsättas riskvikten 100 % om fallissemang i enlighet med artikel 178 har inträffat.

4. Det exponeringsvärde som återstår efter specifika kreditriskjusteringar av exponeringar som fullt ut är säkrade genom panträtt i kommersiella fastigheter i enlighet med artikel 126 ska åsättas riskvikten 100 % om fallissemang i enlighet med artikel 178 har inträffat.

Artikel 128

Poster förknippade med särskilt hög risk

1. Instituterna ska åsätta 150 % riskvikt för exponeringar med särskilt hög risk, även exponeringar i form av aktier eller andelar i fonder, när så är lämpligt.

2. Exponeringar med särskilt hög risk ska omfatta följande exponeringar:

- a) Investeringar i riskkapitalföretag.
- b) Investeringar i alternativa investeringsfonder enligt artikel 4.1 a i direktiv 2011/61/EU, utom sådana där fondens mandat inte ger utrymme för en lägre bruttosoliditet än den som krävs enligt artikel 51.3 i direktiv 2009/65/EG.
- c) Investeringar i riskkapital.
- d) Spekulativ finansiering av fast egendom.

3. Vid bedömning av om andra exponeringar än de som tas upp i punkt 2 är förknippade med särskilt höga risker ska instituterna ta hänsyn till följande egenskaper:

- a) Det finns en hög risk för förlust på grund av fallissemang från gäldenärens sida.
- b) Det är omöjligt att göra en adekvat bedömning av om exponeringen omfattas av led a.

EBA ska utfärda riktlinjer som specificerar vilka typer av exponeringar som är förknippade med särskilt hög risk och under vilka omständigheter.

Dessa riktlinjer ska antas i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 129

Exponeringar i form av säkerställda obligationer

1. För att vara kvalificerade för förmånsbehandling enligt punkterna 4 och 5 ska obligationer avse sådana obligationer som avses i artikel 52.4 i direktiv 2009/65/EG (säkerställda obligationer) som uppfyller kraven i punkt 7 och är säkrade genom någon av följande tillgångar:

- a) Exponeringar mot eller garanterade av nationella regeringar, ECBS-centralbanker, offentliga organ, regionala regeringar eller lokala myndigheter i unionen.
- b) Exponeringar mot eller garanterade av nationella regeringar i tredjeländer, centralbanker i tredjeländer, multilaterala utvecklingsbanker, internationella organisationer som uppfyller kraven för kreditkvalitetssteg 1 enligt detta kapitel, samt exponeringar mot eller garanterade av offentliga organ i tredjeländer, delstatliga eller lokala självstyrelseorgan eller myndigheter i tredjeländer som getts riskvikt som exponeringar mot institut eller nationella regeringar och centralbanker i enlighet med artikel 115.1, 115.2, 116.1, 116.2 eller 116.4 och som uppfyller kraven för kreditkvalitetssteg 1 enligt detta kapitel, samt exponeringar enligt detta led som minst uppfyller kraven för kreditkvalitetssteg 2 i enlighet med detta kapitel, förutsatt att de inte överstiger 20 % av det nominella beloppet för de emitterande institutens utestående säkerställda obligationer.
- c) Exponeringar mot institut som uppfyller kraven för kreditkvalitetssteg 1 enligt detta kapitel. Den totala exponeringen av detta slag får inte överstiga 15 % av det nominella beloppet för det emitterande institutets utestående säkerställda obligationer. Exponeringar mot institut i EU med en löptid av högst 100 dagar ska inte omfattas av kraven för steg 1, men dessa institut ska minst uppfylla kraven för kreditkvalitetssteg 2 i detta kapitel.

- d) Lån mot säkerhet i
- i) bostadsfastighet upp till det lägsta nominella beloppet av panträtterna kombinerade med eventuella panträtter med bättre rätt och 80 % av värdet av de in-tecknade fastigheterna, eller
 - ii) bättre rangordnade andelar utfärdade av franska Fonds Communs de Titrisation eller av likvärdiga organ för värdepapperisering som omfattas av lagstiftningen i en medlemsstat om värdepapperisering av exponeringar i bostadsfastigheter. Om sådana bättre rangordnade andelar används som säkerhet ska den särskilda offentliga tillsyn för att skydda obligationsinnehavare, som fastställs i artikel 52.4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG garantera att de underliggande tillgångarna för sådana andelar, ständigt under den tid som de ingår i de tillgångar som fungerar som säkerhetsmassa, till åtminstone 90 % består av panträtt i bostadsfastigheter tillsammans med eventuella panträtter med bättre rätt upp till det lägsta nominella belopp som förfaller enligt andelarna, det nominella beloppet av panträtterna och 80 % av värdet av de in-tecknade fastigheterna, att andelarna uppfyller kraven för kreditkvalitetssteg 1 enligt detta kapitel och att sådana andelar inte överskrider 10 % av det nominella beloppet av de utestående värdepappren.
- e) Bostadslån som fullt ut garanteras av en godtagbar tillhandahållare av kreditriskskydd enligt artikel 201 och som uppfyller kraven för minst kreditkvalitetssteg 2 enligt detta kapitel, då den andel av varje lån som används för att uppfylla kravet i denna punkt för att säkra den säkerställda obligationen inte utgör mer än 80 % av värdet på den motsvarande bostadsfastigheten i Frankrike, och då en lån/inkomstkvot motsvarar högst 33 % när lånet har beviljats. Det ska inte finnas någon panträtt i bostadsfastigheten när lånet beviljas, och för lån som beviljas från och med den 1 januari 2014 ska låntagaren genom avtal förbinda sig att inte ge sådana panträtter utan samtycke från det kreditinstitut som beviljade lånet. Lån/inkomstkvoten motsvarar den del av låntagarens bruttoinkomst som täcker återbetalningen av lånet, inklusive ränta. Tillhandahållaren av kreditriskskydd ska vara antingen ett finansiellt institut som auktoriserats och övervakas av behöriga myndigheter och omfattas av tillsynskrav som i fråga om soliditet är jämförbara med dem som tillämpas för institut, eller ett institut eller ett försäkringsföretag. Tillhandahållaren av kreditriskskydd ska inrätta en ömsesidig garantifond eller ett liknande skydd för försäkringsföretag för att absorbera kreditriskförluster, vars kalibrering ska ses över regelbundet av de behöriga myndigheterna. Såväl kreditinstitutet som tillhandahållaren av kreditriskskydd ska göra en bedömning av låntagarens kreditvärdighet.
- f) Lån mot säkerhet i
- i) kommersiella fastigheter upp till det lägsta nominella beloppet av panträtterna kombinerade med eventuella tidigare panträtter med bättre rätt och 60 % av värdet av de in-tecknade fastigheterna, eller
 - ii) bättre rangordnade andelar utfärdade av franska Fonds Communs de Titrisation eller av likvärdiga organ för värdepapperisering som omfattas av lagstiftningen i en medlemsstat om värdepapperisering av exponeringar i kommersiella fastigheter. Om sådana bättre rangordnade andelar används som säkerhet ska den särskilda offentliga tillsyn för att skydda obligationsinnehavare, som fastställs i artikel 52.4 i direktiv 2009/65/EG, garantera att de underliggande tillgångarna för sådana andelar, ständigt under den tid som de ingår i de tillgångar som fungerar som säkerhetsmassa, till åtminstone 90 % består av panträtt i kommersiella fastigheter tillsammans med eventuella panträtter med bättre rätt upp till det lägsta nominella belopp som förfaller enligt andelarna, det nominella beloppet av panträtterna och 60 % av värdet av de in-tecknade fastigheterna, att andelarna uppfyller kraven för kreditkvalitetssteg 1 enligt detta kapitel och att sådana andelar inte överskrider 10 % av det nominella beloppet av de utestående värdepappren.
- g) Lån mot säkerhet i fartyg (panträtt i fartyg) upp till högst skillnaden mellan 60 % av värdet av det in-tecknade fartyget och värdet på eventuella tidigare panträtter i fartyg.
- Vid tillämpningen av första stycket leden c, d ii och f ii ska exponeringar som uppstår på grund av överföring och förvaltning av gäldenärernas betalningar av, eller behållning efter likvidation för, lån mot säkerhet i bättre rangordnade andelar av in-tecknade fastigheter eller skuldebrev inte tas med i beräkningen av de gränser som avses i dessa led.
- De behöriga myndigheterna får, efter samråd med EBA, delvis avstå från att tillämpa första stycket led c och tillåta kreditkvalitetssteg 2 för upp till 10 % av den totala exponeringen för det nominella beloppet av det emitterande institutets utestående täckta obligationer, under förutsättning att man kan påvisa betydande potentiella koncentrationsproblem i de berörda medlemsstaterna på grund av att kravet för kreditkvalitetssteg 1 som avses i det leDET tillämpas.
2. De situationer som avses i punkt 1 a–f ska även innefatta säkerheter som av lagstiftningen begränsas till att uteslutande skydda obligationsinnehavare mot förluster.

3. När det gäller fast egendom som ställs som säkerhet för säkerställda obligationer ska instituten uppfylla kraven i artikel 208 och värderingsreglerna i artikel 229.1.

4. Säkerställda obligationer för vilka det finns en kreditvärdering från ett utsett kreditvärderingsinstitut ska åsättas en riskvikt i enlighet med tabell 6a som motsvarar kreditvärderingen från det externa kreditvärderingsinstitutet i enlighet med artikel 136.

Tabell 6a

Kreditkvalitetssteg	1	2	3	4	5	6
Riskvikt	10 %	20 %	20 %	50 %	50 %	100 %

5. Säkerställda obligationer för vilka det inte finns någon kreditvärdering från ett utsett kreditvärderingsinstitut ska åsättas en riskvikt på grundval av den riskvikt som åsatts icke efterställda exponeringar utan säkerhet mot det institut som givit ut dem. Följande samband mellan riskvikterna ska gälla:

- Om exponeringen mot institutet åsatts riskvikten 20 % ska den säkerställda obligationen åsättas riskvikten 10 %.
- Om exponeringen mot institutet åsatts riskvikten 50 % ska den säkerställda obligationen åsättas riskvikten 20 %.
- Om exponeringen mot institutet åsatts riskvikten 100 % ska den säkerställda obligationen åsättas riskvikten 50 %.
- Om exponeringen mot institutet åsatts riskvikten 150 % ska den säkerställda obligationen åsättas riskvikten 100 %.

6. Säkerställda obligationer som givits ut före den 31 december 2007 omfattas inte av kraven i punkterna 1 och 3. Den förmånsbehandling som anges i punkterna 4 och 5 kan tillämpas på dessa tills de löper ut.

7. Exponeringar i form av säkerställda obligationer är kvalificerade för förmånsbehandling, förutsatt att det institut som investerar i den säkerställda obligationen kan styrka för de behöriga myndigheterna att

- det får portföljinformation om åtminstone
 - värdet på de tillgångar som fungerar som säkerhetsmassa och utestående säkerställda obligationer,
 - den geografiska fördelningen och typen av säkerställda tillgångar, lånets storlek, ränta och valutarisker,
 - de säkerställda tillgångarnas och säkerställda obligationernas löptidsstruktur, och
 - procentandelen lån som är obetalda mer än 90 dagar efter förfallodagen,
- emittenten åtminstone varje halvår gör den information som avses i led a tillgänglig för institutet.

Artikel 130

Poster som utgör positioner i värdepapperisering

Riskvägda exponeringsbelopp för positioner i värdepapperisering ska fastställas enligt kapitel 5.

Artikel 131

Exponeringar mot institut och företag med kortfristig kreditvärdering

Exponeringar mot institut och mot företag för vilka det finns en kortfristig kreditvärdering från ett utsett kreditvärderingsinstitut ska åsättas en riskvikt i enlighet med tabell 7, som motsvarar kreditvärderingen från det externa kreditvärderingsinstitutet i enlighet med artikel 136.

Tabell 7

Kreditkvalitetssteg	1	2	3	4	5	6
Riskvikt	20 %	50 %	100 %	150 %	150 %	150 %

Artikel 132

Exponeringar i form av andelar eller aktier i fonder

1. Exponeringar i form av andelar eller aktier i företag för kollektiva investeringar (nedan kallade fonder) ska åsättas riskvikten 100 % om inte institutet använder kreditvärderingsmetoden i punkt 2, eller gör en genomgång enligt punkt 4, eller använder metoden för genomsnittlig riskvikt i punkt 5 om villkoren i punkt 3 är uppfyllda.

2. Exponeringar i form av andelar eller aktier i fonder för vilka det finns en kreditvärdering från ett utsett kreditvärderingsinstitut ska åsättas en riskvikt i enlighet med tabell 8 som motsvarar kreditvärderingen från det externa kreditvärderingsinstitutet i enlighet med artikel 136.

Tabell 8

Kreditkvalitetssteg	1	2	3	4	5	6
Riskvikt	20 %	50 %	100 %	100 %	150 %	150 %

3. Institutet får fastställa riskvikten för en fond i enlighet med punkterna 4 och 5, om följande kriterier är uppfyllda:

- Fonden förvaltas av ett företag som står under tillsyn i en medlemsstat eller, om det avser en fond i tredjeland, om följande villkor är uppfyllda:

- i) Fonden förvaltas av ett företag som omfattas av tillsyn som anses motsvara de krav som anges i unionsrätten.
- ii) Samarbetet mellan de behöriga myndigheterna är tillräckligt säkerställt.
- b) Fondens prospekt eller motsvarande dokument innefattar
- i) de tillgångskategorier som fonden har tillstånd att investera i
- ii) om investeringsbegränsningar tillämpas, gränsvärdena i fråga och metoderna för att beräkna dem.
- c) Fondens verksamhet ska rapporteras minst en gång per år för att möjliggöra bedömning av tillgångar och skulder, inkomster och verksamhet under rapporteringsperioden.

Vid tillämpning av led a får kommissionen, genom genomförandeakter och efter det granskningsförfarande som avses i artikel 464.2, anta ett beslut om huruvida ett tredjeland tillämpar tillsyns- och regleringssystem som minst motsvarar de system som tillämpas i unionen. Utan ett sådant beslut får instituten, till den 1 januari 2015, fortsätta att tillämpa den metod som anges i denna punkt med avseende på exponeringar i form av andelar eller aktier i fonder från ett tredjeland, om de relevanta behöriga myndigheterna före den 1 januari 2014 har bedömt att detta tredjeland är lämpligt för denna metod.

4. Om institutet känner till fondens underliggande exponeringar kan det gå igenom dessa underliggande exponeringar för att beräkna en genomsnittlig riskvikt för exponeringarna i form av andelar eller aktier i fonder med hjälp av de metoder som anges i detta kapitel. Om en underliggande exponering för fonden i sig själv är en exponering i form av andelar i en annan fond som uppfyller kriterierna i punkt 3, får institutet göra en genomgång av den andra fondens underliggande exponeringar.

5. Om institutet inte känner till fondens underliggande exponeringar, får det beräkna en genomsnittlig riskvikt för dess exponeringar i form av en andel eller aktie i fonden i enlighet med de metoder som beskrivs i detta kapitel, under antagandet att fonden först investerar i exponeringsklasserna med de högsta kapitalkraven till dess att den maximala gräns som företagets regler medger för denna kategori är uppnådd, och att det därefter fortsätter att i fallande ordning investera i de efterföljande exponeringsklasserna till dess att den maximala totala investeringsgränsen är nådd.

Instituten får förlita sig på följande tredje parter vid beräkning och rapportering av riskvikt för fonden, i enlighet med metoderna i punkterna 4 och 5:

- a) Fondens inlåningsinstitut eller fondens finansiella inlåningsinstitut förutsatt att fonden enbart investerar i värdepapper och deponerar alla värdepapper i detta inlåningsinstitut eller finansiella institut.
- b) Fondens förvaltningsbolag, om fondföretaget inte omfattas av led a och förutsatt att fondens förvaltningsbolag uppfyller kriterierna i punkt 3 a.

En extern revisor ska bekräfta att den beräkning som anges i första stycket är korrekt.

Artikel 133

Aktieexponeringar

1. Följande exponeringar ska klassificeras som aktieexponeringar:

- a) Icke-räntebärande exponeringar som medför en efterställd residualfordran på emittentens tillgångar eller intäkter.
- b) Räntebärande exponeringar och andra värdepapper, partnerskap, derivat eller andra instrument som till sin ekonomiska substans är likartade med de exponeringar som avses i led a.

2. Aktieexponeringar ska åsättas riskvikten 100 % om de inte måste dras av i enlighet med del två, åsättas riskvikten 250 % i enlighet med artikel 48.4, åsättas riskvikten 1 250 % i enlighet med artikel 89.3 eller behandlas som högriskposter i enlighet med artikel 128.

3. Investeringar i aktier eller andra instrument som kan räknas in i kapitalbasen utgivna av institut ska klassificeras som aktiefordringar, om de inte dras av från kapitalbasen eller åsätts riskvikten 250 % i enlighet med artikel 48.4 eller behandlas som högriskposter i enlighet med artikel 128.

Artikel 134

Övriga poster

1. Materiella anläggningstillgångar i den mening som avses i artikel 4.10 i direktiv 86/635/EEG ska åsättas riskvikten 100 %.

2. Förutbetalda kostnader och upplupna intäkter för vilka ett institut inte kan fastställa någon motpart enligt direktiv 86/635/EEG ska åsättas riskvikten 100 %.

3. Kontanta poster som håller på att uppbäras ska åsättas riskvikten 20 %. Kassabehållning och likvärdiga poster ska åsättas 0 % riskvikt.

4. Omyntat guld som förvaras i egna valv eller på tilldelad plats ska åsättas riskvikten 0 % i den utsträckning som institutet har förpliktelser i motsvarande form.

5. I fråga om avtal om försäljning och återköp och om rena terminsköp ska den riskvikt åsättas som hänför sig till tillgångarna i fråga och inte de som gäller för motparten.

6. Om ett institut ger kreditriskskydd för ett antal exponeringar på villkor att det inte fallissemanget bland exponeringarna ska utlösa betalning och att denna kredithändelse ska avsluta kontraktet ska den riskvikt åsättas som föreskrivs i kapitel 5, förutsatt att produkten har en extern kreditvärdering från ett externt kreditvärderingsinstitut. Om produkten inte har någon kreditvärdering från ett externt kreditvärderingsinstitut ska riskvikten för exponeringarna i korgen summeras, exklusive n-1-exponeringar, upp till maximalt 1 250 % och multipliceras med det nominella skyddsbeloppet som ges genom kreditderivatet för att bestämma det riskvägda tillgångsbeloppet. De n-1-exponeringar som ska undantas från summeringen ska fastställas på basis av att de ska innefatta de exponeringar som ger upphov till ett lägre riskvägt exponeringsbelopp än det som gäller för någon av de exponeringar som räknats in i summeringen.

7. Vid leasingavtal ska exponeringsvärdet motsvara nuvärdet av minimileasingbetalningarna. Med minimihyresbetalningar avses de betalningar under hyrestiden som hyrestagaren förpliktas, eller kan förpliktas, att göra samt alla förmånliga köpoptioner som man skäligen kan anta kommer att utnyttjas. Annan part än hyrestagaren kan avkrävas betalning av restvärdet av uthyrda fastigheter och om den betalningsförpliktelsen uppfyller villkoren i artikel 201 när det gäller skyddstillhandahållarnas lämplighet och även kraven för godkännande av andra slags garantier enligt artiklarna 213–215, kan den betalningsförpliktelsen tas i beaktande som ofinansierat kreditriskskydd enligt kapitel 4. Dessa exponeringar ska hänföras till relevant exponeringsklass i enlighet med artikel 112. Om exponeringen är ett restvärde av uthyrda tillgångar ska de riskvägda exponeringsbeloppen beräknas enligt följande: $1/t \times 100 \% \times$ restvärdet, där t är det största av 1 och närmast antalet hela år som återstår av hyrestiden.

Avsnitt 3

Godkännande och indelning av kreditriskvärdering

Underavsnitt 1

Godkännande av externa kreditvärderingsinstitut

Artikel 135

Användning av kreditvärderingar från externa kreditvärderingsinstitut

1. En extern kreditvärdering får endast användas för att fastställa riskvikten för en exponering enligt detta kapitel om den har utförts av ett externt kreditvärderingsinstitut eller stöds av ett externt kreditvärderingsinstitut i enlighet med förordning (EG) nr 1060/2009.

2. EBA ska offentliggöra förteckningen över externa kreditvärderingsinstitut i enlighet med artiklarna 2.4 och 18.3 i förordning (EG) nr 1060/2009 på sin webbplats.

Underavsnitt 2

Indelning av externa kreditvärderingsinstituts kreditvärderingar

Artikel 136

Indelning av externa kreditvärderingsinstituts kreditvärderingar

1. EBA, Eiopa och Esma ska, genom den gemensamma kommitté, utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande som för alla externa kreditvärderingsinstitut specificerar vilket av kreditkvalitetsstegen i avsnitt 2 som kreditvärderingarna från ett externt kreditvärderingsinstitut tillhör (indelning, eller "mappning"). Dessa bestämmelser ska vara objektiva och konsekventa.

EBA, Eiopa och Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 1 juli 2014 och ska även när så krävs överlämna omarbetade förslag till tekniska standarder för genomförande.

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010, förordning (EU) nr 1094/2010 respektive förordning (EU) nr 1095.

2. Vid indelningen av kreditvärderingarna ska EBA, Eiopa och Esma uppfylla följande krav:

a) För att skilja mellan de relativa risknivåer som uttrycks genom varje kreditvärdering ska EBA, Eiopa och Esma beakta kvantitativa faktorer såsom den långfristiga andelen fallissemang när det gäller alla poster som getts samma kreditvärdering. När det gäller nyligen etablerade externa kreditvärderingsinstitut och sådana som endast hunnit registrera ett fåtal uppgifter om fallissemang ska EBA, Eiopa och Esma begära att det externa kreditvärderingsinstitutet uppskattar den långfristiga andelen fallissemang för alla poster som fått samma kreditvärdering.

- b) För att skilja mellan de relativa risknivåer som uttrycks genom varje kreditvärdering ska EBA, Eiopa och Esma beakta kvalitativa faktorer såsom den emittentgrupp som det externa kreditvärderingsinstitutet täcker, den kreditbetygsskala som kreditvärderingsinstitutet tillämpar, varje kreditvärderings innebörd och kreditvärderingsinstitutets definition av fallissemang.
- c) EBA, Eiopa och Esma ska jämföra andelen fallissemang för varje kreditvärdering från ett enskilt externt kreditvärderingsinstitut och ställa den i förhållande till ett referensvärde som bygger på den andel fallissemang som andra externa kreditvärderingsinstitut registrerat för en emittentpopulation som anses ligga på en likvärdig kreditrisknivå.
- d) Om andelen fallissemang när det gäller ett enskilt kreditvärderingsinstituts kreditvärdering är väsentligt och systematiskt högre än referensvärdet ska EBA, Eiopa och Esma placera kreditvärderingsinstitutets kreditbetyg på ett steg i kreditkvalitetsskalan som innebär högre risk.
- e) När EBA, Eiopa och Esma har höjt den tilldelade riskvikten för en viss kreditvärdering från ett enskilt externt kreditvärderingsinstitut och andelen fallissemang när det gäller det aktuella kreditbetyget från detta kreditvärderingsinstitut inte längre är väsentligt och systematiskt högre än referensvärdet, får EBA, Eiopa och Esma åter placera kreditvärderingsinstitutets kreditbetyg på det ursprungliga steget i kreditkvalitetsskalan.

3. EBA, Eiopa och Esma ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande som specificerar de kvantitativa faktorerna i punkt 2 a, de kvalitativa faktorerna i punkt 2 b och referensvärdet i punkt 2 c.

EBA, Eiopa och Esma ska överlämna sina förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 1 juli 2014.

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010, förordning (EU) nr 1094/2010 respektive förordning (EU) nr 1095/2010.

Underavsnitt 3

Användning av kreditvärderingar från exportkreditorgan

Artikel 137

Användning av kreditvärderingar från exportkreditorgan

1. Vid tillämpning av artikel 114 får institut använda kreditvärderingar som utförts av ett exportkreditorgan som detta institut har utsett, om något av följande villkor är uppfyllt:

- a) Värderingen uttrycker en konsensusklassificering från exportkreditorgan som godkänt OECD:s "överenskommelse om riktlinjer för statsstödda exportkrediter".
- b) Exportkreditorganet offentliggör sina kreditvärderingar, använder OECD:s överenskomna metod och kreditvärderingen är bunden till en av de åtta minimipremierna för exportförsäkring som fastställts i OECD:s metod. Ett institut får återkalla sin utnämning av ett exportkreditorgan. Ett institut ska

motivera återkallelsen, om det finns konkreta indicier för att det underliggande syftet med återkallelsen är att sänka kapitalkraven.

2. Exponeringar för vilka en kreditvärdering från ett exportkreditorgan har godkänts för användning vid riskviktnings ska åsättas en riskvikt enligt tabell 9.

Tabell 9

Mini-premie för exportförsäkring	0	1	2	3	4	5	6	7
Riskvikt	0 %	0 %	20 %	50 %	100 %	100 %	100 %	150 %

Avsnitt 4

Användning av kreditvärderingar från externt kreditvärderingsinstitut för fastställande av riskvikter

Artikel 138

Allmänna krav

Ett institut får utse ett eller flera externa kreditvärderingsinstitut för att fastställa den riskvikt som ska åsättas tillgångsposter och poster utanför balansräkningen. Ett institut får återkalla sin utnämning av ett externt kreditvärderingsinstitut. Ett institut ska motivera återkallelsen, om det finns konkreta indicier för att det underliggande syftet med återkallelsen är att sänka kapitalkraven. Kreditvärderingar får inte användas selektivt. Ett institut ska använda sig av kreditvärderingar som kreditvärderingsinstitut har utfärdat på begäran. Det får dock använda sig av kreditvärderingar som kreditvärderingsinstitut har utfärdat på eget initiativ, om EBA har bekräftat att kreditvärderingar som ett externt kreditvärderingsinstitut har utfärdat på eget initiativ kvalitetsmässigt inte skiljer sig från kreditvärderingar som detta externa kreditvärderingsinstitut har utfärdat på begäran. EBA ska vägra eller återkalla denna bekräftelse i synnerhet då det externa kreditvärderingsinstitutet har använt sig av en kreditvärdering utfärdad på eget initiativ för att utöva påtryckningar på den kreditvärderade enheten att lägga en order om en kreditvärdering eller andra tjänster. Vid användning av kreditvärderingar ska instituten uppfylla följande krav:

- a) Ett institut som beslutar att använda kreditvärderingar från ett externt kreditvärderingsinstitut för en viss kategori av poster ska konsekvent använda dessa kreditvärderingar för alla exponeringar som tillhör denna kategori.
- b) Ett institut som beslutar att använda kreditvärderingar från ett externt kreditvärderingsinstitut ska använda dem fortlöpande och konsekvent.

- c) Ett institut ska endast använda kreditvärderingar från externa kreditvärderingsinstitut där alla belopp som utgör skuld till institutet beaktas, dvs. både kapital- och räntebelopp.
- d) Om det bara finns en kreditvärdering tillgänglig från ett utsett externt kreditvärderingsinstitut för en post ska den kreditvärderingen användas för att fastställa riskvikten för den posten.
- e) Om det finns två kreditvärderingar tillgängliga från utsedda externa kreditvärderingsinstitut och de ger två olika riskvikter för en post ska den högre riskvikten tillämpas.
- f) Om det finns fler än två kreditvärderingar tillgängliga från utsedda externa kreditvärderingsinstitut för en post ska de två värderingar som ger lägst riskvikt beaktas. Om de två lägsta riskvikterna skiljer sig åt ska den högre av dessa åsättas. Om de två lägsta riskvikterna är desamma ska den riskvikten åsättas.

Artikel 139

Kreditvärderingar av emittenter och emissioner

- Om det finns en kreditvärdering för ett särskilt emissionsprogram eller en särskild facilitet som posten som utgör exponeringen tillhör, ska denna kreditvärdering användas för att fastställa den riskvikt som ska åsättas denna post.
 - Om det inte finns någon direkt tillämplig kreditvärdering för en viss post, men däremot en kreditvärdering för ett särskilt emissionsprogram eller en särskild facilitet som posten som utgör exponeringen inte tillhör, eller om det finns en allmän kreditvärdering för emittenten, ska den kreditvärderingen användas i endera av följande fall:
 - Kreditvärderingen medför en högre riskvikt än vad som annars hade varit fallet och den berörda exponeringen i alla avseenden likställs med eller är efterställd detta särskilda emissionsprogram eller denna särskilda facilitet eller till icke-efterställda exponeringar av emittenten, i tillämpliga fall.
 - Kreditvärderingen medför en lägre riskvikt och den berörda exponeringen i alla avseenden likställs med eller är icke-efterställd detta särskilda emissionsprogram eller denna särskilda facilitet eller till icke-efterställda exponeringar av emittenten, i tillämpliga fall.
- I alla övriga fall ska exponeringen betraktas som ej kreditvärderad.
- Punkterna 1 och 2 ska inte hindra tillämpningen av artikel 129.
 - Kreditvärderingar för emittenter inom en företagsgrupp får inte användas som kreditvärdering för en annan emittent inom samma företagsgrupp.

Artikel 140

Långfristiga och kortfristiga kreditvärderingar

- Kortfristiga kreditvärderingar får endast användas för kortfristiga tillgångar och poster utanför balansräkningen som utgör exponeringar mot institut och företag.
- En kortfristig kreditvärdering ska bara tillämpas på den post som den avser och ska inte användas för att härleda riskvikt för andra poster, utom i följande fall:
 - Om en facilitet med kortfristig kreditvärdering åsätts riskvikten 150 % ska alla exponeringar utan kreditvärdering och utan säkerhet mot den gäldenären, oberoende av om de är kortfristiga eller långfristiga, också åsättas 150 % riskvikt.
 - Om en kortfristig kreditvärderad facilitet åsätts 50 % riskvikt ska ingen kortfristig exponering utan kreditvärdering åsättas en riskvikt som är lägre än 100 %.

Artikel 141

Poster i nationell och utländsk valuta

En kreditvärdering som avser en post som är tecknad i gäldenärens nationella valuta får inte användas för att härleda riskvikt för en annan exponering mot samma gäldenär som är tecknad i utländsk valuta.

Om en exponering uppstår genom ett kreditinstituts deltagande i ett lån som har getts av en multilateral utvecklingsbank vars status som prioriterad borgenär är erkänd på marknaden får kreditvärderingen av posten i gäldenärens nationella valuta användas för att fastställa riskvikten.

KAPITEL 3

Internmetoden

Avsnitt 1

Tillstånd från behöriga myndigheter att använda internmetoden

Artikel 142

Definitioner

- I detta kapitel gäller följande definitioner:
 - riskklassificeringssystem: alla metoder, processer, kontroller samt datainsamlings- och it-system som ligger till grund för värdering av kreditrisk, tilldelning av riskklasser och kvantifiering av fallissemangs- och förlustsestimat för en viss typ av exponering.

2. typ av exponering: en grupp av exponeringar som förvaltas på likartat sätt och som innehåller en viss typ av faciliteter och begränsas till en enda enhet eller en enda undergrupp av enheter inom en grupp förutsatt att samma typ av exponeringar förvaltas på annat sätt i andra enheter i gruppen.
3. affärsenhet: alla olika organisatoriska eller juridiska enheter, affärsområden eller geografiska lokaliseringar.
4. stor enhet i den finansiella sektorn: varje enhet i den finansiella sektorn, utöver de som avses i artikel 4.1 led 27 j, som uppfyller följande villkor:
 - a) dess totala tillgångar, beräknade på individuell nivå eller på gruppnivå, är större eller lika med tröskelvärdet på 70 miljarder EUR, där den senaste reviderade årsredovisningen eller sammanställda redovisningen ska användas för att bestämma storleken på tillgångarna, och
 - b) den eller ett av dess dotterföretag omfattas av tillsynsreglering inom unionen eller lagstiftningen i ett tredjeland som tillämpar reglerings- och tillsynskrav som är åtminstone likvärdiga med de som tillämpas i unionen.
5. oreglerad finansiell enhet: varje annan enhet som inte är en reglerad enhet i den finansiella sektorn men som såsom sin huvudsakliga verksamhet utför en eller flera av de verksamheter som anges i bilaga I till direktiv 2013/36/EU eller i bilaga I till direktiv 2004/39/EG.
6. motpartsriskklass: riskkategori i ett riskklassificeringssystem, i skalan för riskklassning av motparter, till vilken motparten hänförs på grundval av specificerade och klara ratingkriterier och från vilken PD-skattningar (sannolikhet för fallissemang) härleds.
7. produktriskklass: riskkategori i ett riskklassificeringssystem för produktrisker till vilken exponeringar hänförs på grundval av specificerade och klara ratingkriterier och från vilken egna estimat av LGD-värden (förlust vid fallissemang) härleds.
8. serviceföretag: en enhet som dagligen förvaltar en grupp av förvärvade fordringar eller de underliggande kreditexponeringarna.

2. Vid tillämpning av punkt 1 led 4 b i denna artikel får kommissionen, genom genomförandeakter och efter det granskningsförfarande som avses i artikel 464.2, anta ett beslut om huruvida ett tredjeland tillämpar tillsyns- och regleringssystem som minst motsvarar de system som tillämpas i unionen. Utan ett sådant beslut får instituten, till den 1 januari 2015, fortsätta att tillämpa den metod för tredjeland som anges i denna punkt om de relevanta behöriga myndigheterna före den 1 januari 2014 har bedömt att detta tredjeland är lämpligt för denna metod.

Artikel 143

Tillstånd att använda internmetoden

1. Om de villkor som anges i detta kapitel är uppfyllda ska den behöriga myndigheten tillåta institut att beräkna sina riskvägda exponeringsbelopp genom att använda den metod som bygger på intern riskklassificering (nedan kallad internmetoden).
2. Förhandstillstånd att använda internmetoden, inklusive egna skattningar av LGD-värden och konverteringsfaktorer, ska krävas för alla exponeringsklasser och alla riskklassificeringssystem och interna modeller för aktieexponeringar och alla metoder för skattningar av LGD-värden och konverteringsfaktorer som används.
3. Instituterna ska erhålla förhandstillstånd av de behöriga myndigheterna för
 - a) väsentliga förändringar av tillämpningsområdet för ett riskklassificeringssystem eller en intern modell för aktieexponeringar som institutet har fått tillstånd att använda,
 - b) väsentliga förändringar av ett riskklassificeringssystem eller en intern modell för aktieexponeringar som institutet har fått tillstånd att använda.

Tillämpningsområdet för ett riskklassificeringssystem ska omfatta varje relevant typ av exponering som detta riskklassificeringssystem har utvecklats för.

4. Instituterna ska meddela de behöriga myndigheterna om alla förändringar av riskklassificeringssystem och interna modeller för aktieexponeringar.
5. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som specificerar villkoren för bedömning av väsentligheten hos användningen av det befintliga riskklassificeringssystemet för andra ytterligare exponeringar som inte redan omfattas av riskklassificeringssystemet och förändringar i riskklassificeringssystemen eller de interna modellerna för aktieexponeringar enligt internmetoden.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 31 december 2013.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 144

Behöriga myndigheters bedömning av ansökan om användande av internmetoden

1. Den behöriga myndigheten ska i enlighet med artikel 143 bevilja tillstånd för ett institut att använda internmetoden och egna skattningar av LGD-värden och konverteringsfaktorer endast om den behöriga myndigheten är övertygad om att kraven i detta kapitel är uppfyllda, i synnerhet kraven i avsnitt 6, och att institutets system för hantering och klassificering av kreditriskexponeringar är sunda och genomförda med integritet, och särskilt att institutet på ett för den behöriga myndigheten tillfredsställande sätt visat att följande standarder är uppfyllda:

- a) Institutets riskklassificeringssystem ger förutsättningar för en ändamålsenlig bedömning av gäldenärens och transaktionens egenskaper, en ändamålsenlig riskdifferentiering samt korrekta och konsekventa kvantitativa riskskattningar.
- b) De interna riskklassificeringar och skattningar av sannolikheten för fallissemang och förluster som används vid beräkning av kapitalbaskraven och därmed sammanhängande system och processer spelar en central roll för institutets riskhantering och beslutsfattande samt för dess funktioner för godkännande av krediter, intern kapitalallokering och företagsstyrning.
- c) Institutet har en enhet för kontroll av kreditrisker som ansvarar för dess riskklassificeringssystem och som har en tillfredsställande grad av oberoende och frihet från otillbörlig påverkan.
- d) Institutet samlar in och lagrar alla relevanta uppgifter som ger effektivt stöd för dess processer för mätning och hantering av kreditrisker.
- e) Institutet dokumenterar sina riskklassificeringssystem och motiven för deras utformning samt validerar dessa system.
- f) Institutet har validerat varje riskklassificeringssystem och varje intern modell för aktieexponeringar under en lämplig tidsperiod innan tillstånd ges att använda riskklassificeringssystemet eller den interna modellen för aktieexponeringar. Institutet har under denna tid utvärderat om riskklassificeringssystemet eller den interna modellen för aktieexponeringar lämpar sig för tillämpningsområdena för riskklassificeringssystemet eller för den interna modellen för aktieexponeringar och gjort nödvändiga förändringar av dessa riskklassificeringssystem eller interna modeller för aktieexponering till följd av utvärderingen.
- g) Institutet har med hjälp av internmetoden beräknat kapitalbaskraven utifrån sina skattningar av riskparametrar och kan överlämna den rapport som krävs i artikel 99.

- h) Institutet har hänfört och fortsätter att hänföra varje exponering inom tillämpningsområdet för ett riskklassificeringssystem till en riskklass inom detta riskklassificeringssystem; institutet har hänfört och fortsätter att hänföra varje exponering inom tillämpningsområdet för en modell för aktieexponeringar till denna interna modell.

Kravet att använda internmetoden, inklusive egna skattningar av LGD-värden och konverteringsfaktorer, gäller även när ett institut har infört ett riskklassificeringssystem, eller en modell som används i ett riskklassificeringssystem, som de köpt från tredje part.

2. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera bedömningsmetodikerna som de behöriga myndigheterna ska använda när de bedömer huruvida ett institut uppfyller kraven när det gäller att använda internmetoden.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 31 december 2014.

Befogenhet delegeras till kommissionen att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10-14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 145

Tidigare erfarenheter av användning av internmetoden

1. Ett institut som ansöker om att få använda internmetoden ska, för exponeringsklasserna i fråga, ha använt riskklassificeringssystem som i stort uppfyller kraven i avsnitt 6 för sin interna riskmätning och riskhantering under minst tre år innan det kan förklaras kvalificerat att tillämpa internmetoden.
2. Ett institut som ansöker om att få använda egna skattningar av LGD-värden och konverteringsfaktorer ska på ett för den behöriga myndigheten tillfredsställande sätt styrka att det har genomfört och tillämpat egna skattningar av LGD-värden och konverteringsfaktorer på ett sätt som i stort överensstämmer med de krav för användning av egna skattningar av dessa parametrar som anges i avsnitt 6 under minst tre år, innan det kan förklaras kvalificerat att använda egna skattningar av LGD-värden och konverteringsfaktorer.
3. Om institutet utökar användningen av internmetoden efter det första tillståndet ska det finnas tillräcklig erfarenhet i institutet för att kraven i punkterna 1 och 2 avseende de tillkommande exponeringarna ska uppfyllas. Om användningen av riskklassificeringssystemen utökas till exponeringar som på ett betydande sätt skiljer sig från dem som redan omfattas, så att de

befintliga erfarenheterna inte rimligen kan antas vara tillräckliga för att uppfylla kraven i dessa bestämmelser för de tillkommande exponeringarna, ska punkterna 1 och 2 tillämpas separat för de tillkommande exponeringarna.

Artikel 146

Åtgärder som ska vidtas då kraven i detta kapitel inte längre är uppfyllda

Om ett institut inte längre uppfyller kraven i detta kapitel ska det underrätta den behöriga myndigheten och göra endera av följande:

- a) Redovisa en plan som den behöriga myndigheten finner tillfredsställande för hur det inom skälig tid åter ska kunna uppfylla kraven och genomföra denna plan inom en tid som det kommer överens om med den behöriga myndigheten.
- b) På ett tillfredsställande sätt kunna visa för den behöriga myndigheten att effekten av den bristande efterlevnaden är oväsentlig.

Artikel 147

Metod för att hänföra exponeringar till exponeringsklasser

1. De metoder som institutet använder vid fördelningen av exponeringar på de olika exponeringsklasserna ska vara lämpliga för ändamålet och tillämpas konsekvent.

2. Varje exponering ska hänföras till någon av följande exponeringsklasser:

- a) Exponeringar mot nationella regeringar och centralbanker.
- b) Exponeringar mot institut.
- c) Exponeringar mot företag.
- d) Exponeringar mot hushåll.
- e) Aktieexponeringar.
- f) Poster som representerar positioner i värdepapperisering.
- g) Övriga motpartslösa tillgångar.

3. Följande exponeringar ska hänföras till den exponeringsklass som anges i punkt 2 a:

- a) Exponeringar mot delstatliga och lokala självstyrelseorgan och myndigheter eller offentliga organ som ska behandlas som exponeringar mot nationella regeringar enligt artiklarna 115 och 116.

- b) Exponeringar mot multilaterala utvecklingsbanker enligt artikel 117.2.

- c) Exponeringar mot internationella organisationer som får 0 % riskvikt enligt artikel 118.

4. Följande exponeringar ska hänföras till den exponeringsklass som anges i punkt 2 b:

- a) Exponeringar mot delstatliga och lokala självstyrelseorgan och myndigheter som inte ska behandlas som exponeringar mot nationella regeringar i enlighet med artikel 115.2 och 115.4.
- b) Exponeringar mot offentliga organ som inte ska behandlas som exponeringar mot nationella regeringar i enlighet med artikel 116.4.
- c) Exponeringar mot multilaterala utvecklingsbanker som inte får 0 % riskvikt enligt artikel 117.

- d) Exponeringar mot finansiella institut som behandlas som exponeringar mot institut i enlighet med artikel 119.5.

5. För att kunna hänföras till klassen för hushållsexponeringar enligt punkt 2 d ska exponeringarna uppfylla följande kriterier:

- a) De ska gälla en av följande:
 - i) Exponeringar mot en eller flera fysiska personer.
 - ii) Exponeringar mot små eller medelstora företag, i det fallet under förutsättning att det totala beloppet för skulden till institutet samt moderföretag och syskonföretag, inklusive eventuellt förfallna exponeringar, för den kund eller den grupp av kunder med inbördes anknytning som är gäldenär men exklusive exponeringar mot säkerhet i bostadsfastighet, enligt institutets kännedom, inte överstiger 1 miljon EUR, vilket institutet ska ha vidtagit rimliga åtgärder för att förvissa sig om.
- b) Institutet ska i sin riskhantering behandla dem på ett konsekvent och likartat sätt.
- c) De ska inte förvaltas individuellt på ett sätt som är likadant som behandlingen av klassen för företagsexponeringar.
- d) De ska i samtliga fall ingå i en betydande grupp av exponeringar som förvaltas på likartat sätt.

Förutom de exponeringar som anges i första stycket ska nuvärdet av minimihyresbetalningar från hushåll ingå i klassen för hushållsexponeringar.

6. Följande exponeringar ska hänföras till den exponeringsklass som anges i punkt 2 e:

- a) Icke-räntebärande exponeringar som medför en efterställd residualfordran på emittentens tillgångar eller intäkter.
- b) Räntebärande exponeringar och andra värdepapper, partnerskap, derivat eller andra instrument som till sin ekonomiska substans är likartade med de exponeringar som avses i led a.

7. Varje fordran som inte hänförs till någon av de exponeringsklasser som anges i punkt 2 a, b, d, e och f ska hänföras till klassen för företagsexponeringar enligt punkt 2 c.

8. Inom klassen för företagsexponeringar enligt punkt 2 c ska instituten separat som specialutlåning särskilja exponeringar med följande egenskaper:

- a) Exponeringen är mot en enhet som bildats särskilt för att finansiera eller förvalta materiella tillgångar eller utgörs av en ekonomiskt jämförbar exponering.
- b) Avtalsbestämmelserna ger utlånaren en väsentlig grad av kontroll över tillgångarna och den inkomst dessa ger upphov till.
- c) Den huvudsakliga finansieringskällan för återbetalningen av lånet är den inkomst som de finansierade tillgångarna ger upphov till och inte den generella betalningskapaciteten i ett kommersiellt företag med mer omfattande verksamhet.

9. Restvärdet av leaseade tillgångar ska hänföras till den exponeringsklass som anges i punkt 2 g om restvärdet inte redan ingår i den hyresexponering som fastställs i artikel 166.4.

10. Den exponering som följer av utfärdande av skydd enligt ett till en korg knutet kreditderivat som förfaller på det n:te fallissemanget ska hänföras till den exponeringsklass enligt punkt 2 till vilken exponeringarna i korgen skulle hänföras, utom om de enskilda exponeringarna i korgen skulle hänföras till olika exponeringsklasser; i det fallet ska exponeringen hänföras till klassen för företagsexponeringar enligt punkt 2 c.

Artikel 148

Villkor för tillämpning av internmetoden per exponeringsklass och inom olika affärsenheter

1. Institut samt eventuella moderföretag och dotterföretag ska tillämpa internmetoden på alla exponeringar, om de inte har fått godkännande från sina behöriga myndigheter att permanent använda schablonmetoden i enlighet med artikel 150.

Förutsatt att de behöriga myndigheterna på förhand godkänner detta, får genomförandet ske stegvis per exponeringsklass enligt artikel 147 inom samma affärsenhet, inom olika affärsenheter i samma företagsgrupp eller för användning av egna skattningar av LGD-värden eller konverteringsfaktorer för beräkning av riskvikter för exponeringar mot företag, institut, nationella regeringar och centralbanker.

När det gäller den klass för hushållsexponeringar som avses i artikel 147.5, får genomförandet ske stegvis per undergrupp av exponeringar som motsvarar de olika korrelationerna i artikel 154.

2. De behöriga myndigheterna ska fastställa den tidsperiod under vilken ett institut och varje moderföretag och dess dotterföretag ska tillämpa internmetoden på alla exponeringar. Tidsperioden ska vara den som de behöriga myndigheterna anser vara lämplig med tanke på arten och omfattningen av institutens eller moderföretagens och dotterföretagens verksamhet samt antalet riskklassificeringssystem som ska tillämpas och deras art.

3. Institutet ska tillämpa internmetoden enligt de villkor som fastställs av de behöriga myndigheterna. Dessa villkor ska utformas så att de säkerställer att den flexibilitet som erbjuds genom punkt 1 inte utnyttjas selektivt i syfte att uppnå minskningar av kapitalbaskraven för de exponeringsklasser eller affärsenheter som ännu inte omfattas av internmetoden eller vid användningen av egna skattningar av LGD och konverteringsfaktorer.

4. Institut som har börjat tillämpa internmetoden först efter den 1 januari 2013 eller som fram till denna tidpunkt av de behöriga myndigheterna ålades att vara i stånd att beräkna sina kapitalbaskrav enligt schablonmetoden får under genomförandeperioden fortsätta att beräkna kapitalbaskraven för alla exponeringar enligt schablonmetoden till dess att de behöriga myndigheterna har meddelat dem att de är tillfreds med att genomförandet av internmetoden med rimlig säkerhet kommer att slutföras.

5. Varje institut som får tillämpa internmetoden på någon exponeringsklass ska också tillämpa internmetoden på aktieexponeringsklassen enligt artikel 147.2 e, förutom i de fall då institutet får tillämpa schablonmetoden på aktieexponeringar enligt artikel 150 och på exponeringsklassen övriga motpartslösa tillgångar enligt artikel 147.2 g.

6. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som anger hur de behöriga myndigheterna ska fastställa hur och när det stegvisa införandet av internmetoden per exponeringsklass enligt punkt 3 är lämpligt.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 31 december 2014.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 149

Villkor för att återgå till användning av mindre avancerade metoder

1. Ett institut som tillämpar internmetoden på en viss exponeringsklass eller exponeringstyp får inte sluta att tillämpa den metoden och i stället använda schablonmetoden för beräkning av riskvägda exponeringsbelopp, om inte följande villkor är uppfyllda:

a) Institutet har visat de behöriga myndigheterna att användningen av schablonmetoden inte syftar till att sänka institutets kapitalbaskrav, att detta är nödvändigt med tanke på arten och komplexiteten hos institutets sammanlagda exponeringar av denna typ och att det inte kommer att ha en väsentlig negativ inverkan på institutets solvens eller förmåga till effektiv riskhantering.

b) Institutet har fått förhandsgodkännande från de behöriga myndigheterna.

2. Institut som enligt artikel 151.9 har fått tillstånd att använda egna skattningar av LGD och konverteringsfaktorer får inte återgå till att använda de LGD-värden och konverteringsfaktorer som avses i artikel 151.8, om inte följande villkor är uppfyllda:

a) Institutet har visat de behöriga myndigheterna att användningen av LGD och konverteringsfaktorer enligt artikel 151.8 på en viss exponeringsklass eller exponeringstyp inte syftar till att sänka institutets kapitalbaskrav, att detta är nödvändigt med tanke på arten och komplexiteten hos institutets sammanlagda exponeringar av denna typ och att det inte kommer att ha en väsentlig negativ inverkan på institutets solvens eller förmåga till effektiv riskhantering.

b) Institutet har fått förhandsgodkännande från den behöriga myndigheten.

3. Tillämpningen av punkterna 1 och 2 är beroende av de villkor som har fastställts av de behöriga myndigheterna för införandet av internmetoden i enlighet med artikel 148 och det tillstånd för permanent partiell användning som avses i artikel 150.

Artikel 150

Villkor för permanent partiell användning

1. Om de behöriga myndigheterna ger sitt godkännande får institut som har tillstånd att använda internmetoden för beräkning av riskvägda exponeringsbelopp och förväntade förlustbelopp för en eller flera exponeringsklasser tillämpa schablonmetoden på följande exponeringar:

a) Den exponeringsklass som anges i artikel 147.2 a, om antalet väsentliga motparter är litet och det skulle vara oskäligt betungande att kräva att institutet skulle införa ett riskklassificeringssystem för dessa motparter.

b) Den exponeringsklass som anges i artikel 147.2 b, om antalet väsentliga motparter är litet och det skulle vara oskäligt betungande att kräva att institutet skulle införa ett riskklassificeringssystem för dessa motparter.

c) Exponeringar i icke väsentliga affärsenheter samt exponeringsklasser eller exponeringstyper som med hänsyn till sin storlek och den riskprofil de företer är av mindre betydelse.

d) Exponeringar mot medlemsstaternas nationella regeringar, centralbanker och delstatliga och lokala självstyrelseorgan, myndigheter samt administrativa organ och offentliga organ, förutsatt att

i) det inte finns någon skillnad mellan riskerna vid exponeringar mot den nationella regeringen och centralbanken och vid de övriga nämnda exponeringarna på grund av riktade offentliga åtgärder, och att

ii) exponeringarna mot den nationella regeringen och centralbanken åsätts 0 % riskvikt enligt artikel 114.2, 114.4 eller 114.5.

e) Ett instituts exponeringar mot en motpart som är dess moderföretag, dotterföretag eller dotterföretag till dess moderföretag, förutsatt att motparten är ett institut eller ett finansiellt holdingföretag, blandat finansiellt holdingföretag, finansiellt institut, kapitalförvaltningsbolag eller ett företag som tillhandahåller anknutna tjänster som omfattas av tillfredsställande tillsynskrav eller ett företag med en anknytning som omfattas av artikel 12.1 i rådets direktiv 83/349/EEG.

- f) Exponeringar mellan institut vilka uppfyller de krav som anges i artikel 113.7.
- g) Aktieexponeringar mot juridiska personer vilkas kreditåtgången åsätts 0 % riskvikt enligt kapitel 2, inbegripet offentligt stödda enheter på vilka riskvikten 0 kan tillämpas.
- h) Aktieexponeringar som uppstår inom ramen för lagstiftningsprogram för främjande av särskilda sektorer av näringslivet som i betydande grad subventionerar institutets investering och som är förenade med någon form av offentlig tillsyn och begränsningar av investeringarna i värdepapper, varvid detta undantag från internmetoden endast får tillämpas på exponeringar på högst totalt 10 % av kapitalbasen.
- i) De exponeringar som anges i artikel 119.4 och uppfyller villkoren i den artikeln.
- j) De statliga och statligt återförsäkrade garantier som avses i artikel 215.2.

De behöriga myndigheterna ska tillåta tillämpning av schablonmetoden för de aktieexponeringar enligt leden g och h i första stycket som har godkänts för denna behandling i andra medlemsstater. EBA ska på sin webbplats offentliggöra och regelbundet uppdatera en förteckning över de exponeringar som avses i dessa punkter som ska behandlas enligt schablonmetoden.

2. Vid tillämpningen av punkt 1 ska ett instituts exponeringsklass avseende aktier inte betraktas som mindre betydande om det sammanlagda värdet av exponeringarna, med undantag av sådana exponeringar i värdepapper som gjorts inom ramen för lagstiftningsprogram enligt punkt 1 g, genomsnittligt under det föregående året överstiger 10 % av institutets kapital. Om dessa exponeringar till antalet uppgår till mindre än 10 enskilda innehav, ska tröskelvärdet i stället vara 5 % av institutets kapital.

3. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att fastställa tillämpningsvillkor för punkt 1 a, b och c.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 31 december 2014.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

4. EBA ska 2018 utfärda riktlinjer för tillämpningen av punkt 1 d med rekommendationer om gränsvärden uttryckta i procent av den totala balansräkningen och eller riskvägda tillgångar som ska beräknas enligt schablonmetoden.

Dessa riktlinjer ska antas i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2012.

Avsnitt 2

Beräkning av riskvägda exponeringsbelopp

Underavsnitt 1

Behandling per exponeringsklass

Artikel 151

Behandling per exponeringsklass

1. De riskvägda exponeringsbeloppen för kreditrisker som ingår i någon av de exponeringsklasser som anges i artikel 147.2 a–e och g ska, såvida de inte dras från kapitalbasen, beräknas i enlighet med underavsnitt 2, förutom när exponeringarna dras av från kärnprimärkapital, övrigt primärkapital eller supplementärkapital.

2. De riskvägda exponeringsbeloppen för utspädningsrisk avseende förvärvade fordringar ska beräknas i enlighet med artikel 157. När ett institut har full regressrätt avseende förvärvade fordringar gentemot säljaren för fallissemangsriskerna och utspädningsrisken ska bestämmelserna i artikel 152 och i artikel 158.1–158.4 inte tillämpas på de förvärvade fordringarna. Exponeringen får i stället behandlas som en exponering med säkerhet.

3. Beräkningen av riskvägda exponeringsbelopp för kreditrisk och utspädningsrisk ska bygga på de relevanta parametrar som gäller för exponeringen i fråga. Dessa ska omfatta PD (sannolikhet för fallissemang), LGD, löptid (nedan kallad M) och exponeringsvärde för exponeringen. PD och LGD kan tas upp separat eller tillsammans i enlighet med avsnitt 4.

4. Instituterna ska utföra beräkningen av de riskvägda exponeringsbeloppen för alla exponeringar som tillhör exponeringsklassen "aktieexponeringar" enligt artikel 147.2 e i enlighet med artikel 155. Instituterna får tillämpa de metoder som fastställs i artikel 155.3 och 155.4, om de har fått förhandsgodkännande av de behöriga myndigheterna. De behöriga myndigheterna ska tillåta ett institut att tillämpa internmetoden enligt artikel 150.4, förutsatt att institutet uppfyller de krav som anges i avsnitt 6 underavsnitt 4.

5. Beräkningen av riskvägda exponeringsbelopp för kreditrisk i samband med exponeringar för specialutlåning får göras enligt artikel 153.5.

6. För exponeringar som tillhör de exponeringsklasser som avses i artikel 147.2 a–d ska instituterna tillhandahålla egna PD-skattningar i enlighet med artikel 143 och avsnitt 6.

7. För exponeringar som tillhör den exponeringsklass som avses i artikel 147.2 d ska instituten tillhandahålla egna skattningar av LGD-värden och konverteringsfaktorer i enlighet med artikel 143 och avsnitt 6.

8. För exponeringar som tillhör de exponeringsklasser som avses i artikel 147.2 a–c ska instituten tillämpa de LGD-värden som anges i artikel 161.1 och de konverteringsfaktorer som anges i artikel 166.8 a–d, om de inte fått tillstånd att använda sina egna skattningar av LGD-värden och konverteringsfaktorer för dessa exponeringsklasser i enlighet med punkt 9.

9. De behöriga myndigheterna får för alla exponeringar som tillhör de exponeringsklasser som avses i artikel 147.2 a–c tillåta att instituten använder egna skattningar av LGD-värden och konverteringsfaktorer i enlighet med artikel 143 och avsnitt 6.

10. De riskvägda exponeringsbeloppen för värdepapperiserade exponeringar och för exponeringar som tillhör den exponeringsklass som avses i artikel 147.2 f ska beräknas i enlighet med kapitel 5.

Artikel 152

Behandling av exponeringar i form av andelar eller aktier i fonder

1. Om exponeringar i form av andelar eller aktier i fonder uppfyller de kriterier som anges i artikel 132.3 och institutet har kännedom om samtliga eller en del av fondens underliggande exponeringar, ska institutet tillämpa genomlysning av dessa underliggande exponeringar i syfte att beräkna riskvägda exponeringsbelopp och belopp för förväntade förluster i enlighet med de metoder som anges i detta kapitel.

När en underliggande exponering i sig utgör en annan exponering i form av andelar eller aktier i en annan fond, ska det första institutet också tillämpa genomlysning av den andra fondens underliggande exponeringar.

2. Om institutet inte uppfyller villkoren för att använda de metoder som anges i detta kapitel för samtliga eller en del av fondens underliggande exponeringar, ska de riskvägda exponeringsbeloppen och beloppen för förväntade förluster beräknas i enlighet med följande metoder:

- a) För exponeringar som tillhör klassen "aktieexponeringar" enligt artikel 147.2 e ska instituten tillämpa den förenklade riskviktmetoden enligt artikel 155.2.
- b) För alla andra underliggande exponeringar enligt punkt 1 ska instituten tillämpa schablonmetoden enligt kapitel 2, om följande villkor är uppfyllda:

i) För exponeringar som omfattas av en specifik riskvikt för exponeringar utan kreditbetyg eller som placerats i det kreditkvalitetssteg som har den högsta riskvikten i den viss exponeringsklass, ska riskvikten multipliceras med två men får inte vara högre än 1 250 %.

ii) För alla övriga exponeringar ska riskvikten multipliceras med 1,1 och vara minst 5 %.

Om institutet vid tillämpning av led a inte kan skilja mellan exponeringar i riskkapitalföretag, börsnoterade aktier och andra aktieliknande exponeringar, ska det behandla exponeringarna i fråga som andra aktieliknande exponeringar. Om dessa exponeringar, tillsammans med institutets direkta exponeringar i denna exponeringsklass, inte är betydande i den mening som avses i artikel 150.1 och 150.2 får de tillämpas, förutsatt att de behöriga myndigheterna ger sitt godkännande.

3. Om exponeringar i form av andelar eller aktier i en fond inte uppfyller de kriterier som anges i artikel 132.3 eller om institutet inte har kännedom om fondens samtliga underliggande exponeringar eller om de underliggande exponeringar som i sig utgör en exponering i form av andelar eller aktier i en fond, ska institutet göra genomlysning av dessa underliggande exponeringar och beräkna riskvägda exponeringsbelopp och belopp för förväntade förluster i enlighet med den förenklade riskviktmetoden i artikel 155.2.

Om institutet därvid inte kan skilja mellan investeringar i riskkapitalföretag eller liknande, börsnoterade aktier och övriga aktier, ska det behandla exponeringarna i fråga som exponeringar i övriga aktier. Exponeringar i andra värdepapper än aktier ska hänföras till klassen övriga aktier.

4. Som alternativ till den metod som beskrivs i punkt 3 får instituten själva utföra beräkningen eller utnyttja en tredje part för beräkningen och rapporteringen av de genomsnittliga riskvägda exponeringsbeloppen utifrån fondens underliggande exponeringar i enlighet med de metoder som anges i punkt 2 a och b för följande:

- a) Fondens förvaringsinstitut eller finansiella institut, förutsatt att fonden endast investerar i värdepapper och deponerar alla värdepapper hos detta förvaringsinstitut eller finansiella institut.
- b) För andra fonder, fondens förvaltningsföretag, under förutsättning att fondens förvaltningsföretag uppfyller kriterierna i artikel 132.3 a.

En extern revisor ska styrka att beräkningen är korrekt.

5. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som anger hur de behöriga myndigheterna ska fastställa villkoren för att instituten ska få tillämpa schablonmetoden i artikel 150.1 inom ramen för punkt 2 b i den här artikeln.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 30 juni 2014.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Underavsnitt 2

Beräkning av riskvägda exponeringsbelopp för kreditrisk

Artikel 153

Riskvägda exponeringsbelopp för exponeringar mot företag, institut, nationella regeringar och centralbanker

1. Om inte annat följer av punkterna 2, 3 och 4, ska de riskvägda exponeringsbeloppen för exponeringar mot företag,

institut, nationella regeringar och centralbanker beräknas enligt följande formler:

$$\text{Riskvägt exponeringsvärde} = RW \cdot \text{exponeringsvärde}$$

där riskvikten (RW) fastställs som

i) För PD = 0, ska RW vara: 0

ii) För PD = 1, dvs. i fråga om fallissemang:

— där instituten tillämpar LGD-värdena enligt artikel 161.1 ska RW vara: 0

— där instituten tillämpar egna skattningar av LGD-värden ska RW vara $RW = \max \{0, 12,5 \cdot (LGD - EL_{BE})\}$;

Bästa skattning av förväntad förlust ("best estimate of expected loss", nedan kallad EL_{BE}) ska vara institutets bästa skattning av den förväntade förlusten för den fallerade exponeringen i enlighet med led h i artikel 181.1.

iii) För $0 < PD < 1$:

$$RW = \left(LGD \cdot N \left(\frac{1}{\sqrt{1-R}} \cdot G(PD) + \sqrt{\frac{R}{1-R}} \cdot G(0,999) \right) - LGD \cdot PD \right) \cdot \frac{1 + (M-2,5) \cdot b}{1 - 1,5 \cdot b} \cdot 12,5 \cdot 1,06$$

där

$N(x)$ = den kumulativa fördelningsfunktionen för en standardiserad normalfördelad slumpvariabel (dvs. sannolikheten för att en normalfördelad slumpvariabel med medelvärdet noll och variansen ett är mindre än eller lika med x),

$G(Z)$ = den inversa kumulativa fördelningsfunktionen för en standardiserad normalfördelad slumpvariabel (dvs. variabeln har ett värde x som är sådant att $N(x) = z$),

R = korrelationskoefficienten, som fastställs som

$$R = 0,12 \cdot \frac{1 - e^{-50 \cdot PD}}{1 - e^{-50}} + 0,24 \cdot \left(1 - \frac{1 - e^{-50 \cdot PD}}{1 - e^{-50}} \right)$$

b = löptidsfaktorn, som fastställs som

$$b = (0,11852 - 0,05478 \cdot \ln(PD))^2.$$

2. För alla exponeringar mot stora finanssektorsenheter ska korrelationskoefficienten i punkt 1 iii multipliceras med 1,25. För alla exponeringar mot icke reglerade finansiella enheter ska korrelationskoefficienterna i punkterna 1 iii och 4 vid behov multipliceras med 1,25.

3. Det riskvägda exponeringsbeloppet för varje exponering som uppfyller de krav som anges i artiklarna 202 och 217 får anpassas enligt följande formel.

$$\text{Riskvägt exponeringsbelopp} = RW \cdot \text{exponeringsvärde} \cdot (0.15 + 160 \cdot PD_{pp})$$

där

PD_{pp} = PD-värdet för utfärdaren av kreditriskskyddet.

RW ska beräknas med den tillämpliga riskviktsformeln i punkt 1 för den skyddade exponeringen, gäldenärens PD-värde och LGD-värdet för en jämförbar direkt exponering mot utfärdaren av kreditriskskyddet. Löptidsfaktorn b ska beräknas med det PD-värde som är lägst av skyddsutfärdarens och gäldenärens.

4. När det gäller exponeringar mot företag där den totala årliga försäljningen för den koncern som företaget tillhör inte överstiger 50 miljoner EUR, får instituten använda följande korrelationsformel i led iii) i punkt 1 för beräkning av riskvikt för exponeringar mot företag. I denna formel uttrycks S som total omsättning per år i miljoner EUR $\leq S \leq 50$ miljoner EUR. Rapporterad omsättning som understiger 5 miljoner EUR ska behandlas som om den motsvarade 5 miljoner EUR. När det gäller en grupp av förvärvade fordringar, ska den totala årliga omsättningen vara ett vägt genomsnitt av gruppens enskilda exponeringar.

$$R = 0.12 \cdot \frac{1 - e^{-50 \cdot PD}}{1 - e^{-50}} + 0.24 \cdot \left(1 - \frac{1 - e^{-50 \cdot PD}}{1 - e^{-50}}\right) - 0.04 \cdot \left(1 - \frac{\min\{\max\{5, S\}, 50\} - 5}{45}\right)$$

Instituten ska ersätta total omsättning per år med koncernens totala tillgångar om den totala omsättningen per år inte är ett lämpligt mått på företagets storlek och totala tillgångar är ett lämpligare mått än total omsättning per år.

5. För exponeringar som utgör specialutlåning där institutet inte kan göra PD-skattningar eller dess PD-skattningar inte uppfyller de krav som anges i avsnitt 6 ska det åsätta dessa exponeringar riskvikt enligt tabell 1:

Tabell 1

Resterande löptid	Kategori 1	Kategori 2	Kategori 3	Kategori 4	Kategori 5
Mindre än 2,5 år	50 %	70 %	115 %	250 %	0 %
Lika med eller mer än 2,5 år	70 %	90 %	115 %	250 %	0 %

När instituten åsätter exponeringar som utgör specialutlåning riskvikt, ska de beakta följande faktorer: finansiell styrka, politiskt och rättsligt klimat, transaktionernas och/eller tillgångarnas särdrag, de medverkande och utvecklande parternas styrka, däribland eventuella inkomster från offentliga och privata partnerskap och förekomsten av säkerheter.

6. För sina förvärvade företagsfordringar ska institutet uppfylla kraven i artikel 184. I fråga om förvärvade företagsfordringar som dessutom uppfyller villkoren i artikel 154.5, där det skulle vara onödigt betungande för ett institut att tillämpa standarder för riskbedömning för exponeringar mot företag enligt avsnitt 6, får standarder för riskbedömning för hushållsexponeringar enligt avsnitt 6 användas.

7. I fråga om förvärvade företagsfordringar gäller att sådana åtgärder i form av återbetalningsbara prisavdrag, säkerheter eller partiella garantier som ger ett förstaförlustskydd med avseende på fallissemang, utspädning eller bådadera, får behandlas som förstaförlustpositioner vid tillämpning av internmetoden på värdepapperisering.

8. Om ett institut ger kreditriskskydd för ett antal exponeringar på villkor att det n:te fallissemanget bland exponeringarna ska utlösa betalning och att denna kredithändelse ska avsluta kontraktet, ska den riskvikt användas som föreskrivs i kapitel 5, förutsatt att produkten har en extern kreditvärdering från ett externt kreditvärderingsinstitut. Om någon sådan kreditvärdering inte föreligger, ska riskvikten för exponeringarna i korgen summeras, exklusive n-1-exponeringar, där summan av det förväntade förlustbeloppet multiplicerat med 12,5 och det riskvägda exponeringsbeloppet inte ska överstiga det nominella beloppet på det skydd som ges av kreditderivatet multiplicerat med 12,5. De n-1-exponeringar som ska undantas från summeringen ska fastställas på basis av att de ska innefatta de exponeringar som ger upphov till ett lägre riskvägt exponeringsbelopp än det som gäller för någon av de exponeringar som räknats in i summeringen. En riskvikt på 1 250 % ska gälla för positioner i en korg, om ett institut inte kan fastställa riskvikten enligt internmetoden.

9. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som anger hur institutet ska beakta de faktorer som anges i punkt 5 andra stycket, när de åsätter exponeringar som utgör specialutlåning riskvikt.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 31 december 2014.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 154

Riskvägda exponeringsbelopp för hushållsexponeringar

1. De riskvägda exponeringsbeloppen för hushållsexponeringar ska beräknas enligt följande formler:

$$\text{Riskvägt exponeringsbelopp} = RW \cdot \text{exponeringsvärde}$$

där riskvikten (RW) fastställs på följande sätt:

$$RW = \left(LGD \cdot N \left(\frac{1}{\sqrt{1-R}} \cdot G(PD) + \sqrt{\frac{R}{1-R}} \cdot G(0.999) \right) - LGD \cdot PD \right) \cdot 12,5 \cdot 1,06$$

där

$N(x)$ = den kumulativa fördelningsfunktionen för en standardiserad normalfördelad slumpvariabel (dvs. sannolikheten för att en normalfördelad slumpvariabel med medelvärdet noll och variansen ett är mindre än eller lika med x).

$G(Z)$ = den inversa kumulativa fördelningsfunktionen för en standardiserad normalfördelad slumpvariabel (dvs. variabeln har ett värde x som är sådant att $N(x) = z$).

R = korrelationskoefficienten som fastställs som

$$R = 0.03 \cdot \frac{1 - e^{-35 \cdot PD}}{1 - e^{-35}} + 0.16 \cdot \left(1 - \frac{1 - e^{-35 \cdot PD}}{1 - e^{-35}} \right)$$

2. De riskvägda exponeringsbeloppen för varje exponering mot små och medelstora företag enligt artikel 147.5 som uppfyller de krav som anges i artiklarna 202 och 217 får beräknas i enlighet med artikel 153.3.

3. För hushållsexponeringar där säkerhet har ställts i form av fastighet ska en koefficient av korrelation (R) på 0,15 ersätta det värde som erhålls enligt korrelationsformeln i punkt 1.

4. För kvalificerade rullande hushållsexponeringar i enlighet med definitionen i leden a–e ska en koefficient av korrelation (R) på 0,04 ersätta det värde som erhålls enligt korrelationsformeln i punkt 1.

Exponeringar ska betecknas som kvalificerade rullande hushållsexponeringar om de uppfyller samtliga följande villkor:

- Exponeringarna ska vara mot en eller flera fysiska personer.
- Exponeringarna ska vara rullande, utan säkerhet och, så länge de inte tas i anspråk, villkorslöst återkalleliga av institutet. I detta sammanhang definieras rullande exponeringar som exponeringar där kundernas utestående belopp tillåts

i) för $PD = 1$, dvs. i fråga om fallissemang, ska RW vara

$$RW = \max \{0, 12,5 \cdot (LGD - EL_{BE})\};$$

där EL_{BE} ska vara institutets bästa skattning av den förväntade förlusten för den fallerade exponeringen i enlighet med artikel 181.1 h.

ii) om $0 < PD < 1$, dvs. för varje annat möjligt värde för PD än de värden som anges i led i

fluktuera på grundval av deras beslut att låna och betala tillbaka upp till en gräns som fastställts av institutet. Outnyttjade kreditmöjligheter kan betraktas som villkorslöst återkalleliga, om villkoren tillåter institutet att annullera dem i den utsträckning som lagstiftningen om konsumentskydd och anknutna områden medger.

- Exponeringen i underportföljen mot en enskild person får uppgå till maximalt 100 000 EUR.
- Korrelationen i denna punkt får bara användas för portföljer där förlustnivån visat låg volatilitet i förhållande till genomsnittsnivån, särskilt inom de låga PD -intervallen.
- Behandlingen som en kvalificerad rullande hushållsexponering ska överensstämma med underportföljens underliggande riskegenskaper.

Med avvikelse från led b gäller inte kravet att exponeringen ska vara utan säkerhet för kreditfaciliteter med säkerhet kopplade till ett lönekonto. I detta fall ska de belopp som återvinns från säkerheten inte beaktas i LGD -skattningen.

De behöriga myndigheterna ska kontrollera hur volatiliteten i förlustnivån förhåller sig till den genomsnittliga förlustnivån både för den totala portföljen av kvalificerade rullande hushållsexponeringar och för de enskilda underportföljerna, och vara beredda att utbyta information över gränserna om särdragen hos de kvalificerade rullande hushållskrediternas förlustnivåer.

5. För att vara berättigade till hushållsbehandling ska de förvärvade fordringarna uppfylla minimikraven i artikel 184 och samtliga följande villkor:

- a) Institutet har förvärvat fordringarna från en eller flera oberoende säljande tredje parter och dess exponering mot fordringarnas gäldenärer innefattar inte någon exponering som direkt eller indirekt har sitt ursprung hos institutet.
- b) De förvärvade fordringarna ska ha uppstått på rent marknadsmässiga grunder mellan säljaren och gäldenären. Företagsinterna fordringar och fordringar som balanseras mot motkonton mellan företag som köper och säljer till varandra kan därför inte komma ifråga.
- c) Det förvärvande institutet har en fordran på all avkastning från de köpta fordringarna eller proportionell ränta på avkastningen.
- d) Portföljen med köpta fordringar är tillräckligt diversifierad.

6. I fråga om förvärvade företagsfordringar gäller att sådana åtgärder i form av återbetalningsbara prisavdrag, säkerheter eller partiella garantier som ger ett förstaförlustskydd med avseende på fallissemang, utspädning eller bådadera, får behandlas som förstaförlustpositioner vid tillämpning av internmetoden på värdepapperisering.

7. I fråga om hybridgrupper med köpta hushållsfordringar, där de förvärvande instituten inte kan separera exponeringar mot säkerhet i fastigheter och kvalificerade rullande hushållsexponeringar från andra hushållsexponeringar, ska den hushålls-riskviktfunktion som ger det högsta kapitalkravet för dessa exponeringar gälla.

Artikel 155

Riskvägda exponeringsbelopp för aktieexponeringar

1. Institutet ska fastställa sina riskvägda exponeringsbelopp för aktieexponeringar, exklusive aktieexponeringar som dras av i enlighet med del två eller omfattas av en riskvikt på 250 % enligt artikel 48, i enlighet med de metoder som anges i punkterna 2, 3 och 4 i den här artikeln. Ett institut får tillämpa olika metoder på olika aktieportföljer, när institutet självt använder olika metoder för intern riskhantering. Om ett institut tillämpar olika metoder, ska valet av PD/LGD-metoden eller internmetoden vara konsekvent, även i ett längre tidsperspektiv och i förhållande till den metod som används för intern riskhantering av den relevanta aktieexponeringen, och ska inte styras av tillsynsarbiter.

Institutet får behandla aktieexponeringar mot anknutna företag i enlighet med behandlingen av övriga motpartslösa tillgångar.

2. Enligt den förenklade riskviktmetoden ska den riskvägda exponeringen behandlas enligt formeln

$$\text{Riskvägt exponeringsbelopp} = RW * \text{exponeringsvärde}$$

där

Riskvikt (RW) = 190 % för icke noterade aktieexponeringar i tillräckligt diversifierade portföljer

Riskvikt (RW) = 290 % för exponeringar i börsnoterade aktier.

Riskvikt (RW) = 370 % för övriga aktieexponeringar.

Korta avistapositioner och derivatinstrument som hålls utanför handelslagret får balansera långa positioner i samma enskilda värdepapper förutsatt att dessa instrument uttryckligen har utpekats som säkringar av bestämda aktieexponeringar och att de tillhandahåller skydd för ytterligare minst ett år. Övriga korta positioner ska behandlas som om de vore långa positioner varvid den relevanta riskvikten åsätts varje positions absoluta värde. I fråga om positioner, där det finns en löptidsobalans ska metoden för företagsexponeringar tillämpas enligt artikel 162.5.

Institutet får ta hänsyn till obetalt kreditriskskydd som erhållits för en aktieexponering enligt de metoder som anges i kapitel 4.

3. Enligt PD/LGD-metoden ska de riskvägda exponeringsbeloppen beräknas enligt formlerna i artikel 153.1. Om institutet inte har tillräckligt med information för att kunna använda definitionen på fallissemang i artikel 178 ska riskvikterna räknas upp med faktorn 1,5.

För varje enskild exponering får summan av den förväntade förlusten multiplicerad med 12,5 och det riskvägda exponeringsbeloppet inte överstiga exponeringsvärdet multiplicerat med 12,5.

Institutet får ta hänsyn till obetalt kreditriskskydd som erhållits för en aktieexponering enligt de metoder som anges i kapitel 4. Därvid ska ett LGD-värde på 90 % av exponeringen mot utfärdaren av säkringen tillämpas. För icke noterade aktieexponeringar i tillräckligt diversifierade portföljer får ett LGD-värde på 65 % användas. För detta ändamål ska löptiden M vara fem år.

4. Enligt metoden med interna modeller ska det riskvägda exponeringsbeloppet motsvara den potentiella förlust på institutets aktieexponeringar som motsvarar ett 99-procentigt ensidigt konfidensintervall i en intern value at risk-modell avseende skillnaden mellan den kvartalsvisa avkastningen och en relevant riskfri räntenivå under en lång jämförelseperiod, multiplicerad med faktorn 12,5. I fråga om aktieportföljer får de riskvägda exponeringsbeloppen inte vara mindre än den sammanlagda summan av följande:

- a) De riskvägda exponeringsbelopp som krävs enligt PD/LGD-metoden.
- b) De motsvarande förväntade förlustbeloppen multiplicerade med 12,5.

De belopp som avses i leden a och b ska beräknas på grundval av de PD-värden som anges i artikel 165.1 och de tillhörande LGD-värden som anges i artikel 165.2.

Instituten får godkänna obetalt kreditriskskydd som erhållits för en aktieposition.

Artikel 156

Riskvägda exponeringsbelopp för övriga motpartslösa tillgångar

De riskvägda exponeringsbeloppen för övriga motpartslösa tillgångar ska beräknas enligt följande formel:

$$\text{Riskvägt exponeringsbelopp} = 100 \% \cdot \text{exponeringsbelopp},$$

med undantag av följande:

- a) Kassabehållning och likvärdiga poster samt omyntat guld som förvaras i egna valv eller på tilldelad plats ska åsättas riskvikt 0 % i den utsträckning som institutet har förpliktelse i motsvarande form.
- b) Exponeringen är ett restvärde av leasade tillgångar. I det fallet ska det riskvägda exponeringsbeloppet beräknas enligt följande:

$$\frac{1}{t} \cdot 100 \% \cdot \text{Exponeringsvärde}$$

där t är det som är störst av 1 och det närmaste antalet hela år som återstår av hyrestiden.

Underavsnitt 3

Beräkning av riskvägda exponeringsbelopp för förvärvade fordringars utspädningsrisk

Artikel 157

Riskvägda exponeringsbelopp för förvärvade fordringars utspädningsrisk

1. Institutet ska beräkna de riskvägda exponeringsbeloppen för förvärvade företags- och hushållsfordringars utspädningsrisk enligt formeln i artikel 153.1.

2. Institutet ska fastställa parametrarna PD och LGD i enlighet med avsnitt 4.

3. Institutet ska fastställa exponeringsvärdet i enlighet med avsnitt 5.

4. I denna artikel ska värdet på M vara 1 år.

5. De behöriga myndigheterna ska undanta ett institut från att beräkna och erkänna riskvägda exponeringsbelopp för utspädningsrisken för en typ av exponering som förorsakas av förvärvade företags- eller hushållsfordringar, om institutet kan styrka för de behöriga myndigheterna att utspädningsrisken för det institutet är försumbar för denna typ av exponering.

Avsnitt 3

Förväntade förluster

Artikel 158

Behandling per exponeringsslag

1. Beräkningen av förväntade förlustbelopp ska baseras på samma ingångsvärden för PD och LGD och samma exponeringsvärden för varje exponering som de som används för beräkningen av riskvägda exponeringsbelopp enligt artikel 151.

2. Förväntade förlustbelopp för värdepapperiserade exponeringar ska beräknas i enlighet med kapitel 5.

3. Förväntat förlustbelopp för exponeringar inom exponeringsklassen "övriga motpartslösa tillgångar" enligt artikel 147.2 g ska vara noll.

4. Förväntade förlustbelopp för exponeringar i form av aktier eller andelar i fonder enligt artikel 152 ska beräknas i enlighet med de metoder som anges i den här artikeln.

5. Förväntade förluster (EL) och förlustbelopp för exponeringar mot företag, institut, nationella regeringar och centralbanker samt hushållsexponeringar ska beräknas enligt följande formler:

$$\text{Förväntade förluster (EL)} = PD \cdot LGD$$

Förväntat förlustbelopp = EL [multipliserat med] exponeringsvärde.

För fallerade exponeringar (PD = 100 %), om institut använder egna skattningar av LGD, ska EL vara EL_{BE} , institutets bästa skattning av den förväntade förlusten av den fallerade exponeringen i enlighet med artikel 181.1 h.

För exponeringar som behandlas i enlighet med artikel 153.3 ska EL vara 0 %.

6. EL-värden för exponeringar som utgör specialutlåning, där instituten bestämmer riskvikter enligt metoderna i artikel 153.5, ska fastställas enligt tabell 2.

Tabell 2

Resterande löptid	Kategori 1	Kategori 2	Kategori 3	Kategori 4	Kategori 5
Mindre än 2,5 år	0 %	0,4 %	2,8 %	8 %	50 %
Minst 2,5 år	0,4 %	0,8 %	2,8 %	8 %	50 %

7. Det förväntade förlustbeloppet för aktieexponeringar där det riskvägda exponeringsbeloppet beräknas enligt den förenklade riskviktmotoden ska beräknas enligt följande formel:

$$\text{Förväntat förlustbelopp} = EL \cdot \text{exponeringsvärde}$$

Följande EL-värden ska användas:

Förväntad förlust (EL) = 0,8 % för icke noterade aktieexponeringar i tillräckligt diversifierade portföljer.

Förväntad förlust (EL) = 0,8 % för exponeringar i börsnoterade aktier.

Förväntad förlust (EL) = 2,4 % för alla övriga aktieexponeringar.

8. Den förväntade förlusten och det förväntade förlustbeloppet för aktieexponeringar där det riskvägda exponeringsbeloppet beräknas enligt PD/LGD-metoden ska beräknas enligt följande formler:

$$\text{Förväntade förluster (EL)} = PD \cdot LGD$$

$$\text{Förväntat förlustbelopp} = EL \cdot \text{exponeringsvärde}$$

9. Det förväntade förlustbeloppet ska vara noll för aktieexponeringar där det riskvägda exponeringsbeloppet beräknas enligt metoden med interna modeller.

10. Det förväntade förlustbeloppet för förvärvade fordringars utspädningsrisk ska beräknas enligt följande formel:

$$\text{Förväntade förluster (EL)} = PD \cdot LGD$$

$$\text{Förväntat förlustbelopp} = EL \cdot \text{exponeringsvärde}$$

Artikel 159

Behandling av förväntade förlustbelopp

Instituten ska dra av de förväntade förlustbelopp som beräknats i enlighet med artikel 158.5, 158.6 och 158.10 från allmänna och specifika kreditriskjusteringar och ytterligare värdejusteringar i enlighet med artiklarna 34 och 110 och andra avdrag från kapitalbasen som avser dessa exponeringar. Underkursbelopp på exponeringar i balansräkningen som förvärvats i samband med fallissemang i enlighet med artikel 166.1 ska behandlas på samma sätt som specifika kreditriskjusteringar. Specifika kreditriskjusteringar av exponeringar som har fallerat får inte användas för att täcka förväntade förlustbelopp i samband med andra exponeringar. Förväntade förlustbelopp för värdepapperiserade exponeringar samt allmänna och specifika kreditriskjusteringar som avser dessa exponeringar ska inte tas med i denna beräkning.

Avsnitt 4

PD, LGD och löptid

Underavsnitt 1

Exponeringar mot företag, institut, nationella regeringar och Centralbanker

Artikel 160

Sannolikhet för fallissemang (PD)

1. PD-värdet för en exponering mot ett företag eller ett institut ska vara minst 0,03 %.

2. För förvärvade företagsfordringar ska PD-värdet, om institutet inte kan göra PD-skattningar eller om institutets PD-skattningar inte uppfyller kraven i avsnitt 6, fastställas enligt följande metoder:

a) PD för icke efterställda fordringar på förvärvade företagsfordringar ska motsvara institutets skattning av EL dividerat med LGD för dessa fordringar.

b) PD för efterställda fordringar på förvärvade företagsfordringar ska motsvara institutets skattning av EL.

c) Om ett institut har fått den behöriga myndighetens tillstånd att använda egna LGD-skattningar för företagsexponeringar i enlighet med artikel 143 och det kan bryta ned sina EL-skattningar för förvärvade företagsfordringar till PD- och LGD-värden på ett sätt som bedöms som tillförlitligt av den behöriga myndigheten, får institutet använda den PD-skattning som detta tillvägagångssätt resulterar i.

3. PD för fallerade motparter ska vara 100 %.

4. Institutet får ta hänsyn till obetalt kreditriskskydd i PD enligt bestämmelserna i kapitel 4. Vid utspädningsrisk godtas, utöver de utfärdare av kreditriskskydd som avses i artikel 201.1 g, även säljaren av de förvärvade fordringarna, om följande villkor är uppfyllda:

a) Företaget har en kreditvärdering, tilldelat av ett kreditvärderingsinstitut, som enligt de behöriga myndigheterna motsvarar steg 3 eller högre på kreditkvalitetsskalan enligt de regler för riskvägning av exponeringar mot företag som anges i kapitel 2.

b) Företaget har inte tilldelats en kreditvärdering av ett erkänt externt ratinginstitut, i fråga om institut som beräknar riskvägda exponeringsbelopp och förväntade förlustbelopp enligt internmetoden, men är internt klassificerad med ett PD-värde som motsvarar den kreditklassificering av externa kreditvärderingsinstitut som de behöriga myndigheterna har beslutat att tilldela steg 3 eller högre på kreditkvalitetsskalan enligt de regler för riskvägning av exponeringar mot företag som anges i kapitel 2.

5. Institut som använder egna LGD-skattningar får ta hänsyn till obetalt kreditriskskydd genom att anpassa PD-värden i enlighet med artikel 161.3.

6. För utspädningsrisk för förvärvade företagsfordringar ska PD anges till samma värde som institutets EL-skattning för utspädningsrisk. Om ett institut har fått den behöriga myndighetens tillstånd att använda egna LGD-skattningar för företagsexponeringar i enlighet med artikel 143 och institutet kan bryta ned sina EL-skattningar av utspädningsrisken för förvärvade företagsfordringar till PD- och LGD-värden på ett sätt som bedöms som tillförlitligt av den behöriga myndigheten, får institutet använda den PD-skattning som detta tillvägagångssätt resulterar i. Institutet får ta hänsyn till obetalt kreditriskskydd i PD enligt bestämmelserna i kapitel 4. Vid utspädningsrisk godtas, utöver de som tillhandahåller kreditriskskydd som anges i artikel 201.1 g, även säljaren av de förvärvade fordringarna, under förutsättning att villkoren i punkt 4 är uppfyllda.

7. Med avvikelse från artikel 201.1 g godtas de företagsenheter som uppfyller villkoren i punkt 4.

Ett institut som har fått den behöriga myndighetens tillstånd att använda egna LGD-skattningar av utspädningsrisken för förvärvade företagsfordringar i enlighet med artikel 143 får godta obetalt kreditriskskydd genom att anpassa PD-värdena i enlighet med artikel 161.3.

Artikel 161

Förlust vid fallissemang (LGD)

1. Institut ska använda följande LGD-värden:

a) Icke efterställda exponeringar utan godtagbar säkerhet: 45 %;

b) Efterställda exponeringar utan godtagbar säkerhet: 75 %;

c) Institut får ta hänsyn till betalt och obetalt kreditriskskydd vid beräkningen av LGD i enlighet med kapitel 4.

d) Säkerställda obligationer som är berättigade till behandlingen i artikel 129.4 eller 129.5 får ges ett LGD-värde på 11,25 %.

e) Exponeringar i icke efterställda förvärvade företagsfordringar i de fall där ett institut inte kan göra PD-skattningar eller för vilka institutets PD-skattningar inte uppfyller kraven i avsnitt 6: 45 %;

f) Exponeringar i efterställda förvärvade företagsfordringar i de fall där institutet inte kan göra PD-skattningar eller för vilka institutets PD-skattningar inte uppfyller kraven i avsnitt 6: 100 %;

g) Utspädningsrisk för förvärvade företagsfordringar: 75 %.

2. Om ett institut har fått den behöriga myndighetens tillstånd att använda egna LGD-skattningar för företagsexponeringar i enlighet med artikel 143 och institutet kan bryta ned sina EL-skattningar för förvärvade företagsfordringar till PD- och LGD-värden på ett sätt som bedöms som tillförlitligt av den behöriga myndigheten, får institutet för utspädningsrisk och risk för fallissemang använda LGD-skattningen för förvärvade företagsfordringar.

3. Om ett institut har fått den behöriga myndighetens tillstånd att använda egna LGD-skattningar för exponeringar mot företag, institut, nationella regeringar och centralbanker i enlighet med artikel 143, får obetalt kreditriskskydd godtas genom anpassning av PD eller LGD, under förutsättning att kraven i avsnitt 6 är uppfyllda och att de behöriga myndigheterna har gett sitt tillstånd till detta. Ett institut ska inte justera PD- eller LGD-värdet på garanterade exponeringar på så sätt att den justerade riskvikten blir lägre än vad motsvarande riskvikt för en jämförbar direkt exponering mot garantigivaren skulle vara.

4. När det gäller de företag som avses i artikel 153.3, ska LGD-värdet för en jämförbar direkt exponering mot utfärdaren av kreditriskskyddet motsvara LGD-värdet för antingen en osäkrad facilitet i förhållande till garantigivaren eller en osäkrad facilitet i förhållande till gäldenären, beroende på om tillgängliga uppgifter och garantins struktur tyder på att det belopp som kan återvinnas i händelse av att både garantigivaren och gäldenären fallerar under tiden för den säkrade transaktionen är beroende av den finansiella situationen för garantigivaren eller gäldenären.

Artikel 162

Löptid

1. Institut som inte har fått tillstånd att använda egna LGD-värden och konverteringsfaktorer för exponeringar mot företag, institut eller nationella regeringar och centralbanker ska ange en löptid (M) på 0,5 år för exponeringar till följd av repor eller värdepappers- eller råvarulån och en löptid (M) på 2,5 år för alla andra exponeringar.

Alternativt ska de behöriga myndigheterna inom ramen för det tillstånd som avses i artikel 143 besluta om institutet ska tillämpa en löptid (M) enligt punkt 2 för alla exponeringar.

2. Institut som har fått den behöriga myndighetens tillstånd att använda egna LGD-värden och konverteringsfaktorer för exponeringar mot företag, institut eller nationella regeringar och centralbanker i enlighet med artikel 143 ska beräkna M för varje sådan exponering enligt vad som anges i leden a–e i denna punkt med förbehåll för punkterna 3–5 i den här artikeln. Värdet på M får inte vara högre än fem år, utom i de fall som anges i artikel 384.1 när M, såsom där anges, ska användas.

a) För ett instrument med ett fastställt betalningsflödesschema ska M beräknas enligt följande formel:

$$M = \max \left\{ 1, \min \left\{ \frac{\sum_t t \cdot CF_t}{\sum_t CF_t}, 5 \right\} \right\}$$

där CF_t betecknar kassaflöden (kapitalbelopp, räntebetalningar och avgifter) som enligt kontraktet ska betalas av gäldenären under perioden t .

b) För derivat som omfattas av ett ramavtal om nettning ska värdet på M anges till exponeringens vägda genomsnittliga återstående löptid, där M dock ska vara minst 1 år. Det teoretiska beloppet för varje exponering ska användas för att väga löptiden.

c) För exponeringar vid transaktioner med derivatinstrument som tas upp i bilaga II med fullständiga eller nära fullständiga säkerheter och marginallånetransaktioner med fullständiga eller nära fullständiga säkerheter som omfattas av ett ramavtal om nettning ska värdet på M anges till transaktionens vägda genomsnittliga återstående löptid, där M dock ska vara minst 10 dagar.

d) För repor eller värdepappers- eller råvarulån som omfattas av ett ramavtal om nettning ska värdet på M anges till transaktionens vägda genomsnittliga återstående löptid, där M dock ska vara minst 5 dagar. Det teoretiska beloppet för varje transaktion ska användas för att väga löptiden.

e) Om ett institut har fått den behöriga myndighetens tillstånd att använda egna PD-skattningar för förvärvade företagsfordringar i enlighet med artikel 143 ska M för belopp som tagits i anspråk motsvara de förvärvade fordringarnas vägda genomsnittliga löptid, där M dock ska vara minst 90 dagar. Samma värde på M ska även användas för outnyttjade belopp inom ramen för ett bindande köpåtagande, förutsatt att faciliteten innehåller effektiva sidovillkor, mekanismer som utlöser förtida amortering eller andra inslag som skyddar det köpande institutet från en betydande försämring av de framtida fordringar som det måste förvärva under facilitetens löptid. Om sådant skydd saknas, ska M för outnyttjade belopp beräknas som summan av den mest långfristiga potentiella fordringen enligt köpavtalet och den återstående löptiden för köpfaciliteten, där M dock ska vara minst 90 dagar.

f) För andra instrument än dem som nämns i denna punkt eller om ett institut inte kan beräkna M enligt led a, ska M sättas till den maximala återstående tid (i antal år) som gäldenären får ta i anspråk för att uppfylla kontraktsförpliktelserna fullt ut, där M dock ska vara minst 1 år.

g) Institut som använder den metod baserad på interna modeller som redovisas i avsnitt 6 i kapitel 6 för beräkningen av exponeringsvärden ska för de exponeringar på vilka de tillämpar metoden, om löptiden för det mest långfristiga kontraktet i nettningens mängden är längre än ett år, beräkna M enligt följande formel:

$$M = \min \left\{ \frac{\sum_k \text{Effective } EE_{t_k} \cdot \Delta t_k \cdot df_{t_k} \cdot s_{t_k} + \sum_k EE_{t_k} \cdot \Delta t_k \cdot df_{t_k} \cdot (1 - s_{t_k})}{\sum_k \text{Effective } EE_{t_k} \cdot \Delta t_k \cdot df_{t_k} \cdot s_{t_k}}, 5 \right\}$$

där

S_{t_k} = en dummyvariabel vars värde under den framtida perioden t_k är lika med 0 om $t_k > 1$ år och lika med 1 om $t_k \leq 1$,

EE_{t_k} = förväntad exponering under den framtida perioden t_k ,

$EffectiveEE_{t_k}$ = effektiv förväntad exponering under den framtida perioden t_k ,

df_{t_k} = den riskfria diskonteringsfaktorn för den framtida tidsperioden t_k , och

$$\Delta t_k = t_k - t_{k-1};$$

- h) Ett institut som använder en intern modell för att beräkna en ensidig kreditvärdighetsjustering får, om de behöriga myndigheterna godkänner detta, som M använda den effektiva kreditdurationen enligt skattningen med den egna modellen.

Om inte annat följer av punkt 2, ska formeln i led a tillämpas för nettningsmängder där samtliga kontrakt har en ursprunglig löptid som understiger ett år.

- i) Ett institut som beräknar exponeringsvärdena med hjälp av den metod baserad på interna modeller som redovisas i avsnitt 6 i kapitel 6 och som har tillstånd att använda en intern modell för den specifika risk som finns i innehav av omsatta skuldinstrument i enlighet med del 3 avdelning IV kapitel 5, ska ange M som 1 i den formel som anges i artikel 153.1, under förutsättning att institutet kan visa de behöriga myndigheterna att effekterna av riskklassmigration innefattas i dess interna modell för beräkning av specifik risk i innehav av omsatta skuldinstrument enligt artikel 383.

- j) Vid tillämpning av artikel 153.3 ska M vara lika med kreditriskskyddets effektiva löptid, dock minst 1 år.

3. Om dokumentationen ställer krav på omprövning av marginalsäkerhet och förnyad värdering varje dag och den innehåller bestämmelser som tillåter snabb avveckling eller avräkning av säkerheter i händelse av fallissemang eller oförmåga att förnya marginalsäkerhet, ska M vara minst 1 dag för

- a) derivatinstrument som tas upp i bilaga II med fullständiga eller nära fullständiga säkerheter,
- b) marginallånetransaktioner med fullständiga eller nära fullständiga säkerheter, och
- c) transaktioner med repor eller värdepappers- eller råvarulån.

För kvalificerade kortfristiga exponeringar som inte är en del av institutens löpande finansiering av gäldenären, ska M vara minst en dag. Kvalificerade kortfristiga exponeringar omfattar följande:

- a) Exponeringar mot institut till följd av avräkning av skulder i utländsk valuta.
- b) Självavvecklande finansiella transaktioner vid kortfristig handel, med anknytning till utbyte av varor eller tjänster och med upp till ett års återstående löptid i enlighet med artikel 4.1 led 80.
- c) Exponeringar till följd av avveckling av köp och försäljning av värdepapper inom ramen för ordinarie leveransperiod eller två bankdagar.
- d) Exponeringar till följd av kontantbetalning via elektronisk överföring och betalningar via elektroniska betalningstransaktioner och förbetalda kostnader, inklusive övertrasseringar på grund av misslyckade transaktioner som inte överskrider ett litet antal överenskomna bankdagar.

4. Vad gäller exponeringar mot företag som har sitt säte inom unionen och som har en konsoliderad omsättning och konsoliderade tillgångar som uppgår till mindre än 500 000 000 EUR kan institut välja att konsekvent fastställa M i enlighet med punkt 1 i stället för att tillämpa punkt 2. Institutet får ersätta beloppet 500 000 000 EUR för de totala tillgångarna med 1 000 000 000 EUR för företag som i första hand äger och hyr ut i icke-kommersiella bostadsfastigheter.

5. Löptidsobalanser ska behandlas i enlighet med kapitel 4.

Underavsnitt 2

Hushållsexponeringar

Artikel 163

Sannolikhet för fallissemang (PD)

1. En exponerings PD-värde ska vara minst 0,03 %.
2. PD-värdet för gäldenärer som har fallerat och – om en exponeringsansats används – för exponeringar där fallissemang föreligger ska vara 100 %.
3. När det gäller utspädningsrisk för förvärvade fordringar, ska PD-värdet anges till samma värde som skattningen av EL för utspädningsrisk. Om ett institut kan bryta ned sina EL-skattningar för utspädningsrisk för förvärvade fordringar till PD- och LGD-värden på ett sätt som de behöriga myndigheterna bedömer som tillförlitligt får PD-skattningen användas.

4. Obetalt kreditriskkydd får beaktas genom justering av PD-värden, om inte annat följer av artikel 164.2. Utöver de som tillhandahåller kreditriskkydd enligt artikel 201.1 g godtas vid utspädningsrisk även säljaren av de förvärvade fordringarna, om villkoren i artikel 160.4 är uppfyllda.

Artikel 164

Förlust vid fallissemang (LGD)

1. Institutet ska ta fram egna skattningar av LGD-värden med iakttagande av kraven i avsnitt 6 och under förutsättning att det beviljas av de behöriga myndigheterna i enlighet med artikel 143. För utspädningsrisk för förvärvade fordringar ska ett LGD-värde på 75 % användas. Om ett institut kan bryta ned sina skattningar av EL för utspädningsrisk för förvärvade fordringar till PD- och LGD-värden på ett tillförlitligt sätt, får institutet använda sin egen LGD-skattning.

2. Obetalt kreditriskkydd får erkännas som godtagbart för en enskild exponering eller grupp av exponeringar genom justering av PD- och LGD-skattningarna, under förutsättning att kraven i artikel 183.1–183.3 är uppfyllda och de behöriga myndigheterna har gett sitt tillstånd. Ett institut ska inte justera PD- eller LGD-värdet på garanterade exponeringar på så sätt att den justerade riskvikten blir lägre än vad motsvarande riskvikt för en jämförbar direkt exponering mot garantigivaren skulle vara.

3. Vid tillämpning av artikel 154.2 ska LGD-värdet för en jämförbar direkt exponering mot den utfärdare av kreditriskkyddet som avses i artikel 153.3 vara LGD-värdet för antingen en osäkrad facilitet i förhållande till garantigivaren eller en osäkrad facilitet i förhållande till gäldenären, beroende på om tillgängliga uppgifter och garantins struktur tyder på att det belopp som kan återvinnas, i händelse av att både garantigivaren och gäldenären fallerar under tiden för den säkrade transaktionen, är beroende av den finansiella situationen för garantigivaren eller gäldenären.

4. Det genomsnittliga exponeringsvägda LGD-värdet för alla hushållsexponeringar mot säkerhet i bostadsfastigheter utan statliga garantier får inte understiga 10 %.

Det genomsnittliga exponeringsvägda LGD-värdet för alla hushållsexponeringar mot säkerhet i kommersiella fastigheter utan statliga garantier får inte understiga 15 %.

5. På grundval av de uppgifter som samlas in i enlighet med artikel 101 och med beaktande av den framtida utvecklingen på fastighetsmarknaden och andra relevanta indikatorer, ska de behöriga myndigheterna regelbundet, dock minst en gång per år, göra en bedömning av huruvida LGD-minimivärdena i punkt

4 i den här artikeln är lämpliga för exponeringar mot säkerhet i bostadsfastigheter eller kommersiella fastigheter belägna inom deras territorium. De behöriga myndigheterna får i lämpliga fall på grundval av bedömningar av den finansiella stabiliteten fastställa högre minimivärden för det genomsnittliga exponeringsvägda LGD-värdet för exponeringar som är säkrade genom fastigheter belägna inom deras territorium.

De behöriga myndigheterna ska underrätta EBA om alla ändringar av LGD-minimivärdena som de gör i enlighet med det första stycket och EBA ska offentliggöra dessa LGD-värden.

6. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera de villkor som de behöriga myndigheterna ska beakta vid fastställandet av högre LGD-minimivärden.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 31 december 2014.

Kommissionen ska delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

7. Institutet i en medlemsstat ska tillämpa de högre LGD-minimivärden som har fastställts av behöriga myndigheter i en annan medlemsstat avseende exponeringar som är säkrade genom fastigheter belägna i denna medlemsstat.

Underavsnitt 3

Aktieexponeringar enligt PD/LGD-Metoden

Artikel 165

Aktieexponeringar enligt PD/LGD-metoden

1. PD-värdena ska fastställas enligt metoderna för företags-exponeringar.

Följande minimivärden för PD ska tillämpas:

- 0,09 % för exponeringar i börsnoterade aktier, om placeringen är en del av en långfristig kundrelation.
- 0,09 % för exponeringar i ej börsnoterade aktier, om avkastningen på placeringen är baserad på regelbundna och återkommande kassaflöden som inte härrör från realisationsvinster.
- 0,40 % för exponeringar i börsnoterade aktier, inbegripet övriga korta positioner enligt artikel 155.2.
- 1,25 % för alla övriga aktieexponeringar, inbegripet övriga korta positioner enligt artikel 155.2.

2. Exponeringar i icke noterade aktier i tillräckligt diversifierade portföljer får ges ett LGD-värde på 65 %. Alla övriga sådana exponeringar ska ges ett LGD-värde på 90 %.

3. Alla exponeringar ska ges ett M-värde på fem år.

Avsnitt 5

Exponeringsbelopp

Artikel 166

Exponeringar mot företag, institut, nationella regeringar och centralbanker samt hushållsexponeringar

1. Om inget annat anges, ska exponeringsbeloppet för exponeringar i balansräkningen vara det redovisade värdet mätt utan hänsyn till eventuella kreditriskjusteringar.

Denna regel gäller även för tillgångar som köpts till ett pris som skiljer sig från skuldbeloppet.

För köpta tillgångar betecknas skillnaden mellan skuldbelopp och det redovisade värdet som efter särskilda kreditriskjusteringar registrerades i institutens balansräkningar vid köp av tillgången som underkurs om skuldbeloppet är större och som överkurs om det är mindre.

2. Om instituten använder ramavtal om nettning i fråga om repor eller värdepappers- eller råvarulån ska exponeringsbeloppet beräknas enligt kapitlen 4 eller 6.

3. För beräkning av exponeringsbeloppet vid nettning i balansräkningen av lån och insättningar ska instituten använda de metoder som anges i kapitel 4.

4. Vid leasingavtal ska exponeringsbeloppet motsvara nuvärdet av minimileasingbetalningarna. Med "minimileasingbetalningar" avses de betalningar under leasingtiden som leasingtagaren förpliktas eller kan förpliktas att göra samt alla förmånliga köpoptioner (som skäligen kan antas komma att utnyttjas). Om en annan part än leasingtagaren kan förpliktas att betala restvärdet för ett leasingobjekt och denna betalningsskyldighet uppfyller kraven i artikel 201 för godtagbart tillhandahållande av kreditriskskydd samt kraven för godkännande av andra slag av garantier i artikel 213, kan betalningsskyldigheten betraktas som ett obetalt kreditriskskydd i enlighet med kapitel 4.

5. När det gäller kontrakt i bilaga II, ska exponeringsbeloppet fastställas genom de metoder som anges i kapitel 6 och inte ta hänsyn till någon kreditriskjustering.

6. Exponeringsbeloppet för beräkning av riskvägda exponeringsbelopp för förvärvade fordringar ska motsvara det värde som fastställs i enlighet med punkt 1 minus kapitalbaskrav för utspädningsrisk före kreditriskreducerande åtgärder.

7. Om en exponering har formen av värdepapper eller råvaror som sålts, ställts som säkerhet eller lånats ut inom ramen för repor eller värdepappers- eller råvarulån, transaktioner med långfristig avveckling och marginallån, ska exponeringsbeloppet motsvara värdepapperens eller råvarornas värde enligt artikel 24. Om den fullständiga metod för finansiella säkerheter som anges i artikel 223 används, ska exponeringsbeloppet ökas med den volatilitetsjustering som är tillämplig för dessa värdepapper eller råvaror enligt den artikeln. Exponeringsbeloppet för repor, värdepappers- eller råvarulån, transaktioner med långfristig avveckling och marginallån kan fastställas i enlighet med antingen kapitel 6 eller artikel 220.2.

8. Exponeringsvärdet för följande poster ska beräknas som det belopp som inte utnyttjats av åtagandet multiplicerat med en konverteringsfaktor. Instituterna ska använda följande konverteringsfaktorer i enlighet med artikel 151.8 för exponeringar mot företag, institut, nationella regeringar och centralbanker:

a) För låneramar som när som helst är villkorslöst återkalleliga av institutet utan förhandsanmälan eller som automatiskt kan annulleras om låntagarens kreditvärdighet försämras ska en konverteringsfaktor på 0 % tillämpas. För att kunna tillämpa en konverteringsfaktor på 0 % ska instituten aktivt övervaka gäldenärens finansiella ställning och de interna kontrollsystemen ska göra det möjligt att omedelbart upptäcka en försämring av gäldenärens kreditkvalitet. Outnyttjade låneramar kan betraktas som villkorslöst återkalleliga, om villkoren tillåter institutet att annullera dem i den utsträckning som lagstiftningen om konsumentskydd och anknutna områden medger.

b) För kortfristiga rembursar där levererade varor utgör säkerhet ska en konverteringsfaktor på 20 % tillämpas för både det öppnande och bekräftande institutet.

c) För outnyttjade köpåttaganden för rullande förvärvade fordringar, vilka kan återkallas villkorslöst eller annulleras när som helst av institutet utan förhandsanmälan, ska en konverteringsfaktor på 0 % tillämpas. För att kunna tillämpa en konverteringsfaktor på 0 % ska instituten aktivt övervaka gäldenärens finansiella ställning och de interna kontrollsystemen ska göra det möjligt att omedelbart upptäcka en försämring av gäldenärens kreditkvalitet.

d) För övriga låneramar, note issuance facilities (NIF) och revolving underwriting facilities (RUF) ska en konverteringsfaktor på 75 % tillämpas.

e) Institut som uppfyller kraven för användning av egna skattningar av konverteringsfaktorer enligt avsnitt 6 får använda sina egna skattningar av konverteringsfaktorer för olika produkttyper enligt leden a–d, under förutsättning att de behöriga myndigheterna tillåter det.

9. Om ett åtagande avser en förpliktelse att ingå ett annat åtagande ska den lägre av de två konverteringsfaktorerna för de enskilda åtagandena användas.

10. För alla övriga poster utanför balansräkningen utom de som nämns i punkterna 1–8, ska exponeringsbeloppet vara lika med följande procentandelar av postens värde:

a) 100 % om det är en högriskpost.

b) 50 % om det är en medelriskpost.

c) 20 % om det är en medel-/lågriskpost.

d) 0 % om det är en lågriskpost.

Vid tillämpning av denna punkt ska poster utanför balansräkningen indelas i riskkategorier enligt bilaga I.

Artikel 167

Aktieexponeringar

1. Exponeringsbeloppet för aktieexponeringar ska vara det redovisade värdet efter särskilda kreditriskjusteringar.

2. Exponeringsbeloppet för aktieexponeringar utanför balansräkningen ska vara det nominella värdet efter nedsättning av det nominella värdet genom kreditriskjusteringar specifika för denna exponering.

Artikel 168

Övriga motpartslösa tillgångar

Exponeringsbeloppet för övriga motpartslösa tillgångar ska vara det redovisade värdet efter särskild kreditriskjustering.

Avsnitt 6

Krav på internmetoden

Underavsnitt 1

Riskklassificeringssystem

Artikel 169

Allmänna principer

1. Om ett institut använder flera riskklassificeringssystem, ska motiven för valet av system för en viss gäldenär eller en viss transaktion dokumenteras och tillämpas på ett sådant sätt att det avspeglar risknivån på ett tillfredsställande sätt.

2. Kriterier och metoder för riskklassificering ska periodiskt ses över för att fastställa om de fortfarande är lämpliga med hänsyn till den aktuella portföljen och de yttre förutsättningarna.

3. Om ett institut använder direkta skattningar av riskparametrar för enskilda gäldenärer eller exponeringar får dessa betraktas som estimat hänförliga till en tillämpning av en kontinuerlig riskklasskala.

Artikel 170

Riskklassificeringssystemets struktur

1. Strukturen i riskklassificeringssystem för exponeringar mot företag, institut och nationella regeringar samt centralbanker ska uppfylla följande krav:

a) Ett riskklassificeringssystem ska beakta gäldenärens och transaktionens särskilda riskegenskaper.

b) Ett riskklassificeringssystem ska ha en riskklasskala för gäldenärer som uteslutande är uttryck för en kvantifiering av risken för gäldenärens fallissemang. Riskklasskalan för gäldenärer ska ha minst sju klasser för ej fallerande gäldenärer och en klass för fallerande gäldenärer.

c) Ett institut ska dokumentera sambandet mellan riskklasserna i form av den nivå för fallissemangsrisk som varje klass innebär och de kriterier som används för att särskilja den nivån för fallissemangsrisk.

d) Institut vilkas portföljer är inriktade på ett särskilt marknadssegment och ett visst intervall vad gäller risk för fallissemang ska ha tillräckligt många riskklasser inom detta intervall för att undvika en alltför stor koncentration av gäldenärer inom en viss klass. Betydande koncentrationer inom en enskild klass ska motiveras genom övertygande empiriska belägg för att riskklassen täcker ett tillräckligt smalt PD-spann och att alla gäldenärens fallissemangsrisk inom denna klass ligger inom detta spann.

e) För att de behöriga myndigheterna ska tillåta användning av egna skattningar av LGD för beräkning av kapitalbaskrav ska ett riskklassificeringssystem omfatta en särskild klassificering av exponeringarna som enbart tar fasta på LGD-relaterade transaktionssärdrag. Definitionen av varje riskklass ska innefatta både en beskrivning av hur exponeringar hänförs till klassen i fråga och en beskrivning av de kriterier som används för att fastställa klassernas olika risknivåer.

f) Betydande koncentrationer inom en enskild riskklass ska motiveras genom övertygande empiriska bevis om att klassen täcker ett tillräckligt smalt LGD-spann och att risken i fråga om alla exponeringar inom denna klass ligger inom detta spann.

2. Institut som använder metoderna i artikel 153.5 för att fastställa riskvikt för exponeringar som utgör specialutlåning är undantagna från kravet på att ha en riskklasskala för gäldenärer som uteslutande är uttryck för en kvantifiering av risken för gäldenärens fallissemang avseende dessa exponeringar. Dessa institut ska för sådana exponeringar ha minst fyra klasser för ej fallerande gäldenärer och minst en klass för fallerande gäldenärer.

3. Strukturen i riskklassificeringssystemen för hushållsexponeringar ska uppfylla följande krav:

a) Riskklassificeringssystem ska avspegla både gäldenärs- och transaktionsrisk, och de ska beakta alla relevanta gäldenärs- och transaktionsspecifika egenskaper.

b) Riskdifferentieringen mellan riskklasserna ska säkerställa att antalet exponeringar i en viss riskklass räcker för att göra en ändamålsenlig kvantifiering och validering av förlustens egenskaper inom respektive klass. Exponeringarnas och gäldenärernas fördelning över riskklasserna ska vara sådan att alltför stora koncentrationer undviks.

c) Processen att hänföra exponeringar till riskklasser ska skapa en lämplig riskdifferentiering, gruppera tillräckligt homogena exponeringar och tillåta en exakt och konsekvent uppskattning av förlustens egenskaper inom respektive klass. För förvärvade fordringar ska grupperingen avspegla säljarens kravnivå för att ta på sig risk och sammansättningen av dennes kundkrets.

4. Instituterna ska beakta följande riskfaktorer när de hänföra exponeringar till riskklasser:

a) Motparternas riskegenskaper.

b) Transaktionernas riskegenskaper, även beträffande slag av produkt eller säkerhet eller av båda. Instituterna ska särskilt beakta fall där samma säkerhet ställs för flera exponeringar.

c) Misskötsel, såvida inte ett institut kan styrka för den behöriga myndigheten att misskötsel inte är en väsentlig riskdrivare för exponeringen.

Artikel 171

Åsättande av riskklasser

1. Ett institut ska ha särskilda definitioner, processer och kriterier för att hänföra exponeringar till riskklasser inom ett riskklassificeringssystem som uppfyller följande krav:

a) Definitionerna och kriterierna för riskklasser ska vara tillräckligt detaljerade för att de som ansvarar för klassificeringar konsekvent ska kunna åsätta gäldenärer eller exponeringar som representerar liknande risk samma riskklass. Konsekvens ska uppnås mellan verksamhetsgrenar, avdelningar och geografiska lokaliseringar.

b) Dokumentationen om riskklassificeringsprocessen ska göra det möjligt för tredje man att förstå varför exponeringar har hänförts till vissa riskklasser, reproducera tilldelningen av riskklass och utvärdera riktigheten av en tilldelning till en riskklass.

c) Kriterierna ska även överensstämma med institutets interna utlåningsnormer och dess policy för behandling av problemtyngda gäldenärer och exponeringar.

2. Ett institut ska beakta all relevant information när de hänföra gäldenärer och exponeringar till riskklasser. Informationen ska vara aktuell och göra det möjligt för institutet att förutse exponeringens framtida utveckling. Ju mindre information ett institut har, desto försiktigare ska det vara vid åsättande av riskklasser för exponeringar mot gäldenärer och faciliteter. Om ett institut använder en extern rating som primär faktor för att fastställa en intern riskklassificering, ska institutet säkerställa att det också beaktar övrig relevant information.

Artikel 172

Klassificering av exponeringar

1. När det gäller exponeringar för företag, institut, nationella regeringar och centralbanker samt för aktieexponeringar i de fall ett institut tillämpar PD/LGD-metoden i artikel 155.3, ska klassificeringen av exponeringar ske enligt följande krav:

a) Alla gäldenärer ska hänföras till en riskklass inom ramen för processen för godkännande av krediter.

b) Vad gäller de exponeringar för vilka ett institut av den behöriga myndigheten har erhållit tillåtelse att använda egna skattningar av LGD-värden och konverteringsfaktorer i enlighet med artikel 143 ska alla exponeringar även åsättas en produktriskklass inom ramen för processen för godkännande av krediter.

- c) Institut som använder metoderna i artikel 153.5 för att fastställa riskvikt för exponeringar som utgör specialutlåning ska hänföra dessa exponeringar till riskklasser enligt artikel 170.2.
- d) Alla enskilda juridiska personer mot vilka institutet är exponerat ska bedömas individuellt. Ett institut ska ha en lämplig policy för behandling av enskilda gäldenärer och grupper av kunder med inbördes anknytning.
- e) Alla exponeringar mot samma gäldenär ska hänföras till samma riskklass, oavsett om det finns skillnader mellan de särskilda transaktionernas natur. I de fall förekomsten av flera olika exponeringar får leda till att samma gäldenär hänförs till flera klasser ska dock följande beaktas:
- i) Transfereringsrisk, som är avhängig av om exponeringen avser belopp i inhemsk eller främmande valuta.
 - ii) Garantier som ställs för en exponering får beaktas genom anpassning av tilldelningen av riskklass.
 - iii) Lagstiftning om konsumentskydd, banksekretess eller annan lagstiftning förbjuder utbyte av uppgifter om kunderna.
2. För hushållsexponeringar ska alla exponeringar hänföras till en riskklass inom ramen för processen för godkännande av krediter.

3. Institutet ska skriftligt redovisa de situationer då medarbetare efter eget omdöme får göra avvikelser från in- eller utdata i klassificeringsprocessen och ange vilka medarbetare som ansvarar för att sådana avvikelser godkänns. Institutet ska dokumentera sådana avvikelser och ange vilka som ansvarar för dem. Institutet ska också analysera utvecklingen av de exponeringar som hänförs till en annan riskklass till följd av sådana avvikelser. Analysen ska även innehålla en bedömning, person för person, av utvecklingen av exponeringar vilkas riskklass har ändrats av en viss individ.

Artikel 173

Integritet i riskklassificeringen

1. För exponeringar mot företag, institut, nationella regeringar och centralbanker samt för aktieexponeringar i de fall ett institut tillämpar PD/LGD-metoden i artikel 155.3 ska riskklassificeringen uppfylla följande integritetskrav:

- a) Riskklassificeringar och återkommande översyner av dem ska utföras eller godkännas av en oberoende part som inte har någon direkt vinning av besluten att lämna krediten.

- b) Institutet ska se över riskklassificeringarna minst en gång per år och anpassa klassificeringen, om resultatet av översynen inte motiverar den gällande klassificeringen. Högriskgäldenärer och problemexponeringar ska ses över oftare. Institutet ska göra en ny riskklassificering, om väsentlig information om gäldenären eller exponeringen blir tillgänglig.

- c) Institutet ska ha en effektiv process för att skaffa och uppdatera relevant information om riskprofiler för gäldenärer som påverkar PD-värden och om riskprofiler för transaktioner som påverkar LGD-värden eller konverteringsfaktorer.

2. När det gäller hushållsexponeringar ska ett institut minst en gång per år se över gäldenärs- och produktriskklassificeringar och anpassa klassificeringen, om resultatet av översynen inte motiverar fortsatt användning av den gällande klassificeringen, eller se över förlustegenskaper och grad av misskötsel när det gäller alla identifierade riskklasser, beroende på vad som är tillämpligt. Ett institut ska även minst en gång per år se över tillståndet för ett representativt urval av enskilda exponeringar inom varje riskklass för att säkerställa att de fortfarande ligger i rätt riskklass och anpassa klassificeringen, om resultatet av översynen inte motiverar fortsatt användning den gällande klassificeringen.

3. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för de behöriga myndigheternas metoder för att utvärdera integriteten i riskklassificeringen och riskbedömningens regelmässighet och oberoende.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 31 december 2014.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10-14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 174

Användning av modeller

Om ett institut använder statistiska modeller och andra mekaniska metoder för att hänföra exponeringar till gäldenärs- och riskklasser ska följande villkor uppfyllas:

- a) Modellen ska ha god prognosförmåga och kapitalkraven får inte förvrängas genom modellen. De ingående variablerna ska utgöra en rimlig och ändamålsenlig grund för prognoserna. Modellen får inte ha några väsentliga systematiska fel.

- b) Institutet ska ha inrättat en process för prövning av data som matas in i modellen innefattande en bedömning av uppgifternas riktighet, fullständighet och lämplighet.
- c) De data som ligger till grund för utveckling av modellen ska vara representativa för populationen av institutets faktiska gäldenärer eller exponeringar.
- d) Institutet ska regelbundet validera modellen och därvid även övervaka hur modellen fungerar och hur stabil den är, se över modellspecifikationen och testa hur väl modellens resultat överensstämmer med de faktiska utfallen.
- e) Institutet ska komplettera den statistiska modellen med bedömningar och övervakning från egna medarbetare för att se över modellbaserade riskklassificeringar och för att säkerställa att modellerna används på lämpligt sätt. Översynsprocesserna ska syfta till att hitta och begränsa fel som hänger samman med svagheter i modellen. Personlig bedömning ska beakta all relevant information som inte beaktas i modellen. Institutet ska dokumentera hur personlig bedömning och modellresultat ska kombineras.

Artikel 175

Dokumentation av riskklassificeringssystem

1. Institutet ska dokumentera riskklassificeringssystemets utformning och operativa detaljer. Dokumentationen ska styrka riskklassificeringssystemets överensstämmelse med kraven i detta avsnitt och ta upp områden som portföljdifferentiering, riskklassificeringskriterier, ansvar avseende de parter som riskklassificerar gäldenärer och exponeringar, frekvensen av översyner av riskklassificeringar och ledningens övervakning av riskklassificeringsprocessen.
2. Institutet ska dokumentera motiven till och den analys som ligger till grund för dess val av riskklassificeringskriterier. Ett institut ska dokumentera alla betydande förändringar av riskklassificeringsprocessen och dokumentationen ska möjliggöra identifiering av de förändringar av riskklassificeringsprocessen som har gjorts sedan de behöriga myndigheternas senaste översyn. Riskklassificeringens struktur, inklusive riskklassificeringsprocessen och den interna kontrollstrukturen, ska också dokumenteras.
3. Institutet ska dokumentera de särskilda definitioner av fallissemang och förlust som används internt och säkerställa att de överensstämmer med definitionerna i denna förordning.
4. Om institutet använder statistiska modeller vid riskklassificeringsprocessen, ska institutet dokumentera dessa metoder. Detta material ska

- a) tillhandahålla en detaljerad beskrivning av teori, antaganden samt matematisk och empirisk grund för fördelningen av estimat till riskklasser, enskilda gäldenärer eller exponeringar och de datakällor som har använts för estimat av modellen,
 - b) fastställa en strikt statistisk process för validering av modellen, vilken inkluderar utfallstest utanför den datamängd och den period som har använts vid kalibreringen,
 - c) ange alla omständigheter under vilka modellen inte fungerar ändamålsenligt.
5. Ett institut ska nöjaktigt kunna visa den behöriga myndigheten att kraven i denna artikel uppfylls, om ett institut har köpt ett riskklassificeringssystem eller en modell som används inom ett riskklassificeringssystem från tredje part och säljaren vägrar institutet tillgång eller begränsar institutets tillgång till information om metoden i riskklassificeringssystemet eller modellen eller bakomliggande data som har använts för utarbetandet av denna metod eller modell, på grundval av att sådan information utgör företagshemligheter.

Artikel 176

Bevarande av data

1. Institutet ska samla in och lagra data om sina interna riskklassificeringar enligt vad som krävs i del åtta.
2. För exponeringar mot företag, institut, nationella regeringar och centralbanker och för aktieexponeringar när ett institut använder PD/LGD-metoden enligt artikel 155.3 ska institutet samla in och lagra data om följande:
 - a) Gäldenärernas och de godtagna garantigivarnas fullständiga riskklassificeringshistorik.
 - b) Datum när riskklassificeringen gjordes.
 - c) Viktiga data och metoder som har använts för att härleda riskklassificeringen.
 - d) Namnet på den ansvariga för riskklassificeringen.
 - e) Data om fallerade gäldenärer och exponeringars identitet.
 - f) Datum för och omständigheterna kring dessa fallissemang.
 - g) Data om PD-värden och den faktiska inträffade andelen fallissemang inom olika riskklasser och data om migration mellan riskklasser.
3. Institut som inte använder egna estimat av LGD-värden och konverteringsfaktorer ska samla in och bevara data om jämförelser av faktiska LGD-värden med de värden som anges i artikel 161.1 och av faktiska konverteringsfaktorer med de värden som anges i artikel 166.8.

4. Institut som använder egna estimat av LGD-värden och konverteringsfaktorer ska samla in och bevara följande:

- a) Fullständig datahistorik avseende produktriskklassificering av exponeringar samt estimat av LGD-värden och konverteringsfaktorer som hänger samman med varje riskklasskala.
- b) De datum då riskklassificeringarna gjordes och estimaten utfördes.
- c) Viktiga data och metod för beräkningen av exponeringarnas riskklassificering och estimat av LGD-värden och konverteringsfaktorer.
- d) Namn på de personer som riskklassificerade exponeringarna och utförde estimaten av LGD-värden och konverteringsfaktorer.
- e) Data om estimerade och faktiska LGD-värden och konverteringsfaktorer för varje fallerad exponering.
- f) Data om exponeringens LGD-värde före och efter hänsynstagande till en garanti eller ett kreditderivat för de institut som beaktar garantiers och kreditderivats kreditriskreducerande effekter vid beräkning av LGD-värden.
- g) Data om förlustkomponenter för varje fallerad exponering.

5. För hushållsexponeringar ska instituten samla in och lagra data om följande:

- a) Data som användes under processen för att hänföra exponeringar till riskklasser.
- b) Data om estimerade PD- och LGD-värden och om konverteringsfaktorer i samband med exponeringars riskklasser.
- c) Data om fallerade gäldenärer och exponeringars identitet.
- d) I fråga om fallerade exponeringar: data om de riskklasser som exponeringen var hänförd till under året före fallissemang och om faktiska utfall avseende LGD-värden och konverteringsfaktorer.
- e) Data om förlustnivåer vad gäller kvalificerade rullande hushållsexponeringar.

Artikel 177

Stresstester för bedömning av kapitalkrav

1. Ett institut ska inrätta lämpliga stresstestprocesser för bedömning av sitt kapitalkrav. Stresstester ska bl.a. syfta till att identifiera eventuella händelser eller framtida förändringar av ekonomiska förhållanden som skulle kunna ha ofördelaktiga effekter på ett instituts kreditexponeringar och på bedömningen av institutets förmåga att hantera sådana förändringar.

2. Ett institut ska regelbundet utföra kreditriskstresstest för att bedöma effekten av vissa bestämda förhållanden på det totala kapitalkravet för kreditrisk. Institutet får välja vilket test som ska användas, förutsatt att det godkänns av tillsynsmyndigheten. Testet ska vara meningsfullt och beakta effekterna av allvarliga, men rimliga, recessionsscenarioer. Ett institut ska inom ramen för stresstestscenarierna bedöma migration mellan riskklasser i sin riskklassificering. Portföljer som utsätts för stresstest ska innehålla den övervägande majoriteten av ett instituts totala exponering.

3. Institut som tillämpar den behandling som anges i artikel 153.3 ska som en del av sitt stresstestprogram undersöka effekterna av en försämring av kreditkvaliteten hos utfärdarna av kreditriskskydd, särskilt effekten om dessa inte längre uppfyller godtagbarhetskriterierna.

Underavsnitt 2

Risikkvantifiering

Artikel 178

En gäldenärs fallissemang

1. Fallissemang med avseende på en viss gäldenär ska anses föreligga när någon eller båda av följande situationer har uppstått:

- a) Institutet anser att det är osannolikt att gäldenären kommer att betala sina kreditförpliktelser helt och hållet till institutet, moderföretaget eller något av dess dotterföretag, utan att institutet tillgriper åtgärder som att realisera säkerheter.
- b) Någon av gäldenärens väsentliga kreditförpliktelser gentemot institutet, moderföretaget eller något av dess dotterföretag är förfallen till betalning sedan mer än 90 dagar. De behöriga myndigheterna får ersätta de 90 dagarna med 180 dagar för exponeringar som är säkrade genom bostadsfastigheter eller små och medelstora företags kommersiella fastigheter i klassen hushållsexponeringar och exponeringar mot offentliga organ. De 180 dagarna gäller inte vid tillämpning av artikel 127.

Vid hushållsexponeringar får instituten tillämpa den definition av fallissemang som anges i första stycket leden a och b med avseende på en enskild kreditfacilitet snarare än i förhållande till en låntagares samtliga förpliktelser.

2. Följande ska gälla vid tillämpning av punkt 1 b):

- a) För övertrasseringar börjar överskjutande dagar räknas när gäldenären har överskridit en aviserad kreditlimit, har aviserats en lägre kreditlimit än det aktuella utestående beloppet eller har utnyttjat kredit utan tillstånd och det underliggande beloppet är väsentligt.

- b) Vid tillämpning av led a avses med en "aviserad limit" en kreditlimit som institutet har fastställt och informerat gäldenären om.
- c) För kreditkort börjar överskjutande dagar räknas från den dag då minimibeloppet ska betalas.
- d) Hur väsentlig en förfallen kreditförpliktelse är ska bedömas i förhållande till en tröskel, vilken ska fastställas av de behöriga myndigheterna. Denna tröskel ska avspegla en risknivå som den behöriga myndigheten anser rimlig.
- e) Instituterna ska ha dokumenterade riktlinjer för hur antalet överskjutande dagar ska beräknas, särskilt med avseende på ny indelning av exponeringar efter antal kreditdagar och beviljandet av förlängningar, ändringar eller uppskov, förnyelser och nettnings av befintliga konton. Dessa riktlinjer ska tillämpas konsekvent över tiden och ligga i linje med institutets interna riskhantering och beslutsprocess.

3. Vid tillämpning av punkt 1 a ska bl.a. följande faktorer uppfattas som tecken på osannolikhet för betalning:

- a) Institutet intäktstjänst för inte längre upplupen ränta för kreditförpliktelsen.
- b) Institutet gör en specifik kreditriskjustering till följd av att en betydande försämring av kreditkvaliteten har kunnat konstateras efter att institutet godkände exponeringen.
- c) Institutet säljer kreditförpliktelsen med en betydande kreditrelaterad ekonomisk förlust.
- d) Institutet går med på en framtvingad omförhandling av kreditförpliktelsen, där det är sannolikt att detta kommer att leda till en minskning av skulden genom en betydande eftergift av krediten eller uppskjuten betalning av räntor och amorteringar eller i förekommande fall avgifter. När det gäller aktieexponeringar som bedöms enligt PD/LGD-metoden, innefattar detta också framtvingad omstrukturering av själva aktiekapitalet.
- e) Institutet har lämnat in konkursansökan mot gäldenären eller en liknande ansökan avseende gäldenärens kreditförpliktelse gentemot institutet, moderföretaget eller något av dess dotterföretag.
- f) Gäldenären har begärt att försättas eller har försatts i konkurs eller liknande, om detta förhindrar eller försenar betalning av en kreditförpliktelse till institutet, moderföretaget eller något av dess dotterföretag.

4. Institut som använder externa data som inte överensstämmer med definitionen av fallissemang i punkt 1 ska göra lämpliga anpassningar för att uppnå grundläggande jämförbarhet med definitionen av fallissemang.

5. Om institutet anser att en tidigare fallerad exponering inte längre uppfyller kriterierna för fallissemang, ska institutet omklassificera gäldenären eller exponeringen som om de inte hade fallerat. Om definitionen av fallissemang på nytt skulle uppfyllas, ska det anses att ett nytt fallissemang har inträffat.

6. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att ange villkoren enligt vilka en behörig myndighet ska fastställa den tröskel som avses i punkt 2 d.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 31 december 2014.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

7. EBA ska utfärda riktlinjer för tillämpningen av denna artikel. Dessa riktlinjer ska antas i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 179

Övergripande krav för estimering

1. Vid kvantifiering av de riskparametrar som hänger samman med olika riskklasser ska instituterna iaktta följande krav:

- a) Ett instituts egna estimat av riskparametrarna PD, LGD, konverteringsfaktorn och EL ska inbegripa alla relevanta data, upplysningar och metoder. Estimatens ska härledas från historiska erfarenheter och empiriska belegg och inte enbart baseras på subjektiva bedömningar. Estimatens ska vara rimliga och möjliggöra intuitiv förståelse och ska baseras på de förklaringsfaktorer som är avgörande för respektive riskparameter. Ju mindre data ett institut har desto mer konservativt ska det vara vid sin estimering.
- b) Ett institut ska kunna tillhandahålla en specifikation av sin förlusthistorik med avseende på fallissemangsfrekvens, LGD, konverteringsfaktor eller förlust, om EL-estimat används, fördelad på de förklaringsfaktorer som det betraktar som avgörande för respektive riskparameter. Institutets estimat ska återspegla lång erfarenhet.

- c) Alla förändringar när det gäller utlåningspraxis eller indrivningsmetoder under de observationsperioder som avses i artiklarna 180.1 h, 180.2 e, 181.1 j, 181.2, 182.2 och 182.3 ska beaktas. Ett instituts estimat ska avspegla effekterna av tekniska framsteg, nya data och övrig information efter hand som de blir tillgängliga. Institutet ska se över sina estimat när ny information framkommer, dock minst en gång om året.
- d) Den population av exponeringar som var representerad i det data som användes för estimatet, de riktlinjer för utlåning som tillämpades när data togs fram och andra relevanta kriterier ska vara jämförbara med kriterierna för institutets exponeringar och standarder. De ekonomiska förutsättningar och de marknadsvillkor som ligger till grund för uppgifterna ska vara relevanta för de aktuella och överskådliga förhållandena. Antalet exponeringar i urvalet och den period som har använts för kvantifieringen ska vara av tillräcklig omfattning för att institutet ska kunna utföra exakta och solida estimat.
- e) För förvärvade fordringar ska estimaten avspegla all relevant information som finns tillgänglig för det köpande institutet om de underliggande fordringarnas kvalitet, däribland data om liknande grupper som tillhandahållits av säljaren, det köpande institutet eller av externa källor. Det köpande institutet ska utvärdera alla data från säljaren som det har tagit hänsyn till.
- f) Ett institut ska till estimaten lägga en försiktighetsmarginal som avser olika typer av förväntade estimeringsfel. Då metoderna och informationen anses vara mindre tillfredsställande är de förväntade feltyperna fler, och försiktighetsmarginalen ska vara större.

Om instituten använder olika estimat för beräkning av riskvikter och interna syften, ska detta dokumenteras och vara rimligt. Om instituten för de behöriga myndigheterna kan styrka att det, när det gäller data som har samlats in före den 1 januari 2007, har gjorts lämpliga anpassningar för att uppnå grundläggande överensstämmelse med definitionen av fallissemang i artikel 178 eller med förlust, får de behöriga myndigheterna tillåta instituten viss flexibilitet i tillämpningen av de erforderliga datakraven.

2. Om ett institut använder sammanställda data från flera institut ska följande krav uppfyllas:

- a) De övriga instituten i gruppen har liknande riskklassificeringssystem och kriterier.
- b) Data är representativ för den portfölj för vilken de sammanställda uppgifterna används.

- c) Sammanställd data används konsekvent över tiden av institutet för sina estimat.
- d) Institutet ska förbli ansvarigt för de egna riskklassificeringssystemens integritet.
- e) Institutet ska upprätthålla tillräcklig intern kunskap om riskklassificeringssystemet, inbegripet förmåga att effektivt övervaka och granska riskklassificeringsprocessen.

Artikel 180

Särskilda krav för PD-estimering

1. Vid kvantifiering av de riskparametrar som hänger samman med olika riskklasser ska instituten iakta följande särskilda krav för PD-estimering av exponeringar mot företag, institut, nationella regeringar och centralbanker samt för aktieexponeringar, när ett institut använder PD/LGD-metoden enligt artikel 155.3:
- a) Institutet ska estimerar PD-värden per riskklass utifrån långfristiga medelvärden av andelen fallissemang på ett års sikt. PD-estimat för gäldenärer med låg bruttosoliditet eller för gäldenärer vilkas tillgångar främst utgörs av handelstillgångar ska återspegla utvecklingen av de underliggande tillgångarna utifrån perioder av ökad volatilitet.
- b) När det gäller förvärvade företagsfordringar, får instituten estimerar EL-värden per riskklass utifrån långfristiga medelvärden på de årliga faktiska andelarna fallissemang.
- c) Om ett institut härleder långfristiga genomsnittliga PD- och LGD- estimat för köpta företagsfordringar från ett estimat av EL och ett rimligt estimat av PD eller LGD, ska processen för estimering av totala förluster uppfylla de övergripande krav för estimat av PD och LGD som anges i denna del och resultatet ska överensstämma med det LGD-begrepp som anges i artikel 181.1 a.
- d) Institutet ska bara använda metoder för PD-estimering som kompletteras av stödjande analyser. Institutet ska beakta att subjektiva bedömningar har stor betydelse när det gäller att kombinera resultat från olika metoder och att göra anpassningar på grund av metodernas och informationens begränsningar.
- e) Om ett institut använder data om interna erfarenheter av fallissemang för estimering av PD-värden, ska estimaten avspegla kreditgivningsprinciper och alla eventuella skillnader mellan det riskklassificeringssystem som genererade data och det befintliga riskklassificeringssystemet. Om kreditgivningsprinciperna eller riskklassificeringssystemen har ändrats, ska institutet tillämpa en större försiktighetsmarginal i estimering av PD.

- f) Om ett institut tilldelar eller översätter sina interna riskklasser enligt en skala som används av ett kreditvärderingsinstitut eller av liknande organisationer och sedan överför den fallissemangsfrekvens som noterats för den externa organisationens klasser till institutets klasser, ska översättningen grundas på en jämförelse mellan interna riskklassificeringskriterier och de kriterier som används av den externa organisationen och på en jämförelse av interna och externa kreditvärderingar för alla gemensamma gäldenärer. Systematiska fel eller inkonsekvenser vad gäller översättningen eller underliggande data ska undvikas. De av den externa organisationens kriterier som ligger till grund för den data som används för kvantifieringen ska enbart vara inriktade på risk för fallissemang och inte avspegla transaktioners egenskaper. Den analys som institutet gör ska innefatta en jämförelse av de tillämpade definitionerna av fallissemang, i enlighet med kraven i artikel 178. Institutet ska dokumentera grunden för översättningen.
- g) Om ett institut använder statistiska modeller för att förutsäga fallissemang, får det estimerar PD-värden som det enkla medelvärdet av estimat av sannolikheten för fallissemang när det gäller enskilda gäldenärer i en given klass. Institutets tillämpning av modeller för sannolikheten för fallissemang i detta syfte ska uppfylla kraven i artikel 174.
- h) Oavsett om institutet använder externa, interna eller sammanställda datakällor eller en kombination av dessa för sina PD-estimater, ska den underliggande observationsperiodens längd vara minst fem år för åtminstone en källa. Om den tillgängliga observationsperioden omfattar en längre period för någon källa och dessa data är relevanta, ska denna längre period användas. Detta led ska även tillämpas på PD/LGD-metoden för aktier. Förutsatt att de får tillåtelse från behöriga myndigheter får de institut som inte har fått tillstånd av behörig myndighet i enlighet med artikel 143 att använda egna estimater av LGD eller konverteringsfaktorer använda relevanta data för en period på två år, när de tillämpar internmetoden. Denna period ska varje år förlängas med ett år tills det finns relevant data för en period på fem år.
- externa data (däribland sammanställda data) eller statistiska modeller för kvantifiering förutsatt att det finns ett starkt samband både
- i) mellan institutets process för att hänföra exponeringar till riskklasser och den process som används av den externa datakällan, och
- ii) mellan institutets interna riskprofil och det externa datats sammansättning.
- d) Om ett institut härleder långfristiga genomsnittliga PD- och LGD-estimat för hushåll från ett estimat av totala förluster och ett rimligt estimat av PD eller LGD, ska processen för estimering av totala förluster uppfylla de övergripande krav för estimering av PD och LGD som anges i denna del och resultatet ska överensstämma med det LGD-begrepp som anges i artikel 181.1 a.
- e) Oavsett om institutet använder externa, interna eller sammanställda datakällor eller en kombination av dessa för sina estimater av förlusters egenskaper, ska den underliggande observationsperiodens längd vara minst fem år för åtminstone en källa. Om den tillgängliga observationsperioden omfattar en längre period för någon källa och dessa data är relevanta, ska denna längre period användas. Ett institut behöver inte fästa lika stor vikt vid historisk data, om senare data bättre förutsäger förlustnivåer. Förutsatt att instituten får tillstånd från de behöriga myndigheterna, får de använda relevant data för en period på två år, när de tillämpar internmetoden. Denna period ska varje år förlängas med ett år tills det finns relevant data för en period på fem år.
- f) Institutet ska identifiera och analysera riskparametrarnas förväntade förändringar under exponeringarnas löptid (säsongseffekter).

För förvärvade hushållsfördringar får instituten använda extern och intern referensdata. Institutet ska använda alla relevanta datakällor för jämförelser.

2. För hushållsexponeringar ska följande krav gälla:

- a) Institutet ska estimerar PD-värden per riskklass utifrån långfristiga medelvärden av andelen fallissemang på ett års sikt.
- b) PD-estimat får även härledas från ett estimat av totala förluster och rimliga estimater av LGD-värden
- c) När det gäller att hänföra exponeringar till riskklasser ska instituten beakta interna data som primär informationskälla för estimering av förlustegenskaper. Institutet får använda

3. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att ange följande:

- a) De villkor enligt vilka behöriga myndigheter får bevilja de tillstånd som avses i punkterna 1 h och 2 e.
- b) De metoder enligt vilka behöriga myndigheter ska bedöma ett instituts metod för PD-estimering i enlighet med artikel 143.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 31 december 2014.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 181

Särskilda krav för egna LGD-estimat

1. Vid kvantifiering av de riskparametrar som hänger samman med olika riskklasser ska instituten iaktta följande särskilda krav för egna LGD-estimat:

- a) Institutet ska estimerar LGD-värden per riskklass på grundval av de genomsnittliga faktiska LGD-värdena per riskklass genom att använda alla observerade fallissemang inom datakällorna (fallissemangsviktad medelvärde).
- b) Institutet ska använda LGD-estimat som är rimliga för en ekonomisk nedgång, om de är mer konservativa än det långfristiga genomsnittet. Om ett riskklassificeringssystem förväntas tillhandahålla faktiska LGD-värden på en konstant nivå per riskklass över tiden, ska instituten anpassa sina estimat av riskparametrar per riskklass för att begränsa kapitaleffekter av en ekonomisk nedgång.
- c) Ett institut ska beakta omfattningen av eventuella samband mellan gäldenärens risk och den risk som är förenad med säkerheten eller den som tillhandahåller säkerheten. Om det föreligger en betydande grad av samband ska sådana ärenden behandlas konservativt.
- d) Valutaobalanser mellan den underliggande förpliktelsen och säkerheten ska behandlas konservativt vid institutets bedömning av LGD.
- e) Om LGD-estimat tar hänsyn till förekomsten av säkerhet, ska dessa estimat inte enbart baseras på säkerhetens estimerade marknadsvärde. LGD-estimat ska beakta effekten av att institutet kanske inte omgående kan förfoga över säkerheten och realisera den.
- f) Om LGD-estimat tar hänsyn till förekomsten av säkerheter, ska instituten upprätta interna krav på förvaltning av säkerheter, rättslig förutsebarhet och riskhantering som allmänt stämmer överens med kapitel 4 avsnitt 3.
- g) Om ett institut godtar en säkerhet i samband med fastställandet av exponeringsbeloppet för en motpartsrisk i enlighet med avsnitt 5 eller 6 i kapitel 6, ska de belopp som säkerheten förväntas inbringa inte beaktas vid LGD-estimat.
- h) När det särskilt gäller redan fallerade exponeringar, ska institutet använda summan av sitt bästa estimat av förväntad

förlust för varje exponering med hänsyn till de aktuella ekonomiska omständigheterna och exponeringens status och sitt estimat av den ökning av förlustnivån som förorsakas av eventuella ytterligare oväntade förluster under återvinningsperioden, dvs. mellan datumet för fallissemang och exponeringens slutliga realisering.

- i) Om obetalda förseningsavgifter har kapitaliserats i institutets resultaträkning, ska de läggas till institutets redovisning av exponeringar och förluster.
 - j) För exponeringar mot företag, institut, nationella regeringar och centralbanker ska LGD-estimat baseras på minst fem års data, som därefter ska öka med ett år för varje år som genomförande sker tills en minimiperiod på sju år har nåtts, från minst en informationskälla. Om den tillgängliga observationsperioden omfattar en längre period för någon källa och dessa data är relevanta ska denna längre period användas.
2. För hushållsexponeringar kan instituten göra följande:
- a) Härleda LGD-estimat från realiserade förluster och rimliga estimat av PD-värden.
 - b) Beakta ytterligare utnyttjanden av kreditmöjligheter antingen i sina konverteringsfaktorer eller i sina LGD-estimat.
 - c) Använda extern och intern referensdata för att estimerar LGD-värden när det gäller förvärvade hushållsfordringar.

För hushållsexponeringar ska LGD-estimat baseras på minst fem års data. Ett institut behöver inte fästa lika stor vikt vid historisk information, om senare data bättre förutsäger förlustnivåer. Förutsatt att instituten får tillstånd från de behöriga myndigheterna, får de använda relevanta data för en period på två år, när de tillämpar internmetoden. Denna period ska varje år förlängas med ett år tills det finns relevant data för en period på fem år.

3. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att ange följande:

- a) Typen, allvarligheten och varaktigheten av en ekonomisk nedgång i enlighet med punkt 1.
- b) De villkor enligt vilka en behörig myndighet får tillåta ett institut i enlighet med punkt 3 att använda relevanta data för en period på två år, när institutet tillämpar internmetoden.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 31 december 2014.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 182

Särskilda krav för egna estimat av konverteringsfaktorer

1. Vid kvantifiering av de riskparametrar som hänger samman med olika riskklasser ska instituten iaktta följande särskilda krav för egna estimat av konverteringsfaktorer:

- a) Instituterna ska estimeras konverteringsfaktorer per exponeringsriskklass på grundval av de genomsnittliga faktiska konverteringsfaktorerna per exponeringsriskklass genom att använda det fallissemangsviktade medelvärdet av alla observerade fallissemang i datakällorna.
- b) Instituterna ska använda estimat av konverteringsfaktorer som är anpassade till en ekonomisk nedgång, om de är mer konservativt än det långfristiga genomsnittet. Om ett riskklassificeringssystem förväntas tillhandahålla faktiska konverteringsfaktorer på konstant nivå per riskklass över tiden ska instituten anpassa sina estimat av riskparametrar per riskklass för att begränsa kapitaleffekter av en ekonomisk nedgång.
- c) Vid sin estimering av konverteringsfaktorer ska instituten både före och efter det att den händelse som utlöste fallissemang inträffade beakta gäldenärens möjligheter att ytterligare utnyttja sina kreditmöjligheter. Estimater av konverteringsfaktorer ska innefatta en större konservativ marginal, om en större positiv korrelation rimligtvis kan förväntas mellan förekomsten av fallissemang och konverteringsfaktorernas storlek.
- d) Vid estimat av konverteringsfaktorer ska instituten beakta de särskilda riktlinjer och strategier som har antagits med avseende på kontoövervakning och betalningshantering. Instituterna ska även beakta om de har kapacitet och är beredda att förhindra ytterligare utnyttjanden av kreditmöjligheter under omständigheter som inte utgör betalningsinställelse, till exempel överträdelse av lånevillkor eller andra tekniskt betingade fallissemang.
- e) Instituterna ska ha inrättat lämpliga system och processer för att övervaka exponeringsbelopp, aktuella utestående exponeringsbelopp för kreditmöjligheter och förändringar av utestående belopp per gäldenär och per klass. Institutet ska dagligen kunna övervaka utestående belopp.
- f) Om instituten använder olika estimat av konverteringsfaktorer för beräkning av riskvägda exponeringsbelopp och för interna syften, ska detta dokumenteras och vara rimligt.

2. För exponeringar mot företag, institut, nationella regeringar och centralbanker ska estimaten av konverteringsfaktorer baseras på minst fem års data, som därefter ska öka med ett år för varje år som genomförande sker tills en minimiperiod på sju år har nåtts, från minst en informationskälla. Om den tillgängliga observationsperioden omfattar en längre period för någon källa och dessa data är relevanta ska denna längre period användas.

3. För hushållsexponeringar får institut beakta ytterligare utnyttjanden av kreditmöjligheter antingen i sina konverteringsfaktorer eller i sina LGD-estimater.

För hushållsexponeringar ska estimat av konverteringsfaktorer baseras på minst fem års data. Genom undantag från punkt 1 a behöver ett institut inte fästa lika stor vikt vid historiska data, om nyare data bättre förutsäger utnyttjande av krediter. Förutsatt att instituten får tillstånd från behöriga myndigheter får de använda relevant data för en period på två år, när de tillämpar internmetoden. Denna period ska varje år förlängas med ett år tills det finns relevant data för en period på fem år.

4. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att ange följande:

- a) Egenskaperna, allvarligheten och varaktigheten av en ekonomisk nedgång i enlighet med punkt 1.
- b) De villkor enligt vilka en behörig myndighet får tillåta ett institut att använda relevanta data för en period på två år, när institutet initialt tillämpar internmetoden.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 31 december 2014.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 183

Krav för bedömning av garantiers och kreditderivats effekt för exponeringar mot företag, institut, nationella regeringar och centralbanker när egna LGD-estimater används samt för hushållsexponeringar

1. Följande krav ska gälla när det gäller godtagbara garanti-givare och garantier:

- a) Instituterna ska ha klart specificerade kriterier för de slags garanti-givare som de beaktar vid beräkningen av riskvägda exponeringsbelopp.

b) Samma regler ska gälla för godtagna garantigivare som för motparter enligt artiklarna 171, 172 och 173.

c) Garantin ska dokumenteras skriftligt, vara oåterkallelig från garantigivarens sida, gälla till dess att förpliktelsen är fullständigt återbetald (upp till beloppet för garantin och inom dess giltighetstid) och vara rättsligt bindande i förhållande till garantigivaren i en jurisdiktion där garantigivaren förfogar över tillgångar som kan pantsättas genom en verkställd dom. Villkorade garantier som är förenade med ej bindande villkor för garantigivaren kan godtas med de behöriga myndigheternas tillstånd. Kriterierna för riskklassificering ska på lämpligt sätt beakta alla eventuella minskningar av kreditreducerande effekter.

2. Ett institut ska förfoga över klart definierade kriterier för justering av riskklasser eller LGD- estimat och, när det gäller hushållsfordringar och godtagbara förvärvade fordringar, kriterier för processen för att hänföra exponeringar till riskklasser för att visa garantiernas effekter på beräkningen av riskvägda exponeringsbelopp. Dessa kriterier ska uppfylla kraven i artiklarna 171, 172 och 173.

Kriterierna ska vara rimliga och möjliggöra intuitiv förståelse. De ska beakta garantigivarens förmåga och vilja att utföra sina förpliktelser enligt garantin, vid vilken tidpunkt garantigivaren förväntas betala, i vilken grad garantigivarens förmåga att uppfylla sina förpliktelser korrelerar med motpartens förmåga att återbetala och i vilken utsträckning det finns en kvarstående risk gentemot motparten.

3. Kraven för garantier i denna artikel ska även gälla för kreditderivat som refererar till ett namn. Vid bristande överensstämmelse mellan den underliggande förpliktelsen och kreditderivatets referensförpliktelse eller den förpliktelse som används för att fastställa om en kredithändelse har ägt rum ska kraven i artikel 216.2 tillämpas. När det gäller hushållsexponeringar och godtagbara förvärvade fordringar gäller denna punkt vid processen för att hänföra exponeringar till riskklasser.

Kriterierna ska ta hänsyn till kreditderivatets utbetalningsstruktur och konservativt bedöma dess effekt på storleken på och tidpunkterna för återvinning. Institutet ska beakta i vilken utsträckning andra former av kvarstående risk återstår.

4. De krav som anges i punkterna 1–3 ska inte gälla för garantier som tillhandahålls av institut, nationella regeringar och centralbanker samt företag som uppfyller kraven i artikel 201.1 g om institutet har fått tillstånd att tillämpa schablonmetoden för exponeringar mot sådana enheter i enlighet med artiklarna 148 och 150. I detta fall ska kraven i kapitel 4 gälla.

5. När det gäller garantier inom hushållsexponeringar ska de krav som anges i punkterna 1, 2 och 3 även gälla vid hänförande av exponeringar till riskklasser och för estimering av PD-värden.

6. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att ange de villkor enligt vilka behöriga myndigheter får tillåta att villkorade garantier godtas.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 31 december 2014.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10-14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 184

Krav för förvärvade fordringar

1. Vid kvantifiering av de riskparametrar som hänger samman med olika riskklasser för förvärvade fordringar ska instituten se till att villkoren i punkterna 2–6 uppfylls.

2. Exponeringens struktur ska säkerställa att institutet under alla förutsebara omständigheter är faktisk ägare och kontrollerar alla kontanta överföringar inom ramen för fordringarna. Om gäldenären gör direkta betalningar till en säljare eller ett serviceföretag, ska institutet regelbundet verifiera att betalningarna vidarebefordras fullständigt och enligt avtalsvillkoren. Institutet ska genom lämpliga processer säkerställa att ägandet av fordringar och inbetalningar är skyddat mot konkursförfaranden eller andra rättsliga anspråk som skulle kunna medföra betydande förseningar när det gäller långivarens förmåga att avveckla eller överlåta fordringarna eller behålla kontrollen över inbetalningarna.

3. Institutet ska övervaka både de förvärvade fordringarnas kvalitet och säljarens och serviceföretagets finansiella ställning. Följande ska gälla:

a) Institutet ska bedöma korrelationen mellan kvaliteten på de förvärvade fordringarna och säljarens och serviceföretagets finansiella ställning och ha inrättat interna riktlinjer och processer som tillhandahåller lämpliga säkerhetsåtgärder för att ge skydd mot oförutsedda händelser, däribland åsättande av intern riskklassificering för varje säljare och serviceföretag.

b) Institutet ska ha klara och effektiva riktlinjer och processer för att fastställa säljares och serviceföretags godtagbarhet. Institutet eller dess ombud ska genomföra återkommande översyner av säljare och serviceföretag för att verifiera om

deras rapporter är riktiga, upptäcka bedrägerier eller operativa brister och kontrollera kvaliteten på säljarens kreditpolicy och serviceföretagets urvalspolicy och urvalsförfarande. Resultaten av dessa översyner ska dokumenteras.

- c) Institutet ska bedöma de förvärvade fordringsgruppernas egenskaper, däribland överutlåning, historik över säljarens förfallna skulder, osäkra fordringar och reserver för osäkra fordringar, betalningsvillkor och eventuella motkonton.
- d) Institutet ska ha effektiva riktlinjer och processer för samlad övervakning av gäldenärskoncentrationer både inom grupper och på gruppöverskridande nivå vad gäller förvärvade fordringar.
- e) Institutet ska se till att serviceföretaget tillhandahåller tillräckligt detaljerade rapporter i rätt tid om fordringarnas åldersstruktur och utspädning för att säkerställa överensstämmelse med institutets godtagbarhetskriterier och utbetalningspolicy för förvärvade fordringar och tillhandahålla en effektiv metod för att övervaka och bekräfta säljarens försäljningsvillkor och utspädning.

4. Institutet ska ha system och processer för att i ett tidigt skede upptäcka försämringar av säljarens finansiella ställning och de förvärvade fordringarnas kvalitet och för att aktivt kunna ta itu med uppdykande problem. Institutet ska i synnerhet ha klara och effektiva riktlinjer, processer och informationssystem för att övervaka överträdelse av lånevillkor och klara och effektiva riktlinjer och processer för att vidta rättsliga åtgärder och hantera problem i samband med förvärvade fordringar.

5. Institutet ska ha klara och effektiva riktlinjer och processer för kontroll av förvärvade fordringar, krediter och kontanter. I de skriftliga interna riktlinjerna ska särskilt alla betydande delar i programmet för förvärvade fordringar specificeras, däribland utbetalningstakten, godtagna säkerheter, nödvändig dokumentation, koncentrationsbegränsningar och hantering av inbetalningar. Dessa delar ska ta lämplig hänsyn till alla relevanta och betydande faktorer, däribland säljarens och serviceföretagets finansiella ställning, riskkoncentrationer och tendenser vad gäller kvaliteten hos de förvärvade fordringarna och säljarens kundbas, och interna system ska säkerställa att medel endast utbetalas mot nogt specificerade säkerheter och dokumentation.

6. Institutet ska ha en effektiv intern process för att bedöma om alla interna riktlinjer och processer iakttas. Processen ska inbegripa regelbunden revision av alla kritiska moment i institutets program för förvärvade fordringar, verifiering av ansvarsfördelningen mellan för det första bedömningen av säljaren och serviceföretaget och bedömningen av gäldenären och för det andra mellan bedömningen av säljaren och serviceföretaget och revisionen av säljaren och serviceföretaget i deras lokaler samt utvärdering av backoffice-transaktioner, med särskild inriktning på kvalifikationer, erfarenhet, bemanning och stödjande automatiska system.

Underavsnitt 3

Validering av interna estimeringar

Artikel 185

Validering av interna estimat

Instituten ska validera sina interna estimat i enlighet med följande krav:

- a) Institutet ska ha inrättat stabila system för att validera att riskklassificeringssystemen, processerna och estimeringen av alla relevanta riskparametrar är korrekta och förenliga inbördes. Den interna valideringsprocessen ska göra det möjligt för institutet att göra en konsekvent och meningsfull bedömning av hur de interna systemen för riskklassificering och riskestimering fungerar.
- b) Institutet ska regelbundet jämföra faktiska andelar fallissemang med estimerade PD-värden för varje klass och särskilt analysera orsakerna till avvikelser, om de faktiska andelarna fallissemang ligger utanför klassens förväntade räckvidd. Institutet ska använda egna estimat av LGD-värden och konverteringsfaktorer ska även göra en liknande analys av dessa estimat. Vid dessa jämförelser ska historiska data som omfattar en så lång period som möjligt användas. Institutet ska dokumentera de metoder och data som används vid dessa jämförelser. Analyser och dokumentation ska uppdateras minst en gång per år.
- c) Institutet ska även använda andra kvantitativa valideringsinstrument och jämförelser med relevanta externa datakällor. Analysen ska baseras på data som är lämpliga för portföljen, uppdateras regelbundet och omfatta en relevant observationsperiod. Institutets interna bedömningar av hur deras riskklassificeringssystem fungerar ska baseras på en så lång period som möjligt.
- d) De metoder och data som används för kvantitativ validering ska vara konsekventa över tiden. Förändringar av metoder och data för estimering och validering (både datakällor och berörda perioder) ska dokumenteras.
- e) Institutet ska ha sunda interna standarder för sådana fall när de faktiska PD-värdena, LGD-värdena, konverteringsfaktorerna och de totala förlusterna – om EL används – avviker från förväntningarna i tillräckligt hög grad för att estimatens validitet ska ifrågasättas. Dessa standarder ska beakta konjunkturvariationer och liknande systematiska variationer vad gäller fall av fallissemang. Om de faktiska värdena fortsätter att vara högre än de förväntade värdena, ska institutet justera estimaten uppåt, så att de avspeglar deras erfarenheter av fallissemang och förluster.

Underavsnitt 4

Krav för aktieexponeringar enligt metoden med interna modeller

Artikel 186

Kapitalbaskrav och riskkvantifiering

Vid beräkning av kapitalbaskrav ska instituten uppfylla följande krav:

- a) Estimatet av eventuell förlust ska vara stabilt gentemot sådana ogynnsamma förändringar av marknadsvillkoren som är relevanta för den långfristiga riskprofilen för institutets specifika innehav. De data som används för att visa avkastningens fördelning ska representera den längsta urvalsperiod för vilken det finns tillgängliga och meningsfulla data för att avspegla institutets specifika aktieexponeringars riskprofil. Uppgifterna ska vara tillräckliga för att tillhandahålla försiktiga, statistiskt tillförlitliga och stabila förlustestimater som inte enbart baseras på subjektiva eller skönmässiga antaganden. Den använda datamängden ska ge ett försiktigt estimat av eventuella förluster under en relevant långfristig konjunkturcykel. Institutet ska kombinera empirisk analys av tillgängliga data med justeringar på grundval av en mängd faktorer för att uppnå realistiska och försiktiga modellresultat. När value at risk-modeller konstrueras för estimering av potentiella kvartalsförluster får instituten använda kvartalsuppgifter eller omvandla data med kortare tidshorisont till motsvarande kvartalsuppgifter med hjälp av en analytisk och empirisk styrkt metod och genom välutvecklade och dokumenterade överläggningar och analyser. Denna metod ska tillämpas försiktigt och konsekvent över tiden. Om det bara finns begränsade relevanta data tillgängliga, ska institutet tillämpa lämpliga försiktighetsmarginaler.
- b) De tillämpade modellerna ska på lämpligt sätt beakta alla betydande risker i samband med aktieavkastning, inbegripet både institutets aktieportföljs generella marknadsrisk och dess specifika riskexponering. De interna modellerna ska på lämpligt sätt förklara historiska prisvariationer, omfatta både storleken på och förändringen av sammansättningen av potentiella koncentrationer och vara stabil i förhållande till ogynnsamma omständigheter på marknaden. Den population riskexponeringar som förekommer i de data som använts för estimering ska svara mot eller åtminstone vara jämförbar med institutets aktieexponeringar.
- c) Den interna modellen ska vara anpassad för riskprofilen och komplexiteten hos institutets aktieportfölj. Om ett institut har betydande innehav av värdepapper som är kraftigt icke-linjära till sin natur, ska de interna modellerna utformas med lämplig hänsyn till de risker som hänger samman med dessa instrument.
- d) Rangordningen av enskilda positioner när det gäller fullmakter, marknadsindex och riskfaktorer ska vara rimlig, möjliggöra intuitiv förståelse och vara principiellt sund.

- e) Institutet ska genom empiriska analyser visa riskfaktorernas lämplighet och kapacitet att omfatta både generell och specifik risk.
- f) Estimatet av volatiliteten hos aktieexponeringarnas avkastning ska beakta relevanta och tillgängliga data, data och metoder. Interna data och data från externa källor, inbegripet sammanställda data, vilka granskats oberoende av varandra, ska användas.
- g) Ett rigoröst och heltäckande program för stresstest ska ha inrättats.

Artikel 187

Process för och kontroller av riskhanteringen

För utvecklingen och användningen av interna modeller för kapitalbaskrav ska instituten upprätta riktlinjer, processer och kontroller för att säkerställa modellens och modellprocessens integritet. Dessa riktlinjer, processer och kontroller ska innefatta följande:

- a) Fullständig integrering av den interna modellen i institutets övergripande informationssystem för riskhantering och i hanteringen av aktieportföljen utanför handelslagret. Interna modeller ska integreras fullt ut i institutets infrastruktur för riskhantering, särskilt om de används för att mäta och bedöma aktieportföljens resultat (däribland det riskjusterade resultatet), allokera kapital till aktieexponeringar och utvärdera övergripande kapitalkrav och processen för investeringsförvaltning.
- b) Fastställda förvaltningssystem, processer och kontrollfunktioner för att säkerställa återkommande och oberoende översyn av alla element i den interna modellprocessen, däribland godkännande av modellöversyner, prövning av indata till modellen och översyn av modellresultat, till exempel direkt verifiering av riskberäkning. Dessa översyner ska avse en bedömning av om indata till modellen och modellresultaten är riktiga, fullständiga och lämpliga samt vara inriktade på att finna och begränsa potentiella fel i samband med kända svagheter och att identifiera okända svagheter i modellen. Dessa översyner får genomföras av en intern oberoende enhet eller av en oberoende extern tredje part.
- c) Lämpliga system och processer för övervakning av investeringsgränser och riskexponeringar avseende aktier.
- d) De enheter som ansvarar för utformning och tillämpning av modellen ska vara funktionellt oberoende av de enheter som ansvarar för förvaltningen av enskilda investeringar.

- e) De parter som ansvarar för någon del i modellprocessen ska ha lämpliga kvalifikationer. Ledningen ska tilldela modellfunktionen personal med tillräckliga kvalifikationer och tillräcklig behörighet.

Artikel 188

Validering och dokumentation

Institutet ska ha inrättat stabila system för att validera att de interna modellerna och modellprocessen är precisa och konsekventa. Alla viktiga delar i de interna modellerna, modellprocessen och valideringen ska dokumenteras.

Validering och dokumentation av institutets interna modeller och modellprocesser ska ske på följande villkor:

- a) Institutet ska tillämpa den interna valideringsprocessen för att bedöma de interna modellernas och processernas resultat på ett konsekvent och meningsfullt sätt.
- b) De metoder och data som används för kvantitativ validering ska vara konsekventa över tiden. Förändringar av metoder och data för estimering och validering, både i fråga om datakällor och berörda perioder, ska dokumenteras.
- c) Institutet ska regelbundet jämföra verklig aktieavkastning (som beräknats med hjälp av realiserade och orealiserade vinster och förluster) med modellernas estimat. Vid dessa jämförelser ska historiska data som omfattar en så lång period som möjligt användas. Institutet ska dokumentera de metoder och data som används vid dessa jämförelser. Analyser och dokumentation ska uppdateras minst en gång per år.
- d) Institutet ska använda andra kvantitativa valideringsinstrument och jämförelser med externa datakällor. Analysen ska baseras på data som är lämpliga för portföljen, uppdateras regelbundet och omfatta en relevant observationsperiod. Institutets interna bedömningar av modellresultaten ska baseras på en så lång period som möjligt.
- e) Institutet ska ha sunda interna standarder för att hantera fall där en jämförelse av den faktiska avkastningen med modellernas estimat leder till ifrågasättande av estimatens giltighet eller modellen som sådan. Dessa standarder ska beakta konjunkturvariationer och liknande systematiska variationer vad gäller aktieavkastningar. Alla justeringar av interna modeller som görs till följd av översyner ska dokumenteras och överensstämma med institutets standarder för modellöversyn.
- f) Den interna modellen och den interna modellprocessen ska dokumenteras, däribland de berörda parternas ansvar för modellprocessen, godkännandet av modellen och modellöversynen.

Underavsnitt 5

Intern styrning och kontroll

Artikel 189

Företagsstyrning

1. Alla betydande delar i riskklassificerings- och estimeringsprocesserna ska godkännas av institutets ledningsorgan eller en kommitté som har utsetts av denna och den verkställande ledningen. Dessa parter ska ha allmänna insikter om institutets riskklassificeringssystem och detaljerade kunskaper om de förvaltningsrapporter som hänger samman med dessa.

2. Den verkställande ledningen ska uppfylla följande krav:

- a) Den ska underrätta ledningsorganet eller den kommitté som har utsetts av denna om betydande förändringar av eller undantag från fastställda riktlinjer som kan få betydande effekter på hur institutets riskklassificeringssystem fungerar.
- b) Den ska ha goda insikter i riskklassificeringssystemets utformning och sätt att fungera.
- c) Den ska löpande säkerställa att riskklassificeringssystemen fungerar korrekt.

Kreditriskkontrollenheten ska regelbundet informera den verkställande ledningen om riskklassificeringsprocessens resultat och områden som måste förbättras samt ge lägesrapporter om insatser för att förbättra tidigare identifierade svagheter.

3. En analys enligt internmetoden av institutets kreditriskprofil ska vara en viktig del av förvaltningsrapporteringen till dessa parter. Rapporterna ska minst innefatta riskprofil fördelad på klasser, migration mellan klasser, estimering av de relevanta parametrarna per klass och jämförelser av faktisk andel fallissemang och, i den utsträckning egna estimat används, av faktiska LGD-värden och konverteringsfaktorer med förväntningar och resultat av stresstest. Hur ofta rapportering ska äga rum beror på hur viktig informationen är och vilken slags information det gäller samt mottagarens nivå.

Artikel 190

Kreditriskkontroll

1. Kreditriskkontrollenheten ska vara oberoende av de personal- och ledningsfunktioner som ger upphov till eller förnyar exponeringar och som ska rapportera direkt till den verkställande ledningen. Enheten ska ansvara för riskklassificeringssystemets utformning eller urval, genomförande, kontroll och resultat. Den ska regelbundet utarbeta och analysera rapporter om riskklassificeringssystemets resultat.

2. Kreditriskkontrollenhetens eller kreditriskkontrollenheternas ansvarsområden ska innefatta följande:

- a) Testning och övervakning av riskklasser.
- b) Utarbetande och analys av sammanfattande rapporter om institutets riskklassificeringssystem.
- c) Genomförandeförfaranden för att verifiera att definitionerna av riskklasser tillämpas konsekvent inom olika avdelningar och geografiska områden.
- d) Översyn och dokumentation av alla ändringar av riskklassificeringsprocessen, däribland skälen till dessa ändringar.
- e) Översyn av riskklassificeringskriterierna för att utvärdera om de fortfarande uppfyller kraven för att förutsäga risk. Ändringar av riskklassificeringsprocessen, riskklassificeringskriterier eller enskilda riskklassificeringsparametrar ska dokumenteras och bevaras.
- f) Aktivt deltagande i utformning eller urval, genomförande och validering av de modeller som används i riskklassificeringsprocessen.
- g) Kontroll och övervakning av de modeller som används i riskklassificeringsprocessen.
- h) Löpande översyn och ändringar av de modeller som används i riskklassificeringsprocessen.

3. Institut som använder sammanställda data i enlighet med artikel 179.2 får lägga ut följande uppgifter på entreprenad:

- a) Utarbetande av information som är relevant för testning och övervakning av riskklasser.
- b) Utarbetande av sammanfattande rapporter om institutets riskklassificeringssystem.
- c) Utarbetande av information som är relevant för översyn av riskklassificeringskriterier för att utvärdera om de fortfarande uppfyller kraven för att förutsäga risk.
- d) Dokumentation av ändringar av riskklassificeringsprocessen, riskklassificeringskriterier eller enskilda riskklassificeringsparametrar.
- e) Utarbetande av information som är relevant för löpande översyn och ändringar av modeller som används i riskklassificeringsprocessen.

4. Institut som tillämpar punkt 3 ska se till att de behöriga myndigheterna har tillgång till all relevant information från den tredje part som är nödvändig för att undersöka om kraven efterlevs och att de behöriga myndigheterna får göra undersökningar på plats i samma utsträckning som inom institutet.

Artikel 191

Internrevision

Enheten för internrevision eller en annan likvärdig och oberoende revisionsenhet ska minst en gång per år göra en översyn av institutets riskklassificeringssystem och dess transaktioner, inbegripet kreditavdelningens verksamhet och estimeringen av PD-, LGD- och EL-värden och konverteringsfaktorer. Vid översynen av de olika områdena ska alla tillämpliga krav vara uppfyllda.

KAPITEL 4

Kreditriskreducering

Avsnitt 1

Definitioner och Allmänna krav

Artikel 192

Definitioner

I detta kapitel gäller följande definitioner:

1. utlåning institut: det institut som har exponeringen i fråga.
2. utlåning mot säkerhet: alla transaktioner som ger upphov till en exponering med pantsäkerhet, men utan att institutet ges någon rätt att erhålla marginalsäkerhet minst en gång om dagen.
3. kapitalmarknadsrelaterad transaktion: alla transaktioner som ger upphov till en exponering med pantsäkerhet, varvid institutet ges rätt att erhålla marginalsäkerhet minst en gång om dagen.
4. underliggande fonder: en fond i vars aktier eller andelar en annan fond har investerat.

Artikel 193

Principer för erkännande av effekten av metoder för kreditriskreducering

1. Ingen exponering, för vilken ett institut erhåller kreditriskreducering, får ge ett högre riskvägt exponeringsbelopp eller förväntat förlustbelopp än en i övrigt identisk exponering, för vilken ett institut inte har vidtagit några kreditriskreducerande åtgärder.

2. Om kreditriskskydd redan har beaktats i det riskvägda exponeringsbeloppet i enlighet med kapitel 2 eller kapitel 3, beroende på vad som är tillämpligt, ska instituten inte ta hänsyn till detta kreditriskskydd i beräkningarna enligt detta kapitel.

3. Om bestämmelserna i avsnitten 2 och 3 iakttas, får instituten ändra beräkningen av riskvägda exponeringsbelopp enligt schablonmetoden och beräkningen av riskvägda exponeringsbelopp samt belopp för förväntade förluster enligt internmetoden i enlighet med bestämmelserna i avsnitten 4, 5 och 6.

4. Instituterna ska behandla kontanter, värdepapper eller råvaror som har köpts, lånats eller mottagits inom ramen för en repa eller ett värdepappers- eller råvarulån som säkerhet.

5. Om ett institut som beräknar riskvägda exponeringsbelopp enligt schablonmetoden har mer än en form av kreditriskreducering som täcker en enskild exponering, ska det göra följande två saker:

- a) Fördela exponeringen på de olika typerna av kreditriskreducerande instrument.
- b) Beräkna det riskvägda exponeringsbeloppet separat för varje del som erhållits enligt led a i enlighet med bestämmelserna i kapitel 2 och i detta kapitel.

6. Om ett institut som beräknar de riskvägda exponeringsbeloppen enligt schablonmetoden täcker en enskild exponering med kreditriskskydd från en enskild utfärdare av kreditriskskydd och detta skydd har olika löptider, ska institutet göra följande två saker:

- a) Fördela exponeringen på de olika typerna av kreditriskreducerande instrument.
- b) Beräkna det riskvägda exponeringsbeloppet separat för varje del som erhållits enligt led a i enlighet med bestämmelserna i kapitel 2 och i detta kapitel.

Artikel 194

Principer för godtagbarheten hos metoder för kreditriskreducering

1. Den teknik som används för att skapa kreditriskskydd ska, tillsammans med de åtgärder det utlåande institutet vidtar och de processer och de riktlinjer som det tillämpar, resultera i ett system för kreditriskskydd som har rättsverkan och vars efterlevnad kan kontrolleras i alla relevanta jurisdiktioner.

Det utlåande institutet ska på begäran av den behöriga myndigheten tillhandahålla den senaste versionen av det/de opartiska, skriftliga och motiverade juridiska utlåtande/utlåtanden som används för att fastställa om dess system för kreditriskskydd uppfyller villkoret i första stycket.

2. Det utlåande institutet ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att systemet för kreditriskskydd är effektivt och för att hantera risker i samband med systemet.

3. Instituterna får ta hänsyn till förbetalt kreditriskskydd vid beräkningen av effekterna av en kreditriskreducering endast om de tillgångar som ligger till grund för skyddet uppfyller följande två krav:

- a) De finns med i förteckningen över godtagbara tillgångar i artiklarna 197–200, beroende på vad som är tillämpligt.
- b) De är tillräckligt likvida och har över tiden ett tillräckligt stabilt värde för att skapa tillfredsställande säkerhet i fråga om det uppnådda kreditriskskyddet, med beaktande av den metod som används för att beräkna riskvägda exponeringsbelopp och av i vilken utsträckning hänsyn får tas till skyddet

4. Instituterna får ta hänsyn till förbetalt kreditriskskydd vid beräkningen av effekterna av en kreditriskreducering endast om det utlåande institutet har rätt att vid fallissemang, insolvens eller konkurs för gäldenären och i tillämpliga fall för den som innehar säkerheten – eller någon annan kredithändelse som anges i de handlingar som rör transaktionen – utan dröjsmål likvidera eller behålla de tillgångar som ligger till grund för säkerheten. Korrelationsgraden mellan värdet av de tillgångar som ligger till grund för skyddet och gäldenärens kreditkvalitet ska inte vara för hög.

5. När det gäller obetalt kreditriskskydd, ska en utfärdare av kreditriskskydd anses vara godtagbar först när utfärdaren av kreditriskskydd finns med på förteckningen över godtagbara utfärdare av kreditriskskydd i artikel 201 eller 202, beroende på vilket som är tillämpligt.

6. När det gäller obetalt kreditriskskydd ska en skyddsöverenskommelse anses vara godtagbar först när följande två villkor uppfylls:

- a) Den finns med i förteckningen över godtagbara skyddsöverenskommelser i artiklarna 203 och 204.1.
- b) Den har rättsverkan och är verkställbar i de relevanta jurisdiktionerna så att tillfredsställande säkerhet skapas i fråga om det uppnådda kreditriskskyddet, med beaktande av den metod som används för att beräkna riskvägda exponeringsbelopp och av i vilken utsträckning hänsyn får tas till skyddet.
- c) Utfärdaren av kreditriskskydd uppfyller kriterierna i punkt 5.

7. Kreditriskskyddet ska uppfylla kraven i avsnitt 3, beroende på vad som är tillämpligt.

8. Ett institut ska kunna visa för de behöriga myndigheterna att det har riskhanteringsprocesser som är lämpliga för att kontrollera de risker som det kan exponeras för vid genomförande av kreditriskreducerande åtgärder.

9. Trots den omständigheten att kreditriskreducering har beaktats vid beräkningen av riskvägda exponeringsbelopp och i tillämpliga fall förväntade förlustbelopp, ska instituten fortsätta att göra fullständiga kreditriskbedömningar av den underliggande exponeringen och kunna visa de behöriga myndigheterna att detta krav är uppfyllt. När det gäller repor och värdepappers- eller råvarulån ska den underliggande exponeringen, dock endast vid tillämpningen av denna punkt, anses vara exponeringens nettobelopp.

10. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att specificera vad som utgör tillräckligt likvida tillgångar och när tillgångsvärden kan anses vara tillräckligt stabila vid tillämpning av punkt 3.

Senast den 30 september 2014 ska EBA överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Avsnitt 2

Godtagbara former av Kreditriskreducering

Underavsnitt 1

Förbetalt Kreditriskskydd

Artikel 195

Nettning inom balansräkningen

Ett institut får tillämpa nettning inom balansräkningen av ömsesidiga fordringar mellan institutet självt och dess motpart som en godtagbar form av kreditriskreducerande åtgärder.

Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 196 är godtagbarheten begränsad till det ömsesidiga likviditetssaldot mellan institutet och motparten. Institut får endast ändra riskvägda exponeringsbelopp och i tillämpliga fall förväntade förlustbelopp för lån och insättningar som de själva har tagit emot och som omfattas av ett avtal om nettning inom balansräkningen.

Artikel 196

Ramavtal om nettning som täcker repor eller värdepappers- eller råvarulån eller andra kapitalmarknadsrelaterade transaktioner

Institut som tillämpar den fullständiga metoden för finansiella säkerheter enligt artikel 223 får beakta effekterna av bilaterala avtal om nettning som täcker repor och värdepappers- och råvarulån eller andra kapitalmarknadsrelaterade transaktioner med en motpart. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 299 ska antagna säkerheter och värdepapper eller råvaror som har lånats inom ramen för sådana avtal eller transaktioner uppfylla de krav på godtagbarhet för säkerheter som anges i artiklarna 197 och 198.

Artikel 197

Godtagbara säkerheter enligt alla metoder

1. Institut får använda följande poster som godtagbara säkerheter vid alla metoder:

- a) Kontanta medel insatta hos det utlånande institutet eller kontantliknande instrument som innehas av detta.
- b) Räntebärande värdepapper som har givits ut av nationella regeringar eller centralbanker, om dessa värdepapper av ett kreditvärderingsinstitut eller exportkreditorgan som erkänts i enlighet med kapitel 2 har tilldelats en kreditvärdering som enligt EBA:s bedömning motsvarar kreditkvalitetssteg 4 eller högre enligt reglerna för riskvägning av exponeringar mot nationella regeringar och centralbanker enligt kapitel 2.
- c) Räntebärande värdepapper som har givits ut av institut, om dessa värdepapper av ett kreditvärderingsinstitut har tilldelats en kreditvärdering som enligt EBA:s bedömning motsvarar kreditkvalitetssteg 3 eller högre enligt reglerna för riskvägning av exponeringar mot institut enligt kapitel 2.
- d) Räntebärande värdepapper som har givits ut av andra enheter, om dessa värdepapper av ett kreditvärderingsinstitut har tilldelats en kreditvärdering som enligt EBA:s bedömning motsvarar kreditkvalitetssteg 3 eller högre enligt reglerna för riskvägning av exponeringar mot företag enligt kapitel 2.
- e) Räntebärande värdepapper som av ett kreditvärderingsinstitut har tilldelats en kortfristig kreditvärdering som enligt EBA:s bedömning motsvarar kreditkvalitetssteg 3 eller högre enligt reglerna för riskvägning av kortfristiga exponeringar enligt kapitel 2.
- f) Aktier eller konvertibla obligationer som ingår i ett centralt index.

- g) Guld.
- h) Värdepapperiseringspositioner som inte är återvärdepapperiseringspositioner, vilka har en extern kreditvärdering från ett kreditvärderingsinstitut som enligt EBA:s bedömning motsvarar kreditkvalitetssteg 3 eller högre enligt reglerna för riskvägning av värdepapperiseringsexponeringar enligt metoden i kapitel 5 avsnitt 3 underavsnitt 3.
2. Vid tillämpning av punkt 1 b ska räntebärande värdepapper som har givits ut av nationella regeringar eller centralbanker innefatta följande:
- a) Räntebärande värdepapper som har givits ut av delstatliga eller lokala självstyrelseorgan eller myndigheter, när exponeringar mot dessa behandlas som exponeringar mot den nationella regering inom vars jurisdiktion de är etablerade enligt artikel 115.2.
- b) Räntebärande värdepapper som har givits ut av offentliga organ, vilka behandlas som exponeringar mot nationella regeringar i enlighet med artikel 116.4.
- c) Räntebärande värdepapper som har givits ut av multilaterala utvecklingsbanker som åsätts 0 % riskvikt enligt artikel 117.2.
- d) Räntebärande värdepapper som har givits ut av internationella organisationer som åsätts 0 % riskvikt enligt artikel 118.
3. Vid tillämpning av punkt 1 c ska räntebärande värdepapper som har givits ut av institut innefatta följande:
- a) Andra räntebärande värdepapper som har givits ut av delstatliga eller lokala självstyrelseorgan eller myndigheter än de räntebärande värdepapper som avses i punkt 2 a.
- b) Räntebärande värdepapper som har givits ut av offentliga organ, mot vilka exponeringar hanteras i enlighet med artikel 116.1 och 116.2.
- c) Räntebärande värdepapper som har givits ut av multilaterala utvecklingsbanker som inte åsätts 0 % riskvikt enligt artikel 117.2.
4. Ett institut får använda räntebärande värdepapper som har givits ut av andra institut och som saknar en kreditvärdering från ett kreditvärderingsinstitut som godtagbar säkerhet, om dessa räntebärande papper uppfyller följande krav:
- a) De är noterade på en erkänd börs.
- b) De är betecknade som prioriterade fordringar.
- c) Alla andra kreditvärderade utgivningar med samma förmånsrätt av det emitterande institutet har en kreditvärdering från ett kreditvärderingsinstitut som av EBA har fastställts motsvara kreditkvalitetssteg 3 eller högre enligt reglerna för riskvägning av institutsexponeringar eller kortfristiga exponeringar enligt kapitel 2.
- d) Det utlånande institutet har inga uppgifter som tyder på att kreditvärderingen bör vara sämre än det som avses i led c.
- e) Instrumentets likviditet på marknaden är tillräcklig för dessa syften.
5. Institut får använda andelar eller aktier i företag för kollektiva investeringar (fond) som godtagbara säkerheter när alla följande villkor uppfylls:
- a) Andelarna eller aktierna har en daglig offentlig prisnotering.
- b) Fonderna investerar bara i instrument som är godtagbara för godkännande enligt punkterna 1 och 2.
- c) Fonderna uppfyller villkoren i artikel 132.3.
- Om en fondinvesterar i aktier eller andelar i en annan fond ska villkoren i första stycket a-c även gälla för en sådan underliggande fond.
- Om en fond använder derivatinstrument för att säkra tillåtna placeringar, ska detta inte hindra andelar eller aktier i detta företag från att vara godtagbara som säkerhet.
6. Vid tillämpning av punkt 5 får instituten, om en fond (nedan kallad den ursprungliga fonden) eller något av dess underliggande fonder inte enbart investerar i instrument som är godtagbara enligt punkterna 1 och 4, använda andelar eller aktier i denna fond som säkerhet till ett belopp som motsvarar värdet av de godtagbara tillgångar som fonden innehar, förutsatt att fonden eller något av dess underliggande fonder har investerat i icke-godtagbara tillgångar i högsta tillåtna omfattning enligt respektive regler.
- Om en underliggande fond har egna underliggande fonder får instituten använda andelar eller aktier i den ursprungliga fonden som godtagbar säkerhet under förutsättning att de tillämpar den metod som anges i första stycket.

När icke-godtagbara tillgångar kan ha ett negativt värde på grund av skulder eller ansvarsförbindelser som följer av ägande, ska instituten göra följande två saker:

- a) Beräkna de icke-godtagbara tillgångarnas totala värde.
- b) När beloppet i led a är negativt, dra av det absoluta värdet av detta belopp från det totala värdet av de godtagbara tillgångarna.

7. Med avseende på punkt 1 b–e ska instituten tillämpa den minst fördelaktiga kreditvärderingen, när en säkerhet har två kreditvärderingar från kreditvärderingsinstitut. Om en säkerhet har mer än två kreditvärderingar från kreditvärderingsinstitut, ska instituten tillämpa de två mest fördelaktiga kreditvärderingarna. Om de två mest fördelaktiga kreditvärderingarna skiljer sig åt, ska instituten tillämpa den minst fördelaktiga av de två.

8. Esmas ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande för att ange följande:

- a) De centrala index som avses i punkt 1 f i den här artikeln, artikel 198.1 a, artikel 224.1 och 4 samt i artikel 299.2 e.
- b) De erkända börser som avses i punkt 4 a i den här artikeln samt i artiklarna 198.1 a, 224.1 och 224.4, 299.2 e, 400.2 k, 416.3 e och 428.1 c samt i bilaga III, del 3, punkt 12, i enlighet med de villkor som föreskrivs i artikel 4.1 led 72.

Esmas ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 31 december 2014.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 198

Ytterligare godtagbara säkerheter enligt den fullständiga metoden för finansiella säkerheter

1. Utöver den säkerhet som fastställs i artikel 197, får ett institut som tillämpar den fullständiga metoden för finansiella säkerheter som anges i artikel 223 använda följande poster som godtagbara säkerheter:

- a) Aktier eller konvertibla obligationer som inte ingår i ett centralt index, men som handlas på en erkänd börs.
- b) Andelar eller aktier i fonder, förutsatt att följande två villkor uppfylls:

i) Andelarna eller aktierna har en daglig offentlig prisnotering.

ii) Fonden begränsar sig till att investera i instrument som är godtagbara för godkännande enligt artikel 197.1 och 197.4 och i sådana poster som avses i led a.

Om en fond investerar i andelar eller aktier i en annan fond ska villkoren i leden a och b även gälla för en sådan underliggande fond.

Om en fond använder derivatinstrument för att säkra tillåtna placeringar, ska detta inte hindra andelar eller aktier i detta företag från att vara godtagbara som säkerhet.

2. Om en fond eller någon underliggande fond inte enbart investerar i instrument som är godtagbara för godkännande enligt artikel 197.1 och 197.4 och de poster som anges i punkt 1 a får, institut använda andelar eller aktier i denna fond som säkerhet till ett belopp som motsvarar värdet av de godtagbara tillgångar som fonden innehar, förutsatt att fonden eller något av dess underliggande fonder har investerat i icke-godtagbara tillgångar i högsta tillåtna omfattning i respektive regler.

När icke-godtagbara tillgångar kan ha ett negativt värde på grund av skulder eller ansvarsförbindelser som följer av ägande, ska instituten göra följande två saker:

- a) Beräkna de icke-godtagbara tillgångarnas totala värde.
- b) När beloppet i led a är negativt, dra av det absoluta värdet av detta belopp från det totala värdet av de godtagbara tillgångarna.

Artikel 199

Ytterligare godtagbara säkerheter enligt internmetoden

1. Utöver de säkerheter som avses i artiklarna 197–198 får institut som beräknar riskvägda exponeringsbelopp och förväntade förlustbelopp enligt internmetoden även använda följande slag av säkerhet:

- a) Säkerhet i form av fastigheter i enlighet med punkterna 2, 3 och 4.
- b) Fordringar i enlighet med punkt 5.
- c) Övriga fysiska säkerheter i enlighet med punkterna 6 och 8.
- d) Leasing i enlighet med punkt 7.

2. Bostadsfastigheter som är eller kommer att bli bebodda eller uthyrda av ägaren eller, när det gäller privata investeringsbolag, av den faktiska förmånstagaren, och kommersiella fastigheter, inbegripet kontor och andra kommersiella lokaler, får användas som godtagbar säkerhet av instituten, såvida inte annat anges i artikel 124.2 och under förutsättning att följande båda villkor är uppfyllda:

- a) Egendomens värde påverkas inte i väsentlig mån av gäldenärens kreditkvalitet. Institutet får underlåta att fastställa hur väsentlig påverkan är i situationer där rent makroekonomiska faktorer påverkar både egendomens värde och låntagarens utförande av sina förpliktelser.
- b) Låntagarens risk påverkas inte i väsentlig mån av den underliggande egendomens eller det underliggande projektets resultat, utan av låntagarens underliggande kapacitet att återbetala skulden från andra källor. Återbetalningen av krediten påverkas således inte i väsentlig mån av kassaflöden som genereras av den underliggande egendom som ställts som säkerhet.

3. Institutet får göra undantag från punkt 2 b för exponeringar där säkerhet ställts i form av bostadsfastighet som är belägen inom en medlemsstats territorium, om de behöriga myndigheterna i denna medlemsstat har belägg för att den relevanta marknaden är välutvecklad och sedan länge etablerad inom detta territorium med förlustnivåer som inte överstiger någon av följande gränser:

- a) Förlusterna på lån mot säkerhet i form av bostadsfastigheter upp till 80 % av marknadsvärdet eller 80 % av pantlånevärdet överstiger inte 0,3 % av de utestående lånen mot säkerhet i form av bostadsfastigheter under ett visst år, såvida inte annat föreskrivs enligt artikel 124.2.
- b) De totala förlusterna på lån mot säkerhet i form av bostadsfastigheter överstiger inte 0,5 % av de utestående lånen mot säkerhet i form av bostadsfastigheter under ett visst år.

Om något av villkoren i första stycket a och b inte är uppfyllt under ett visst år, får instituten inte tillämpa den behandling som anges i första stycket förrän båda villkoren har uppfyllts under ett senare år.

4. Institutet får göra undantag från punkt 2 b för kommersiella fastigheter som är belägna inom en medlemsstats territorium, om de behöriga myndigheterna i denna medlemsstat har belägg för att den relevanta marknaden är välutvecklad och sedan länge etablerad inom detta territorium med förlustnivåer som inte överstiger någon av följande gränser:

- a) Förlusterna på lån mot säkerhet i form av kommersiella fastigheter upp till 50 % av marknadsvärdet eller 60 % av pantlånevärdet överstiger inte 0,3 % av de utestående lånen mot säkerhet i form av kommersiella fastigheter under ett visst år.
- b) De totala förlusterna på lån mot säkerhet i form av kommersiella fastigheter överstiger inte 0,5 % av de utestående lånen mot säkerhet i form av kommersiella fastigheter under ett visst år.

Om något av villkoren i första stycket a och b inte är uppfyllt under ett visst år, får instituten inte tillämpa den behandling som anges i första stycket förrän båda villkoren har uppfyllts under ett senare år.

5. Institutet får använda fordringar som är anknutna till en kommersiell transaktion eller kommersiella transaktioner med en ursprunglig löptid på högst ett år som godtagbara säkerheter. Godtagbara fordringar innefattar inte fordringar i samband med värdepapperiseringar, sekundärt deltagande och kreditderivat eller belopp som närstående parter är skyldiga.

6. De behöriga myndigheterna ska tillåta institut att som godtagbar säkerhet använda fysiska säkerheter av annat slag än vad som anges i punkterna 2, 3 och 4, under förutsättning att samtliga följande villkor är uppfyllda:

- a) Det finns belägg i form av ofta förekommande transaktioner med beaktande av tillgångstyp för att det finns likvida marknader för en snabb och ekonomiskt effektiv avveckling av säkerheten. Institutet ska regelbundet göra en bedömning av huruvida detta villkor är uppfyllt och om det finns uppgifter som tyder på betydande förändringar på marknaden.
- b) Säkerheten har väl etablerade offentligt tillgängliga marknadspriser. Institutet får betrakta marknadspriserna som väl etablerade om de hämtas från tillförlitliga informationskällor, såsom offentliga index, och återspeglar priset på transaktionerna under normala förhållanden. Institutet får betrakta marknadspriserna som offentligt tillgängliga, om dessa priser är offentliggjorda, lättillgängliga och det går att regelbundet få tillgång till dem utan några otillbörliga administrativa eller finansiella kostnader.
- c) Institutet analyserar marknadspriserna samt den tid och de kostnader som krävs för att realisera säkerheten och den realiserade avkastningen från säkerheten.

d) Institutet kan visa att den realiserade avkastningen från säkerheten inte understiger 70 % av säkerhetens värde i mer än 10 % av alla avvecklingar av säkerheter av ett visst slag. Om det finns en betydande volatilitet i marknadspriserna, ska institutet på ett för de behöriga myndigheterna tillfredsställande sätt visa att dess värdering av säkerheten har varit tillräckligt försiktig.

Instituten ska dokumentera att de uppfyller villkoren i första stycket a–d samt de villkor som anges i artikel 210.

7. Om inte annat följer av bestämmelserna i artikel 230.2 och om kraven i artikel 211 är uppfyllda, får exponeringar till följd av sådana transaktioner där ett institut hyr ut egendom till en tredje part behandlas på samma sätt som lån där säkerhet har ställts i form av fastighet av samma slag som den utyrda fastigheten.

8. EBA ska offentliggöra en förteckning över kategorier av fysiska säkerheter som instituten kan förutsätta uppfyller de villkor som avses i punkt 6 a och b.

Artikel 200

Övrigt förbetalt kreditriskkydd

Instituten får använda följande övrigt förbetalt kreditriskkydd som godtagbar säkerhet:

- Kontanta medel som är insatta hos eller kontantliknande instrument som innehas av ett institut som är tredje part på annan grund än ett depåförvaringsavtal och är pantsatta till förmån för det utlåande institutet.
- Livförsäkringar som har pantsatts hos det utlåande institutet.
- Instrument som har givits ut av ett tredjepartsinstitut och kommer att återköpas av detta institut på begäran.

Underavsnitt 2

Obetalt Kreditriskkydd

Artikel 201

Utfärdare av kreditriskkydd som är godtagbara enligt alla metoder

1. Institut får använda följande parter som godtagbara tillhandahållare av obetalt kreditriskkydd:

- Nationella regeringar och centralbanker.
- Delstatliga eller lokala självstyrelseorgan eller myndigheter.
- Multilaterala utvecklingsbanker.
- Internationella organisationer, om exponeringar mot dem ska åsättas 0 % riskvikt enligt artikel 117.

e) Offentliga organ, om fordringar på dem ska behandlas i enlighet med artikel 116.

f) Institut och finansiella institut, om exponeringar mot det finansiella institutet behandlas som exponeringar mot institut i enlighet med artikel 119.5.

g) Övriga företagsenheter, däribland moderföretag, dotterföretag och närstående företag till institutet, som uppfyller något av följande villkor:

i) Dessa övriga företagsenheter har en kreditutvärdering, tilldelad av ett kreditvärderingsinstitut.

ii) I fråga om institut som beräknar riskvägda exponeringsbelopp och förväntade förlustbelopp enligt internmetoden har dessa övriga företagsenheter inte tilldelats en kreditutvärdering av ett valbart kreditvärderingsinstitut utan är internt klassificerade av institutet.

h) Centrala motparter.

2. Om ett institut beräknar riskvägda exponeringsbelopp och förväntade förlustbelopp enligt internmetoden, ska garantigivaren, för att vara godtagbar tillhandahållare av obetalt kreditriskkydd, vara internt klassificerad av institutet i enlighet med bestämmelserna i kapitel 3 avsnitt 6.

De behöriga myndigheterna ska offentliggöra och uppdatera förteckningen över de finansiella institut som är godtagbara tillhandahållare av obetalt kreditriskkydd enligt punkt 1 f, eller de vägledande kriterierna för fastställande av sådana godtagbara tillhandahållare av obetalt kreditriskkydd, tillsammans med en beskrivning av de tillämpliga tillsynskraven, och överlämna förteckningen till de övriga behöriga myndigheterna i enlighet med artikel 117 i direktiv 2013/36/EU.

Artikel 202

Godtagbara utfärdare av kreditriskkydd enligt internmetoden som är berättigade till behandling enligt artikel 153.3

Ett institut får använda institut, försäkrings- och återförsäkringsföretag samt exportkreditorgan som godtagbara tillhandahållare av obetalt kreditriskkydd som är berättigade till behandling enligt artikel 153.3, om de uppfyller samtliga följande villkor:

- De har tillräcklig sakkunskap om tillhandahållande av obetalt kreditriskkydd.
- De omfattas av bestämmelser som motsvarar bestämmelserna i denna förordning eller hade, vid den tidpunkt då kreditriskkyddet tillhandahölls, av ett valbart kreditvärderingsinstitut tilldelats en kreditvärdering som enligt EBA

motsvarar kreditkvalitetssteg 3 eller högre i enlighet med bestämmelserna om riskvägning av exponeringar mot företag i kapitel 2.

- c) De hade, vid den tidpunkt då kreditriskskyddet tillhandahölls eller när som helst därefter, en intern kreditvärdering som motsvarar ett PD-värde som inte överstiger det som gäller för kreditkvalitetssteg 2 eller högre i enlighet med bestämmelserna om riskvägning av exponeringar mot företag i kapitel 2.
- d) De har en intern riskklassificering som motsvarar ett PD-värde som inte överstiger det som gäller för kreditkvalitetssteg 3 eller högre i enlighet med bestämmelserna om riskvägning av exponeringar mot företag i kapitel 2.

Vid tillämpning av denna artikel ska det kreditriskskydd som tillhandahålls av exportkreditorgan inte omfattas av någon uttrycklig motgaranti från den nationella regeringen.

Artikel 203

Garantier godtagbara som obetalt kreditriskskydd

Instituten får använda garantier som godtagbart obetalt kreditriskskydd.

Underavsnitt 3

Typer av derivat

Artikel 204

Godtagbara slag av kreditderivat

1. Som godtagbart kreditriskskydd får instituten använda följande slag av kreditderivat och instrument som kan bestå av sådana kreditderivat eller som har liknande ekonomisk effekt:

- a) Kreditswappar.
- b) Totalavkastningsswappar.
- c) Kreditlänkade obligationer, i den utsträckning som de har betalats med kontanter.

Om ett institut köper kreditriskskydd genom en totalavkastningsswapp och redovisar nettobetalningarna för swappen som nettoinkomst, men inte redovisar motsvarande värdeminskning på den tillgång som är skyddad (antingen genom reduktion av det verkliga värdet eller genom ett tillägg till reserverna), betecknas detta kreditriskskydd inte som godtagbart kreditriskskydd.

2. Om ett institut genomför en intern säkring med ett eller flera kreditderivat, ska, för att kreditriskskyddet ska betecknas

som godtagbart enligt detta kapitel, den kreditrisk som har överförs till handelslagret föras över till en tredje part eller tredje parter.

Om en intern säkring har genomförts i enlighet med första stycket och kraven i detta kapitel är uppfyllda, ska institutet tillämpa de regler som anges i avsnitt 4–6 för beräkning av riskvägda exponeringsbelopp och förväntade förlustbelopp, då dessa täcks av obetalt kreditriskskydd.

Avsnitt 3

Krav

Underavsnitt 1

Förbetalt Kreditriskskydd

Artikel 205

Krav för avtal om nettning inom balansräkningen, som inte är ramavtal om nettning i den mening som avses i artikel 206

Avtal om nettning inom balansräkningen, som inte är ramavtal om nettning i den mening som avses i artikel 206, ska betecknas som en godtagbar form av kreditriskreduktion, om följande villkor är uppfyllda:

- a) Dessa avtal har rättsverkan och är verkställbara i alla relevanta jurisdiktioner, inbegripet om motparten skulle bli insolvent eller gå i konkurs.
- b) Institutet kan när som helst fastställa vilka tillgångar och skulder som omfattas av dessa avtal.
- c) Institutet genomför löpande övervakning och kontroll av riskerna i samband med avslutandet av kreditriskskyddet.
- d) Institutet genomför löpande övervakning och kontroll av de relevanta exponeringarna på nettobasis.

Artikel 206

Ramavtal om nettning som täcker repor eller värdepappers- eller råvarulån eller andra kapitalmarknadsrelaterade transaktioner

Ramavtal om nettning som täcker repor, värdepappers- eller råvarulån eller andra kapitalmarknadsrelaterade transaktioner ska betecknas som en godtagbar form av kreditriskreduktion, om den säkerhet som tillhandahålls enligt dessa avtal uppfyller samtliga krav som fastställs i artikel 207.2–207.4 och om samtliga följande villkor är uppfyllda:

- a) De har rättsverkan och är verkställbara i alla relevanta jurisdiktioner, inbegripet om motparten skulle bli insolvent eller gå i konkurs.

b) De ger den icke-fallerande parten rätt att i god tid avbryta och slutavräkna alla transaktioner inom ramen för avtalet i händelse av ett fallissemang, exempelvis om motparten skulle gå i konkurs eller bli insolvent.

c) De säkerställer nettnings av vinster och förluster från transaktioner som har slutavräknats enligt ett avtal, så att den ena parten är skyldig den andra ett enda nettobelopp.

Artikel 207

Krav för finansiella säkerheter

1. Enligt alla metoder ska finansiella säkerheter och guld erkännas som godtagbar säkerhet, om samtliga villkor som fastställs i punkterna 2–4 är uppfyllda.

2. Det får inte finnas väsentlig positiv korrelation mellan gäldenärens kreditkvalitet och säkerhetens värde. Om säkerhetens värde minskar i väsentlig mån ska detta inte i sig innebära en betydande försämring av gäldenärens kreditkvalitet. Om gäldenärens kreditkvalitet blir kritisk ska detta inte i sig innebära en betydande minskning av säkerhetens värde.

Värdepapper som givits ut av gäldenären eller någon anknuten koncernenhet får inte betecknas som godtagbar säkerhet. Gäldenärens egna utgivningar av sådana säkerställda obligationer som uppfyller villkoren i artikel 129 betecknas emellertid som godtagbar säkerhet, när de ställs som säkerhet för en repa, förutsatt att de uppfyller villkoret i första stycket.

3. Institutet ska uppfylla alla kontraktsmässiga och lagstadgade krav och vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att säkerhetsordningarna kan verkställas enligt den lagstiftning som är tillämplig på deras intresse i säkerheten.

Institutet ska ha genomfört tillräckliga rättsliga utredningar för att bekräfta att säkerhetsordningarna kan verkställas i alla relevanta jurisdiktioner. Vid behov ska de göra förnyade utredningar för att säkerställa att verkställbarheten består.

4. Institutet ska uppfylla följande operativa krav:

a) De ska dokumentera säkerhetsordningarna väl och ha tydliga och stabila processer för avveckling av säkerheten vid läglig tidpunkt.

b) De ska tillämpa stabila förfaranden och processer för att kontrollera risker som uppstår till följd av användning av säkerheter, inklusive risker för att kreditriskskyddet slår fel

eller reduceras, värderingsrisker, risker i samband med avslutande av kreditriskskyddet, koncentrationsrisker till följd av användning av säkerheter och förenligheten med institutets övergripande riskprofil.

c) De ska ha dokumenterade riktlinjer och dokumenterad praxis för vilka slags säkerheter och vilka belopp som accepteras.

d) De ska beräkna marknadsvärdet för säkerheten och omvärdera den minst en gång i halvåret samt när de har anledning att tro att säkerhetens marknadsvärde har minskat betydligt.

e) Om säkerheten innehas av tredje part, måste instituten vidta rimliga åtgärder för att säkerställa att den tredje parten skiljer säkerheten från sina egna tillgångar.

f) De ska se till att avsätta tillräckliga resurser för att marginalavtalen med motparter för OTC-derivat och värdepappersfinansiering ska fungera korrekt, mätt i om utgående marginalsäkerhetskrav sker i tid och är korrekta och i svarstiden för inkommande marginalsäkerhetskrav.

g) De ska ha riktlinjer för förvaltning av säkerheterna för kontroll, övervakning och rapportering av följande:

i) Vilka risker marginalavtal medför för instituten.

ii) Koncentrationsrisken för vissa slags säkerheter i form av tillgångar.

iii) Återanvändningen av säkerheter, däribland potentiella likviditetsbortfall till följd av återanvändning av säkerheter erhållna från motparter.

iv) Överlämnandet av rättigheter till säkerheter som har ställts till motparter.

5. Förutom att kraven i punkterna 2–4 ska vara uppfyllda, ska skyddets resterande löptid vara åtminstone lika lång som exponeringens återstående löptid, om finansiella säkerheter ska betecknas som godtagbara säkerheter enligt den förenklade metoden för finansiella säkerheter.

Artikel 208

Krav för säkerheter i form av fastigheter

1. Fastigheter ska betecknas som godtagbar säkerhet om samtliga krav som fastställs i punkterna 2–5 vara uppfyllda.

2. Följande krav ska vara uppfyllda när det gäller rättslig förutsebarhet:

- a) En panträtt eller säkerhetsupplåtelse ska vara bindande i alla jurisdiktioner som är relevanta vid den tidpunkt då låneavtalet ingås och panträtten eller säkerhetsupplåtelsen ska registreras på föreskrivet sätt vid läglig tidpunkt.
- b) Alla rättsliga krav för att fullborda panten ska vara uppfyllda.
- c) Skyddsöverenskommelsen och det bakomliggande rättsliga förfarandet ska göra det möjligt för institutet att realisera skyddets värde inom en rimlig tidsram.

3. När det gäller kontroll av fastighetens värde och fastighetens värdering ska följande krav vara uppfyllda:

- a) Institutet ska kontrollera fastighetens värde minst en gång per år för kommersiella fastigheter och en gång vart tredje år för bostadsfastigheter. Institutet ska genomföra kontrollerna oftare, om marknadsvillkoren förändras avsevärt.
- b) Om institutet har tillgång till uppgifter som visar att fastighetens värde kan ha sjunkit avsevärt i förhållande till de allmänna marknadspriserna, ska fastighetens värdering ses över av en värderingsman som har nödvändiga kvalifikationer, kunskaper och erfarenheter för att utföra en värdering och som är oberoende i förhållande till kreditbeslutsprocessen. För lån som överstiger 3 000 000 EUR eller 5 % av institutets kapitalbas ska fastighetens värdering ses över av en sådan värderingsman minst vart tredje år.

Institutet får använda statistiska metoder för att kontrollera fastighetens värde och identifiera fastigheter som behöver omvärderas.

4. Institutet ska klart och tydligt dokumentera vilka slags bostadsfastigheter och kommersiella fastigheter de godtar och vilken utlåningspolicy de har i detta avseende.

5. Institutet ska ha inrättat processer för att övervaka att den fastighet som har tagits som säkerhet har lämplig skadeförsäkring.

Artikel 209

Krav för fordringar

1. Fordringar ska betecknas som godtagbar säkerhet om samtliga krav som fastställs i punkterna 2 och 3 är uppfyllda.

2. Följande krav ska vara uppfyllda när det gäller rättslig förutsebarhet:

- a) Den rättsliga mekanism genom vilken säkerheten ställs till ett utlånande institut ska vara stabil och effektiv och

säkerställa att detta institut har obestridlig rätt till säkerheten, inklusive rätten till intäkterna från en försäljning av säkerheten.

- b) Institutet ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att uppfylla alla lokala krav för att en panthavare ska ha möjlighet att tillgodogöra sig värdet av panten. De utlånande institutens fordran på den ställda säkerheten ska prioriteras, med förbehåll för att sådana fordringar fortfarande kan omfattas av de bestämmelser för prioriterade fordringsägares krav som föreskrivs i lagstiftning.

- c) Institutet ska ha genomfört tillräckliga rättsliga utredningar för att bekräfta att säkerhetsordningarna är verkställbara i alla relevanta jurisdiktioner.

- d) Institutet ska dokumentera sina säkerhetsordningar väl och ha tydliga och stabila processer för indrivning av säkerheten vid läglig tidpunkt.

- e) Institutet ska ha processer som säkerställer uppfyllandet av alla rättsliga villkor som krävs för att förklara att ett fallissemang har inträffat och driva in säkerheten vid läglig tidpunkt.

- f) Om en låntagare skulle befinna sig i betalningssvårigheter eller fallera, ska institutet ha laglig rätt att sälja eller överlåta fordringarna till andra parter utan samtycke från fordringarnas gäldenärer.

3. Följande krav ska vara uppfyllda när det gäller riskhantering:

- a) Ett institut ska ha en sund process för att fastställa kreditrisken i samband med fordringar. En sådan process ska innefatta analyser av en låntagares verksamhet och bransch samt av de olika slags kunder med vilka denna låntagare gör affärer. Om institutet förlitar sig på sina låntagare för att fastställa kundernas kreditrisk, ska institutet se över låntagarnas kreditförfaranden för att förvissa sig om att de är sunda och trovärdiga.

- b) Skillnaden mellan exponeringsbeloppet och fordringarnas värde ska avspegla alla lämpliga faktorer, däribland indrivningskostnaden, koncentrationen inom den fordringsgrupp som har pantsatts av en enskild låntagare och eventuella koncentrationsrisker inom institutets totala exponeringar, utöver dem som kontrolleras genom institutets allmänna metoder. Institutet måste upprätthålla en fortlöpande övervakningsprocess som är anpassad till fordringarna. Dessutom ska de regelbundet se över överensstämelsen med lånevillkor, miljöbegränsningar och övriga rättsliga krav.

- c) De fordringar som pantsatts av en låntagare ska vara diversifierade och inte vara otillbörligt korrelerade med låntagaren. Om det föreligger en väsentlig positiv korrelation, ska instituten beakta riskerna i samband med fastställandet av marginaler för säkerhetsgruppen som helhet.
- d) Institutet får inte använda fordringar från företag närstående låntagaren, däribland dotterföretag och anställda, som godtagbart kreditriskskydd.
- e) Institutet ska ha en dokumenterad process för indrivning av fordringar i kritiska situationer. Institutet ska ha erforderliga instrument för indrivning, även om de normalt sett förlitar sig på låntagaren när det gäller indrivningar.
- i) lämpliga krav på säkerheten i förhållande till exponeringsbeloppet,
- ii) förutsättningarna för snabb avveckling av säkerheten,
- iii) förutsättningarna för att objektivt fastställa ett pris eller marknadsvärde,
- iv) hur ofta detta värde snabbt kan erhållas, inbegripet en fackmässig bedömning eller värdering,
- v) volatiliteten eller en proxyvariabel för volatiliteten när det gäller värdet på säkerheten.

Artikel 210

Krav för övriga fysiska säkerheter

Fysiska säkerheter som inte utgörs av fastigheter ska betecknas som godtagbara säkerheter i enlighet med internmetoden om samtliga följande villkor är uppfyllda:

- a) De säkerhetsordningar enligt vilka den fysiska säkerheten tillhandahålls ett institut ska ha rättsverkan och vara verkställbara i alla relevanta jurisdiktioner och ska göra det möjligt för institutet att realisera säkerhetens värde inom en rimlig tidsram.
- b) Med undantag endast för sådana prioriterade fordringar med bättre rätt som avses i artikel 209.2 b får endast pantar med förmånsrätt eller säkerhetsupplåtelse betecknas som godtagbara säkerheter och ett institut ska ha förmånsrätt framför alla övriga långgivare till den realiserade avkastningen från säkerheten.
- c) Institutet ska kontrollera säkerhetens värde minst en gång per år. Institutet ska genomföra kontrollerna oftare om marknadsvillkoren förändras avsevärt.
- d) Låneavtalet ska innehålla detaljerade beskrivningar av säkerheten samt detaljerade specifikationer av hur förnyad värdering ska gå till och hur ofta den ska genomföras.
- e) Institutet ska i interna riktlinjer och processer som ska finnas tillgängliga för granskning tydligt dokumentera vilka slag av fysisk säkerhet de accepterar och vilka riktlinjer och processer de tillämpar i fråga om lämpligt belopp för varje slags säkerhet i förhållande till exponeringsbeloppet.
- f) Institutets kreditriktlinjer för transaktionsstrukturen ska ta upp

- g) Vid den inledande och den förnyade värderingen ska institutet fullt ut beakta all försäkring eller föråldring av säkerheten och särskilt beakta tidsaspekten i fråga om säkerheter som är utsatta för modeväxlingar eller som lätt föråldras.
- h) Institutet ska ha rätt att fysiskt inspektera den erhållna säkerheten. Institutet ska dessutom ha riktlinjer och processer som beskriver hur de ska utöva sin rätt till fysisk inspektion.
- i) Den säkerhet som tas som skydd ska ha lämplig skadeförsäkring och institutet ska ha processer för att övervaka detta.

Artikel 211

Krav för att behandla exponeringar genom leasing som utlåning mot pantsäkerhet

Institutet ska behandla exponeringar till följd av leasingtransaktioner som utlåning mot säkerhet i form av den uthyrda egendomen, när följande villkor är uppfyllda:

- a) Den aktuella egendomen uppfyller de villkor som anges i artikel 208 eller 210, beroende på vad som är tillämpligt, för att detta slags egendom ska betecknas som godtagbar säkerhet.
- b) Uthyraren har ett stabilt riskhanteringssystem med avseende på den hyrda tillgångens användning, läge, ålder och planerade användningstid, inbegripet lämplig övervakning av säkerhetens värde.
- c) Uthyraren har äganderätt till tillgången och kan i lämplig tid utöva sina rättigheter som ägare.
- d) Skillnaden mellan storleken på det utestående beloppet och säkerhetens marknadsvärde, om detta inte redan har konstaterats vid beräkningen av LGD-värdet, är inte så stor att den kreditriskreducering som tillskrivs de uthyrda tillgångarna överdrivs.

Artikel 212

Krav för övrigt förbetalt kreditriskskydd

1. Kontanta medel som är insatta hos ett institut som är tredje part eller kontantliknande instrument som innehas av detta institut ska uppfylla samtliga följande villkor för att vara berättigade till den behandling som anges i artikel 232.1:

- a) Låntagarens fordran mot tredjepartsinstitut ska vara pantsatt till förmån för eller överlåten på det utlånande institutet och pantsättningen eller överlåtelsen ska ha rättsverkan och vara verkställbar i alla relevanta jurisdiktioner och vara ovillkorlig och oåterkallelig.
- b) Pantsättningen eller överlåtelsen ska ha anmälts till tredjepartsinstitutet.
- c) Som en följd av denna anmälan får tredjepartsinstitutet enbart göra betalningar till det utlånande institutet och får endast göra betalningar till andra parter om det utlånande institutet på förhand gett sitt samtycke.

2. Livförsäkringar som har pantsatts hos det utlånande institutet ska betecknas som godtagbara säkerheter om samtliga följande villkor är uppfyllda:

- a) Livförsäkringen ska vara pantsatt till förmån för eller överlåten på det långgivande institutet.
- b) Det företag som tillhandahåller livförsäkringen ska ha underrettats om pantsättningen eller överlåtelsen och får som ett resultat av detta inte betala förfallna belopp enligt kontraktet utan att det utlånande institutet på förhand ger sitt samtycke.
- c) Det utlånande institutet ska ha rätt att annullera försäkringen och erhålla återköpsvärdet om låntagaren skulle falla.
- d) Det utlånande institutet ska underrättas om alla eventuella uteblivna betalningar på försäkringen från försäkringstagarens sida.
- e) Kreditriskskyddet ska tillhandahållas för lånets hela löptid. Om detta inte är möjligt på grund av att försäkringsförhållandet upphör redan innan kreditförhållandet avslutas, ska institutet se till att beloppet från försäkringen fungerar som säkerhet för institutet tills kreditavtalets löptid upphör.
- f) Panträtten eller överlåtelsen ska ha rättsverkan och vara verkställbar i alla jurisdiktioner som är relevanta vid den tidpunkt då kreditavtalet ingås.
- g) Det företag som tillhandahåller livförsäkringen ska uppge dess återköpsvärde, vilket inte går att reducera.

h) Det företag som tillhandahåller livförsäkringen ska på begäran erlagga återköpsvärdet inom skälig tid.

i) Betalning av återköpsvärdet får inte begäras utan att institutet på förhand ger sitt samtycke.

j) Det företag som tillhandahåller livförsäkringen ska omfattas av direktiv 2009/138/EG eller stå under tillsyn av en behörig myndighet i ett tredjeland vars former för tillsyn och regelgivning är minst likvärdiga med dem som tillämpas inom unionen.

Underavsnitt 2

Obetalt Kreditriskskydd och Kreditlänkade Obligationer

Artikel 213

Gemensamma krav för garantier och kreditderivat

1. Om inte annat följer av artikel 214.1, ska följande villkor vara uppfyllda för att kreditriskskydd som härrör från en garanti eller ett kreditderivat ska betecknas som godtagbart obetalt kreditriskskydd:

- a) Kreditriskskyddet ska vara direkt.
- b) Kreditriskskyddets omfattning ska vara klart och tydligt definierad och obestridlig.
- c) Avtalet om kreditriskskydd ska inte innehålla någon klausul vars uppfyllande ligger utanför långgivarens direkta kontroll, och som
 - i) skulle göra det möjligt för utfärdaren av skyddet att ensidigt upphäva detta,
 - ii) skulle öka skyddets faktiska kostnader till följd av den skyddade exponeringens försämrade kreditkvalitet,
 - iii) skulle kunna befria utfärdaren av skyddet från skyldigheten att betala vid lämplig tidpunkt, om den ursprungliga gäldenären inte fullgör förfallna betalningar eller om leasingkontraktet har löpt ut i samband med erkännande av garanterat restvärde enligt artiklarna 134.7 och 166.4,
 - iv) skulle kunna göra det möjligt för utfärdaren av skyddet att minska kreditriskskyddets löptid.
- d) Kontraktet om kreditriskskydd ska ha rättsverkan och vara verkställbart i alla jurisdiktioner som är relevanta vid den tidpunkt då kreditavtalet ingås.

2. Institutet ska visa de behöriga myndigheterna att det har inrättat system för att hantera potentiella riskkoncentrationer till följd av institutets användning av garantier och kreditderivat. Institutet ska kunna visa de behöriga myndigheterna hur dess strategi för användning av kreditderivat och garantier samverkar med dess hantering av den övergripande riskprofilen.

3. Institutet ska uppfylla alla kontraktsmässiga och lagstadgade krav och vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att det obetalda kreditriskskyddet är verkställbart enligt den lagsiftning som är tillämplig på dess intresse i kreditriskskyddet.

Ett institut ska ha genomfört tillräckliga rättsliga utredningar för att bekräfta att det obetalda kreditskyddet är verkställbart i alla relevanta jurisdiktioner. Vid behov ska det göra förnyade utredningar för att säkerställa att verkställbarheten består.

Artikel 214

Motgarantier från stater och andra offentliga organ

1. Institutet får behandla de exponeringar som avses i punkt 2 som om de vore skyddade genom en garanti som tillhandahållits av de enheter som anges i nämnda punkt, förutsatt att samtliga följande villkor är uppfyllda:

- a) Motgarantin täcker fordringens alla kreditriskelement.
- b) Både den ursprungliga garantin och motgarantin uppfyller de krav på garantier som anges i artiklarna 213 och 215.1, förutom att motgarantin inte behöver vara direkt.
- c) Skyddet är stabilt och det finns inga tidigare belägg för att motgarantins täckning skulle vara mindre än den täckning som ges genom en direkt garanti från enheten i fråga.

2. Den behandling som fastställs i punkt 1 ska tillämpas för exponeringar som skyddas genom en garanti som i sin tur skyddas genom en motgaranti från någon av följande enheter:

- a) Nationell regering eller centralbank.
- b) Delstatligt självstyrande organ eller lokal myndighet.
- c) Offentliga organ för vilka fordringar behandlas som fordringar på den nationella regeringen i enlighet med artikel 116.4.
- d) Multilateral utvecklingsbank eller internationell organisation som åsatts 0 % riskvikt enligt eller i kraft av artiklarna 117.2 respektive 118.
- e) Offentliga organ för vilka fordringar behandlas i enlighet med artikel 116.1 och 116.2.

3. Institutet ska också tillämpa den behandling som anges i punkt 1 för en exponering som inte är skyddad genom en motgaranti från någon av enheterna i punkt 2, om denna exponerings motgaranti i sin tur är direkt skyddad genom en garanti från en av de nämnda enheterna och de villkor som nämns i punkt 1 är uppfyllda.

Artikel 215

Ytterligare krav på garantier

1. Garantier ska betecknas som godtagbart obetalt kreditriskskydd om samtliga villkor i artikel 213 och samtliga följande villkor är uppfyllda:

- a) Om motparten fallerar eller underlåter att betala så att garantin utlöses, har det utlånande institutet rätt att vid lämplig tidpunkt kräva garantigivaren på förfallna belopp enligt den fordran avseende vilken skyddet är tillhandahållet, varvid garantigivarens betalning inte ska vara underordnad det faktum att det utlånande institutet först måste kräva gäldenären.

När det gäller ett obetalt kreditriskskydd som innefattar hypotekslån, behöver kraven i artikel 213.1 c iii och i första stycket i denna punkt uppfyllas först inom 24 månader.

- b) Garantin är en tydligt dokumenterad förpliktelse som garantigivaren har åtagit sig.
- c) Det ena av följande villkor ska vara uppfyllt:
 - i) Garantin täcker alla slags betalningar som gäldenären förväntas göra avseende den berörda fordran.
 - ii) Om vissa betalningstyper är undantagna från garantin, har det utlånande institutet anpassat garantins värde för att avspegla den begränsade täckningen.

2. När det gäller garantier som tillhandahålls i samband med ömsesidiga garantisystem eller tillhandahålls av eller skyddas av en motgaranti från sådana enheter som förtecknas i artikel 214.2, ska kraven i punkt 1 a i denna artikel anses vara uppfyllda om ett av följande villkor är uppfyllt:

- a) Det utlånande institutet har rätt att från garantigivaren vid lämplig tidpunkt erhålla en preliminär betalning, som uppfyller de båda följande villkoren:
 - i) Den utgör ett solitt estimat av den ekonomiska förlust som sannolikt åsamkas det utlånande institutet, däribland förluster till följd av uteblivna räntebetalningar och andra slags betalningar som låntagaren är skyldig att göra.

- ii) Den står i proportion till garantins täckning.
- b) Det utlånande institutet ska kunna visa de behöriga myndigheterna att en sådan behandling rättfärdigas av garantins effekter, som även ska täcka förluster till följd av uteblivna räntebetalningar och andra slags betalningar som låntagaren är skyldig att göra.

Artikel 216

Ytterligare krav på kreditderivat

1. Kreditderivat ska betecknas som godtagbart obetalt kreditriskskydd om samtliga villkor i artikel 213 och samtliga följande villkor är uppfyllda:

- a) De kredithändelser som anges i kreditderivatavtalet ska innefatta följande:
 - i) Uteblivna betalningar av förfallna belopp enligt villkoren för den underliggande förpliktelse som gäller vid tidpunkten för den uteblivna betalningen, med ett betalningsanstånd som är lika med eller kortare än betalningsanståndet för den underliggande förpliktelsen.
 - ii) Galdenärens konkurs, insolvens eller oförmåga att betala sina skulder eller dennes underlåtenhet eller skriftliga medgivande om sin allmänna oförmåga att betala sina skulder när de förfaller samt liknande händelser.
 - iii) Omstrukturering av den underliggande förpliktelsen, som innebär eftergift eller uppskjuten betalning av amortering, ränta eller avgifter som leder till en kreditförlust.

b) Om kontantavräkning medges i kreditderivaten

- i) ska instituten ha en stabil värderingsprocess för att estimeras förlust på ett tillförlitligt sätt,
 - ii) ska det finnas en klart specificerad period för att erhålla värderingar av den underliggande förpliktelsen efter en kredithändelse.
- c) Om skyddsköparens rättighet och kapacitet att överföra den underliggande förpliktelsen till utfärdaren av kreditriskskyddet krävs för avveckling, ska villkoren för den underliggande förpliktelsen innebära att det eventuella samtycke som krävs för en sådan överföring inte får undanhållas utan skälig anledning.
- d) Vilka parter som är ansvariga för att fastställa om en kredithändelse har ägt rum ska vara klart fastställt.

e) Fastställandet av kredithändelsen är inte bara kreditriskskyddsutfärdarens ansvar.

f) Köparen av skyddet ska ha rätt eller möjlighet att underrätta utfärdaren av kreditriskskyddet om att en kredithändelse har ägt rum.

Om kredithändelserna inte innefattar omstrukturering av den underliggande förpliktelsen enligt led a iii får kreditriskskyddet ändå betecknas som godtagbart, med förbehåll för att värdet minskas i enlighet med artikel 233.2.

2. Obalans mellan den underliggande förpliktelsen och kreditderivatets referensförpliktelse eller mellan den underliggande förpliktelsen och den förpliktelse som används för att fastställa om en kredithändelse har ägt rum är endast tillåten om följande båda villkor är uppfyllda:

- a) Referensförpliktelsen eller i tillämpliga fall den förpliktelse som används för att fastställa huruvida en kredithändelse har ägt rum likställs med eller efterställs den underliggande förpliktelsen.
- b) Den underliggande förpliktelsen och referensförpliktelsen eller i tillämpliga fall den förpliktelse som används för att fastställa huruvida en kredithändelse har ägt rum har samma galdenär och det finns rättsligt verkställbara korsvisa klausuler om fallissemang eller påskyndad betalning.

Artikel 217

Kvalifikationskrav för behandling enligt artikel 153.3

1. För att vara berättigat till behandling enligt artikel 153.3 ska kreditriskskydd genom en garanti eller ett kreditderivat uppfylla följande villkor:

- a) Den underliggande förpliktelsen ska vara något av följande:
 - i) En exponering mot sådana företag som avses i artikel 147, dock inte försäkrings- eller återförsäkringsföretag.
 - ii) En exponering mot en regional regering, en lokal myndighet eller ett offentligt organ vilken inte behandlas som en exponering mot en nationell regering eller en centralbank i enlighet med artikel 147.
 - iii) En exponering mot ett litet eller medelstort företag vilken klassificeras som hushållsexponering i enlighet med artikel 147.5.

b) De underliggande galdenärerna får inte ingå i samma företagsgrupp som utfärdaren av kreditriskskyddet.

- c) Exponeringen är säkrad genom något av följande instrument:
- i) Obetalda kreditderivat eller garantier som refererar till ett namn.
 - ii) Kreditderivat på första förfall.
 - iii) Kreditderivat som förfaller på det n:te fallissemanget.
- d) Kreditriskskyddet ska uppfylla de tillämpliga kraven i artiklarna 213, 215 och 216.
- e) I den riskvikt som gäller för exponeringen före tillämpningen av behandlingen enligt artikel 153.3 har man ännu inte tagit hänsyn till någon del av kreditriskskyddet.
- f) Institutet har rätt och kan förvänta sig att få betalning från utfärdaren av kreditriskskyddet utan att vara tvunget att vidta rättsliga åtgärder för att erhålla betalning från motparten. Institutet ska i största möjliga utsträckning vidta åtgärder för att förvissa sig om att utfärdaren av kreditriskskyddet är villig att betala skyndsamt, om en kredithändelse inträffar.
- g) Det förvärvade kreditriskskyddet ska täcka alla kreditförluster som uppstår för den säkrade delen av en exponering till följd av att någon av de i avtalet angivna kredithändelserna inträffar.
- h) Om betalningsstrukturen medger fysisk avveckling ska det finnas rättslig förutsebarhet avseende möjligheten att leverera ett lån, en obligation eller en ansvarsförbindelse.
- i) Om ett institut avser att leverera en annan skuldförbindelse än den underliggande exponeringen, ska det säkerställa att den levererbara förbindelsen är tillräckligt likvid, så att institutet kan förvärva den för leverans i enlighet med avtalet.
- j) Bestämmelserna och villkoren för kreditriskskyddet ska skriftligen bekräftas rättsligt av såväl utfärdaren av kreditriskskyddet som institutet.
- k) Institutet har processer för att kunna upptäcka en för hög korrelationsgrad mellan kreditvärdigheten hos en utfärdaren av kreditriskskydd och gäldenären till den underliggande exponeringen till följd av att deras resultat är beroende av gemensamma faktorer utöver systemrisken.
- l) När det gäller skydd mot utspädningsrisk, får den som säljer förvärvade fordringar inte vara medlem i samma företagsgrupp som utfärdaren av kreditriskskyddet.

2. Vid tillämpning av punkt 1 c ii ska institutet tillämpa den behandling som anges i artikel 153.3 på den tillgång i korgen som har det lägsta riskvägda exponeringsbeloppet.

3. Vid tillämpning av punkt 1 c iii får det erhållna skyddet endast beaktas inom denna ram, om ett godtagbart skydd mot (n-1):te fallissemang också har erhållits eller om (n-1) av tillgångarna i korgen redan har fallerat. Om så är fallet, ska institutet tillämpa den behandling som anges i artikel 153.3 på den tillgång i korgen som har det lägsta riskvägda exponeringsbeloppet.

Avsnitt 4

Beräkning av Kreditriskreduceringens effekter

Underavsnitt 1

Förbetalt Kreditriskskydd

Artikel 218

Kreditlänkade obligationer

Investeringar i kreditlänkade obligationer som givits ut av det utlånande institutet får behandlas som kontant säkerhet vid beräkning av effekten av det förbetalda kreditriskskyddet i enlighet med detta underavsnitt, under förutsättning att den kreditswapp som är inbäddad i den kreditlänkade obligationen betecknas som godtagbart obetalt kreditriskskydd. För fastställande av huruvida den kreditswapp som är inbäddad i den kreditlänkade obligationen betecknas som godtagbart obetalt kreditriskskydd får institutet anse att villkoret i artikel 194.6 c är uppfyllt.

Artikel 219

Nettning inom balansräkningen

Ut- och inlåning hos det utlånande institutet som är föremål för nettning inom balansräkningen ska av detta institut behandlas som kontant säkerhet vid beräkning av effekten av förbetalt kreditriskskydd för den ut- och inlåning hos det utlånande institutet som är föremål för nettning inom balansräkningen och som är noterad i samma valuta.

Artikel 220

Användning av metoden för schabloniserade volatilitetsjusteringar eller metoden för egna estimat av volatilitetsjusteringar vid ramavtal om nettning

1. När institutet beräknar det fullständigt justerade exponeringsbeloppet (E*) för de exponeringar som omfattas av ett godtagbart ramavtal om nettning som täcker repor eller värdepappers- eller råvarulån eller övriga kapitalmarknadsrelaterade transaktioner, ska de beräkna de volatilitetsjusteringar som behövs antingen genom metoden för schabloniserade volatilitetsjusteringar eller genom metoden för egna estimat av volatilitetsjusteringar (nedan kallad metoden för egna estimat) i enlighet med artiklarna 223–226 avseende den fullständiga metoden för finansiella säkerheter.

Vid tillämpning av metoden för egna estimat ska samma villkor och krav gälla som för den fullständiga metoden för finansiella säkerheter.

2. Vid beräkning av E* ska instituten
- a) beräkna nettositionen för varje grupp av värdepapper eller varje slag av råvara genom att dra av beloppet i led ii från beloppet i led i, nämligen
- i) det totala värdet av en grupp av värdepapper eller råvaror av samma slag, vilka lånats ut, sålts eller tillhandahållits enligt ramavtalet om nettning,
- ii) det totala värdet av en grupp av värdepapper eller råvaror av samma slag, vilka lånats, köpts eller tagits emot enligt ramavtalet om nettning,
- b) beräkna nettositionen i varje annan valuta än avvecklingsvalutan för ramavtalet om nettning genom att dra av beloppet i led ii från beloppet i led i, nämligen
- i) det totala värdet av de värdepapper som är noterade i valutan, vilka lånats ut, sålts eller tillhandahållits enligt ramavtalet om nettning, och det belopp i kontanter i samma valuta som lånats ut eller överförts enligt avtalet,
- ii) det totala värdet av de värdepapper som är noterade i den aktuella valutan, vilka lånats, köpts eller tagits emot enligt ramavtalet om nettning, och det belopp i kontanter i samma valuta som lånats eller tagits emot enligt det avtalet,
- c) tillämpa den volatilitetsjustering som är lämplig för en viss grupp av värdepapper eller för en kontantposition på det absoluta värdet av den positiva eller negativa nettositionen i värdepapperen i denna grupp,
- d) tillämpa valutakursriskens (fx) volatilitetsjustering på den positiva eller negativa nettositionen i varje annan valuta än avvecklingsvalutan för ramavtalet om nettning.
3. Institutet ska beräkna E* enligt följande formel:

$$E^* = \max \left\{ 0, \left(\sum_i E_i - \sum_i C_i \right) + \sum_j |E_j^{sec}| \cdot H_j^{sec} + \sum_k |E_k^{fx}| \cdot H_k^{fx} \right\}$$

där

E_i = exponeringsbeloppet för varje enskild exponering i enligt det avtal som skulle gälla i avsaknad av kreditriskskydd, om institutet beräknar riskvägda exponeringsbelopp enligt schablonmetoden eller beräknar de riskvägda exponeringsbeloppen och de förväntade förlustbeloppen enligt internmetoden,

C_i = värdet av de värdepapper i varje grupp eller de råvaror av samma slag som lånats, köpts eller tagits emot eller de kontanter som lånats eller tagits emot avseende varje exponering i,

E_j^{sec} = nettositionen (positiv eller negativ) i en viss grupp av värdepapper j,

E_k^{fx} = nettositionen (positiv eller negativ) i en viss valuta k, annan än avtalets avvecklingsvaluta, vilken beräknats enligt punkt 2 b,

H_j^{sec} = den volatilitetsjustering som är lämplig för en viss grupp av värdepapper j,

H_k^{fx} = volatilitetsjustering för valutakursen avseende valutan k.

4. Vid beräkning av riskvägda exponeringsbelopp och förväntade förlustbelopp för repor eller värdepappers- eller råvarulån eller andra kapitalmarknadstransaktioner som täcks av ramavtal om nettning ska instituten använda E*, såsom det beräknas enligt punkt 3, som exponeringsvärde för den exponering mot motparten som härrör från de transaktioner som omfattas av ramavtalet om nettning, vid tillämpning av artikel 113 enligt schablonmetoden eller kapitel 3 enligt internmetoden.

5. Vid tillämpning av punkterna 2 och 3 avses med grupp av värdepapper sådana värdepapper som har givits ut av samma enhet, har samma utgivningsdatum, löptid, villkor och bestämmelser och samma avvecklingsperioder som de som anges i artiklarna 224 och 225, beroende på vad som är tillämpligt.

Artikel 221

Användning av metoden med interna modeller för ramavtal om nettning

1. Med de behöriga myndigheternas tillstånd får instituten, som ett alternativ till metoden för schabloniserad volatilitetsjustering eller metoden för egna estimat för beräkning av fullständigt justerat exponeringsvärde (E^*) till följd av ett godtagbart ramavtal om nettning som täcker repor, värdepappers- eller råvarulån eller andra kapitalmarknadsrelaterade transaktioner än derivattransaktioner, använda en metod baserad på interna modeller, som beaktar korrelationseffekterna mellan värdepapperspositioner som omfattas av ramavtalet om nettning och de berörda instrumentens likviditet.

2. Med de behöriga myndigheternas tillstånd får instituten också använda interna modeller för marginallånetransaktioner, om dessa transaktioner omfattas av ett bilateralt ramavtal om nettning som uppfyller kraven i kapitel 6 avsnitt 7.

3. Ett institut får välja att använda en metod som är baserad på interna modeller oberoende av vilket val det har gjort mellan schablonmetoden och internmetoden för beräkningen av riskvägda exponeringsbelopp. Om ett institut väljer att använda en metod som är baserad på interna modeller, måste denna dock användas för alla motparter och värdepapper, med undantag av mindre väsentliga portföljer, där det får användas metoden för schabloniserade volatilitetsjusteringar eller metoden för egna estimat i enlighet med artikel 220.

Institut som har fått tillstånd att använda en intern riskhanteringsmodell i enlighet med avdelning IV kapitel 5 får använda metoden med interna modeller. Om ett institut inte har fått ett sådant tillstånd, kan det ändå ansöka hos de behöriga myndigheterna om tillstånd att använda en metod med interna modeller vid tillämpning av denna artikel.

4. De behöriga myndigheterna ska endast ge ett institut tillstånd att använda en metod med interna modeller, om myndigheten är övertygad om att institutets system för hantering av risker till följd av transaktioner som täcks av ramavtalet om nettning är principiellt sunt och genomförs med integritet och att följande kvalitativa normer är uppfyllda:

a) Den interna riskberäkningsmodell som används för beräkning av transaktionernas potentiella prisvolatilitet ska vara väl integrerad i institutets dagliga riskhanteringsprocess och utgöra grunden för rapportering om institutets riskexponering till institutets högsta ledning.

b) Institutet ska ha en riskkontrollenhet som uppfyller samtliga följande krav:

i) Den ska vara oberoende av de enheter som bedriver handel och rapportera direkt till institutets högsta ledning.

ii) Den ska vara ansvarig för att utforma och genomföra institutets riskhanteringsystem.

iii) Den ska utarbeta och analysera dagliga rapporter om resultaten av riskberäkningsmodellen och om lämpliga åtgärder som ska vidtas avseende positionslimiter.

c) De dagliga rapporter som utarbetas av riskkontrollenheten ska ses över på en ledningsnivå som har tillräckliga befogenheter för att kunna genomdriva minskningar såväl i de positioner som tas som i institutets totala riskexponering.

d) Institutet ska i riskkontrollenheten ha tillräckligt många anställda med erfarenhet av användning av avancerade modeller.

e) Institutet ska ha fastställt processer för övervakning och säkerställande av efterlevnaden av skriftligt fastlagda interna riktlinjer för och kontroller av riskberäkningsystemets sätt att fungera i sin helhet.

f) Institutets modeller ska genom kontrolltester av resultaten ha visat sig ge en rimlig grad av noggrannhet i riskberäkningen, med användning av data omfattande minst ett år.

g) Institutet ska återkommande genomföra rigorösa stresstester och resultaten därav ska ses över av högsta ledningen och återspeglas i de riktlinjer och limiter som den fastställer.

h) Institutet ska, som ett led i sin regelbundna internrevisionsprocess, genomföra en oberoende översyn av riskberäkningsystemet. Denna översyn ska inbegripa både de enheter som bedriver handel och den oberoende riskkontrollenhetens verksamhet.

i) Institutet ska minst en gång om året se över sitt riskhanteringsystem.

j) Den interna modellen ska uppfylla kraven i artikel 292.8 och 292.9 samt i artikel 294.

5. Ett instituts interna riskberäkningsmodell ska beakta ett tillräckligt antal riskfaktorer för att fånga upp alla väsentliga prISRISKEr.

Ett institut får använda empiriska korrelationer inom riskkategorier och mellan olika riskkategorier, om institutets system för att mäta korrelationer är sunt och genomförs med integritet.

6. Institut som använder metoden med interna modeller ska beräkna E^* enligt följande formel:

$$E^* = \max \left\{ 0, \left(\sum_i E_i - \sum_i C_i \right) + \text{potentiell värdeförändring} \right\}$$

där

E_i = exponeringsbeloppet för varje enskild exponering enligt det avtal som skulle gälla i avsaknad av kreditriskskydd, om institutet beräknar riskvägda exponeringsbelopp enligt schablonmetoden eller om institutet beräknar de riskvägda exponeringsbeloppen och de förväntade förlustbeloppen enligt internmetoden, och

C_i = värdet av lånade, köpta eller mottagna värdepapper eller värdet av lånade eller mottagna kontanter avseende varje sådan exponering.

När instituten beräknar riskvägda exponeringsbelopp med hjälp av interna modeller ska de använda modellens resultat från föregående bankdag.

7. Beräkningen av potentiell värdeförändring enligt punkt 6 ska uppfylla följande krav:

- Den ska utföras minst en gång per dag.
- Den ska grunda sig på ett 99-procentigt ensidigt konfidensintervall.
- Den ska grunda sig på en avvecklingsperiod motsvarande fem dagar, utom när det gäller andra transaktioner än värdepappersrepor eller värdepapperslån, där en avvecklingsperiod motsvarande tio dagar ska tillämpas.
- Den ska grunda sig på en faktisk historisk observationsperiod på minst ett år, utom då en kortare observationsperiod är motiverad på grund av en betydande ökning av prisvolatiliteten.
- Dataunderlaget för beräkningen ska uppdateras var tredje månad.

Om ett institut har en repa, ett värdepappers- eller råvarulån, en marginallånetransaktion eller liknande transaktion eller nettning som uppfyller kriterierna i artikel 285.2, 285.3 och 285.4, ska kortaste innehavsperiod anpassas till den marginalriskperiod som skulle vara tillämplig enligt nämnda punkter i kombination med artikel 285.5.

8. Vid beräkning av riskvägda exponeringsbelopp och förväntade förlustbelopp för repor eller värdepappers- eller råvarulån eller andra kapitalmarknadstransaktioner som täcks av ramavtal om nettning ska instituten använda E^* , såsom det beräknas enligt punkt 6, som exponeringsvärde för den exponering mot motparten som härrör från de transaktioner som omfattas av ramavtalet om nettning, vid tillämpning av artikel 113 enligt schablonmetoden eller kapitel 3 enligt internmetoden.

9. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att specificera

- vad som utgör en mindre väsentlig portfölj enligt punkt 3,
- vilka kriterier som ska avgöra huruvida en intern modell är sund ur begreppsmässig synvinkel och genomförs enligt punkterna 4 och 5 och ramavtal om nettning,.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast 31 december 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 222

Förenklad metod för finansiella säkerheter

1. Institutet får endast använda den förenklade metoden för finansiella säkerheter om de beräknar riskvägda exponeringsbelopp enligt schablonmetoden. Ett institut får inte använda både den förenklade och den fullständiga metoden för finansiella säkerheter i andra fall än de som avses i artiklarna 148.1 och 150.1. Institutet får inte tillämpa detta undantag selektivt i syfte att åstadkomma sänkta kapitalbaskrav eller använda sig av tillsynsarbiter.

2. Enligt den förenklade metoden för finansiella säkerheter ska instituten åsätta godtagbara finansiella säkerheter ett värde som motsvarar marknadsvärdet, vilket fastställs i enlighet med artikel 207.4 d.

3. För den andel exponeringsvärden där säkerhet ställts genom marknadsvärdet på en godtagbar säkerhet ska instituten ange den riskvikt som de skulle ange enligt kapitel 2, om det utlåande institutet vore direkt exponerat mot säkerhetsinstrumentet. Därvid ska exponeringsbeloppet för en post utanför balansräkningen som ingår i förteckningen i bilaga I vara 100 % av postens värde i stället för det exponeringsvärde som anges i artikel 111.1.

Riskvikten för den andel där säkerhet ställts ska vara minst 20 %, förutom i de fall som anges i punkterna 4–6. För resten av exponeringsbeloppet ska instituten ange den riskvikt som de skulle ange för en exponering mot motparten utan säkerhet enligt kapitel 2.

4. Institutet ska ange 0 % riskvikt för den säkrade andel av exponeringen vilken uppstår till följd av sådana repor och värdepapperslån som uppfyller kriterierna i artikel 227. Om motparten i transaktionen inte är en central marknadsaktör, ska instituten ange 10 % riskvikt.

5. Institutet ska, i den utsträckning som säkerhet ställts, ange 0 % riskvikt för de exponeringsvärden som fastställts enligt kapitel 6 för de derivatinstrument i bilaga II för vilka det sker en daglig marknadsvärdering och för vilka säkerhet ställts i form av kontanter eller kontantliknande instrument, såvida det inte förekommer någon valutaobalans.

Institutet ska, i den utsträckning som säkerhet ställts, ange 10 % riskvikt för exponeringsvärden för sådana transaktioner där säkerhet ställts genom räntebärande värdepapper som givits ut av nationella regeringar eller centralbanker, vilka åsätts 0 % riskvikt enligt kapitel 2.

6. För andra transaktioner än sådana som avses i punkterna 4 och 5 får instituten ange 0 % riskvikt, om exponeringen och säkerheten är noterade i samma valuta och ett av följande villkor är uppfyllt:

- Säkerheten är banktillgodohavanden eller ett kontantliknande instrument.
- Säkerheten är i form av räntebärande värdepapper som givits ut av nationella regeringar eller centralbanker som är berättigade till 0 % riskvikt enligt artikel 114 och dess marknadsvärde har diskonterats med 20 %.

7. Vid tillämpning av punkterna 5 och 6 ska räntebärande värdepapper som givits ut av nationella regeringar eller centralbanker innefatta följande:

- Räntebärande värdepapper som givits ut av delstatliga eller lokala självstyrelseorgan eller myndigheter, när exponeringar

mot dessa behandlas som exponeringar mot den nationella regering inom vars jurisdiktion de är etablerade enligt artikel 115.

- Räntebärande värdepapper som givits ut av multilaterala utvecklingsbanker och som åsätts 0 % riskvikt enligt eller i kraft av artikel 117.2.
- Räntebärande värdepapper som har givits ut av internationella organisationer som åsätts 0 % riskvikt enligt artikel 118.
- Räntebärande värdepapper som givits ut av offentliga organ och som behandlas som exponeringar mot nationella regering i enlighet med artikel 116.4.

Artikel 223

Fullständig metod för finansiella säkerheter

1. När det gäller värdering av finansiell säkerhet vid tillämpning av den fullständiga metoden för finansiella säkerheter, ska instituten för att beakta prisvolatiliteten tillämpa volatilitetsjusteringar på säkerhetens marknadsvärde i enlighet med artiklarna 224–227.

Om säkerheten är noterad i en annan valuta än den valuta i vilken den underliggande exponeringen är noterad, ska instituten lägga till en justering för valutavolatiliteten till den volatilitetsjustering som är tillämplig för säkerheten enligt artiklarna 224–227.

När det gäller transaktioner med OTC-derivat där säkerhet ställts genom nettningsavtal som erkänts av de behöriga myndigheterna enligt kapitel 6, ska instituten tillämpa en volatilitetsjustering som avspeglar valutavolatiliteten, om den valuta som säkerheten är noterad i är en annan än avvecklingsvalutan. Institutet ska endast tillämpa en volatilitetsjustering, även i de fall där flera valutor berörs av de transaktioner som täcks genom nettningsavtalet.

2. Institutet ska beräkna det volatilitetsjusterade värdet på säkerheten (C_{VA}) enligt följande:

$$C_{VA} = C \cdot (1 - H_C - H_{fx})$$

där

C = säkerhetens värde,

H_C = den lämpliga volatilitetsjusteringen för säkerheten, beräknad enligt artiklarna 224 och 227, och

H_{fx} = den lämpliga volatilitetsjusteringen för valutaobalans, beräknad enligt artiklarna 224 och 227.

Vid beräkningen av det volatilitetsjusterade värdet på säkerheten ska instituten använda formeln i denna punkt för alla transaktioner utom de transaktioner som omfattas av erkända ramavtal om netting, på vilka bestämmelserna i artiklarna 220 och 221 är tillämpliga.

3. Institutet ska beräkna det volatilitetsjusterade värdet på exponeringen (E_{VA}) enligt följande:

$$E_{VA} = E \cdot (1 + H_E)$$

där

E = exponeringsbeloppet fastställt enligt kapitel 2 eller 3, beroende på vad som är tillämpligt, om exponeringen inte är täckt av någon säkerhet,

H_E = den lämpliga volatilitetsjusteringen för exponeringen, beräknad enligt artiklarna 224 och 227.

Vid transaktioner med OTC-derivat ska instituten beräkna E_{VA} enligt följande:

$$E_{VA} = E.$$

4. Vid beräkning av E i punkt 3 ska följande gälla:

a) För institut som beräknar riskvägda exponeringsbelopp enligt schablonmetoden ska exponeringsbeloppet för en post utanför balansräkningen som tas upp i bilaga I vara lika med 100 % av värdet på denna post i stället för det exponeringsvärde som anges i artikel 111.1.

b) Institut som beräknar riskvägda exponeringsbelopp enligt internmetoden ska beräkna exponeringsbeloppet för de poster som tas upp i artikel 166.8–166.10 med konverteringsfaktorn 100 % i stället för de konverteringsfaktorer eller procentandelar som anges i nämnda punkter.

5. Vid beräkningen av exponeringens fullständigt justerade värde (E^*) ska instituten ta hänsyn till både volatilitet och säkerhetens riskreducerande effekter enligt följande:

$$E^* = \max \{0, E_{VA} - C_{VAM}\}$$

där

E_{VA} = det volatilitetsjusterade värdet på exponeringen enligt beräkningen i punkt 3, och

C_{VAM} = C_{VA} som justerats ytterligare med hänsyn till eventuell löptidsobalans enligt bestämmelserna i avsnitt 5.

6. Institutet får beräkna volatilitetsjusteringar genom att använda antingen den metod för schabloniserade volatilitetsjusteringar som beskrivs i artikel 224 eller den metod för egna estimat som beskrivs i artikel 225.

Ett institut får välja mellan metoden för schabloniserade volatilitetsjusteringar och metoden för egna estimat, oberoende av om institutet har valt schablonmetoden eller internmetoden för beräkningen av riskvägda exponeringsbelopp.

Om institutet väljer metoden för egna estimat, ska det emellertid tillämpa denna metod på alla slags instrument, med undantag av mindre väsentliga portföljer, där det får använda metoden för schabloniserade volatilitetsjusteringar.

7. Om säkerheten består av ett antal godtagbara poster ska instituten beräkna volatilitetsjusteringar (H) enligt följande:

$$H = \sum_i a_i H_i$$

där

a_i = värdet av en godtagbar post i förhållande till säkerhetens totala värde, och

H_i = den volatilitetsjustering som är tillämplig för den godtagbara posten i .

Artikel 224

Schabloniserade volatilitetsjusteringar enligt den fullständiga metoden för finansiella säkerheter

1. I tabellerna 1–4 i denna punkt anges de volatilitetsjusteringar som instituten ska tillämpa enligt metoden för schabloniserade volatilitetsjusteringar, under förutsättning att omvärdering sker dagligen.

VOLATILITETSJUSTERINGAR

Tabell 1

Kreditkvalitetssteg till vilken kreditvärderingen av räntebärande värdepapper är knuten	Återstående löptid	Volatilitetsjusteringar för räntebärande värdepapper som givits ut av enheter som avses i artikel 197.1 b			Volatilitetsjusteringar för räntebärande värdepapper som givits ut av enheter som avses i artikel 197.1 c och d			Volatilitetsjusteringar för värdepapperiseringspositioner som uppfyller kriterierna i artikel 197.1 h		
		20 dagars avvecklingsperiod (i %)	10 dagars avvecklingsperiod (i %)	5 dagars avvecklingsperiod (i %)	20 dagars avvecklingsperiod (i %)	10 dagars avvecklingsperiod (i %)	5 dagars avvecklingsperiod (i %)	20 dagars avvecklingsperiod (i %)	10 dagars avvecklingsperiod (i %)	5 dagars avvecklingsperiod (i %)
1	1 år	0,707	0,5	0,354	1,414	1	0,707	2,829	2	1,414
	> 1 ≤ 5 år	2,828	2	1,414	5,657	4	2,828	11,314	8	5,657
	> 5 år	5,657	4	2,828	11,314	8	5,657	22,628	16	11,313
2-3	1 år	1,414	1	0,707	2,828	2	1,414	5,657	4	2,828
	> 1 ≤ 5 år	4,243	3	2,121	8,485	6	4,243	16,971	12	8,485
	> 5 år	8,485	6	4,243	16,971	12	8,485	33,942	24	16,970
4	1 år	21,213	15	10,607	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A
	> 1 ≤ 5 år	21,213	15	10,607	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A
	> 5 år	21,213	15	10,607	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A

Tabell 2

Kreditkvalitetssteg till vilken kreditvärderingen av kortfristiga räntebärande värdepapper är knuten	Volatilitetsjusteringar för räntebärande värdepapper som givits ut av enheter som avses i artikel 197.1 b med kortfristiga kreditvärderingar			Volatilitetsjusteringar för räntebärande värdepapper som givits ut av enheter som avses i artikel 197.1 c och d med kortfristiga kreditvärderingar			Volatilitetsjusteringar för värdepapperiseringspositioner som uppfyller kriterierna i artikel 197.1 h		
	20 dagars avvecklingsperiod (i %)	10 dagars avvecklingsperiod (i %)	5 dagars avvecklingsperiod (i %)	20 dagars avvecklingsperiod (i %)	10 dagars avvecklingsperiod (i %)	5 dagars avvecklingsperiod (i %)	20 dagars avvecklingsperiod (i %)	10 dagars avvecklingsperiod (i %)	5 dagars avvecklingsperiod (i %)
1	0,707	0,5	0,354	1,414	1	0,707	2,829	2	1,414
2-3	1,414	1	0,707	2,828	2	1,414	5,657	4	2,828

Tabell 3

Övriga slag av säkerheter och exponeringar

	20 dagars avvecklingsperiod (i %)	10 dagars avvecklingsperiod (i %)	5 dagars avvecklingsperiod (i %)
Aktier eller konvertibla obligationer som ingår i ett centralt index	21,213	15	10,607
Övriga aktier eller konvertibla obligationer som är noterade på en erkänd börs	35,355	25	17,678
Kontanter	0	0	0
Guld	21,213	15	10,607

Tabell 4

Volatilitetsjusteringar för valutaobalans

20 dagars avvecklingsperiod (i %)	10 dagars avvecklingsperiod (i %)	5 dagars avvecklingsperiod (i %)
11,314	8	5,657

2. Beräkningen av volatilitetsjusteringar i enlighet med punkt 1 ska uppfylla följande villkor:

- a) För utlåning mot säkerhet ska avvecklingsperioden vara 20 bankdagar.
- b) För repor, utom i den utsträckning som sådana transaktioner avser överföring av råvaror eller garanterade rättigheter avseende äganderätt till råvaror, och värdepapperslån ska avvecklingsperioden vara 5 bankdagar.
- c) För övriga kapitalmarknadsrelaterade transaktioner ska avvecklingsperioden vara 10 bankdagar.

Om ett institut har en transaktion eller nettningsmängd som uppfyller kriterierna i artikel 285.2, 285.3 och 285.4, ska kortaste innehavsperiod anpassas till den marginalriskperiod som skulle vara tillämplig enligt nämnda punkter.

3. I tabellerna 1–4 i punkt 1 och i punkterna 4–6 ska det kreditkvalitetssteg till vilket en kreditvärdering för det räntebärande värdepapperet är knutet vara det kreditkvalitetssteg på kreditkvalitetsskalan som EBA har fastställt för kreditvärderingen enligt kapitel 2.

Vid fastställandet av det kreditkvalitetssteg till vilket en kreditvärdering för det räntebärande papperet är knutet enligt första stycket ska även artikel 197.7 tillämpas.

4. När det gäller ej godtagbara värdepapper eller råvaror som lånats ut eller sålts inom ramen för repor eller värdepapperslån eller råvarulån, ska volatilitetsjusteringen vara densamma som för aktier som inte ingår i ett centralt index och är noterade på en erkänd börs.

5. När det gäller godtagbara andelar i fonder, ska volatilitetsjusteringen vara den vägda genomsnittliga volatilitetsjustering som skulle gälla med hänsyn till transaktionens avvecklingsperiod enligt punkt 2 för de tillgångar i vilka fonden har investerat.

Om de tillgångar i vilka fonden har investerat inte är kända för institutet, ska volatilitetsjusteringen vara den högsta volatilitetsjustering som skulle gälla för alla de tillgångar i vilka fonden har rätt att investera.

6. När det gäller räntebärande värdepapper utan kreditvärdering som givits ut av institut och som uppfyller kriterierna för godtagbarhet enligt artikel 197.4, ska volatilitetsjusteringarna vara desamma som för värdepapper som givits ut av institut eller företag med en extern kreditutvärdering som fastställts motsvara kreditkvalitetssteg 2 eller 3.

*Artikel 225***Egna estimat av volatilitetsjusteringar enligt den fullständiga metoden för finansiella säkerheter**

1. De behöriga myndigheterna ska tillåta institut som uppfyller kraven i punkterna 2 och 3 att använda egna volatilitetsestimater för att beräkna de volatilitetsjusteringar som ska tillämpas på säkerheter och exponeringar. Ett institut som fått tillstånd att använda egna volatilitetsestimater ska inte återgå till en annan metod, såvida inte institutet kan styrka att det finns goda skäl och de behöriga myndigheterna ger sitt tillstånd.

När det gäller räntebärande värdepapper som av ett kreditvärderingsinstitut har fått en kreditutvärdering motsvarande "investment grade" eller bättre, får instituten göra en volatilitetsestimater för varje värdepapperskategori.

När det gäller räntebärande värdepapper som av ett kreditvärderingsinstitut har fått en kreditutvärdering som är lägre än "investment grade" och övriga godtagbara säkerheter, ska instituten beräkna volatilitetsjusteringarna för varje enskild post.

Institut som använder metoden för egna estimater ska estimeras säkerhetens volatilitet eller valutaobalansen utan att beakta eventuella korrelationer mellan den osäkrade exponeringen, säkerheten eller valutakurserna.

När det gäller att fastställa relevanta kategorier, ska instituten beakta kategorin av värdepappersutgivare, extern kreditklassificering av värdepappren samt deras återstående löptid och modifierade duration. Volatilitetsestimaten ska vara representativa för de värdepapper som institutet har tagit upp i en kategori.

2. Beräkningen av volatilitetsjusteringar ska uppfylla följande kriterier:

- a) Institutet ska grunda beräkningen på ett 99-procentigt ensidigt konfidensintervall.

b) Institutet ska grunda beräkningen på följande avvecklingsperioder:

- i) 20 bankdagar för utlåning mot säkerhet.
- ii) 5 bankdagar för repor, utom i den utsträckning som sådana transaktioner avser överföring av råvaror eller garanterade rättigheter avseende äganderätt till råvaror och värdepapperslån.
- iii) 10 bankdagar för övriga kapitalmarknadstransaktioner.

c) Institutet får använda volatilitetsjusteringar som beräknats med kortare eller längre avvecklingsperioder som ökas eller minskas i enlighet med den avvecklingsperiod som anges i led b för transaktionen i fråga genom att använda följande formel för kvadratroten ur tidsperioden:

$$H_M = H_N \cdot \sqrt{\frac{T_M}{T_N}}$$

där

T_M = den relevanta avvecklingsperioden,

H_M = volatilitetsjusteringen baserad på avvecklingsperioden T_M , och

H_N = volatilitetsjusteringen baserad på avvecklingsperioden T_N .

d) Institutet ska beakta att tillgångar med lägre kreditkvalitet har dålig likviditet. De ska justera avvecklingsperioden uppåt om det råder osäkerhet om säkerhetens likviditet. De ska även ta reda på om det finns historiska data som kan leda till att den potentiella volatiliteten undervärderas. Sådana fall ska hanteras med hjälp av ett stressscenario.

e) Den historiska observationsperiod som institutet använder för beräkning av volatilitetsjusteringar ska vara minst ett år. När det gäller institut som använder ett viktningssystem eller andra metoder för den historiska observationsperioden ska den faktiska observationsperioden vara minst ett år. De behöriga myndigheterna får även kräva att ett institut beräknar sina volatilitetsjusteringar med en kortare observationsperiod, om de behöriga myndigheterna bedömer att detta är motiverat av en betydande ökning i prisvolatiliteten.

f) Institutet ska minst en gång var tredje månad uppdatera dataunderlagen och beräkna volatilitetsjusteringarna. De ska även göra en ny bedömning av dataunderlagen varje gång marknadspriserna är föremål för betydande förändringar.

3. Estimeringen av volatilitetsjusteringarna ska uppfylla samtliga följande kvalitativa kriterier:

a) Ett institut ska använda volatilitetsestimaten i den dagliga riskhanteringsprocessen, även avseende institutets interna exponeringslimiter.

b) Om den avvecklingsperiod som institutet använder i sin dagliga riskhantering är längre än den period som anges i detta avsnitt för transaktionstypen i fråga, ska institutet öka volatilitetsjusteringarna i enlighet med den formel för kvadratroten ur tidsperioden som anges i punkt 2 c.

c) Institutet ska ha inrättat processer för att övervaka och säkerställa efterlevnaden av dokumenterade riktlinjer och kontroller för hur systemet för estimering av volatilitetsjusteringar fungerar och för integrering av dessa estimeringar i riskhanteringsprocessen.

d) En oberoende översyn av institutets system för estimering av volatilitetsjusteringar ska ske regelbundet inom ramen för institutets interna revisionsprocess. En översyn av det övergripande systemet för estimering av volatilitetsjusteringar och för integrering av dessa i institutets riskhanteringsprocess ska ske minst en gång per år. Denna översyn ska omfatta minst följande:

i) Integrering av estimerade volatilitetsjusteringar i den dagliga riskhanteringen.

ii) Validering av betydande förändringar i processen för estimering av volatilitetsjusteringar.

iii) Kontroll av konsekvens, aktualitet och tillförlitlighet när det gäller de datakällor som ligger till grund för systemet för estimering av volatilitetsjusteringar, däribland datakällornas oberoende.

iv) Riktighet och lämplighet vad gäller antagandena om volatilitet.

Artikel 226

Ökning av volatilitetsjusteringar enligt den fullständiga metoden för finansiella säkerheter

I artikel 224 anges de volatilitetsjusteringar som ett institut ska tillämpa när dagliga omvärderingar görs. Likaledes ska ett institut som i enlighet med artikel 225 använder sina egna estimat av volatilitetsjusteringar först och främst beräkna dessa på grundval av daglig omvärdering. Om omvärdering inte sker lika ofta som varje dag ska institutet tillämpa större volatilitetsjusteringar. Institutet ska beräkna dessa genom att öka de dagliga omvärderingarna av volatilitetsjusteringarna med hjälp av följande formel för kvadratroten ur tidsperioden:

$$H = H_M \cdot \sqrt{\frac{N_R + (T_M - 1)}{T_M}}$$

där

H = den tillämpliga volatilitetsjusteringen,

H_M = volatilitetsjusteringen om det förekommer daglig omvärdering,

N_R = det faktiska antalet bankdagar mellan omvärderingarna, och

T_M = avvecklingsperioden för transaktionstypen i fråga.

Artikel 227

Villkor för tillämpning av 0 % volatilitetsjustering enligt den fullständiga metoden för finansiella säkerheter

1. I fråga om repor och värdepapperslån där ett institut tillämpar metoden med schabloniserade volatilitetsjusteringar enligt artikel 224 eller metoden för egna estimat enligt artikel 225 och där villkoren i punkt 2 a–h är uppfyllda får institutet tillämpa en volatilitetsjustering på 0 %, i stället för de volatilitetsjusteringar som beräknats enligt artiklarna 224–226. Institut som använder den metod med interna modeller som anges i artikel 221 får inte tillämpa den behandling som fastställs i denna artikel.

2. Institut får tillämpa 0 % volatilitetsjustering om samtliga följande villkor är uppfyllda:

a) Både exponeringen och säkerheten ska vara kontanter eller räntebärande värdepapper som givits ut av nationella

regeringar eller centralbanker enligt artikel 197.1 b och som är berättigade till 0 % riskvikt enligt kapitel 2.

- b) Både exponeringen och säkerheten ska vara noterade i samma valuta.
- c) Transaktionens löptid är högst en dag eller både exponeringen och säkerheten är föremål för daglig marknadsvärdering eller omprövning av marginalsäkerhet.
- d) Tiden mellan det senaste fastställandet av marknadsvärdet före motpartens underlåtenhet att ompröva marginalsäkerheten och avvecklingen av säkerheten får inte vara längre än fyra bankdagar.
- e) Transaktionen ska avvecklas inom ett beprövat avvecklings-system för detta slag av transaktioner.
- f) Den dokumentation som avser avtalet eller transaktionen ska vara standarddokument för repor eller värdepapperslån i de berörda värdepapperen.
- g) Transaktionen ska regleras genom dokumentation där det anges att transaktionen omedelbart kan sägas upp om motparten inte lyckas uppfylla en förpliktelse att tillhandahålla kontanter eller värdepapper eller tillhandahålla marginal eller fallerar på annat sätt.
- h) De behöriga myndigheterna ska betrakta motparten som en central marknadsaktör.

3. De centrala marknadsaktörer som avses i punkt 2 h ska innefatta följande enheter:

- a) De enheter som nämns i artikel 197.1 b mot vilka exponeringar åsätts riskvikt 0 % enligt kapitel 2.
- b) Institut.
- c) Övriga finansiella företag i den mening som avses i artikel 13 led 25 b och d i direktiv 2009/138/EG mot vilka exponeringar åsätts riskvikt 20 % enligt schablonmetoden eller som, när det gäller institut som beräknar riskvägda exponeringsbelopp och förväntade förlustbelopp enligt internmetoden, inte har tilldelats någon kreditvärdering av ett erkänt kreditvärderingsinstitut och är internt klassificerade av institutet.
- d) Reglerade fonder som är underkastade särskilda kapitalkrav eller begränsningar avseende bruttosoliditeten.
- e) Reglerade pensionsfonder.
- f) Erkända clearingorganisationer.

Artikel 228

Beräkning av riskvägda exponeringsbelopp och förväntade förlustbelopp enligt den fullständiga metoden för finansiella säkerheter

1. Enligt schablonmetoden ska instituten använda E* beräknat enligt artikel 223.5 som exponeringsvärde vid tillämpningen av artikel 113. I fråga om sådana poster utanför balansräkningen som tas upp i bilaga I ska instituten tillämpa procentandelarna i artikel 111.1 på värdet E* för att komma fram till exponeringsbeloppet.

2. Enligt internmetoden ska instituten använda faktisk LGD (LGD*) beräknat enligt denna punkt som LGD vid tillämpning av kapitel 3. Instituterna ska beräkna LGD* enligt följande:

$$LGD^* = LGD \cdot \frac{E^*}{E}$$

där

LGD = den LGD som skulle gälla för exponeringen enligt kapitel 3 om exponeringen inte var täckt av någon säkerhet,

E = det exponeringsvärde som i enlighet med artikel 223.3;

E* = fullständigt justerat exponeringsvärde i enlighet med artikel 223.5.

Artikel 229

Värderingsprinciper för övriga godtagbara säkerheter enligt internmetoden

1. Säkerheter i form av fastigheter ska värderas av en oberoende värderingsman till ett värde som överensstämmer med eller är lägre än marknadsvärdet. Ett institut ska kräva att den oberoende värderingsmannen dokumenterar marknadsvärdet på ett klart och tydligt sätt.

I de medlemsstater som har fastställt strikta kriterier för bedömning av fastighetsbelåningsvärdet i lagar och andra föreskrifter får fastigheten i stället värderas av en oberoende värderingsman till ett värde som överensstämmer med eller är lägre än fastighetsbelåningsvärdet. Instituterna ska kräva att den oberoende värderingsmannen inte tar med spekulativa faktorer i bedömningen av fastighetsbelåningsvärdet och dokumenterar detta värde på ett klart och tydligt sätt.

Säkerhetens värde ska vara marknadsvärdet eller fastighetsbelåningsvärdet minskat på lämpligt sätt för att avspegla resultaten av den övervakning som krävs enligt artikel 208.3 och för att beakta eventuella fordringar på fastigheten med bättre rätt.

2. Fordringar ska värderas till de belopp som de uppgår till.

3. Instituterna ska värdera de fysiska säkerheter som inte är fastigheter till respektive marknadsvärde. I denna artikel avses med marknadsvärde det estimerade värde till vilket egendomen skulle kunna säljas av en villig säljare till en i förhållande till honom eller henne oberoende och villig köpare på värderingsdagen.

Artikel 230

Beräkning av riskvägda exponeringsbelopp och förväntade förlustbelopp för övriga godtagbara säkerheter enligt internmetoden

1. Instituterna ska använda LGD* beräknat i enlighet med denna punkt och punkt 2 som LGD vid tillämpning av kapitel 3.

Om förhållandet mellan säkerhetens värde (C) och exponeringsbeloppet (E) ger ett lägre värde än den minimisäkerhetsnivå som krävs för exponeringen (C*) enligt tabell 5, ska LGD* vara det LGD-värde som fastställs i kapitel 3 för exponeringar utan säkerhet mot motparten. Därvid ska instituten beräkna exponeringsbeloppet för de poster som tas upp i artikel 166.8–166.10 med konverteringsfaktorn eller procentandelen 100 % i stället för de konverteringsfaktorer eller producentandelar som anges i dessa punkter.

Om förhållandet mellan säkerhetens värde och exponeringsbeloppet överstiger ett andra, högre tröskelvärde för C** enligt tabell 5, ska LGD* vara det värde som anges i tabell 5.

Om den nivå på ställd säkerhet C** som krävs inte uppnås avseende exponeringen som helhet, ska instituten betrakta exponeringen som två exponeringar, dvs. en som motsvarar den del som uppfyller den nivå på ställd säkerhet C** som krävs och en som motsvarar den återstående delen.

2. I tabell 5 i denna punkt anges de tillämpliga LGD*-värdena och de säkerhetsnivåer som krävs för de delar av exponeringarna där säkerhet ställs:

Tabell 5

Minimivärde på LGD för de delar av exponeringar där säkerhet ställs

	LGD* vid ickeeffektställda exponeringar	LGD* vid effektställda exponeringar	Minimivärde på ställd säkerhet som krävs för exponeringen (C*)	Minimivärde på ställd säkerhet som krävs för exponeringen (C**)
Fordringar	35 %	65 %	0 %	125 %
Bostadsfastigheter/kommersiella fastigheter	35 %	65 %	30 %	140 %
Övriga säkerheter	40 %	70 %	30 %	140 %

3. Som ett alternativ till behandlingen i punkterna 1 och 2 och om inte annat följer av artikel 124.2, får instituten inom ramen för begränsningarna i artikel 125.2 d respektive 126.2 d ange 50 % riskvikt för den del av exponeringen där säkerhet är ställd i sin helhet genom bostadsfastighet eller kommersiell fastighet, vilken är belägen inom en medlemsstats territorium där samtliga villkor i artikel 199.4 är uppfyllda.

Artikel 231

Beräkning av riskvägda exponeringsbelopp och förväntade förlustbelopp när det gäller blandade säkerhetstyper

1. Ett institut ska beräkna det LGD*-värde som ska användas som LGD vid tillämpning av kapitel 3 i enlighet med punkterna 2 och 3 om båda följande villkor är uppfyllda:

- a) Institutet använder internmetoden för att beräkna riskvägda exponeringsbelopp och förväntade förlustbelopp.
- b) En exponering har säkrats genom både finansiella och andra godtagbara säkerheter.

2. Institutet ska vara skyldiga att dela upp exponeringens volatilitetsjusterade värde, dvs. exponeringens värde efter den volatilitetsjustering som anges i artikel 223.5, i olika delar, så att de erhåller en del som täcks av godtagbara finansiella säkerheter, en del som täcks av fordringar, en del som täcks av kommersiella fastigheter eller bostadsfastigheter, en del som täcks av övriga godtagbara säkerheter och en del som inte täcks av någon säkerhet, beroende på vad som är tillämpligt.

3. Institutet ska beräkna LGD* separat för varje exponeringsdel som fastställs enligt punkt 2 i enlighet med de relevanta bestämmelserna i detta kapitel.

Artikel 232

Övrigt förbetalt kreditriskskydd

1. Om villkoren i artikel 212.1 är uppfyllda, får insättningar hos institut som är tredje part behandlas som en garanti av det institut som är tredje part.

2. Om villkoren i artikel 212.2 är uppfyllda, ska instituten tillämpa följande behandling för den exponeringsdel för vilken säkerhet har ställts i gällande återköpsvärde för livförsäkringar som pantsatts hos det utlånande institutet:

- a) Om institutet tillämpar schablonmetoden för exponeringen, ska riskvägningen ske med de riskvikter som anges i punkt 3.
- b) Om institutet tillämpar internmetoden för exponeringen men inte använder egna estimat av LGD, ska exponeringen åsättas ett LGD på 40 %.

I händelse av valutaobalans ska instituten minska det gällande återköpsvärdet i enlighet med artikel 233.3 och värdet av kreditriskskyddet ska vara lika med livförsäkringens gällande återköpsvärde.

3. Vid tillämpning av punkt 2 a ska instituten ange följande riskvikter utifrån den riskvikt som tilldelats en icke-efterställd exponering utan säkerhet mot det företag som tillhandahåller livförsäkringen:

- a) Riskvikten 20 %, om den icke-efterställda exponeringen utan säkerhet mot det företag som tillhandahåller livförsäkringen har tilldelats riskvikten 20 %.
- b) Riskvikten 35 %, om den icke-efterställda exponeringen utan säkerhet mot det företag som tillhandahåller livförsäkringen har tilldelats riskvikten 50 %.
- c) Riskvikten 70 %, om den icke-efterställda exponeringen utan säkerhet mot det företag som tillhandahåller livförsäkringen har tilldelats riskvikten 100 %.
- d) Riskvikten 150 %, om den icke-efterställda exponeringen utan säkerhet mot det företag som tillhandahåller livförsäkringen har tilldelats riskvikten 150 %.

4. Institutet får behandla instrument som återköps på begäran och som är godtagbara enligt artikel 200 c som en garanti av det utgivande institutet. Det godtagbara kreditriskskyddet ska ha följande värde:

- a) Om instrumentet ska återköpas till sitt nominella värde, ska detta belopp gälla som värde på skyddet.
- b) Om instrumentet ska återköpas till marknadspris, ska värdet av skyddet vara lika med instrumentets värderat på samma sätt som de räntebärande värdepapper som uppfyller villkoren i artikel 197.4.

Underavsnitt 2

Obetalt kreditriskskydd

Artikel 233

Värdering

1. Vid beräkning av effekterna av obetalt kreditriskskydd i enlighet med detta underavsnitt ska värdet på obetalt kreditriskskydd (G) vara det belopp som utfärdaren av kreditriskskyddet har åtagit sig att betala i händelse av låntagarens fallissemang eller utebliven betalning eller vid andra specificerade kredithändelser.

2. Om de kredithändelser som specificerats i kreditderivatet inte innefattar en omstrukturering av det underliggande instrumentet som innebär eftergift eller uppskjuten betalning av amortering, ränta eller avgifter som leder till en kreditförlust, ska

a) instituten minska det värde på kreditriskskyddet som beräknats enligt punkt 1 med 40 %, om det belopp som utfärdaren av kreditriskskyddet har åtagit sig att betala inte överskrider exponeringsbeloppet,

b) värdet på kreditriskskyddet uppgå till högst 60 % av exponeringsbeloppet, om det belopp som utfärdaren av kreditriskskyddet har åtagit sig att betala överskrider exponeringsbeloppet.

3. Om obetalt kreditriskskydd är noterat i en annan valuta än den valuta som exponeringen är noterad i, ska instituten minska värdet på kreditriskskyddet genom att tillämpa en volatilitetsjustering enligt följande:

$$G^* = G \cdot (1 - H_{fx})$$

där

G^* = kreditriskskyddsbeloppet efter justering för valutakursrisk,

G = kreditriskskyddets nominella belopp, och

H_{fx} = volatilitetsjusteringen för all valutaobalans mellan kreditriskskyddet och det underliggande instrumentet, fastställt i enlighet med punkt 4.

Om ingen valutaobalans föreligger är H_{fx} lika med noll.

4. Institutet ska vid volatilitetsjusteringarna för all valutaobalans utgå ifrån en avvecklingsperiod på 10 dagar, förutsatt att omvärdering sker dagligen, och får beräkna dem på grundval av metoden för schabloniserade volatilitetsjusteringar eller metoden för egna estimat enligt vad som anges i artikel 224 respektive artikel 225. Institutet ska öka volatilitetsjusteringarna i enlighet med artikel 226.

Artikel 234

Beräkning av riskvägda exponeringsbelopp och förväntade förlustbelopp vid partiellt skydd och uppdelning på trancher

Om ett institut överför en del av lånerisken i en eller flera trancher, ska bestämmelserna i kapitel 5 gälla. Institutet får betrakta tröskelvärden under vilka inga betalningar ska göras i händelse av förlust som jämförda med innehållna förstaförlustpositioner och som upphov till risköverföring i trancher.

Artikel 235

Beräkning av riskvägda exponeringsbelopp enligt schablonmetoden

1. Vid tillämpning av artikel 113.3 ska instituten beräkna riskvägda exponeringsbelopp enligt följande formel:

$$\max \{0, E - G_A\} \cdot r + G_A \cdot g$$

där

E = exponeringsbeloppet i enlighet med artikel 111, varvid exponeringsbeloppet för en post utanför balansräkningen som ingår i förteckningen i bilaga I ska vara 100 % av dess värde i stället för det exponeringsvärde som anges i artikel 111.1,

G_A = det kreditriskskyddsbelopp som beräknats enligt artikel 233.3 (G^*), justerat ytterligare för eventuell löptidsobalans enligt vad som anges i avsnitt 5,

r = riskvikten för exponeringar mot gäldenären enligt vad som anges i kapitel 2, och

g = riskvikten för exponeringar mot utfärdaren av kreditriskskydd enligt vad som anges i kapitel 2.

2. Om det skyddade beloppet (G_A) är lägre än exponeringsbeloppet (E), får instituten tillämpa den formel som anges i punkt 1, under förutsättning att de skyddade och oskyddade exponeringsdelarna har samma förmånsrätt.

3. Institutet får utvidga behandling enligt artikel 114.4 och 114.7 till att omfatta exponeringar eller delar av exponeringar som garanteras av nationella regeringar eller centralbanker, om garantin är noterad i låntagarens nationella valuta och exponeringen är förfinansierad i den valutan.

Artikel 236

Beräkning av riskvägda exponeringsbelopp och förväntade förlustbelopp enligt internmetoden

1. När det gäller den täckta delen av exponeringsbeloppet (E), baserat på kreditriskskyddets justerade värde (G_A), får PD enligt kapitel 3 avsnitt 4 anges till kreditriskskyddsutfärdarens PD eller till ett PD-värde som ligger mellan låntagarens och garantigivarens värde om full ersättning inte anses motiverad. I fråga om efterställda exponeringar och icke-efterställt ofinansierat skydd får instituten använda det LGD-värde som de enligt kapitel 3 avsnitt 4 ska tillämpa på icke-efterställda fordringar.

2. För alla delar av exponeringen för vilka ingen säkerhet ställts ska PD anges till låntagarens värde och LGD till den underliggande exponeringens värde.

3. I denna artikel avses med G_A det värde på G^* som beräknats enligt artikel 233.3, justerat ytterligare för eventuell löptidsobalans enligt avsnitt 5. E är det exponeringsbelopp som avses i kapitel 3 avsnitt 5. Därvid ska instituten beräkna exponeringsbeloppet för de poster som tas upp i artikel 166.8–166.10 med konverteringsfaktorn eller procentandelen 100 % i stället för de konverteringsfaktorer eller procentandelar som anges i dessa punkter.

Avsnitt 5

Löptidsobalanser

Artikel 237

Löptidsobalans

1. Vid beräkning av riskvägda exponeringsbelopp uppstår en löptidsobalans när kreditriskskyddets resterande löptid är kortare än den skyddade exponeringens löptid. Om skyddet har mindre än tre månaders resterande löptid och skyddets löptid är kortare än den underliggande exponeringens löptid, får detta skydd inte betraktas som godtagbart kreditriskskydd.

2. Om det föreligger en löptidsobalans, ska kreditriskskyddet inte betecknas som godtagbart, om något av följande villkor är uppfyllt:

- Skyddets ursprungliga löptid är kortare än 1 år.
- Exponeringen är en kortfristig exponering för vilken de behöriga myndigheterna anger den lägsta gränsen för löptiden (M) enligt artikel 162.3 till en dag i stället för ett år.

Artikel 238

Kreditriskskyddets löptid

1. Det underliggande instrumentets effektiva löptid ska vara den längsta möjliga resterande tiden innan gäldenären enligt plan ska uppfylla sina förpliktelser, dock högst fem år. Med förbehåll för punkt 2 ska kreditriskskyddets löptid vara tiden fram till det tidigaste datum då skyddet löper ut eller kan sägas upp.

2. Om tillhandahållaren av skyddet har möjlighet att säga upp skyddet, ska skyddets löptid sträcka sig fram till det tidigaste datum då denna möjlighet kan utnyttjas. Om köparen av

skyddet har möjlighet att säga upp skyddet och de ursprungliga avtalsvillkoren innehåller ett positivt incitament för institutet att säga upp transaktionen innan avtalet har löpt ut, ska institutet skyddets löptid sträcka sig fram till det tidigaste datum när denna möjlighet kan utnyttjas. I annat fall bör en sådan möjlighet inte anses påverka skyddets löptid.

3. Om ingenting hindrar att ett kreditderivat sägs upp innan ett betalningsansånd löper ut, vilket krävs för att det underliggande instrumentet ska falla till följd av en utebliven betalning, ska institutet minska skyddets löptid med betalningsansåndens längd.

Artikel 239

Värdering av skydd

1. Vid transaktioner som omfattas av förbetalt kreditriskskydd enligt den förenklade metoden för finansiella säkerheter ska säkerheten inte betecknas som godtagbart förbetalt kreditriskskydd, om det föreligger en obalans mellan exponeringens löptid och skyddets löptid.

2. Vid transaktioner som omfattas av förbetalt kreditriskskydd enligt den fullständiga metoden för finansiella säkerheter ska instituten uttrycka kreditriskskyddets och exponeringens löptid i säkerhetens justerade värde enligt följande formel:

$$C_{VAM} = C_{VA} \cdot \frac{t - t^*}{T - t^*}$$

där

C_{VA} = det lägsta värdet av det volatilitetsjusterade värdet på säkerheten enligt artikel 223.2 och exponeringsbeloppet,

t = det lägsta värdet av antalet år som återstår av kreditriskskyddets löptid beräknad enligt artikel 238 och värdet på T ,

T = det lägsta värdet av antalet år som återstår av exponeringens löptid beräknad enligt artikel 238 och fem år, och

t^* = 0,25.

Institutet ska använda C_{VAM} som C_{VA} ytterligare justerat för löptidsobalans enligt formeln för beräkning av exponeringens fullständigt justerade värde (E^*) enligt artikel 223.5.

3. Vid transaktioner som omfattas av obetalt kreditriskskydd ska instituten avspegla kreditriskskyddets och exponeringens löptid i kreditriskskyddets justerade värde enligt följande formel:

$$G_A = G^* \cdot \frac{t - t^*}{T - t^*}$$

där

G_A = G^* justerat med hänsyn till eventuell löptidsobalans,

G^* = värdet på skyddet justerat med hänsyn till eventuell valutaobalans,

t = det lägsta värdet av antalet år som återstår av kreditriskskyddets löptid beräknad enligt artikel 238 och värdet på T ,

T = det lägsta värdet av antalet år som återstår av exponeringens löptid beräknad enligt artikel 238 och fem år, och

t^* = 0,25.

Instituten ska använda G_A som värdet på skyddet enligt artiklarna 233–236.

Avsnitt 6

Kreditriskreducering för Exponeringskor-gar

Artikel 240

Kreditderivat på första förfall

Om ett institut erhåller kreditriskskydd för ett antal exponeringar på villkor att det första förfallet bland exponeringarna ska utlösa betalning och att denna kredithändelse ska avsluta kontraktet, får institutet ändra beräkningen av det riskvägda exponeringsbeloppet och i förekommande fall det förväntade förlustbeloppet för den exponering som utan kreditriskskydd skulle resultera i det lägsta riskvägda exponeringsbeloppet i enlighet med detta kapitel.

- För institut som använder schablonmetoden ska det riskvägda exponeringsbeloppet vara det som räknas fram enligt schablonmetoden.
- För institut som använder internmetoden ska det riskvägda exponeringsbeloppet vara summan av det riskvägda exponeringsbelopp som räknas fram enligt internmetoden och 12,5 gånger det förväntade förlustbeloppet.

Det förfarande som anges i denna artikel ska endast tillämpas om exponeringsvärdet är lägre eller lika med kreditriskskyddets värde.

Artikel 241

Kreditderivat som förfaller på det n:te fallissemanget

Om det n:te fallissemanget bland exponeringarna utlöser betalning, får det institut som köper skyddet bara beakta skyddet vid beräkning av riskvägda exponeringsbelopp och i förekommande fall förväntade förlustbelopp, om skydd också har erhållits för förfall 1 till n-1 eller när n-1 förfall redan har inträffat. I sådana fall får institutet ändra beräkningen av det riskvägda exponeringsbeloppet och i förekommande fall det förväntade förlustbeloppet för den exponering som utan kreditriskskydd skulle resultera i det n:te lägsta riskvägda exponeringsbeloppet enligt detta kapitel. Institutet ska beräkna det n:te lägsta beloppet i enlighet med vad som anges i artikel 240 a och b.

Det förfarande som anges i denna artikel ska endast tillämpas om exponeringsvärdet är lägre eller lika med kreditriskskyddets värde.

Samtliga exponeringar i korgen ska uppfylla de krav som fastställs i artiklarna 204.2 och 216.1 d.

KAPITEL 5

Värdepapperisering

Avsnitt 1

Definitioner

Artikel 242

Definitioner

I detta kapitel gäller följande definitioner:

- överskottsmarginal: det belopp som inflyter i form av räntor och kreditavgifter eller andra intäkter från de värdepapperiserade exponeringarna minskat med finansieringsutgifter och omkostnader. städoption:
- städoption: optionsavtal där originatorn kan återköpa eller upphäva positioner i värdepapperisering innan alla underliggande exponeringar har återbetalats, om de utestående exponeringarnas belopp sjunker under en fastställd nivå.
- likviditetsfacilitet: position i värdepapperisering till följd av ett avtal om att tillhandahålla finansiering för att säkerställa att betalningsströmmar når investerarna i rätt tid.
- K_{IRB} : 8 % av de riskvägda exponeringsbelopp som skulle ha beräknats enligt kapitel 3 med avseende på värdepapperiserade exponeringar, om de inte hade värdepapperiserats, plus förväntade förluster som hänger samman med dessa exponeringar och som beräknats enligt det kapitlet.

5. externkreditvärderingsmetod: metod för beräkning av riskvägda exponeringsbelopp för positioner i värdepapperisering enligt artikel 261.
6. formelbaserad metod: metod för beräkning av riskvägda exponeringsbelopp för positioner i värdepapperisering enligt artikel 262.
7. position utan kreditvärdering: en position i värdepapperisering som inte har någon kvalificerad kreditvärdering av ett kreditvärderingsinstitut som avses i avsnitt 4.
8. position med kreditvärdering: en position i värdepapperisering som har en kvalificerad kreditvärdering av ett kreditvärderingsinstitut som avses i avsnitt 4.
9. program för tillgångsbaserade certifikat (ABCP): ett värdepapperiseringsprogram genom vilket de utgivna värdepappren främst förekommer i form av företagscertifikat med en ursprunglig löptid på ett år eller mindre.
10. traditionell värdepapperisering: värdepapperisering vid vilken de exponeringar som värdepapperiseras överförs ekonomiskt. Detta ska ske genom att ägandet av de värdepapperiserade tillgångarna överförs från det institut som är originator till ett specialföretag för värdepapperisering eller genom sekundärt deltagande av ett specialföretag för värdepapperisering. De utgivna värdepappren medför inte någon betalningsförpliktelse för det institut som är originator.
11. syntetisk värdepapperisering: värdepapperisering vid vilken risköverföringen uppnås genom kreditderivat eller garantier och de exponeringar som värdepapperiseras förblir exponeringar för det institut som är originator.
12. rullande exponering: en exponering vid vilken kunders utestående skulder tillåts variera allt efter deras beslut att låna och betala tillbaka upp till en överenskommen gräns.
13. rullande värdepapperisering: en värdepapperisering där själva värdepapperiseringsstrukturen rullar genom, att exponeringar läggs till eller avlägsnas från gruppen av exponeringar, oberoende av huruvida exponeringarna rullar eller ej.
14. bestämmelse om förtida amortering: en avtalsklausul i en värdepapperisering av rullande exponeringar eller en rullande värdepapperisering enligt vilken det krävs att investerarnas positioner ska lösas in före de utgivna värdepapperens ursprungliga förfallodag, om vissa särskilt angivna händelser inträffar.
15. tranch i första-förlustläge: den lägst rangordnade tranchen i en värdepapperisering som är den första tranch som bär förluster som uppstår på de värdepapperiserade exponeringarna och därigenom ger skydd åt tranchen i andra-förlustläge och de eventuella trancher som är högre rangordnade.

Avsnitt 2

Beaktande av betydande Risköverföring

Artikel 243

Traditionell värdepapperisering

1. Det institut som är originator vid en traditionell värdepapperisering får undanta värdepapperiserade exponeringar från beräkningen av riskvägda exponeringsbelopp och förväntade förlustbelopp, om något av följande villkor är uppfyllt:

- a) En betydande kreditrisk förenad med de värdepapperiserade exponeringarna anses som överförd till tredje parter.
- b) Det institut som är originator tillämpar riskvikten 1 250 % på alla positioner det innehar i värdepapperiseringen eller drar av dessa värdepapperiseringspositioner från sitt kärnprimärkapital i enlighet med artikel 36.1 k.

2. En betydande kreditrisk ska anses som överförd i följande fall:

- a) De riskvägda exponeringsbeloppen för de mellanliggande positioner ("mezzanine-trancher") det institut som är originator som innehas i värdepapperiseringen i fråga överstiger inte 50 % av de riskvägda exponeringsbeloppen för samtliga förekommande mellanliggande positioner i denna värdepapperisering.
- b) Det finns inga mellanliggande positioner i värdepapperiseringen i fråga och originatorn kan visa att exponeringsbeloppet för de värdepapperiseringspositioner som skulle dras av från kärnprimärkapitalet eller ges riskvikten 1 250 % med betydande marginal överstiger ett skäligen estimat av den förväntade förlusten på de värdepapperiserade exponeringarna och det institut som är originator innehar högst 20 % av exponeringsvärdena för de värdepapperiseringspositioner som skulle dras av från kärnprimärkapitalet eller ges riskvikten 1 250 %.

Om den minskning av de riskvägda beloppen som det institut som är originator skulle kunna uppnå genom värdepapperiseringen i fråga inte är motiverad genom en motsvarande överföring av kreditrisk till tredje parter, kan de behöriga myndigheterna i varje enskilt fall besluta att en betydande kreditrisk inte ska anses som överförd till tredje parter.

3. I punkt 2 avses med mellanliggande värdepapperiseringspositioner sådana värdepapperiseringspositioner som tilldelas lägre riskvikt än 1 250 % och som är lägre prioriterade än den högst prioriterade positionen i värdepapperiseringen i fråga och lägre prioriterade än varje position i värdepapperiseringen, vilka i enlighet med avsnitt 4 åsätts kreditkvalitetssteg enligt ett av följande alternativ:

- a) Värdepapperiseringspositioner som omfattas av avsnitt 3 underavsnitt 3 ska åsättas kreditkvalitetssteg 1.
- b) Värdepapperiseringspositioner som omfattas av avsnitt 3 underavsnitt 4 ska åsättas kreditkvalitetssteg 1 eller 2.

4. Som alternativ till punkterna 2 och 3 ska den behöriga myndigheten bevilja tillstånd för ett institut som är originator att anse en betydande kreditrisk som överförd, om det institutet för varje värdepapperisering kan styrka att den minskning av kapitalbaskrav som originatorn uppnår genom värdepapperiseringen är motiverad genom en motsvarande överföring av kreditrisk till tredje parter.

Tillstånd ska endast beviljas om institutet uppfyller samtliga följande villkor:

- a) Institutet har lämpliga riskkänsliga riktlinjer och metoder för att bedöma risköverföringen.
- b) Institutet har dessutom i varje enskilt fall beaktat överföringen av kreditrisken till tredje parter inom ramen för institutets interna riskhantering och dess interna kapitalallokering.

5. Utöver de tillämpliga kraven i punkterna 1–4 ska samtliga följande villkor vara uppfyllda:

- a) Transaktionens ekonomiska innebörd framgår av värdepapperiseringens dokumentation.
- b) Det institut som är originator och dess fordringsägare ska inte kunna föfoga över de värdepapperiserade exponeringarna, till exempel vid konkurs och rekonstruktion. Detta ska styrkas genom ett utlåtande från en kvalificerad juridisk rådgivare.
- c) De utgivna värdepapperen medför inte någon betalningsförpliktelse för det institut som är originator.
- d) Det institut som är originator behåller inte faktisk eller indirekt kontroll över de överförda exponeringarna. En originator ska anses ha behållit faktisk kontroll över de överförda exponeringarna, om denne har rätt att återköpa de tidigare överförda exponeringarna från förvärvaren för att ta hem vinsterna eller är skyldig att åter påta sig den överförda risken. Om det institut som är originator behåller rättigheter

eller förpliktelser avseende förvaltningen av exponeringarna, ska detta i sig inte utgöra en indirekt kontroll över exponeringarna.

- e) Värdepapperiseringens dokumentation ska uppfylla samtliga följande villkor:

- i) Förutom vid bestämmelser om förtida amortering får den inte innehålla klausuler som kräver att positioner i värdepapperiseringen ska förbättras av det institut som är originator, inklusive men inte begränsat till förändring av de underliggande kreditexponeringarna eller ökning av investerarnas avkastning till följd av en försämring av de värdepapperiserade exponeringarnas kreditkvalitet.

- ii) Den får inte innehålla klausuler som ökar avkastningen till innehavarna av positioner i värdepapperiseringen till följd av en försämring av den underliggande exponeringsgruppens kreditkvalitet.

- iii) Det ska i tillämpliga fall tydligt framgå att eventuella köp eller återköp av positioner i värdepapperisering som originatorn eller det medverkande institutet gör utanför avtalsförpliktelserna utgör ett undantag och endast får ske på villkor som innebär att parterna är oberoende av varandra.

- f) Om det föreligger en städooption ska även följande villkor vara uppfyllda:

- i) Det institut som är originator avgör fritt om städooptionen ska utnyttjas.

- ii) Städooptionen får bara utnyttjas, om 10 % eller mindre av det ursprungliga värdet på de värdepapperiserade exponeringarna inte återbetalts.

- iii) Städooptionen får inte vara utformad för att undvika fördelning av förluster på kreditförstärkningspositioner eller andra positioner som innehas av investerare och inte vara utformad på annat sätt för att tillhandahålla kreditförstärkning.

6. De behöriga myndigheterna ska informera EBA om de särskilda fall som tas upp i punkt 2, när den eventuella minskningen av de riskvägda beloppen inte är motiverad genom en motsvarande överföring av kreditrisk till tredje parter, och om institutens tillämpning av punkt 4. EBA ska övervaka skillnaderna i praxis på detta område och utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010. EBA ska se över medlemsstaternas genomförande av dessa riktlinjer och senast den 31 december 2017 ge kommissionen ett utlåtande om huruvida det krävs en bindande teknisk standard.

Artikel 244

Syntetisk värdepapperisering

1. Ett institut som är originator till en syntetisk värdepapperisering får beräkna riskvägda exponeringsbelopp och i tillämpliga fall förväntade förlustbelopp för de värdepapperiserade exponeringarna i enlighet med artikel 249, om något av följande villkor är uppfyllt:

- a) En betydande kreditrisk anses som överförd till tredje parter genom förfinansierat eller obetalt kreditriskskydd.
- b) Det institut som är originator tillämpar riskvikten 1 250 % på alla positioner det innehar i värdepapperiseringen eller drar av dessa värdepapperiseringspositioner från sitt kärnprimärkapital i enlighet med artikel 36.1 k.

2. En betydande kreditrisk ska anses som överförd, om något av följande villkor är uppfyllt:

- a) De riskvägda exponeringsbeloppen för de mellanliggande positioner ("mezzanin-trancher") som det institut som är originator innehar i värdepapperiseringen i fråga överstiger inte 50 % av de riskvägda exponeringsbeloppen för samtliga förekommande mellanliggande positioner i denna värdepapperisering.
- b) Det finns inga mellanliggande positioner i värdepapperiseringen i fråga och originatorn kan visa att exponeringsvärdet för de värdepapperiseringspositioner som skulle dras av från kärnprimärkapitalet eller ges riskvikten 1 250 % med betydande marginal överstiger ett skälligt estimat av den förväntade förlusten på de värdepapperiserade exponeringarna och det institut som är originator innehar högst 20 % av exponeringsvärdena för de värdepapperiseringspositioner som skulle dras av från kärnprimärkapitalet eller ges riskvikten 1 250 %.
- c) Om den minskning av de riskvägda exponeringsbeloppen som det institut som är originator skulle kunna uppnå genom värdepapperiseringen i fråga inte är motiverad genom en motsvarande överföring av kreditrisk till tredje parter, kan den behöriga myndigheten i varje enskilt fall besluta att en betydande kreditrisk inte ska anses som överförd till tredje parter.

3. I punkt 2 avses med mellanliggande värdepapperiseringspositioner sådana värdepapperiseringspositioner som tilldelas lägre riskvikt än 1 250 % och som är lägre prioriterade än den högst prioriterade positionen i värdepapperiseringen i fråga och lägre prioriterade än varje position i värdepapperiseringen, vilka i enlighet med avsnitt 4 åsätts kreditkvalitetssteg enligt ett av följande alternativ:

- a) Värdepapperiseringspositioner som omfattas av avsnitt 3 underavsnitt 3 ska åsättas kreditkvalitetssteg 1.

- b) Värdepapperiseringspositioner som omfattas av avsnitt 3 underavsnitt 4 ska åsättas kreditkvalitetssteg 1 eller 2.

4. Som alternativ till punkterna 2 och 3 ska den behöriga myndigheten bevilja tillstånd för ett institut som är originator att anse en betydande kreditrisk som överförd, om det institutet för varje värdepapperisering kan styrka att den minskning av kapitalbaskrav som originatorn uppnår genom värdepapperiseringen är motiverad genom en motsvarande överföring av kreditrisk till tredje parter.

Tillstånd ska endast beviljas om institutet uppfyller samtliga följande villkor:

- a) Institutet har lämpliga riskkänsliga riktlinjer och metoder för att bedöma risköverföringen.
- b) Institutet har dessutom i varje enskilt fall beaktat överföringen av kreditrisken till tredje parter inom ramen för institutets interna riskhantering och dess interna kapitalallokering.

5. Utöver de tillämpliga kraven i punkterna 1–4 ska överföringen uppfylla samtliga följande villkor:

- a) Transaktionens ekonomiska innebörd framgår av värdepapperiseringens dokumentation.
- b) Det kreditriskskydd genom vilket kreditrisken överförs är förenligt med artikel 247.2.
- c) De instrument som används för att överföra kreditrisk får inte innehålla bestämmelser eller villkor som
 - i) fastställer betydande tröskelvärden under vilka kreditriskskydd inte anses kunna utlösas om en kredithändelse uppstår,
 - ii) gör det möjligt att upphäva skyddet på grund av att de underliggande exponeringarnas kreditkvalitet har försämrats,
 - iii) i annat fall än vid bestämmelser om förtida amortering, kräver att positioner i värdepapperiseringen ska förbättras av det institut som är originator, eller
 - iv) ökar institutens kostnad för kreditriskskydd eller avkastningen till innehavarna av positioner i värdepapperiseringen till följd av en försämring av den underliggande exponeringsgruppens kreditkvalitet.

- d) Ett utlåtande har inhämtats från en kvalificerad juridisk rådgivare som bekräftar att kreditriskskyddet kan hävdas inom alla relevanta territorier.
- e) I värdepapperiseringens dokumentation ska det i tillämpliga fall klart framgå att eventuella köp eller återköp av positioner i värdepapperisering som originatorn eller det medverkande institutet gör utanför avtalsförpliktelserna endast får ske på villkor som innebär att parterna är oberoende av varandra.
- f) Om det föreligger en städooption ska följande villkor vara uppfyllda:
- i) Det institut som är originator avgör fritt om städooptionen ska utnyttjas.
 - ii) Städooptionen får bara utnyttjas, om 10 % eller mindre av det ursprungliga värdet på de värdepapperiserade exponeringarna inte återbetalts.
 - iii) Städooptionen får inte vara utformad för att undvika fördelning av förluster på kreditförstärkningspositioner eller andra positioner som innehas av investerare och inte vara utformad på annat sätt för att tillhandahålla kreditförstärkning.

6. De behöriga myndigheterna ska informera EBA om de särskilda fall som tas upp i punkt 2, när den eventuella minskningen av de riskvägda beloppen inte är motiverad genom en motsvarande överföring av kreditrisk till tredje parter, och om institutens tillämpning av punkt 4. EBA ska övervaka skillnaderna i praxis på detta område och utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010. EBA ska se över medlemsstaternas genomförande av dessa riktlinjer och senast den 31 december 2017 ge kommissionen ett utlåtande om huruvida det krävs en bindande teknisk standard.

Avsnitt 3

Beräkning av Riskvägda exponeringsbelopp

Underavsnitt 1

Principer

Artikel 245

Beräkning av riskvägda exponeringsbelopp

1. Om ett institut som är originator har överfört en betydande kreditrisk i samband med värdepapperiserade exponeringar i enlighet med avsnitt 2, får detta institut

- a) vid traditionell värdepapperisering: från beräkningen av riskvägda exponeringsbelopp och i tillämpliga fall förväntade förlustbelopp undanta de exponeringar som det har värdepapperiserat, och

- b) vid syntetisk värdepapperisering: beräkna riskvägda exponeringsbelopp och i tillämpliga fall förväntade förlustbelopp för de värdepapperiserade exponeringarna i enlighet med artiklarna 249 och 250.

2. Om det institut som är originator har beslutat att tillämpa punkt 1, ska det beräkna de riskvägda exponeringsbelopp som föreskrivs i detta kapitel för de eventuella positioner som det innehar i värdepapperiseringen.

Om det institut som är originator inte har överfört någon betydande kreditrisk eller har beslutat att inte tillämpa punkt 1, behöver det inte beräkna riskvägda exponeringsbelopp för de eventuella positioner det innehar i värdepapperiseringen i fråga, men det ska fortsätta att ta med de värdepapperiserade exponeringarna i beräkningen av de riskvägda exponeringsbeloppen, som om de inte hade varit värdepapperiserade.

3. Om exponeringen gäller olika trancher i en värdepapperisering, ska exponeringen för varje tranch betraktas som en separat position i värdepapperiseringen. De som tillhandahåller kreditriskskydd för positioner i en värdepapperisering ska anses inneha positioner i värdepapperiseringen i fråga. Med positioner i värdepapperisering ska även avses exponeringar som uppkommer genom ränte- eller valutaderivatinstrument.

4. Om ingen värdepapperiseringsposition har dragits av från kärnprimärkapitalet enligt artikel 36.1 k, ska det riskvägda exponeringsbeloppet räknas in i institutets totala riskvägda exponeringsbelopp vid tillämpningen av artikel 92.3.

5. En värdepapperiseringspositions riskvägda exponeringsbelopp ska beräknas genom att den relevanta totala riskvikten tillämpas på positionens exponeringsvärde, beräknat enligt artikel 246.

6. Den totala riskvikten ska beräknas som summan av den riskvikt som anges i detta kapitel och eventuell ytterligare riskvikt i enlighet med artikel 407.

Artikel 246

Exponeringsvärde

1. Exponeringsbeloppet ska beräknas enligt följande:

- a) Om ett institut beräknar riskvägda exponeringsbelopp enligt underavsnitt 3, ska exponeringsbeloppet för en i balansräkningen upptagen värdepapperiseringsposition vara dess bokförda värde efter specifika kreditriskjusteringar som har behandlats i enlighet med artikel 110.

- b) Om ett institut beräknar riskvägda exponeringsbelopp enligt underavsnitt 4, ska exponeringsbeloppet för en i balansräkningen upptagen värdepapperiseringsposition vara dess bokförda värde före eventuella kreditriskjusteringar som har behandlats i enlighet med artikel 110.
- c) Om ett institut beräknar riskvägda exponeringsbelopp enligt underavsnitt 3, ska exponeringsbeloppet för en värdepapperiseringsposition utanför balansräkningen vara dess nominella värde minus eventuell specifik kreditriskjustering av värdepapperiseringspositionen i fråga multiplicerat med en konverteringsfaktor enligt vad som föreskrivs i detta kapitel. Konverteringsfaktorn ska vara 100 %, om inte annat anges.
- d) Om ett institut beräknar riskvägda exponeringsbelopp enligt underavsnitt 4, ska exponeringsbeloppet för en värdepapperiseringsposition utanför balansräkningen vara dess nominella värde multiplicerat med en konverteringsfaktor enligt vad som föreskrivs i detta kapitel. Konverteringsfaktorn ska vara 100 %, om inte annat anges.
- e) Exponeringsbeloppet för en motpartsrisk i samband med ett derivatinstrument som förtecknas i bilaga II ska fastställas enligt kapitel 6.

2. Om ett institut har två eller fler överlappande positioner i en värdepapperisering, ska det, i den utsträckning som dessa överlappar varandra, i sin beräkning av riskvägda exponeringsbelopp ta med endast den position eller den del av en position som ger det högsta riskvägda exponeringsbeloppet. Institutet får även tillgodoräkna sig en sådan överlappning mellan kapitalbaskraven för specifika risker för positioner i handelslagret och kapitalbaskraven för värdepapperiseringspositioner utanför handelslagret, under förutsättning att institutet kan beräkna och jämföra kapitalbaskraven för de relevanta positionerna. I denna punkt ska med överlappning avses att positionerna helt eller delvis innebär en exponering för samma risk, så att det inom ramen för överlappningen endast är fråga om en enda exponering.

3. När artikel 268 c tillämpas på positioner i program för tillgångsbaserade företagscertifikat, får institutet tillämpa den riskvikt som tilldelats en likviditetsfacilitet för att beräkna det riskvägda exponeringsbeloppet för företagscertifikatet, under förutsättning att 100 % av det företagscertifikat som givits ut av programmet täcks av denna likviditetsfacilitet eller andra likviditetsfaciliteter, varav samtliga likställs med företagscertifikatet, så att de bildar överlappande positioner.

Institutet ska underrätta de behöriga myndigheterna om att det använder sig av detta förfarande.

Artikel 247

Beaktande av kreditriskreducering för positioner i värdepapperisering

1. Ett institut får beakta förfinansierat eller obetalt kreditriskskydd som erhållits för en värdepapperiseringsposition i enlighet med kapitel 4 och de krav som fastställs i detta kapitel och i kapitel 4.

Godtagbart betalt kreditriskskydd är begränsat till sådana finansiella säkerheter som är godtagbara för beräkning av riskvägda exponeringsbelopp enligt kapitel 2 enligt vad som anges i kapitel 4 och för att detta kreditriskskydd ska få beaktas måste motsvarande krav enligt kapitel 4 vara uppfyllda.

2. Godtagbart obetalt kreditriskskydd och godtagbar utfärdare av obetalt kreditriskskydd är begränsade till vad som är godtagbart enligt kapitel 4 och för att detta kreditriskskydd ska få beaktas måste motsvarande krav enligt kapitel 4 vara uppfyllda.

3. Genom undantag från punkt 2 ska de godtagbara tillhandahållare av obetalt kreditriskskydd som tas upp i artikel 201.1 a–h, utom kvalificerade centrala motparter, ha tilldelats en kreditutvärdering av ett valbart kreditvärderingsinstitut som har bedömts motsvara minst kreditkvalitetssteg 3 enligt artikel 136 och ha tilldelats minst kreditkvalitetssteg 2 vid den tidpunkt då kreditriskskyddet först beaktades. Institut som har tillstånd att tillämpa internmetoden för en direkt exponering mot utfärdaren av kreditriskskyddet får bedöma godtagbarheten i enlighet med första meningen, förutsatt att PD för utfärdaren av kreditriskskyddet är lika med det PD som motsvarar de kreditkvalitetssteg som anges i artikel 136.

4. Genom undantag från punkt 2 är specialföretag för värdepapperisering godtagbara utfärdaren av kreditriskskydd, om de äger tillgångar som utgör en godtagbar finansiell säkerhet för vilka det inte finns några rättigheter eller villkorade rättigheter som föregår eller likställs med de villkorade rättigheterna för det institut som erhåller obetalt kreditriskskydd och alla krav för beaktande av finansiell säkerhet i kapitel 4 är uppfyllda. I sådana fall ska GA (skyddsbeloppet justerat med hänsyn till eventuell valutaobalans och löptidsobalans i enlighet med kapitel 4) begränsas till det volatilitetsjusterade marknadsvärdet på nämnda tillgångar och g (riskvikten för exponeringar mot utfärdaren av kreditriskskyddet i enlighet med schablonmetoden) ska fastställas till den vägda genomsnittliga riskvikt som skulle tillämpas på dessa tillgångar som finansiella säkerheter enligt schablonmetoden.

Artikel 248

Implicit stöd

1. Ett medverkande institut eller ett institut som är originator och som på en värdepapperisering har tillämpat artikel 245.1 och 245.2 vid beräkningen av riskvägda exponeringsbelopp eller sålt instrument från sitt handelslager med följderna att det inte längre behöver ha en kapitalbas för den risk som är förenad med dessa instrument, får inte för att minska möjliga eller faktiska förluster för investerare, ge stöd till värdepapperiseringen utöver sina avtalsmässiga förpliktelser. En transaktion ska inte

anses ge stöd, om den görs på villkor som innebär att parterna är oberoende av varandra samt om transaktionen beaktas i bedömningen av betydande kreditrisköverföring. Varje sådan transaktion ska oavsett om den ger stöd eller inte anmälas till de behöriga myndigheterna och vara föremål för institutets översyn av och godkännandeprocess för krediter. I bedömningen av huruvida transaktionen är konstruerad för att ge stöd eller inte ska institutet i tillräcklig mån överväga åtminstone

- a) återköpspriset,
- b) institutets kapital- och likviditetssituation före och efter återköpet,
- c) de värdepapperiserade exponeringarnas utveckling,
- d) värdepapperiseringspositionernas utveckling, och
- e) stödets inverkan på originatorns förväntade förluster i förhållande till investerare.

2. EBA ska i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 utfärda riktlinjer för villkoren för att parter ska anses vara oberoende av varandra och för när en transaktion inte ska anses vara konstruerad för att ge stöd.

3. Om ett institut som är originator eller ett medverkande institut inte uppfyller kravet i punkt 1 i fråga om en värdepapperisering, får detta institut inte ha en lägre kapitalbas än att den skulle motsvara de värdepapperiserade exponeringarna om ingen värdepapperisering hade skett.

Underavsnitt 2

Originatorers beräkning av riskvägda exponeringsbelopp vid syntetiska värdepapperiseringar

Artikel 249

Allmän behandling

Vid beräkning av riskvägda exponeringsbelopp för värdepapperiserade exponeringar när villkoren i artikel 244 är uppfyllda ska det institut som är originator vid en syntetisk värdepapperisering, med förbehåll för artikel 250, använda de tillämpliga beräkningsmetoder som anges i detta avsnitt och inte de metoder som anges i kapitel 2. För institut som beräknar riskvägda exponeringsbelopp och förväntade förlustbelopp enligt kapitel 3 ska det förväntade förlustbeloppet vid sådana exponeringar vara noll.

De krav som anges i första stycket ska gälla för hela den exponeringsgrupp som är föremål för värdepapperiseringen. Med

förbehåll för artikel 250, ska det institut som är originator beräkna riskvägda exponeringsbelopp för alla värdepapperiseringsstrancher i enlighet med bestämmelserna i detta avsnitt, även för de trancher för vilka institutet beaktar kreditriskreducering i enlighet med artikel 247, varvid den riskvikt som ska tillämpas på denna position får ändras i enlighet med kapitel 4, om kraven i detta kapitel beaktas.

Artikel 250

Behandling av löptidsobalanser vid syntetiska värdepapperiseringar

Vid beräkning av riskvägda exponeringsbelopp enligt artikel 249 ska vid risköverföring eventuell löptidsobalans mellan det kreditriskskydd som utgör en tranch och genom vilket risköverföringen uppnås och de värdepapperiserade exponeringarna beaktas enligt följande:

- a) De värdepapperiserade exponeringarnas löptid ska antas vara lika med löptiden för den av exponeringarna som har längst löptid, dock som längst fem år. Kreditriskskyddets löptid ska fastställas enligt kapitel 4.
- b) Ett institut som är originator ska bortse från eventuell löptidsobalans vid beräkningen av riskvägda exponeringsbelopp för trancher som inom ramen för detta avsnitt tilldelats en riskvikt på 1 250 %. För alla övriga trancher ska den behandling av löptidsobalans som anges i kapitel 4 tillämpas i enlighet med följande formel:

$$RW^* = RW_{SP} \cdot \frac{t - t^*}{T - t^*} + RW_{Ass} \cdot \frac{T - t}{T - t^*}$$

där

RW^* = riskvägda exponeringsbelopp enligt artikel 92.3 a,

RW_{Ass} = de riskvägda exponeringsbelopp som skulle ha gällt för exponeringarna, om de inte hade värdepapperiserats, proportionellt beräknade,

RW_{SP} = riskvägda exponeringsbelopp beräknade enligt artikel 249, om det inte förelåg någon löptidsobalans,

T = löptiden för de underliggande exponeringarna uttryckt i år,

t = löptiden för kreditriskskyddet uttryckt i år, och

t^* = 0,25.

Underavsnitt 3

Beräkning av riskvägda exponeringsbelopp enligt schablonmetoden

Artikel 251

Riskvikter

Om inte annat följer av artikel 252 ska ett institut beräkna riskvägt exponeringsbelopp för en värdepapperiserings- eller återvärdepapperiseringsposition med kreditvärdering genom att tillämpa den riskvikt som är relevant för exponeringsbeloppet.

Relevant riskvikt ska vara den riskvikt som anges i tabell 1 och som motsvarar kreditvärderingen av positionen i enlighet med avsnitt 4.

Tabell 1

Kreditkvalitetssteg	1	2	3	4 (endast för ej kortfristiga kreditvärderingar)	Alla övriga kreditkvalitetssteg
Positioner i värdepapperisering	20 %	50 %	100 %	350 %	1 250 %
Positioner i återvärdepapperisering	40 %	100 %	225 %	650 %	1 250 %

Om inte annat följer av artiklarna 252–255, ska riskvikten 1 250 % tillämpas vid beräkningen av det riskvägda exponeringsbeloppet för en värdepapperiseringsposition utan kreditvärdering.

Artikel 252

Originatorer och medverkande institut

För originatorer eller medverkande institut får de riskvägda exponeringsbelopp som beräknats för deras positioner i en värdepapperisering begränsas till de riskvägda exponeringsbelopp som skulle ha beräknats för de värdepapperiserade exponeringarna om de inte hade värdepapperiserats, varvid en riskvikt på 150 % ska antas vara tillämpad på

- alla aktuella fallerande poster, och
- alla poster som enligt artikel 128 betraktas som förknippade med särskilt hög risk bland de värdepapperiserade exponeringarna.

Artikel 253

Behandling av positioner utan kreditvärdering

1. Vid beräkning av riskvägt exponeringsbelopp för en värdepapperiseringsposition utan kreditvärdering får ett institut

tillämpa den vägda genomsnittliga riskvikt som skulle ha tillämpats på de värdepapperiserade exponeringarna enligt kapitel 2 av ett institut som innehade exponeringarna, multiplicerat med den koncentrationsfaktor som anges i punkt 2. Därvid ska institutet alltid känna till hur gruppen av värdepapperiserade exponeringar är sammansatt.

2. Koncentrationsfaktorn ska vara lika med summan av alla tranchernas nominella belopp, dividerad med summan av de nominella beloppen på de trancher som är efterställda eller likställs med den tranch i vilken positionen innehas, inklusive den berörda tranchen. Resultande riskvikt får inte överstiga 1 250 % eller vara lägre än någon riskvikt som är tillämplig på en tranch med en bättre rangordning och med kreditvärdering. Om institutet inte kan fastställa de riskvikter som skulle tillämpas på de värdepapperiserade exponeringarna enligt kapitel 2, ska det tillämpa riskvikten 1 250 % på positionen.

Artikel 254

Behandling av värdepapperiseringspositioner i trancher i andra-förlustläge eller bättre i ett program för tillgångsbaserade certifikat (ABCP-program)

Med förbehåll för möjligheten att i enlighet med artikel 255 tillämpa en fördelaktigare behandling av likviditetsfaciliteter utan kreditvärdering får ett institut på värdepapperiseringspositioner som uppfyller följande villkor tillämpa den riskvikt som är högst av 100 % eller den högsta av de riskvikter som ett institut som innehar exponeringen skulle tillämpa på någon av de värdepapperiserade exponeringarna enligt kapitel 2.

- Värdepapperiseringspositionen ska vara i en tranch som ekonomiskt sett är i ett andra-förlustläge eller är bättre prioriterad i värdepapperiseringen och första-förlusttranchen ska ge påtaglig kreditförstärkning till tranchen i andra-förlustläge.
- Värdepapperiseringspositionens kvalitet ska minst motsvara kreditkvalitetssteg 3 enligt schablonmetoden.
- Värdepapperiseringspositionen ska innehas av ett institut som inte innehar någon position i den tranch som är i första-förlustläge.

Artikel 255

Behandling av likviditetsfaciliteter utan kreditvärdering

1. Institutet får för att fastställa exponeringsbeloppet tillämpa konverteringsfaktorn 50 % på det nominella beloppet på en likviditetsfacilitet utan kreditvärdering, om följande villkor är uppfyllda:

- De omständigheter under vilka likviditetsfaciliteten får tas i anspråk ska anges och begränsas klart och tydligt i dess dokumentation.

- b) Faciliteten får inte utnyttjas för att tillhandahålla kreditstöd genom att täcka förluster som redan uppstått vid tiden för utnyttjandet, särskilt inte för att tillhandahålla likvida medel för exponeringar som fallerat vid tiden för utnyttjandet eller för att förvärva tillgångar till ett pris som är högre än det verkliga värdet.
- c) Faciliteten får inte användas för att tillhandahålla ständig eller regelbunden finansiering av värdepapperiseringen.
- d) Återbetalning av utnyttjad facilitet ska inte vara efterställd investerarens fordringar, annat än när det gäller fordringar som uppstår avseende ränte- eller valutaderivat eller avgifter eller liknande kostnader, och inte heller undantas eller uppskjutas.
- e) Faciliteten får inte utnyttjas när alla tillämpliga kreditförstärkningar som den omfattas av är uttömda.
- f) Faciliteten ska omfattas av en bestämmelse som leder till att det belopp som kan tas i anspråk automatiskt minskas med de fallerade exponeringarna, om det föreligger fallissemang enligt kapitel 3, eller, om gruppen av värdepapperiserade exponeringar består av instrument med kreditvärdering, som leder till att faciliteten upphävs om gruppens genomsnittliga kvalitet hamnar under "investment grade".

Riskvikten ska vara den högsta riskvikt som ett institut som innehaft exponeringarna skulle ha tillämpat på någon av de värdepapperiserade exponeringarna enligt kapitel 2.

2. För att fastställa exponeringsbeloppet på kontantförskottningsfacilitet får en konverteringsfaktor på 0 % tillämpas på det nominella beloppet för en likviditetsfacilitet med villkorslös uppsägning, förutsatt att villkoren i punkt 1 är uppfyllda och att återbetalning av utnyttjanden av faciliteten inte är efterställda några andra fordringar på kassaflödena från de värdepapperiserade exponeringarna.

Artikel 256

Ytterligare kapitalbaskrav för värdepapperisering av rullande exponeringar med bestämmelser om förtida amortering

1. När en värdepapperisering av rullande exponeringar omfattas av en bestämmelse om förtida amortering, ska det institut som är originator i enlighet med denna artikel beräkna ett ytterligare riskvägt exponeringsbelopp som gäller risken för att de kreditrisker som institutet är exponerat för kan öka till följd av att bestämmelsen om förtida amortering tillämpas.

2. Institutet ska beräkna ett riskvägt exponeringsbelopp för summan av originatorns och investerarnas respektive andel av exponeringsbeloppet.

För värdepapperiseringsstrukturer där de värdepapperiserade exponeringarna innehåller rullande och icke-rullande exponeringar ska ett institut som är originator tillämpa behandlingen enligt punkterna 3–6 på den del av den underliggande gruppen som innehåller rullande exponeringar.

Originatorns andel av exponeringsbeloppet ska vara exponeringsbeloppet för det teoretiska värdet på den andel av hela gruppen av utnyttjade belopp som har överförts till en värdepapperisering, vars andel av hela den värdepapperiserade gruppen bestämmer den andel av kassaflödena från kapitalåterbetalningar, räntor och andra anknutna belopp som inte är tillgängliga för utbetalningar till innehavare av positioner i värdepapperiseringen. Originatorns andel ska inte vara efterställd investerarnas andel. Exponeringsbeloppet för investerarnas andel ska vara exponeringsbeloppet för det teoretiska värdet på den återstående andelen av hela gruppen av utnyttjade kreditbelopp.

Det riskvägda exponeringsbelopp som avser exponeringsbeloppet för originatorns andel ska beräknas som en proportionell exponering mot de värdepapperiserade exponeringarna, som om dessa inte hade värdepapperiserats.

3. Institut som är originatorer vid följande typer av värdepapperiseringar är undantagna från kravet i punkt 1 på att beräkna ett ytterligare riskvägt exponeringsbelopp:

- a) Värdepapperisering av rullande exponeringar där investerarna förblir helt exponerade för låntagarnas alla framtida utnyttjanden, så att de underliggande faciliteternas risk inte faller tillbaka på det institut som är originator ens efter det att en förtida amortering har utlösts.
- b) Värdepapperiseringar där bestämmelser om förtida amortering endast utlöses av händelser som inte är relaterade till de värdepapperiserade tillgångarnas eller originatorns resultat, exempelvis betydande förändringar av skattelagar och andra författningar.

4. För ett institut som är originator och är skyldigt att beräkna ett ytterligare riskvägt exponeringsbelopp i enlighet med punkt 1 får summan av de riskvägda exponeringsbeloppen med avseende på dess positioner i investerarnas andel och de riskvägda exponeringsbelopp som beräknats enligt punkt 1 inte vara större än det största av

- a) de riskvägda exponeringsbelopp som beräknats med avseende på dess positioner i investerarnas andel, och
- b) de riskvägda exponeringsbelopp som skulle ha beräknats med avseende på de värdepapperiserade exponeringarna av ett institut som innehade exponeringarna, om de inte hade värdepapperiserats till ett belopp motsvarande investerarnas andel.

I förekommande fall ska det avdrag för nettovinst enligt artikel 32.1 som uppkommer till följd av kapitalisering av framtida inkomster, inte omfattas av det maximala belopp som anges i föregående stycke.

5. Det riskvägda exponeringsbelopp som ska beräknas enligt punkt 1 ska fastställas genom att exponeringsbeloppet på investerarnas andel multipliceras med produkten av den tillämpliga konverteringsfaktorn enligt punkterna 6–9 och den vägda genomsnittliga riskvikt som skulle gälla för de värdepapperiserade exponeringarna, om de inte hade varit värdepapperiserade.

En ordning med förtida amortering ska anses vara kontrollerad, om samtliga följande villkor är uppfyllda:

- Det institut som är originator ska ha en lämplig plan för att säkerställa en tillräcklig egen kapitalbas och likviditet i händelse av en förtida amortering.
- Under transaktionens löptid ska originatorns andel och investerarnas andel av räntebetalningar, kapitalbelopp, utgifter, förluster och återvinningar fördelas proportionellt på grundval av saldot för utestående fordringar vid en eller flera referenspunkter under varje månad.
- Amorteringsperioden ska bedömas som tillräcklig för att 90 % av den totala utestående skulden (originatorns och investerarnas andelar) i början av den förtida amorteringsperioden ska kunna betalas tillbaka eller redovisas som obetald.
- Återbetalningstakten ska inte vara snabbare än vad den skulle ha varit vid rak amortering under den period som anges i led c.

6. Om en bestämmelse om förtida amortering avser värdepapperiseringar av obekräftade hushållsexponeringar med villkorslös uppsägning utan förhandsbesked, där den förtida amorteringen utlöses av att överskottsmarginalens nivå hamnar under ett angivet gränsvärde, ska instituten jämföra överskottsmarginalens tremånadersgenomsnitt med den nivå där överskottet enligt avtalsvillkoren måste börja innehållas.

Om värdepapperiseringen inte kräver att överskottsmarginalen ska innehållas, ska punkten där överskottsutbetalningen upphör anses vara 4,5 procentenheter högre än nivån på överskottsmarginalen när en förtida amortering utlöses.

Konverteringsfaktorn ska fastställas utifrån nivån på den faktiska genomsnittliga överskottsmarginalen under tre månader enligt tabell 2.

Tabell 2

	Värdepapperiseringar som omfattas av en bestämmelse om kontrollerad förtida amortering	Värdepapperiseringar som omfattas av en bestämmelse om icke-kontrollerad förtida amortering
Tremånaders genomsnittlig överskottsmarginal	Konverteringsfaktor	Konverteringsfaktor
Över nivå A	0 %	0 %
Nivå A	1 %	5 %
Nivå B	2 %	15 %
Nivå C	10 %	50 %
Nivå D	20 %	100 %
Nivå E	40 %	100 %

Nivåerna i tabell 2 är indelade enligt följande:

- Med nivå A avses en nivå på överskottsmarginalen som understiger 133,33 % av den nivå där överskott ska börja innehållas, men som inte understiger 100 % av den nivån.
 - Med nivå B avses en nivå på överskottsmarginalen som understiger 100 % av den nivå där överskott ska börja innehållas, men som inte understiger 75 % av den nivån.
 - Med nivå C avses en nivå på överskottsmarginalen som understiger 75 % av den nivå där överskott ska börja innehållas, men som inte understiger 50 % av den nivån.
 - Med nivå D avses en nivå på överskottsmarginalen som understiger 50 % av den nivå där överskott ska börja innehållas, men som inte understiger 25 % av den nivån.
 - Med nivå E avses en nivå på överskottsmarginalen som understiger 25 % av den nivå där överskott ska börja innehållas.
7. Om en bestämmelse om förtida amortering avser värdepapperiseringar av obekräftade hushållsexponeringar med villkorslös uppsägning utan förhandsbesked, där den förtida amorteringen utlöses av ett kvantitativt värde som gäller något annat än den genomsnittliga överskottsmarginalen under en tremånadersperiod, får instituten med de behöriga myndigheternas tillstånd tillämpa en behandling som nära ansluter sig till den som föreskrivs i punkt 6 för att fastställa den där angivna konverteringsfaktorn. Den behöriga myndigheten ska bevilja tillstånd, om följande villkor är uppfyllda:
- Denna behandling är lämpligare, då institutet kan fastställa ett kvantitativt mått, som, i förhållande till det kvantitativa värde som utlöser förtida amortering, är likvärdigt med den nivå där överskott ska börja innehållas.

b) Denna behandling leder till att den kreditrisk som institutet är exponerat för kan öka genom att bestämmelsen om förtida amortering tillämpas, vilket är beräknat med samma försiktighet som vid beräkningen enligt punkt 6.

8. För alla övriga värdepapperiseringar som omfattas av en bestämmelse om kontrollerad förtida amortering av rullande exponeringar ska en konverteringsfaktor på 90 % tillämpas.

9. För alla övriga värdepapperiseringar som omfattas av en bestämmelse om icke-kontrollerad förtida amortering av rullande exponeringar ska en konverteringsfaktor på 100 % tillämpas.

Artikel 257

Kreditriskreducering för positioner i värdepapperisering enligt schablonmetoden

Om kreditriskskydd erhålls för en position i värdepapperisering, får beräkningen av riskvägda exponeringsbelopp ändras i enlighet med kapitel 4.

Artikel 258

Reducering av riskvägda exponeringsbelopp

Om en värdepapperiseringsposition har tilldelats riskvikten 1 250 %, får institutet i enlighet med artikel 36.1 k, som ett alternativ till att ta med positionen i sin beräkning av riskvägda exponeringsbelopp, dra av positionens exponeringsvärde från kärnprimärkapitalet. I detta syfte får beräkningen av exponeringsbeloppet motsvara godtagbart förbetalt kreditriskskydd på ett sätt som är förenligt med artikel 257.

Om ett institut som är originator utnyttjar detta alternativ, får det subtrahera 12,5 gånger det belopp som har dragits av enligt artikel 36.1 k från det belopp som i artikel 252 anges som det aktuella riskvägda exponeringsbelopp som skulle beräknas för de värdepapperiserade exponeringarna, om de inte hade varit värdepapperiserade.

Underavsnitt 4

Beräkning av riskvägda exponeringsbelopp enligt internmetoden

Artikel 259

Rangordning av metoder

1. Instituterna ska använda metoderna enligt följande rangordning:

a) När det gäller en position med kreditvärdering eller en position för vilken en härledd kreditvärdering får användas, ska det riskvägda exponeringsbeloppet beräknas enligt externkreditvärderingsmetoden enligt artikel 261.

b) När det gäller en position utan kreditvärdering får institutet använda den formelbaserade metoden enligt artikel 262, om det kan göra estimat av PD och anger tillämpliga exponeringsvärden och LGD i den formelbaserade metoden i enlighet med de krav på estimat av dessa parametrar som anges för internmetoden i avsnitt 3. Ett institut som inte är originator får endast använda den formelbaserade metoden med de behöriga myndigheternas förhandsgodkännande, vilket endast ska beviljas när institutet uppfyller villkoret i första meningen i denna punkt.

c) Ett institut får, som ett alternativ till led b och bara för positioner utan kreditvärdering i ABCP-program använda internmetoden i enlighet med punkt 4, om de behöriga myndigheterna har godkänt detta.

d) I alla övriga fall ska positioner i värdepapperisering utan kreditvärdering tilldelas riskvikten 1 250 %.

e) Trots vad som föreskrivs i led d, och med de behöriga myndigheternas förhandsgodkännande, får ett institut beräkna riskvikten för en position utan kreditvärdering i ett ABCP-program i enlighet med artikel 253 eller 254, om positionen utan kreditvärdering inte är ett företagscertifikat och faller under tillämpningsområdet för en internmetod för vilken ett godkännande har begärts. De sammanlagda exponeringsvärden som omfattas av undantaget får inte vara väsentliga och ska i alla fall vara mindre än 10 % av de sammanlagda exponeringsvärden som institutet behandlar enligt internmetoden. Institutet ska sluta använda denna metod när godkännandet av tillämplig internmetod har vägrats.

2. Vid användning av härledd kreditvärdering ska ett institut ge en position utan kreditvärdering en härledd kreditvärdering som motsvarar kreditvärderingen av den bäst prioriterade referenspositionen med kreditvärdering som i alla avseenden är efterställd den berörda värdepapperiseringspositionen utan kreditvärdering och uppfyller samtliga följande villkor:

a) Referenspositionen ska i alla avseenden vara efterställd värdepapperiseringspositionen utan kreditvärdering.

b) Referenspositionens löptid ska vara minst lika lång som löptiden för den berörda positionen utan kreditvärdering.

c) En härledd kreditvärdering ska fortlöpande uppdateras för att avspegla alla förändringar av kreditvärderingen av referenspositionerna.

3. De behöriga myndigheterna ska ge instituten tillstånd att använda internmetoden i enlighet med punkt 4, om följande villkor är uppfyllda:
- a) Positioner i de certifikat som givits ut inom ABCP-programmet ska vara positioner med kreditvärdering.
 - b) Den interna bedömningen av positionens kreditkvalitet ska avspegla ett eller flera kreditvärderingsinstituts offentligt tillgängliga värderingsmetoder för betygsättning av värdepapper som baseras på exponeringar av det slag som värdepapperiserats.
 - c) Bland de kreditvärderingsinstitut vilkas metoder ska avspelas enligt led b ska de kreditvärderingsinstitut ingå som har tillhandahållit en extern kreditvärdering för de certifikat som givits ut inom ABCP-programmet. Kvantitativa element – till exempel stressfaktorer – som används för att bedöma om positionen motsvarar en viss kreditkvalitet ska åtminstone vara lika försiktiga som de metoder som används i det berörda kreditvärderingsinstitutets aktuella värderingsmetodik.
 - d) Vid utvecklingen av sin internmetod ska institutet beakta relevanta offentliggjorda kreditvärderingsmetoder som används av de kreditvärderingsinstitut som klassificerar certifikat emitterade inom ABCP-programmet. Detta ska dokumenteras av institutet och uppdateras regelbundet, i enlighet med vad som anges i led g.
 - e) Institutets internmetod ska innefatta kreditvärderingsklasser. Dessa kreditvärderingsklasser ska motsvara kreditvärderingsinstitutens kreditvärderingsklasser. Detta ska klart och tydligt dokumenteras.
 - f) Internmetoden ska användas i institutets interna riskhanteringsprocess, däribland vid beslutsfattande, i information till ledningen och vid interna processer för kapitalallokering.
 - g) Interna eller externa revisorer, ett kreditvärderingsinstitut eller institutets interna kreditöversyns- eller riskhanteringsavdelning ska göra regelbundna översyner av den interna värderingsprocessen och kvaliteten på de interna bedömningarna av kreditkvaliteten på institutets exponeringar mot ABCP-program. Om institutets avdelningar för internrevision, kreditöversyn eller riskhantering utför översynen, ska dessa vara oberoende från affärsområdet ABCP-program och kunderna.
 - h) Institutet ska följa upp de interna klassificeringarna över tiden för att utvärdera den interna värderingsmetodens resultat och vid behov göra anpassningar av metoden, när exponeringarnas resultat regelmässigt avviker från den interna klassificeringen.
 - i) ABCP-programmet ska i form av riktlinjer för krediter och investeringar även innehålla kravnivåer för att påta sig kreditrisk. Vid beslut om att köpa en tillgång ska ABCP-programförvaltaren ta hänsyn till vilket slags tillgång som köps, arten och värdet av de exponeringar som härrör från tillhandahållande av likviditetsfaciliteter och kreditförstärkningar, förlustfördelning och rättsligt och ekonomiskt avskiljande av de överförda tillgångarna från den säljande enheten. En kreditanalys av tillgångssäljarens riskprofil ska utföras och denna ska innefatta analys av tidigare och förväntat ekonomiskt resultat, nuvarande marknadsställning, förväntad framtida konkurrenskraft, bruttosoliditet, betalningsflöden, räntetäckning och skuldkreditvärdering. Dessutom ska en översyn av säljarens kravnivåer, betalningsförmåga och indrivningsprocesser utföras.
 - j) I ABCP-programmet ska minimikriterier för tillgångarnas godtagbarhet fastställas, som särskilt
 - i) utesluter förvärv av tillgångar som är oreglerade sedan längre tid eller har fallerat,
 - ii) begränsar alltför stor inriktning på en enskild gäldenär eller ett geografiskt område, och
 - iii) begränsar löptiden hos de tillgångar som ska förvärvas.
 - k) ABCP-programmet ska för indrivning ha riktlinjer och processer som tar hänsyn till serviceföretagets operativa kapacitet och kreditkvalitet. Programmet ska minska den risk som beror på säljaren och serviceföretaget genom olika metoder, till exempel genom utlösningsmekanismer baserade på aktuell kreditkvalitet som skulle utesluta sammanblandning av medel.
 - l) I det sammanlagda förlustestimatet av en tillgångsgrupp som ABCP-programmet avser att köpa ska alla potentiella riskkällor beaktas, till exempel kredit- och utspädningsrisk. Om den av säljaren tillhandahållna kreditförstärkningen bara är baserad på de kreditrelaterade förlusternas storlek, ska en särskild reserv inrättas för utspädningsrisk, såvida utspädningsrisk är väsentlig för den berörda exponeringsgruppen. Dessutom ska programmet vid bedömning av förstärkningens nivå granska flera års tidigare information, däribland om förluster, misskötsel, utspädningar och fordringarnas omsättningstakt.
 - m) ABCP-programmets köp av exponeringar ska ha strukturella inslag, såsom utlösningsmekanismer för avveckling, för att minska den underliggande portföljens potentiella kreditförsmärning.

4. Enligt internmetoden ska institutet hänföra positionen utan kreditvärdering till en av de kreditvärderingsklasser som beskrivs i punkt 3 e. Positionen ska ges en bedömd kreditvärdering som överensstämmer med kreditvärderingarna för kreditvärderingsklassen enligt punkt 3 e. Om den bedömda kreditvärderingen i början av värdepapperiseringen är i nivå med "investment grade" eller bättre, ska den för beräkningen av riskvägda exponeringsbelopp betraktas som likvärdig med en godtagbar kreditvärdering från ett kreditvärderingsinstitut.

5. Institut som har fått tillstånd att använda internmetoden får inte återgå till att använda andra metoder, såvida inte samtliga följande villkor är uppfyllda:

- Institutet har visat den behöriga myndigheten att institutet har goda skäl att göra detta.
- Institutet har fått den behöriga myndighetens tillstånd i förväg.

Artikel 260

Maximala riskvägda exponeringsbelopp

Ett institut som är originator, ett medverkande institut eller ett annat institut som kan beräkna K_{IRB} får begränsa de riskvägda exponeringsbelopp som beräknats för positioner i en värdepapperisering till det belopp som enligt artikel 92.3 skulle medföra ett kapitalbaskrav motsvarande 8 % av de riskvägda exponeringsbeloppen, om de värdepapperiserade tillgångarna inte hade värdepapperiserats och fanns i institutets balansräkning, plus dessa exponeringars förväntade förlustbelopp.

Artikel 261

Externkreditvärderingsmetod

1. Enligt externkreditvärderingsmetoden ska ett institut beräkna det riskvägda exponeringsbeloppet för en värdepapperiserings- eller återvärdepapperiseringsposition med kreditvärdering genom att tillämpa den riskvikt som är relevant för exponeringsbeloppet och multiplicera resultatet med 1,06.

Relevant riskvikt ska vara den riskvikt som anges i tabell 4 och som motsvarar kreditvärderingen av positionen i enlighet med avsnitt 4.

Tabell 4

Kreditkvalitetssteg		Positioner i värdepapperisering			Positioner i omvärdepapperisering	
Ej kortfristiga kreditvärderingar	Kortfristiga kreditvärderingar	A	B	C	D	E
1	1	7 %	12 %	20 %	20 %	30 %
2		8 %	15 %	25 %	25 %	40 %

Kreditkvalitetssteg		Positioner i värdepapperisering			Positioner i omvärdepapperisering	
Ej kortfristiga kreditvärderingar	Kortfristiga kreditvärderingar	A	B	C	D	E
3		10 %	18 %	35 %	35 %	50 %
4	2	12 %	20 %		40 %	65 %
5		20 %	35 %		60 %	100 %
6		35 %	50 %		100 %	150 %
7	3	60 %	75 %		150 %	225 %
8			100 %		200 %	350 %
9			250 %		300 %	500 %
10			425 %		500 %	650 %
11			650 %		750 %	850 %
Alla övriga samt ej kreditvärderade		1 250 %				

Riskvikterna i kolumn C i tabell 4 ska tillämpas om värdepapperiseringspositionen inte är en återvärdepapperiseringsposition och det effektiva antalet värdepapperiserade exponeringar är lägre än sex.

För övriga värdepapperiseringspositioner som inte är återvärdepapperiseringspositioner ska riskvikterna i kolumn B tillämpas, utom i de fall då positionen ingår i värdepapperiseringens bäst rangordnade tranch, då riskvikterna i kolumn A ska tillämpas.

För omvärdepapperiseringspositioner ska riskvikterna i kolumn E tillämpas, utom i de fall då återvärdepapperiseringspositionen ingår i återvärdepapperiseringens bäst rangordnade tranch och ingen av de underliggande exponeringarna i sig är återvärdepapperiseringspositioner, då riskvikterna i kolumn D ska tillämpas.

När det fastställs om en tranch är den bäst rangordnade, är det inte nödvändigt att beakta belopp som ska betalas enligt ränte- eller valutaderivatavtal eller avgifter och andra liknande betalningar.

När det effektiva antalet värdepapperiserade exponeringar beräknas, ska flera exponeringar mot en gäldenär behandlas som en exponering. Det effektiva antalet exponeringar beräknas enligt följande:

$$N = \frac{\left(\sum_i EAD_i \right)^2}{\sum_i EAD_i^2}$$

där EAD_i motsvarar summan av exponeringsvärdena för alla exponeringar mot den i :te gäldenären. Om den andel i i portföljen som är förenad med den största exponeringen C_1 är känd, får institutet beräkna N som $1/C_1$.

2. Kreditriskreducering för positioner i värdepapperisering får beaktas i enlighet med artikel 264.1 och 264.4, förutsatt att villkoren i artikel 247 är uppfyllda.

Artikel 262

Formelbaserad metod

1. Enligt den formelbaserade metoden ska riskvikten för en värdepapperiserad position beräknas enligt följande men får inte understiga 20 % för återvärdepapperiserade positioner respektive 7 % för alla övriga värdepapperiseringspositioner:

$$12.5 \cdot \frac{S[L + T] - S[L]}{T}$$

där

$$S[x] = \begin{cases} K_{IRBR} + K[x] - K[K_{IRBR}] + \left(1 - \exp\left(-\frac{x}{K_{IRBR}}\right) \right) \cdot \frac{d \cdot K_{IRBR}}{\omega}, & \text{om } x \leq K_{IRBR} \\ \left(1 - \exp\left(-\frac{\omega \cdot (K_{IRBR} - x)}{K_{IRBR}}\right) \right) \cdot \frac{d \cdot K_{IRBR}}{\omega}, & \text{om } x > K_{IRBR} \end{cases}$$

där

$$h = \left(1 - \frac{K_{IRBR}}{ELGD} \right)^N$$

$$c = \frac{K_{IRBR}}{1 - h}$$

$$v = \frac{(ELGD - K_{IRBR}) \cdot K_{IRBR} + 0,25 \cdot (1 - ELGD) \cdot K_{IRBR}}{N}$$

$$f = \left(\frac{v + K_{IRBR}^2}{1 - h} - c^2 \right) + \frac{(1 - K_{IRBR}) \cdot K_{IRBR} - v}{(1 - h) \cdot \tau}$$

$$g = \frac{(1 - c) \cdot c}{f} - 1$$

$$a = g \cdot c$$

$$b = g \cdot (1 - c)$$

$$d = 1 - (1 - h) \cdot (1 - \text{Beta}[K_{IRBR}; a, b])$$

$$K[x] = (1 - h) \cdot ((1 - \text{Beta}[x; a, b]) \cdot x + \text{Beta}[x; a + 1, b] \cdot c)$$

$$\tau = 1\,000;$$

$$\omega = 20;$$

Beta [x; a, b] = den kumulativa betafördelningen med parametrarna a och b värderade vid x.

T = tjockleken på den tranch där positionen innehas mätt som kvoten mellan a) tranchens nominella belopp och b) summan av de värdepapperiserade exponeringarnas nominella belopp. För derivatinstrument som förtecknas i bilaga II ska summan av den aktuella ersättningskostnaden och den potentiella framtida kreditexponeringen beräknad enligt kapitel 6 användas, i stället för det nominella beloppet.

K_{IRBR} = kvoten mellan a) K_{IRB} och b) summan av de värdepapperiserade exponeringarnas exponeringsvärden, uttryckt i decimalform.

L = kreditförstärkningsnivån beräknad som kvoten mellan det nominella beloppet för alla trancher som är efterställda den tranch i vilken positionen innehas och summan av de värdepapperiserade exponeringarnas nominella belopp. Kapitaliserad framtida inkomst ska inte inkluderas vid beräkning av L. Fordringar på motparter avseende sådana derivatinstrument som förtecknas i bilaga II och som utgör trancher som är efterställda den aktuella tranchen får vid beräkning av förstärkningsnivån anges till sin aktuella ersättningskostnad, utan potentiella framtida kreditexponeringar.

N = det effektiva antalet exponeringar beräknat enligt artikel 261. Vid återvärdepapperiseringar ska institutet beakta antalet värdepapperiserade exponeringar i den aktuella gruppen och inte antalet underliggande exponeringar i de ursprungliga grupper från vilka de underliggande värdepapperiseringsexponeringarna härrör.

ELGD = exponeringsvägd genomsnittlig förlust vid fallissemang beräknad enligt följande:

$$ELGD = \frac{\sum_i LGD_i \cdot EAD_i}{\sum_i EAD_i}$$

där

LGD_i = genomsnittligt LGD-värde avseende alla exponeringar mot den icke gäldenären, där LGD fastställs enligt kapitel 3. Om det är fråga om en värdepapperisering av exponeringar som i sig är positioner i tidigare värdepapperiseringar, ska ett LGD-värde på 100 % tillämpas på de värdepapperiserade positionerna. Om risk för fallissemang och utspädningsrisk för förvärvade fordringar aggregeras inom ramen för en värdepapperisering, ska LGD_i grundas på ett vägt genomsnitt av LGD för kreditrisk och LGD-värdet 75 % för utspädningsrisk. Som vikter ska användas de kapitalbaskrav för kreditrisk och utspädningsrisk som skulle gälla om respektive risktyp behandlades var för sig.

2. Om det nominella beloppet för den största värdepapperiserade exponeringen C_1 inte är mer än 3 % av summan av de värdepapperiserade exponeringarnas nominella belopp, får institutet vid tillämpning av den formelbaserade metoden ange LGD till 50 % vid värdepapperiseringar som inte är återvärdepapperiseringar och N till något av följande värden:

$$N = \left(C_1 \cdot C_m + \left(\frac{C_m - C_1}{m - 1} \right) \cdot \max\{1 - m \cdot C_1, 0\} \right)^{-1}$$

$$N = \frac{1}{C_1}$$

där

C_m = förhållandet mellan summan av de nominella beloppen på de största "m-exponeringarna" och summan av de värdepapperiserade exponeringarnas nominella belopp. Nivån på "m" får fastställas av institutet.

När det gäller värdepapperiseringar där i praktiken alla värdepapperiserade exponeringar avser hushållsexponeringar, får instituten med den behöriga myndighetens tillstånd använda den formelbaserade metoden med förenklingarna $h=0$ och $v=0$, såvida det effektiva antalet exponeringar inte är litet och exponeringarna inte är i hög grad koncentrerade.

3. De behöriga myndigheterna ska regelbundet informera EBA om institutens tillämpning av punkt 2. EBA ska övervaka skillnaderna i praxis på detta område och utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010.

4. Kreditriskreducering för positioner i värdepapperisering får beaktas i enlighet med artikel 264.2–264.4, förutsatt att villkoren i artikel 247 är uppfyllda.

Artikel 263

Likviditetsfaciliteter

1. För att fastställa exponeringsvärdet på positioner i värdepapperisering utan kreditvärdering i form av kontantförskottningsarrangemang får en konverteringsfaktor på 0 % tillämpas på det nominella beloppet på en likviditetsfacilitet med villkorslös uppsägning som uppfyller villkoren i artikel 255.2.

2. Om det inte är möjligt för institutet att beräkna riskvägda exponeringsbelopp för de värdepapperiserade exponeringarna som om de inte hade värdepapperiserats, får ett institut undantagsvis med de behöriga myndigheternas tillstånd tillfälligtvis tillämpa den metod som anges i punkt 3 för att beräkna riskvägda exponeringsbelopp för en värdepapperiseringsposition utan kreditvärdering i form av en likviditetsfacilitet som uppfyller villkoren i artikel 255.1. Institutet ska till de behöriga myndigheterna anmäla att de tillämpar den första meningen samt ange sina skäl till detta och hur länge tillämpningen beräknas pågå.

En beräkning av riskvägda exponeringsbelopp ska normalt sett betraktas som icke möjlig, om varken en härledd kreditvärdering, internmetoden eller den formelbaserade metoden står till institutets förfogande.

3. Den högsta riskvikt som skulle ha tillämpats enligt kapitel 2 på någon av de värdepapperiserade exponeringarna om de inte hade värdepapperiserats får tillämpas på en värdepapperiseringsposition som utgörs av en likviditetsfacilitet som uppfyller villkoren i artikel 255.1. Vid beräkningen av positionens exponeringsvärde ska konverteringsfaktorn 100 % tillämpas.

Artikel 264

Kreditriskreducering för positioner i värdepapperisering enligt internmetoden

1. Om riskvägda exponeringsbelopp beräknas med externredovärderingsmetoden får exponeringsvärdet eller riskvikten för en position i värdepapperisering för vilken kreditriskskydd har erhållits ändras i enlighet med kapitel 4, när de tillämpas för beräkning av riskvägda exponeringsbelopp enligt kapitel 2.

2. När det gäller fullständigt kreditriskskydd, om riskvägda exponeringsbelopp beräknas med den formelbaserade metoden, ska följande krav vara uppfyllda:

a) Institutet ska fastställa positionens "effektiva riskvikt". Det ska göra detta genom att dividera positionens riskvägda exponeringsbelopp med positionens exponeringsvärde och multiplicera resultatet med 100.

b) När det gäller förbetalt kreditriskskydd, ska institutet beräkna värdepapperiseringspositionens riskvägda exponeringsbelopp genom att multiplicera den effektiva riskvikten med positionens förfinansierade skyddsanpassade exponeringsbelopp (E^*), beräknat enligt kapitel 4 för beräkning av riskvägda exponeringsbelopp enligt kapitel 2, med värdepapperiseringspositionens belopp angett till E .

c) När det gäller obetalt kreditriskskydd, ska institutet beräkna värdepapperiseringspositionens riskvägda exponeringsbelopp genom att multiplicera skyddsbeloppet, justerat med hänsyn till eventuella valutaobalanser och löptidsobalanser (G_A) i enlighet med bestämmelserna i kapitel 4, med riskvikten för utfärdaren av kreditriskskyddet. Denna summa ska sedan adderas till det belopp som erhållits genom multiplikation av värdepapperiseringspositionens belopp minus G_A med den effektiva riskvikten.

3. När det gäller partiellt kreditriskskydd, om riskvägda exponeringsbelopp beräknas med den formelbaserade metoden, ska följande krav vara uppfyllda:

a) Om kreditriskreduceringen täcker första-förlust eller förluster på proportionell grund i värdepapperiseringspositionen, får institutet tillämpa punkt 2.

b) I övriga fall ska institutet behandla värdepapperiseringspositionen som två eller flera positioner och den andel som saknar skydd ska anses vara den position som har lägst kreditkvalitet. Vid beräkning av riskvägda exponeringsbelopp för denna position ska bestämmelserna i artikel 262 gälla med följande ändringar: T ska ändras till e^* när det gäller förbetalt kreditriskskydd och till $T-g$ när det gäller obetalt kreditriskskydd, där e^* anger kvoten mellan E^* och det totala teoretiska beloppet för den underliggande gruppen, där E^* är värdepapperiseringspositionens justerade exponeringsbelopp beräknat i enlighet med bestämmelserna i kapitel 4, så som de tillämpas för beräkning av riskvägda exponeringsbelopp enligt kapitel 2, med värdepapperiseringspositionens belopp angivet till E . g är kvoten mellan kreditriskskyddets nominella belopp, justerat för eventuell valutaobalans och löptidsobalans i enlighet med kapitel 4, och summan av de värdepapperiserade exponeringsbeloppen. När det gäller obetalt kreditriskskydd ska riskvikten för utfärdaren av kreditriskskyddet tillämpas på den andel av positionen som inte faller inom ramen för det justerade värdet på T .

4. Om de behöriga myndigheterna för obetalt kreditriskskydd har beviljat ett institut tillstånd att beräkna riskvägda exponeringsbelopp för motsvarande direkta exponeringar mot utfärdaren av kreditriskskyddet i enlighet med kapitel 3, ska riskvikten g för exponeringarna mot utfärdaren av kreditriskskyddet i enlighet med artikel 235 fastställas i enlighet med kapitel 3.

Artikel 265

Ytterligare kapitalbaskrav för värdepapperisering av rullande exponeringar med bestämmelser om förtida amortering

1. Utöver de riskvägda exponeringsbelopp som ett institut som är originator beräknar för sina positioner i värdepapperisering ska det beräkna ett riskvägt exponeringsbelopp i enlighet med den metod som anges i artikel 256, när det säljer rullande exponeringar inom ramen för en värdepapperisering som innehåller bestämmelser om förtida amortering.

2. Genom undantag från artikel 256 ska exponeringsvärdet på originatorns andel vara summan av följande poster:

a) Exponeringsvärdet för den teoretiska andel av hela gruppen av utnyttjade kreditbelopp som har överförts till en värdepapperisering, vars andel av hela den värdepapperiserade gruppen bestämmer den andel av kassaflödena från kapitalåterbetalningar, räntor och andra anknutna belopp som inte är tillgänglig för utbetalningar till innehavare av positioner i värdepapperiseringen, och

- b) exponeringsvärdet för den andel av hela gruppen av outnyttjade kreditlimiter där de motsvarande utnyttjade kreditbeloppen har överförts till en värdepapperisering, vars andel av samtliga dessa outnyttjade belopp är densamma som den andel som det i led a beskrivna exponeringsvärdet utgör av hela gruppen av utnyttjade kreditbelopp som har överförts till värdepapperisering.

Originatorns andel får inte vara efterställd investerarnas andel.

Exponeringsvärdet för investerarnas andel ska vara exponeringsvärdet för den teoretiska andel av gruppen av utnyttjade belopp som inte faller inom ramen för led a plus exponeringsvärdet för den andel av gruppen av outnyttjade kreditlimiter, där de motsvarande utnyttjade kreditbeloppen överförts till värdepapperiseringen, som inte faller inom ramen för led b.

3. Det riskvägda exponeringsbeloppet avseende exponeringsvärdet för originatorns andel i enlighet med punkt 2 a ska beräknas som en proportionell exponering mot de värdepapperiserade utnyttjade exponeringsbeloppen som om de inte hade värdepapperiserats, och som en proportionell exponering mot de outnyttjade beloppen av de kreditramar för vilka de utnyttjade beloppen har överförts till värdepapperiseringen.

Artikel 266

Reducering av riskvägda exponeringsbelopp

1. Det riskvägda exponeringsbeloppet för en position i värdepapperisering med riskvikten 1 250 % får reduceras med 12,5 gånger beloppet av alla specifika kreditriskjusteringar som har behandlats i enlighet med artikel 110 som institutet gjort för de värdepapperiserade exponeringarna. I den mån specifika kreditriskjusteringar beaktas i detta syfte får de inte beaktas vid den beräkning som fastställs i artikel 159.
2. Det riskvägda exponeringsbeloppet för en position i värdepapperisering får reduceras med 12,5 gånger beloppet av alla specifika kreditriskjusteringar som behandlas i enlighet med artikel 110 som institutet gjort för positionen.
3. I enlighet med artikel 36.1 k får institut, när det gäller en värdepapperiseringsposition med riskvikten 1 250 %, som ett alternativ till att ta med positionen i sin beräkning av riskvägda exponeringsbelopp dra av positionens exponeringsvärde från kapitalbasen enligt följande:
 - a) Positionens exponeringsvärde får härledas från det riskvägda exponeringsbeloppet med hänsyn till eventuella minskningar enligt punkterna 1 och 2.
 - b) Beräkningen av exponeringsvärdet får avspegla godtagbart förfinansierat skydd på ett sätt som överensstämmer med den metod som föreskrivs i artiklarna 247 och 264.
 - c) Om den formelbaserade metoden används för att beräkna riskvägda exponeringsbelopp och $L < K_{IRBR}$ samt $[L+T] >$

K_{IRBR} , får positionen behandlas som två positioner, där L är lika med K_{IRBR} för den av positionerna som har bättre förmånsrätt.

4. Om ett institut utnyttjar alternativet i punkt 3, får 12,5 gånger det belopp som dragits av enligt den punkten subtraheras från det belopp som avses i artikel 260, till vilket det riskvägda exponeringsbeloppet avseende dess positioner i en värdepapperisering får begränsas.

Avsnitt 4

Externa Kreditvärderingar

Artikel 267

Användning av kreditvärderingar från kreditvärderingsinstitut

Institutet får endast använda kreditvärderingar för att fastställa en värdepapperiseringspositions riskvikt om kreditvärderingen är utförd eller stöds av ett kreditvärderingsinstitut enligt förordning (EU) nr 1060/2009.

Artikel 268

Krav på kreditvärderingsinstitutens kreditvärderingar

Följande villkor ska vara uppfyllda för att institutet ska få använda en kreditvärdering från ett kreditvärderingsinstitut för att beräkna riskvägda exponeringsbelopp i enlighet med avsnitt 3:

- a) Det ska inte föreligga någon obalans mellan de betalningsslag som avspeglas i kreditvärderingen och de betalningsslag som institutet har rätt till inom ramen för det kontrakt som ger upphov till den berörda värdepapperiseringspositionen.
- b) Kreditvärderingsinstitutet ska offentliggöra förlust- och kassaflödesanalys samt kreditvärderingens känslighet för förändringar i de antaganden som ligger till grund för kreditvärderingen, inbegripet de underliggande tillgångarnas resultatutveckling, samt kreditvärderingar, processer, metoder, antaganden och de faktorer som ligger till grund för bedömningen i enlighet med förordning (EG) nr 1060/2009. Uppgifter som bara gjorts tillgängliga för ett begränsat antal enheter ska inte betraktas som offentliggjorda. Kreditvärderingarna ska ingå i kreditvärderingsinstitutets övergångsmatris.
- c) Kreditbedömningen ska inte, vare sig helt eller delvis, baseras på ofinansierat stöd från institutet självt. I sådana fall ska institutet betrakta den aktuella positionen som utan kreditvärdering och därmed beräkna riskvägda exponeringsbelopp för denna position i enlighet med avsnitt 3.

Kreditvärderingsinstitutet ska vara skyldigt att offentliggöra förklaringar till hur tillgångsgruppernas resultatutveckling påverkar denna kreditvärdering.

Artikel 269

Användning av kreditvärderingar

1. Ett institut får utse ett eller flera kreditvärderingsinstitut, vilkas kreditvärderingar ska användas vid beräkningen av institutets riskvägda exponeringsbelopp enligt detta kapitel (ett "utsett kreditvärderingsinstitut").

2. Ett institut ska genomgående och inte selektivt använda kreditvärderingar för institutets positioner i värdepapperisering i enlighet med följande principer:

- a) Ett institut får inte använda ett kreditvärderingsinstituts kreditvärderingar för sina positioner i vissa trancher och ett annat kreditvärderingsinstituts kreditvärderingar för sina positioner i andra trancher inom ramen för samma värdepapperisering, oavsett om de har bedömts av det första kreditvärderingsinstitutet eller inte.
- b) Om en position har två kreditvärderingar av utsedda kreditvärderingsinstitut, ska institutet använda den minst fördelaktiga kreditvärderingen.
- c) Om en position har mer än två kreditvärderingar av utsedda kreditvärderingsinstitut, ska de två mest fördelaktiga användas. Om de två mest fördelaktiga värderingarna skiljer sig åt, ska den minst fördelaktiga användas.
- d) Ett institut får inte aktivt begära ett återkallande av mindre fördelaktiga kreditvärderingar.

3. Om kreditriskskydd som är godtagbart enligt kapitel 4 tillhandahålls direkt till specialföretaget för värdepapperisering och skyddet avspeglas i ett utsett kreditvärderingsföretags kreditvärdering av en position, får riskvikten som hör ihop med denna kreditvärdering användas. Om skyddet inte är godtagbart enligt kapitel 4, får kreditvärderingen inte beaktas. I de fall då kreditriskskyddet inte tillhandahålls specialföretaget utan direkt till en värdepapperiseringsposition, får kreditvärderingen inte beaktas.

Artikel 270

Inplacering

EBA ska utarbeta förslag till tekniska genomförandestandarder för att för alla kreditvärderingsinstitut besluta vilka av de kreditkvalitetssteg som anges i detta kapitel som ett kreditvärderingsinstituts olika kreditvärderingar ska motsvara. Dessa beslut ska vara objektiva och konsekventa och följa följande principer:

- a) EBA ska göra åtskillnad mellan de relativa risknivåer som uttrycks genom varje betyg.
- b) EBA ska beakta kvantitativa faktorer, såsom andelen fallissemang och/eller andelen förluster, samt hur varje kreditvär-

deringsinstituts kreditvärderingar har utvecklats över tid för olika tillgångsklasser.

- c) EBA ska beakta kvalitativa faktorer, såsom de olika typer av transaktioner som bedömts av kreditvärderingsinstitutet, dess metoder och kreditvärderingens innebörd, i synnerhet om den grundar sig på förväntad förlust eller första-förlust i euro och på om räntan har betalats i tid eller slutlig räntebetalning.
- d) EBA ska försöka se till att positioner i värdepapperisering som åsatts samma riskvikt på grundval av ett kreditvärderingsinstituts kreditvärdering också har motsvarande kreditrisknivåer. EBA ska överväga att vid behov ändra sitt beslut om vilket kreditkvalitetssteg som en viss kreditutvärdering ska motsvara.

EBA ska överlämna sina förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 1 juli 2014.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

KAPITEL 6

Motpartsrisk

Avsnitt 1

Definitioner

Artikel 271

Fastställande av exponeringsvärdet

1. Ett institut ska fastställa exponeringsvärdet för de derivat-instrument som tas upp i bilaga II i enlighet med detta kapitel.
2. Ett institut får fastställa exponeringsvärdet för repor, värdepappers- eller råvarulån, transaktioner med lång avvecklingscykel och marginallånetransaktioner i enlighet med detta kapitel, i stället för att tillämpa kapitel 4.

Artikel 272

Definitioner

I detta kapitel och avdelning VI i denna del gäller följande definitioner:

Allmänna termer

1. motpartsrisk (CCR): risken för att motparten i en transaktion fallerar före slutavvecklingen av transaktionens kassaflöden.

Transaktionsslag

2. transaktioner med lång avvecklingscykel: transaktioner i vilka en motpart åtar sig att leverera ett värdepapper, en råvara eller ett belopp i utländsk valuta mot betalning i kontanter, andra finansiella instrument eller råvaror, eller omvänt, med den avtalade avvecklings- eller leveransfrist som är kortast av följande: en frist som är längre än marknadsnormen för denna typ av transaktion eller fem bankdagar efter den dag då transaktionen avtalades.
3. marginalutlåning: transaktioner där ett institut lämnar kredit i samband med köp, försäljning och innehav av eller handel med värdepapper. Marginalutlåning innefattar inte andra lån där värdepapper har ställts som säkerhet.

Nettningsmängder, säkringsmängder och anknyttande termer

4. nettningsmängd: en grupp transaktioner mellan ett institut och en enda motpart som omfattas av ett bilateralt nettningsavtal som kan hävdas rättsligt och godtas enligt avsnitt 7 och kapitel 4.

Transaktioner som inte omfattas av ett bilateralt nettningsavtal som kan hävdas rättsligt och godtas enligt avsnitt 7 ska behandlas som egna nettningsmängder vid tillämpning av detta kapitel.

Enligt den metod med interna modeller som beskrivs i avsnitt 6 får alla nettningsmängder som bestämts med en enda motpart behandlas som en enda nettningsmängd, om negativa simulerade marknadsvärden för den enskilda nettningsmängden fastställs till 0 i estimeringen av den förväntade exponeringen (nedan kallad EE).

5. riskposition: ett risktal som enligt en i förväg fastställd algoritm tilldelas en transaktion vid tillämpningen av den schablonmetod som beskrivs i avsnitt 5.
6. säkringsmängd: en grupp riskpositioner som härrör från transaktionerna inom en enda nettningsmängd, där man endast använder saldot för dessa riskpositioner för att fastställa exponeringsvärdet vid tillämpningen av den schablonmetod som beskrivs i avsnitt 5.
7. marginalavtal: avtal eller avtalsbestämmelser som innebär att en motpart måste ställa säkerhet till en andra motpart när denna andra motparts exponering gentemot den första motparten överstiger en viss angiven nivå.

8. marginaltröskel: det största belopp i en exponering som får förbli utestående innan någon part har rätt att begära säkerhet.
9. marginalriskperiod: perioden från den senaste utväxlingen av säkerheter för en nettningsmängd av transaktioner med en fallerande motpart fram till dess att transaktionerna har slutavräknats och den marknadsrisk som uppstått har säkrats på nytt.
10. effektiv löptid enligt metoden med interna modeller för en nettningsmängd med längre löptid än ett år: kvoten mellan förväntad exponering summerad under hela löptiden för transaktionerna i en nettningsmängd, diskonterad med den riskfria räntan, och av nettningsmängdens förväntade exponering summerad under ett år, diskonterad med den riskfria räntan.

Denna effektiva löptid får justeras för att beakta omsättningsrisken genom att den förväntade exponeringen ersätts med den effektiva förväntade exponeringen för de fall där prognoshorisonten är mindre än ett år.

11. produktövergripande nettning: inräkning av transaktioner ur olika produktkategorier inom samma nettningsmängd enligt de bestämmelser om produktövergripande nettning som anges i detta kapitel.
12. aktuellt marknadsvärde (CMV): med avseende på avsnitt 5 nettomarknadsvärdet av transaktionsportföljen inom en nettningsmängd, där både positiva och negativa marknadsvärden beaktas vid beräkningen av CMV.

Fördelningar

13. marknadsvärdesfördelning: den prognostiserade sannolikhetsfördelningen av nettomarknadsvärdena för transaktionerna inom en nettningsmängd vid en framtida tidpunkt (prognoshorisonten) beräknad utifrån dessa transaktioners uppnådda marknadsvärde vid prognostillfället.
14. exponeringsfördelning: den prognostiserade sannolikhetsfördelning av marknadsvärdena som uppkommer om prognostiserade negativa nettomarknadsvärden sätts till noll.
15. riskneutral fördelning: fördelning av marknadsvärden eller exponeringar vid en framtida tidpunkt, där fördelningen beräknats med marknadsimplicita värden, exempelvis implicit volatilitet.

16. löpande fördelning: fördelning av marknadsvärden eller exponeringar vid en framtida tidpunkt som beräknats med historiska eller uppnådda värden, exempelvis volatilitet beräknad utifrån tidigare pris eller kursförändringar.

motsvarar den andel av hela tidsperioden som en enskild förväntad exponering svarar för.

Exponeringsmått och justeringar

17. aktuell exponering: det värde som är högst av noll och det marknadsvärde av en transaktion eller en transaktionsportfölj inom en nettningsmängd med en motpart som skulle gå förlorat, om motparten fallerar, under antagandet att värdet av transaktionerna inte till någon del skulle kunna återvinnas vid insolvens eller likvidation.

Risker relaterade till motpartsrisken

23. omsättningsrisk: beloppet med vilket den förväntade positiva exponeringen (EPE) undervärderas när nya transaktioner med en motpart förväntas genomföras kontinuerligt.

Den ytterligare exponeringen till följd av dessa nya transaktioner ingår inte i beräkningen av EPE.

18. toppexponering: en hög percentil av exponeringsfördelningen vid en framtida tidpunkt innan löptiden gått ut för den mest långfristiga transaktionen i en nettningsmängd.

24. motpart: med avseende på avsnitt 7 en juridisk eller fysisk person som ingår ett nettningsavtal och har avtalsenlig rätt att göra detta.

19. förväntad exponering (nedan kallad EE): den genomsnittliga exponeringsfördelningen vid en framtida tidpunkt, innan löptiden gått ut för den mest långfristiga transaktionen i en nettningsmängd.

25. avtal om produktövergripande nettning: en bilateral avtalsöverenskommelse mellan ett institut och en motpart med vilket det skapas en enda rättslig förpliktelse (grundad på nettning av täckta transaktioner) som täcker alla i avtalet ingående bilaterala ramavtal och transaktioner inom olika produktkategorier.

Med "olika produktkategorier" avses i denna definition

20. effektiv förväntad exponering vid ett visst datum (nedan kallad effektiv EE): den maximala förväntade exponering som föreligger vid detta eller något tidigare datum. Alternativt kan begreppet definieras för ett visst datum som det värde som är högst av följande två: den förväntade exponeringen detta datum och den effektiva förväntade exponeringen vid ett föregående datum.

a) repor samt värdepappers- och råvarulån,

b) marginallånetransaktioner, och

c) de kontrakt som förtecknas i bilaga II.

21. förväntad positiv exponering (nedan kallad EPE): det vägda medelvärdet av förväntade exponeringar under en period, där vikterna motsvarar den andel av hela tidsperioden som en enskild förväntad exponering svarar för.

26. betalningsben: den överenskomna betalningen i en transaktion med OTC-derivat med linjär riskprofil, där ett finansiellt instrument ska utbytas mot betalning.

Vid transaktioner där betalning ska utbytas mot betalning, ska dessa två betalningsben bestå av de överenskomna bruttobetalningarna, inbegripet transaktionens teoretiska belopp.

Avsnitt 2

Metoder för beräkning av exponeringsvärde

Artikel 273

Metoder för beräkning av exponeringsvärde

22. effektiv förväntad positiv exponering (nedan kallad effektiv EPE): det vägda medelvärdet av den effektiva förväntade exponeringen under det första året för en nettningsmängd eller, om alla avtal inom nettningsmängden löper ut inom mindre än ett år under löptiden för avtalet med den längsta löptiden bland avtalen i nettningsmängden, där vikterna

1. Instituterna ska fastställa exponeringsvärdet för de kontrakt som förtecknas i bilaga II på grundval av en av de metoder som anges i avsnitten 3–6 i enlighet med denna artikel.

Ett institut som inte får använda behandlingen i artikel 94 får inte använda den metod som anges i avsnitt 4. Institutet får inte använda den metod som anges i avsnitt 4 för att fastställa exponeringsvärden för de kontrakt som förtecknas i punkt 3 i bilaga II. Institut får inom en koncern alltid använda en kombination av de metoder som redovisas i avsnitten 3-6. Ett enskilt institut får inte kombinera de metoder som anges i avsnitten 3-6 på permanent basis, men ska tillåtas att kombinera de metoder som anges i avsnitten 3 och 5 när en av metoderna används för de fall som anges i artikel 282.6

2. Om de behöriga myndigheterna har gett sitt tillstånd i enlighet med artikel 283.1 och 283.2, får ett institut tillämpa den metod med interna modeller som redovisas i avsnitt 6 för att fastställa exponeringsvärdet för

a) kontrakt som förtecknas i bilaga II,

b) repor,

c) värdepappers- och råvarulån,

d) marginallänetransaktioner, och

e) transaktioner med lång avvecklingscykel.

3. När ett institut köper kreditriskskydd genom ett kreditderivat för en exponering som inte hänförs till handelslagret eller för en motpartsriskeponering, får det beräkna sitt kapitalbaskrav för den säkrade tillgången i enlighet med antingen

a) artiklarna 233–236, eller

b) artikel 153.3, alternativt artikel 183, om tillstånd har beviljats i enlighet med artikel 143.

Exponeringsvärdet för dessa kreditderivats motpartsrisk ska sättas till noll, såvida inte institutet tillämpar den metod som anges i artikel 299.2 h ii.

4. Utan hinder av punkt 3 får ett institut emellertid välja att vid beräkning av kapitalbaskraven för motpartsrisk konsekvent inkludera alla kreditderivat som inte ingår i handelslagret och som förvärvats som ett skydd mot en exponering som inte ingår i handelslagret eller mot en motpartsrisk, om kreditriskskyddet godtas enligt denna förordning.

5. Om ett institut behandlar kreditswappar sålda av ett annat institut som kreditriskskydd tillhandahållet av detta institut och dessa är föremål för kapitalbaskrav för kreditrisk till hela det teoretiska beloppet för de underliggande tillgångarna, ska deras exponeringsvärde vara noll med avseende på motpartsrisken för de exponeringar som inte ingår i handelslagret.

6. Enligt samtliga metoder som redovisas i avsnitten 3–6 ska exponeringsvärdet för en given motpart vara lika med summan av de exponeringsvärden som beräknats för varje nettningsmängd avseende den motparten.

För en viss motpart ska exponeringsvärdet för en viss nettningsmängd av sådana OTC-derivat som förtecknas i bilaga II beräknat i enlighet med detta kapitel vara det värde som är störst av noll och differensen mellan summan av exponeringsvärdena för alla nettningsmängder avseende denna motpart och summan av säkerheternas kreditvärdighetsjusterade värden (CVA) avseende denna motpart, vilka institutet betraktar som en genomförd nedskrivning. Kreditvärdighetsjusteringarna ska beräknas utan beaktande av någon motsvarande sådan debetvärdejustering av företagets egen kreditrisk som redan har undantagits från kapitalbasen i enlighet med artikel 33.1 c.

7. För fastställande av exponeringsbeloppet för exponeringar som härrör från transaktioner med lång avvecklingscykel, ska institut välja en av de metoder som redovisas i avsnitten 3–6, oavsett vilka metoder institutet har valt för behandling av OTC-derivat och repor, värdepappers- och råvarulån och marginallänetransaktioner. Vid beräkning av kapitalbaskravet för transaktioner med lång avvecklingscykel får ett institut som använder den metod som redovisas i kapitel 3 tillämpa riskvikterna enligt den metod som redovisas i kapitel 2 på permanent basis, oavsett värdet av sådana positioner.

8. När det gäller metoderna i avsnitten 3 och 4, ska institutet tillämpa en enhetlig metod för att fastställa det teoretiska beloppet för olika produkttyper och säkerställa att det teoretiska belopp som ska beaktas är ett lämpligt mått på den risk som kontraktet medför. Om det i kontraktet föreskrivs en multiplicering av kassaflöden, ska institutet justera det teoretiska beloppet för att beakta multipliceringens effekter på kontraktets riskstruktur.

När det gäller de metoder som föreskrivs i avsnitten 3–6 ska instituten behandla transaktioner där man konstaterat specifik korrelationsrisk i enlighet med artikel 291.2, 291.4, 291.5 och 291.6 beroende på vad som är lämpligt.

Avsnitt 3

Metoder för beräkning av exponeringsvärde

Artikel 274

Marknadsvärderingsmetoden

1. För att fastställa den aktuella ersättningskostnaden för alla kontrakt med positivt värde ska instituten åsätta kontrakten de aktuella marknadsvärdena.

2. För att fastställa den möjliga framtida kreditexponeringen ska instituten antingen multiplicera de teoretiska beloppen eller de underliggande värdena med procentsatserna i tabell 1 i enlighet med följande principer:

- a) Kontrakt som inte ingår i någon av de fem kategorier som anges i tabell 1 ska behandlas som kontrakt avseende andra råvaror än ädelmetaller.
- b) För kontrakt där kapitalbeloppet utväxlas vid flera tillfällen, ska procentsatserna multipliceras med det antal betalningar som återstår i enlighet med kontraktet.
- c) För kontrakt som är så utformade att den utestående exponeringen avvecklas vid särskilt angivna betalningsdatum och där villkoren justeras så att kontraktets marknadsvärde är noll vid dessa särskilt angivna betalningsdatum, ska den återstående löptiden vara lika med tiden fram till nästa justeringsdag. Vid räntebaserade kontrakt som uppfyller dessa villkor och har en återstående löptid på mer än ett år, ska procenttalen överstiga 0,5 %.

Tabell 1

Återstående löptid	Räntekontrakt	Kontrakt som gäller valuta-kurser och guld	Kontrakt baserade på aktier	Kontrakt baserade på ädelmetaller utom guld	Kontrakt baserade på råvaror utom ädelmetaller
Ett år eller mindre	0 %	1 %	6 %	7 %	10 %
Över ett år och högst fem år	0,5 %	5 %	8 %	7 %	12 %
Över fem år	1,5 %	7,5 %	10 %	8 %	15 %

3. För de kontrakt som är baserade på andra råvaror än guld och som avses i punkt 3 i bilaga II får ett institut tillämpa procentsatserna i tabell 2 i stället för procentsatserna i tabell 1, förutsatt att detta institut för sådana kontrakt följer den utökade löptidsmetoden enligt artikel 361.

Tabell 2

Återstående löptid	Ädelmetaller (utom guld)	Basmetaller	Jordbruksprodukter	Övrigt, inbegripet energi-produkter
Ett år eller mindre	2 %	2,5 %	3 %	4 %
Över ett år och högst fem år	5 %	4 %	5 %	6 %
Över fem år	7,5 %	8 %	9 %	10 %

4. Exponeringsvärdet är summan av den aktuella ersättningskostnaden och den möjliga framtida kreditexponeringen.

Avsnitt 4

Ursprunglig åtagandemetod

Artikel 275

Ursprunglig åtagandemetod

1. Exponeringsvärdet är det teoretiska beloppet för varje instrument multiplicerat med de procentsatser som anges i tabell 3.

Tabell 3

Ursprunglig löptid	Räntekontrakt	Kontrakt avseende valutakurser och guld
Ett år eller mindre	0,5 %	2 %
Över ett år och högst två år	1 %	5 %
Tillägg för varje ytterligare år	1 %	3 %

2. Vid beräkningen av exponeringsvärdet för räntekontrakt får ett institut välja att använda antingen ursprunglig eller återstående löptid.

Avsnitt 5

Schablonmetoden

Artikel 276

Schablonmetoden

1. Institutet får endast använda schablonmetoden för att beräkna exponeringsvärdet för OTC-derivat och transaktioner med lång avvecklingscykel.

2. Vid tillämpning av schablonmetoden ska instituten beräkna exponeringsvärdet separat för varje nettningensmängd, med avdrag för säkerhet, enligt följande:

$$\text{Exponeringsvärde} = \beta \cdot \max \left\{ \text{CMV} - \text{CMC}, \sum_j \left| \sum_i \text{RPT}_{ij} - \sum_l \text{RPC}_{lj} \right| \cdot \text{CCRM}_j \right\}$$

där

CMV = det aktuella marknadsvärdet för transaktionsportföljen inom nettningensmängden med en motpart utan avdrag för säkerhet, där:

$$\text{CMV} = \sum_i \text{CMV}_i$$

där

CMV_i = det aktuella marknadsvärdet för transaktionen i,

CMC = det aktuella marknadsvärdet på den säkerhet som hänförs till nettningensmängden,

$$\text{CMC} = \sum_l \text{CMC}_l$$

där

CMC_l = det aktuella marknadsvärdet på säkerhet l,

i = ett index för att identifiera transaktionen,

l = ett index för att identifiera säkerhet,

j = ett index för att identifiera typen av säkringsmängd.

Dessa säkringsmängder motsvarar här riskfaktorer, där riskpositioner med motsatta tecken kan avräknas mot varandra för att ge en nettoriskposition som måttet för exponeringen sedan baseras på.

RPT_{ij} = riskposition till följd av transaktion i avseende säkringsmängd j.

RPC_{lj} = riskposition till följd av säkerhet l avseende säkringsmängd j.

CCRM_j = multiplikator för motpartsrisk (CCR) enligt tabell 5 avseende säkringsmängd j.

β = 1,4.

3. Vid beräkning enligt punkt 2 gäller följande:

a) Godtagbar säkerhet från en motpart ska ha positivt tecken och säkerhet som lämnats till en motpart ska ha negativt tecken.

b) Endast säkerhet som är godtagbar enligt artiklarna 197, 198 och 299.2 d får användas i schablonmetoden.

c) Ett institut får bortse från ränterisken från betalningsben med en återstående löptid på mindre än ett år.

d) Ett institut får behandla transaktioner som består av två betalningsben noterade i samma valuta såsom en enda samlingstransaktion. Behandlingen av betalningsbenen gäller samlingstransaktionen.

Artikel 277

Transaktioner med linjär riskprofil

1. Institutet ska tilldela transaktioner med linjär riskprofil riskpositioner i enlighet med följande bestämmelser:

a) Transaktioner med linjär riskprofil där de underliggande finansiella instrumenten är aktier (även aktieindex), guld, andra ädelmetaller eller andra råvaror ska tilldelas en riskposition för respektive aktie (eller aktieindex) eller råvara och en ränteriskposition för betalningsbenet.

b) Transaktioner med linjär riskprofil som har ett skuldinstrument som underliggande instrument ska tilldelas en ränteriskposition för skuldinstrumentet och en annan ränteriskposition för betalningsbenet.

c) Transaktioner med linjär riskprofil enligt vilka betalning ska ske mot betalning, inbegripet valutaterminer, ska tilldelas en ränteriskposition för vardera betalningsbenet.

Om ett betalningsben eller det underliggande skuldinstrumentet är uttryckt i utländsk valuta och avser en transaktion som tas upp i leden a, b eller c, ska betalningsbenet eller det underliggande instrumentet även tilldelas en riskposition i denna valuta.

2. Vid tillämpning av punkt 1 ska en riskpositions storlek till följd av en transaktion med linjär riskprofil vara det effektiva teoretiska värdet (marknadspris multiplicerat med kvantitet) av det underliggande finansiella instrumentet eller råvarorna, omräknat till institutets nationella valuta genom multiplicering med relevant valutakurs, utom för skuldinstrument.

3. För skuldinstrument och betalningsben ska riskpositionens storlek vara lika med det effektiva teoretiska värdet av de utestående bruttobetalningarna (inbegripet det teoretiska beloppet), omräknat till hemmedlemsstatens valuta och multiplicerat med skuldinstrumentets respektive betalningsbens modifierade duration, enligt vad som är tillämpligt.

4. En riskpositions storlek till följd av en kreditswapp ska vara lika med skuldinstrumentets teoretiska värde multiplicerat med den återstående löptiden för kreditswappen.

Artikel 278

Transaktioner med icke-linjär riskprofil

1. Instituterna ska fastställa riskpositionernas storlek för transaktioner med icke-linjär riskprofil i enlighet med följande stycken.

2. En riskpositions storlek till följd av ett OTC-derivat med icke-linjär riskprofil, inbegripet optioner och optioner att ingå swappavtal ("swaptions"), där det underliggande instrumentet inte är ett skuldinstrument eller ett betalningsben, ska vara lika med deltaekvivalenten av det effektiva teoretiska värdet av transaktionens underliggande finansiella instrument i enlighet med artikel 280.1.

3. En riskpositions storlek till följd av ett OTC-derivat med icke-linjär riskprofil, inbegripet optioner och optioner att ingå swappavtal ("swaptions"), där det underliggande instrumentet är ett skuldinstrument eller ett betalningsben, ska vara lika med deltaekvivalenten av det effektiva teoretiska värdet av det finansiella instrumentet eller betalningsbenet multiplicerat med den modifierade durationen för skuldinstrumentet respektive betalningsbenet, enligt vad som är tillämpligt.

Artikel 279

Behandling av säkerheter

Vid fastställandet av riskpositioner ska instituten behandla säkerheter enligt följande:

- Säkerheter som erhållits från en motpart ska behandlas som en fordran på denne enligt ett derivatkontrakt (lång position) som förfaller samma dag som fastställandet.
- Säkerheter som institutet har ställt till motparten ska behandlas som en skuld till denne (kort position) som förfaller samma dag som fastställandet.

Artikel 280

Beräkning av riskpositioner

1. Ett institut ska beräkna en riskpositions storlek och tecken enligt följande:

- För alla andra instrument än skuldinstrument

i) som det effektiva teoretiska värdet om det gäller en transaktion med linjär riskprofil,

ii) som deltaekvivalent teoretiskt värde $p_{ref} \cdot \frac{\partial V}{\partial p}$, om det gäller en transaktion med icke-linjär riskprofil,

där

P_{ref} = priset på det underliggande instrumentet, uttryckt i referensvalutan,

V = det finansiella instrumentets värde (för en option: optionspriset), och

p = priset på det underliggande instrumentet uttryckt i samma valuta som V .

b) För skuldinstrument och betalningsben för alla transaktioner:

i) som det effektiva teoretiska värdet multiplicerat med den modifierade durationen om det gäller en transaktion med linjär riskprofil,

ii) som deltaekvivalent teoretiskt värde multiplicerat med den modifierade durationen $\frac{\partial V}{\partial r}$, om det gäller en transaktion med icke-linjär riskprofil,

där

V = det finansiella instrumentets värde (för en option: optionspriset), och

r = räntenivån.

Om V är uttryckt i en annan valuta än referensvalutan, ska derivatet omräknas till referensvalutan genom multiplikation med den relevanta växelkursen.

2. Instituterna ska gruppera riskpositionerna i säkringsmängder. Det absoluta beloppet för summan av de uppkomna riskpositionerna ska beräknas för varje säkringsmängd. Nettoriskpositionen ska vara resultatet av denna beräkning och ska med avseende på artikel 276.2 beräknas enligt följande:

$$\left| \sum_i RPT_{ij} - \sum_l RPC_{lj} \right|$$

Artikel 281

Ränteriskpositioner

1. Vid beräkningen av ränteriskpositionen ska instituten tillämpa följande bestämmelser:

2. När det gäller ränteriskpositioner till följd av
- penningdepositioner som erhållits som säkerhet från motparten,
 - betalningsben, och
 - underliggande skuldinstrument,

för vilka i varje enskilt fall ett kapitalkrav på högst 1,60 % ska tillämpas i enlighet med tabell 1 i artikel 336, varvid instituten ska hänföra dessa positioner till en av de sex säkringsmängderna per valuta som anges i tabell 4.

Tabell 4

	Statliga referensräntor	Icke-statliga referensräntor
Löptid	< 1 år	> 1 ≤ 5 år
	> 5 år	< 1 år
	> 1 ≤ 5 år	> 5 år

3. För ränteriskpositioner till följd av underliggande skuldinstrument eller betalningsben med en räntesats som är kopplad till en referensränta som uttrycker en allmän marknadsräntnivå, ska den återstående löptiden vara lika med den tid som återstår fram till nästa justering av räntesatsen. I alla övriga fall ska den vara lika med den återstående löptiden för det underliggande skuldinstrumentet eller, i fråga om ett betalningsben, den återstående tiden för transaktionen.

Artikel 282

Säkringsmängder

1. Instituterna ska fastställa säkringsmängder i enlighet med punkterna 2–5.

2. Det ska finnas en säkringsmängd för varje utgivare av något av referensskuldinstrument som är underliggande instrument för en kreditwapp.

Kreditwappar som förfaller på det n:te fallissemanget i en korg ska behandlas på följande sätt:

- Storleken på en riskposition i ett referensskuldinstrument i en korg som är underliggande instrument för en kreditwapp som förfaller på det n:te fallissemanget ska vara referensskuldinstrumentets effektiva teoretiska värde, multiplicerat med den modifierade durationen för det derivat som förfaller på det n:te fallissemanget med avseende på en förändring av referensskuldinstrumentets kreditspread.

b) Det ska finnas en säkringsmängd för varje referensskuldinstrument i en korg som är underliggande instrument för en viss kreditwapp som förfaller på det n:te fallissemanget. Riskpositioner från olika kreditwappar som förfaller på det n:te fallissemanget får inte tas med i samma säkringsmängd.

c) Den multiplikator för motpartsrisk som är tillämplig på varje säkringsmängd som skapas för ett av referensskuldinstrumenten till ett derivat som förfaller på det n:te fallissemanget ska vara följande:

- 0,3 % för referensskuldinstrument som har en kreditvärdering från ett erkänt kreditvärderingsinstitut motsvarande kreditkvalitetssteg 1–3.

- 0,6 % för övriga skuldinstrument.

3. För ränteriskpositioner till följd av

a) penningdepositioner som ställts som säkerhet till en motpart när motparten inte har några utestående skuldförbindelser med låg specifik risk, och

b) underliggande skuldinstrument, för vilka enligt tabell 1 i artikel 336 ett kapitalkrav på över 1,60 % ska tillämpas,

ska det finnas en säkringsmängd för varje utgivare.

När ett betalningsben efterliknar ett sådant skuldinstrument, ska det också finnas en säkringsmängd för varje utgivare av referensskuldinstrumentet.

Ett institut får till samma säkringsmängd hänföra riskpositioner som uppkommer till följd av skuldinstrument från en viss utgivare eller referensskuldinstrument från samma utgivare som efterliknas av betalningsben eller som är underliggande instrument för en kreditwapp.

4. Andra underliggande finansiella instrument än skuldinstrument ska endast hänföras till samma säkringsmängder, om de är identiska eller likartade instrument. I alla övriga fall ska de hänföras till separata säkringsmängder.

Vid tillämpningen av denna punkt ska instituten enligt följande principer fastställa om de underliggande instrumenten är likartade:

a) När det gäller aktier är det underliggande instrumentet likartat, om det har samma utgivare. Ett aktieindex ska betraktas som en separat utgivare.

b) När det gäller ädelmetaller är det underliggande instrumentet likartat, om det avser samma metall. Ett ädelmetallindex ska betraktas som en separat ädelmetall.

c) När det gäller elkraft är det underliggande instrumentet likartat, om leveransrätterna och leveransskyldigheterna hänförs till samma högbelastnings- eller lågbelastningsintervall under ett dygn.

d) När det gäller råvaror är det underliggande instrumentet likartat, om det avser samma råvara. Ett råvaruindex ska betraktas som en separat råvara.

5. Multiplikatorer för motpartsrisk (CCRM) för de olika kategorierna av säkringsmängder anges i följande tabell:

Tabell 5

	Kategorier av säkringsmängder	CCRM
1.	Räntor:	0,2 %
2.	Räntor för riskpositioner till följd av ett referensskuldinstrument som är underliggande instrument för en kreditwapp och för vilket ett kapitalkrav på högst 1,60 % ska tillämpas enligt tabell 1 i avdelning IV i kapitel 2.	0,3 %
3.	Räntor för riskpositioner till följd av ett skuldinstrument eller referensskuldinstrument, för vilket ett kapitalkrav på över 1,60 % ska tillämpas enligt tabell 1 i kapitel 2 b avdelning IV.	0,6 %
4.	Växelkurser	2,5 %
5.	El	4 %
6.	Guld	5 %
7.	Aktier	7 %
8.	Ädelmetaller (utom guld)	8,5 %
9.	Andra råvaror (utom ädelmetaller och el)	10 %
10.	Underliggande instrument till OTC-derivat som inte tillhör någon av ovanstående kategorier	10 %

De underliggande instrument för OTC-derivat som avses i tabell 5 punkt 10 ska hänföras till separata enskilda säkringsmängder för varje kategori av underliggande finansiellt instrument.

6. Det kan finnas transaktioner med icke-linjär riskprofil eller betalningsben och transaktioner med skuldinstrument som underliggande instrument, för vilka institutet inte kan fastställa deltagande respektive modifierad duration, enligt vad som är tillämpligt, med en instrumentmodell som de behöriga myndigheterna har godkänt för bestämningen av kapitalbaskrav för marknadsrisk. I sådana fall ska de behöriga myndigheterna antingen fastställa riskpositionernas storlek och tillämpliga CCRM, med försiktighet eller kräva att institutet använder metoden i avsnitt 3. Nettning får inte beaktas (dvs. exponeringsvärdet ska bestämmas som om det fanns en nettningens mängd med bara en enskild transaktion).

7. Ett institut ska ha interna processer för att kontrollera att en transaktion, innan den tas med i en säkringsmängd, omfattas av ett nettningensavtal med rättslig verkan som uppfyller de tillämpliga kraven enligt avsnitt 7.

8. Ett institut som använder säkerheter för att reducera sina motpartsrisiker ska ha interna processer för att kontrollera att säkerheterna, innan deras effekter beaktas i beräkningarna, uppfyller tillämpliga normer för rättslig förutsebarhet enligt kapitel 4.

Avsnitt 6

Metoden med interna modeller

Artikel 283

Tillstånd att använda metoden med interna modeller

1. Om de behöriga myndigheterna finner att ett institut uppfyller kravet i punkt 2, ska de ge institutet tillstånd att använda metoden med interna modeller vid beräkningen av exponeringsvärdet för

a) transaktionerna i artikel 273.2 a,

b) transaktionerna i artikel 273.2 b, c och d, och

c) transaktionerna i artikel 273.2 a–d.

Om ett institut fått tillstånd att använda denna modell vid beräkning av exponeringsvärdet för någon av de transaktioner som anges i leden a–c i första stycket, får det även använda den på transaktionerna i artikel 273.2 e.

Utän hinder av artikel 273.1 tredje stycket får ett institut välja att inte tillämpa denna metod på exponeringar som inte är av väsentlig betydelse med avseende på storlek eller risk. I så fall ska institutet på dessa exponeringar tillämpa någon av de metoder som anges i avsnitten 3–5, om de relevanta kraven för varje modell är uppfyllda.

2. För att de behöriga myndigheterna ska ge ett institut tillstånd att använda metoden med interna modeller vid de beräkningar som avses i punkt 1 ska institutet ha styrkt att det uppfyller kraven i detta avsnitt och de behöriga myndigheterna ska ha kontrollerat att institutets system för hantering av motpartsrisiken är sund och används korrekt.

3. De behöriga myndigheterna får ge institutet tillstånd att under en begränsad period genomföra metoden med interna modeller stegvis för olika transaktionstyper. Under denna period av stegvis genomförande får instituten använda de metoder som anges i avsnitt 3 eller 5 för de transaktionstyper som de inte behandlar enligt metoden med interna modeller.

4. Ett institut ska använda de metoder som anges i avsnitt 3 eller 5 på alla OTC-derivattransaktioner och transaktioner med lång avvecklingscykel för vilka institutet inte fått tillstånd enligt punkt 1 att använda metoden med interna modeller.

Inom en koncern får en kombination av dessa metoder användas på permanent basis. Inom ett institut får en kombination av dessa metoder endast användas, om en av metoderna används för de fall som anges i artikel 282.6.

5. Ett institut som fått tillstånd i enlighet med punkt 1 att använda metoden med interna modeller får inte återgå till att använda metoderna i avsnitt 3 eller 5, såvida det inte fått tillstånd till detta av den behöriga myndigheten. De behöriga myndigheterna ska ge sitt tillstånd om institutet kan styrka att det finns goda skäl till detta.

6. Om ett institut inte längre uppfyller kraven i detta avsnitt, ska det anmäla detta till den behöriga myndigheten och antingen

- redovisa en plan för den behöriga myndigheten för hur det i god tid åter ska kunna uppfylla kraven, eller
- styrka för den behöriga myndigheten att effekterna av den bristande efterlevnaden är oväsentliga.

Artikel 284

Exponeringsvärde

1. Om ett institut fått tillstånd i enlighet med artikel 283.1 att använda metoden med interna modeller vid beräkningen av exponeringsvärde för vissa av eller alla de transaktioner som anges i den punkten, ska dessa transaktioners exponeringsvärde mätas på nettningsmängdsnivå.

I detta syfte ska institutet använda en modell genom vilken

- prognosfördelningen anges för de förändringar av nettningsmängdens marknadsvärde som kan tillskrivas förändringar av relevanta marknadsvariabler, som räntor och växelkurser,
- nettningsmängdens exponeringsvärde vid varje framtida tidpunkt beräknas utifrån marknadsvariablernas förändringar.

2. För att modellen ska fånga upp effekterna av marginalavtal ska modellen för säkerhetens värde uppfylla de kvantitativa och kvalitativa kraven samt datakraven för metoden med interna modeller i enlighet med detta avsnitt och institutet får endast ta med godtagbara finansiella säkerheter enligt artiklarna 197, 198 och 299.2 c och d i sina prognosfördelningar för förändringar av nettningsmängdens marknadsvärde.

3. Kapitalbaskravet för motpartsrisken avseende de motparts-exponeringar för vilka institutet tillämpar metoden med interna modeller ska vara det högsta av följande:

- Kapitalbaskravet för de exponeringar som beräknas utifrån effektiv EPE med aktuella marknadsdata.
- Kapitalbaskravet för dessa exponeringar, beräknat utifrån effektiv EPE med en enda enhetlig kalibrering av stresstesterna för alla motpartsexponeringar som metoden med interna modeller tillämpas på.

4. Med undantag för motparter för vilka man konstaterat en specifik korrelationsrisk enligt artikel 291.4 och 291.5 ska instituten beräkna exponeringsvärdet som produkten av alfa (α) multiplicerat med effektiv EPE enligt följande:

$$\text{Exponeringsvärde} = \alpha \cdot \text{effektiv EPE}$$

där

$\alpha = 1,4$, såvida inte de behöriga myndigheterna kräver ett högre värde på α eller tillåter instituten att använda egna estimat i enlighet med punkt 9.

Effektiv EPE ska beräknas genom att förväntad exponering (EE) estimeras som den genomsnittliga exponeringen vid en framtida tidpunkt t , där beräkningen av genomsnittet ska grunda sig på relevanta marknadsriskfaktorerens möjliga framtida värden.

I modellen ska EE estimeras vid en följd av framtida tidpunkter: t_1, t_2, t_3 osv.

5. Effektiv EE ska beräknas rekursivt som

$$\text{effektiv EE}_{t_k} = \max \{ \text{effektiv EE}_{t_{k-1}}, \text{EE}_{t_k} \}$$

där

den aktuella tidpunkten betecknas med t_0 , och

effektiv EE_{t_0} är lika med den aktuella exponeringen.

6. Effektiv EPE är lika med genomsnittlig effektiv EE under den framtida exponeringens första år. Om alla avtal inom nettningsmängden löper ut inom mindre än ett år, ska EPE vara lika med medelvärdet av EE fram till dess att alla avtal inom nettningsmängden har löpt ut. Effektiv EPE ska beräknas som det vägda medelvärdet av effektiv EE:

$$\text{effektiv EPE} = \sum_{k=1}^{\min \{1 \text{ år, löptid}\}} \text{effektiv EE}_{t_k} \cdot \Delta t_k$$

där vikterna $\Delta t_k = t_k - t_{k-1}$ tillämpas, om den framtida exponeringen beräknas vid tidpunkter som är ojämnt fördelade över tiden.

7. Instituterna ska beräkna måtten för EE eller toppexponering utifrån en fördelning av exponeringarna som tar hänsyn till möjligheten att denna kan vara annat än normalfördelad.

8. Ett institut får för varje motpart använda ett mått på den fördelning som beräknas enligt modellen vilket är försiktigare än produkten av α och effektiv EPE beräknat enligt ekvationen i punkt 4.

9. Utan hinder av punkt 4 får de behöriga myndigheterna tillåta att instituten använder egna estimat av α , där

a) α ska vara lika med kvoten av det interna kapitalet vid en fullständig simulering av motpartsexponeringen för samtliga motparter (täljare) och det interna kapitalet baserat på EPE (nämnare), och

b) EPE i nämnaren ska uppfattas som ett fast utestående belopp.

Vid estimering i enlighet med denna punkt får α inte understiga 1,2.

10. Vid estimering av α enligt punkt 9 ska ett institut säkerställa att täljare och nämnare beräknas på ett sätt som överensstämmer med modellmetodiken, parameterspecifikationerna och portföljsammansättningen. Den metod som används för att estimera α ska bygga på institutets egen behandling av internt kapital, vara väl dokumenterad och bli föremål för oberoende validering. Institutet ska dessutom se över sina estimat av α minst varje kvartal och oftare om portföljens sammansättning varierar över tiden. Institutet ska också bedöma modellrisken.

11. Ett institut ska visa de behöriga myndigheterna att dess egna estimat av α leder till att täljarvärdet för de olika motparterna beaktar väsentliga källor till beroende mellan fördelningar av marknadsvärden på transaktioner eller transaktionsportföljer för de olika motparterna. I de egna estimaten av α ska instituten ta hänsyn till graden av storleksmässig diversifiering inom portföljerna.

12. Vid övervakningen av hur estimat enligt punkt 9 har använts, ska de behöriga myndigheterna ta hänsyn till den betydande variation i estimaten av α som följer av risken för felangivelser i de modeller som används för täljaren, särskilt där det förekommer konvexitet.

13. Där så är befogat ska volatiliteten och korrelationen för de marknadsriskfaktorer som används i modellerna för marknads- och kreditrisken villkoras med avseende på kreditriskfaktorn för att återspegla eventuella ökning av volatiliteten eller korrelationen under en ekonomisk nedgång.

Artikel 285

Exponeringsvärde för nettningsmängder som omfattas av ett marginalavtal

1. Om nettningsmängden omfattas av ett marginalavtal och marknadsvärderas dagligen, får ett institut använda ett av de följande EPE-måtten:

a) Effektiv EPE utan beaktande av eventuella säkerheter som innehas eller ställs genom marginalavtal samt eventuella säkerheter som har ställts till motparten oavsett daglig värdering och marginalavtal eller aktuell exponering.

b) Ett tillägg för att ta hänsyn till exponeringens potentiella ökning under den avtalade marginalriskperioden samt det värde som är störst av

i) den aktuella exponeringen, inklusive alla säkerheter som vid denna tidpunkt innehas eller har ställts, utom begärda säkerheter och säkerheter som är föremål för tvist,

ii) den största nettoexponeringen, inberäknat säkerheter enligt marginalavtalet, som inte skulle utlösa en begäran av säkerhet. Detta belopp ska avspegla alla tillämpliga tröskelvärden, minsta transfereringsbelopp, oberoende belopp och initialsäkerheter enligt marginalavtalet.

c) Om modellen beaktar effekterna av marginalavtal i estimeringen av EE, får institutet använda modellens EE-mått direkt i ekvationen i artikel 284.5, förutsatt att de behöriga myndigheterna ger sitt tillstånd till detta. De behöriga myndigheterna ska endast bevilja detta tillstånd, om de är förvissade om att effekterna av marginalavtal i estimeringen av EE beaktas korrekt i modellen.

Med avseende på led b ska instituten beräkna tillägget som den förväntade positiva ökningen av transaktionernas marknadsvärde under marginalriskperioden. Förändringar av säkerhetens värde ska avspeglas genom de schabloniserade volatilitetsjusteringarna i enlighet med kapitel 4 avsnitt 3 eller genom de egna estimaten av volatilitetsjusteringar enligt den fullständiga metoden för finansiella säkerheter, men inga betalningar för säkerheten får förekomma under marginalriskperioden. Marginalriskperioden styrs av de minimiperioder som anges i punkterna 2–5.

2. För transaktioner med daglig omprövning av marginalsäkerhet och daglig marknadsvärdering ska marginalriskperioden i modellen för beräkning av exponeringsvärde med marginalavtal vara minst

a) fem bankdagar för nettningsmängder som endast består av repor, värdepappers- eller råvarulån samt marginallåntransaktioner, och

- b) tio bankdagar för alla övriga nettningsmängder.
3. För punkt 2 a och b gäller följande undantag:

- a) För alla nettningsmängder där antalet transaktioner överstiger 5 000 vid något tillfälle under ett kvartal ska marginalriskperioden för det påföljande kvartalet vara minst 20 bankdagar. Detta undantag ska inte gälla institutens handelsrelaterade exponeringar.
- b) För nettningsmängder som innehåller en eller flera transaktioner i samband med antingen en illikvid säkerhet eller ett OTC-derivat som är svårt att ersätta, ska marginalriskperioden vara minst 20 bankdagar.

Ett institut ska avgöra om säkerheten är illikvid eller om OTC-derivaten är svåra att ersätta vid påfrestningar på marknaderna, som utmärks av att det saknas varaktigt aktiva marknader där en motpart inom högst två dagar skulle erhålla ett flertal prisnoteringar som inte skulle förändra marknaden eller utgöra ett pris som avspeglar en underkurs på marknaden (för säkerheter) eller en överkurs (för OTC-derivat).

Ett institut ska överväga om de transaktioner eller värdepapper som det innehar som säkerhet är koncentrerade till en viss motpart och om institutet skulle kunna ersätta dessa transaktioner eller värdepapper, om denna motpart plötsligt skulle utträda från marknaden.

4. Om ett institut under de senaste två kvartalen har varit inblandat i fler än två tvister om marginalsäkerhetskrav avseende en viss nettningsmängd, vilka har varat längre än den tillämpliga marginalriskperioden enligt punkterna 2 och 3, ska institutet under de påföljande två kvartalen för denna nettningsmängd tillämpa en minst dubbelt så lång marginalriskperiod som den som anges i punkterna 2 och 3.

5. Om omprövning av marginalsäkerhet sker med N dagars mellanrum, ska marginalriskperioden vara minst lika lång som den period som anges i punkterna 2 och 3, F, plus N dagar minus en dag. Det innebär följande:

$$\text{Marginalriskperioden} = F + N - 1$$

6. Om den interna modellen beaktar marginalsäkerhetens effekt på förändringar av nettningsmängdens marknadsvärde, ska institutet modellera säkerheter, utom kontanta medel i samma valuta som själva exponeringen, tillsammans med exponeringen i sina beräkningar av exponeringsvärdet för OTC-derivat och transaktioner för värdepappersfinansiering.

7. Om ett institut inte kan modellera säkerheter tillsammans med exponeringen, får det i beräkningarna av exponeringsvärdet för OTC-derivat och transaktioner för värdepappersfinansiering inte ta hänsyn till effekten av säkerheter, förutom kontanta

medel i samma valuta som själva exponeringen, såvida det inte används antingen volatilitetsjusteringar som uppfyller villkoren för den fullständiga metoden för finansiella säkerheter med egna estimat av volatilitetsjusteringarna eller de schabloniserade volatilitetsjusteringarna i enlighet med kapitel 4.

8. Ett institut som använder metoden med interna modeller ska i sina modeller bortse från att exponeringsvärdets effekt minskar på grund av en klausul i ett avtal om säkerhet, enligt vilken säkerheten ska ställas om motpartens kreditkvalitet försämras.

Artikel 286

Hantering av motparts kreditrisk – styrdokument, processer och system

1. Varje institut ska fastställa och upprätthålla ramar för hantering av motpartsrisk. Dessa ramar ska omfatta

- a) styrdokument, processer och system för att säkerställa identifiering, mätning, hantering, godkännande och intern rapportering av motpartsrisken, och
- b) processer för att säkerställa att dessa styrdokument, processer och system efterlevs.

Dessa styrdokument, processer och system ska vara principiellt sunda, tillämpas med integritet och dokumenteras. Dokumentationen ska innehålla en förklaring av de empiriska metoder som används för att mäta motpartsrisken.

2. De ramar för hantering av motpartsrisk som krävs enligt punkt 1 ska beakta marknadsrisk, likviditetsrisk och rättsliga och operativa risker som är knutna till motpartsrisken. I synnerhet ska ramarna säkerställa att institutet följer följande principer:

- a) Det får inte inleda affärsverksamhet med en motpart utan att bedöma dennes kreditvärdighet.
- b) Det ska vederbörligen beakta kreditrisker vid och före avveckling.
- c) Dessa risker ska hanteras så övergripande som möjligt på motpartsnivå, med aggregering av motpartsexponeringar och andra kreditexponeringar, och på företagsomfattande nivå.

3. Ett institut som använder metoden med egna modeller ska på ett för den behöriga myndigheten tillfredsställande sätt visa att det inom ramen för hantering av motpartsrisk beaktar likviditetsrisker för samtliga följande krav:

- a) Eventuella inkommande marginalsäkerhetskrav vid marknadsstörningar och förändringar av variationsmarginal eller andra slags marginalsäkerheter, som initialsäkerhet eller oberoende säkerhet.

- b) Eventuella inkommande krav på återlämnande av överskjutande säkerhet som ställts av motparter.
- c) Krav som följer av en eventuell nedgradering av den externa värderingen av institutets egna kreditkvalitet.

Ett institut ska säkerställa att återanvändningen av säkerheter är utformad på ett sätt och med ett perspektiv som är förenligt med institutets likviditetsbehov och inte äventyrar dess förmåga att ställa eller återlämna säkerheter i tid.

4. Ett instituts ledningsorgan och verkställande ledning ska medverka aktivt i och se till att tillräckliga resurser avsätts till hanteringen av motpartsrisiker. Ledningen ska vara medveten om den använda modellens begränsningar och underliggande antaganden och genom en formell process ta reda på vilken inverkan dessa begränsningar och antaganden kan ha på resultatens tillförlitlighet. Ledningen ska också vara medveten om osäkerheten på marknaden, om operativa frågor och om hur modellen tar hänsyn till sådana faktorer.

5. De dagliga rapporterna om institutets exponeringar för motpartsrisiker i enlighet med artikel 287.2 b ska bedömas på tillräckligt hög ledningsnivå med befogenheter att kunna genomdriva såväl minskningar av positioner som har tagits av enskilda kredithandläggare eller handlare som minskningar av institutets samlade exponering för motpartsrisiker.

6. De ramar för hantering av motpartsrisiker som institutet upprättat enligt punkt 1 ska tillämpas i förening med interna kredit- och handelslimiter. Dessa limiter ska vara konsekvent relaterade till institutets riskmättningsmodell på ett sätt som kredithandläggare, handlare och verkställande ledning har god kännedom om. Ett institut ska ha en formell process för rapportering till lämplig ledningsnivå av eventuella fall där riskgränserna överskridits.

7. Mätning av hur krediter utnyttjas på daglig basis och intradagsbasis ska ingå i ett instituts mätningar av motpartsrisk. Institutet ska mäta den aktuella exponeringen både brutto och netto efter avdrag för erhållna säkerheter. Det ska på portfölj- och motpartsnivå beräkna och övervaka maximal exponering eller potentiell framtida exponering inom det konfidensintervall som institutet har valt. Institutet ska beakta stora eller koncentrerade positioner med avseende på grupper av motparter med inbördes anknytning, branscher och marknader.

8. Ett institut ska inrätta och upprätthålla rutiner och ett strikt program för stresstest. Den verkställande ledningen ska regelbundet och minst kvartalsvis se över resultaten av stresstesterna och hänsyn ska tas till dessa resultat i de styrdokument och de gränsvärden för motpartsrisk som fastställts av ledningsorganet eller den verkställande ledningen. Om stresstesterna visar på särskild sårbarhet för en viss kombination av omständigheter, ska institutet snabbt vidta åtgärder för att dessa risker ska hanteras.

Artikel 287

Organisationsstruktur för hanteringen av motpartsrisiker

1. Ett institut som använder metoden med interna modeller ska inrätta och upprätthålla
 - a) en riskkontrollenhet som uppfyller villkoren i punkt 2, och
 - b) en enhet för förvaltning av säkerheter som uppfyller villkoren i punkt 3.
2. Riskkontrollenheten ska ansvara för utformning och genomförande av hanteringen av motpartsrisiker, inbegripet inledande och fortlöpande validering av den egna modellen, och ska ha följande uppgifter och uppfylla följande krav:
 - a) Den ska ansvara för utformning och genomförande av institutets system för hantering av motpartsrisiker.
 - b) Den ska utarbeta dagliga rapporter och analysera resultaten från institutets riskmättningsmodell. Analysen ska bland annat omfatta en utvärdering av förhållandet mellan måtten för motpartsriskens exponeringsvärden och handelslimiterna.
 - c) Den ska kontrollera indatas integritet samt utarbeta och analysera rapporter om resultaten från institutets riskmättningsmodell, som bland annat ska omfatta en utvärdering av förhållandet mellan måtten för riskexponeringen och kredit- och handelslimiterna.
 - d) Den ska vara oberoende i förhållande till de affärsdrivande kredit- och handelsenheterna och fri från otillbörlig påverkan.
 - e) Den ska ha tillräckliga personalresurser.
 - f) Den ska rapportera direkt till institutets verkställande ledning.
 - g) Dess arbete ska vara nära integrerat med institutets dagliga kreditriskhantering.
 - h) Dess resultat ska utnyttjas som en integrerad del av planering, övervakning och kontroll av institutets kreditriskprofil och samlade riskprofil.

3. Enheten för förvaltning av säkerheter ska ha följande uppgifter och funktioner:

- a) Beräkna och begära marginalsäkerhet, hantera tvister om marginalsäkerhetskrav och rapportera nivåer på oberoende belopp, initialsäkerheter och variationsmarginaler korrekt och dagligen.
- b) Kontrollera att de data som används för att begära marginalsäkerhet är tillförlitliga samt se till att de är konsekventa och regelbundet görs förenliga med alla relevanta datakällor inom institutet.
- c) Bevaka omfattningen av återanvändning av säkerheter och eventuella ändringar av institutets rättigheter till eller i samband med de säkerheter som det ställer.
- d) Rapportera till lämplig ledningsnivå om vilka slags tillgångar som återanvänds som säkerhet och vilka villkor som gäller för återanvändningen, bland annat instrument, kreditkvalitet och löptid.
- e) Bevaka i vilken mån de tillgångar som institutet godtar som säkerhet är koncentrerade till vissa typer av tillgångar.
- f) Regelbundet och minst kvartalsvis till den verkställande ledningen lämna information om förvaltningen av säkerheter, bland annat information om vilka slags säkerheter som erhållits och ställts, storlek och åldrande samt orsak till tvister om marginalsäkerhetskrav. Den interna rapporteringen ska även avspegla tendenser när det gäller dessa siffror.

4. Den verkställande ledningen ska avsätta tillräckliga resurser till den enhet för förvaltning av säkerheter som krävs enligt punkt 1 b för att säkerställa att dess system fungerar tillräckligt väl, mätt i punktlighet och korrekthet med avseende på marginalsäkerhetskrav från institutets sida respektive institutets punktlighet när det gäller svar på marginalsäkerhetskrav från motparternas sida. Den verkställande ledningen ska se till att enheten har tillräckliga personalresurser för att i tid behandla krav och tvister även under allvariga marknadskriser och göra det möjligt för institutet att begränsa antalet stora tvister till följd av handelsvolymerna.

Artikel 288

Översyn av systemet för hantering av motpartsrisiker

Varje institut ska regelbundet genomföra en oberoende översyn av sitt system för hantering av motpartsrisiker inom ramen för sin egen internrevision. Denna översyn ska inbegripa verksamheten vid både den kontrollenhet och den enhet för förvaltning av säkerheter som föreskrivs enligt artikel 287 och ska särskilt omfatta minst följande:

- a) Kontroll av att dokumentationen av system och processer för hantering av motpartsrisiker är tillfredsställande enligt artikel 286.

- b) Organisation av den kontrollenhet för motpartsrisiker som krävs enligt artikel 287.1 a.

- c) Organisation av den enhet för förvaltning av säkerheter som krävs enligt artikel 287.1 b.

- d) Integrering av åtgärderna för att mäta motpartsrisiker i den dagliga riskhanteringen.

- e) Processen för att godkänna prissättningsmodeller för risk och värderingssystem som används av personalen inom affärs- och administrationsavdelningar.

- f) Validering av alla betydelsefulla ändringar av processen för mätning av motpartsrisiker.

- g) Omfattningen av de motpartsrisiker som beaktas av riskmätningssystemet.

- h) Tillförlitligheten hos ledningens informationssystem.

- i) Hur riktiga och fullständiga data om motpartsrisiker är.

- j) Att juridiska termer i avtal om säkerheter och nettning korrekt avspeglas vid mätning av exponeringsvärde.

- k) Kontroll av konsekvens, aktualitet och tillförlitlighet hos datakällor som används för egna modeller, inbegripet dessa datakällors oberoende.

- l) Hur riktiga och lämpliga antagandena om volatilitet och korrelationer är.

- m) Beräkningarnas tillförlitlighet vid värdering och riskomvandling.

- n) Kontroll av modellens tillförlitlighet genom täta utfallstest i enlighet med artikel 293.1 b–e.

- o) Kontroll av att kontrollenheten för motpartsrisiker och enheten för förvaltning av säkerheter följer relevanta rättsliga bestämmelser.

Artikel 289

Användningstest

1. Institutet ska se till att den exponeringsfördelning som genereras av den interna modell som används för att beräkna effektiv EPE är väl integrerad i institutets dagliga hantering av motpartsrisiker samt att modellens resultat beaktas vid kreditgodkännande, hantering av motpartsrisiker, intern kapitalallokering och företagsstyrning.

2. Institutet ska visa de behöriga myndigheterna att det har använt en modell som i stort uppfyller de krav som anges i detta avsnitt för att beräkna de exponeringsfördelningar som ligger till grund för beräkningen av EPE under minst ett år innan institutet fick tillstånd av de behöriga myndigheterna i enlighet med artikel 283 att använda metoden med interna modeller.

3. Den modell som används för att generera fördelningen av exponeringarna ska ingå i de ramar för hantering av motpartsrisiker som krävs enligt artikel 286. Ramarna ska även omfatta mätning av hur beviljade krediter har utnyttjats, aggregering av motpartsexponeringar med andra kreditexponeringar och allokering av internt kapital.

4. Utöver EPE ska ett institut mäta och hantera aktuella exponeringar. Om lämpligt ska institutet mäta den aktuella exponeringen både brutto och netto efter avdrag för erhållna säkerheter. Ett institut uppfyller användningskravet om det använder andra mått för motpartsrisk, exempelvis toppexponering, som bygger på den exponeringsfördelning som genererats genom samma modell som för beräkningen av EPE.

5. Ett institut ska ha systemkapacitet att skatta EE dagligen, såvida det inte kan förvissa de behöriga myndigheterna om att dess exponeringar för motpartsrisiker är sådana att det är tillräckligt med mindre frekventa beräkningar. Institutet ska också beräkna EE vid framtida tidpunkter enligt en tidsprofil för prognoshorisonter som i tillräcklig utsträckning återspeglar tidsstrukturen för framtida betalningsflöden och avtalens löptid samt på ett sätt som motsvarar exponeringarnas grad av väsentlighet och sammansättning.

6. Exponeringen ska mätas, övervakas och kontrolleras under hela löptiden för alla avtal inom en nettningsmängd och inte bara i ettårsperspektivet. Institutet ska ha metoder för att identifiera och kontrollera motpartsrisiker i fall då exponeringen ökar bortom ettårsgränsen. Den prognostiserade exponeringsökningen ska även vara ett av ingångsvärdena i institutets interna modell för internt kapital.

Artikel 290

Stresstest

1. Ett institut ska ha ett omfattande stresstestprogram för motpartsrisiker, även för bedömning av kapitalbaskraven i samband med motpartsrisiker, och detta program ska uppfylla kraven i punkterna 2–10.

2. Det ska upptäcka eventuella händelser eller framtida förändringar av de ekonomiska förhållandena, vilka skulle kunna få ogynnsamma effekter på institutets kreditexponeringar samt bedöma institutets förmåga att stå emot sådana förändringar.

3. Programmets stressmått ska jämföras med riskgränser och institutet ska betrakta dem som en del av den process som beskrivs i artikel 81 i direktiv 2013/36/EU.

4. Programmet ska göra en omfattande kartläggning av handeln och på motpartsnivå aggregera exponeringar för alla former av motpartsrisk i tillräckligt god tid för att regelbundna stresstester ska kunna genomföras.

5. Minst en gång i månaden ska det genomföras stresstest av exponeringar med avseende på viktiga marknadsriskfaktorer, såsom räntesatser, valutakurser, aktienoteringar, kreditspreadar och råvarupriser för alla institutets motparter, i syfte att identifiera och göra det möjligt för institutet att vid behov minska en alltför hög koncentration av risker i vissa riktningar. Stresstesten av exponeringar – inbegripet risker kopplade till en respektive flera faktorer samt väsentliga oriktade risker – och stresstest av exponering tillsammans med kreditvärdighet ska genomföras avseende motpartsrisiken på följande nivåer: för varje enskild motpart, för varje motpartsgrupp och sammantaget för alla institutets motparter.

6. Minst kvartalsvis ska stresstestscenarion omfattande flera faktorer tillämpas och väsentliga oriktade risker utvärderas, däribland räntekurvsrisk och basrisk. Stresstester med flera faktorer ska minst omfatta följande scenarion, där

- a) allvarliga ekonomiska händelser eller marknadshändelser har inträffat,
- b) likviditeten har minskat väsentligt på marknaden som helhet, och
- c) ett stort finansinstitut avvecklar positioner.

7. Stresstestets syfte ska vara anpassat efter hur allvarliga störningar som de underliggande riskfaktorerna kan framkalla. Vid stresstest av solvens ska de underliggande riskfaktorerna ge tillräckligt allvarliga störningar för att orsaka historiskt extrema omständigheter på marknaderna och extrema men rimliga påfrestningar på marknaderna. Stresstesten ska utvärdera hur sådana störningar inverkar på kapitalbas, kapitalbaskrav och resultat. Vid daglig övervakning av portföljer, säkring och hantering av koncentrationer ska testprogrammet även beakta mindre allvarliga och mer sannolika scenarier.

8. Programmet ska om lämpligt innefatta omvända stresstester för att identifiera extrema men rimliga scenarier som skulle kunna ge påtagligt ogynnsamma resultat. Omvända stresstester ska beakta effekterna av en portföljs väsentliga icke-linjära egenskaper.

9. Resultaten av programmets stresstest ska regelbundet och minst kvartalsvis rapporteras till den verkställande ledningen. Rapporterna och analysen av resultaten ska omfatta de största effekterna på respektive motpartsnivå i portföljen, väsentliga koncentrationer inom olika segment i portföljen (inom samma bransch eller region) samt relevanta portfölj- och motpartsspecifika tendenser.

10. Den verkställande ledningen ska ha en ledande roll i arbetet på att integrera stresstesten i institutets ramar för riskhantering och dess riskkultur samt se till att resultaten är meningsfulla och används vid hanteringen av motpartsrisiker. Stresstestresultaten för väsentliga exponeringar ska utvärderas utifrån riktlinjer som anger institutets riskbenägenhet och ska förmedlas till den verkställande ledningen för diskussion och åtgärder, när orimliga eller koncentrerade risker upptäcks.

Artikel 291

Korrelationsrisk

1. Vid tillämpningen av denna artikel ska följande gälla:

- a) Allmän korrelationsrisk avser en risk som uppstår när det finns en positiv korrelation mellan sannolikheten för att motparter fallerar och allmänna marknadsriskfaktorer.
- b) Specifik korrelationsrisk avser en risk som uppstår när det på grund av transaktionernas art finns en positiv korrelation mellan den framtida exponeringen mot en viss motpart och sannolikheten för att denna motpart fallerar (PD). Ett institut ska anses vara exponerat för specifik korrelationsrisk om den framtida exponeringen mot en viss motpart förväntas vara hög när sannolikheten för att motparten fallerar också är hög.

2. Ett institut ska vederbörligen beakta exponeringar som ger upphov till en väsentlig grad av specifik och allmän korrelationsrisk.

3. För att upptäcka eventuell allmän korrelationsrisk ska ett institut utforma stresstester och scenarioanalyser för att stresstesta riskfaktorer som inverkar negativt på motpartens kreditvärdighet. Sådana tester ska omfatta risken för allvarliga störningar vid ändrade förhållanden mellan riskfaktorerna. Ett institut ska övervaka den allmänna korrelationsrisken per produkt, region, bransch eller i förhållande till andra kategorier som är relevanta för verksamheten.

4. Ett institut ska ha metoder för att för varje rättslig enhet identifiera, övervaka och kontrollera fall av specifik korrelationsrisk, från och med inledandet av en transaktion och under hela dess fortsatta löptid.

5. Instituterna ska beräkna kapitalbaskraven för motparts-kreditriskerna med avseende på transaktioner där man konstaterat specifik korrelationsrisk och där det finns ett rättsligt samband mellan motparten och utgivaren av OTC-derivatets underliggande tillgång eller den underliggande tillgång avseende de transaktioner som avses i artikel 273.2 b, c och d i enlighet med följande principer:

- a) De instrument där det föreligger specifik korrelationsrisk ska inte ingå i samma nettningsmängd som övriga transaktioner med motparten och varje sådant instrument ska behandlas som en enskild nettningsmängd.

- b) Inom varje sådan enskild nettningsmängd ska exponeringsvärdet för creditswappar som refererar till ett enda namn vara lika med hela den förväntade värdeminskningen för det underliggande instrumentets resterande verkliga värde vid antagandet att den underliggande utgivaren har trätt i likvidation.

- c) Ett institut som använder den metod som beskrivs i kapitel 3 ska ange LGD-värdet 100 % för sådana swappar.

- d) Ett institut som använder den metod som beskrivs i kapitel 2 ska tillämpa samma riskvikt som för en transaktion utan säkerhet.

- e) För alla övriga transaktioner som refererar till ett enda namn i en sådan enskild nettningsmängd ska beräkningen av exponeringsvärdet överensstämma med antagandet att de underliggande skuldförbindelser där det finns ett rättsligt samband mellan utgivaren och motparten plötsligt fallerar. För alla övriga transaktioner som refererar till en korg av namn eller ett index ska plötsligt fallissemang för de respektive underliggande skuldförbindelser där det finns ett rättsligt samband mellan utgivaren och motparten tillämpas, om de är väsentliga.

- f) I den mån institutet använder befintliga beräkningar av marknadsrisken för kapitalbaskraven för tillkommande fallissemangs- och migrationsriskerna i enlighet med avdelning IV kapitel 5 avsnitt 4 vilka redan innehåller ett antagande om LGD, ska LGD-värdet 100 % anges i den formel som används.

6. Instituterna ska förse den verkställande ledningen och lämplig kommitté i ledningsorganet med regelbundna rapporter om både specifik och allmän korrelationsrisk samt de åtgärder som vidtas för att hantera dessa risker.

Artikel 292

Modellprocessens integritet

1. Ett institut ska säkerställa modellprocessens integritet i enlighet med artikel 284 genom att anta åtminstone följande åtgärder:

- a) Den interna modellen ska beakta villkor och specifikationer för transaktionerna utan dröjsmål, fullständigt och med försiktighet.

- b) Villkoren ska åtminstone omfatta teoretiska kontraktsbelopp, löptid, referenstillgångar samt arrangemang för marginalsäkerheter och nettnings.

- c) Villkoren och specifikationerna ska registreras i en databas som är föremål för återkommande formell revision.

- d) Det ska finnas en process för att godta nettningsarrangemang enligt vilket det ska krävas en jurists bekräftelse av att nettning enligt dessa arrangemang kan hävdas rättsligt.
- e) Den bekräftelse som krävs enligt led d ska föras in i den databas som anges i led c av en oberoende enhet.
- f) Överföringen av data om transaktionsvillkor och specifikationer till EPE-modellen ska vara föremål för internrevision.
- g) Det ska finnas processer för formell avstämning mellan modellen och källdatasystemen, så att det fortlöpande kan kontrolleras att transaktionsvillkor och specifikationer beaktas vid EPE-beräkningen på ett korrekt eller åtminstone försiktigt sätt.

2. Aktuella exponeringar ska beräknas utifrån aktuella marknadsdata. Ett institut får kalibrera sin EPE-modell med hjälp av antingen historiska marknadsdata eller marknadsimplicita data för att fastställa parametrar för underliggande stokastiska processer, som förskjutning, volatilitet och korrelation. Om ett institut använder historiska data, ska dessa data avse minst tre år. Dessa data ska uppdateras minst kvartalsvis och oftare om det behövs för att återspegla förhållandena på marknaden.

För beräkning av effektiv EPE genom kalibrering av stresstester ska ett institut kalibrera effektiv EPE utifrån antingen treårsdata som innefattar en period med påfrestningar på motparternas kreditspreadar eller marknadsimplicita data från en sådan kritisk period.

Institutet ska uppfylla kraven i punkterna 3, 4 och 5 i detta syfte.

3. Ett institut ska minst kvartalsvis förvissa den behöriga myndigheten om att den kritiska period som används i beräkningen enligt denna punkt sammanfaller med en period då antalet kreditswappar eller andra kreditspreadar (såsom lån eller företagsobligationer) ökade för ett representativt urval av de av dess motparter som handlat med kreditspreadar. Om institutet inte har tillräckliga data om en motparts kreditspreadar, ska det åsätta denna motpart specifika data för kreditspreadar baserade på region, intern kreditvärdering och affärsslag.

4. EPE-modellen för alla motparter ska bygga på data, antingen historiska eller implicita, som innefattar data från den kritiska kreditperioden och ska använda sådana data på ett sätt som är förenligt med den metod som används för att kalibrera EPE-modellen mot aktuella data.

5. För att utvärdera hur kalibreringen av stresstest inverkar på effektiv EPE ska ett institut skapa flera referensportföljer, som är sårbara för de huvudsakliga riskfaktorer som institutet är exponerat för. Exponeringen mot dessa referensportföljer ska beräknas med a) en metod med stresstest som bygger på aktuella marknadsvärden och modellparametrar som kalibrerats mot kritiska marknadsförhållanden, och b) den exponering som genererats under den kritiska perioden, men genom den metod som beskrivs i detta avsnitt (marknadsvärdet i slutet av den kritiska perioden, volatilitet och korrelationer från den treåriga kritiska perioden).

De behöriga myndigheterna ska kräva att institutet justerar kalibreringen av stresstest, om referensportföljernas exponeringar avviker väsentligt från varandra.

6. Ett institut ska validera modellen enligt en process som klart beskrivs i institutets styrdokument och förfaranden. Valideringsprocessen ska

- a) innehålla information om vilket slag av test som krävs för att säkerställa modellens integritet och för att identifiera under vilka förhållanden de antaganden som modellen bygger på är olämpliga och därför kan leda till en underskattning av EPE, och

- b) omfatta en översyn av modellens fullständighet.

7. Ett institut ska övervaka relevanta risker och ha inrättat processer för att justera sina skattningar av effektiv EPE, när dessa risker får väsentlig betydelse. För att efterleva denna punkt ska institutet göra följande:

- a) Identifiera och hantera sina exponeringar för specifika korrelationsrisker i enlighet med artikel 291.1 b och exponeringar för allmänna korrelationsrisker i enlighet med artikel 291.1 a.
- b) När det gäller exponeringar vilkas riskprofil ökar efter ett år, ska institutet regelbundet jämföra skattningen av ett relevant exponeringsmått för ett år med samma exponeringsmått för hela den tid exponeringen varar.
- c) När det gäller exponeringar med mindre än ett års återstående löptid, ska institutet regelbundet jämföra ersättningskostnaden (aktuell exponering) med den realiserade exponeringsprofilen och lagra data som möjliggör sådana jämförelser.

8. Ett institut ska ha interna processer för att kontrollera att en transaktion, innan den tas med i en nettningsmängd, omfattas av ett nettningsavtal, som kan hävdas rättsligt och uppfyller kraven enligt avsnitt 7.

9. Ett institut som använder säkerheter för att reducera sina motpartsrisker ska ha interna processer för att kontrollera att säkerheterna uppfyller tillämpliga normer för rättslig förutsebarhet enligt kapitel 4, innan deras effekter beaktas i beräkningarna.

10. EBA ska övervaka skillnaderna i praxis på detta område och utfärda riktlinjer för tillämpningen av denna artikel i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 293

Krav på riskhanteringssystemet

1. Varje institut ska uppfylla följande krav:
 - a) Det ska uppfylla de kvalitativa kraven i del III avdelning IV kapitel 5.
 - b) Det ska genomföra ett regelbundet utfallstestprogram, som jämför de riskmått som genereras av modellen med realiserade riskmått och hypotetiska förändringar utifrån statistiska positioner med realiserade mått.
 - c) Det ska göra en inledande validering och en fortlöpande periodisk översyn av sin exponeringsmodell för motpartsrisiker och de riskmått som genereras av denna. Valideringen och översynen ska vara oberoende av modellens utveckling.
 - d) Ledningsorganet och den verkställande ledningen ska medverka i riskkontrollprocessen och se till att tillräckliga resurser ägnas åt kontroll av kreditrisker och motpartsrisiker. I detta syfte ska de dagliga rapporter som utarbetas av den oberoende riskkontrollenheten, inrättad i enlighet med artikel 287.1 a, ses över på tillräckligt hög ledningsnivå med befogenheter att kunna driva igenom såväl minskningar av positioner som anskaffats av enskilda handlare som minskningar av institutets samlade riskexponering.
 - e) Den interna modellen för mätning av riskexponering ska integreras i institutets dagliga riskhantering.
 - f) Riskmätningssystemet ska tillämpas i förening med interna handels- och exponeringslimiter. I detta syfte ska exponeringslimiterna vara konsekvent relaterade till institutets riskmätningssystem på ett sätt som handlare, kredithandläggare och verkställande ledning har god kännedom om.
 - g) Ett institut ska säkerställa att dess riskhanteringssystem är väl dokumenterat. I synnerhet ska det ha en rad interna riktlinjer, kontroller och processer för riskmätningssystemets drift samt arrangemang som säkerställer att dessa riktlinjer efterlevs.
 - h) En oberoende översyn av riskhanteringssystemet ska genomföras regelbundet inom ramen för institutets egna internrevision. Denna översyn ska omfatta både de affärsdrivande handelseheternas och den fristående riskkontrollenhetens verksamhet. Den övergripande riskhanteringen ska ses över regelbundet (minst en gång per år), och denna översyn ska som ett minimum specifikt omfatta samtliga punkter i artikel 288.

i) Den fortlöpande valideringen av modeller för motpartsrisk, bland annat utfallstester, ska ses över regelbundet på tillräckligt hög ledningsnivå med befogenheter att kunna besluta vilka åtgärder som ska vidtas för att hantera eventuella svagheter i modellen.

2. De behöriga myndigheterna ska ta hänsyn till i vilken mån ett institut uppfyller kraven i punkt 1 när de anger värdet för alfa i enlighet med artikel 284.4. Endast de institut som helt uppfyller nämnda krav ska få tillämpa den minsta multiplikationsfaktorn.

3. Ett institut ska dokumentera processen för inledande och fortlöpande validering av sin exponeringsmodell för motpartsrisk och beräkningen av riskmått som genereras av modellerna så utförligt att en tredje part skulle kunna upprepa analysen respektive återskapa riskmåten. I denna dokumentation ska det anges hur ofta analys av utfallstest och eventuell annan fortlöpande validering ska ske, hur valideringen utförs med avseende på dataflöden och portföljer samt vilka analyser som görs.

4. Ett institut ska ange kriterier för hur det utvärderar sina exponeringsmodeller för motpartsrisk och de modeller som levererar data till exponeringsberäkningen samt ha skriftliga riktlinjer med en beskrivning av den process som används för att upptäcka och komma till rätta med oacceptabla tillvägagångssätt.

5. Ett institut ska fastställa hur de representativa motpartsportföljer är sammansatta som används vid valideringen av en exponeringsmodell för motpartsrisk och dess riskmått.

6. Vid den validering av exponeringsmodeller för motpartsrisk och dess riskmått som ger prognosfördelningar ska mer än en uppgift för prognosfördelningen beaktas.

Artikel 294

Valideringskrav

1. Ett institut ska inom ramen för den inledande och fortlöpande valideringen av sin exponeringsmodell för motpartsrisiker och sina riskmått säkerställa att följande krav är uppfyllda:

- a) Institutet ska genomföra utfallstest med användning av historiska data om förändringar av marknadsriskfaktorerna, innan de behöriga myndigheterna ger sitt tillstånd i enlighet med artikel 283.1. Utfallstesten ska beakta ett antal bestämda prognosperioder under minst ett år med en rad olika starttidpunkter och avseende ett stort antal marknadsvillkor.

- b) Institut som använder den metod som anges i artikel 285.1 b ska regelbundet validera sin modell för att testa om de realiserade aktuella exponeringarna överensstämmer med prognoserna för samtliga marginalriskperioder under ett år. Om vissa av transaktionerna i nettningsmängden har kortare löptid än ett år och nettningsmängden har högre känslighet för riskfaktorerna utan dessa transaktioner, ska detta beaktas i valideringen.
- c) Det ska genomföra utfallstest av hur exponeringsmodellen för motpartsrisiker fungerar, av de relevanta riskmåten i modellen samt av de prognostiserade marknadsriskfaktorerna. För transaktioner där säkerhet ställts ska prognosperioderna även avspegla sådana typiska marginalriskperioder som tillämpas vid handel där säkerhet ställts eller där marginalavtal ingår.
- d) Om modellvalideringen tyder på att effektiv EPE är underskattad, ska institutet vidta de åtgärder som krävs för att hantera bristerna i modellen.
- e) Det ska i den inledande och fortlöpande modellvalideringen ingå att testa de värderingsmodeller som används för att beräkna motpartsexponering vid ett givet scenario för framtida störningar som påverkar marknadsriskfaktorerna. Värderingsmodellerna för optioner ska ta hänsyn till optionsvärdenas icke-linjära karaktär med avseende på marknadsriskfaktorerna.
- f) Exponeringsmodellen för motpartsrisiker ska fånga den transaktionsspecifika information som behövs för att exponeringarna ska kunna aggregeras på nettningsmängdsnivå. Institutet ska kontrollera att transaktionerna hänförs till den korrekta nettningsmängden inom modellen.
- g) Exponeringsmodellen för motpartsrisiker ska omfatta transaktionsspecifik information för att effekterna av marginalavtal ska kunna beaktas. Den ska beakta både det aktuella marginalsäkerhetsbeloppet och den marginalsäkerhet som skulle överföras mellan motparter i framtiden. Modellen ska beakta om marginalavtalen är ensidiga eller ömsesidiga, hur ofta marginalsäkerheter begärs, marginalriskperioden, miniminivån för den exponering utan marginalsäkerhet som institutet är villigt att acceptera och minsta transfereeringsbelopp. I modellen ska antingen förändringarna av den ställda säkerhetens marknadsvärde skattas eller de regler tillämpas som anges i kapitel 4.
- h) Statiska historiska utfallstester av representativa motpartsportföljer ska ingå i modellvalideringen. Institutet ska regelbundet genomföra sådana utfallstester på ett antal representativa motpartsportföljer som är faktiska eller hypotetiska. Dessa representativa portföljer ska väljas utifrån känsligheten för de väsentliga riskfaktorer och kombinerade riskfaktorer som institutet är exponerat för.
- i) Institutet ska genomföra utfallstest som är utformade för att testa huvudantagandena i exponeringsmodellen för motpartsrisiker och de relevanta riskmåten, inbegripet förhållandet i modellerna mellan löptider med samma riskfaktorer och mellan riskfaktorer.
- j) Lämpliga rutiner ska gälla för utfallstester av hur exponeringsmodeller för motpartsrisiker och tillhörande riskmått fungerar. Programmet för utfallstester ska vara utformat så att det upptäcker eventuella brister i riskmåten i en EPE-modell.
- k) Ett institut ska validera sina exponeringsmodeller för motpartsrisiker och alla riskmått med tidsperspektiv som motsvarar löptiden för de transaktioner för vilka exponeringar beräknas med hjälp av metoden med interna modeller i enlighet med artikel 283.
- l) Ett institut ska inom ramen för den fortlöpande modellvalideringen regelbundet testa de värderingsmodeller som används för beräkning av motpartsexponering mot lämpliga oberoende referensvärden.
- m) I den fortlöpande valideringen av ett instituts exponeringsmodell för motpartsrisiker och de relevanta riskmåten ska det ingå en bedömning av om den senaste tidens resultat varit tillfredsställande.
- n) Institutet ska i sin inledande och fortlöpande validering bedöma hur ofta parametrarna i en exponeringsmodell för motpartsrisiker bör uppdateras.
- o) I den inledande och fortlöpande valideringen av exponeringsmodeller för motpartsrisiker ska det ingå en bedömning av om exponeringsberäkningarna av motpartsnivån och nettningsmängdens exponering är ändamålsenliga eller inte.
2. Vid beräkningen av föreskrivet exponeringsvärde för varje motpart får ett mått som är försiktigare än det metriska användas i stället för alfa multiplicerat med effektiv EPE, förutsatt att de behöriga myndigheterna gett sitt förhandstillstånd. Graden av relativ försiktighet bedöms efter de behöriga myndigheternas förhandstillstånd och vid den regelbundna granskningen av EPE-modellerna. Ett institut ska regelbundet validera försiktigheten. Den fortlöpande utvärderingen av hur modellerna fungerar ska omfatta alla motparter på vilka modellerna tillämpas.
3. Om utfallstesterna visar att en modell inte är tillräckligt tillförlitlig, ska de behöriga myndigheterna återkalla godkännandet av modellen eller ålägga institutet att vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att modellen snarast förbättras.

Avsnitt 7

Avtalsnettning

Artikel 295

Erkännande av avtalsnettning som riskreducerande

Under förutsättning att de behöriga myndigheterna har godkänt nettningensavtalet i enlighet med artikel 296 och att institutet uppfyller kraven i artikel 297 får ett institut behandla följande slags nettningensavtal som riskreducerande i enlighet med artikel 298:

- a) Bilateral avtal om novation mellan ett institut och dess motpart enligt vilka avtal om ömsesidiga fordringar och förpliktelser automatiskt avräknas på så sätt att det vid novation fastställs ett enda nettobelopp varje gång novation tillämpas, så att det skapas ett enda nytt juridiskt bindande avtal som ersätter tidigare avtal och alla förpliktelser mellan parterna enligt dessa avtal.
- b) Andra bilaterala nettningensavtal mellan ett institut och dess motpart.
- c) Avtal om produktövergripande nettning för institut som har erhållit tillstånd att använda metoden i avsnitt 6 för transaktioner som omfattas av denna metod. De behöriga myndigheterna ska lämna EBA en förteckning över de avtal om produktövergripande nettning som har godkänts.

Nettning mellan transaktioner som ingåtts av olika juridiska personer i en grupp får inte godkännas vid beräkning av kapitalbaskraven.

Artikel 296

Godkännande av nettningensavtal

1. De behöriga myndigheterna får endast godkänna ett avtal om nettning om villkoren i punkt 2 och i tillämpliga fall även punkt 3 är uppfyllda.

2. Följande villkor ska vara uppfyllda för alla avtal om nettning som ett institut använder för att fastställa exponeringsvärdet i denna del:

- a) Institutet ska med sin motpart ha ingått en överenskommelse om avtalsnettning som ger upphov till en enda juridisk förpliktelse som omfattar alla ingående transaktioner, så att institutet, om en motpart fallerar, endast har rätt att fordra eller är förpliktad att betala nettosumman av de

positiva och negativa marknadsvärdena av de ingående enskilda transaktionerna.

- b) Institutet ska till den behöriga myndigheten ha lämnat skriftliga och motiverade juridiska utlåtanden, så att institutets fordringar och förpliktelser vid en talan mot nettningensavtalet inte skulle överskrida dem som anges i led a. Det juridiska utlåtandet ska hänvisa till tillämplig lagstiftning i
 - i) den jurisdiktion där motparten har sitt säte,
 - ii) den jurisdiktion där en företagsfilial är belägen, om det gäller en filial i ett annat land än det där företaget har sitt säte,
 - iii) den jurisdiktion vars lag reglerar de enskilda transaktioner som ingår i nettningensavtalet,
 - iv) den jurisdiktion vars lag reglerar varje avtal eller överenskommelse som är nödvändig för att genomföra nettningensavtalet.
- c) Kreditrisken mot varje motpart ska aggregeras till en enda rättslig exponering mot samtliga transaktioner med denna motpart. Detta aggregat ska beaktas vid fastställande av kreditlimiter och allokering av internt kapital.
- d) Avtalet får inte innehålla någon klausul som vid en motparts fallissemang medger att en icke försumlig motpart endast behöver betala delvis eller inte alls till den fallerande partens konkursbo, även om den fallerande parten är en nettofordringsägare (dvs. en walkaway-klausul).

Om någon av de behöriga myndigheterna inte är förvissad om att nettningensavtalet är lagenligt och verkställbart enligt lagen i var och en av de jurisdiktioner som anges i led b, ska nettningensavtalet inte godkännas som en riskreduceringsmetod för någon av parterna. I sådana fall ska de behöriga myndigheterna underätta varandra om detta.

3. De juridiska utlåtanden som anges i led b får utformas med hänvisning till olika slags avtalsnettning. För produktövergripande nettningensavtal ska dessutom följande villkor vara uppfyllda:

- a) Nettosumman i punkt 2 a ska vara nettosumman av de positiva och negativa slutavräkningsvärdena för alla ingående enskilda bilaterala ramavtal och de positiva och negativa marknadsvärdena för de enskilda transaktionerna (det produktövergripande nettobeloppet).

- b) De juridiska utlåtandena enligt punkt 2 b ska ta upp hela det produktövergripande nettningsavtalets giltighet och verkställbarhet samt dess effekter på väsentliga bestämmelser i eventuellt ingående enskilda bilaterala ramavtal.

Artikel 297

Institutens förpliktelser

1. Ett institut ska inrätta och upprätthålla processer för att säkerställa att nettningsavtalets rättsliga giltighet och verkställbarhet ses över med anledning av lagändringar i de berörda jurisdiktionerna enligt artikel 296.2 b.

2. Institutet ska arkivera all erforderlig dokumentation om sin avtalsnettnings.

3. Institutet ska beakta effekterna av nettnings vid sin mätning av den samlade kreditriskexponeringen mot varje motpart och hantera sin motpartsrisk utifrån resultaten av denna mätning.

4. Vid avtal om produktövergripande nettnings enligt artikel 295 ska institutet ha processer enligt artikel 296.2 c för att kontrollera att alla transaktioner som ska ingå i en nettningsmängd omfattas av ett juridiskt utlåtande i enlighet med artikel 296.2 b.

Institutet ska med beaktande av avtalet om produktövergripande nettnings fortsätta att uppfylla godkännandekraven på bilateral nettnings och kraven i kapitel 4 för godkännande av kreditrisk-skydd i tillämplig form när det gäller alla ingående enskilda bilaterala ramavtal och transaktioner.

Artikel 298

Effekter av godkännande av nettnings som riskreducerande

1. Nettningsavtal ska behandlas som följer:
- a) Nettnings vid tillämpning av avsnitten 5 och 6 ska godkännas enligt bestämmelserna i dessa avsnitt.
- b) Vid avtal om novation får de enskilda nettobelopp som fastställs genom sådana avtal viktas i stället för bruttobeloppet.

Vid tillämpning av avsnitt 3 får institutet ta hänsyn till avtalet om novation när de fastställer

- i) de aktuella ersättningskostnaderna enligt artikel 274.1, och

- ii) de teoretiska kapitalbeloppen eller underliggande värdena enligt artikel 274.2.

Vid tillämpning av avsnitt 4 får institutet ta hänsyn till avtalet om novation, när de beräknar det teoretiska belopp som anges i artikel 275.1. I sådana fall ska institutet tillämpa procentsatserna i tabell 3.

- c) För andra nettningsöverenskommelser ska institutet tillämpa avsnitt 3 enligt följande:

- i) Den aktuella ersättningskostnad som avses i artikel 274.1 för avtalen i en nettningsöverenskommelse ska beräknas med beaktande av den faktiska hypotetiska nettoersättningskostnad som avtalet medför; om nettnings leder till en nettoskuld för det institut som beräknar nettoersättningskostnaden, ska den aktuella ersättningskostnaden sättas till "0".

- ii) Talet för eventuell framtida kreditexponering enligt artikel 274.2 ska för alla avtal i en nettningsöverenskommelse minskas i enlighet med följande formel:

$$PCE_{red} = 0.4 \cdot PCE_{brutto} + 0.6 \cdot NGR \cdot PCE_{brutto}$$

där

PCE_{red} = det reducerade talet för eventuell framtida exponering för kreditrisk för alla kontrakt med en given motpart som ingår i ett rättsligt giltigt bilateralt nettningsavtal,

PCE_{brutto} = summan av talen för eventuell framtida exponering för kreditrisk för alla kontrakt med en given motpart vilka ingår i ett rättsligt giltigt bilateralt nettningsavtal och är beräknade genom att deras teoretiska kapitalbelopp multipliceras med de procenttal som anges i tabell 1, och

NGR = netto-bruttokvoten, beräknad som kvoten mellan nettoersättningskostnaden för alla kontrakt som ingår i ett rättsligt giltigt bilateralt nettningsavtal med en given motpart (täljare) och bruttoersättningskostnaden för alla kontrakt som ingår i en rättsligt giltigt bilateralt nettningsöverenskommelse med den motparten (nämnare).

2. Vid beräkningen av den möjliga framtida exponeringen för kreditrisk i enlighet med formeln i punkt 1 får instituten behandla kontrakt som helt matchar varandra och ingår i nettningssavtalet som om de vore ett enda kontrakt med ett teoretiskt belopp som är lika med nettointäkterna.

Vid tillämpningen av artikel 275.1 får instituten behandla kontrakt som helt matchar varandra och ingår i nettningssavtalet som om de vore ett enda kontrakt med ett teoretiskt belopp som är lika med nettointäkterna, varvid de teoretiska beloppen ska multipliceras med de procentsatser som anges i tabell 3.

Vid tillämpningen av denna punkt ska med kontrakt som helt matchar varandra avses valutaterminer eller liknande kontrakt, där det teoretiska beloppet är lika med kassaflödena, om kassaflödena förfaller till betalning samma valutadag och helt och hållet är i samma valuta.

3. För alla andra kontrakt som ingår i ett nettningssavtal får de tillämpliga procentsatserna minska enligt tabell 6:

Tabell 6

Ursprunglig löptid	Räntekontrakt	Valutakurskontrakt
Ett år eller mindre	0,35 %	1,50 %
Över ett år men högst två år	0,75 %	3,75 %
Tillägg för varje ytterligare år	0,75 %	2,25 %

4. I fråga om räntekontrakt får instituten med de behöriga myndigheternas samtycke välja antingen ursprunglig eller återstående löptid.

Avsnitt 8

Poster i handelslagret

Artikel 299

Poster i handelslagret

1. För tillämpningen av denna artikel ska bilaga II innehålla en hänvisning till derivatinstrument för överföring av kreditrisk enligt vad som anges i avsnitt C.8 i bilaga I till direktiv 2004/39/EG.

2. Vid beräkningen av riskvägda exponeringsbelopp för motpartsrisken ska instituten tillämpa följande principer på poster i handelslagret:

a) Vid beräkning av den möjliga framtida exponeringen för kreditrisk enligt metoden i avsnitt 3 ska för kreditderivat i form av totalavkastningssvappar och kreditssvappar instrumentets nominella belopp multipliceras med följande procentsatser:

i) 5 %, om referensförpliktelsen är sådan att den skulle vara en kvalificerad post enligt del III avdelning IV kapitel 2, om den gav upphov till direkt exponering för institutet.

ii) 10 %, om referensförpliktelsen är sådan att den inte skulle vara en kvalificerad post enligt del III avdelning IV kapitel 2, om den gav upphov till direkt exponering för institutet.

Om ett instituts exponering till följd av en kreditssvapp är en lång position i det underliggande instrumentet, får procentsatsen 0 % användas för den möjliga framtida exponeringen för kreditrisk, såvida inte denna kreditssvapp omfattas av en likvidationsklausul vid insolvens i den enhet vars exponering till följd av svappen utgör en kort position i det underliggande instrumentet, även om detta inte faller till.

Om kreditderivatet ger skydd vid förfall vid det n:te fallissemanget bland flera underliggande förpliktelser, ska institutet bestämma vilken av de föreskrivna procentsatser som avses i första stycket som ska tillämpas på den förpliktelse som har den n:te sämsta kreditkvaliteten och skulle anses vara kvalificerad enligt del III avdelning IV kapitel 2, om den innehades av institutet.

b) Institutet får inte använda den förenklade metoden för finansiella säkerheter enligt artikel 222 för att beakta effekterna av finansiella säkerheter.

c) När det gäller repor och värdepappers- eller råvarulån som förtecknats i handelslagret, får instituten beakta alla finansiella instrument och råvaror som får ingå i handelslagret som godtagbar säkerhet.

d) För exponeringar till följd av OTC-derivat som förtecknats i handelslagret får instituten beakta råvaror som får ingå i handelslagret som godtagbar säkerhet.

- e) Vid beräkning av volatilitetsjusteringar i fall när sådana finansiella instrument eller råvaror som inte får ingå i handelslagret enligt kapitel 4 lånas ut, säljs eller tillhandahålls respektive lånas, köps eller tas emot som säkerhet eller på något annat sätt inom ramen för en sådan transaktion och ett institut tillämpar schablonmetoden för volatilitetsjusteringar enligt kapitel 4 avsnitt 3, ska institutet behandla sådana instrument och råvaror på samma sätt som aktier utanför huvudindexet på en erkänd börs.
- f) Om ett institut tillämpar metoden med egna skattningar av volatilitetsjusteringar enligt kapitel 4 avsnitt 3, ska institutet för finansiella instrument eller råvaror som inte får ingå i handelslagret enligt kapitel 4 beräkna volatilitetsjusteringar för varje enskild post. Ett institut som har erhållit tillstånd att använda metoden med egna modeller enligt kapitel 4 får också tillämpa denna metod på handelslagret.
- g) I samband med beaktande av ramavtal om nettnig som täcker repor, värdepappers- eller råvarulån eller andra kapitalmarknadsdrivna transaktioner, får instituten bara beakta nettnig mellan positionerna i eller utanför handelslagret om de nettade transaktionerna uppfyller följande villkor:
- i) Alla transaktioner marknadsvärderas dagligen.
 - ii) Alla poster som lånas, köps eller tas emot i samband med transaktionerna får beaktas som godtagbara finansiella säkerheter enligt kapitel 4, utan tillämpning av leden c-f i denna punkt.
- h) Om ett kreditderivat i handelslagret utgör en del av en intern säkring och kreditriskskyddet överensstämmer med artikel 204 i denna förordning, ska instituten tillämpa en av följande metoder:
- i) Behandla det som om ingen motpartsrisk uppstod på grund av positionen i kreditderivatet.
 - ii) Vid beräkning av kapitalbaskravet för motpartsrisiker konsekvent ta med alla de kreditderivat i handelslagret som utgör en del av interna säkringar eller som köpts som skydd mot exponering för motpartsrisk, om kreditriskskyddet betraktas som godtagbart enligt kapitel 4.

Avsnitt 9

Kapitalbaskrav för exponeringar mot en central motpart

Artikel 300

Definitioner

I detta avsnitt gäller följande definitioner:

1. *konkurskydd*: en kundtillgång blir genom effektiva arrangemang inte tillgänglig för fordringsägare hos en central motpart eller för en clearingmedlem, om denna centrala motpart eller clearingmedlem skulle drabbas av insolvens, eller tillgången blir inte tillgänglig för clearingmedlemmen för täckande av förluster som den har ådragit sig till följd av att en eller flera andra kunder än de som tillhandahöll denna tillgång har fallerat.

2. *motpartsrelaterad transaktion*: ett kontrakt eller en transaktion enligt artikel 301.1 mellan en kund och en clearingmedlem med direkt anknytning till ett kontrakt eller en transaktion som förtecknas i den punkten mellan denna clearingmedlem och en central motpart.

3. *clearingmedlem*: en clearingmedlem enligt definitionen i artikel 2.14 i förordning (EU) nr 648/2012.

4. *kund*: en kund enligt definitionen i artikel 2.15 i förordning (EU) nr 648/2012 eller ett företag som har upprättat indirekta clearingarrangemang med en clearingmedlem i enlighet med artikel 4.3 i den förordningen.

Artikel 301

Huvudsakligt tillämpningsområde

1. Detta avsnitt gäller följande kontrakt och transaktioner så länge de är utestående hos en central motpart:

- a) Kontrakt som förtecknas i bilaga II samt kreditderivat.
- b) Repor.
- c) Värdepappers- och råvarulån.
- d) Transaktioner med långfristig avveckling.
- e) Marginallånetransaktioner.

2. Institutet får välja om de vill använda en av följande två behandlingar i samband med kontrakt och transaktioner som är utestående hos en kvalificerad central motpart och som anges i punkt 1:

- a) Behandlingen för handelsrelaterade exponeringar och exponeringar som härrör från bidrag till obeståndsfonden och som anges i artikel 306, med undantag av den behandling som anges i punkt 1 b i den artikeln och artikel 307.
- b) Den behandling som anges i artikel 310.

3. Institutet ska använda den behandling som anges i artikel 306 med undantag av den behandling som anges i punkt 1 a i den artikeln samt i artikel 309, i tillämpliga fall, i samband med kontrakt och transaktioner som är utestående hos en icke kvalificerad central motpart och som anges i punkt 1 i den här artikeln.

Artikel 302

Övervakning av exponeringar mot centrala motparter

1. Institutet ska övervaka alla sina exponeringar mot centrala motparter och fastställa processer för regelbunden rapportering av information om dessa exponeringar till den verkställande ledningen och till lämplig kommitté eller lämpliga kommittéer i ledningsorganet.

2. Institutet ska med hjälp av lämpliga scenarionalyser och stresstester bedöma om storleken på den kapitalbas som de har för exponeringar mot en central motpart, inklusive potentiella framtida kreditexponeringar, exponeringar som härrör från bidrag till obeståndsfonden och, när institutet fungerar som en clearingmedlem, exponeringar som följer av avtalsmässiga arrangemang enligt artikel 304, på ett adekvat sätt står i relation till de risker som är förenade med dessa exponeringar.

Artikel 303

Behandling av clearingmedlemmars och kunders transaktioner

1. Om ett institut fungerar som clearingmedlem, antingen för egen del eller som finansiell intermediär mellan en kund och en central motpart, ska det beräkna kapitalbaskraven för sina exponeringar mot en central motpart i enlighet med artiklarna 301.2 och 301.3.

2. Om ett institut fungerar som clearingmedlem och i denna egenskap fungerar som finansiell intermediär mellan en kund och en central motpart, ska det beräkna kapitalbaskraven för sina motpartsrelaterade transaktioner med kunden i enlighet med de tillämpliga avsnitten 1-8 i detta kapitel.

3. Om ett institut är kund till en clearingmedlem ska det beräkna kapitalbaskraven för sina motpartsrelaterade transaktioner med clearingmedlemmen i enlighet med de tillämpliga avsnitten 1-8 i detta kapitel.

4. Som alternativ till tillvägagångssättet i punkt 3 får ett institut som är kund beräkna kapitalbaskraven för sina motpartsrelaterade transaktioner med clearingmedlemmen i enlighet med artikel 305.2, förutsatt att båda följande villkor är uppfyllda:

a) Institutets positioner och tillgångar i samband med dessa transaktioner kan för både clearingmedlemmen och den centrala motparten urskiljas och separeras i enlighet med artikel 39 i förordning (EU) nr 648/2010 från de positioner och tillgångar som tillhör såväl clearingmedlemmen som dennes övriga kunder och denna separering leder till att dessa positioner och tillgångar är konkursskyddade, om clearingmedlemmen eller en eller flera av dennes övriga kunder skulle drabbas av fallissemang eller insolvens.

b) De relevanta lagar, förordningar, regler och avtalsmässiga arrangemang som är tillämpliga eller bindande för detta institut eller för den centrala motparten säkerställer, om clearingmedlemmen skulle drabbas av fallissemang eller insolvens, överföringen av institutets positioner i samband med dessa kontrakt och transaktioner samt respektive säkerheter till en annan clearingmedlem inom den relevanta marginalriskperioden.

5. Om ett institut som fungerar som clearingmedlem ingår ett avtal med en kund till en annan clearingmedlem för att säkerställa överföringen av de tillgångar och positioner som avses i punkt 4 b, får det institutet ange exponeringsvärdet noll för den villkorade förpliktelse som skapas till följd av detta avtalsmässiga arrangemang.

Artikel 304

Behandling av clearingmedlemmars exponeringar mot kunder

1. Om ett institut fungerar som clearingmedlem och i denna egenskap fungerar som finansiell intermediär mellan en kund och en central motpart, ska det beräkna kapitalbaskraven för sina motpartsrelaterade transaktioner med kunden i enlighet med de tillämpliga avsnitten 1-8 i detta kapitel och med avdelning VI i del tre.

2. Om ett institut fungerar som clearingmedlem och ingår ett avtal med en kund till en annan clearingmedlem, vilket i enlighet med artikel 48.5 och 48.6 i förordning (EU) nr 648/2012 underlättar överföringen av tillgångar och säkerheter enligt artikel 305.2 b i den här förordningen för denna kund, och detta avtalsmässiga arrangemang ger upphov till en villkorad förpliktelse för det institutet, får institutet ange exponeringsvärdet noll för den villkorade förpliktelsen.

3. Ett institut som fungerar som clearingmedlem får tillämpa en kortare marginalriskperiod vid beräkningen av kapitalbaskravet för exponeringar mot en kund i enlighet med metoden med interna modeller. Den marginalriskperiod som tillämpas av institutet får inte vara kortare än fem dagar.

4. Ett institut som fungerar som clearingmedlem får multiplicera sin fallerade exponering med en skalär vid beräkningen av kapitalbaskravet för exponeringar mot en kund i enlighet med marknadsvärderingsmetoden, schablonmetoden eller den ursprungliga åtagandemetoden. Institutet får tillämpa följande skalärer:

- a) 0,71 för en marginalriskperiod på fem dagar.
- b) 0,77 för en marginalriskperiod på sex dagar.
- c) 0,84 för en marginalriskperiod på sju dagar.
- d) 0,89 för en marginalriskperiod på åtta dagar.
- e) 0,95 för en marginalriskperiod på nio dagar.
- f) 1 för en marginalriskperiod på tio dagar eller mer.

5. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att ange den marginalriskperiod som institutet får använda vid tillämpningen av punkterna 3 och 4.

Vid utarbetandet av dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn ska EBA tillämpa följande principer:

- a) EBA ska ange marginalriskperioden för varje typ av kontrakt och transaktioner som anges i artikel 301.1.
- b) Den marginalriskperiod som ska fastställas enligt led a ska återspegla slutavräkningsperioden för de kontrakt och transaktioner som avses i det ledet.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 30 juni 2014.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 305

Behandling av kundernas exponeringar

1. Om ett institut är kund, ska det beräkna kapitalbaskraven för sina motpartsrelaterade transaktioner med clearingmedlemmen i enlighet med avsnitten 1-8 i detta kapitel och med avdelning VI i del tre, beroende på vad som är tillämpligt.

2. Utan att det påverkar tillvägagångssättet i punkt 1 får ett institut som är kund beräkna kapitalbaskraven för sina handels-exponeringar för motpartsrelaterade transaktioner med clearingmedlemmen i enlighet med artikel 306, förutsatt att samtliga följande villkor är uppfyllda:

- a) Institutets positioner och tillgångar i samband med dessa transaktioner kan urskiljas och separeras, för både clearingmedlemmen och den centrala motparten, från de positioner och tillgångar som tillhör såväl clearingmedlemmen som dennes övriga kunder, och denna åtskillnad och separering leder till att dessa positioner och tillgångar är konkursskyddade, om clearingmedlemmen eller en eller flera av dennes övriga kunder skulle drabbas av fallissemang eller insolvens.
- b) De relevanta lagar, förordningar, regler och avtalsmässiga arrangemang som är tillämpliga eller bindande för detta institut eller för den centrala motparten underlättar överföringen av kundens positioner i samband med dessa kontrakt och transaktioner samt respektive säkerheter till en annan clearingmedlem inom den tillämpliga marginalriskperioden, om den ursprungliga clearingmedlemmen skulle drabbas av fallissemang eller insolvens. Under sådana omständigheter ska kundens positioner och säkerheten överföras till marknadsvärde, om inte kunden begär att positionen ska avräknas till marknadsvärde.
- c) Institutet har ett opartiskt, skriftligt och motiverat juridiskt utlåtande där det konstateras att relevanta domstolar och administrativa myndigheter vid en talan skulle finna att kunden inte skulle bära några förluster på grund av att clearingmedlemmen eller någon av clearingmedlemmens kunder blir insolvent enligt den lagstiftning som institutet, clearingmedlemmen och den centrala motparten omfattas av, den lagstiftning som reglerar de transaktioner och kontrakt som clearas genom den centrala motparten, den lagstiftning som är tillämplig på säkerheten och den lagstiftning som reglerar varje avtal eller överenskommelser som behövs för att uppfylla villkoren i led b.
- d) Den centrala motparten är en kvalificerad central motpart.

3. Utan att det påverkar de villkor som anges i punkt 2 får kunden, om ett institut som är en kund inte är skyddat mot förluster för den händelse att clearingmedlemmen och en annan av clearingmedlemmens kunder gemensamt skulle drabbas av fallissemang, men alla andra villkor enligt punkt 2 är uppfyllda, beräkna kapitalbaskraven för sina handelsexponeringar för motpartsrelaterade transaktioner med clearingmedlemmen i enlighet med artikel 306, förutsatt att den 2-procentiga riskvikten enligt punkt 1 a i den artikeln ersätts med en 4-procentig riskvikt.

4. Om ett institut som är en kund har tillgång till en central motparts tjänster genom indirekta clearingarrangemang i enlighet med artikel 4.3 i förordning (EU) nr 648/2012 får det institutet tillämpa den behandling som anges i punkt 2 eller 3 endast om villkoren i varje punkt uppfylls på alla nivåer i kedjan av intermediärer.

Artikel 306

Kapitalbaskrav för handelsrelaterade exponeringar

1. Ett institut ska tillämpa följande behandling på sina handelsrelaterade exponeringar mot centrala motparter:

- Det ska tillämpa riskvikten 2 % på exponeringsvärden för alla sina handelsrelaterade exponeringar mot kvalificerade centrala motparter.
- Det ska tillämpa den riskvikt som används för schablonmetoden för kreditrisk enligt artikel 107.2 b på alla sina handelsrelaterade exponeringar mot icke-kvalificerade centrala motparter.
- När ett institut agerar som finansiell intermediär mellan en kund och en central motpart och villkoren för den motpartsrelaterade transaktionen fastställer att institutet inte är skyldigt att ersätta kunden för eventuella förluster till följd av förändringar av denna transaktions värde om den centrala motparten skulle falla. Exponeringsvärdet för den transaktion med den centrala motparten som motsvarar den motpartsrelaterade transaktionen är lika med noll.

2. Utan hinder av punkt 1 får ett institut ange exponeringsvärdet noll för exponeringarna avseende motpartsrisken för de tillgångar som ställts som säkerhet till en central motpart eller en clearingmedlem vilka är konkursskyddade, om den centrala motparten, clearingmedlemmen eller en eller flera av clearingmedlemmens övriga kunder skulle drabbas av insolvens.

3. Ett institut ska beräkna exponeringsvärden för sina handelsrelaterade exponeringar mot en central motpart i enlighet med de tillämpliga avsnitten 1-8 i detta kapitel.

4. Ett institut ska beräkna de riskvägda exponeringsbeloppen för sina handelsrelaterade exponeringar mot centrala motparter enligt artikel 92.3 som summan av exponeringsvärdena för sina handelsrelaterade exponeringar mot centrala motparter, beräknad i enlighet med punkterna 2 och 3 i den här artikeln, multiplicerad med den fastställda riskvikten enligt punkt 1 i den här artikeln.

Artikel 307

Kapitalbaskrav för förfinansierade bidrag till den centrala motpartsfondens obeståndsfond

Ett institut som agerar som clearingmedlem ska tillämpa följande behandling för sina exponeringar som följer av dess bidrag till en kvalificerad central motparts obeståndsfond.

- Det ska beräkna kapitalbaskravet för sina förfinansierade bidrag till en kvalificerad central motpartsfonds obeståndsfond i enlighet med den behandling som anges i artikel 308.

- Det ska beräkna kapitalbaskravet för sina förfinansierade bidrag till en icke-kvalificerad central motpartsfonds obeståndsfond i enlighet med den behandling som anges i artikel 309.

Artikel 308

Kapitalbaskrav för förfinansierade bidrag till en kvalificerad central motparts obeståndsfond

1. Exponeringsvärdet för ett instituts förfinansierade bidrag till en kvalificerad central motparts obeståndsfond (DF_i) ska vara det belopp som betalats in eller marknadsvärdet av de tillgångar som levererats av det institutet, minskat med eventuella belopp för detta bidrag som den kvalificerade centrala motparten redan har använt till att täcka sina förluster till följd av att en eller flera av dess clearingmedlemmar fallerat.

2. Ett institut ska beräkna kapitalbaskravet (K_i) för att täcka exponeringen till följd av sitt förfinansierade bidrag (DF_i) enligt följande:

$$K_i = \left(1 + \beta \cdot \frac{N}{N-2}\right) \cdot \frac{DF_i}{DF_{CM}} \cdot K_{CM}$$

där

β = den koncentrationsfaktor som den centrala motparten har anmält till institutet,

N = det antal clearingmedlemmar som den centrala motparten har anmält till institutet,

DF_{CM} = summan av förfinansierade bidrag som den centrala motparten har erhållit från samtliga clearingmedlemmar ($(\sum_i DF_i)$) och anmält till institutet, och

K_{CM} = summan av kapitalbaskraven för den centrala motpartens samtliga clearingmedlemmar, beräknad med tillämplig formel i punkt 3 ($(\sum_i K_i)$).

3. Ett institut ska beräkna K_{CM} på följande sätt:

- Om $K_{CCP} \leq DF_{CCP}$ ska institutet använda följande formel:

$$K_{CM} = c_1 \cdot DF_{CM}^*$$

- Om $DF_{CCP} < K_{CCP} \leq DF^*$ ska institutet använda följande formel:

$$K_{CM} = c_2 \cdot (K_{CCP} - DF_{CCP}) + c_1 \cdot (DF^* - K_{CCP});$$

- Om $DF^* < K_{CCP}$ ska institutet använda följande formel:

$$K_{CM} = c_2 \cdot \mu \cdot (K_{CCP} - DF^*) + c_2 \cdot DF_{CM}^*$$

där

DF_{CCP} = den centrala motpartens förfinansierade finansiella medel, vilka den har anmält till institutet,

K_{CCP} = den centrala motpartens hypotetiska kapital, vilket den har anmält till institutet,

DF^* = $DF_{CCP} + DF_{CM}^*$;

DF_{CM}^* = $DF_{CM} - 2 \cdot \overline{DF}_i$;

\overline{DF}_i = det genomsnittliga förfinansierade bidrag, $\frac{1}{N} \cdot DF_{CM}$, som den centrala motparten har anmält till institutet

c_1 = en kapitalfaktor som är lika med $\max \left\{ \frac{1.6\%}{\left(\frac{DF^*}{K_{CCP}} \right)^{0.3}}, 0.16\% \right\}$

c_2 = en kapitalfaktor som är lika med 100 %, och

μ = 1.2.

4. Ett institut ska beräkna de riskvägda exponeringsbeloppen för exponeringar till följd av ett instituts förfinansierade bidrag enligt artikel 92.3 som kapitalbaskravet (K_i) fastställt i enlighet med punkt 2, multiplicerat med 12,5.

5. Om K_{CCP} är lika med noll, ska instituten sätta c_1 till 0,16 % vid beräkningen enligt punkt 3.

Artikel 309

Kapitalbaskravet för förfinansierade bidrag till en icke-kvalificerad central motparts obeståndsfond och från ofinansierade bidrag till en icke-kvalificerad central motpart Beräkning av en central motparts hypotetiska kapital

1. Ett institut ska använda följande formel för att beräkna kapitalbaskravet (K_i) för exponeringarna till följd av sina förfinansierade bidrag till en icke-kvalificerad central motparts obeståndsfond (DF_i) och från ofinansierade bidrag (UC_i) till en sådan central motpart:

$$K_i = c_2 \cdot \mu \cdot (DF_i + UC_i)$$

där c_2 och μ definieras i artikel 308.3.

2. Ofinansierade bidrag betyder enligt punkt 1 bidrag som ett institut som agerar som clearingmedlem enligt avtal har åtagit sig att tillhandahålla till en central motpart efter att den centrala motparten har förbrukat sin obeståndsfond för att täcka de förluster som den ådragit sig till följd av att en eller flera clearingmedlemmar har fallerat.

3. Ett institut ska beräkna de riskvägda exponeringsbeloppen för exponeringar till följd av ett instituts förfinansierade bidrag enligt artikel 92.3 som kapitalbaskravet (K_i) fastställt i enlighet med punkt 1, multiplicerat med 12,5.

Artikel 310

Alternativ beräkning av kapitalbaskrav för exponeringar mot en kvalificerad central motpart

Ett institut ska använda följande formel för att beräkna kapitalbaskravet (K_i) för exponeringar som härrör från dess och dess kunders handsexponeringar (TE_i) och förfinansierade bidrag (DF_i) till en kvalificerad central motparts obeståndsfond:

$$K_i = 8\% \cdot \min[2\% \cdot TE_i + 1250\% \cdot DF_i; 20\% \cdot TE_i]$$

Artikel 311

Kapitalbaskrav för exponeringar mot centrala motparter som inte längre uppfyller vissa villkor

1. Ett institut ska tillämpa den behandling som anges i denna artikel om ett eller båda av följande villkor har uppfyllts:

a) Institutet har mottagit den anmälan som krävs från en central motpart enligt artikel 50b j ii i förordning (EU) nr 648/2012 om att denna centrala motpart har upphört att beräkna K_{CCP} .

b) Det har kommit till institutets kännedom, till följd av ett offentligt tillkännagivande eller meddelande från den behöriga myndigheten för en central motpart som används av institutet eller från denna centrala motpart själv, att den centrala motparten inte längre uppfyller villkoren för auktorisation eller godkännande, beroende på vad som är tillämpligt.

2. Om endast villkoret i punkt 1 a har uppfyllts ska institutets behöriga myndighet kontrollera skälen till att den centrala motparten har upphört att beräkna K_{CCP} .

Om den behöriga myndigheten anser att de skäl som avses i första stycket är giltiga får den tillåta att institut i dess medlemsstat tillämpar den behandling som anges i artikel 310 på sina handsexponeringar och bidrag till obeståndsfonden till den centrala motparten. Om den beviljar ett sådant tillstånd ska den offentliggöra skälen till sitt beslut.

Om den behöriga myndigheten anser att de skäl som avses i första stycket inte är giltiga ska alla institut i medlemsstaten, oavsett den behandling som de väljer enligt artikel 301.2, tillämpa den behandling som anges i punkt 3 leden a–d i den här artikeln.

3. Om villkoret i punkt 1 b har uppfyllts, oavsett om villkoret i led a i den punkten har uppfyllts eller inte, ska ett institut inom tre månader av uppkomsten av den omständighet som avses i led b i den punkten, eller tidigare om det institutets behöriga myndighet så kräver, göra följande med avseende på sina exponeringar mot den centrala motparten:

a) Upphöra att tillämpa den behandling det valde i enlighet med artikel 301.2.

b) Tillämpa den behandling som anges i artikel 306.1 b på sina handelsrelaterade exponeringar mot den centrala motparten.

- c) Tillämpa den behandling som anges i artikel 309 på sina förfinansierade bidrag till den centrala motpartens obeståndsfond och till sina ofinansierade bidrag till den centrala motparten.
- d) Behandla exponeringar utöver de som förtecknas i leden b och c mot den centrala motparten som exponeringar mot ett företag i enlighet med den schablonmetod för kreditrisk som anges i kapitel 2.

AVDELNING III

KAPITALBASKRAV FÖR OPERATIVA RISKER

KAPITEL 1

Allmänna principer för användning av de olika metoderna

Artikel 312

Tillstånd och anmälan

1. För att få använda schablonmetoden ska instituten uppfylla kriterierna i artikel 320 och dessutom uppfylla de generella riskhanteringsstandarder som anges i artiklarna 74 och 85 i direktiv 2013/36/EU. Instituterna ska underrätta de behöriga myndigheterna innan de använder schablonmetoden.

De behöriga myndigheterna ska tillåta instituten att använda en alternativ relevant indikator för affärsområdena "hushållsbank" och "storkundsbank", om de villkor som anges i artiklarna 319.2 och 320 är uppfyllda.

2. De behöriga myndigheterna ska tillåta instituten att använda avancerade mätmetoder (internmättningsmetoder) baserade på sina egna mättningsmetoder för operativa risker, om alla kvalitativa och kvantitativa standarder som anges i artiklarna 321 respektive 322 uppfylls och om instituten uppfyller de generella riskhanteringsstandarder som anges i artiklarna 74 och 85 i direktiv 2013/36/EU och i avdelning VII kapitel 3 avsnitt II i det direktivet.

Instituten ska också ansöka om tillstånd från sina behöriga myndigheter om de vill utvidga och ändra sin internmättningsmetod på ett väsentligt sätt. De behöriga myndigheterna ska endast bevilja tillstånd, om instituten fortsätter att uppfylla de standarder som anges i första stycket efter dessa väsentliga utvidgningar och ändringar.

3. Instituterna ska anmäla alla ändringar av modellerna för internmättningsmetoder till de behöriga myndigheterna.

4. EBA ska utarbeta förslag till reglerande tekniska standarder som specificerar

- a) de metoder som de behöriga myndigheterna använder för att bedöma om institut ska tillåtas att använda internmättningsmetoder,

- b) villkoren för bedömning av hur väsentliga utvidgningarna och ändringarna av internmättningsmetoderna är,

- c) formerna för den anmälan som krävs enligt punkt 3.

EBA ska lägga fram dessa förslag till reglerande tekniska standarder till kommissionen senast den 31 december 2014.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de reglerande tekniska standarder som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 313

Återgång till användning av mindre sofistikerade metoder

1. Institut som använder schablonmetoden får endast återgå till att använda basmetoden om villkoren i punkt 3 är uppfyllda.

2. Institut som använder internmättningsmetoder får endast återgå till att använda schablonmetoden eller basmetoden om villkoren i punkt 3 är uppfyllda.

3. Ett institut får endast återgå till att använda en mindre sofistikerad metod för operativ risk om båda följande villkor är uppfyllda:

- a) Institutet har på ett tillfredsställande sätt för den behöriga myndigheten visat att användningen av en mindre sofistikerad metod inte föreslås i syfte att sänka kapitalbaskravet för institutets operativa risker, är nödvändig på grund av institutets egenskaper och komplexitet och inte skulle få någon betydande negativ inverkan på institutets solvens eller dess förmåga att hantera den operativa risken effektivt.

- b) Institutet har fått förhandstillstånd från den behöriga myndigheten.

Artikel 314

Kombinerad användning av olika metoder

1. Institut får använda en kombination av metoder, under förutsättning att de får tillstånd för detta av de behöriga myndigheterna. De behöriga myndigheterna ska bevilja ett sådant tillstånd, om de krav som fastställs i punkterna 2–4 i tillämpliga fall är uppfyllda.

2. Ett institut får tillämpa en internmättningsmetod tillsammans med antingen basmetoden eller schablonmetoden, förutsatt att båda följande villkor är uppfyllda:

- a) Den kombination av metoder som institutet använder fångar upp institutets samtliga operativa risker och de behöriga myndigheterna har godkänt den metod som institutet ska tillämpa för att täcka olika verksamheter, geografiska lokaliseringar, rättsliga strukturer eller andra relevanta indelningar som fastställts internt.

b) De kriterier som anges i artikel 320 och i de standarder som fastställs i artiklarna 321 och 322 ska vara uppfyllda för den del av verksamheterna som omfattas av schablonmetoden och internmätningmetoden.

3. Behöriga myndigheter ska införa följande tilläggsvillkor för att ge ett institut tillstånd att tillämpa en internmätningmetod tillsammans med antingen basmetoden eller schablonmetoden:

a) Den dag då en internmätningmetod börjar tillämpas ska en betydande del av institutets operativa risker kunna fångas upp av denna metod.

b) Institutet ska åta sig att gradvis införa internmätningmetoden för en väsentlig del av verksamheten enligt en tidsplan som har överlämnats till och godkänts av de behöriga myndigheterna.

4. Ett institut får endast begära tillstånd från den behöriga myndigheten för att tillämpa en kombination av basmetoden och schablonmetoden under särskilda omständigheter, till exempel vid förvärv av ny verksamhet, som kan kräva en övergångsperiod för införandet av schablonmetoden.

En behörig myndighet ska endast bevilja ett sådant tillstånd, om institutet har åtagit sig att tillämpa schablonmetoden enligt en tidsplan som har överlämnats till och godkänts av den behöriga myndigheten.

5. EBA ska utarbeta förslag till reglerande tekniska standarder som specificerar

a) de villkor som de behöriga myndigheterna ska tillämpa vid sin bedömning av den metod som avses i punkt 2 a,

b) de villkor som de behöriga myndigheterna ska tillämpa när de beslutar huruvida de ska införa de tilläggsvillkor som avses i punkt 3.

EBA ska lägga fram dessa förslag till reglerande tekniska standarder till kommissionen senast den 31 december 2016.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de reglerande tekniska standarder som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

KAPITEL 2

Basmetoden

Artikel 315

Kapitalbaskrav

1. Enligt basmetoden är kapitalbaskravet för operativ risk lika med 15 % av det treåriga genomsnittet av den relevanta indikator som anges i artikel 316.

Institutet ska beräkna det treåriga genomsnittet av den relevanta indikatorn på grundval av de senaste tre tolv månaders observationer som gjorts vid räkenskapsårets slut. Om inga reviderade uppgifter finns tillgängliga får institutet använda företagets egna skattningar.

2. Om ett institut har varit verksamt i mindre än tre år, får det använda företagets egna framåtblickande skattningar vid beräkningen av den relevanta indikatorn, förutsatt att institutet börjar använda historiska data så snart de finns tillgängliga.

3. Om ett institut för sin behöriga myndighet kan visa att användningen av ett treårigt genomsnitt för att beräkna den relevanta indikatorn - på grund av en fusion, ett förvärv eller en försäljning av enheter eller verksamheter - skulle leda till felsekattningar av kapitalbaskrav för operativ risk, får den behöriga myndigheten tillåta institutet att ändra beräkningen på ett sätt som skulle ta hänsyn till sådana händelser och ska vederbörligen underrätta EBA om detta. Under sådana omständigheter får den behöriga myndigheten på eget initiativ även kräva att ett institut ändrar beräkningen.

4. Om den relevanta indikatorn är negativ eller noll för en viss observation, ska institutet inte beakta denna uppgift vid beräkningen av det treåriga genomsnittet. Institutet ska beräkna det treåriga genomsnittet som summan av de positiva talen, dividerad med antalet positiva tal.

Artikel 316

Relevant indikator

1. För institut som tillämpar de redovisningsstandarder som införs genom direktiv 86/635/EEG, baserade på redovisningskategorierna för resultaträkning för institut enligt artikel 27 i det direktivet, ska den relevanta indikatorn vara summan av de poster som anges i tabell 1 i denna punkt. Institutet ska inkludera varje post i summan med sitt positiva eller negativa tecken.

Tabell 1

1. Ränteutgifter och liknande utgifter
2. Räntekostnader och liknande kostnader
3. Intäkter från aktier och andra värdepapper med rörlig/fast avkastning
4. Provisionsintäkter
5. Provisionskostnader och avgifter
6. Nettovinst eller nettoförlust av finansiella transaktioner
7. Övriga rörelseintäkter

Instituten ska anpassa dessa poster så att de avspeglar följande villkor:

- a) Institutet ska beräkna den relevanta indikatorn före avdrag av avsättningar och rörelsekostnader. Institutet ska till rörelsekostnaderna räkna arvoden för utkontrakterade tjänster som tillhandahållits av tredje part som inte är moder- eller dotterföretag till institutet eller dotterföretag till ett moderföretag som också är kreditinstitutets moderföretag. Institutet får dra av kostnaderna för utkontrakterade tjänster som tillhandahållits av tredje part från den relevanta indikatorn i de fall då de betalas till ett företag som är föremål för bestämmelser i den bemärkelse som avses i denna förordning.
- b) Institutet får inte använda följande poster vid beräkningen av den relevanta indikatorn:
 - i) Realiserad vinst/förlust från försäljning av poster utanför handelslagret.
 - ii) Inkomster från extraordinära poster eller poster som inte avser den normala verksamheten.
 - iii) Försäkringsintäkter.
- c) Om omvärdering av handelsposter ingår i resultaträkningen, får institutet inkludera omvärderingen. Om ett institut tillämpar artikel 36.2 i direktiv 86/635/EEG, ska det inkludera sådan omvärdering som tas upp i resultaträkningen.

2. Om ett institut omfattas av andra redovisningsstandarder än de som fastställs i direktiv 86/635/EEG, ska det beräkna den relevanta indikatorn på grundval av de uppgifter som bäst avspeglar den definition som anges i denna artikel.

3. EBA ska utarbeta förslag till reglerande tekniska standarder i syfte att fastställa metoden för att beräkna den relevanta indikator som avses i punkt 2.

EBA ska lägga fram dessa förslag till reglerande tekniska standarder till kommissionen senast den 31 december 2017.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de reglerande tekniska standarder som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

KAPITEL 3

Schablonmetoden

Artikel 317

Kapitalbaskrav

1. Enligt schablonmetoden ska institutet dela in sina verksamheter i de affärsområden som anges i tabell 2 i punkt 4 och i enlighet med principerna i artikel 318.

2. Institutet ska beräkna kapitalbaskravet för operativ risk som det treåriga genomsnittet av summan av de årliga kapitalbaskraven för samtliga de affärsområden som avses i tabell 2 i punkt 4. Det årliga kapitalbaskravet för varje affärsområde är lika med produkten av den motsvarande betafaktor som anges i tabellen och den del av den relevanta indikatorn som har fördelats på respektive affärsområde.

3. För ett visst år får institutet utan begränsningar kvitta negativa kapitalbaskrav till följd av en negativ del av den relevanta indikatorn i ett affärsområde mot positiva kapitalbaskrav inom andra affärsområden. Om det sammanlagda kapitalbaskravet för samtliga affärsområden för ett visst år är negativt, ska institutet ange värdet noll som täljare för det året.

4. Institutet ska beräkna det treåriga genomsnittet av den summa som avses i punkt 2 på grundval av de senaste tolv månaders observationer som gjorts vid räkenskapsårets slut. Om inga reviderade uppgifter finns tillgängliga får institutet använda företagets egna skattningar.

Om ett institut för sin behöriga myndighet kan visa att användningen av ett treårigt genomsnitt för att beräkna den relevanta indikatorn, på grund av en fusion, ett förvärv eller en försäljning av enheter eller verksamheter, skulle leda till felskattningar av kapitalbaskrav för operativ risk, får den behöriga myndigheten tillåta institutet att ändra beräkningen på ett sätt som skulle ta hänsyn till sådana händelser och ska vederbörligen underrätta EBA om detta. Under sådana omständigheter får den behöriga myndigheten på eget initiativ även kräva att ett institut ändrar beräkningen.

Om ett institut har varit verksamt i mindre än tre år, får det använda företagets egna framåtblickande skattningar vid beräkningen av den relevanta indikatorn, förutsatt att institutet börjar använda historiska data så snart de finns tillgängliga.

Tabell 2

Affärsområde	Verksamhet	Procentandel (betafaktor)
Företagsfinansiering	Garantiverksamhet för finansiella instrument eller placering av finansiella instrument på grundval av ett fast åtagande. Tjänster i samband med garanti-givning. Investeringsrådgivning. Rådgivning till företag i fråga om kapitalstruktur, industriell strategi och närliggande frågor samt råd och tjänster avseende fusioner och företagsförvärv. Investerings- och finansanalys samt andra former av allmänna rekommendationer rörande handel med finansiella instrument.	18 %

Affärsområde	Verksamhet	Procentandel (betafaktor)
Handel och finansförvaltning	Handel för egen räkning. Penningmarknadsmäkling. Mottagande och vidarebefordran av order beträffande ett eller flera finansiella instrument. Utförande av order för kunds räkning. Placering av finansiella instrument utan fast åtagande. Drift av multilaterala handelsplattformar.	18 %
Privatkundsmäkleri (Verksamhet som avser fysiska personer eller små och medelstora företag som uppfyller kriterierna i artikel 123 om klassen för hushållsexponeringar)	Mottagande och vidarebefordran av order beträffande ett eller flera finansiella instrument. Utförande av order för kunds räkning. Placering av finansiella instrument utan fast åtagande.	12 %
Storkundsbank	Mottagande av insättningar och andra återbetalningspliktiga medel. Utlåning. Finansiell leasing. Garantiförbindelser och ställande av säkerhet.	15 %
Privata banktjänster (Verksamhet som avser fysiska personer eller små och medelstora företag som uppfyller kriterierna i artikel 123 om klassen för hushållsexponeringar)	Mottagande av insättningar och andra återbetalningspliktiga medel. Utlåning. Finansiell leasing. Garantiförbindelser och ställande av säkerhet.	12 %
Betalning och avveckling	Betalningsförmedling. Utställande och administration av betalningsmedel.	18 %
Administrationsuppdrag	Förvaring och handhavande av finansiella instrument för kunders räkning, bland annat värdepappersförvaring och liknande tjänster, exempelvis handhavande av kontanta medel/finansiella säkerheter.	15 %
Kapitalförvaltning	Portföljförvaltning. Fondförvaltning. Övrig kapitalförvaltning.	12 %

Artikel 318

Principerna för fördelning i affärsområden

1. Institutet ska utveckla och dokumentera särskilda riktlinjer och kriterier för fördelning av den relevanta indikatorn på berörda affärsområden och aktiviteter inom den standardiserade ram som anges i artikel 317. De ska se över och anpassa dessa riktlinjer och kriterier i tillämpliga delar till nya eller förändrade affärsverksamheter och risker.

2. Institutet ska tillämpa följande principer för fördelning i affärsområden:

- Institutet ska fördela alla aktiviteter i affärsområden utan överlappning, så att de täcker hela affärsområdet.
- Institutet ska allokera alla aktiviteter som inte lätt kan placeras inom affärsområdesramen, men som utgör en stödjande verksamhet till en verksamhet inom ramen, som tillhörande det affärsområde som aktiviteten stöder. Om mer än ett affärsområde stöds av den stödjande verksamheten, ska instituten använda objektiva fördelningskriterier.
- Om en aktivitet inte kan placeras in i ett visst affärsområde, ska instituten använda det affärsområde som har den högsta procentsatsen. Detsamma gäller också för en stödjande verksamhet med koppling till verksamheten.
- Institutet har möjlighet att använda interna prissättningsmetoder för att fördela den relevanta indikatorn på olika affärsområden. Kostnader som genererats inom ett affärsområde men som kan tillskrivas ett annat affärsområde får omfördelas till det affärsområde som de tillhör.
- Fördelningen av aktiviteter i affärsområden för kapitalkrav för operativ risk ska överensstämma med de kategorier som instituten använder för kredit- och marknadsrisker.
- Den verkställande ledningen ska ansvara för riktlinjerna för fördelning i affärsområden under överinseende av institutets ledningsorgan.
- Institutet ska låta fördelningen i affärsområden genomgå oberoende översyn.

3. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att fastställa tillämpningsvillkoren för de principer för fördelning i affärsområden som anges i denna artikel.

EBA ska överlämna sina förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 31 december 2017.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 319

Alternativ schablonmetod

1. Enligt den alternativa schablonmetoden ska instituten tillämpa följande för affärsområdena "hushållsbank" och "storkundsbank":

- Den relevanta indikatorn ska vara en standardiserad intäktsindikator som är lika med det nominella beloppet av lån och förskott, multiplicerat med 0,035.
- Lån och förskott består av de totala utnyttjade beloppen i motsvarande kreditportföljer. För affärsområdet "storkundsbank" ska instituten också inbegripa värdepapper utanför handelslagret i det nominella beloppet av lån och förskott.

2. För att få använda den alternativa schablonmetoden ska institutet uppfylla följande villkor:

- a) Institutets hushålls- och/eller storkundsbankverksamheter ska svara för minst 90 % av intäkterna.
- b) En väsentlig andel av institutets hushålls- och/eller storkundsbankverksamhet ska innefatta lån där sannolikheten för fallissemang (PD) är hög.
- c) Den alternativa schablonmetoden ska vara en lämplig grund för beräkning av institutets kapitalbaskrav för operativ risk.

Artikel 320

Kriterier för schablonmetoden

De kriterier som avses i artikel 312.1 första stycket är följande:

- a) Ett institut ska ha ett väldokumenterat bedömnings- och hanteringssystem för operativ risk med tydlig ansvarsfördelning. Det ska identifiera sina exponeringar mot operativ risk och spåra relevanta data om operativ risk, däribland data om betydande förluster. Detta system ska vara föremål för regelbunden och oberoende översyn, som ska genomföras av en intern eller extern part med den kunskap som krävs för att genomföra en sådan översyn.
- b) Ett instituts klassificeringssystem för operativ risk ska vara nära integrerat med institutets riskhanteringsprocesser. Resultaten ska utnyttjas som en del av processen för övervakning och kontroll av institutets riskprofil avseende operativ risk.
- c) Ett institut ska upprätta ett system för rapportering till den verkställande ledningen som förser relevanta verksamhetsområden inom instituten med rapporter avseende operativ risk. Ett institut ska ha rutiner för att kunna vidta lämpliga åtgärder utifrån uppgifterna i rapporterna.

KAPITEL 4

Internmätningssystem

Artikel 321

Kvalitativa standarder

De kvalitativa standarder som avses i artikel 312.2 är följande:

- a) Ett instituts interna metod för mätning av operativa risker ska vara nära integrerad med dess dagliga riskhanteringsprocesser.
- b) Ett institut ska ha en oberoende riskhanteringsfunktion för operativa risker.
- c) Ett institut ska regelbundet rapportera om exponeringar mot operativa risker och om förluster och ha rutiner för att kunna vidta lämpliga korrigerande åtgärder.
- d) Ett instituts riskhanteringssystem ska vara väl dokumenterat. Institutet ska ha rutiner för att säkerställa överensstämmelse

med dokumentationen och riktlinjer för hantering av situationer, då riskhanteringen inte överensstämmer med dokumentationen.

- e) Ett instituts processer för hantering av operativa risker och mätsystem ska vara föremål för regelbunden översyn av interna eller externa revisorer.
- f) Ett instituts interna valideringsprocesser ska fungera sunt och tillfredsställande.
- g) Dataflödena och processerna förknippade med ett instituts riskmätningssystem ska vara transparenta och tillgängliga.

Artikel 322

Kvantitativa standarder

1. De kvantitativa standarder som avses i artikel 312.2 omfattar standarder för processer, intern och extern data, scenarioanalys, affärsmiljö samt interna kontrollsystem, enligt vad som anges i punkterna 2–6.

2. Följande standarder avser processer:

- a) Vid beräkning av kapitalbaskrav ska ett institut beakta både förväntade och ej förväntade förluster, såvida inte förväntad förlust fångas upp på lämpligt sätt i dess interna affärspraxis. Måttet på operativ risk ska fånga upp extrema händelser som kan ge allvarliga följder och uppnå en statistisk säkerhetsnivå som är jämförbar med ett konfidensintervall på 99,9 % under en ettårsperiod.
- b) Ett instituts mätningssystem för operativa risker ska innefatta användning av intern och extern data, scenarioanalys och faktorer som avspeglar affärsmiljön samt interna kontrollsystem enligt vad som anges i punkterna 3–6. Ett institut ska ha en väldokumenterad metod för att väga in användning av dessa fyra delar i det övergripande riskmätningssystemet för operativa risker.
- c) Ett instituts riskmätningssystem ska fånga upp de avgörande riskfaktorer som påverkar formen av fördelningskurvas ytterområden för den estimerade fördelningen av förluster.
- d) Ett institut får bara åberopa antaganden om korrelationer beträffande förluster för operativa risker som är hänförliga till olika händelsetyper om dess system för mätning av korrelationer är sunda, genomförda med integritet och beaktar den osäkerhet som omger alla sådana korrelationskattningar, särskilt under kritiska perioder. Ett institut ska validera sina korrelationsantaganden genom att använda lämpliga kvantitativa och kvalitativa metoder.
- e) Ett instituts riskmätningssystem ska vara inbördes konsekvent och undvika dubbelräkning av kvalitativa estimat eller riskreducerande åtgärder som godkänts inom andra områden i denna förordning.

3. Följande standarder avser interna data:

- a) Ett institut ska basera sina internt framtagna riskmått för operativ risk på en minimihistorisk observationsperiod på minst fem år. När ett institut för första gången tillämpar en internmätningsskema, får en historisk period på tre år godtas.
- b) Ett institut ska kunna hänföra sina data om historiska interna förluster på de affärsområden som definieras i artikel 317 och på de typer av händelser som definieras i artikel 324 och på begäran lämna dessa data till de behöriga myndigheterna. Under särskilda omständigheter får ett institut föra förlusthändelser som påverkar hela institutet till ett ytterligare affärsområde, "företagsövergripande poster". Ett institut ska ha dokumenterade och objektiva kriterier för att hänföra förluster till de specificerade affärsområdena och händelsetyperna. Ett institut ska registrera de förluster till följd av operativa risker som avser kreditrisker och som tidigare har inkluderats i de interna databaserna för kreditrisk i databaserna för operativ risk och identifiera dessa separat. Sådana förluster ska inte omfattas av kapitalkrav för operativa risker, så länge som institutet måste fortsätta att behandla dem som kreditrisker vid beräkningen av kapitalbaskraven. Ett institut ska innefatta de förluster till följd av operativa risker som avser marknadsrisker i kapitalbaskraven för operativ risk.
- c) Institutets data om interna förluster ska vara heltäckande, så att de fångar in alla väsentliga verksamheter och exponeringar från alla lämpliga undersystem och geografiska lokaliseringar. Ett institut ska kunna motivera att alla utelämnade verksamheter eller exponeringar, både enskilt och tillsammans, inte skulle ha fått någon väsentlig effekt på de övergripande riskskattningarna. Ett institut ska fastställa lämpliga minimiförlusttrösklar för insamling av data om interna förluster.
- d) Utöver information om bruttoförlustbelopp ska ett institut samla information om datum för händelserna, eventuella återvinningar av bruttoförlustbelopp, samt beskrivande information om de bakomliggande faktorerna eller orsakerna till förlusten.
- e) Ett institut ska ha särskilda kriterier för att fördela förluster som uppstått till följd av en förlusthändelse inom en central funktion eller en verksamhet som omfattar mer än ett affärsområde samt till följd av därtill relaterade förlusthändelser under en tidsperiod.
- f) Ett institut ska ha dokumenterade rutiner för bedömning av registrerade förlustdatas löpande relevans, däribland situationer då individuella bedömningar, upptäckning av belopp och andra justeringar får tillämpas, i vilken utsträckning de får användas och vem som har tillåtelse att fatta sådana beslut.

4. Följande kvalificeringsstandarder avser externa data:

- a) Ett instituts mätningssystem för operativ risk ska utnyttja relevanta externa data, särskilt när det finns anledning att tro att institutet är utsatt för ovanliga, men potentiellt allvarliga, förluster. Varje institut ska ha en systematisk process för fastställande av i vilka situationer extern data ska användas och för att avgöra vilka metoder som ska användas för att föra in data i riskmätningssystemet.
 - b) Ett institut ska regelbundet se över och dokumentera villkor och rutiner för användning av extern data samt låta dem bli föremål för återkommande oberoende översyn.
5. Ett institut ska använda scenarioanalyser som bygger på expertutlåtanden tillsammans med externa data för att utvärdera exponering mot extrema händelser. Institutet ska kontinuerligt validera och omvärdera sådana bedömningar genom jämförelse med faktiska förluster för att säkerställa att de är rimliga.
6. Följande kvalificeringsstandarder avser affärsmiljö och interna kontrollfaktorer:
- a) Ett instituts interna riskklassificeringsmetod ska fånga upp den centrala affärsmiljön och interna kontrollfaktorer som kan förändra institutets riskprofil med avseende på operativ risk.
 - b) Ett institut ska motivera valet av varje faktor som betydelsefull riskfaktor baserat på erfarenhet och expertutlåtanden om de berörda affärsområdena.
 - c) Ett institut ska införa de behöriga myndigheterna kunna motivera riskskattningarnas känslighet för förändringar av faktorerna och den relativa vikten för de olika faktorerna. Utöver att fånga upp förändringar i risk till följd av förbättrad riskkontroll ska institutets riskmätningssystem även fånga upp potentiell ökning av risk till följd av verksamhetens ökade komplexitet eller ökad omsättning.
 - d) Ett institut ska dokumentera sitt riskmätningssystem och låta det omfattas av oberoende översyn inom institutet och av de behöriga myndigheterna. Ett institut ska kontinuerligt validera och omvärdera processen och resultaten genom jämförelse med faktiska interna förluster och relevanta externa data.

Artikel 323

Försäkringseffekter och andra mekanismer för risköverföring

1. De behöriga myndigheterna ska på de villkor som anges i punkterna 2–5 ge institutet tillstånd att erkänna försäkringseffekter och andra mekanismer för risköverföring, om institutet kan visa att en märkbar riskreducerande effekt uppnås.

2. Försäkringsgivaren ska vara auktoriserad att tillhandahålla försäkringar eller återförsäkringar och ska ha en minsta skaderegleringsförmåga, vilken ska fastställas av ett externt kreditvärderingsinstitut, som av EBA getts kreditkvalitetssteg 3 eller högre i enlighet med reglerna för fastställande av riskvikt för exponeringar mot de institut som avses i avdelning II kapitel 2.

3. Försäkringsinstitutens och institutens försäkringsramverk ska uppfylla samtliga följande villkor:

- a) Försäkringen har en ursprunglig löptid på minst ett år. För försäkringar med en resterande löptid på mindre än ett år ska institutet göra lämpliga nedsättningar som avspeglar försäkringens minskande återstående löptid upp till en fullständig hundra procentig nedsättning för försäkringar med en återstående löptid på 90 dagar eller mindre.
- b) Försäkringen har en uppsägningstid på minst 90 dagar för annullering av kontraktet.
- c) Försäkringen innehåller inte några undantag eller begränsningar som utlöses av tillsynsmyndighetens åtgärder eller som, om institutet skulle gå i konkurs, hindrar institutets konkursförvaltare eller likvidator från att återvinna skador som åsamkats eller kostnader som institutet får, utom i fråga om händelser som inträffat efter inledandet av konkursförvaltningen eller likvidationsförfarandet avseende institutet. Försäkringen får emellertid utesluta böter, viten eller skadestånd som ålagts av de behöriga myndigheterna.
- d) I beräkningen av de riskreducerande åtgärdernas effekt ska försäkringsskyddet vägas in på ett sätt som är öppet och som ansluter till den faktiska sannolikhet för förluster och deras effekter som användes vid den övergripande beräkningen av kapitalkrav för operativa risker.

e) Försäkringen ska tillhandahållas av tredje part. Vid försäkringar genom captivebolag och närstående företag måste exponeringen överföras på en oberoende tredje part som uppfyller kvalifikationskriterierna i punkt 2.

f) Ramverket för erkännande av försäkring ska vara väl motiverat och dokumenterat.

4. Metoden för att erkänna försäkringar ska genom tillämpning av avdrag eller nedsättningar avseende försäkringsbeloppet omfatta samtliga följande delar:

- a) Försäkringens återstående löptid, om den är mindre än ett år.

b) Försäkringens uppsägningstid, om den är kortare än ett år.

c) Osäkerhet i fråga om med betalning samt obalanser i försäkringsskyddet när det gäller försäkringens täckning.

5. Minskningen av kapitalbaskraven till följd av att ett institut tillgodoräknar försäkring och andra former av risköverföring får inte överstiga 20 % av kapitalbaskravet för operativ risk utan de riskreducerande åtgärderna.

Artikel 324

Klassificering av förlusthändelsetyper

De förlusthändelsetyper som avses första stycket i artikel 322.3 b är följande:

Tabell 3

Händelsetyp	Definition
Interna bedrägerier	Förluster till följd av handlingar som är avsedda att bedra, tillskansa sig egendom eller kringgå bestämmelser, lagstiftning eller företagets policy, med undantag för förluster som orsakats av diskriminering eller som sammanhänger med social eller kulturell mångfald, vilka involverar åtminstone en intern part.
Externa bedrägerier	Förluster till följd av tredje mans handlingar i syfte att undanhålla, tillskansa sig egendom eller kringgå lagstiftning.
Anställningsförhållanden och arbetsmiljö	Förluster till följd av handlingar som inte är förenliga med lagar och avtal om anställning, hälsa och säkerhet, till följd av betalning av skadestånd för personskada, däribland även förluster som orsakats av diskriminering eller som sammanhänger med social eller kulturell mångfald.
Clients, Products & Business Practices	Förluster till följd av att en professionell förpliktelse mot vissa kunder (inbegripet krav på förtroende och lämplighet) oavsiktligt eller genom försummelse inte uppfyllts eller förluster till följd av en produkts karaktär eller utformning.
Skador på materiella tillgångar	Förluster som uppkommer genom förlust av eller skada på materiella tillgångar till följd av naturkatastrofer eller andra händelser.
Avbrott i affärsverksamhet och systemfel	Förluster till följd av avbrott i affärsverksamheten eller systemfel.
Utförande, leverans och processtyrning	Förluster till följd av misslyckad transaktionshantering eller processtyrning i samband med kontakter med handelspartner och säljare.

AVDELNING IV

KAPITALBASKRAV FÖR MARKNADSRISK

KAPITEL 1

Allmänna bestämmelser

Artikel 325

Beräkning av sammanställda kapitalbaskrav

1. Ett institut får, med förbehåll för punkt 2 och enbart i syfte att på gruppnivå beräkna nettopositioner och kapitalbaskrav i enlighet med denna avdelning, avräkna positioner i ett institut eller företag mot positioner i ett annat institut eller företag.

2. Ett institut får endast tillämpa punkt 1 med tillstånd av de behöriga myndigheterna och detta tillstånd ska utfärdas om samtliga följande villkor är uppfyllda:

- a) Det finns en tillfredsställande kapitalbasfördelning inom företagsgruppen.
- b) De ramar för institutets verksamhet som bestäms av förordningar, lagstiftning eller avtal är sådana att ömsesidigt ekonomiskt stöd inom gruppen garanteras.

3. Om företag är belägna i tredjeländer ska samtliga följande villkor vara uppfyllda, utöver dem som anges i punkt 2:

- a) Företagen har auktoriserats i ett tredjeland och uppfyller antingen definitionen av kreditinstitut eller är erkända värdepappersföretag i tredjeland.
- b) Företagen uppfyller på individuell nivå kapitalbaskrav som motsvarar dem som fastställs i denna förordning.
- c) Det finns inga föreskrifter i de berörda tredjeländerna som väsentligen påverkar kapitalöverföringen inom företagsgruppen.

KAPITEL 2

Kapitalbaskrav för positionsrisk

Avsnitt 1

Allmänna bestämmelser och specifika instrument

Artikel 326

Kapitalbaskrav för positionsrisk

Ett instituts kapitalbaskrav för positionsrisk ska vara summan av kapitalbaskravet för institutets generella och specifika positionsrisk i skuldinstrument och aktier. Värdepapperiseringspositioner i handelslagret ska behandlas som skuldinstrument.

Artikel 327

Nettning

1. Det absoluta värdet på överskottet av ett instituts långa (korta) positioner i förhållande till dess korta (långa) positioner i samma aktie, skuldinstrument och konvertibla värdepapper och identiska finansiella terminer, optioner, köpoptioner och täckta köpoptioner ska utgöra dess nettopositioner i vart och ett av de olika instrumenten. Vid beräkning av nettopositionen ska positioner i derivatinstrument behandlas i enlighet med vad som fastställts i artiklarna 328-330. Ett instituts innehav av egna skuldinstrument ska inte beaktas vid beräkning av specifika kapitalkrav för risker i enlighet med artikel 336.

2. Nettning ska inte tillåtas mellan en konvertibel och en motstående position i det underliggande instrumentet, såvida inte de behöriga myndigheterna använder en metod som innebär att sannolikheten för att en viss konvertibel växlas in beaktas eller ställer kapitalbaskrav som motsvarar den förlust som

inväxlingen kan medföra. Sådana metoder eller kapitalbaskrav ska anmälas till EBA. EBA ska övervaka skillnaderna i praxis på detta område och utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010.

3. Alla nettopositioner, oavsett om de är positiva eller negativa, ska dagligen räknas om till institutets rapportvaluta till rådande dagskurs innan de sammanräknas.

Artikel 328

Ränteterminer och forwardkontrakt

1. Ränteterminer, framtida räntesäkringsavtal (FRA) och andra terminsättaganden att köpa eller sälja skuldinstrument ska behandlas som kombinerade långa och korta positioner. Positioner i långa ränteterminer ska således behandlas som en kombination av ett lån med förfalldag den dag terminen ska fullgöras och ett innehav av en tillgång med en förfalldag som motsvarar den som gäller för det instrument eller den teoretiska position som svarar mot ifrågakavande termin. På motsvarande sätt ska en såld FRA behandlas som en lång position med förfalldag som motsvarar avvecklingsdagen plus kontraktets löptid och en kort position med en förfalldag som motsvarar avvecklingsdagen. Både lånet och innehavet av tillgången ska tas upp i den första kategori som anges i tabell 1 i artikel 336 för att kapitalbaskravet ska kunna beräknas för den specifika risken för ränteterminer och FRA. Ett terminsättagande att köpa ett skuldinstrument ska behandlas som en kombination av ett lån med förfalldag på fullgörandedagen och en lång (spot) position i skuldinstrumentet som sådant. Lånet ska tas upp i den första kategori som anges i tabell 1 i artikel 336 i fråga om specifika risker och skuldinstrument under den kolumn i tabellen som är tillämplig.

2. Vid tillämpning av denna artikel avses med "lång position" ett innehav för vilket ett institut har fastställt den räntesats det ska erhålla vid någon tidpunkt i framtiden och "kort position" ett innehav för vilket institutet har fastställt den räntesats det ska betala vid någon tidpunkt i framtiden.

Artikel 329

Optioner och warrants

1. Optioner och warrants på räntesatser, skuldinstrument, aktier, aktieindex, finansiella terminer, swappar och utländska valutor ska behandlas som om de vore positioner som till värdet motsvarade värdet av det underliggande instrument till vilket optionen hänvisar, multiplicerat med optionens delta på det sätt som anges i detta kapitel. De får nettas mot motstående positioner i samma slag av underliggande värdepapper eller derivatinstrument. Det delta som används ska vara det som gäller för berörd börs. Vid optioner i OTC-handel eller där delta från den berörda börsen inte finns att tillgå får institutet självt beräkna delta med användning av lämplig modell, under förutsättning att de behöriga myndigheterna har gett sitt tillstånd till detta. Tillstånd ska beviljas, om modellen ger en tillfredsställande uppskattning av graden av förändring av optionens eller warrantens värde i förhållande till små förändringar i marknadspriset på det underliggande instrumentet.

2. Institutet ska i kapitalbaskraven på ett tillfredsställande sätt avspegla andra risker i samband med optioner, bortsett från deltarisken.

3. EBA ska utarbeta förslag till reglerande tekniska standarder med en rad olika metoder för att avspegla andra risker än deltarisker i kapitalbaskravet, enligt vad som avses i punkt 2, på ett sätt som står i proportion till omfattningen av och komplexiteten i institutens verksamheter i optioner och warrants.

EBA ska lägga fram dessa förslag till reglerande tekniska standarder till kommissionen senast den 31 december 2013.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de reglerande tekniska standarder som avses i första stycket i enlighet med förfarandet i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

4. Innan de tekniska standarder som avses i punkt 3 träder i kraft får de behöriga myndigheterna fortsätta att tillämpa de befintliga nationella behandlingarna om de behöriga myndigheterna har tillämpat dessa behandlingar före den 31 december 2013.

Artikel 330

Swappar

Swappar ska vid beaktande av ränterisken behandlas på samma sätt som instrument i balansräkningen. En ränteswapp enligt vilken ett institut erhåller en rörlig ränta och betalar en fast ränta ska således behandlas som likvärdig med en lång position i ett instrument med rörlig ränta med en löptid som motsvarar tiden till nästa gång räntan fastställs och en kort position i ett instrument med fast räntesats med samma löptid som den som gäller för swappen.

Artikel 331

Ränterisk för derivatinstrument

1. Institut som marknadsvärderar och beräknar ränterisken för sådana derivatinstrument som behandlas i artiklarna 328–330 på grundval av nutidsvärdet på framtida betalningar får, under förutsättning att de behöriga myndigheterna ger sitt tillstånd, använda känslighetsmodeller för att beräkna de positioner som avses i dessa artiklar och får använda dem för obligationer som amorteras under den återstående löptiden och inte genom en slutlig återbetalning av huvudfordran. Tillstånd ska beviljas om dessa modeller leder till positioner som har samma känslighet mot förändringar i räntenivån som det underliggande kassaflödet. Denna känslighet ska bedömas med beaktande av oberoende rörelser i de utvalda räntorna utmed avkastningskurvan med åtminstone en känslighetspunkt för var och en av de löptidsband som anges i tabell 2 i artikel 339. Positionerna ska ingå i beräkningen av kapitalbaskrav för generell risk för skuldinstrument.

2. Institut som inte använder modeller enligt punkt 1 får såsom fullt avräkningsbara behandla sådana positioner i derivatinstrument som omfattas av artiklarna 328–330 och som åtminstone uppfyller följande villkor:

- a) Positionerna har samma värde och är angivna i samma valuta.
- b) Referensräntan (för positioner med rörlig ränta) respektive kupongen (för positioner med fast ränta) svarar väl mot varandra.
- c) Nästa tidpunkt för fastställande av ränta eller – vid positioner med fast räntekupong – återstående löptid överensstämmer enligt följande:
 - i) Mindre än en månad framåt: samma dag.
 - ii) Mellan en månad och ett år framåt: skillnaden är högst sju dagar.
 - iii) Mer än ett år framåt: skillnaden är högst 30 dagar.

Artikel 332

Kreditderivat

1. Vid beräkning av kapitalbaskraven för generell och specifik risk för den part som tar på sig kreditrisken (skyddssäljaren), ska, såvida inget annat uttryckligen anges, det teoretiska beloppet i kreditderivatkontraktet användas. Trots vad som anges i föregående mening får institutet välja att ersätta det teoretiska värdet med det teoretiska värdet plus nettoförändringen i kreditderivatets marknadsvärde sedan det upptogs till handel, varvid en negativ nettoförändring ur skyddssäljarens perspektiv anges med ett minustecken. Vid beräkningen av den specifika risken ska, utom för totalavkastningsswappar, kreditderivatkontraktets löptid tillämpas i stället för skuldförbindelsens löptid. Positionerna ska bestämmas enligt följande:

- a) En totalavkastningsswapp medför en lång position i den generella marknadsrisken för referensförpliktelsen och en kort position i den generella risken för en statsobligation som har en löptid som motsvarar tiden till nästa gång räntan fastställs och som tilldelas en riskvikt på 0 % i enlighet med avdelning II kapitel 2. Den medför även en lång position i den specifika risken för referensförpliktelsen.
- b) En kreditswapp medför inte någon position i den generella risken. Vad gäller specifik risk ska institutet registrera en syntetisk lång position i en förpliktelse för referensenheten, utom om derivatet har ett kreditbetyg och uppfyller villkoren för en kvalificerad skuldpost, då en lång position i derivatet registreras. Om premier eller räntor ska betalas inom ramen för produkten, ska dessa betalningsflöden betraktas som teoretiska positioner i statsobligationer.

- c) En kreditlänkad obligation som refererar till ett enda namn medför en lång position i den generella risken för själva obligationen, som en ränteprodukt. Vad gäller specifik risk skapas en syntetisk lång position i en förpliktelse för referensenheten. Ytterligare en lång position skapas i utgivaren av obligationen. När en kreditlänkad obligation har en extern kreditvärdering och uppfyller villkoren för en kvalificerad skuldpost, behöver endast en enda lång position med obligationens specifika risk registreras.
- d) Utöver en lång position i den specifika risken för utgivaren av obligationen, medför en kreditlänkad obligation som refererar till flera namn och som ger proportionellt skydd en position i var och en av referensenheterna, där det samlade teoretiska kontraktbeloppet fördelas på de olika positionerna efter hur stor del av det samlade teoretiska beloppet som varje exponering mot en referensenhet utgör. Om mer än en skuldförbindelse från en referensenhet kan väljas bestäms den specifika risken av den förpliktelse som har högst riskvikt.
- e) Ett kreditderivat på första förfall ger upphov till en position motsvarande det teoretiska beloppet i en förpliktelse för varje referensenhet. Om det maximala belopp som kan utbetalas vid en kredithändelse understiger det kapitalbaskrav som framkommer enligt första meningen i denna punkt, får kapitalbaskravet för specifik risk sättas lika med detta maxibelopp.

Ett kreditderivat på n:te förfall ger upphov till en position motsvarande det teoretiska beloppet i en förpliktelse för varje referensenhet minus n-1 referensenheterna med det minsta kapitalbaskravet för specifik risk. Om det maximala belopp som kan utbetalas vid en kredithändelse understiger det kapitalbaskrav som framkommer enligt första meningen i denna punkt, får kapitalbaskravet för specifik risk sättas lika med detta belopp.

Om ett kreditderivat på n:te förfall har ett externt kreditbetyg ska skyddssäljaren beräkna kapitalbaskravet för specifik risk genom att använda derivatets kreditvärdering och tillämpa respektive riskvikter för en värdepapperisering i förekommande fall.

2. För den part som överför kreditrisken (skyddsköparen) fastställs positionerna som de omvända mot vad som gäller för skyddssäljaren, med undantag för en kreditlänkad obligation (som inte medför någon kort position i utgivaren). Vid beräkning av kapitalbaskraven för skyddssäljaren ska det teoretiska beloppet i kreditderivatkontraktet användas. Trots vad som anges i föregående mening får institutet välja att ersätta det teoretiska värdet med det teoretiska värdet plus nettoförändringen i kreditderivatets marknadsvärde sedan det upptogs till handel, varvid en negativ nettoförändring ur skyddssäljarens perspektiv anges med ett minustecken. Om det vid en viss tidpunkt föreligger en köpoption tillsammans med en step-up, ska den tidpunkten betraktas som skyddets förfallodag.

3. Kreditderivat i enlighet med artikel 338.1 eller 338.3 ska endast tas med i fastställandet av kapitalbaskravet för specifik risk i enlighet med artikel 338.4.

Artikel 333

Värdepapper som säljs eller lånas ut på grundval av en repa

Den som överför värdepapper eller garanterade rättigheter avseende äganderätt till värdepapper i en repa och den som lånar ut värdepapper i ett värdepapperslån ska ta med dessa värdepapper vid beräkningen av sitt kapitalbaskrav enligt detta kapitel under förutsättning att sådana värdepapper är positioner i handelslagret.

Avsnitt 2

Skuldinstrument

Artikel 334

Nettopositioner i skuldinstrument

Nettopositioner ska klassificeras efter vilken valuta de är tecknade i, och för varje valuta ska kapitalbaskravet beräknas separat mot generella och specifika risker.

Underavsnitt 1

Specifik risk

Artikel 335

Övre gräns för kapitalbaskravet för en nettoposition

Ett institut får sätta en övre gräns för kapitalbaskravet för specifik risk för en nettoposition i ett skuldinstrument till den största möjliga förlusten vid fallissemang. För en kort position kan denna gräns beräknas som en värdeändring till följd av att instrumentet eller, om tillämpligt, fallissemangsriskerna hos underliggande namn plötsligt bortfaller.

Artikel 336

Kapitalbaskrav för skuldinstrument som inte är värdepapperiseringar

1. Institutet ska föra sina nettopositioner i handelslagret i instrument som inte är värdepapperiseringspositioner, beräknade i enlighet med artikel 327, till respektive kategori i tabell 1 på grundval av utgivaren eller gäldenären, extern eller intern kreditvärdering och återstående löptid och därefter multiplicera beloppen med de viktal som anges i tabellen. Institutet ska addera de vägda positioner som uppstår med tillämpning av denna artikel, oavsett om de är långa eller korta, för att beräkna kapitalbaskravet för specifik risk.

Tabell 1

Kategorier	Kapitalbaskrav för specifik risk
Skuldförbindelser som skulle få riskviktningen 0 % enligt schablonmetoden för kreditrisk.	0 %
Skuldförbindelser som skulle få en riskviktning på 20 eller 50 % enligt schablonmetoden för kreditrisk och andra kvalificerade värdepapper enligt definitionen i punkt 4.	0,25 % (återstående löptid högst sex månader) 1,00 % (återstående löptid mer än sex månader och upp till och med 24 månader) 1,60 % (återstående löptid mer än 24 månader)
Skuldförbindelser som skulle få riskviktningen 100 % enligt schablonmetoden för kreditrisk.	8,00 %
Skuldförbindelser som skulle få riskviktningen 150 % enligt schablonmetoden för kreditrisk.	12,00 %

2. I fråga om institut som tillämpar internmetoden för riskklassificering på den exponeringsklass som utgivaren av skuldinstrument tillhör, krävs för att en exponering ska vara kvalificerad för ett visst kreditkvalitetssteg enligt den schablonmetod för kreditrisk som avses i punkt 1 att utgivaren av exponeringen har åsatt en intern kreditvärdering med ett PD-värde som är lika med eller lägre än det som gäller för det tillämpliga kreditkvalitetssteget enligt schablonmetoden.

3. Ett institut får beräkna de specifika kraven för risker för alla obligationer som är kvalificerade för en riskviktning på 10 % enligt behandlingen i artikel 129.4, 129.5 och 129.6 som hälften av det tillämpliga specifika kapitalbaskravet för risken för den andra kategorin i tabell 1.

4. Andra kvalificerade värdepapper är följande:

a) Långa och korta positioner i tillgångar för vilka det inte finns någon tillgänglig kreditvärdering av något utsett kreditvärderingsinstitut och som uppfyller samtliga följande krav:

i) De betraktas som tillräckligt likvida av det berörda institutet.

ii) Deras placeringskvalitet är enligt institutets egen bedömning minst likvärdig med placeringskvaliteten för de tillgångar som anges i tabell 1 andra raden.

iii) De är noterade på åtminstone en reglerad marknad i någon medlemsstat eller vid en börs i ett tredjeland

som är erkänd av de behöriga myndigheterna i den berörda medlemsstaten.

b) Långa eller korta positioner i tillgångar som är utgivna av institut som omfattas av de kapitalbaskrav som anges i denna förordning och som av det berörda institutet anses tillräckligt likvida och vilkas investeringskvalitet enligt institutets egen bedömning åtminstone är likvärdig med de tillgångar som anges i tabell 1 andra raden.

c) Värdepapper som är utgivna av institut som bedöms ha samma eller högre kreditkvalitet än den som motsvarar kreditkvalitetssteg 2 enligt schablonmetoden för kreditrisk för exponeringar mot institut och som omfattas av tillsyn och reglering som är jämförlig med vad som krävs enligt denna förordning och direktiv 2013/36/EU.

Institut som använder led a eller b ska ha en dokumenterad metod för att bedöma om tillgångarna uppfyller kraven i dessa led och ska anmäla denna metod till de behöriga myndigheterna.

Artikel 337

Kapitalbaskrav för värdepapperiseringsinstrument

1. För instrument i handelslagret som är värdepapperiseringspositioner ska institutet väga sina nettopositioner beräknade i enlighet med artikel 327.1 med följande:

a) För värdepapperiseringspositioner som inom ramen för samma instituts övriga verksamhet skulle omfattas av schablonmetoden: 8 % av riskvikten enligt schablonmetoden i enlighet med avdelning II, kapitel 5, avsnitt 3.

b) För värdepapperiseringspositioner som inom ramen för samma instituts övriga verksamhet skulle omfattas av den interna metoden för riskklassificering: 8 % av de riskvägda exponeringsbeloppen enligt den interna metod för riskklassificering som anges i avdelning II, kapitel 5, avsnitt 3.

2. Den formelbaserade metod som anges i artikel 362 får användas, om institutet kan ta fram skattningar av PD och om tillämpligt av exponeringsvärdet och LGD som indata till den formelbaserade metoden i enlighet med kraven för skattningar av sådana parametrar enligt den interna metoden för riskklassificering i enlighet med avdelning II, kapitel 3.

De andra institut än institut som är originatorer vilka kan tillämpa den formelbaserade metoden för samma värdepapperiseringsposition i sin verksamhet utanför handelslagret får endast använda metoden om de behöriga myndigheterna ger sitt tillstånd, vilket ska beviljas om institutet uppfyller villkoret i första stycket.

Skattningar av PD och LGD som indata till den formelbaserade metoden får alternativt också fastställas utifrån skattningar som härleds ur en intern modell som används av ett institut som har fått tillstånd att använda en intern modell för specifik risk i skuldinstrument. Det senare alternativet får endast användas med tillstånd av de behöriga myndigheterna, som ska bevilja detta, om skattningarna uppfyller de kvantitativa kraven för den interna kreditvärderingsmetoden i enlighet med avdelning II, kapitel 3.

EBA ska i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 utfärda riktlinjer för användningen av skattningar av PD och LGD som indata, när dessa skattningar bygger på en intern modell.

3. För värdepapperiseringspositioner som omfattas av en extra riskvikt i enlighet med artikel 407: 8 % av den totala riskvikten.

Med undantag av värdepapperiseringspositioner som behandlas i enlighet med artikel 338.4, ska institutet addera de vägda positioner som uppstår med tillämpning av denna artikel (oavsett om de är långa eller korta) för att beräkna kapitalbaskravet för specifik risk.

4. Genom undantag från punkt 3 andra stycket ska institutet under en övergångsperiod fram till den 31 december 2014 separat addera sina vägda långa nettopositioner och sina vägda korta nettopositioner. Det största av dessa belopp ska utgöra kapitalbaskravet för specifik risk. Institutet ska dock varje kvartal rapportera summan av både sina vägda långa nettopositioner och sina vägda korta nettopositioner, uppdelade på underliggande tillgångar, till den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten.

5. När ett institut som är originator vid en traditionell värdepapperisering inte uppfyller villkoren för betydande risköverföring i artikel 243, ska det i beräkningen av kapitalbaskravet enligt denna artikel inkludera de värdepapperiserade exponeringarna istället för sina positioner i värdepapperisering till följd av denna värdepapperisering.

När ett institut som är originator vid en syntetisk värdepapperisering inte uppfyller villkoren för betydande risköverföring i artikel 244, ska det i beräkningen av kapitalbaskravet enligt denna artikel inkludera de värdepapperiserade exponeringarna från denna värdepapperisering, men inte något kreditriskskydd som erhållits för den värdepapperiserade portföljen.

Artikel 338

Kapitalbaskrav för korrelationshandelsportföljen

1. Korrelationshandelsportföljen ska bestå av värdepapperiseringspositioner och kreditderivat på n:te förfall som uppfyller följande kriterier:

- a) Positionerna är varken återvärdepapperiseringspositioner, optioner på en tranch i värdepapperiseringen eller några andra derivat på värdepapperiseringsexponeringar som inte ger någon proportionell andel i avkastningen från en tranch i värdepapperiseringen.
- b) Alla referensinstrument refererar till antingen
 - i) endast ett namn, inbegripet kreditderivat som refererar till ett namn, för vilka en likvid tvåvägsmarknad existerar, eller
 - ii) allmänt omsatta index som baseras på dessa referensenheter.

En tvåvägsmarknad ska anses existera när det finns oberoende och äkta erbjudanden att köpa och sälja så att ett pris som står i rimlig proportion till det senaste försäljningspriset eller aktuella konkurrerande äkta köp- eller säljerbjudanden kan fastställas inom en dag och avvecklas till ett sådant pris inom en relativt kort tid i enlighet med gängse handelspraxis.

2. Positioner som refererar till någondera av följande ska inte ingå i korrelationshandelsportföljen:

- a) En underliggande position som kan hänföras till exponeringsklassen "hushållsexponeringar" eller till exponeringsklassen "exponeringar säkrade genom panträtt i fastigheter" enligt schablonmetoden för ett instituts kreditrisk utanför handelslagret.
- b) En fordran på ett specialföretag, för vilken säkerhet ställts, direkt eller indirekt, genom en position som i sig inte skulle vara berättigad att inkluderas i korrelationshandelsportföljen i enlighet med punkt 1 och den här punkten.

3. Ett institut får i korrelationshandelsportföljen inkludera positioner som varken är värdepapperiseringspositioner eller kreditderivat på n:te förfall men som säkrar andra positioner i denna portfölj, förutsatt att en likvid tvåvägsmarknad enligt beskrivningen i punkt 1 sista stycket existerar för instrumentet eller dess underliggande instrument.

4. Ett institut ska fastställa det större av följande belopp som det specifika riskkapitalbaskravet för korrelationshandelsportföljen:

- a) De totala kapitalbaskraven för specifik risk som skulle gälla enbart långa nettopositioner i korrelationshandelsportföljen.
- b) De totala kapitalbaskraven för specifik risk som skulle gälla enbart korta nettopositioner i korrelationshandelsportföljen.

Underavsnitt 2

Generell risk

Artikel 339

Löptidsgrundad beräkning av generell risk

1. För att beräkna kapitalbaskrav för generell risk ska alla positioner viktas med hänsyn till deras löptid på det sätt som förklaras i punkt 2 för beräkning av den kapitalbas som krävs för att täcka riskerna. Detta belopp ska minskas med den viktade positionen i motstående position om en sådan finns jämsides inom samma löptidsband. En nedsättning av kapitalbaskravet ska också göras om de motstående viktade positionerna faller inom olika löptidsband varvid nedsättningens storlek ska bero dels på om de två positionerna hör till samma zon eller inte och dels på vilka zoner de hör till.

2. Institutet ska hänföra sina nettopositioner till respektive löptidsband i kolumn två respektive tre i tabell 2 i punkt 4. Det ska göra detta på grundval av återstående löptid för instrument med fast räntesats och på grundval av den tid som återstår till dess att räntesatsen nästa gång ska fastställas för de instrument för vilka räntesatsen kan ändras före den slutliga förfalldagen. Det ska även göra åtskillnad mellan skuldinstrument med en räntekupong på 3 % eller mer och sådana med en räntekupong på mindre än 3 % och hänföra dem till kolumn två respektive kolumn tre i tabell 2. Det ska därefter multipli-

cera var och en av dem med det viktital som för löptidsbandet i fråga anges i kolumn fyra i tabell 2.

3. Institutet ska därefter beräkna summan av de viktade långa positionerna och summan av de viktade korta positionerna i varje löptidsband. Summan av viktade långa positioner som motsvaras av viktade korta positioner i ett visst löptidsband ska utgöra den avstämda viktade positionen i bandet, medan återstående långa eller korta positioner ska utgöra den icke avstämda viktade positionen i samma band. Summan av avstämda viktade positioner i alla band ska sedan beräknas.

4. Institutet ska beräkna summan av icke avstämda viktade långa positioner för de band som ingår i var och en av zonerna i tabell 2 för att erhålla den icke avstämda viktade långa positionen för varje zon. På motsvarande sätt ska den icke avstämda viktade korta positionen i en viss zon beräknas som summan av de icke avstämda viktade korta positionerna för varje band i zonen. Den del av den icke avstämda viktade långa positionen för en viss zon som motsvaras av de icke avstämda viktade korta positionerna i samma zon ska utgöra den avstämda viktade positionen i den zonen. Den del av den icke avstämda viktade långa eller icke avstämda viktade korta positionen för en zon som inte kan avstämmas på angivet sätt ska utgöra den icke avstämda viktade positionen i den zonen.

Tabell 2

Zon	Löptidsband		Viktital (i %)	Antagen ränteförändring (i %)
	Kupong med 3 % ränta eller mer	Kupong med mindre än 3 % ränta		
Ett	0 ≤ 1 månad	0 ≤ 1 månad	0,00	—
	> 1 ≤ 3 månader	> 1 ≤ 3 månader	0,20	1,00
	> 3 ≤ 6 månader	> 3 ≤ 6 månader	0,40	1,00
	> 6 ≤ 12 månader	> 6 ≤ 12 månader	0,70	1,00
Två	> 1 ≤ 2 år	> 1,0 ≤ 1,9 år	1,25	0,90
	> 2 ≤ 3 år	> 1,9 ≤ 2,8 år	1,75	0,80
	> 3 ≤ 4 år	> 2,8 ≤ 3,6 år	2,25	0,75
Tre	> 4 ≤ 5 år	> 3,6 ≤ 4,3 år	2,75	0,75
	> 5 ≤ 7 år	> 4,3 ≤ 5,7 år	3,25	0,70
	> 7 ≤ 10 år	> 5,7 ≤ 7,3 år	3,75	0,65
	> 10 ≤ 15 år	> 7,3 ≤ 9,3 år	4,50	0,60
	> 15 ≤ 20 år	> 9,3 ≤ 10,6 år	5,25	0,60
	20 år	> 10,6 ≤ 12,0 år	6,00	0,60
		> 12,0 ≤ 20,0 år	8,00	0,60
		20 år	12,50	0,60

5. Beloppet av den icke avstämda viktade långa eller korta position i zon 1 som motsvaras av den icke avstämda viktade korta eller långa positionen i zon 2 ska vara den avstämda viktade positionen mellan zon 1 och zon 2. Motsvarande beräkning ska därefter göras med avseende på den del av den icke avstämda viktade positionen i zon 2 som återstår och den icke avstämda viktade positionen i zon 3 för att beräkna den avstämda viktade positionen mellan zon 2 och zon 3.

6. Institutet får vända på beräkningsordningen i punkt 5, så att det beräknar den avstämda viktade positionen mellan zon 2 och zon 3 innan det beräknar motsvarande position mellan zon 1 och zon 2.

7. Återstoden av den icke avstämda viktade positionen i zon 1 ska därefter avstämmas mot det som återstår av denna i zon 3, sedan denna avstämts mot zon 2, för att erhålla den avstämda viktade positionen mellan zon 1 och zon 3.

8. Återstående positioner efter de tre avstämningsberäkningar som anges i punkterna 5, 6 och 7 läggs därefter samman.

9. Institutets kapitalbaskrav ska beräknas som summan av följande belopp:

- 10 % av de avstämda viktade positionerna i alla löptidsband.
- 40 % av den avstämda viktade positionen i zon 1.
- 30 % av den avstämda viktade positionen i zon 2.
- 30 % av den avstämda viktade positionen i zon 3.
- 40 % av den avstämda viktade positionen mellan zon 1 och zon 2 och mellan zon 2 och zon 3.
- 150 % av den avstämda viktade positionen mellan zon 1 och zon 3.
- 100 % av återstående icke avstämda viktade positioner.

Artikel 340

Durationsbaserad beräkning av generell risk

1. Institutet får använda en metod för att beräkna kapitalbaskravet för generell risk för skuldinstrument som avspeglar duration i stället för den metod som anges i artikel 339, under förutsättning att institutet gör detta konsekvent.

2. Enligt den durationsbaserade metod som avses i punkt 1 ska institutet utgå från marknadsvärdet för varje instrument med fast räntesats och därefter beräkna dess avkastning fram till förfallodagen, vilket ger den underförstådda diskonteringsräntan för instrumentet i fråga. För instrument med rörlig räntesats ska institutet utgå från marknadsvärdet för varje instrument och därefter beräkna dess avkastning under antagande att huvudfordran förfaller vid den tidpunkt då räntesatsen nästa gång kan ändras.

3. Institutet ska därefter beräkna den modifierade durationen för varje skuldinstrument på grundval av följande formel:

$$\text{Modifierad löptid} = \frac{D}{1 + R}$$

där

D = duration beräknad enligt formeln:

$$D = \frac{\sum_{t=1}^M \frac{t \cdot C_t}{(1 + R)^t}}{\sum_{t=1}^M \frac{C_t}{(1 + R)^t}}$$

där

R = avkastning fram till förfallodagen,

C_t = kontantbetalning vid tidpunkt t,

M = total löptid.

Korrigeringar ska göras vid beräkningen av den modifierade durationen för skuldinstrument som omfattas av risk för förtida betalning. EBA ska i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 utfärda riktlinjer för tillämpningen av sådana korrigeringar.

4. Institutet skall därefter föra varje skuldinstrument till respektive zon i tabell 3 med ledning av den modifierade löptiden för varje instrument.

Tabell 3

Zon	Modifierad duration (i år)	Antagen ränteförändring (i %)
Ett	$> 0 \leq 1,0$	1,0
Två	$> 1,0 \leq 3,6$	0,85
Tre	$> 3,6$	0,7

5. Institutet ska därefter beräkna den durationsviktade positionen för varje instrument genom att multiplicera dess marknadspris med dess modifierade duration och med den antagna förändringen av räntesatsen för instrument med just denna modifierade duration (se kolumn tre i tabell 3).

6. Institutet ska beräkna sina durationsviktade långa och sina durationsviktade korta positioner inom varje zon. Summan av de förra avstämda mot de senare inom varje zon utgör den avstämda durationsviktade positionen i den zonen.

Institutet ska därefter beräkna den icke avstämda durationsviktade positionen för varje zon. Det ska därefter tillämpa det förfarande som har fastställts för icke avstämd viktad position i artikel 339.5–339.8.

7. Institutets kapitalbaskrav ska därefter beräknas som summan av följande belopp:

- a) 2 % av den avstämda durationsviktade positionen i varje zon.
- b) 40 % av den avstämda durationsviktade positionen mellan zon 1 och zon 2 och mellan zon 2 och zon 3.
- c) 150 % av den avstämda durationsviktade positionen mellan zon 1 och zon 3.
- d) 100 % av återstående icke avstämda durationsviktade positioner.

Avsnitt 3

Aktier

Artikel 341

Nettopositioner i aktieinstrument

1. Institutet ska separat beräkna summan av alla sina långa nettopositioner och av alla sina korta nettopositioner enligt artikel 327. Summan av de absoluta värdena av dessa två belopp ska utgöra institutets totala bruttoposition.

2. Institutet ska separat för varje marknad beräkna skillnaden mellan summan av de långa och de korta nettopositionerna. Summan av de absoluta värdena av dessa skillnader ska utgöra institutets totala nettoposition.

3. EBA ska utarbeta förslag till reglerande tekniska standarder i syfte att definiera begreppet "marknad" enligt punkt 2.

EBA ska lägga fram dessa förslag till reglerande tekniska standarder till kommissionen senast den 31 januari 2014.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de reglerande tekniska standarder som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 342

Specifik risk i aktieinstrument

Institutet ska multiplicera sin totala bruttoposition med 8 % för att beräkna sitt kapitalbaskrav för täckande av specifik risk.

Artikel 343

Generell risk i aktieinstrument

Kapitalbaskravet för ett institut för täckande av generell risk ska utgöras av dess totala nettoposition multiplicerad med 8 %.

Artikel 344

Aktieindex

1. EBA ska utveckla förslag till tekniska standarder för genomförande med en förteckning över de aktieindex för vilka de behandlingar som anges i andra meningen i punkt 4 är tillgängliga.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 1 januari 2014.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

2. Innan de tekniska standarder som avses i punkt 1 träder i kraft, får instituten fortsätta att använda den behandling som anges i punkterna 3 och 4, om de behöriga myndigheterna har tillämpat denna behandling före den 1 januari 2014.

3. Aktieindexterminer, delaviktade motsvarigheter till optioner och aktieindex benämns här nedan sammanfattningsvis "aktieindexterminer". Dessa kan fördelas på positioner i var och en av däri ingående aktier. Dessa positioner får behandlas som underliggande positioner i aktierna i fråga och får nettas som sådana mot motsstående positioner i de underliggande instrumenten. Institutet ska underrätta de behöriga myndigheterna om sin användning av denna behandling.

4. Om en aktieindextermin inte fördelas på underliggande positioner, ska den behandlas som om den vore en enskild aktie. Den specifika risken för en sådan aktie kan dock lämnas utan avseende, om aktieterminen i fråga omsätts på en börs och representerar ett relevant på lämpligt sätt diversifierat index.

Avsnitt 4

Emissionsgarantier

Artikel 345

Reducering av nettopositioner

1. Vid garantigivning vid emissioner av aktier och skuldinstrument får ett institut använda följande förfarande vid beräkning av kapitalbaskravet. För det första ska institutet beräkna sina nettopositioner genom att dra av de emissionsgarantipositioner som tecknats eller i sin tur garanterats av tredjeman på grund av uttryckligt avtal. Därefter ska institutet minska sina nettopositioner med reduktionsfaktorerna i tabell 4 och beräkna sitt kapitalbaskrav med ledning av de reducerade emissionsgarantipositionerna.

Tabell 4

arbetsdag 0:	100 %
arbetsdag 1:	90 %
arbetsdag 2 till 3:	75 %
arbetsdag 4:	50 %
arbetsdag 5:	25 %
efter arbetsdag 5:	0 %

"Arbetsdag 0" är den arbetsdag då institutet blir ovillkorligen bundet att motta en viss kvantitet av värdepapper till ett överenskommet pris.

2. Institutet ska underrätta de behöriga myndigheterna om hur de använder punkt 1.

Avsnitt 5

Kapitalbaskrav för specifik risk för positioner som är säkrade genom kreditderivat

Artikel 346

Tillgodoräknande av skydd genom kreditderivat

1. Skydd genom kreditderivat ska beaktas enligt principerna i punkterna 2–6.

2. Institutet ska behandla positionen i kreditderivatet som det ena "benet" och den skyddade positionen som har samma nominella eller i tillämpliga fall teoretiska belopp som det andra "benet".

3. Fullt tillgodoräknande ska ske, när värdena av de två benen alltid utvecklas i motsatt riktning och i ungefär samma omfattning. Detta är fallet i följande två situationer:

- De två benen består av helt identiska instrument.
- En lång avistaposition är säkrad genom en totalavkastnings-swapp (eller omvänt) där referensförpliktelsen exakt matchar den underliggande exponeringen (dvs. avistapositionen). Själva swappen kan ha en annan löptid än den underliggande exponeringen.

I dessa situationer ska kapitalbaskrav för specifik risk inte tillämpas på någon sida av positionen.

4. Ett tillgodoräknande om 80 % ska tillämpas när värdena av de två benen alltid utvecklas i motsatt riktning och det finns en exakt överensstämmelse mellan referensförpliktelsen, löptiden för såväl referensförpliktelsen som kreditderivatet och valutans som använts för den underliggande exponeringen. Des-

sutom ska kreditderivatkontraktets huvudegenskaper inte medföra att kreditderivatets prisförändring väsentligt skiljer sig från avistapositionens prisförändring. I den mån transaktionen medför en risköverföring tillämpas en avräkning om 80 % av den specifika risken på den sida av transaktionen som har högst kapitalbaskrav, medan kapitalkravet för specifik risk på den andra sidan ska vara noll.

5. Partiellt tillgodoräknande ska, utom vid de situationer som anges i punkterna 3 och 4, medges i följande situationer:

- Positionen omfattas av punkt 3 b, men det råder obalans i tillgångar mellan referensförpliktelsen och den underliggande exponeringen. Positionerna uppfyller dock följande krav:
 - Referensförpliktelsen rankas jämsides eller efter den underliggande förpliktelsen.
 - Den underliggande förpliktelsen och referensförpliktelsen avser samma gäldenär och det finns rättsligt bindande korsvisa klausuler om förfall eller påskyndad återbetalning.
- Positionen omfattas av punkt 3 a eller 4, men det råder obalans i valuta eller löptid mellan kreditriskskyddet och den underliggande tillgången. En sådan valutaobalans ska ingå i kapitalbaskravet för valutakursrisken.

c) Positionen omfattas av punkt 4, men det råder obalans i tillgångar mellan avistapositionen och kreditderivatet. I kreditderivatets dokumentation anges dock den underliggande tillgången bland de leveransbara fordringarna.

För att medge partiellt tillgodoräknande ska kapitalbaskraven för den specifika risken inte läggas ihop på varje sida av transaktionen. I stället ska enbart det högre av de två kapitalbaskraven användas.

6. I alla situationer som inte omfattas av punkterna 3–5 ska kapitalbaskravet för den specifika risken beräknas separat för båda sidor av positionerna.

Artikel 347

Beaktande av skydd genom kreditderivat som förfaller på det första och n:te fallissemanget

För kreditderivat som förfaller på det första fallissemanget och kreditderivat som förfaller på det n:te fallissemanget ska följande tillämpas för beaktande i enlighet med artikel 346:

- Om ett institut får kredit skydd för ett antal referensenheter som ligger till grund för ett kreditderivat på villkor att det första förfallet bland tillgångarna ska utlösa betalning och att denna kredithändelse ska avsluta kontraktet, får institutet avräkna specifik risk för referensenheten med den lägsta specifika risken bland de underliggande referensenheterna enligt tabell 1 i artikel 336.

b) Om ett kreditderivat av typen n:te förfall bland exponeringarna utlöser betalning enligt kreditriskskyddet, får skyddsköparen bara avräkna specifik risk, om det också erhållits skydd för förfall 1 till n-1 eller om n-1 förfall redan har inträffat. I sådana fall ska den metod som anges i led a för kreditderivat enligt principen om första förfall tillämpas, på lämpligt sätt anpassad för produkter som förfaller på det n:te fallissemånget.

Avsnitt 6

Kapitalbaskrav för företag för kollektiva investeringar (fond)

Artikel 348

Kapitalbaskrav för företag för kollektiva investeringar (fond)

1. Utan att det påverkar tillämpningen av andra bestämmelser i detta avsnitt ska positionerna i fonder omfattas av ett kapitalbaskrav för positionsrisk (generell och specifik) på 32 %. Utan att detta påverkar tillämpningen av artikel 353 i förening med den ändrade behandlingen av guld enligt artikel 352.4 och artikel 367.2 b ska positionerna i fonderna omfattas av ett kapitalbaskrav för positionsrisk (generell och specifik) och valutakursrisk på högst 40 %.

2. Om inget annat anges i artikel 350, ska nettning inte tillåtas mellan en fonds underliggande investeringar och andra positioner som innehas av institutet.

Artikel 349

Allmänna kriterier för fonder

En fond ska få tillämpa den metod som anges i artikel 350 om samtliga följande villkor är uppfyllda:

- a) Fondens prospekt eller motsvarande dokument ska innefatta
- i) de kategorier av tillgångar som fonden får investera i,
 - ii) om investeringsbegränsningar tillämpas, de relativa begränsningarna och metoder för att beräkna dem,
 - iii) om hävstångsmetoder är tillåtna, den maximala hävstångsnivån, och
 - iv) om placering i finansiella OTC-derivat eller transaktioner av repotyp eller värdepapperslån är tillåtna, en policy för att begränsa den motpartsrisk som uppstår till följd av dessa transaktioner.

b) Verksamheten i fonden ska rapporteras i en halvårs- och en helårsrapport för att göra det möjligt att bedöma tillgångar och skulder, inkomster och verksamhet under rapportperioden.

c) Andelarna/aktierna i fonden kan dagligen lösas in i kontanter från företagets tillgångar, på begäran av innehavaren.

d) Investeringarna i fonden ska vara skilda från de tillgångar som tillhör det förvaltande företaget.

e) Det investerande institutet ska göra en tillfredsställande riskbedömning av fonden.

f) Fonder ska förvaltas av personer som står under tillsyn i enlighet med direktiv 2009/65/EG eller motsvarande lagstiftning.

Artikel 350

Specifika metoder för fonder

1. Om institutet dagligen får kännedom om fondens underliggande investeringar, får institutet granska dessa underliggande investeringar för att beräkna kapitalbaskraven för positionsrisk, omfattande både specifik och generell risk. Enligt en sådan metod ska positioner i fonder behandlas som positioner i fondens underliggande investeringar. Nettning ska vara tillåten mellan positioner i fondens underliggande investeringar och andra positioner som innehas av institutet, under förutsättning att institutet innehar tillräckligt många andelar eller aktier, så att inlösen/tillskapande kan ske i utbyte mot de underliggande investeringarna.

2. Institutet får beräkna kapitalbaskraven för positionsrisken, omfattande både generell och specifik risk, för positioner i fonder med hjälp av hypotetiska positioner som motsvarar de positioner som är nödvändiga för att reproducera sammansättning och resultat av det externt genererade indexet eller den fasta korgen av aktier eller skuldförbindelser som avses i led a, under förutsättning att följande villkor är uppfyllda:

a) Syftet med fondens mandat är att reproducera sammansättningen och resultaten av ett externt genererat index eller en fast korg av aktier eller skuldförbindelser.

b) Det kan under en period på minst sex månader klart fastställas en korrelationskoefficient mellan den dagliga avkastningen från fonden och det index eller den korg av aktier eller skuldförbindelser som det följer på minst 0,9.

3. Om institutet inte dagligen får kännedom om fondens underliggande investeringar, får institutet beräkna kapitalbaskraven för positionsrisk, omfattande både generell och specifik risk, under förutsättning att följande villkor är uppfyllda:

- a) Det antas att fonden först separat investerar i tillgångsklasserna med de högsta kapitalbaskraven för specifik och generell risk i den utsträckning som maximalt tillåts enligt dess mandat och därefter fortsätter att i fallande ordning investera i de efterföljande exponeringsklasserna till dess att den maximala totala investeringsgränsen är nådd. Positionen i fonden behandlas som direkt ägande i den hypotetiska positionen.
- b) Institutet ska ta hänsyn till den maximala indirekta exponering de kan uppnå genom att ta positioner med hävstångseffekt genom fonden, när de beräknar sina kapitalbaskrav separat för specifik och generell risk, genom att positionen i fonden ökas proportionellt upp till den maximala exponeringen mot de underliggande investeringarna i enlighet med dess mandat.
- c) Om kapitalbaskravet för specifik och generell risk tillsammans i enlighet med denna punkt överskrider det som anges i artikel 348.1 ska kapitalbaskravet begränsas till den nivån.

4. Institut får använda sig av följande tredje parter för att enligt de metoder som anges i detta kapitel beräkna och rapportera kapitalbaskravet för positionsrisk för positioner i fonder som omfattas av punkterna 1–4:

- a) Fondens förvaringsinstitut, under förutsättning att fonden uteslutande investerar i värdepapper och deponerar samtliga värdepapper hos detta förvaringsinstitut.
- b) För andra fonder, fondens förvaltningsföretag, under förutsättning att fondens förvaltningsföretag uppfyller kriterierna i artikel 132.3 a.

En extern revisor ska styrka att beräkningen är korrekt.

KAPITEL 3

Kapitalbaskrav för valutakursrisk

Artikel 351

Miniminivå och viktning för valutakursrisk

Om summan av den totala nettopositionen i valuta och nettopositionen i guld hos ett institut beräknade i enlighet med förfarandet i artikel 352, inbegripet eventuella nettopositioner i valuta och nettopositioner i guld för vilka kapitalbaskrav beräknas med en intern modell, överstiger 2 % av dess sammanlagda kapitalbas, ska institutet beräkna ett kapitalbaskrav för valutakursrisk. Kapitalbaskravet för valutakursrisk ska vara summan av institutets totala nettoposition i valuta och dess nettoposition i guld i rapportvalutan, multiplicerad med 8 %.

Artikel 352

Beräkning av den totala nettopositionen i valuta

1. Institutets öppna nettoposition i varje valutaslag (inklusive rapportvalutan) och i guld ska beräknas som summan av följande (positiva eller negativa) poster:

- a) Nettopositionen avista (dvs. alla tillgångsposter minus alla skuldposter, inklusive upplupen ränta i ifrågavarande valuta, eller, vad gäller guld, nettopositionen avista i guld).
- b) Nettoterminspositionen, som är alla tillgodohavanden minus alla belopp som ska betalas på grundval av terminsaffärer med valuta och guld, inklusive valuta- och guldterminer och kapitalbeloppet i valutaswappar som inte inberäknas i avistapositionen.
- c) Oåterkalleliga garantier och jämförbara instrument som med visshet kommer att behöva infrias och för vilka sannolikt återbetalning inte kommer att ske.
- d) Nettodeltaekvivalent eller deltabaserad ekvivalent för det samlade innehavet av optioner i utländsk valuta och i guld.
- e) Marknadsvärdet på andra optioner.

Det delta som används för led d ska vara det som gäller för berörd börs. Vid optioner i OTC-handel eller där delta från den berörda börsen inte finns att tillgå får institutet självt beräkna delta med användning av lämplig modell, under förutsättning att de behöriga myndigheterna har gett sitt tillstånd till detta. Tillstånd ska beviljas, om modellen ger en tillfredsställande uppskattning av graden av förändring av optionens eller warrantens värde i förhållande till små förändringar i marknadspriset på det underliggande instrumentet.

Institutet får räkna in nettointäkter och nettoutgifter som ännu inte har uppstått men som redan är helt säkrade, om det gör detta konsekvent.

Institutet får fördela nettopositioner för sammansatta valutor på däri ingående valutor efter gällande kvoter.

2. Positioner som ett institut avsiktligt har skaffat för att säkra sig mot kursförändringars negativa påverkan på dess kvoter i enlighet med artikel 92.1 får undantas från beräkningen av öppna nettopositioner i valuta, under förutsättning att de behöriga myndigheterna ger sitt tillstånd. Sådana positioner ska vara av en art som inte är avsedd att omsättas eller av strukturell art, och varje förändring av villkoren för att utesluta dem ska godkännas separat av de behöriga myndigheterna. Samma behandling får på samma villkor tillämpas på de av ett instituts positioner som är hänförliga till poster som redan har dragits av vid beräkningen av kapitalbasen.

3. Ett institut får använda nettonuvärdet vid beräkning av den öppna nettopositionen i varje valuta och i guld, under förutsättning att institutet använder denna metod konsekvent.

4. Korta och långa nettopositioner i varje valuta förutom rapportvalutan och den långa eller korta nettopositionen i guld ska omräknas till rapportvalutan efter avistakursen. De ska därefter adderas var för sig för att ge summan av korta nettopositioner respektive summan av långa nettopositioner. Det högre av dessa två belopp utgör institutets totala nettoposition i utländsk valuta.

5. Institutet ska på ett tillfredsställande sätt avspegla andra risker, bortsett från deltarisken, i samband med optioner i kapitalbaskraven.

6. EBA ska utarbeta förslag till reglerande tekniska standarder med en rad olika metoder för att avspegla andra risker än deltarisker i kapitalbaskravet, på ett sätt som står i proportion till omfattningen av och komplexiteten i institutens verksamheter i fråga om optioner och teckningsoptioner.

EBA ska lägga fram dessa förslag till reglerande tekniska standarder till kommissionen senast den 31 december 2013.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de reglerande tekniska standarder som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Innan de tekniska standarder som avses i första stycket träder i kraft får de behöriga myndigheterna fortsätta att tillämpa de befintliga nationella behandlingarna om de behöriga myndigheterna har tillämpat dessa behandlingar före den 31 december 2013.

Artikel 353

Fonders valutakursrisk

1. Vid sådan beräkning som avses i artikel 352 ska i fråga om fonder de aktuella valutapositionerna i fonden tas med i beräkningen.

2. Institutet får använda sig av följande tredjeparters rapporter om valutapositionerna i fonden:

- a) Fondens förvaringsinstitut, under förutsättning att fonden uteslutande investerar i värdepapper och deponerar samtliga värdepapper hos detta förvaringsinstitut.
- b) För andra fonder, fondens förvaltningsföretag, under förutsättning att fondens förvaltningsföretag uppfyller kriterierna i artikel 132.3 a.

En extern revisor ska styrka att beräkningen är korrekt.

3. Om ett institut inte är medvetet om valutapositionerna i fonden ska man utgå ifrån att fonden har investerat i valuta upp

till den högsta tillåtna gränsen och institutet ska, för positioner i handelslagret, ta hänsyn till den maximala indirekta exponering de kan uppnå genom att ta in positioner med hävstångseffekt via fonden, när de beräknar sina kapitalbaskrav för valutakursrisken. Detta görs genom att positionen i fonden ökas proportionellt upp till den maximala exponeringen mot de underliggande investeringar som kommer från investeringsmandatet. Fondens antagna valutaposition ska behandlas som en separat valuta i enlighet med behandlingen av investeringar i guld, med förbehåll för att den samlade långa positionen läggs till den samlade, långa öppna valutapositionen och den samlade korta positionen läggs till den samlade, korta öppna valutapositionen, om inriktningen på fondens investeringar är känd. Ingen netting mellan sådana positioner ska vara tillåten före beräkningen.

Artikel 354

Nära sammanhängande valutor

1. Institutet får tillämpa lägre kapitalbaskrav för täckande av positioner i relevanta nära sammanhängande valutor. Två valutor får endast behandlas som nära sammanhängande, om sannolikheten för att det uppstår en förlust – beräknad på basis av dagliga växelkursdata för de föregående tre eller fem åren – på lika stora motsstående positioner i de båda valutorna under de närmast följande tio arbetsdagarna, vilken är 4 % eller mindre av värdet av den avstämde positionen i fråga (värderad i rapportvalutan), är åtminstone 99 %, om en observationsperiod på 3 år används, och 95 %, om en observationsperiod på fem år används. Kapitalbaskravet för den avstämde positionen i två nära sammanhängande valutor ska vara 4 % multiplicerat med värdet av den avstämde positionen.

2. Vid beräkning av kraven i detta kapitel får institutet bortse från positioner i valutor som är föremål för juridiskt bindande mellanstatliga avtal för begränsning av förändringar i förhållande till andra valutor som omfattas av samma överenskommelse. Institutet ska beräkna sin avstämde position i sådana valutor och underkasta dem ett kapitalbaskrav som inte är lägre än hälften av den högsta tillåtna kursvariation som fastställts i ifrågavarande mellanstatliga avtal avseende de berörda valutorna.

3. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande med en förteckning över de valutor för vilka den behandling som anges i punkt 1 är tillgänglig.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 1 januari 2014.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

4. De behöriga myndigheterna får tillåta att kapitalbaskravet för avstämda positioner i sådana medlemsstaters valutor som deltar i andra etappen i den ekonomiska och monetära unionen sätts till 1,6 % av värdet av sådana avstämda positioner.

5. Endast de icke avstämda positionerna i sådana valutor som avses i denna artikel ska införlivas i den totala öppna nettopositionen i enlighet med artikel 352.4.

6. När dagliga växelkursdata för de föregående tre eller fem åren - på lika stora och motstående positioner i två valutor under de kommande 10 arbetsdagarna - visar att dessa båda valutor har en fullständigt positiv korrelation och att institutet alltid kan möta en köp- och säljkursskillnad som är lika med noll för respektive transaktioner kan institutet efter uttryckligt tillstånd från sin behöriga myndighet tillämpa ett kapitalbaskrav på 0 % fram till utgången av 2017.

KAPITEL 4

Kapitalbaskrav för råvarurisk

Artikel 355

Val av metod för råvarurisk

Om inte annat följer av artiklarna 356–358 ska instituten beräkna kapitalbaskraven för valutarisk med någon av de metoder som anges i artikel 359, 360 eller 361.

Artikel 356

Kompletterande råvaruhandel

1. Institut som bedriver kompletterande handel med jordbruksråvaror får vid utgången av varje år fastställa sina kapitalbaskrav för sitt fysiska råvarulager för följande år under förutsättning att samtliga följande villkor är uppfyllda:

- a) Institutet har vid varje tidpunkt på året en kapitalbas för denna risk som inte understiger det genomsnittliga kapitalbaskravet för den risken enligt en försiktig uppskattning för det kommande året.
- b) Institutet gör en försiktig uppskattning av den förväntade volatiliteten för den siffra som beräknats i led a.
- c) Institutets genomsnittliga kapitalbaskrav för denna risk överstiger inte 5 % av dess kapitalbas eller 1 miljon EUR och det förväntade högsta kapitalbaskravet överstiger inte 6,5 % av dess kapitalbas, med beaktande av den volatilitet som beräknats i enlighet med led b.
- d) Institutet övervakar kontinuerligt att de beräkningar som har gjorts enligt led a och b fortfarande avspeglar verkligheten.

2. Institutet ska underrätta de behöriga myndigheterna om hur de använder alternativet i punkt 1.

Artikel 357

Positioner i råvaror

1. Varje position i råvaror eller råvaruderivat ska uttryckas i termer av standardiserade måttenheter. Avistapriset på varje råvara ska uttryckas i rapportvalutan.

2. Positioner i guld eller guldderivat ska anses vara föremål för valutakursrisk och i tillämpliga delar behandlas i enlighet med kapitel 3 eller 5 vid beräkning av marknadsrisk.

3. För tillämpning av artikel 360.1 ska ett instituts nettoposition i varje råvara vara lika med överskottet av ett instituts långa positioner i förhållande till dess korta positioner eller vice versa i samma råvara och i identiska råvaruterminer, optioner och warrants. Derivatinstrument ska behandlas som positioner i den underliggande råvaran i enlighet med artikel 358.

4. Vid beräkning av en position i en råvara ska följande positioner behandlas som positioner i samma råvara:

- a) Positioner i olika underkategorier av råvaror i de fall där underkategorierna kan levereras i stället för varandra.
- b) Positioner i likartade råvaror, om det klart kan fastställas att korrelationen i prisrörlighet mellan dessa år är minst 0,9 över en period om minst ett år.

Artikel 358

Särskilda instrument

1. Råvaruterminer och andra terminsättaganden att köpa eller sälja enskilda råvaror ska inordnas i måttssystemet som teoretiska belopp uttryckta i den gängse måttenheten och åsätts en löptid med hänvisning till förfallodagen.

2. Råvaruswappar där transaktionens ena sida är ett fast pris och den andra är det löpande marknadspriset ska behandlas som en serie positioner lika med värdet på kontraktets teoretiska belopp, där varje position i tillämpliga fall motsvarar en betalning på swappen och placeras in i ett löptidsband enligt artikel 359.1. Positionerna ska vara långa positioner, om institutet betalar ett fast pris och erhåller ett rörligt pris, och korta positioner, om institutet erhåller ett fast pris och betalar ett rörligt pris. Råvaruswappar där transaktionens båda sidor är i olika råvaror placeras i relevanta kategorier enligt löptidsmetoden.

3. Optioner och warrants på råvaror eller råvaruderivat ska behandlas som om de vore positioner vilkas värde motsvarar det underliggande värde som optionen hänför sig till, multiplicerat med dess delta vid tillämpning av detta kapitel. De senare nämnda positionerna får nettas mot motstående positioner i samma slag av underliggande råvara eller råvaruderivat. Det delta som används ska vara det som gäller för berörd börs. Vid optioner i OTC-handel eller om delta från den berörda börsen inte finns att tillgå får institutet självt beräkna delta med användning av lämplig modell, under förutsättning att de behöriga myndigheterna har gett sitt tillstånd till detta. Tillstånd ska beviljas, om modellen ger en tillfredsställande uppskattning av graden av förändring av optionens eller warrantens värde i förhållande till små förändringar i marknadspriset på det underliggande instrumentet.

Instituterna ska på ett tillfredsställande sätt avspeglade andra risker, bortsett från deltarisken, i samband med optioner i kapitalbaskraven.

4. EBA ska utarbeta förslag till reglerande tekniska standarder med en rad olika metoder för att avspeglade andra risker än deltarisker i kapitalbaskravet, på ett sätt som står i proportion till omfattningen av och komplexiteten i institutens verksamheter i fråga om optioner och teckningsoptioner.

EBA ska lägga fram dessa förslag till reglerande tekniska standarder till kommissionen senast den 31 december 2013.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de reglerande tekniska standarder som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Innan de tekniska standarder som avses i första stycket träder i kraft får de behöriga myndigheterna fortsätta att tillämpa de befintliga nationella behandlingarna om de behöriga myndigheterna har tillämpat dessa behandlingar före den 31 december 2013.

5. Om ett institut är något av följande, ska det ta med de berörda råvarorna i beräkningen av sitt kapitalbaskrav för råvarurisk:

- Den som överför råvaror eller garanterade rättigheter avseende äganderätt till råvaror i en repa.
- Den som lånar ut råvaror i ett avtal om råvarulån.

Artikel 359

Löptidsmetod

1. Institutet ska använda en särskild löptidsmetod för varje råvara i överensstämmelse med tabell 1. Alla positioner i en viss råvara ska föras till respektive löptidsband. Fysiska lager ska föras till första löptidsbandet från 0 till och med 1 månad.

Tabell 1

Löptidsband (1)	Spridningsfaktor (i %) (2)
0 ≤ 1 månad	1,50
> 1 ≤ 3 månader	1,50
> 3 ≤ 6 månader	1,50
> 6 ≤ 12 månader	1,50
> 1 ≤ 2 år	1,50
> 2 ≤ 3 år	1,50
> 3 år	1,50

2. Positioner i samma råvara får avräknas och föras till respektive löptidsband på nettobasis för följande:

- Positioner i kontrakt som förfaller samma dag.
- Positioner i kontrakt som förfaller inom tio dagar från varandra, om kontrakten omsätts på marknader som har dagliga leveranstidpunkter.

3. Institutet ska därefter beräkna summan av de långa positionerna och summan av de korta positionerna i varje löptidsband. Summan av långa positioner som motsvaras av korta positioner i ett visst löptidsband ska utgöra den avstämda positionen i detta band, medan återstående långa eller korta positioner ska utgöra den icke avstämda positionen i samma band.

4. Den del av den icke avstämda långa positionen i ett visst löptidsband som motsvaras av den icke avstämda korta positionen eller vice versa i ett högre löptidsband ska utgöra den avstämda positionen mellan två löptidsband. Den del av den icke avstämda långa eller icke avstämda korta positionen som inte kan avstämmas på detta sätt ska utgöra den icke avstämda positionen.

5. Institutets kapitalbaskrav för varje råvara ska beräknas på grundval av den relevanta löptidsmetoden som summan av följande:

- Summan av de avstämda långa och korta positionerna, multiplicerad med relevant grundfaktor enligt kolumn 2 i tabell 1 för varje löptidsband och med råvarans avistapris.
- Den avstämda positionen mellan två löptidsband för varje löptidsband dit en icke avstämd position överförs, multiplicerad med 0,6 %, vilket är överföringsfaktorn, och med råvarans avistapris.

- c) Återstående icke avstämnda positioner multiplicerade med 15 %, vilket är restfaktorn, och med råvarans avistapris.

6. Institutets totala kapitalbaskrav för varje råvarurisk ska beräknas som summan av de kapitalbaskrav som beräknas för varje råvara i enlighet med punkt 5.

Artikel 360

Förenklad metod

1. Institutets kapitalbaskrav för varje råvara ska beräknas som summan av följande:

- a) 15 % av nettopositionen, lång eller kort, multiplicerad med råvarans avistapris.
- b) 3 % av bruttopositionen, lång och kort, multiplicerad med råvarans avistapris.

2. Institutets totala kapitalbaskrav för varje råvarurisk ska beräknas som summan av de kapitalbaskrav som beräknas för varje råvara i enlighet med punkt 1.

Artikel 361

Utökad löptidsmetod

Instituten får använda de minimigrund-, överförings- och restfaktorer som anges i följande tabell 2 i stället för de faktorer som anges i artikel 359 under förutsättning att instituten

- a) har en betydande handel med råvaror,
- b) har en ändamålsenligt diversifierad råvaruportfölj, och
- c) ännu inte har möjlighet att använda interna modeller för att beräkna kapitalbaskrav för råvarurisk.

Tabell 2

	Ädelmetaller (utom guld)	Basmetaller	Jordbruks- produkter	Övrigt, in- begripet energipro- dukter
Grundfaktor (%)	1,0	1,2	1,5	1,5
Överförings-faktor (%)	0,3	0,5	0,6	0,6
Restfaktor (%)	8	10	12	15

Instituten ska anmäla sin användning av denna artikel till de behöriga myndigheterna tillsammans med belägg för sina ansträngningar för att införa en intern modell för att beräkna kapitalbaskravet för råvarurisk.

KAPITEL 5

Användning av interna modeller för beräkning av kapitalbaskrav

Avsnitt 1

Tillstånd och kapitalbaskrav

Artikel 362

Specifika och generella risker

Positionsrisk avseende ett omsatt skuldinstrument, aktie eller aktierelaterat instrument eller härav relaterade ränte- eller aktie-derivat får delas upp i två komponenter vid tillämpningen av detta kapitel. Den första komponenten ska vara den specifika riskkomponenten och omfatta risken för en prisförändring för instrumentet som beror på omständigheter hänförliga till den som utfärdat instrumentet eller, i fråga om ett derivatinstrument, den som givit ut det underliggande instrumentet. Den generella riskkomponenten ska omfatta risken för en prisförändring för instrumentet, som, när det gäller ett omsatt skuldinstrument eller räntederivat, beror på ändrad räntenivå eller, när det gäller en aktie eller aktierelaterat instrument eller härav relaterade aktiederivat, beror på en allmän rörelse på aktiemarknaden som inte är kopplad till någon särskild egenskap hos ett enskilt värdepapper.

Artikel 363

Tillstånd att använda interna modeller

1. Efter att ha kontrollerat att ett institut i tillämpliga fall uppfyller kraven i avsnitten 2, 3 och 4 ska de behöriga myndigheterna bevilja institutet tillstånd att beräkna sina egna kapitalbaskrav för en eller flera av följande riskkategorier med hjälp av egna interna modeller i stället för eller i kombination med de metoder som anges i kapitlen 2–4:

- a) Generell risk i aktier eller aktierelaterade instrument.
- b) Specifik risk i aktier eller aktierelaterade instrument.
- c) Generell risk i skuldinstrument.
- d) Specifik risk i skuldinstrument.
- e) Valutakursrisk.
- f) Råvarurisk.

2. Institutet ska i tillämpliga fall fortsätta att beräkna sina kapitalbaskrav i enlighet med kapitlen 2, 3 och 4 för de riskkategorier för vilka det inte har fått tillstånd att använda sina interna modeller i enlighet med punkt 1. Tillstånd från de behöriga myndigheterna att använda interna modeller ska krävas för varje riskkategori och ska endast beviljas, om den interna modellen täcker en betydande andel av positionerna i en viss riskkategori.

3. Väsentliga ändringar i användningen av interna modeller som institutet har fått tillstånd att använda, utvidgningen av användningen av interna modeller som institutet har fått tillstånd att använda, särskilt för ytterligare riskkategorier, samt den första beräkningen av stressjusterade Value-at-Risk-värden i enlighet med artikel 365.2 ska godkännas separat av den behöriga myndigheten.

Instituten ska underrätta de behöriga myndigheterna om alla övriga utvidgningar och ändringar avseende användningen av de interna modeller som institutet har fått tillstånd att använda.

4. EBA ska utarbeta förslag till reglerande tekniska standarder som specificerar

- a) villkoren för att bedöma hur väsentliga utvidgningar och ändringar i användningen av interna modeller är,
- b) bedömningsmetodik enligt vilken de behöriga myndigheterna tillåter institut att använda interna modeller.
- c) de villkor enligt vilka andelen positioner som täcks av den interna modellen inom en riskkategori ska anses vara "betydande" i enlighet med punkt 2.

EBA ska lägga fram dessa förslag till reglerande tekniska standarder till kommissionen senast den 31 december 2014.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de reglerande tekniska standarder som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 364

Kapitalbaskrav när interna modeller används

1. Utöver beräkningen av kapitalbaskrav i enlighet med kapitlen 2, 3 och 4 för de riskkategorier för vilka tillstånd att tillämpa en intern modell inte har beviljats, ska varje institut som använder en intern modell uppfylla ett kapitalbaskrav som uttrycks som summan av leden a och b.

a) Det högre av följande värden:

- i) Institutets Value-at-Risk-värde för föregående dag, beräknat i enlighet med artikel 365.1 (VaR_{t-1}).
- ii) Ett genomsnitt av de dagliga Value-at-Risk-värdena, beräknade i enlighet med artikel 365.1, för samtliga föregående sextio affärsdagar (VaR_{avg}), multiplicerat med multiplikationsfaktorn (mc) i enlighet med artikel 366.

b) Det högre av följande värden:

- i) Institutets senaste tillgängliga stressjusterade Value-at-Risk-värde, beräknat i enlighet med artikel 365.2 ($sVaR_{t-1}$).
- ii) Ett genomsnitt av de stressjusterade Value-at-Risk-värdena, beräknade på det sätt och med den frekvens som anges i artikel 365.2, under de föregående sextio affärsdagarna ($sVaR_{avg}$), multiplicerat med multiplikationsfaktorn (ms) i enlighet med artikel 366.

2. Institut som använder en intern modell för att beräkna kapitalbaskravet för specifik risk i skuldinstrument ska uppfylla ett ytterligare kapitalbaskrav som uttrycks som summan av leden a och b:

- a) Det kapitalbaskrav som beräknats i enlighet med artiklarna 337 och 338 för den specifika risken för värdepapperiseringspositioner och kreditderivat på n :te fallissemang i handelslagret med undantag av dem som räknas in i ett kapitalbaskrav för den specifika risken för korrelationshandelsportföljen i enlighet med avsnitt 5 och i tillämpliga fall kapitalbaskravet för specifik risk i enlighet med kapitel 2 avsnitt 6 för sådana positioner i fonder för vilka varken villkoren i artikel 350.1 eller 350.2 är uppfyllda.

b) Det som är högst av

- i) det senaste riskvärdet för tillkommande fallissemangs- och migrationsrisker beräknat i enlighet med avsnitt 3,
- ii) genomsnittet av detta värde för de föregående tolv veckorna.

3. Institut som har en korrelationshandelsportfölj som uppfyller kraven i artikel 338.1–338.3 får uppfylla ett kapitalbaskrav på grundval av artikel 377 i stället för artikel 338.4, vilket beräknas som det högsta av

- a) det senaste riskvärdet för korrelationshandelsportföljen, beräknat i enlighet med avsnitt 5,
- b) genomsnittet av detta värde för de föregående tolv veckorna,
- c) 8 % av det kapitalbaskrav som vid tidpunkten för beräkningen av det senaste riskvärdet enligt led a skulle beräknas i enlighet med artikel 338.4 för samtliga positioner som ingår i den interna modellen för korrelationshandelsportföljen.

Avsnitt 2

Allmänna krav

Artikel 365

Beräkning av VaR och stressjusterad VaR

1. Beräkningen av det Value-at-Risk-värde som avses i artikel 364 ska omfattas av följande krav:

- a) Daglig beräkning av Value-at-Risk-värdet.
- b) Ett 99-procentigt ensidigt konfidensintervall.
- c) En innehavsperiod motsvarande tio dagar.
- d) En faktisk historisk observationsperiod på minst ett år, utom då en kortare observationsperiod är motiverad på grund av en betydande ökning i prisvolatiliteten.
- e) Minst månatliga uppdateringar av dataunderlaget.

Institutet får använda Value-at-Risk-värden som beräknats i enlighet med kortare innehavsperioder än tio dagar, vilka räknas om till tio dagar med lämplig metod, som ses över regelbundet.

2. Varje institut ska dessutom minst varje vecka beräkna ett stressvärde för Value-at-Risk för den aktuella portföljen i enlighet med de krav som anges i första stycket, där indata för Value-at-Risk-modellen kalibrerats mot historisk data från en sammanhängande tolv månadersperiod med betydande finansiell stress, som är relevant för institutets portfölj. Valet av historisk data ska ses över minst årligen av institutet, som ska meddela de behöriga myndigheterna resultatet. EBA ska övervaka skillnaderna i praxis beräkningen av ett stressvärde för Value-at-Risk och ska utfärda riktlinjer för denna praxis i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 366

Föreskrivna utfallstest och multiplikationsfaktorer

1. Resultatet av de beräkningar som avses i artikel 365 ska räknas upp med multiplikationsfaktorerna (m_c) och (m_s).
2. Var och en av multiplikationsfaktorerna (m_c) och (m_s) ska vara summan av minst 3 och en addend mellan 0 och 1 i enlighet med tabell 1. Värdet på denna addend är beroende av det antal överskridanden av Value-at-Risk-värdet enligt artikel 365.1 vilka konstaterats genom institutets utfallstester under de närmast föregående 250 bankdagarna.

Tabell 1

Antal överskridanden	Addend
Färre än 5	0,00
5	0,40
6	0,50
7	0,65
8	0,75
9	0,85
10 eller fler	1,00

3. Institutet ska dagligen beräkna överskridanden på grundval av utfallstester av hypotetiska och faktiska förändringar i portföljens värde. Ett överskridande är en endagsförändring i portföljens värde som överskrider motsvarande endagsvärde för det Value-at-Risk-värde som genererats av institutets modell. För att bestämma addenden ska antalet överskridanden fastställas åtminstone kvartalsvis och uppgå till det större av antalet överskridanden på grundval av hypotetiska och faktiska förändringar i portföljens värde.

Utfallstest med avseende på hypotetiska förändringar av portföljens värde ska baseras på en jämförelse mellan portföljens värde vid dagens slut och, under antagande om oförändrade positioner, dess värde vid slutet av påföljande dag.

Utfallstest med avseende på faktiska förändringar av portföljens värde ska baseras på en jämförelse mellan portföljens värde vid dagens slut och dess faktiska värde vid slutet av påföljande dag, exklusive avgifter, provisioner och nettoränteintäkter.

4. De behöriga myndigheterna får i enskilda fall begränsa addenden till den som följer av överskridanden på grundval av hypotetiska förändringar, där antalet överskridanden på grundval av faktiska förändringar inte är ett resultat av brister i den interna modellen.

5. För att ge de behöriga myndigheterna möjlighet att kontinuerligt övervaka de multiplikativa faktorernas lämplighet ska institutet snarast och under alla omständigheter senast inom fem arbetsdagar underrätta de behöriga myndigheterna om alla överskridanden som konstateras med institutets program för utfallstest.

Artikel 367

Krav på riskmätning

1. Varje intern modell som används för att beräkna kapitalkrav för positionsrisk, valutakursrisk, råvarurisk och varje intern modell för korrelationshandel ska uppfylla samtliga följande krav:
 - a) Modellen ska på ett precist och korrekt sätt fånga upp alla väsentliga prisrisker.

b) Modellen ska fånga upp ett tillräckligt antal riskfaktorer, beroende på institutets aktivitetsnivå på respektive marknader. Om en riskfaktor ingår i institutets prissättningsmodell men inte i riskmättningsmodellen, ska institutet på ett tillfredsställande sätt kunna motivera ett sådant utelämnande för den behöriga myndigheten. Riskmättningsmodellen ska fånga icke-linjära effekter från optioner och andra produkter samt korrelationsrisker och basisrisk. Om proxyvariabler används för riskfaktorer, ska det vara dokumenterat att de tidigare fungerat väl för den faktiska position som innehas.

2. Varje intern modell som används för att beräkna kapitalkrav för positionsrisk, valutakursrisk och råvarurisk ska uppfylla samtliga följande krav:

a) Modellen ska omfatta en uppsättning riskfaktorer som motsvarar räntorna i varje valuta i vilken institutet har räntekänsliga positioner, vare sig i eller utanför balansräkningen. Institutet ska basera sina avkastningskurvor på en allmänt vedertagen metod. När det gäller väsentlig ränterisikexponering i de viktigaste valutorna och på de viktigaste marknaderna, ska avkastningskurvan delas upp i minst sex löptidssegment för att fånga upp variationer i räntornas volatilitet utmed avkastningskurvan. Modellen ska även fånga upp den risk som är förknippad med ej fullständigt korrelerade rörelser mellan olika avkastningskurvor.

b) Modellen ska omfatta riskfaktorer som hänför sig till guld och de enskilda utländska valutorna som institutets positioner är denominerade i. I fråga om fonder ska de aktuella valutapositionerna för fonden tas med i beräkningen. Institutet får använda sig av tredje parts rapporter om valutapositionerna för fonden, när rapportens riktighet kan säkerställas på lämpligt sätt. Om ett institut inte känner till fondens valutapositioner ska denna position lyftas ut och hanteras i enlighet med artikel 353.3.

c) Modellen ska tillämpa en särskild riskfaktor åtminstone för var och en av de aktiemarknader där institutet har väsentliga positioner.

d) Modellen ska tillämpa en särskild riskfaktor åtminstone för var och en av de råvaror där institutet har väsentliga positioner. Modellen ska dessutom fånga upp risken i ej fullständigt korrelerade rörelser mellan likartade men ej identiska råvaror och även exponering för förändringar i terminspriser som uppstår till följd av bristande överensstämmelse mellan löptider. Den ska också beakta marknadssärdrag, särskilt leveransdagar och handlares möjligheter att stänga positioner.

e) Institutets interna modell ska ge en försiktig bedömning av den risk som uppkommer till följd av mindre likvida positioner och positioner med begränsad pristransparens vid realistiska marknadsscenarioer. Modellen ska dessutom uppfylla minimidatakrav. Proxyvariabler ska vara tillräckligt försiktiga och endast användas, om tillgänglig data är otillräcklig eller inte ger uttryck för en positions eller portföljs verkliga volatilitet.

3. I de interna modeller som avses i detta kapitel får institut endast använda empiriska korrelationer inom riskkategorier och mellan olika riskkategorier, om institutets metod för att mäta korrelationer är sund och genomförs med integritet.

Artikel 368

Kvalitativa krav

1. En intern modell som används i enlighet med detta kapitel ska vara sund och implementeras med integritet och ska i synnerhet uppfylla samtliga följande kvalitativa krav:

a) Varje intern modell som används för att beräkna kapitalkrav för positionsrisk, valutakursrisk eller råvarurisk ska vara väl integrerad i institutets dagliga riskhanteringsprocess och utgöra grunden för rapportering om riskexponering till den verkställande ledningen.

b) Institutet ska ha en enhet för riskkontroll som är fristående från de affärsdrivande handlaresheterna och som rapporterar direkt till den verkställande ledningen. Enheten ska ha ansvar för utformningen och tillämpningen av varje intern modell som används enligt detta kapitel. Enheten ska genomföra inledande och fortlöpande validering av varje intern modell som används enligt detta kapitel och ha ansvar för det övergripande riskhanteringssystemet. Enheten ska utarbeta och analysera dagliga rapporter om resultaten av den interna modell som används för att beräkna kapitalkrav för positionsrisk, valutakursrisk och råvarurisk och om lämpliga åtgärder som ska vidtas avseende limiter i handeln.

c) Institutets ledningsorgan och verkställande ledning ska ta aktiv del i riskkontrollprocessen och de dagliga rapporter som utarbetas av riskkontrollenheten ska ses över på en ledningsnivå med tillräckliga befogenheter för att kunna genomdriva minskningar såväl i de positioner som enskilda handlare tar som i institutets totala riskexponering.

d) Institutet ska ha tillräckligt många anställda med kunskaper i användningen av avancerade modeller, inbegripet de modeller som används enligt detta kapitel, inom områdena handel, riskkontroll, revision och affärsadministration (back-office).

- e) Institutet ska ha fastställt förfaranden för övervakning och efterlevnad med en rad skriftligt fastlagda interna riktlinjer för, och kontroller av den övergripande hanteringen av institutets interna modeller, inbegripet sådana som används enligt detta kapitel.
- f) Varje intern modell som används enligt detta kapitel ska ha en dokumenterad historia av rimlig noggrannhet i sina riskberäkningar.
- g) Institutet ska frekvent genomföra ett rigoröst program för stresstest, inklusive omvända stresstester, vilket ska omfatta alla interna modeller som används enligt detta kapitel, och resultaten därav ska granskas av den verkställande ledningen och återspeglas i de riktlinjer och limiter som den fastställer. Denna process ska särskilt ta upp bristande marknadslikviditet under stressade marknadsförhållanden, koncentrationsrisker, enkelriktade marknader (one way markets), risker för oförutsedda händelser och plötsliga fallissemang, risker i samband med positioner som är långt "out of the money", icke linearitet hos produkterna, positioner med stora värderingsspann och andra risker som inte med säkerhet fångas upp korrekt av den interna modellen. De chocker som tillämpas ska anpassas till portföljernas art och till den tid det skulle kunna ta att säkra eller hantera riskerna under svåra marknadsförhållanden.
- h) Institutet ska, som ett led i sin regelbundna interna revision, genomföra en oberoende översyn av sina interna modeller, inbegripet sådana som används enligt detta kapitel.
2. Den översyn som avses i punkt 1 h ska inbegripa både de affärsdrivande handelsenheternas och den fristående riskkontrollenhetens verksamhet. Åtminstone en gång om året ska institutet se över sin riskhanteringsprocess i dess helhet. Vid denna översyn ska följande beaktas:
- a) Hur ändamålsenlig dokumentationen från riskhanterings-systemet och -processen är samt hur riskkontrollenheten är organiserad.
- b) Integreringen av riskmätningen i den dagliga riskhanteringen och integriteten i informationssystemet för riskhanteringen.
- c) Vilken process institutet använder för att godkänna riskvärderingsmodeller och värderingssystem som används av personalen inom handelsavdelningar och affärsadministrationsavdelningar.
- d) Omfattningen av de risker som fångas upp genom riskmätningens modellen och valideringen av betydande förändringar i riskmätningens processen.
- e) Graden av riktighet och fullständighet i positionsdata, graden av riktighet och lämplighet i antaganden om volatilitet och korrelation samt riktigheten i värdering och beräkningar av riskkänslighet.
- f) Vilken kontrollprocess som institutet använder för att utvärdera konsistens, aktualitet och tillförlitlighet i de datakällor som används för den interna modellen, inbegripet dessa datakällors oberoende.
- g) Vilken kontrollprocess som institutet använder för att utvärdera de utfallstest som utförs för att bedöma den interna modellens riktighet.
3. Institutet ska, allteftersom tekniker och bästa praxis utvecklas, tillämpa ny teknik och praxis i de interna modeller som används enligt detta kapitel.

Artikel 369

Intern validering

1. Institutet ska ha infört processer för att säkerställa att alla interna modeller som de använder i enlighet med detta kapitel har validerats tillfredsställande av parter med lämpliga kvalifikationer och fristående från utvecklingsprocessen för att se till att modellerna är begreppsmässigt sunda och i tillräcklig utsträckning fångar upp alla väsentliga risker. Valideringen ska genomföras när den interna modellen utvecklas för första gången och när väsentliga ändringar av den görs. Validering ska även göras periodiskt, men framför allt när det har inträffat sådana väsentliga strukturella förändringar på marknaden eller i sammansättningen av institutets portfölj som kan leda till att den interna modellen inte längre fungerar tillfredsställande. Allteftersom teknik och bästa praxis för intern validering utvecklas ska institutet tillämpa dessa framsteg. Valideringen av den interna modellen ska inte begränsas till utfallstester utan även omfatta minst följande:

- a) Tester för att styrka att antaganden inom den egna modellen är lämpliga och inte innebär en underskattning eller över-skattning av riskerna.
- b) Utöver de föreskrivna programmen för utfallstest ska institutet genomföra egna valideringstest, inbegripet utfallstest, av den interna modellen med anknytning till risker och strukturer i sina portföljer.
- c) Hypotetiska portföljer ska användas för att säkerställa att den interna modellen kan fånga upp vissa särskilda strukturdrag som kan uppkomma, exempelvis väsentliga basisrisker och koncentrationsrisker.

2. Institutet ska göra utfallstest med avseende på både faktiska och hypotetiska förändringar i portföljens värde.

Avsnitt 3

Särskilda krav för modeller för specifik risk

Artikel 370

Krav för modeller för specifik risk

En intern modell för att beräkna kapitalbaskravet för specifik risk och en intern modell för korrelationshandel ska uppfylla följande ytterligare krav:

- a) Den förklarar den historiska prisvariationen i portföljen.
- b) Den fångar upp koncentrationen i fråga om omfattning och förändring av portföljens sammansättning.
- c) Den är robust mot ogynnsamma marknadsbetingelser.
- d) Den utvärderas genom utfallstest i syfte att uppskatta om den specifika risken fångas upp på ett riktigt sätt. Om institutet utför detta utfallstest på grundval av relevanta underportföljer, ska dessa väljas på ett konsekvent sätt.
- e) Den fångar upp namnrelaterade basriskar och ska framför allt vara känslig för väsentliga idiosynkratiska skillnader mellan liknande men ej identiska positioner.
- f) Den fångar upp risken för oförutsedda händelser.

Artikel 371

Undantag från modeller för specifik risk

1. Ett institut får välja att från sin beräkning av kapitalbaskrav för specifika risker enligt en intern modell undanta positionsrisker för vilka det uppfyller ett kapitalbaskrav för specifika risker enligt artikel 332.1 e eller artikel 337, med undantag av de positioner som omfattas av artikel 377.
2. Ett institut får välja att i sin interna modell inte fånga upp fallissemangs- och migrationsrisker avseende omsatta skuldinstrument om det fångar upp dessa risker genom de krav som fastställs i avsnitt 4.

Avsnitt 4

Intern modell för tillkommande fallissemangs- och migrationsrisk

Artikel 372

Krav för en intern modell för tillkommande fallissemangs- och migrationsrisk (IRC modell)

Ett institut som använder en intern modell för att beräkna kapitalbaskrav för specifik risk för omsatta skuldinstrument

ska också ha en intern modell för tillkommande fallissemangs- och migrationsrisk (IRC) för att fånga upp de fallissemangs- och migrationsrisker för sina positioner i handelslagret som tillkommer utöver de risker som fångas upp av Value-at-Risk-måttet enligt artikel 365.1. Institutet ska visa att dess interna modell når upp till följande standarder under antagandet att en konstant risknivå föreligger och om lämpligt anpassa den för att återspegla inverkan av likviditet, koncentration, risksäkring och optionalitet:

- a) Den interna modellen ska tillhandahålla en lämplig riskdifferentiering samt noggranna och konsekventa skattningar av tillkommande fallissemangs- och migrationsrisk.
- b) Den interna modellens skattningar av potentiella förluster ska spela en central roll i institutets riskhantering.
- c) De marknads- och positionsdata som används för den interna modellen ska vara aktuella och föremål för en lämplig kvalitetsbedömning.
- d) Kraven i artiklarna 367.3, 368, 369.1 och 370 b, c, e och f ska vara uppfyllda.

EBA ska utfärda riktlinjer om kraven i artiklarna 373 - 376.

Artikel 373

Omfattning för den interna IRC modellen

Den interna modellen för tillkommande fallissemangs- och migrationsrisk ska omfatta alla positioner som omfattas av ett kapitalbaskrav för specifik ränterisk, inbegripet sådana som omfattas av ett kapitalkrav för specifik risk på 0 % enligt artikel 336, men inte värdepapperiseringspositioner och kreditderivat på n:te förfall.

Under förutsättning att tillsynsmyndigheterna ger sitt godkännande får institutet välja att genomgående ta med alla positioner i börsnoterade aktier och derivatpositioner med börsnoterade aktier. Godkännandet ska ges om detta införlivande är förenligt med hur institutet mäter och hanterar risk internt.

Artikel 374

Parametrar för den interna IRC modellen

1. Institutet ska använda den interna modellen för att beräkna ett värde som mäter förluster till följd av fallissemang och ändrad intern eller extern kreditvärdering inom ett konfidensintervall på 99,9 % under en kapitalhorisont på ett år. Institutet ska beräkna detta värde minst en gång per vecka.

2. Korrelationsantagandena ska stödjas av en analys av objektiva data inom ett begreppsmässigt sunt ramverk. Den interna modellen ska på ett tillfredsställande sätt beakta koncentrationer av utgivare. Även koncentrationer som i stressituationer kan uppkomma inom och tvärs över produktkategorier ska beaktas.

3. Den interna modellen för tillkommande fallissemangs- och migrationsrisk ska beakta effekter av korrelationer mellan fallissemangs- och migrationshändelser. Den ska inte avspegla effekter av diversifiering mellan å ena sidan fallissemangs- och migrationshändelser och å andra sidan andra riskfaktorer.

4. Den interna modellen ska bygga på ett antagande om konstant risknivå med en tidshorizont på ett år, vilket innebär att givna enskilda positioner eller positionsmängder i handelslagret som har utsatts för fallissemang eller migration under sin likviditetshorizont återställs vid utgången av sina likviditetshorisonter, så att de återfår sin ursprungliga risknivå. Institutet får som alternativ välja att genomgående använda antagandet om konstanta ettåriga positioner.

5. Likviditetshorisonterna ska fastställas utifrån den tid som krävs för att sälja positionen eller för att säkra alla väsentliga relevanta prISRISKE under stressade marknadsförhållanden med särskilt beaktande av positionens storlek. Likviditetshorisonterna ska ta hänsyn till faktisk praxis och erfarenheter under perioder av såväl systematisk som idiosynkratisk stress. Likviditetshorisonterna ska mätas utifrån försiktiga antaganden och vara tillräckligt lång för att försäljnings- eller säkringshandlingen i sig själv inte väsentligt ska påverka det pris som skulle gälla vid ett genomförande av försäljningen eller säkringen.

6. Vid fastställandet av lämplig likviditetshorizont för en position eller en grupp positioner ska en minimigräns på tre månader gälla.

7. Vid fastställandet av den lämpliga likviditetshorizonten för en position eller en uppsättning positioner ska ett instituts interna riktlinjer för prisvärdejusteringar och hantering av inaktuella positioner beaktas. När ett institut fastställer likviditetshorisonter för positionsmängder och inte för enskilda positioner, ska kriterierna för definition av positionsmängder fastställas på ett sätt som tar adekvat hänsyn till skillnader i likviditet. Likviditetshorisonterna ska vara längre för koncentrerade positioner med hänsyn till den längre tid som krävs för att likvidera sådana positioner. Likviditetshorizonten för en warehousing-facilitet för värdepapperiseringar ska avspegla den tid som krävs för att bygga upp, sälja och värdepapperisera tillgångarna eller för att säkra väsentliga riskfaktorer under stressade marknadsförhållanden.

Artikel 375

Erkännande av risksäkringar för den interna modellen för tillkommande fallissemangs- och migrationsrisk

1. Risksäkringar kan införlivas med ett instituts interna modell för att fånga upp tillkommande fallissemangs- och

migrationsrisker. Positioner kan nettas när köp- och säljpositioner avser samma finansiella instrument. Säkrings- eller diversifieringseffekter i samband med långa och korta positioner avseende olika instrument eller olika värdepapper med samma gäldenär samt långa och korta positioner med olika utgivare får endast bokföras med explicita modeller av långa och korta positioner redovisade brutto för de olika instrumenten. Institutet ska beakta effekterna av väsentliga risker som kan förverkligas under mellantiden mellan löptiden för risksäkringen och likviditetshorizonten samt potentialen för väsentliga basriskar inom säkringsstrategierna avseende produktslag, rangordning i kapitalstrukturen, intern eller extern kreditvärdering, löptid, emissionstidpunkt och andra skillnader mellan instrumenten. Institutet ska endast beakta risksäkringar i den utsträckning som de kan upprätthållas också när gäldenären närmar sig en kredithändelse eller annan händelse.

2. För positioner som är risksäkrade genom dynamiska strategier får en omviktning av säkringen inom likviditetshorizonten för den säkrade positionen beaktas, förutsatt att institutet

a) väljer att modellera omviktningen konsekvent för hela den relevanta mängden av positioner i handelslagret,

b) kan visa att omviktningen leder till bättre riskmätning,

c) kan visa att marknaderna för de instrument som fungerar som risksäkring är tillräckligt likvida för att möjliggöra en sådan omviktning även under perioder av stress. Alla kvarstående risker i samband med dynamiska risksäkringsstrategier ska beaktas i kapitalbaskravet.

Artikel 376

Särskilda krav för den interna IRC modellen

1. Den interna modellen för att fånga upp tillkommande fallissemangs- och migrationsrisker ska vara anpassad till de icke-linjära effekterna av optioner, strukturerade kreditderivat och andra positioner med i väsentlig utsträckning icke-linjärt beteende vid prisändringar. Institutet ska också vederbörligen beakta omfattningen av de modellrisker som är förenade med värdering och skattning av prISRISKE i samband med sådana produkter.

2. Den interna modellen ska vara baserad på data som är objektiv och aktuell.

3. Inom ramen för den oberoende översynen och valideringen av sina interna modeller enligt detta kapitel, inbegripet avseende riskmätningssystemet, ska institutet framför allt utföra alla följande uppgifter:

a) Validera att dess modelleringsansats för korrelationer och prISRISKE är lämpliga för deras portföljer, även i fråga om val och viktning av systematiska riskfaktorer.

- b) Genomföra ett urval stresstester, däribland känslighetsanalys och scenarieanalyser, för att bedöma den interna modellens kvalitativa och kvantitativa lämplighet, särskilt i fråga om behandlingen av koncentrationer. Dessa tester ska inte begränsas till en uppsättning historiska händelsekedjor.
- c) Genomföra adekvat kvantitativ validering, även med utnyttjande av relevant intern benchmarking av modelleringen.
4. Den interna modellen ska vara förenlig med institutets interna riskhanteringsmetoder för identifiering, mätning och hantering av handelsrisker.
5. Institutet ska dokumentera sina interna modeller, så att de behöriga myndigheterna kan få en överblick över deras korrelationsantaganden och andra modelleringsantaganden.
6. Den interna modellen ska ge en försiktig bedömning av den risk som uppkommer till följd av mindre likvida positioner och positioner med begränsad pristransparens vid realistiska marknadsscenarioer. Modellen ska dessutom uppfylla minimidatkrav. Proxyvariabler ska vara tillräckligt försiktiga och får endast användas, om tillgänglig data är otillräcklig eller inte ger uttryck för en positions eller portföljs verkliga volatilitet.
- c) Volatiliteten inom implicita korrelationer, även den korsvisa effekten mellan spreadar och korrelationer.
- d) Basisrisk, inbegripet både
- i) basisen mellan spreaden för ett index och spreadarna för de ingående enskilda namnen, och
- ii) basisen mellan den implicita korrelationen för ett index och korrelationen för särskilt anpassade portföljer (s.k. bespoke portfolios).
- e) Volatiliteten för återvinningsgraden, till den del som den hänför sig till benägenheten för återvinningsgrader att inverka tranchpriser.
- f) I den utsträckning det övergripande riskmättet (CRM-mättet) innefattar vinsterna från dynamisk risksäkring, risken för nedsatt risksäkring och de potentiella kostnaderna för att vikta om sådana risksäkringar.
- g) Alla andra väsentliga prISRISKER för positioner i korrelationshandelsportföljen.

Avsnitt 5

Intern modell för korrelationshandel

Artikel 377

Krav för en intern modell för korrelationshandel

1. De behöriga myndigheterna ska ge sådana institut som har tillstånd att använda en intern modell för specifik risk för skuldinstrument och som uppfyller kraven i punkterna 2–6 i den här artikeln samt i artiklarna 367.1, 367.3, 368, 369.1 och 370 a, b, c, e, och f tillstånd att använda en intern modell för kapitalbaskravet för korrelationshandelsportföljen i stället för kapitalbaskravet i enlighet med artikel 338.
2. Institutet ska använda denna interna modell för att beräkna ett värde som på ett tillfredsställande sätt mäter alla prISRISKER inom ett konfidensintervall på 99,9 % med en tidshorisont på ett år, under antagandet att en konstant risknivå föreligger och om lämpligt anpassa den för att återspegla inverkan av likviditet, koncentrationer, risksäkring och optionalitet. Institutet ska beräkna detta värde minst en gång per vecka.
3. Den modell som avses i punkt 1 ska fånga upp följande risker på ett tillfredsställande sätt:
- a) Den kumulativa risk som uppstår genom flera fallissemang, inbegripet olika rangordning av fallissemang, för produkter som delas upp i trancher.
- b) Kreditspreadrisken, även gamma- och "cross-gamma"-effekter.

4. Ett institut ska använda tillräcklig marknadsdata i den modell som avses i punkt 1 för att garantera att det till fullo beaktar de mest framträdande riskerna för dessa exponeringar i sin interna metod i enlighet med de krav som anges i denna artikel. Det ska genom utfallstester eller på andra lämpliga sätt kunna visa de behöriga myndigheterna att dess modell i tillräckligt hög grad kan förklara den historiska prisvariationen hos dessa produkter.

Institutet ska ha tillfredsställande interna regler och processer för att separera de positioner vilka det har tillstånd att införliva i kapitalbaskravet i enlighet med denna artikel från andra positioner för vilka det inte har ett sådant tillstånd.

5. När det gäller portföljen med samtliga de positioner som ingår i den modell som avses i punkt 1, ska institutet regelbundet tillämpa en rad särskilda i förväg fastställda stressscenarion. Genom dessa stressscenarion ska man undersöka effekten av stress på fallissemangsgader, återvinningsgrader, kreditspreadar, basisrisk, korrelationer och andra relevanta riskfaktorer för korrelationshandelsportföljen. Institutet ska åtminstone varje vecka tillämpa stressscenarion och åtminstone kvartalsvis rapportera resultaten till de behöriga myndigheterna, inbegripet jämförelser med institutets kapitalbaskrav enligt denna artikel. I fall då stresstester visar på ett väsentligt underskott i kapitalbaskravet för korrelationshandelsportföljen ska detta rapporteras till de behöriga myndigheterna inom rimlig tid. EBA ska utarbeta riktlinjer om tillämpningen av stressscenarier för korrelationshandelsportföljen.

6. Den interna modellen ska ge en försiktig bedömning av den risk som uppkommer till följd av mindre likvida positioner och positioner med begränsad pristransparens vid realistiska marknadsscenarier. Modellen ska dessutom uppfylla minimidatakraav. Proxyvariabler ska vara tillräckligt försiktiga och får endast användas, om tillgänglig data är otillräcklig eller inte återspeglar en positions eller portföljs verkliga volatilitet.

AVDELNING V

KAPITALBASKRAV FÖR AVVECKLINGSRISK

Artikel 378

Avvecklings-/leveransrisk

Vid transaktioner i vilka räntebärande instrument, aktier, utländsk valuta och råvaror, utom transaktioner i repor samt utlåning och lån av värdepapper eller råvaror, inte är avvecklade efter den överenskomna leveransdagen ska ett institut beräkna den prisskillnad det riskerar.

Prisskillnaden beräknas som skillnaden mellan överenskommet pris för det räntebärande instrumentet, aktien, den utländska valutans eller råvarans i fråga och dess aktuella marknadsvärde, om skillnaden skulle kunna medföra en förlust för kreditinstitutet.

Institutet ska multiplicera denna prisskillnad med tillämplig faktor i den högra kolumnen i tabell 1 nedan för att beräkna institutets kapitalbaskrav för avvecklingsrisk.

Tabell 1

Antal arbetsdagar efter avtalad avvecklingsdag	(%)
5 — 15	8
16 — 30	50
31 — 45	75
46 eller fler	100

Artikel 379

Transaktioner utan samtidig prestation

1. Ett institut ska uppfylla ett kapitalbaskrav i enlighet med tabell 2 när

- institutet har erlagt betalning för värdepapper, utländsk valuta eller råvaror innan det har erhållit dem eller har levererat värdepapper, utländsk valuta eller råvaror innan det har erhållit betalning för dem,
- vid gränsöverskridande handel en dag eller fler har förlutit efter det att betalningen eller leveransen ägde rum.

Tabell 2

Kapitalbehandling vid transaktioner utan samtidig prestation

Kolumn 1	Kolumn 2	Kolumn 3	Kolumn 4
Transaktionslag	Fram till första avtalade betalnings-/leveransben	Från första avtalade betalnings-/leveransben fram till 4 dagar efter det andra avtalade betalnings-/leveransbenet	5 affärsdagar efter avvecklingsdatum fram till det att transaktionen upphör
Utan samtidig prestation	Inget kapitalkrav	Behandlas som exponering	Behandlas som exponeringsrisk som har vägts till 1 250 %

2. Institut som använder den metod som beskrivs i del tre avdelning II kapitel 3 får, när de fastställer riskvikter för transaktioner utan samtidig prestation som behandlas enligt kolumn 3 i tabell 2, tilldela motparter, mot vilka de inte har någon ytterligare exponering utanför handelslagret, PD-värden utifrån motpartens externa kreditvärdering. Institut som använder egna LGD-skattningar får tillämpa LGD-värdet i artikel 161.1 på riskvikter för sådana exponeringar från transaktioner utan samtidig prestation som behandlas enligt kolumn 3 i tabell 2, förutsatt att institutet tillämpar det på alla sådana exponeringar. Alternativt får institut som använder den metod för intern kreditklassificering som anges i del tre avdelning II kapitel 3 tillämpa antingen de riskvikter som återfinns i schablonmetoden i enlighet med del tre avdelning II kapitel 2, förutsatt att de tillämpar dem på alla sådana exponeringar, eller en riskvikt på 100 % på alla sådana exponeringar.

Om beloppet för den positiva exponering som härrör från transaktioner utan samtidig prestation inte är väsentligt, får instituten tillämpa riskvikten 100 % på dessa exponeringar, utom när det krävs en riskvikt på 1 250 % i enlighet med kolumn 4 i tabell 2 i punkt 1.

3. Som ett alternativ till att tillämpa en riskvikt på 1 250 % på exponeringar från transaktioner utan samtidig prestation i enlighet med kolumn 4 i tabell 2 i punkt 1, får institut dra av det överförda värdet plus den löpande positiva exponeringen som dessa exponeringar ger upphov till från poster i kärnpriärkapitalet i enlighet med artikel 36.1 k.

Artikel 380

Undantag

Om ett avvecklingssystem, ett clearingsystem eller en central motpart drabbas av en störning som omfattar hela systemet, får de behöriga myndigheterna åsidosätta de kapitalbaskrav som beräknats enligt bestämmelserna i artiklarna 378 och 379 fram till dess att situationen har rättats till. En motparts oförmåga att avveckla en transaktion ska i detta fall inte betraktas som fallissemang i kreditriskavseende.

AVDELNING VI

KAPITALBASKRAV FÖR KREDITVÄRDIGHETSJUSTERINGSRISK

Artikel 381

Betydelse av kreditvärdighetsjustering

Vid tillämpningen av denna avdelning och av avdelning II kapitel 6 avses med kreditvärdighetsjustering en justering från marknadens mittvärde på portföljen av transaktioner med en motpart. Denna justering tar hänsyn till det aktuella marknadsvärdet på motpartens kreditrisk för institutet men inte till det aktuella marknadsvärdet på institutets kreditrisk för motparten.

Artikel 382

Tillämpningsområde

1. Ett institut ska beräkna sitt kapitalbaskrav för kreditvärdighetsjusteringsrisk i enlighet med denna avdelning för samtliga OTC-derivatinstrument i samband med all affärsverksamhet i institutet, utom för kreditderivat som erkänns minska de riskviktade exponeringsbeloppen för kreditrisk.

2. Ett institut ska ta med transaktioner för värdepappersfinansiering i den beräkning av kapitalbaskrav som krävs enligt punkt 1 om den behöriga myndigheten fastställer att institutets exponeringar för kreditvärdighetsjusteringsrisk från dessa transaktioner är väsentliga.

3. Transaktioner med en kvalificerad central motpart och en kunds transaktioner och en clearingmedlem ska uteslutas ur kapitalbaskravet för kreditvärdighetsjusteringsrisk, när clearingmedlemmen agerar som mellanhand mellan kunden och en kvalificerad central motpart och transaktionerna ger upphov till handlexponering för clearingmedlemmen, mot den kvalificerade centrala motparten.

4. Följande transaktioner ska uteslutas ur kapitalbaskravet för kreditvärdighetsjusteringsrisk:

a) Transaktioner med icke-finansiella motparter enligt artikel 2.9 i förordning (EU) nr 648/2012 eller med icke-finansiella motparter etablerade i ett tredjeland, om dessa transaktioner inte överskrider tröskelvärdet i artikel 10.3 och 10.4 i den förordningen.

b) Transaktioner inom grupper i enlighet med artikel 3 i förordning (EU) nr 648/2012 om inte medlemsstaterna antar nationell lagstiftning som kräver en strukturell uppdelning inom en bankgrupp; om så är fallet får de behöriga myndigheterna kräva att sådana transaktioner inom grupper mellan strukturellt uppdelade institut tas med i kapitalbaskraven.

c) Transaktioner med motparter enligt vad som avses i artikel 2.10 i förordning (EU) nr 648/2012 och som omfattas av övergångsbestämmelserna i artikel 89.1 i den förordningen, till dess att dessa övergångsbestämmelser upphör att gälla.

d) Transaktioner med motparter enligt vad som avses i artikel 1.4 a och 1.4 b, och artikel 1.5 a, b och c i förordning (EU) nr 648/2012 och transaktioner med motparter för vilka artikel 115 i den här förordningen anger en riskvikt på 0 % för exponeringar mot dessa motparter i fråga.

Undantaget från kreditvärdighetsjusteringskostnader för de transaktioner som avses i led c i denna punkt vilka ingår under den övergångsperiod som fastställs i artikel 89.1 i förordning (EU) nr 648/2012 skall tillämpas under hela transaktionsavtalets löptid.

5. EBA ska genomföra en översyn senast den 1 januari 2015 och vartannat år därefter mot bakgrund av utvecklingen inom internationell lagstiftning, inklusive av potentiella metoder för kalibrering och trösklar för tillämpning av kreditvärdighetsjusteringskostnader för icke-finansiella motparter som är etablerade i tredjeland.

EBA ska i samarbete med Esma utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn och där specificera förfarandena för uteslutning av icke-finansiella motparter som är etablerade i ett tredjeland från kapitalbaskravet för kreditvärdighetsjusteringsrisk.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn inom sex månader från dagen för den översyn som avses i första stycket.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i andra stycket i enlighet med artikel 10-14 i förordning (EU) nr 1093/2010.]

Artikel 383

Avancerad metod

1. Ett institut som har tillstånd att använda en intern modell för specifik risk i skuldinstrument i enlighet med artikel 363.1 d ska för alla transaktioner för vilka det har tillstånd att använda metoden med interna modeller för att fastställa exponeringsvärdet för en motpartsrisk i enlighet med artikel 283 fastställa kapitalbaskraven för kreditvärdighetsjusteringsrisk genom att modellera effekterna av förändringar i motpartens kreditspreadar på kreditvärdighetsjusteringarna för samtliga motparter för dessa transaktioner, med beaktande av tillåtna risksäkringar för kreditvärdighetsjustering i enlighet med artikel 386.

Ett institut ska använda sin interna modell för att fastställa kapitalbaskrav för den specifika risken i samband med positioner för omsättningsbar skuld och ska tillämpa ett 99-procentigt konfidensintervall och en innehavsperiod motsvarande tio dagar. Den interna modellen ska användas på ett sådant sätt att den simulerar förändringar i motparternas kreditspreadar, men inte modellerar kreditvärdighetsjusteringens känslighet för förändringar i andra marknadsfaktorer, däribland förändringar i värdet på referenstillgången, råvaran, valutatan eller räntan i ett derivat.

Kapitalbaskravet för kreditvärdighetsjusteringsrisk för varje motpart ska beräknas enligt följande formel:

$$CVA = LGD_{MKT} \cdot \sum_{i=1}^T \max \left\{ 0, \exp \left(- \frac{s_{i-1} \cdot t_{i-1}}{LGD_{MKT}} \right) - \exp \left(- \frac{s_i \cdot t_i}{LGD_{MKT}} \right) \right\} \cdot \frac{EE_{i-1} \cdot D_{i-1} + EE_i \cdot D_i}{2}$$

där

t_i = tidpunkten för omvärdering nr i , med början från $t_0 = 0$,

t_T = den längsta avtalade löptiden i de nettningsmängder som bestämts med motparten,

s_i = motpartens kreditspread vid löptid t_i , vilken används för att beräkna motpartens kreditvärdighetsjustering; i de fall motpartens kreditswappspread finns tillgänglig, ska institutet använda denna spread; i de fall det inte finns någon kreditswappspread tillgänglig, ska institutet använda en lämplig skattning av spreaden med hänsyn till motpartens kreditvärdering, bransch och region,

$LGDMKT$ = effektiv förlust (LGD) vid motpartens fallissemang, vilket ska baseras på spreaden för ett av motpartens marknadsinstrument, om ett motpartsinstrument finns tillgängligt; om det inte finns något motpartsinstrument tillgängligt, ska institutet använda en lämplig skattning av spreaden med hänsyn till motpartens kreditvärdering, bransch och region. Den första faktorn i summan motsvarar en approximering av den marknadsimplicita marginella sannolikheten för ett fallissemang mellan tidpunkterna t_{i-1} och t_i ,

EE_i = den förväntade exponeringen mot motparten vid omvärderingstidpunkten t_i där exponeringar i olika nettningsmängder för denna motpart läggs till och där den längsta löptiden för varje nettningsmängd anges med den längsta avtalade löptiden i nettningsmängden; ett institut ska tillämpa den behandling som avses i punkt 3 när det är fråga om handel med marginalsäkerhet, om institutet använder det EPE-mått som avses i artikel 285.1 a eller b för handel med marginalsäkerhet,

D_i = den riskfria diskonteringsfaktorn vid tiden t_i , där $D_0 = 1$.

2. Vid beräkningen av kapitalbaskravet för kreditvärdighetsjusteringsrisk för en motpart ska ett institut basera alla indata i sin interna modell för specifik risk för skuldinstrument på följande formler (beroende på vilken som är tillämplig):

a) Om modellen är baserad på fullständig räntejustering, ska formeln i punkt 1 användas direkt.

b) Om modellen är baserad på kreditspreadkänslighet för specifika löptider ska ett institut basera varje kreditspreadkänslighet ("Reglering CS01") på följande formel:

$$\text{Regulatory CS01}_i = 0.0001 \cdot t_i \cdot \exp \left(- \frac{s_i \cdot t_i}{LGD_{MKT}} \right) \cdot \frac{EE_{i-1} \cdot D_{i-1} - EE_{i+1} \cdot D_{i+1}}{2}$$

För den sista perioden $i=T$ är motsvarande formel följande:

$$\text{Reglering CS01}_T = 0.0001 \cdot t_T \cdot \exp\left(-\frac{s_T \cdot t_T}{LGD_{MKT}}\right) \cdot \frac{EE_{T-1} \cdot D_{T-1} + EE_T \cdot D_T}{2}$$

- c) Om modellen använder kreditspreadkänslighet för parallella förändringar i kreditspreadar, ska institutet använda följande formel:

$$\text{Reglering CS01} = 0.0001 \cdot \sum_{i=1}^T \left(t_i \cdot \exp\left(-\frac{s_i \cdot t_i}{LGD_{MKT}}\right) - t_{i-1} \cdot \exp\left(-\frac{s_{i-1} \cdot t_{i-1}}{LGD_{MKT}}\right) \right) \cdot \frac{EE_{i-1} \cdot D_{i-1} + EE_i \cdot D_i}{2}$$

- d) Om modellen använder andra gradens känslighet för förändringar i kreditspreadar (spread gamma), ska gammavärdena beräknas på grundval av formeln i punkt 1.

3. Ett institut som använder EPE-måttet för de säkrade OTC-derivat som avses i artikel 285.1 a eller b ska vidta båda följande åtgärder, när det fastställer kapitalbaskrav för kreditvärderingsjusteringsrisk i enlighet med punkt 1:

- a) Förutsätta en konstant EE-profil.
- b) Ange EE till samma värde som den effektiva förväntade exponeringen, beräknad enligt artikel 285.1 b för en löptid som är lika med det största av följande båda värden:
 - i) Hälften av den längsta löptiden i nettningsmängden.
 - ii) Den teoretiska viktade genomsnittliga löptiden för samtliga transaktioner inom nettningsmängden.

4. Ett institut som har tillstånd av de behöriga myndigheterna i enlighet med artikel 283 att använda metoden med interna modeller för att beräkna exponeringsvärden för merparten av sin verksamhet, men som använder den metod som anges i avdelning II kapitel 6 avsnitt 3, 4 eller 5 för mindre portföljer, och som har tillstånd att använda metoden med interna modeller för marknadsrisk i enlighet med artikel 363.1 d får, förutsatt att de behöriga myndigheterna ger sitt tillstånd, beräkna kapitalbaskrav för kreditvärderingsjusteringsrisk enligt punkt 1 för de nettningsmängder som inte ingår i metoden med interna modeller. De behöriga myndigheterna ska endast ge ett sådant tillstånd om institutet använder den metod som anges i avdelning II kapitel 6 avsnitt 3, 4 eller 5 för ett begränsat antal mindre portföljer.

För en beräkning enligt föregående stycke ska institutet, om metoden med interna modeller inte ger en förväntad exponeringsprofil, vidta följande båda åtgärder:

- a) Förutsätta en konstant EE-profil.
- b) Ange EE till samma värde som exponeringsvärdet enligt beräkningen med de metoder som anges i avdelning II kapitel 6 avsnitt 3, 4 eller 5 eller metoden för interna modeller för en löptid som är lika med det största av följande båda värden:
 - i) Hälften av den längsta löptiden i nettningsmängden.

- ii) Den teoretiska viktade genomsnittliga löptiden för samtliga transaktioner inom nettningsmängden.

5. Ett institut ska fastställa kapitalbaskravet för kreditvärderingsjusteringsrisk i enlighet med artiklarna 364.1, 365 och 367 som summan av de icke stressjusterade och de stressjusterade Value-at-Risk-värdena, vilka ska beräknas enligt följande:

- a) För det icke stressjusterade Value-at-Risk-värdet ska aktuella parameterkalibreringar för förväntad exponering enligt artikel 292.2 första stycket användas.
- b) För det stressjusterade Value-at-Risk-värdet ska framtida EE-profiler för motparten med användning av en stressjusterad kalibrering i enlighet med artikel 292.2 andra stycket användas. Stressperioden för kreditspreadparametrarna ska vara den allvarligaste ettåriga period av stress som ingår i den treåriga stressperiod som används för exponeringsparametrarna.
- c) Multiplikatorfaktorn tre, som ligger till grund för beräkningen av kapitalbaskravet baserat på ett Value-at-Risk-värde och för ett stressjusterat Value-at-Risk-värde i enlighet med artikel 364.1, ska användas för dessa beräkningar. EBA ska för att säkerställa konsekvens övervaka alla former av tillsyn som används för att tillämpa en multiplikationsfaktor högre än tre för indata från Value-at-Risk-värden och stressjusterade Value-at-Risk-värden för kreditvärderingsjusteringskravet. Behöriga myndigheter som tillämpar en multiplikator högre än tre ska överlämna en skriftlig motivering till EBA.
- d) Beräkningen ska utföras minst en gång i månaden och det EE som används ska beräknas med samma frekvens. Om en frekvens lägre än en dag används för den beräkning som avses i artikel 364.1 a ii och 364.1 b ii, ska instituten ta genomsnittet under tre månader.

6. För exponeringar mot en motpart för vilken institutets godkända interna modell för den specifika risken för skuldinstrument inte ger någon lämplig skattning av spreaden med hänsyn till motpartens kreditvärdering, bransch och region ska institutet använda den metod som avses i artikel 384 för att beräkna kapitalbaskravet för kreditvärderingsjusteringsrisk.

7. EBA ska utarbeta förslag till reglerande tekniska standarder i syfte att närmare specificera följande:

- Hur en skattning av spreaden ska fastställas genom institutens godkända interna modell för den specifika risken med skuldinstrument i syfte att identifiera s_i och LGD_{MKT} i punkt 1.
- Antalet och storleken på de portföljer som uppfyller det krav på ett begränsat antal mindre portföljer som anges i punkt 4.

EBA ska lägga fram dessa förslag till reglerande tekniska standarder till kommissionen senast den 1 januari 2014.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 384

Schablonmetoden

1. Ett institut som inte beräknar sitt kapitalbaskrav för kreditvärdighetsjusteringsrisk för sina motparter i enlighet med artikel 383 ska beräkna ett portföljkapitalbaskrav för kreditvärdighetsjusteringsrisk för varje motpart enligt följande formel, med hänsyn till risksäkringar för kreditvärdighetsjusteringsrisk som är godtagbara enligt artikel 386.

$$K = 2.33 \cdot \sqrt{h} \cdot \sqrt{\left(\sum_i 0.5 \cdot w_i \cdot \left(M_i \cdot EAD_i^{total} - M_i^{hedge} B_i \right) - \sum_{ind} w_{ind} \cdot M_{ind} \cdot B_{ind} \right)^2 + \sum_i 0.75 \cdot w_i^2 \cdot \left(M_i \cdot EAD_i^{total} - M_i^{hedge} B_i \right)^2}$$

där

h = den ettåriga riskhorisonten (i enheter på ett år); $h = 1$;

w_i = den viktning som ska tillämpas på motparten "i".

Motparten "i" ska kopplas till en av de sex viktningarna w_i på grundval av en extern kreditvärdering av ett av ett utsett externt kreditvärderingsinstitut enligt tabell 1. För en motpart för vilken en kreditvärdering av ett utsett externt kreditvärderingsinstitut inte är tillgänglig ska

- ett institut som använder modellen i avdelning II kapitel 3 koppla motpartens interna kreditvärdering till en extern kreditvärdering,
- ett institut som använder modellen i avdelning II kapitel 2 tilldela $w_i=1,0\%$ to denna motpart. Om ett institut emellertid använder artikel 128 för att riskvikta motpartsriskeponeringen mot denna motpart, ska den tilldelas $w_i=3,0\%$.

EAD_i^{total} = Det sammanlagda värdet för kreditriskeponeringen för motparten "i" (summerat över dess nettningsmängder), i tillämpliga fall inbegripet effekten av säkerheter i enlighet med de metoder som anges i avdelning II kapitel 6 avsnitt 3–6 för beräkning av kapitalbaskrav för motpartsrisk för motparten i fråga. Ett institut som använder en av de metoder som anges i avdelning II kapitel 6 avsnitt 3 och 4 får som EAD_i^{total} använda det fullständigt justerade exponeringsvärdet i enlighet med artikel 223.5.

För ett institut som inte använder den metod som anges i avdelning II kapitel 6 avsnitt 6 ska exponeringen diskonteras med följande faktor:

$$\frac{1 - e^{-0.05 \cdot M_i}}{0.05 \cdot M_i}$$

B_i = Det teoretiska värdet på förvärvade risksäkringar av creditswappar som refererar till ett enda namn (summerade om det finns mer än en position) och som hänvisar till motparten "i" och används för att risksäkra kreditvärdighetsjusteringsrisk.

Detta teoretiska belopp ska diskonteras med följande faktor:

$$\frac{1 - e^{-0.05 \cdot M_i^{hedge}}}{0.05 \cdot M_i^{hedge}}$$

B_{ind} = Hela det teoretiska beloppet för en eller flera indexerade creditswappar i förvärvat skydd som används för att risksäkra kreditvärdighetsjusteringsrisk.

Detta teoretiska belopp ska diskonteras med följande faktor:

$$\frac{1 - e^{-0.05 \cdot M_{ind}}}{0.05 \cdot M_{ind}}$$

W_{ind} = Den viktning som ska tillämpas på indexerade risksäkringar.

Institutet ska fastställa W_{ind} genom att beräkna ett vägt genomsnitt av w_i som är tillämpligt på de enskilda beståndsdelarna i indexet.

M_i = Den effektiva löptiden för transaktionerna med motparten i.

För ett institut som använder den metod som anges i avdelning II kapitel 6 avsnitt 6 ska M_i beräknats i enlighet med artikel 162.2 g. För detta ändamål ska M_i dock inte begränsas till fem år utan till den längsta avtalsenliga resterande löptiden i nettningsmängden.

För ett institut som inte använder den metod som anges i avdelning II kapitel 6 avsnitt 6 ska M_i vara lika med den genomsnittliga teoretiska viktade löptiden i enlighet med artikel 162.2 b. För detta ändamål ska M_i dock inte begränsas till fem år utan till den längsta avtalsenliga resterande löptiden i nettningsmängden.

M_i^{hedge} = Löptiden för risksäkringsinstrumentet med teoretiskt B_i (kvantiteterna $M_i^{hedge} B_i$ ska läggas samman om dessa är flera positioner).

M_{ind} = Löptiden för den indexerade risksäkringen.

Om det finns mer än en indexerad risksäkringsposition, ska M_{ind} vara den teoretiska viktade löptiden.

2. Om en motpart ingår i ett index på vilket en creditswapp som används för att risksäkra motpartsrisk baseras, får institutet dra av det teoretiska belopp som kan hänföras till motparten i enlighet med dess referensenhetsviktning från det teoretiska beloppet för den indexerade creditswappen och behandla det som en risksäkring som refererar till ett enda namn (B_i) för den enskilda motparten, där löptiden baseras på löptiden för indexet.

Tabell 1

Kreditkvalitetssteg	Vikt w_i
1	0,7 %
2	0,8 %
3	1,0 %
4	2,0 %
5	3,0 %
6	10,0 %

Artikel 385

Alternativ till användningen av kreditvärdighetsjustering för beräkning av kapitalbaskrav

Som ett alternativ till artikel 384 får institut som använder ursprungligt åtagandemetoden i enlighet med artikel 275 med förbehåll för att den behöriga myndigheten har gett sitt medgivande för de instrument som avses i artikel 382 tillämpa en multiplikationsfaktor på 10 på det resulterande riskvägda exponeringsbeloppet för motpartsrisk avseende dessa exponeringar, i stället för att beräkna kapitalbaskrav för kreditvärdighetsjusteringsrisk.

Artikel 386

Godtagbar risksäkring

1. Risksäkringar ska endast vara godtagbara risksäkringar vid beräkningen av kapitalbaskrav för kreditvärdighetsjusteringsrisk enligt artiklarna 383 och 384 om de används för att reducera kreditvärdighetsjusteringsrisken och förvaltas som sådana samt är något av följande:

- Kreditswappar som refererar till ett enda namn eller andra likvärdiga risksäkringsinstrument som refererar direkt till motparten.
- Indexerade creditswappar, förutsatt att basen mellan en enskild motparts spread och spreaden för risksäkringar genom indexerade creditswappar avspeglas, på ett för den behöriga myndigheten tillfredsställande sätt, i Value-at-Risk-värdet.

Kravet i led b om att basen mellan en enskild motparts spread och spreadarna för risksäkringarna genom indexerade creditswappar ska avspeglas i Value-at-Risk-värdet ska också tillämpas om en skattning av motpartens spread används.

För samtliga motparter för vilka ett institut tillämpar en skattning ska institutet tillämpa rimliga bastidsserier från en representativ grupp av liknande namn för vilka en spread finns tillgänglig.

Om basen mellan en enskild motparts spread och spreadarna för risksäkringar genom indexerade creditswappar inte avspeglas till den behöriga myndighetens belåtenhet ska ett institut endast avspegla 50 % av det teoretiska beloppet i indexerade risksäkringar i Value-at-Risk-värdet.

Översäkring av exponeringar med creditswappar som refererar till ett enda namn enligt den metod som anges i artikel 383 är inte tillåten.

2. Ett institut ska inte avspegla andra typer av risksäkringar för motparter vid beräkningen av kapitalbaskrav för kreditvärdighetsjusteringsrisk. Framför allt är creditswappar som delas upp i trancher eller creditswappar som förfaller på det n:te fallissemangnet och kreditlänkade obligationer inte godtagbara risksäkringar vid beräkningen av kapitalbaskrav för kreditvärdighetsjusteringsrisk.

3. Godtagbara risksäkringar som tas med i beräkningen av kapitalbaskrav för kreditvärdighetsjusteringsrisk ska inte tas med i beräkningen av kapitalbaskrav för specifik risk i enlighet med avdelning IV eller behandlas som annan kreditriskreducering än för motpartsrisken i samma transaktionsportfölj.

DEL FYRA

STORA EXPONERINGAR

Artikel 387

Syfte

Instituten ska övervaka och kontrollera sina stora exponeringar i enlighet med denna del.

Artikel 388

Negativt tillämpningsområde

Denna del ska inte tillämpas på värdepappersföretag som uppfyller kriterierna i artikel 95.1 eller artikel 96.1.

Denna del ska inte tillämpas på en konsoliderad grupp om den gruppen endast omfattar värdepappersföretag enligt artikel 95.1 eller 96.1 och närstående företag, förutsatt att denna grupp inte omfattar kreditinstitut.

Artikel 389

Definition

Med exponering avses i denna del varje tillgångspost eller post utanför balansräkningen som avses i del tre avdelning II kapitel 2 utan tillämpning av riskvikter eller grader av risk.

Artikel 390

Beräkning av exponeringsvärdet

1. Exponeringar som uppkommer till följd av poster som avses i bilaga II ska beräknas enligt någon av de metoder som anges i del tre avdelning II kapitel 6.

2. Ett institut som har tillstånd att använda metoden med interna modeller i enlighet med artikel 283 får använda denna metod för att beräkna exponeringsvärdet för repor, aktie- eller råvarulån, marginallån och transaktioner med långfristig avveckling.

3. De institut som beräknar kapitalbaskraven för den verksamhet som hänför sig till handelslagret i enlighet med del tre avdelning IV kapitel 2 artikel 299 och del tre avdelning V samt i tillämpliga fall med del tre avdelning IV kapitel 5 ska beräkna exponeringar mot enskilda kunder som uppkommer i handelslagret genom sammanläggning av följande poster:

a) Det positiva överskottet av ett instituts långa positioner över dess korta positioner i alla de finansiella instrument som har utgivits av ifrågavarande kund, med nettopositionen i varje instrument beräknad enligt de metoder som fastställts i del tre avdelning IV kapitel 2.

b) Nettoexponeringen i fall av emissionsgaranti vid emissioner av ränte- eller aktieinstrument.

c) Exponeringar till följd av sådana transaktioner, överenskommelser och avtal som avses i artikel 299 och i artiklarna 378–380 med ifrågavarande kund, med exponeringarna beräknade på det sätt som fastställs i de artiklarna för beräkning av exponeringsbelopp.

Vid tillämpning av led b beräknas nettoexponeringen genom avdrag av de emissionsgarantipositioner som tecknats eller garanterats av tredje man genom uttryckligt avtal, minskat med de faktorer som anges i artikel 345.

Såvitt avser led b ska instituten inrätta system för övervakning och kontroll av sina exponeringar på grund av emissionsgarantier för tiden mellan tidpunkten för ursprungligt åtagande och nästa affärsdag i ljuset av arten av de risker som uppstår på ifrågavarande marknader.

Vid tillämpningen av led c ska del tre avdelning II kapitel 3 undantas från hänvisningen i artikel 299.

4. De sammanlagda exponeringarna mot enskilda kunder eller grupper av kunder med inbördes anknytning ska beräknas genom sammanläggning av exponeringarna i handelslagret och exponeringarna utanför handelslagret.

5. Exponeringarna mot grupper av kunder med inbördes anknytning ska beräknas genom sammanläggning av exponeringarna mot enskilda kunder inom en grupp.

6. Exponeringar omfattar inte följande poster:

a) Vid valutatransaktioner: exponeringar som uppkommer i samband med normal avveckling av en transaktion under två arbetsdagar efter betalning.

b) Vid köp eller försäljning av värdepapper: exponeringar som uppkommer i samband med normal avveckling av en transaktion under fem arbetsdagar efter den tidpunkt då antingen betalning har skett eller värdepapperen har levererats, beroende på vilket som inträffar först.

c) Vid tillhandahållande av tjänster som avser penningöverföring, inbegripet utförande av betalningstjänster, clearing och avveckling i alla valutor och korrespondentbanktjänster eller vid clearing-, avvecklings- och förvaringstjänster för finansiella instrument för kunders räkning; försenat mottagande av finansiering och andra exponeringar som uppkommer genom kundaktiviteter och som inte varar längre tid än till följande bankdag.

d) Vid tillhandahållande av tjänster som avser penningöverföring, inbegripet utförande av betalningstjänster, clearing och avveckling i alla valutor och korrespondentbanktjänster, intradagexponeringar gentemot de kreditinstitut som tillhandahåller dessa tjänster.

e) Exponeringar som har dragits av från kapitalbasen i enlighet med artiklarna 36, 56 och 66.

7. För att fastställa den sammanlagda exponeringen mot en kund eller en grupp av kunder med inbördes anknytning med avseende på kunder mot vilka institutet har exponeringar genom sådana transaktioner som avses i artikel 112 m och 112 o eller genom andra transaktioner, om det föreligger en exponering mot underliggande tillgångar, ska institutet utvärdera dess underliggande exponeringar med beaktande av den ekonomiska substansen i transaktionens struktur och riskerna i samband med själva transaktionens struktur, i syfte att fastställa huruvida den utgör en ytterligare exponering.

8. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som specificerar

- a) de villkor och metoder som ska användas för att bestämma den sammanlagda exponeringen mot en kund eller en grupp av kunder med inbördes anknytning med avseende på de typer av exponeringar som avses i punkt 7,
- b) de villkor enligt vilka transaktionens struktur enligt punkt 7 inte utgör en ytterligare exponering.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 1 januari 2014.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 391

Definition av institut för stora exponeringar

Vid beräkning av exponeringarnas värde i enlighet med denna del ska begreppet institut omfatta privata och offentliga företag, inklusive deras filialer, som, om de vore etablerade i unionen, skulle motsvara definitionen av begreppet institut och som är auktoriserade i ett tredjeland och tillämpar tillsyns- och regleringskrav som minst motsvarar de krav som tillämpas i unionen.

Artikel 392

Definition av stor exponering

Ett instituts exponering gentemot en kund eller en grupp av kunder med inbördes anknytning ska anses som en stor exponering när värdet uppgår till minst 10 % av institutets godtagbara kapital.

Artikel 393

Förmåga att identifiera och hantera stora exponeringar

Institut ska ha sunda förvaltnings- och redovisningsmetoder samt lämpliga interna kontrollrutiner för att identifiera, hantera, övervaka, rapportera och registrera alla stora exponeringar och senare förändringar av dessa i enlighet med denna förordning.

Artikel 394

Rapporteringskrav

1. Ett institut ska rapportera följande information om alla stora exponeringar till de behöriga myndigheterna, inklusive de stora exponeringar som är undantagna från tillämpningen av artikel 395.1.

- a) Identifiering av den kund eller den grupp av kunder med inbördes anknytning gentemot vilken institutet har en stor exponering.
- b) Exponeringsbeloppet innan man tar hänsyn till effekten av kreditriskreduceringen, i tillämpliga fall.
- c) Typen av kreditriskskydd, betalt eller obetalt, om sådant används.
- d) Exponeringsbeloppet sedan man tagit hänsyn till effekten av kreditriskreduceringen, som beräknats enligt artikel 395.1.

Om ett institut omfattas av del tre avdelning II kapitel 3, ska dess 20 största exponeringar på gruppbasis, med undantag av dem som undantas från tillämpningen av artikel 395.1, redovisas för de behöriga myndigheterna.

2. Ett institut ska, utöver den rapportering av information som avses i punkt 1, till de behöriga myndigheterna rapportera följande information, med avseende på sina tio största exponeringar på gruppbasis mot institut samt sina tio största exponeringar på gruppbasis mot oreglerade finansiella enheter, inklusive stora exponeringar som är undantagna från tillämpningen av artikel 395.1:

- a) Identifiering av den kund eller den grupp av kunder med inbördes anknytning gentemot vilken institutet har en stor exponering.
- b) Exponeringsvärdet innan man tar hänsyn till effekten av kreditriskreduceringen, i tillämpliga fall.
- c) Typen av kreditriskskydd, betalt eller obetalt, om sådant används.
- d) Exponeringsvärdet efter att man tagit hänsyn till effekten av kreditriskreduceringen, som beräknats enligt artikel 395.1.
- e) Den förväntade avvecklingen av exponeringen, uttryckt som det belopp som förfaller inom månatliga förfalloperioder upp till ett år, kvartalsvisa förfalloperioder upp till tre år och därefter årligen.

3. Rapporteringen ska göras minst två gånger per år.

4. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att specificera följande:

- a) De enhetliga formaten för rapportering enligt punkt 3, vilka ska stå i proportion till arten och omfattningen av samt komplexiteten i institutets verksamhet.
- b) Intervall och datum för rapporteringen enligt punkt 3.
- c) It-lösningar för rapporteringen enligt punkt 3.

EBA ska överlämna sina förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 1 januari 2014.

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 395

Gräns för stora exponeringar

1. Ett institut får inte ådra sig en exponering, efter det att hänsyn tagits till effekten av kreditriskreducering i enlighet med artiklarna 399–403, gentemot en kund eller grupp av kunder med inbördes anknytning, vars värde överstiger 25 % av institutets godtagbara kapital. Om kunden är ett institut eller om en grupp av kunder med inbördes anknytning inbegriper ett eller flera institut, ska detta värde inte överstiga det högsta beloppet av antingen 25 % av institutets godtagbara kapital eller 150 miljoner EUR, förutsatt att summan av exponeringsvärdena, efter det att hänsyn tagits till effekten av kreditriskreducering i enlighet med artiklarna 399–403, gentemot alla kunder med inbördes anknytning som inte utgör institut, inte överstiger 25 % av institutets godtagbara kapital.

Om beloppet på 150 miljoner EUR överstiger 25 % av institutets godtagbara kapital, ska värdet på exponeringen, efter det att hänsyn tagits till effekten av kreditriskreduceringen i enlighet med artiklarna 399–403, inte överstiga ett rimligt gränsvärde i förhållande till institutets godtagbara kapital. Detta gränsvärde ska fastställas av instituten och vara förenligt med de riktlinjer och processer som avses i artikel 81 i direktiv 2013/36/EU för att bemöta och kontrollera koncentrationsrisker. Detta gränsvärde får inte överstiga 100 % av institutets godtagbara kapital.

Medlemsstaterna får fastställa ett lägre tröskelvärde än 150 miljoner EUR och ska informera EBA och kommissionen om detta.

2. EBA ska i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010, med beaktande av effekten av kreditriskreducering i enlighet med artikel 399–403 och resultaten av utvecklingen av skuggbanksverksamhet och stora exponeringar på

unionsnivå och internationell nivå, senast den 31 december 2014 utarbeta riktlinjer för fastställande av lämpliga aggregationsgränser mot sådana exponeringar eller snävare individuella gränser för exponeringar mot skuggbankenheter som bedriver oreglerad bankverksamhet.

Vid utarbetandet av dessa riktlinjer ska EBA ta hänsyn till om införandet av ytterligare gränser skulle få en väsentligt negativ inverkan på riskprofilen hos institut som är etablerade i unionen, tillhandahållandet av krediter till den reella ekonomin eller stabiliteten på finansmarknaderna och deras sätt att fungera.

Senast den 31 december 2015 ska kommissionen bedöma lämpligheten och inverkan av införandet av gränser för exponeringar mot skuggbankenheter som bedriver oreglerad bankverksamhet, med beaktande av utvecklingen av skuggbanksverksamhet och stora exponeringar på unionsnivå och internationell nivå samt kreditriskreducering i enlighet med artikel 399–403. Kommissionen ska överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet, om lämpligt tillsammans med ett lagstiftningsförslag om gränser för exponering mot skuggbankenheter som bedriver oreglerad bankverksamhet.

3. Om inte annat följer av artikel 396, ska ett institut vid varje tidpunkt iaktta den i punkt 1 föreskrivna relevanta gränsen.

4. Tillgångar som utgörs av krav på och andra exponeringar mot erkända värdepappersföretag i tredjeland får behandlas på det sätt som föreskrivs i punkt 1.

5. De gränsvärden som fastställs i denna artikel får överskridas för exponeringar i institutets handelslager, om följande villkor är uppfyllda:

- a) Exponeringar utanför handelslagret gentemot den kund eller grupp av kunder med inbördes anknytning det gäller överskrider inte den gräns som fastställs i punkt 1, vilken beräknas med hänvisning till det godtagbara kapitalet, så att överskridandet till sin helhet härrör från handelslagret.
- b) Institutet uppfyller ett ytterligare kapitalbaskrav för den överskjutande delen i förhållande till den gräns som fastställs i punkt 1, vilket beräknas i enlighet med artiklarna 397 och 398.
- c) Om tio eller färre dagar har förflutit efter det att överskridandet uppkom, ska de exponeringar som härrör från handelslagret för kunden eller gruppen av kunder med inbördes anknytning i fråga inte överstiga 500 % av institutets godtagbara kapital.

- d) Överskridande som har förelegat i mer än tio dagar överstiger inte sammanlagt 600 % av institutets godtagbara kapital.

I varje fall där gränsvärdet har överskridits ska storleken av överskridandet och namnet på berörd kund och, i tillämpliga fall, namnet på gruppen av kunder med inbördes anknytning, utan dröjsmål anmälas till de behöriga myndigheterna.

6. I denna punkt avses med strukturåtgärder åtgärder som antas av en medlemsstat och genomförs av denna medlemsstats behöriga myndigheter före ikraftträdandet av en rättsakt som uttryckligen harmoniserar sådana åtgärder, vari det fastställs att kreditinstitut som är auktoriserade i medlemsstaten ska minska sina exponeringar mot olika rättsliga enheter beroende på deras verksamhet, oberoende av var dessa verksamheter är belägna, med syftet att skydda insättare och upprätthålla finansiell stabilitet.

Trots vad som sägs i punkt 1 i den här artikeln och artikel 400.1 f får de behöriga myndigheterna, när medlemsstaterna antar nationella lagar vari det fastställs att strukturåtgärder måste vidtas inom en bankgrupp, kräva att de institut inom bankgruppen som har insättningar som omfattas av ett insättningsgarantisystem i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 94/19/EG av den 30 maj 1994 om system för garanti av insättningar⁽¹⁾ eller ett likvärdigt insättningsgarantisystem i tredjeland ska tillämpa en gräns för stora exponeringar under 25 % men inte lägre än 15 % mellan den 31 December 2014 e och den 30 juni 2015 och därefter 10 % från och med den 1 juli 2015 på delgruppsnivå i enlighet med artikel 11.5 för exponeringar inom gruppen, om dessa exponeringar består av exponeringar mot en enhet som inte tillhör samma delgrupp vad gäller strukturåtgärderna i fråga.

Vid tillämpning av denna punkt ska följande villkor vara uppfyllda:

- a) Alla enheter inom samma delgrupp vad gäller strukturåtgärder ska betraktas som en kund eller grupp av kunder med inbördes anknytning.
- b) De behöriga myndigheterna ska tillämpa en enhetlig gräns för de exponeringar som avses i första stycket.

Tillämpningen av denna metod ska inte påverka effektiv tillsyn på gruppnivå och får inte leda till en oproportionerlig negativ inverkan på hela eller delar av det finansiella systemet i andra medlemsstater eller i unionen som helhet eller utgöra eller skapa ett hinder för den inre marknads sätt att fungera.

7. Innan de behöriga myndigheterna antar de strukturåtgärder som avses i punkt 6 rörande stora exponeringar, ska de minst två månader före offentliggörandet av beslutet att anta strukturåtgärderna underrätta rådet, kommissionen, de berörda behöriga myndigheterna och EBA samt lägga fram relevanta kvantitativa eller kvalitativa uppgifter om

- a) räckvidden för de verksamheter som är föremål för strukturåtgärderna,
- b) en förklaring om varför sådana åtgärder anses vara passande, verkamma och proportionerliga som skydd för insättare, och
- c) en bedömning av åtgärdernas sannolika positiva eller negativa inverkan på den inre marknaden på grundval av information tillgänglig för medlemsstaten.

8. Befogenheten att anta en genomförandeakt för godkännande eller avvisande av de föreslagna nationella åtgärder som avses i punkt 7 delegeras till kommissionen, som ska agera i enlighet med det förfarande som avses i artikel 464.2.

Inom en månad efter att ha mottagit den underrättelse som avses i punkt 7 ska EBA avge ett yttrande till rådet, kommissionen och den berörda medlemsstaten om de punkter som nämns i den punkten. De berörda behöriga myndigheterna får också avge yttranden till rådet, kommissionen och den berörda medlemsstaten om de punkter som nämns i den punkten.

Med största beaktande av de yttranden som avses i andra stycket ska kommissionen, om det föreligger robusta och starka belägg för att åtgärderna har en negativ inverkan på den inre marknaden som uppväger fördelarna för den finansiella stabiliteten, inom två månader efter att ha mottagit underrättelsen avvisa de föreslagna nationella åtgärderna. Annars ska kommissionen godkänna de föreslagna nationella åtgärderna under en inledande period på två år och åtgärderna kan vid behov bli föremål för ändringar.

Kommissionen ska enbart avvisa de föreslagna nationella åtgärderna, om den anser att de föreslagna nationella åtgärderna leder till en oproportionerlig negativ inverkan på hela eller delar av det finansiella systemet i andra medlemsstater eller i unionen som helhet och därmed utgör eller skapar ett hinder för den inre marknads sätt att fungera eller för den fria rörligheten för kapital i enlighet med bestämmelserna i EUF-fördraget.

Kommission ska i sin bedömning beakta EBA:s yttrande och de uppgifter som har lagts fram i enlighet med punkt 7.

⁽¹⁾ EGT L 135, 31.5.1994, s. 5.

Innan åtgärderna löper ut får de behöriga myndigheterna föreslå nya åtgärder för förlängning av tillämpningsperioden med en ytterligare period på två år varje gång. I så fall ska den under-
rätta kommissionen, rådet, de berörda behöriga myndigheterna och EBA. Godkännande av dessa nya åtgärder ska vara underkastat den process som anges i denna artikel. Denna artikel ska inte påverka tillämpningen av artikel 458.

Artikel 396

Överensstämmelse med kraven för stora exponeringar

1. Om en exponering i undantagsfall överstiger den gräns som anges i artikel 395.1, ska institutet utan dröjsmål anmäla värdet på exponeringen till de behöriga myndigheterna, som, när omständigheterna föranleder det, får medge institutet en viss tidsfrist inom vilken det ska se till att gränsvärdet efterlevs.

Om det belopp på 150 miljoner EUR som avses i artikel 395.1 är tillämpligt, får de behöriga myndigheterna genom beslut i varje enskilt fall tillåta att gränsen på 100 % i förhållande till institutets godtagbara kapital överskrids.

2. Om förpliktelseerna för institut, individuellt eller på undergruppsnivå, enligt denna del inte uppfylls med stöd av artikel 7.1 eller om bestämmelserna i artikel 9 tillämpas på moderinstitut i en medlemsstat, ska åtgärder vidtas för att säkerställa en lämplig riskfördelning inom gruppen.

Artikel 397

Beräkning av ytterligare kapitalbaskrav för stora exponeringar i handelslagret

1. Det överskjutande belopp som avses i artikel 395.5 b ska beräknas genom att välja av de beståndsdelar i den samlade exponeringen mot kunden eller gruppen av kunder med inbördes anknytning i fråga som har det högsta kapitalkravet för specifik risk enligt del tre avdelning IV kapitel 2 och/eller krav enligt artikel 299 och del tre avdelning V, varvid summan ska vara lika med det överskjutande belopp som avses i artikel 395.5 a.

2. Om överskottet inte har funnits i mer än tio dagar, ska det ytterligare kapitalkravet vara 200 % av de krav som avses i punkt 1 för däri ingående beståndsdelar.

3. Från och med den tionde dagen efter det att överträdelsen har uppkommit ska de beståndsdelar som har valts ut i enlighet med punkt 1 hänföras till respektive rad i kolumn 1 i tabell 1 i stigande ordning utifrån krav för specifik risk enligt del tre avdelning IV kapitel 2 och/eller kraven enligt artikel 299 och

del tre avdelning V. Det ytterligare kapitalbaskravet ska motsvara summan av kravet för specifik risk i del tre avdelning IV kapitel 2 och/eller kraven i artikel 299 och del tre avdelning V för dessa beståndsdelar, multiplicerade med respektive faktor i kolumn 2 i tabell 1.

Tabell 1

Kolumn 1: Överskott utöver gränsvärdena (grundat på procentandelen av det godtagbara kapitalet)	Kolumn 2: Faktor
Upp till 40 %	200 %
Från 40 % till 60 %	300 %
Från 60 % till 80 %	400 %
Från 80 % till 100 %	500 %
Från 100 % till 250 %	600 %
Över 250 %	900 %

Artikel 398

Förfaranden för att förhindra institut från att undvika ytterligare kapitalbaskrav

Institutet får inte avsiktligt undvika de ytterligare kapitalbaskrav som anges i artikel 397, vilka de annars skulle ådra sig för sådana exponeringar som överskrider den gräns som fastställs i artikel 395.1 så snart sådana exponeringar har förelegat i mer än tio dagar, genom att tillfälligt överföra exponeringarna i fråga till ett annat bolag inom eller utom samma grupp och/eller genom att företa skentransaktioner för att stänga exponeringen under tiodagarsperioden och i stället skapa en ny exponering.

Institutet ska ha system som säkerställer att varje överföring som har den verkan som avses i första stycket omedelbart anmäls till de behöriga myndigheterna.

Artikel 399

Godtagbara kreditriskreducerande metoder

1. Vid tillämpningen av artiklarna 400–403 ska garanti inkludera andra kreditderivat som erkänns enligt del tre avdelning II kapitel 4, med undantag för kreditlänkade obligationer.

2. Om inte annat följer av punkt 3 i denna artikel, ska en förutsättning för att kreditriskskydd (betalt eller obetalt) ska kunna erkännas, i de fall då detta är tillåtligt enligt artiklarna 400–403, vara att detta sker i enlighet med de krav för godtagbarhet och andra krav som anges i del tre avdelning II kapitel 4.

3. Om ett institut stöder sig på artikel 401.2, ska det för att betalt kreditriskskydd ska erkännas krävas att de relevanta kraven i del tre avdelning II kapitel 3 är uppfyllda. För tillämpningen av denna del ska ett institut inte ta hänsyn till den säkerhet som avses i artikel 199.5–199.7, såvida detta inte är tillåtet enligt artikel 402.

4. Institut ska i möjligaste mån analysera sina exponeringar mot utgivare av säkerheter, tillhandahållare av obetalt kreditriskskydd och underliggande tillgångar enligt artikel 390.7 när det gäller möjliga koncentrationer och om lämpligt vidta åtgärder och rapportera viktiga resultat till den behöriga myndigheten.

Artikel 400

Undantag

1. Följande exponeringar ska undantas från tillämpningen av artikel 395.1:

- a) Tillgångsposter som utgörs av fordringar på nationella regeringar, centralbanker eller offentliga organ vilka utan ställande av säkerhet skulle åsättas riskvikten 0 % enligt del tre avdelning II kapitel 2.
- b) Tillgångsposter som utgörs av fordringar på internationella organisationer eller multilaterala utvecklingsbanker vilka utan ställande av säkerhet skulle åsättas riskvikten 0 % enligt del tre avdelning II kapitel 2.
- c) Tillgångsposter som utgörs av fordringar för vilka nationella regeringar, centralbanker, internationella organisationer, multilaterala utvecklingsbanker eller offentliga organ har lämnat uttryckliga garantier, om fordringar utan säkerhet på den enhet som ställt garantin skulle åsättas riskvikten 0 % enligt del tre avdelning II kapitel 2.
- d) Andra exponeringar gentemot nationella regeringar, centralbanker, internationella organisationer, multilaterala utvecklingsbanker eller offentliga organ eller exponeringar garanterade av dessa, om fordringar utan säkerhet på den enhet som exponeringen gäller eller som ställt garantin skulle åsättas riskvikten 0 % enligt del tre avdelning II kapitel 2.
- e) Tillgångsposter som utgörs av fordringar på delstatliga regeringar eller lokala myndigheter i medlemsstater där sådana krav skulle tilldelas riskvikten 0 % enligt del tre avdelning II kapitel 2 eller som utgör andra exponeringar mot eller garantier från sådana delstatliga regeringar eller lokala myndigheter, vilka ska åsättas riskvikten 0 % enligt del tre avdelning II kapitel 2.
- f) Exponeringar gentemot de motparter som anges i artikel 113.6 eller artikel 113.7, om de skulle tilldelas riskvikten 0 % enligt del tre avdelning II kapitel 2. Exponeringar som inte uppfyller dessa kriterier, oavsett om de undantas från artikel 395.1 eller ej, ska behandlas som exponeringar gentemot tredje part.
- g) Tillgångsposter och andra exponeringar för vilka det finns säkerhet i form av kontanta medel insatta hos det långivande institutet eller hos ett institut som är moderföretag eller dotterföretag till det långivande institutet.
- h) Tillgångsposter och andra exponeringar för vilka det finns säkerhet i form av depositionsbevis, utgivna av det långivande institutet eller av ett institut som är moderföretag eller dotterföretag till detta och förvarade hos något av dem.
- i) Exponeringar på grund av outnyttjade kreditfaciliteter som klassificeras som lågriskposter utanför balansräkningen i bilaga I, förutsatt att ett avtal har ingåtts med kunden eller gruppen av kunder med inbördes anknnytning enligt vilket faciliteten endast kan utnyttjas, om det har fastställts att det inte kommer att leda till att gränsvärdet enligt artikel 395.1 överskrids.
- j) Handlexponeringar mot centrala motparter samt bidrag till obeståndsfonden för centrala motparter.
- k) Exponeringar mot insättningsgarantisystem enligt direktiv 94/19/EG till följd av finansieringen av sådana system, om de institut som är medlemmar i systemet har en rättslig eller avtalsmässig skyldighet att finansiera systemet.

Kontanta medel som tas emot för en kreditlänkad obligation som givits ut av institutet samt insättningar eller mottagna lån från en motpart till institutet, vilka omfattas av ett avtal om netting av poster i balansräkningen vilket godkänts enligt del tre avdelning II kapitel 4 ska anses hänförliga till led g.

2. De behöriga myndigheterna får helt eller delvis undanta följande exponeringar:

- a) Säkerställda obligationer i enlighet med artikel 129.1, 129.3 och 129.6.
- b) Tillgångsposter som utgörs av fordringar på delstatliga regeringar eller lokala myndigheter i medlemsstater där sådana krav skulle tilldelas riskvikten 20 % enligt del tre avdelning II kapitel 2 eller som utgör andra exponeringar mot eller garantier från sådana delstatliga regeringar eller lokala myndigheter, vilka ska åsättas riskvikten 20 % enligt del tre avdelning II kapitel 2.

- c) Exponeringar, även andelar eller andra typer av innehav, som ett institut har gentemot sitt moderföretag, andra dotterföretag till moderföretaget eller sina egna dotterföretag, under förutsättning att dessa företag är föremål för samma grupp-baserade tillsyn som institutet självt i enlighet med denna förordning, direktiv 2002/87/EG eller med motsvarande standarder i ett tredjeland. Exponeringar som inte uppfyller dessa kriterier, oavsett om de är undantagna från artikel 395.1 eller ej, ska behandlas som exponeringar gentemot tredje part.
- d) Tillgångsposter som utgörs av fordringar på och andra exponeringar, även andelar eller andra typer av innehav, gentemot regionala eller centrala kreditinstitut till vilka kreditinstitutet är knutet i ett nätverk enligt bestämmelser i lag, bolagsordning eller motsvarande och vilka enligt dessa bestämmelser är ansvariga för likviditetsutjämning inom nätverket.
- e) Tillgångsposter som utgörs av kreditinstituts fordringar på och andra exponeringar gentemot kreditinstitut, varav ett är verksamt på icke-konkurrensutsatt grund och erbjuder eller garanterar lån enligt bestämmelser i lag eller sin bolagsordning för att främja specifika sektorer i ekonomin under någon form av statlig övervakning och med begränsningar för utnyttjandet av sådana lån, under förutsättning att respektive exponeringar uppkommer genom sådana lån som förmedlas till låntagarna via kreditinstitut eller genom garantierna för dessa lån.
- f) Tillgångsposter som utgörs av fordringar på och andra exponeringar gentemot institut, förutsatt att dessa exponeringar inte utgör sådana instituts kapitalbas, inte varar längre än till påföljande bankdag och inte är angivna i en viktig handelsvaluta.
- g) Tillgångsposter som utgörs av fordringar på centralbanker i form av föreskrivna minimireserver som förvaras hos dessa centralbanker i deras nationella valutor.
- h) Om den behöriga myndigheten beslutar det, tillgångsposter som utgörs av fordringar på nationella regeringar i form av lagstadgade likviditetskrav som hålls i statspapper och anges och finansieras i deras nationella valutor, förutsatt att den kreditvärdering av dessa stater som utfärdats av ett utsett externt ratinginstitut, motsvarar "investment grade".
- i) 50 % av rembursen med medel-lågrisk utanför balansräkningen och utnyttjade kreditmöjligheter med medel-lågrisk utanför balansräkningen enligt bilaga I och, efter godkännande av de behöriga myndigheterna, 80 % av andra garantier än kreditgarantier som grundas på bestämmelser i lag eller föreskrifter och som av ömsesidiga garantifonder med ställning som kreditinstitut ställs ut till medlemmar.
- j) Rättsligt föreskrivna garantier som används när ett hypotekslån som finansieras genom utfärdande av hypoteksobligationer betalas till låntagaren före den slutliga registreringen av hypoteket i fastighetsregistret, förutsatt att garantin inte används för att minska risken i beräkningen av de riskvägda exponeringsbeloppen.
- k) Tillgångar som utgörs av krav på och andra exponeringar mot erkända börser.

3. De behöriga myndigheterna får använda undantaget enligt punkt 2 endast om följande villkor är uppfyllda:

- a) Den specifika karaktären hos exponeringen, motparten eller förhållandet mellan institutet och motparten eliminerar eller minskar den risk som är förenad med exponeringen. and
- b) Återstående koncentrationsriskerna kan hanteras genom andra lika effektiva metoder såsom de arrangemang, processer och mekanismer som anges i artikel 81 i direktiv 2013/36/EU.

De behöriga myndigheterna ska informera EBA om huruvida de avser att använda något av de undantag som föreskrivs i punkt 2 i enlighet med leden a och b i den här punkten och ska samråda med EBA om detta val.

Artikel 401

Beräkning av effekten av användningen av kreditriskreducerande metoder

1. För beräkningen av exponeringars värde enligt artikel 395.1 får ett institut tillämpa "fullständigt justerat exponeringsvärde", beräknat enligt del tre avdelning II kapitel 4, med beaktande av kreditriskreducering, volatilitetsjusteringar och eventuell löptidsobalans (E*).

2. Ett institut som har tillstånd att använda egna estimat av LGD-värden och konverteringsfaktorer för en exponeringsklass enligt del tre avdelning II kapitel 3 får, under förutsättning att de behöriga myndigheterna ger sitt tillstånd, tillämpa effekterna av finansiella säkerheter vid beräkningen av exponeringsvärden enligt artikel 395.1.

De behöriga myndigheterna ska endast bevilja det tillstånd som avses i föregående stycke, om institutet kan göra ett estimat av effekterna av finansiella säkerheter på deras exponeringar separat från andra aspekter som är relevanta för LGD-värdet.

De estimat som institutet tagit fram ska vara tillräckligt lämpliga för att reducera exponeringsvärdet i syfte att efterleva bestämmelserna i artikel 395.

Om ett institut har tillstånd att använda egna estimat av effekterna av finansiella säkerheter, ska det göra detta på ett sätt som är förenligt med den metod som valts för att beräkna kapitalbaskraven i enlighet med denna förordning.

Institut som har tillstånd att använda egna estimat av LGD-värden och konverteringsfaktorer för en exponeringsklass enligt del tre avdelning II kapitel 3 och som inte beräknar värdet på sina exponeringar enligt den metod som avses i första stycket i denna punkt får använda den fullständiga metoden för finansiella säkerheter eller den metod som anges i artikel 403.1 b för beräkningen av exponeringarnas värde.

3. Ett institut som använder den fullständiga metoden för finansiella säkerheter eller som har tillstånd att använda den metod som beskrivs i punkt 2 i denna artikel vid beräkning av exponeringsvärden för det ändamål som avses i artikel 395.1 ska genomföra återkommande stresstester av sina kreditriskkoncentrationer, även i fråga om det realiserbara värdet av eventuellt mottagen säkerhet.

De periodiska stresstester som avses i första stycket ska gälla risker som kan orsakas av potentiella förändringar av förhållandena på marknaden vilka kan få negativa konsekvenser för institutets kapitaltäckning och risker vid brådskande realisering av säkerheter.

De stresstester som utförs ska vara tillräckliga och lämpliga för bedömningen av dessa risker.

Om det periodiska stresstestet visar på ett lägre realiserbart värde av en mottagen säkerhet än vad som skulle få beaktas vid användning av den fullständiga metoden för finansiella säkerheter eller den metod som beskrivs i punkt 2, ska värdet av den säkerhet som får tas med i beräkningen av exponeringsvärden enligt artikel 395.1 minskas i motsvarande grad.

De institut som avses i första stycket ska i sina strategier för att bemöta koncentrationsrisker inbegripa följande:

- a) Strategier och processer för att bemöta risker till följd av löptidsobalanser mellan exponeringar och det eventuella kreditriskskyddet för dessa.
- b) Strategier och processer i fall då ett stresstest indikerar ett lägre realiserbart värde för säkerheter än som beaktas vid användning av den fullständiga metoden för finansiella säkerheter eller den metod som beskrivs i punkt 2.
- c) Strategier och processer för koncentrationsrisker till följd av tillämpningen av tekniker för reduktion av kreditrisker, särskilt vid stora indirekta kreditexponeringar (exempelvis mot

en enskild utgivare av värdepapper som tagits emot som säkerhet).

Artikel 402

Exponeringar till följd av lån säkerställda med panträtt

1. Vid beräkningen av exponeringsbelopp i enlighet med artikel 395 får ett institut minska värdet på en exponering eller en del av en exponering som är fullständigt säkrad av fastighet i enlighet med artikel 125.1 med det intecknade beloppet av marknadsvärdet eller pantlånsvärdet för den berörda fastigheten, men inte med mer än 50 % av marknadsvärdet eller 60 % av pantlånsvärdet i de medlemsstater som har infört strikta kriterier för beräkning av pantlånsvärdet genom lagar eller andra föreskrifter, om samtliga följande villkor är uppfyllda:
 - a) De behöriga myndigheterna i medlemsstaterna har inte åsatt en högre riskvikt än 35 % för exponeringar eller delar av exponeringar som är säkrade genom bostadsfastigheter i enlighet med artikel 124.2.
 - b) Exponeringen eller en del av exponeringen är fullständigt säkrad genom
 - i) panträtt i bostadsfastigheter, eller
 - ii) en bostadsfastighet i en transaktion med fastighetsleasing där leasegivaren bibehåller fullt ägande av bostadsfastigheten och leasetagaren ännu inte har utövat sin rätt att köpa.
 - c) De krav som anges i artiklarna 208 och 229.1 är uppfyllda.
2. Vid beräkningen av exponeringsvärden i enlighet med artikel 395 får ett institut minska värdet på en exponering eller en del av en exponering som är fullständigt säkrad av fastighet i enlighet med artikel 126.1 med det intecknade beloppet av marknadsvärdet eller pantlånsvärdet för den berörda fastigheten, men inte med mer än 50 % av marknadsvärdet eller 60 % av pantlånsvärdet i de medlemsstater som har infört strikta kriterier för beräkning av pantlånsvärdet genom lagar eller andra föreskrifter, om samtliga följande villkor är uppfyllda:
 - a) De behöriga myndigheterna i medlemsstaterna har inte åsatt en högre riskvikt än 50 % för exponeringar eller delar av exponeringar som är säkrade genom kommersiella fastigheter i enlighet med artikel 124.2.
 - b) Exponeringen är fullständigt säkrad genom
 - i) panträtt i kontorsfastigheter eller andra kommersiella fastigheter, eller
 - ii) kontorsfastigheter eller andra kommersiella fastigheter och exponeringar som avser transaktioner med fastighetsleasing.

c) De krav som anges i artiklarna 126.2 a, 208 och 229.1 är uppfyllda.

d) De kommersiella fastigheterna ska vara helt uppförda.

3. Ett institut får behandla en exponering mot en motpart som härrör från en omvänd repa enligt vilken institutet av motparten har förvärvat av den säkrade skulden oberoende panträtter i tredje parters fasta egendom som ett antal enskilda exponeringar mot var och en av dessa tredje parter, under förutsättning att samtliga följande villkor är uppfyllda:

a) Motparten är ett institut.

b) Exponeringen är fullständigt säkrad genom de panträtter i dessa tredje parters fasta egendom som institutet har förvärvat, och institutet kan göra dessa rätter gällande.

c) Institutet har sett till att kraven i artiklarna 208 och 229.1 är uppfyllda.

d) Institutet blir innehavare av de fordringar som motparten har gentemot tredje parterna i händelse av motpartens fallissemang, insolvens eller likvidation.

e) Institutet rapporterar i enlighet med artikel 394 till de behöriga myndigheterna totalbeloppet för de exponeringar mot varje annat institut som behandlas i enlighet med denna punkt.

I detta syfte ska institutet förutsätta att det har en exponering mot varje tredje part för beloppet på den fordran som motparten har mot den tredje parten i stället för motsvarande belopp för exponeringen mot motparten. Återstoden av exponeringen mot motparten, om en sådan återstod finns, ska även fortsättningsvis behandlas som en exponering mot motparten.

Artikel 403

Substitutionsmetod

1. När en exponering gentemot en kund garanterats av en tredje part eller genom säkerhet i form av värdepapper utgivna av en tredje part, får ett institut

a) behandla den garanterade delen av exponeringen som om den gällde mot garantigivaren i stället för mot kunden, under förutsättning att den ej säkrade exponeringen mot garantigivaren skulle ha tilldelats en motsvarande eller lägre riskvikt jämfört med riskvikten för den ej säkrade exponeringen mot kunden enligt del tre avdelning II kapitel 2,

b) behandla den del av exponeringen som har säkerhet i form av marknadsvärdet på erkända säkerheter som om den gjorts mot tredje part i stället för mot kunden, om exponeringen garanteras genom säkerhet och under förutsättning att den säkrade delen av exponeringen skulle åsättas en motsvarande eller lägre riskvikt jämfört med riskvikten för den ej säkrade exponeringen gentemot kunden enligt del tre avdelning II kapitel 2.

Den metod som anges i första stycket led b får inte användas av ett institut om det föreligger en obalans mellan löptiden för exponeringen och löptiden för skyddet.

Vid tillämpning av denna del får ett institut enbart använda både den fullständiga metoden för finansiella säkerheter och den metod som anges i första stycket led b, om det har tillstånd att använda både den fullständiga metoden för finansiella säkerheter och den förenklade metoden för finansiella säkerheter vid tillämpning av artikel 92.

2. När ett institut tillämpar punkt 1 a

a) ska det belopp av exponeringen som ska betraktas som säkrad beräknas enligt bestämmelserna om behandlingen av valutaobalanser för obetalt kreditskydd i del tre avdelning II kapitel 4, om garantin är uttryckt i en annan valuta än den som gäller för exponeringen,

b) ska en obalans mellan löptiderna för exponeringen respektive skyddet behandlas enligt bestämmelserna om behandling av löptidsobalanser i del tre avdelning II kapitel 4,

c) kan partiell täckning få beaktas genom den behandling som anges i del tre avdelning II kapitel 4.

DEL FEM

EXPONERINGAR MOT ÖVERFÖRD KREDITRISK

AVDELNING I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER FÖR DENNA DEL

Artikel 404

Tillämpningsområde

Avdelningarna II och III ska tillämpas på nya värdepapperiseringar utgivna den 1 januari 2011 eller därefter. Efter den 31 december 2014 ska avdelningarna II och III tillämpas på befintliga värdepapperiseringar, om nya underliggande exponeringar har tillkommit eller ersatts efter den dagen.

AVDELNING II

KRAV FÖR INVESTERANDE INSTITUT

Artikel 405

Utgivarens kvarvarande intresse

1. Ett institut som inte agerar som originator, medverkande institut eller ursprunglig långgivare ska endast vara exponerat mot kreditrisken i en värdepapperiseringsposition i eller utanför sitt handelslager, om originatorn, det medverkande institutet eller den ursprungliga långgivaren uttryckligen har meddelat institutet att vederbörande fortlöpande kommer att bibehålla ett väsentligt ekonomiskt intresse netto, vilket under inga omständigheter får understiga 5 %.

Endast något av följande kvalificeras som bibehållande av ett väsentligt ekonomiskt intresse netto på minst 5 %:

- a) Bibehållande av minst 5 % av det nominella värdet av varje tranch som sålts eller överförts till investerarna.
- b) Vid värdepapperisering av rullande exponeringar, bibehållande av originatorns andel på minst 5 % av det nominella värdet av de värdepapperiserade exponeringarna.
- c) Bibehållande av slumpvis utvalda exponeringar som motsvarar minst 5 % av det nominella värdet av de värdepapperiserade exponeringarna, vilka annars skulle ha värdepapperiserats i den aktuella transaktionen, förutsatt att antalet potentiella värdepapperiserade exponeringar ursprungligen inte understiger 100.
- d) Bibehållande av den tranch som är i första-förlustläge och vid behov andra trancher med samma eller högre riskprofil än de som överförts eller sålts till investerare, vilka inte har kortare löptid än de som överförts eller sålts till investerare, så att bibehållandet totalt motsvarar minst 5 % av det nominella värdet av de värdepapperiserade exponeringarna.
- e) Bibehållande av den exponering som är i första-förlustläge och som motsvarar minst 5 % av varje värdepapperiserad exponering i värdepapperiseringen.

Ekonomiskt intresse netto mäts vid ursprungstidpunkten och ska upprätthållas fortlöpande. Det ekonomiska intresset netto, inbegripet bibehållna positioner, intressen eller exponeringar ska inte omfattas av någon kreditriskreducering eller några korta positioner eller någon annan risksäkring och får inte säljas. Det ekonomiska intresset netto ska bestämmas av det teoretiska värdet för poster utanför balansräkningen.

Bibehållandekraven ska inte tillämpas mer än en gång för en given värdepapperisering.

2. När ett moderinstitut inom EU, ett finansiellt holdingföretag inom EU, ett blandat finansiellt holdingföretag inom EU

eller ett av dess dotterföretag i egenskap av originator eller medverkande kreditinstitut värdepapperiserar exponeringar från flera kreditinstitut, värdepappersföretag eller andra finansiella institut som omfattas av gruppbaserad tillsyn, kan kravet i punkt 1 uppfyllas på grundval av den konsoliderade situationen för det närliggande moderinstitutet inom EU, det finansiella holdingföretaget inom EU eller det blandade finansiella holdingföretaget inom EU.

Det första stycket ska endast vara tillämpligt om de kreditinstitut, värdepappersföretag eller finansiella institut som gav upphov till de värdepapperiserade exponeringarna själva har åtagit sig att följa de krav som anges i artikel 408 och att i god tid till originatorn eller det medverkande kreditinstitutet och till moderinstitutet inom EU, det finansiella holdingföretaget inom EU eller det blandade finansiella holdingföretaget inom EU överlämna de uppgifter som behövs för att uppfylla kraven i artikel 398.

3. Punkt 1 ska inte gälla när de värdepapperiserade exponeringarna är exponeringar mot eller helt, ovillkorligt och oåterkalleligt garanterade av följande enheter:

- a) Nationella regeringar eller centralbanker.
- b) Delstatliga regeringar, lokala myndigheter eller offentliga organ i medlemsstaterna.
- c) Institut som har tilldelats riskvikten 50 % eller mindre enligt del tre avdelning II kapitel 2.
- d) Multilaterala utvecklingsbanker.

4. Punkt 1 ska inte tillämpas på transaktioner som grundar sig på ett klart, transparent och allmänt tillgängligt index, där de underliggande referensenheterna är identiska med de enheter som ingår i ett index av enheter med stor omsättning eller är andra överlåtbara värdepapper än värdepapperiseringspositioner,

Artikel 406

Tillbörlig aktsamhet

1. Institut ska innan de blir exponerade för värdepapperiseringsrisker och vid behov därefter för de behöriga myndigheterna för var och en av sina individuella värdepapperiseringspositioner kunna redovisa att de har en heltäckande och grundlig förståelse för och har tillämpat formella policyriktlinjer och formella förfaranden som lämpar sig för positioner i och utanför handelslagret, i proportion till riskprofilen för deras investeringar i värdepapperiseringspositioner, för att analysera och registrera följande:

- a) Den information som meddelats enligt artikel 405.1 av originatorer, medverkande institut eller ursprungliga långgivare för att närmare ange det ekonomiska intresse netto i värdepapperiseringen som de fortlöpande bibehåller.

- b) Den enskilda värdepapperiseringspositionens riskegenskaper.
- c) Riskegenskaperna hos värdepapperspositionens underliggande exponeringar.
- d) Originatorernas eller de medverkande kreditinstitutens anseende och förluster vid tidigare värdepapperiseringar i värdepapperiseringspositionens relevanta underliggande exponeringsklasser.
- e) De uttalanden som gjorts och den information som givits av originatorer eller medverkande institut eller av deras ombud eller rådgivare om deras noggranna genomgång av de värdepapperiserade exponeringarna och i tillämpliga fall av kvaliteten på säkerheterna för de värdepapperiserade exponeringarna.
- f) I tillämpliga fall, de metoder och begrepp på vilka värderingen av säkerheter för de värdepapperiserade exponeringarna baseras och de policyriktlinjer som originatorn eller det medverkande kreditinstitutet har antagit för att garantera värderingsmannens oberoende.
- g) Alla strukturella drag hos värdepapperiseringen som kan ha en väsentlig inverkan på resultatet för institutets värdepapperiseringsposition, t.ex. avtalsmässiga prioritetsordningar för kontantflöden och därmed sammanhängande triggers, kreditförstärkningar, likviditetsförstärkningar, triggers för marknadsvärde och transaktionsspecifik definition av fallissemang.

Institut ska regelbundet utföra egna stresstester som lämpar sig för deras värdepapperiseringspositioner. I detta syfte kan institutet förlita sig på finansiella modeller som utvecklats av ett externt ratinginstitut, under förutsättning att institutet på annat sätt kan visa att de före investeringen noggrant har validerat relevanta antaganden i modellerna och modellernas struktur och att de förstår metoder, antaganden och resultat.

2. Institut som inte agerar som originatorer, medverkande kreditinstitut eller ursprungliga långgivare ska införa formella förfaranden som lämpar sig för deras handelslager eller utanför deras handelslager, i proportion till riskprofilen för deras investeringar i värdepapperiserade positioner, för att fortlöpande och i rätt tid övervaka information om utvecklingen av deras värdepapperiseringspositioners underliggande exponeringar. Detta ska i tillämpliga fall innefatta exponeringsslaget, procentandelen lån som är obetalda 30, 60 respektive 90 dagar efter förfalldagen, fallissemangsfrekvens, frekvensen förskottsbetalade lån, lån som sagts upp, typ av säkerheter och huruvida de är bebodda, frekvensfördelningen av kreditpoäng eller andra mått för kreditvärdighet inom underliggande exponeringar, sektoriell och geografisk spridning och frekvensfördelning av belåningsgrader med intervallbredder som underlättar lämpliga känslighetsanalyser. I de fall de underliggande exponeringarna själva utgörs av värdepapperiseringspositioner ska institutet ha den information som anges i detta stycke inte endast om de underliggande värdepapperiseringstrancherna, t.ex. utgivarens namn och kreditvärdighet, utan även om egenskaper och resultatutveckling för de grupper av tillgångar som ligger under dessa värdepapperiseringstrancher.

Institut ska även tillämpa samma analysstandarder på ägarandelar eller emissionsgarantier i värdepapperiseringsemissioner som köpts från tredje part, oavsett om sådana ägarandelar eller emis-

sionsgarantier innehas i deras handelslager eller utanför handelslagret.

Artikel 407

Ytterligare riskviktning

I de fall kraven i artiklarna 405, 406 eller 409 i något väsentligt hänseende inte är uppfyllda på grund av institutets försumlighet eller underlåtenhet, ska de behöriga myndigheterna fastställa en proportionerlig extra riskvikt på minst 250 % av den riskvikt (maximerad till 1 250 %) som ska tillämpas för de relevanta värdepapperiseringspositionerna enligt artiklarna 245.6 respektive 337.3. Den extra riskvikten ska ökas stegvis med varje påföljande överträdelse av bestämmelserna om tillbörlig aktsamhet.

De behöriga myndigheterna ska beakta undantagen för vissa värdepapperiseringar enligt artikel 405.3 genom att minska den riskvikt som annars skulle fastställas enligt denna artikel avseende en värdepapperisering för vilken artikel 405.3 är tillämplig.

AVDELNING III

KRAV FÖR MEDVERKANDE INSTITUT OCH INSTITUT SOM ÄR ORIGINATORER

Artikel 408

Kriterier för kreditgivning

Medverkande institut och institut som är originatorer ska tillämpa samma sunda och väldefinierade kriterier för kreditgivning i enlighet med kraven i artikel 79 i direktiv 2013/36/EU på exponeringar som ska värdepapperiseras som de tillämpar på exponeringar som innehas utanför det egna handelslagret. I detta syfte ska samma processer för att godkänna och i förekommande fall ändra, förnya och återfinansiera krediter tillämpas av det institut som är originator och det medverkande institutet.

Om kraven i första stycket i denna artikel inte är uppfyllda, ska artikel 245.1 inte tillämpas av ett institut som är originator och det ska inte ges tillåtelse att utesluta de värdepapperiserade exponeringarna från beräkningen av sitt kapitalkrav enligt denna förordning.

Artikel 409

Information till investerare

Institut som agerar som originatorer, medverkande institut eller ursprungliga långgivare ska upplysa investerare om nivån på sina åtaganden enligt artikel 405 att bibehålla ett ekonomiskt intresse netto i värdepapperiseringen. Medverkande institut och institut som är originatorer ska säkerställa att framtida investerare har lätt och snabb tillgång till alla i sak relevanta data om kreditkvaliteten och resultatutvecklingen för de enskilda underliggande exponeringarna, kassaflödena och säkerheterna för en värdepapperiseringsexponering samt sådan information som är nödvändig för att utföra heltäckande och väl underbyggda stresstester på kassaflödena och värdena på säkerheterna för de underliggande exponeringarna. I detta syfte ska "i sak relevanta data" fastställas den dag då värdepapperiseringen sker och i tillämpliga fall beroende på värdepapperiseringens art därefter.

Artikel 410

Enhetliga villkor för tillämpning

1. EBA ska årligen rapportera till kommissionen om de åtgärder som de behöriga myndigheterna har vidtagit för att säkerställa att instituten uppfyller kraven i avdelningarna II och III.

2. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att närmare specificera följande:

- a) De krav i artiklarna 405 och 406 som gäller institut som blir exponerade mot värdepapperiseringsrisken.
- b) Bibehållandekravet, inklusive kvalifikationskriterierna för att bibehålla ett väsentligt ekonomiskt intresse netto enligt artikel 405 och bibehållandenivån.
- c) Kraven på tillbörlig aktsamhet i artikel 406 för institut som blir exponerade mot en värdepapperiseringsposition.
- d) Kraven i artiklarna 408 och 409 som gäller medverkande institut och institut som är originatorer.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 1 januari 2014.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

3. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att underlätta samstämmighet i tillsynspraxis när det gäller genomförandet av artikel 407, inbegripet för åtgärder som ska vidtas i händelse av bristande efterlevnad av kraven på noggranna genomgångar och riskhantering.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 1 januari 2014.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

DEL SEX

LIKVIDITET

AVDELNING I

DEFINITIONER OCH KRAV PÅ LIKVIDITETSTÄCKNING

Artikel 411

Definitioner

I denna del gäller följande definitioner:

1. *finansuell kund*: en kund som i sin huvudsakliga verksamhet utför en eller flera av de verksamheter som förtecknas i bilaga I till direktiv 2013/36/EU eller är något av följande:

- a) Ett kreditinstitut.
- b) Ett värdepappersföretag.
- c) Ett specialföretag för värdepapperisering.
- d) En fond.
- e) En fond med fast andelskapital.
- f) Ett försäkringsföretag.
- g) Ett finansiellt holdingföretag eller ett finansiellt holdingföretag med blandad verksamhet.

2. *inlåning från allmänheten*: en skuld till en fysisk person eller till ett litet eller medelstort företag, om den fysiska personen eller det företaget skulle kunna hänföras till klassen hushållsexponeringar enligt schablonmetoden eller internmetoden för kreditrisk eller en skuld till ett företag som är berättigat till den behandling som anges i artikel 153.4 och där de sammanlagda insättningarna till alla sådana företag på gruppbasis inte överstiger 1 miljon EUR.

Artikel 412

Likviditetstäckningskrav

1. Instituterna ska ha tillräckliga likvida tillgångar till ett sammanlagt värde som täcker likviditetsutflödena minus likviditetsinflöden i stressituationer, för att se till att instituten har likviditetsbuffertar som är tillräckliga för att möta eventuella obalanser mellan likviditetsinflöden och -utflöden i svåra stressituationer under en period av trettio dagar. Under stressperioder får instituten använda sina likvida tillgångar till att täcka sina nettolikviditetsutflöden.

2. Instituterna ska inte räkna dubbla likviditetsinflöden och likvida tillgångar.

3. Instituterna får använda de likvida tillgångar som avses i punkt 1 för att uppfylla sina skyldigheter i stressituationer i enlighet med artikel 414.

4. Bestämmelserna i avdelning II ska uteslutande tillämpas för att närmare fastställa de rapporteringskyldigheter som anges i artikel 415.

5. Innan bindande minimistandarder för likviditetstäckningskrav har fastställts och införts fullt ut i unionen i enlighet med artikel 460, får medlemsstaterna behålla eller införa nationella bestämmelser i fråga om likviditetskrav. Medlemsstaterna eller de behöriga myndigheterna får kräva att nationellt auktoriserade institut, eller en undergrupp av dessa institut, behåller ett högre likviditetstäckningskrav på upp till 100 % till dess att en bindande minimistandard på 100 % införs fullt ut i enlighet med artikel 460.

Artikel 413

Stabil finansiering

1. Instituterna ska säkerställa att långsiktiga skyldigheter tillgodoses på ett tillfredsställande sätt med hjälp av en uppsättning stabila finansieringsinstrument, både under normala förhållanden och i stressituationer.

2. Bestämmelserna i avdelning II ska uteslutande tillämpas för att närmare fastställa de rapporteringsskyldigheter som anges i artikel 415.

3. Innan bindande minimistandarder för kraven på stabil nettofinansiering har fastställts och införts i unionen i enlighet med artikel 510 får medlemsstaterna behålla eller införa nationella bestämmelser i fråga om krav på stabil finansiering.

Artikel 414

Uppfyllande av likviditetskraven

Om ett institut inte uppfyller, eller förväntar sig att inte uppfylla, det krav som anges i artikel 412 eller den allmänna skyldighet som anges i artikel 413.1, även under stressperioder, ska det omedelbart underrätta de behöriga myndigheterna och utan onödigt dröjsmål lägga fram en plan för de behöriga myndigheterna över hur det inom skälig tid åter ska kunna uppfylla kravet i artikel 412 eller artikel 413.1. Tills dess att institutet åter uppfyller kravet ska det rapportera de poster som avses i avdelning II eller avdelning III, beroende på vad som är lämpligt, dagligen i slutet av varje affärsdag, såvida inte den behöriga myndigheten tillåter en lägre rapporteringsfrekvens och en längre svarstid för rapportering. De behöriga myndigheterna ska endast bevilja sådana tillstånd med utgångspunkt i ett instituts enskilda situation och med beaktande av omfattningen av och komplexiteten i institutets verksamhet. De ska övervaka genomförandet av återställningsplanen och ska vid behov kräva en snabbare återställning.

AVDELNING II

LIKVIDITETSRAPPORTERING

Artikel 415

Rapporteringsskyldighet och rapporteringsformat

1. Instituterna ska i en enda valuta, oberoende av deras faktiska valuta, till de behöriga myndigheterna rapportera de poster som avses i avdelningarna II och III och deras komponenter, inbegripet sammansättningen av deras likvida tillgångar i enlighet med artikel 416. Innan likviditetstäckningskravet i del sex har fastställts till fullo och införts som en minimistandard i enlighet med artikel 460, ska instituterna rapportera de poster som anges i avdelning II och bilaga III. Instituterna ska rapportera de poster som anges i avdelning III. Rapporterna ska lämnas minst en gång i månaden för de poster som avses i avdelning II och bilaga III och minst en gång per kvartal för de poster som avses i avdelning III.

Rapporteringsformaten ska inbegripa all nödvändig information och ska möjliggöra för EBA att bedöma om utlåning mot säkerhet och swappar i fall där de likvida tillgångar som avses i

artikel 416.1 a, b och c har erhållits mot säkerhet som inte är kvalificerad enligt artikel 416.1 a, b och c och har kvittats på ett korrekt sätt

2. Ett institut ska rapportera separat till de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten de poster som avses i punkt 1 i nedanstående valuta när det har

a) samlade skulder i en annan valuta än den som anges som rapporteringsvaluta i punkt 1, uppgående till eller överskridande 5 procent av institutets eller likviditetsundergruppens totala skulder, eller

b) en betydande filial i enlighet med artikel 51 i direktiv 2013/36/EU i en värdmedlemsstat som använder en annan valuta än den som anges som rapporteringsvaluta i punkt 1 i den här artikeln.

3. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att specificera följande:

a) Enhetliga format och it-lösningar med tillhörande instruktioner för frekvens och referens- och överföringsdatum. Rapporteringsformat och -frekvenser ska stå i proportion till arten och omfattningen av samt komplexiteten i institutens olika verksamheter och ska omfatta den rapportering som krävs enligt punkterna 1 och 2.

b) Ytterligare likviditetsövervakningsmått som krävs för att de behöriga myndigheterna ska få en grundlig förståelse över likviditetsriskprofilen, i proportion till arten och omfattningen av samt komplexiteten i ett instituts verksamhet.

EBA ska till kommissionen överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande avseende de element som anges i led a senast den 1 februari 2015, och led b senast den 1 januari 2014.

Innan bindande likviditetskrav införts fullt ut får de behöriga myndigheterna fortsätta att samla information genom övervakningsverktyg i syfte att övervaka efterlevnaden av befintliga nationella likviditetsstandarder.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

4. De behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten ska på begäran utandörsåmål och på elektronisk väg ge de behöriga myndigheterna och den nationella centralbanken i värdmedlemsstaten samt EBA de enskilda rapporterna i enlighet med denna artikel.

5. De behöriga myndigheter som utövar tillsyn på gruppnivå i enlighet med artikel 112 i direktiv 2013/36/EU ska på begäran utan dröjsmål och på elektronisk väg ge följande myndigheter samtliga rapporter som institutet har lämnat in i enlighet med det enhetliga format som avses i punkt 3:

- a) De behöriga myndigheterna och den nationella centralbanken i den värdmedlemsstat där det finns betydande filialer i enlighet med artikel 51 i direktiv 2013/36/EU till moderinstitutet eller institut som är kontrollerade av samma finansiella moderholdingföretag.
- b) De behöriga myndigheter som har auktoriserat dotterföretag till moderinstitutet eller institut som kontrolleras av samma finansiella moderholdingföretag och centralbanken i samma medlemsstat.
- c) EBA.
- d) ECB.

6. De behöriga myndigheter som har auktoriserat ett institut som är ett dotterföretag till ett moderinstitut eller ett finansiellt moderholdingföretag ska på begäran utan dröjsmål och på elektronisk väg ge de behöriga myndigheter som ska utöva grupp-baserad tillsyn i enlighet med artikel 111 i direktiv 2013/36/EU, centralbanken i den medlemsstat där institutet är auktoriserat samt EBA alla rapporter som det institutet har lämnat i enlighet med de enhetliga rapporteringsformat som avses i punkt 3.

Artikel 416

Rapportering om likvida tillgångar

1. Institutet ska rapportera följande som likvida tillgångar, om de inte är uteslutna enligt punkt 2 och endast om de likvida tillgångarna uppfyller kraven i punkt 3:

- a) Kontanta medel och exponeringar mot centralbanker i den mån som dessa exponeringar kan tas ut när som helst under stressperioder. Vad gäller insättningar hos centralbanker ska den behöriga myndigheten och centralbanken sträva efter att nå en gemensam överenskommelse om i vilken utsträckning minimireserver kan tas ut under stressperioder.
- b) Andra överlåtbara tillgångar av extremt hög likviditets- och kreditkvalitet.

c) Överlåtbara tillgångar som utgör fordringar eller som garanteras av

i) den nationella regeringen i en medlemsstat, en region med befogenhet att uppbära och driva in skatt eller ett tredjeland i den nationella eller regionala regeringens valuta, om institutet har en likviditetsrisk i den medlemsstaten eller det tredjelandet som det täcker genom att inneha dessa likvida tillgångar,

ii) centralbanker och offentliga organ som inte tillhör den nationella regeringen, i centralbankens och de offentliga organens valuta,

iii) banken för internationell betalningsutjämning, Internationella valutafonden, Europeiska kommissionen och multilaterala utvecklingsbanker,

iv) Europeiska finansiella stabiliseringsfaciliteten och Europeiska stabilitetsmekanismen.

d) Överlåtbara tillgångar av hög likviditets- och kreditkvalitet.

e) Standbykreditmöjligheter i reserv som beviljats av centralbanker inom ramen för penningpolitiken i den mån som dessa faciliteter inte täcks av någon säkerhet genom likvida tillgångar och förutom likviditetsstöd i krislägen.

f) Om kreditinstitutet ingår i ett nätverk enligt bestämmelser i lag eller bolagsordning, lagstadgade eller obligatoriska miniinsättningarna hos det centrala kreditinstitutet och annan obligatorisk eller genom avtal tillgänglig likvid finansiering från det centrala kreditinstitutet eller institut som är medlemmar i det nätverk som avses i artikel 113.7, eller berättigat till det undantag som anges i artikel 10, i den mån som denna finansiering inte säkerställs av likvida tillgångar.

I väntan på en enhetlig definition i enlighet med artikel 460 av hög och extremt hög likvids- och kreditkvalitet ska instituten själva i en bestämd valuta identifiera omsättningsbara tillgångar som är av hög respektive extremt hög likviditets- och kreditkvalitet. I väntan på en enhetlig definition får de behöriga myndigheterna, med beaktande av de kriterier som anges i artikel 509.3, 509.4 och 509.5, tillhandahålla generell vägledning, som instituten ska följa när de identifierar tillgångar av hög och extremt hög likviditets- och kreditkvalitet. I avsaknad av sådan vägledning ska instituten använda transparenta och objektiva kriterier för detta ändamål, däribland vissa eller samtliga av de kriterier som anges i artikel 509.3, 509.4 och 509.5.

2. Följande ska inte betraktas som likvida tillgångar:

a) Tillgångar som har emitterats av ett kreditinstitut, såvida de inte uppfyller något av följande villkor:

i) De är obligationer som är berättigade till den behandling som anges i artikel 129.4 eller 129.5 eller instrument med bakomliggande tillgångar om de visar sig vara av högsta kreditkvalitet fastställd av EBA i enlighet med kriterierna i artikel 509.3, 509.4 och 509.5.

ii) De är andra obligationer än de obligationer som avses under led i i denna punkt i enlighet med artikel 52.4 i direktiv 2009/65/EG.

iii) Kreditinstitutet har inrättats av den nationella eller regionala regeringen i en medlemsstat och denna regering har skyldighet att skydda institutets finansiella status och säkerställa dess fortlevnad under hela dess livstid, eller genom att tillgången garanteras uttryckligen av regeringen eller minst 90 % av de lån som institutet beviljat är direkt eller indirekt garanterade av regeringen och tillgången används huvudsakligen för att finansiera subventionerade lån som beviljas på icke konkurrensutsatt, icke vinstdrivande grund i syfte att främja regeringens offentliga politiska mål.

b) Nya tillgångar som tillhandahålls institutet som säkerhet inom ramen för finansiella transaktioner avseende omvända repor och transaktioner för värdepappersfinansiering och som innehas av institutet endast i syfte att reducera kreditrisken och som inte är tillgängliga för användning av institutet enligt lag och avtal.

c) Tillgångar som har emitterats av något av följande:

i) Ett värdepappersföretag.

ii) Ett försäkringsföretag.

iii) Ett finansiellt holdingföretag.

iv) Ett blandat finansiellt holdingföretag.

v) Någon annan enhet som i sin huvudsakliga verksamhet utför en eller flera av de verksamheter som är förtecknade i bilaga I till direktiv 2013/36/EU.

3. I enlighet med punkt 1 ska instituten som likvida tillgångar endast rapportera de tillgångar som uppfyller följande villkor:

a) De är inte ianspråkstagna eller tillgängliga inom portföljer med säkerheter som ska användas för att erhålla ytterligare finansiering inom ramen för beviljade men ännu ej finansierade krediter som är tillgängliga för institutet.

b) De är inte emitterade av institutet självt eller dess moderinstitut eller dotterföretag eller något annat dotterföretag till institutets moderinstitut eller finansiella moderholdingföretag.

c) Deras pris är föremål för överenskommelse mellan marknadsdeltagare och kan lätt observeras på marknaden eller deras pris kan fastställas med en formel som är lätt att beräkna på grundval av offentligt tillgängliga uppgifter och är inte beroende av antaganden som brukar vara fallet för strukturerade eller exotiska produkter.

d) De är godtagbara säkerheter för en centralbanks standardiserade likviditetsåtgärder i en medlemsstat, eller om de likvida tillgångarna innehas för att möta likviditetsutflöden i valutan i ett tredjeland, hos centralbanken i det tredjelandet.

e) De är noterade på en erkänd börs eller de är överlåtbara genom direkt försäljning eller via en bilateral repa på godkända repomarknader. Dessa kriterier ska bedömas separat för varje marknad.

De villkor som avses i leden c, d och e i första stycket ska endast tillämpas på de tillgångar som anges i punkt 1 e.

Det villkor som avses i led d i första stycket ska inte tillämpas i fråga om likvida tillgångar som innehas för att möta likviditetsutflöden i en valuta där det finns en extremt snäv definition av belåningsbarhet hos centralbanken. När det gäller likvida tillgångar uttryckta i tredjelandsvalutor, ska detta undantag tillämpas och endast tillämpas om de behöriga myndigheterna i tredjelandet tillämpar samma eller ett motsvarande undantag.

4. Utan hinder av bestämmelserna i punkterna 1, 3 och 3 ska instituten i avvaktan på specificeringen av ett bindande likviditetskrav i enlighet med artikel 460 och i enlighet med punkt 1 andra stycket i den här artikeln rapportera om

a) andra tillgångar som inte är belåningsbara i centralbanken men överlåtbara, såsom aktier och guld, utifrån transparenta och objektiva kriterier, inbegripet vissa eller alla kriterier som är förtecknade i artikel 509.3, 509.4 och 509.5,

b) andra tillgångar som är belåningsbara i centralbanken och överlåtbara, såsom instrument med bakomliggande tillgångar av högsta kreditkvalitet fastställd av EBA i enlighet med kriterierna i artikel 509.3, 509.4 och 509.5,

c) andra tillgångar som är belåningsbara i centralbanken men inte överlåtbara såsom kreditfordringar, fastställda av EBA i enlighet med kriterierna i artikel 509.3, 509.4 och 509.5.

5. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande med en förteckning över de valutor som uppfyller de krav som avses i punkt 3 tredje stycket.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 31 mars 2014.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Innan de tekniska standarder som avses i tredje stycke träder i kraft, får instituten fortsätta att använda den behandling som anges i punkt 3 andra stycket, om de behöriga myndigheterna har tillämpat den behandlingen före den 1 januari 2014.

6. Aktier eller andelar i fonder får behandlas som likvida tillgångar upp till ett absolut belopp på 500 miljoner EUR av varje enskilt instituts portfölj av likvida tillgångar, under förutsättning att kraven i artikel 132.3 är uppfyllda och att fonden, utöver derivat för att reducera ränterisk, kreditrisk eller valutarisk, enbart investerar i likvida tillgångar i enlighet med punkt 1 i den här artikeln.

En fonds användning eller potentiella användning av derivatinstrument för att säkra risker med tillåtna placeringar ska inte hindra fonden från att godtas. När marknadsvärdet av dess andelar inte regelbundet beräknas av sådana tredje parter som anges artikel 418.4 a och b och den behöriga myndigheten inte är övertygad om att institutet har utvecklat stabila metoder och processer för sådana värderingar i enlighet med första meningen i artikel 418.4, ska andelar i fonden inte behandlas som likvida tillgångar.

7. Om en likvid tillgång upphör att vara godtagbar i reserven av likvida tillgångar får ett institut ändå fortsätta att betrakta den som en likvid tillgång under en ytterligare period på 30 kalenderdagar. Om en likvid tillgång i en fond upphör att vara godtagbar för den behandling som anges i punkt 5, kan aktier eller andelar i fonden ändå betraktas som en likvid tillgång under en ytterligare period på 30 dagar, förutsatt att dessa tillgångar inte överskrider 10 procent av fondens samlade tillgångar.

Artikel 417

Operativa krav för innehav av likvida tillgångar

Institutet ska endast rapportera innehav av likvida tillgångar som uppfyller följande villkor som likvida tillgångar:

- a) De är ändamålsenligt diversifierade. Diversifiering krävs inte när det gäller tillgångar som motsvarar artikel 416.1 a, b och c.
- b) De kan rättsligt och i praktiken lätt och snabbt när som helst under de närmaste 30 dagarna likvideras genom direkt försäljning eller via en bilateral repa på en godkänd repomarknad för att möta förfallande ingångna förpliktelser. De likvida tillgångar som avses i artikel 416.1 c vilka innehas i tredjeländer där det finns överföringsbegränsningar eller som är denominerade i icke-konvertibla valutor ska endast vara tillgängliga i den mån de motsvarar utflöden i det berörda tredjelandet eller den berörda valutan såvida inte institutet kan visa de behöriga myndigheterna att de på ett tillbörligt sätt säkrat valutarisken.
- c) De likvida tillgångarna kontrolleras av en funktion för likviditetsförvaltning.
- d) En andel av de likvida tillgångarna, med undantag för de tillgångar som anges i leden a, c och e i artikel 416.1, likvideras regelbundet och minst en gång per år genom direkt försäljning eller via bilaterala repor på en godkänd repomarknad i syfte att
 - i) pröva tillträdet till marknaden för dessa tillgångar,
 - ii) pröva effektiviteten i institutets processer för likvidering av tillgångar,
 - iii) pröva tillgångarnas användbarhet,
 - iv) minimera risken för negativa signaler under en stressperiod.
- e) Priserisker förknippade med tillgångarna får säkras, men de likvida tillgångarna måste omfattas av ändamålsenliga interna arrangemang som säkerställer att de vid behov är obehindrat tillgängliga för finansförvaltningen, och särskilt att de inte kommer att användas i andra pågående operationer, däribland
 - i) risksäkring eller andra handelsstrategier,
 - ii) tillhandahållande av kreditförstärkningar i strukturerade transaktioner,
 - iii) som täckning för operativa kostnader.
- f) Valören av de likvida tillgångarna stämmer överens med fördelningen per valuta av likviditetsutflöden efter avdrag för inflöden.

Artikel 418

Värdering av likvida tillgångar

1. Värdet på en likvid tillgång som ska rapporteras ska vara dess marknadsvärde, med hänsyn tagen till lämpliga nedsättningar som åtminstone reflekterar durationen, kredit och likviditetsrisken samt typiska nedsättningar för repor under perioder av allmänna störningar på marknaden. Nedsättningarna ska vara minst 15 % för de tillgångar som anges i artikel 416.1 d. Om institutet säkrar prisrisken förknippade med tillgången, ska det ta hänsyn till det kassaflöde som genereras vid en eventuell stängning av säkringar.

2. Andelar i fonder i enlighet med artikel 416.6 ska nedsättas genom en genomlysning av de underliggande tillgångarna enligt följande:

- a) 0 % för de tillgångar som anges i artikel 416.1 a.
- b) 5 % för de tillgångar som anges i artikel 416.1 b och c.
- c) 20 % för de tillgångar som anges i artikel 416.1 d.

3. Den genomlysningsmetod som avses i punkt 2 ska tillämpas enligt följande:

- a) När institutet känner till en fonds underliggande exponeringar, får det göra en genomlysning av dessa underliggande exponeringar för att hänföra dem till artikel 416.1 a–d.
- b) När institutet inte känner till en fonds underliggande exponeringar, ska det antas att fonden investerar upp till den högsta tillåtna gränsen i fallande ordning i de tillgångstyper som avses i artikel 416.1 a–d tills dess att den maximala totala investeringsgränsen är nådd.

4. Institutet ska utarbeta robusta metoder och processer för att beräkna och rapportera marknadsvärde och nedsättningar för aktier eller andelar i fonder. Endast om de nöjaktigt kan visa den behöriga myndigheten att den väsentliga innebörden av exponeringen inte motiverar att egna metoder utarbetas får institutet använda sig av följande tredjeparter för att beräkna och rapportera nedsättningarna för aktier eller andelar i fondföretag i enlighet med de metoder som anges i punkt 3 a och b:

- a) Fondens förvaringsinstitut, under förutsättning att fonden uteslutande investerar i värdepapper och deponerar samtliga värdepapper hos detta förvaringsinstitut.

- b) För andra fonder, fondens förvaltningsföretag, under förutsättning att fondens förvaltningsföretag uppfyller kriterierna i artikel 132.3 a.

En extern revisor ska styrka att förvaringsinstitutets eller fondens förvaltningsföretags beräkningar är korrekta.

Artikel 419

Valutor med begränsningar för de likvida tillgångarnas tillgänglighet

1. EBA ska bedöma institutens tillgång av de likvida tillgångar som avses i artikel 416.1 b i de valutor som är relevanta för institut som är etablerade i unionen.

2. När det motiverade behovet av likvida tillgångar mot bakgrund av kravet i artikel 412 överskrider tillgängligheten till dessa likvida tillgångar i en valuta ska ett eller flera av följande undantag tillämpas:

- a) Genom undantag från artikel 417 f får den likvida tillgångens valuta avvika från fördelningen per valuta av likviditetsutflöden efter avdrag för likviditetsinflöden.
- b) För valutor i medlemsstater eller tredjeländer får de likvida tillgångar som krävs ersättas med kreditfaciliteter från centralbanken i medlemsstaten eller tredjelandet som enligt avtal oåterkalleligen lämnas för de närmaste 30 dagarna till ett rimligt pris, oberoende av det belopp som för närvarande utnyttjas, förutsatt att medlemsstatens eller tredjelandets behöriga myndigheter gör detsamma och att medlemsstaten eller tredjelandet har jämförbara rapporteringskrav.

3. De undantag som tillämpas enligt punkt 2 ska stå i omvänd proportion till tillgängligheten för de berörda tillgångarna. Institutens motiverade behov ska bedömas med beaktande av deras möjlighet att genom sund likviditetsförvaltning minska behovet av dessa likvida tillgångar och andra marknadsdeltagares innehav av dessa tillgångar.

4. EBA ska utveckla förslag till tekniska standarder för genomförande med en förteckning över de valutor som uppfyller de villkor som anges i denna artikel.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 31 mars 2014.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

5. EBA ska utarbeta förslag till reglerande tekniska standarder i syfte att specificera de undantag som avses i punkt 2, inbegripet villkoren för tillämpningen av dessa.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 31 mars 2014.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 420

Likviditetsutflöden

1. I avvaktan på specificeringen av ett likviditetskrav i enlighet med artikel 460 ska de likviditetsutflöden som ska rapporteras inbegripa följande:

- a) Det aktuella utestående beloppet för inlåning från allmänheten i enlighet med artikel 421.
- b) De aktuella utestående beloppen för andra skulder som faller, kan bli föremål för begäran om återbetalning från de emitterande instituten eller tillhandahållaren av finansieringen eller innebära en underförstådd förväntan från tillhandahållaren av finansieringen om att institutet kommer att betala tillbaka skulden under de närmaste 30 dagarna i enlighet med artikel 422.
- c) De ytterligare likviditetsutflöden som avses i artikel 423.
- d) Det största belopp som kan utnyttjas under de närmaste 30 dagarna från outnyttjade beviljade krediter och likviditetsfaciliteter, i enlighet med artikel 424
- e) De ytterligare likviditetsutflöden som identifieras vid bedömningen i enlighet med punkt 2.

2. Institutet ska regelbundet bedöma sannolikheten för och den potentiella volymen likviditetsutflöden under de närmaste 30 dagarna i fråga om produkter och tjänster som inte faller under artiklarna 422, 423 och 424 och som de erbjuder eller finansierar och som potentiella köpare skulle anse vara förknippade med dem, inbegripet, men inte begränsat till likviditetsutflöden som beror på eventuella avtalsarrangemang som poster utanför balansräkningen och villkorade finansieringsåtaganden, inbegripet – men inte begränsat till – beviljade finansieringsfaciliteter, outnyttjade lån och förskott till motparter som inte är hushållskunder, inteckningar som har överenskommit men ännu inte utnyttjats, kreditkort, övertrasseringar, planerade kapitalutflöden kopplade till förnyande eller utökning av nya kundkrediter eller kundlån, planerade derivatskulder och handelsfinansrelaterade produkter utanför balansräkningen, i enlighet med artikel 429 och bilaga I. Dessa utflöden ska bedömas mot bakgrund av ett kombinerat idiosynkratiskt och marknadsomfattande stressscenario.

Vid denna bedömning ska instituten särskilt ta hänsyn till de väsentliga skador på deras anseende som kan uppstå, om de inte tillhandahåller likviditetsstöd för sådana produkter eller tjänster. Institutet ska till de behöriga myndigheterna minst en gång per år rapportera sådana produkter och tjänster för vilka sannolikheten för och den potentiella volymen likviditetsutflöden som avses i första stycket är väsentlig och de behöriga myndigheterna ska fastställa vilka utflöden som ska tilldelas dem. De behöriga myndigheterna får tillämpa en utflödessats på upp till 5 % för handelsfinansrelaterade produkter utanför balansräkningen, i enlighet med artikel 429 och bilaga I.

De behöriga myndigheterna ska minst en gång per år rapportera till EBA för vilka typer av produkter och tjänster de har fastställt utflöden på grundval av institutens rapporter. De ska i denna rapport också förklara den metod som har tillämpats för att fastställa utflödena.

Artikel 421

Likviditetsutflöden från inlåning från allmänheten

1. Institutet ska separat rapportera det belopp för inlåning från allmänheten som täcks av insättningsgaranti i enlighet med direktiv 94/19/EG eller en likvärdig insättningsgaranti i ett tredjeländ och multiplicera med minst 5 %, när insättningen

- a) ingår i en etablerad relation som innebär att uttag är mycket osannolikt,
- b) ingår i ett transaktionskonto, inbegripet konton på vilka lön regelbundet sätts in.

2. Institutet ska multiplicera övrig inlåning från allmänheten, vilka inte avses i punkt 1, med minst 10 %.

3. EBA ska senast den 1 januari 2014, med beaktande av lokala insättares beteende i enlighet med rekommendationer från behöriga myndigheter, offentliggöra riktlinjer för kriterier i syfte att fastställa villkor för tillämpningen av punkterna 1 och 2 i fråga om identifieringen av inlåning från allmänheten som omfattas av andra utflöden samt definitionerna av sådana produkter för tillämpningen av denna avdelning. Dessa riktlinjer ska beakta sannolikheten för att dessa insättningar leder till likviditetsutflöden under de närmaste 30 dagarna. Dessa utflöden ska bedömas mot bakgrund av ett kombinerat idiosynkratiskt och marknadsomfattande stressscenario.

4. Institutet ska trots det som anges i punkterna 1 och 2 multiplicera inlåning från allmänheten i tredjeländer med en större procentandel än vad som anges i dessa punkterna om denna procentandel anges i jämförbara rapporteringskrav i det tredjeländet.

5. Institutet får utesluta vissa tydligt avgränsade kategorier av inlåning från allmänheten från beräkningen av utflödena, förutsatt att institutet i varje enskilt fall mycket noggrant tillämpar följande för hela kategorin av sådana insättningar, utom under enskilt motiverade svåra omständigheter för insättaren:

- a) Insättaren får inte ta ut insättningen inom 30 dagar.
- b) För förtida uttag inom 30 dagar ska insättaren betala en straffavgift som inbegriper förlusten av ränta mellan dagen för uttaget och den avtalsenliga förfallodagen plus en väsentlig straffavgift som inte behöver överstiga den ränta som ska betalas för den tid som har gått mellan dagen för insättningen och dagen för uttaget.

Artikel 422

Likviditetsutflöden från andra skulder

1. Institutet ska multiplicera skulder som uppstår till följd av institutets egna rörelsekostnader med 0 %.

2. Institutet ska multiplicera skulder som uppstår till följd av utlåning mot säkerhet och kapitalmarknadsrelaterade transaktioner enligt definitionen i artikel 192.3 med

- a) 0 % upp till värdet av de likvida tillgångarna i enlighet med artikel 418, om de är säkerställda med tillgångar som kan klassificeras som likvida tillgångar i enlighet med artikel 416,
- b) 100 % över värdet av de likvida tillgångarna i enlighet med artikel 418, om de är säkerställda med tillgångar som kan klassificeras som likvida tillgångar i enlighet med artikel 416,
- c) 100 % om de är säkerställda med tillgångar som inte kan klassificeras som likvida tillgångar i enlighet med artikel 416, med undantag för transaktioner som täcks av led d och e i denna punkt.
- d) 25 %, om de är säkerställda med tillgångar som inte kan klassificeras som likvida tillgångar i enlighet med artikel 416 och långgivaren är staten, ett offentligt organ i den medlemsstat där kreditinstitutet har auktoriserats eller har etablerat en filial, eller en multilateral utvecklingsbank. Offentliga organ som erhåller denna behandling begränsas till sådana som har en riskvikt på 20 % eller lägre enligt del 3 avdelning II kapitel 2.
- e) 0 % om långgivaren är en centralbank.

3. Institutet ska multiplicera skulder som uppstår till följd av insättningar som måste bibehållas

- a) av insättaren för att erhålla clearingtjänster, förvaringstjänster eller betalningshanteringstjänster eller andra jämförbara tjänster från institutet,
- b) i samband med delning av gemensamma uppgifter inom ramen för ett institutionellt skyddssystem som uppfyller kraven i artikel 113.7 eller som en lagstadgad eller obligatorisk minimiinsättning av en annan enhet som är medlem i samma institutionella skyddssystem,
- c) av insättaren inom ramen för en annan etablerad operativ relation än det som avses i led a,
- d) av insättaren för att erhålla kontanttransaktions- och clearingtjänster och centrala kreditinstitutstjänster och om kreditinstitutet ingår i ett nätverk enligt bestämmelser i lag, bolagsordning eller motsvarande,

med 5 % i fråga om led a i den mån de omfattas av en insättningsgaranti i enlighet med direktiv 94/19/EG eller en likvärdig insättningsgaranti i ett tredjeland och i övriga fall med 25 %.

Inlåning från kreditinstitut som placeras i centrala kreditinstitut som anses vara likvida tillgångar i enlighet med artikel 416.1 f ska multipliceras med 100 % utflödesats.

4. De tjänster i samband med clearing, förvaring, betalningshantering eller motsvarande tjänster som avses i punkt 3 a och d gäller endast sådana tjänster i den omfattning de utförs inom ramen för ett etablerat förhållande som insättaren i väsentlig grad är beroende av. De ska inte enbart bestå i korrespondentens bank- eller prime brokerage-tjänster och institutet ska ha belägg för att kunden inte kan ta ut belopp som lagligen ska betalas inom en 30-dagarsperiod utan att den operativa driften skadas.

I väntan på en enhetlig definition av etablerad operativ relation enligt punkt 3 c ska institutet själva fastställa kriterier för vad som betecknar en etablerad operativ relation för vilken de har belägg för att kunden inte kan ta ut belopp som lagligen ska betalas inom en 30-dagarsperiod utan att den operativa driften skadas och rapportera sina kriterier till de behöriga myndigheterna. De behöriga myndigheterna får i avsaknad av en enhetlig definition tillhandahålla generell vägledning som institutet ska följa när de identifierar inlåning som bibehålls av insättaren inom ramen för en etablerad operativ relation.

5. Instituterna ska multiplicera skulder som uppstår till följd av insättningar från kunder som inte är finansiella kunder med 40 % om de inte omfattas av punkterna 3 och 4 med och ska multiplicera beloppet för dessa skulder som omfattas av en insättningsgaranti i enlighet med direktiv 94/19/EG eller en likvärdig insättningsgaranti i ett tredje land med 20 %.

6. Instituterna ska ta hänsyn till de förväntade likviditetsutflöden och likviditetsinflöden inom 30-dagarsperioden till följd av de avtal som förtecknas i bilaga II på nettobasis över motparterna och multiplicera dessa med 100 %, om det uppstår ett nettolikviditetsutflöde. Med nettobasis avses också netto efter säkerhet som ska tas emot och som kan klassificeras som likvida tillgångar enligt artikel 416.

7. Instituterna ska rapportera övriga skulder som inte omfattas av punkterna 1–5 separat.

8. Behöriga myndigheter får tillåta att en lägre utflödesprocentandel tillämpas från fall till fall på de skulder som avses i punkt 7, om samtliga följande villkor är uppfyllda:

a) Insättaren är

i) ett moder- eller dotterinstitut till institutet eller ett annat dotterföretag till samma moderföretag,

ii) knuten till institutet genom ett förhållande i den mening som avses i artikel 12.1 i direktiv 83/349/EEG,

iii) ett institut som omfattas av samma institutionella skyddssystem som avses i artikel 113.7,

iv) det centrala institutet eller medlem i ett nätverk i enlighet med artikel 400.2 d.

b) Det finns skäl att förvänta sig ett lägre utflöde under de närmaste 30 dagarna även vid ett kombinerat idiosynkratiskt och marknadsomfattande stressscenario.

c) Ett motsvarande symmetriskt eller mer konservativt inflöde tillämpas av insättaren genom undantag från artikel 425.

d) Institutet och insättaren är etablerade i samma medlemsstat.

9. De behöriga myndigheterna får göra undantag från villkoren i punkt 8 d, om artikel 20.1 b tillämpas. I så fall ska ytterligare objektiva kriterier i enlighet med den delegerade akt som avses i artikel 460 uppfyllas. Om ett sådant lägre likviditetsutflöde får tillämpas, ska de behöriga myndigheterna informera EBA om resultatet av den process som avses i artikel 20.1

b. De behöriga myndigheterna ska regelbundet kontrollera att villkoren för sådana lägre utflöden är uppfyllda.

10. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att ytterligare specificera de objektiva kriterier som avses i punkt 9.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 1 januari 2015.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 423

Ytterligare likviditetsutflöden

1. Andra säkerheter än tillgångar som avses i artikel 416.1 a, b och c som institutet ställer som säkerhet för de avtal som förtecknas i bilaga II, samt för kreditderivat, ska omfattas av ett ytterligare utflöde på 20 %.

2. Instituterna ska underrätta de behöriga myndigheterna om alla avtal som de har ingått vilkas avtalsvillkor inom 30 dagar till följd av en väsentlig försämring av institutets kreditkvalitet leder till likviditetsutflöden eller ytterligare behov av att ställa säkerheter. Om de behöriga myndigheterna anser sådana avtal väsentliga i förhållande till institutets potentiella likviditetsutflöden, ska de kräva att institutet lägger till ett ytterligare likviditetsutflöde för dessa avtal, inbegripet ett likviditetsutflöde som motsvarar de ytterligare behov av att ställa säkerheter som följer av en väsentlig försämring av institutets kreditkvalitet, t.ex. genom att institutets externa kreditvärdering sänks med tre steg. Institutet ska regelbundet se över omfattningen av denna väsentliga försämring mot bakgrund av vad som är relevant enligt de avtal som det har ingått och anmäla resultatet av sin översyn till de behöriga myndigheterna.

3. Institutet ska lägga till ett ytterligare utflöde som motsvarar de behov av att ställa säkerheter som skulle uppstå till följd av effekterna av ett negativt marknadsscenario på institutets derivattransaktioner, finansiella transaktioner och andra avtal, om de är väsentliga.

EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att fastställa tillämpningsvillkoren i fråga om begreppet "väsentlig" och metoder för mätning av detta ytterligare utflöde.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 31 mars 2014.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i andra stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

4. Institutet ska lägga till ett ytterligare utflöde som motsvarar marknadsvärdet på värdepapper eller andra tillgångar som blankats och ska levereras inom en 30-dagarsperiod, såvida institutet inte äger de värdepapper som ska levereras eller har lånat dem på villkor som innebär att de ska återlämnas först efter 30-dagarsperioden och värdepapperen inte ingår i institutets likvida tillgångar.

5. Institutet ska lägga till ett ytterligare likviditetsutflöde som motsvarar

a) den överskjutande säkerhet som institutet innehar och som enligt avtal när som helst kan begäras åter av motparten,

b) säkerheter som ska återlämnas till en motpart;

c) säkerheter som motsvarar tillgångar som kan kvalificeras som likvida tillgångar enligt artikel 416 och som kan ersättas med tillgångar som inte motsvarar tillgångar som kan kvalificeras som likvida tillgångar enligt artikel 416 utan institutets medgivande.

6. Inlåning som erhållits som säkerhet ska inte anses vara skulder vid tillämpningen av artikel 422 utan i tillämpliga fall omfattas av bestämmelserna i denna artikel.

Artikel 424

Likviditetsutflöden från kredit- och likviditetsfaciliteter

1. Institutet ska rapportera likviditetsutflöden från beviljade kreditfaciliteter och beviljade likviditetsfaciliteter, vilka ska fastställas som en procentandel av det högsta belopp som kan utnyttjas inom de närmaste 30 dagarna. Detta högsta belopp som kan utnyttjas får uppskattas med hänsyn till nettovärdet enligt artikel 420.2 för handelsfinansieringsposter utanför balansräkningen och med hänsyn till nettovärdet i enlighet med artikel 418 av den säkerhet som ska ställas om institutet kan återanvända säkerheten och om säkerheten innehas i form av likvida tillgångar i enlighet med artikel 416. Den säkerhet som ska ställas ska inte vara tillgångar utfärdade av facilitetens motpart eller någon av dess anknutna enheter. Om institutet har tillgång till den information som krävs, ska det högsta belopp som kan utnyttjas för kredit- och likviditetsfaciliteter fastställas som det högsta belopp som skulle kunna tas ut med hänsyn till motpartens egna förpliktelser eller med hänsyn till den på förhand fastställda avtalsenliga planen med förfallodag inom de närmaste 30 dagarna.

2. Det högsta belopp som kan utnyttjas från outnyttjade beviljade kreditfaciliteter och outnyttjade beviljade likviditetsfaciliteter inom de närmaste 30 dagarna ska multipliceras med 5 %, om de kan hänföras till klassen hushållsexponeringar enligt schablonmetoden eller metoden för intern riskklassificering för kreditrisk.

3. Det högsta belopp som kan utnyttjas från outnyttjade beviljade kreditfaciliteter och outnyttjade beviljade likviditetsfaciliteter inom de närmaste 30 dagarna ska multipliceras med 10 % om de uppfyller följande villkor:

a) De kan inte hänföras till klassen hushållsexponeringar enligt schablonmetoden eller metoden för intern riskklassificering för kreditrisk.

b) De har tillhandahållits kunder som inte är finansiella kunder.

c) De har inte tillhandahållits i syfte att ersätta kundens finansiering i lägen där denne inte kan tillgodose sina finansieringsbehov via de finansiella marknaderna.

4. Det beviljade beloppet för en likviditetsfacilitet som har tillhandahållits ett specialföretag för värdepapperisering i syfte att göra det möjligt för ett sådant specialföretag för värdepapperisering att förvärva andra tillgångar än värdepapper från kunder som inte är finansiella kunder ska multipliceras med 10 %, i den mån det beviljade beloppet överstiger summan av nuvarande tillgångar förvärvade från kunder och om det högsta belopp som kan tas ut är avtalsenligt begränsat till summan av de nuvarande förvärvade tillgångarna.

5. Institutet ska rapportera det högsta belopp som kan utnyttjas från andra outnyttjade beviljade kreditfaciliteter och outnyttjade beviljade likviditetsfaciliteter inom de närmaste 30 dagarna. Det gäller särskilt i följande fall:

a) Andra likviditetsfaciliteter som institutet har beviljat specialföretag för värdepapperisering än de som avses i punkt.

b) Arrangemang som innebär att institutet är skyldigt att köpa eller byta tillgångar från ett specialföretag för värdepapperisering.

c) Faciliteter som ställts ut till kreditinstitut.

d) Faciliteter som ställts ut till finansiella institut och värdepappersföretag.

6. Institut som har inrättats och finansieras av åtminstone en central eller regional regering i en medlemsstat får genom undantag från punkt 5 tillämpa de behandlingar som anges i punkterna 2 och 3 även på kredit- och likviditetsfaciliteter som tillhandahålls institut med det enda syftet att direkt eller indirekt finansiera subventionerade lån som kan hänföras till de exponeringsklasser som avses i de punkterna. Om sådana subventionerade lån beviljas via ett annat institut som förmedlare (pass through-lån), får symmetriska in- och utflöden tillämpas av instituten, genom undantag från artikel 425.2 d. Sådana subventionerade lån ska endast vara tillgängliga för personer som inte är finansiella kunder på icke konkurrensutsatt och icke vinstdrivande grund i syfte att främja offentliga politiska mål för unionen och/eller den centrala eller regionala regeringen i medlemsstaten. Det ska endast vara möjligt att utnyttja sådana faciliteter efter en rimligen förväntad begäran om ett subventionerat lån och upp till beloppet för en sådan begäran, kopplat till en resulterande rapport om användningen av de utbetalade medlen.

Artikel 425

Likviditetsinflöden

1. Instituterna ska rapportera sina likviditetsinflöden. De maximala likviditetsinflödena ska vara likviditetsinflödena begränsade till 75 % av likviditetsutflödena. Instituterna får undanta likviditetsinflöden från insättningar som görs hos andra institut och som är kvalificerade för de behandlingar som anges i artikel 113.6 och 113.7 från denna gräns. Instituterna får från denna begränsning undanta likviditetsinflöden från fordringar på låntagare och investerare i obligationer säkerställda med panttröst som finansieras genom sådana obligationer som omfattas av artikel 129.4, 129.5 eller 129.6 eller obligationer som avses i artikel 52.4 i direktiv 2009/65/EG. Instituterna får undanta inflöden från subventionerade lån som institutet har förmedlat (pass through-lån). Med förbehåll för ett förhandsgodkännande från den behöriga myndighet som är ansvarig för den individuella övervakningen, får institutet helt eller delvis undanta inflöden där insättaren är ett moder- eller dotterinstitut till institutet eller ett annat dotterföretag till samma moderföretag eller knuten till institutet genom ett förhållande i den mening som avses i artikel 12.1 i direktiv 83/349/EEG.

2. Likviditetsinflödena ska mätas under de närmaste 30 dagarna. De ska endast omfatta avtalsenliga inflöden från exponeringar som inte har förfallit för vilka institutet inte har något skäl att förvänta sig betalningsunderlåtenhet inom 30-dagarsperioden. Likviditetsinflödena ska rapporteras i sin helhet, med följande likviditetsinflöden rapporterade separat:

a) Fordringar på kunder som inte är finansiella kunder för betalning av kapitalbelopp ska räknas ned med 50 % av värdet eller av de avtalsenliga förpliktelserna gentemot dessa kunder om att förlänga finansieringen, beroende på vilket värde som är högst. Detta ska inte tillämpas på fordringar från utlåning mot säkerhet och kapitalmarknadsdrivna transaktioner i enlighet med definitionen i artikel 192.3, där säkerhet har ställts i form av likvida tillgångar i enlighet med artikel 416 enligt led d i denna punkt.

Med avvikelse från första stycket i denna punkt får de institut som har erhållit en utfästelse enligt artikel 424.6 om att de ska betala ut ett subventionerat lån till en slutlig mottagare beakta ett likviditetsinflöde upp till det belopp som motsvarar det utflöde som de tillämpar på den motsvarande förpliktelse att bevilja sådana subventionerade lån.

b) Fordringar från handelsfinansieringstransaktioner enligt artikel 162.3 andra stycket b med upp till 30 dagars återstående löptid ska till fullo beaktas som inflöden.

c) Tillgångar med obestämt slutdatum för avtalet ska beaktas med ett 20-procentigt inflöde, förutsatt att banken enligt avtalet har rätt att ta ut och begära betalning inom 30 dagar.

d) Fordringar från utlåning mot säkerhet och kapitalmarknadsdrivna transaktioner i enlighet med definitionen i artikel 192.3, där säkerhet har ställts i form av likvida tillgångar i enlighet med artikel 416.1, ska inte beaktas upp till nettovärdet med hänsyn för nedsättningar av de likvida tillgångarna och ska beaktas till fullo för den återstående fordran.

e) Fordringar som det institut som är skyldigt dessa belopp behandlar i enlighet med artikel 422.3 och 422.4 ska multipliceras med ett motsvarande symmetriskt inflöde.

f) Fordringar från positioner i större aktieindexinstrument, förutsatt att det inte sker någon dubbelräkning med likvida tillgångar.

g) Alla outnyttjade kredit- eller likviditetsfaciliteter och andra eventuella erhållna förpliktelser ska inte beaktas.

3. Förväntade likviditetsutflöden och likviditetsinflöden inom 30-dagarsperioden till följd av de avtal som förtecknas i bilaga II ska avspeglas på nettobasis över motparterna och multipliceras med 100 % av ett nettoinflöde. Med nettobasis avses också netto efter säkerhet som ska tas emot och som kan klassificeras som likvida tillgångar enligt artikel 416.

4. De behöriga myndigheterna får genom undantag från punkt 2 g ge institutet tillstånd att tillämpa ett högre likviditetsinflöde från fall till fall för kredit- och likviditetsfaciliteter, när samtliga följande villkor är uppfyllda:

a) Det finns skäl att förvänta sig ett högre likviditetsinflöde, även när insättaren befinner sig i en kombinerad marknadsstress och idiosynkratisk stress.

b) Motparten är ett moder- eller dotterinstitut till institutet eller ett annat dotterföretag till samma moderföretag eller knuten till institutet genom ett förhållande i den mening som avses i artikel 12.1 i direktiv 83/349/EEG eller medlem i samma institutionella skyddssystem som avses i artikel 113.7 i denna förordning eller det centrala institutet eller en medlem i ett nätverk som omfattas av det undantag som avses i artikel 10 i denna förordning.

c) Ett motsvarande symmetriskt eller mer konservativt likviditetsutflöde tillämpas av motparten med avvikelse från artiklarna 422, 423 och 424.

d) Institutet och motparten ska vara etablerade i samma medlemsstat.

5. De behöriga myndigheterna får göra undantag från villkoret i punkt 4 d, om artikel 20.1 b tillämpas. I så fall ska ytterligare objektiva kriterier i enlighet med den delegerade akt som avses i artikel 460 uppfyllas. Om ett sådant högre likviditetsutflöde får tillämpas, ska de behöriga myndigheterna informera EBA om resultatet av den process som avses i artikel 20.1 b. De behöriga myndigheterna ska regelbundet kontrollera att villkoren för sådana högre likviditetsutflöden är uppfyllda.

6. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att ytterligare specificera de ytterligare objektiva kriterier som avses i punkt 5.

EBA ska översända dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen enast den 1 januari 2015.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

7. Institutet ska inte rapportera inflöden från någon av de likvida tillgångar som rapporteras i enlighet med artikel 416, med undantag för fordringar på tillgångar som inte avspeglas i tillgångens marknadsvärde.

8. Institutet ska inte rapportera inflöden från nyingångna skyldigheter.

9. Institutet ska endast beakta likviditetsinflöden som ska tas emot tredjeländer med överföringsbegränsningar eller som är denominerade i icke-konvertibla valutor i den mån de motsvarar utflöden i det berörda tredjelandet respektive den berörda valutatan.

Artikel 426

Uppdatering av framtida likviditetskrav

När kommissionen har antagit en delegerad akt för att specificera likviditetskraven i enlighet med artikel 460, får EBA utarbeta ett förslag till tekniska standarder för genomförande för att specificera villkoren i artikel 421.1, 422, med undantag av punkterna 8, 9 och 10 i den artikeln, och artikel 424 för att beakta internationellt överenskomna standarder.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

AVDELNING III

RAPPORTERING OM STABIL FINANSIERING

Artikel 427

Poster som ger stabil finansiering

1. Institutet ska i enlighet med rapporteringskraven i artikel 415.1 och de enhetliga rapporteringsformaten som avses i artikel 415.3 till de behöriga myndigheterna rapportera följande poster och deras komponenter för att möjliggöra en bedömning av tillgängligheten till stabil finansiering:

a) Följande kapitalbas, om lämpligt med avräkning av

i) primärkapitalinstrument,

ii) supplementärkapitalinstrument,

iii) andra preferensaktier och kapitalinstrument utöver tillåtet supplementärkapitalbelopp med en effektiv löptid på ett år eller mer.

b) Följande skulder, som inte ingår i led a:

i) Inlåning från allmänheten vilka är kvalificerade för den behandling som anges i artikel 421.1.

ii) Inlåning från allmänheten vilka är kvalificerade för den behandling som anges i artikel 421.2.

iii) Insättningar som är kvalificerade för den behandling som anges i artikel 422.3 och 422.4.

iv) Av de insättningsgarantier som avses i led iii, de som omfattas av ett system för insättningsgaranti i enlighet med direktiv 94/19/EG eller ett motsvarande system för insättningsgaranti i ett tredjeland och insättningsgarantier i enlighet med artikel 421.2.

- v) Av de insättningar som avses i led iii, de som omfattas av artikel 422.3 b.
- vi) Av de insättningar som avses i led iii, de som omfattas av artikel 422.3 d.
- vii) Insatta belopp som inte omfattas av led i, ii eller iii, om de inte har satts in av finansiella kunder.
- viii) All finansiering från finansiella kunder.
- ix) Separat från belopp som omfattas av led vii respektive viii, finansiering från utlåning mot säkerhet och kapitalmarknadsrelaterade transaktioner enligt definitionen i artikel 192.3,
- vilken är säkrad med tillgångar som skulle vara kvalificerade som likvida tillgångar i enlighet med artikel 416,
- vilken är säkrad med andra tillgångar.
- x) Skulder som uppstår till följd av emitterade värdepapper som är kvalificerade för den behandling som anges i artikel 129.4 eller 129.5 eller i enlighet med artikel 52.4 i direktiv 2009/65/EG.
- xi) Följande andra skulder som härrör från emitterade värdepapper som inte omfattas av led a:
- Skulder som härrör från emitterade värdepapper med en effektiv löptid på ett år eller mer.
- Skulder som härrör från emitterade värdepapper med en effektiv löptid på mindre än ett år.
- xii) Alla övriga skulder.
2. I tillämpliga fall ska alla poster redovisas under följande fem kategorier efter tidigaste förfalldag och det tidigaste datum då de enligt avtalet kan bli föremål för begäran om utbetalning:
- a) Inom tre månader.
- b) Mellan tre och sex månader.
- c) Mellan sex och nio månader.
- d) Mellan nio och tolv månader.
- e) Efter tolv månader.
- Artikel 428

Poster som kräver stabil finansiering

1. Följande poster ska, såvida de inte dras från kapitalbasen, rapporteras separat till de behöriga myndigheterna för att möjliggöra en bedömning av behovet av stabil finansiering:

- a) vilken är säkrad med tillgångar som skulle vara kvalificerade som likvida tillgångar i enlighet med artikel 416,

- b) Följande värdepapper och penningmarknadsinstrument som inte omfattas av led a:

i) Tillgångar som är kvalificerade för kreditnivå 1 enligt artikel 122.

ii) Tillgångar som är kvalificerade för kreditnivå 2 enligt artikel 122.

iii) Övriga tillgångar.

- c) Aktierelaterade värdepapper från icke-finansiella enheter som är noterade i ett stort index på en erkänd börs.

d) Andra aktierelaterade värdepapper.

e) Guld.

f) Andra ädelmetaller.

- g) Icke förlängningsbara lån och fordringar, och separat sådana icke förlängningsbara lån och fordringar för vilka låntagarna

i) är andra fysiska personer än kommersiella enmansföretagare och partnerskap,

ii) är små och medelstora företag som kan hänföras till klassen hushållsexponeringar enligt schablonmetoden eller internmetoden för kreditrisk eller till företag som omfattas av behandlingen i artikel 153.4, där den sammanlagda insättningen från kunden eller gruppen av kunder med inbördes anknytning är mindre än 1 miljon EUR,

iii) är suveräna stater, centralbanker och offentliga organ,

iv) är andra kunder än finansiella kunder, vilka inte anges i leden i och ii,

v) är finansiella kunder, vilka inte anges i leden i, ii och iii, varav separat sådana som är kreditinstitut och andra finansiella kunder.

- h) Icke förlängningsbara lån och fordringar enligt led g, varav separat sådana för vilka låntagarna

i) har säkerhet som ställts genom kommersiella fastigheter,

ii) har säkerhet som ställts genom bostadsfastigheter,

iii) är finansierade på matchande löptider (pass through) via obligationer som är kvalificerade för den behandling som anges i artikel 129.4 eller 129.5 eller via obligationer i enlighet med artikel 52.4 i direktiv 2009/65/EG.

i) Derivatfordringar.

j) Alla övriga tillgångar.

- k) Outnyttjade beviljade kreditfaciliteter av medelrisktyp eller av medel-lågrisktyp enligt bilaga I.

2. I tillämpliga fall ska samtliga poster redovisas i de fem kategorier som beskrivs i artikel 427.2.

DEL SJU

BRUTTOSOLIDITET

Artikel 429

Beräkning av bruttosoliditetsgraden

1. Institut ska beräkna sin bruttosoliditetsgrad i enlighet med den metod som anges i punkterna 2–11.

2. Bruttosoliditetsgraden ska beräknas som ett instituts kapitalmätt dividerat med institutets totala exponeringsmätt och ska uttryckas i procent.

Instituten ska beräkna bruttosoliditetsgraden som det enkla aritmetiska medelvärdet av de månatliga bruttosoliditetsgraderna under ett kvartal.

3. Vid tillämpningen av punkt 2 ska kapitalmättet vara primärkapitalet.

4. Det totala exponeringsmättet är summan av exponeringsvärdena för samtliga tillgångar och poster utanför balansräkningen som inte dras av vid beräkningen av det kapitalmätt som avses i punkt 3.

I de fall instituten tar med enheter i den finansiella sektorn i vilka de har en väsentlig investering i enlighet med artikel 43 i sin konsolidering i enlighet med den tillämpliga redovisningsramen men inte i sin konsolidering under tillsyn i enlighet med del ett avdelning II kapitel 2, ska de inte fastställa sitt exponeringsvärde för den väsentliga investeringen i enlighet med punkt 5 a i den här artikeln utan som det belopp som erhålls vid multiplicering av det belopp som fastställs i led a i detta stycke med den faktor som fastställs i led b i detta stycke:

a) Summan av exponeringsvärdena för alla exponeringar för den enhet i finanssektorn där den väsentliga investeringen innehas.

b) För alla institutets direkta, indirekta och syntetiska innehav av kärnprimärkapitalinstrument i enheten i den finansiella sektorn, summan av sådana poster som inte dragits av enligt artiklarna 47 och 48.1 b, delad med totalsumman av sådana poster.

5. Instituten ska fastställa exponeringsvärdet i enlighet med följande principer:

a) Exponeringsvärden för tillgångar, exklusive de kontrakt som förtecknas i bilaga II och kreditderivat, dvs. exponeringsvärdet i enlighet med första meningen i artikel 111.1.

b) Förvärvade fysiska eller finansiella säkerheter, garantier eller kreditriskreduceringar ska inte användas för att reducera exponeringsvärdet för tillgångar.

c) Lån ska inte nettas mot insättningar.

6. Instituten ska fastställa exponeringsvärden för de poster som förtecknas i bilaga II och för kreditderivat, inklusive sådana som är poster utanför balansräkningen, i enlighet med den metod som anges i artikel 274.

När instituten fastställer exponeringsvärdet för de kontrakt som förtecknas i bilaga II och för kreditderivat ska de ta hänsyn till effekterna av avtal om novation och andra nettningsavtal, utom avtal om produktövergripande nettnings, i enlighet med artikel 295.

7. Med avvikelse från punkt 6 får instituten endast använda den metod som anges i artikel 275 för att fastställa exponeringsvärdet för kontrakt som förtecknas i bilaga II.1 och II.2, om de också använder denna metod för att fastställa exponeringsvärdet för dessa kontrakt i syfte att uppfylla de kapitalbaskrav som anges i artikel 92.

8. Instituten ska, när de fastställer den möjliga framtida kreditexponeringen för kreditderivat tillämpa de principer som fastställs i artikel 299.2 på alla sina kreditderivat, inte bara på dem som hänförs till handelslagret.

9. Institut ska fastställa exponeringsvärden för utlåning eller inlåning av repor, värdepapper eller råvaror, transaktioner med lång avvecklingscykel och marginallänetransaktioner, inklusive sådana som är poster utanför balansräkningen, i enlighet med artikel 220.1–220.3 och artikel 222, och ska beakta verkningarna av ramavtal om nettnings, utom avtal om produktövergripande nettnings, i enlighet med artikel 206.

10. Instituten ska fastställa exponeringsvärdet för poster utanför balansräkningen i enlighet med artikel 111.1, utom för de poster som avses i punkterna 6 och 9 i den här artikeln, med följande ändringar av de konverteringsfaktorer som anges i den artikeln:

a) De konverteringsfaktorer som ska tillämpas på det nominella värdet för outnyttjade kreditmöjligheter som kan återtas när som helst utan föregående avisering, vilka avses i bilaga I.4 a och b, ska vara 10 %.

b) Konverteringsfaktorn för poster utanför balansräkningen relaterade till handelsfinansiering av medel- eller lågrisktyp enligt bilaga I.3 a och till poster utanför balansräkningen relaterade till statsstödda exporkrediter enligt bilaga I.3 b ska vara 20 %.

c) Konverteringsfaktorn för poster utanför balansräkningen relaterade till handelsfinansiering av medelrisktyp enligt bilaga I punkt 2 a och b (i) och till poster utanför balansräkningen relaterade till statsstödda exporkrediter enligt bilaga I punkt 2 b ii ska vara 50 %.

d) Konverteringsfaktorn för alla andra poster utanför balansräkningen som förtecknas i bilaga I ska vara 100 %.

11. Om förvaltningstillgångar enligt nationell god redovisningssed ska redovisas i balansräkningen i enlighet med artikel 10 i direktiv 86/635/EEG, får dessa tillgångar tas bort från det sammanlagda exponeringsmättet för bruttosoliditetsgraden, under förutsättning att de uppfyller de kriterier för icke upptagande i balansräkningen som fastställs i IAS (Internationel Accounting Standard) 39 i enlighet med förordning (EG) nr 1606/2002 och i tillämpliga fall de kriterier för icke-konsolidering som fastställs i IFRS (International Financial Reporting Standard) 10 i enlighet med förordning (EG) nr 1606/2002.

Artikel 430

Rapporteringskrav

1. Institutet ska överlämna all nödvändig information om bruttosoliditetsgraden och dess komponenter i enlighet med artikel 429 till de behöriga myndigheterna. De behöriga myndigheterna ska ta hänsyn till denna information, när de gör den tillsynsbedömning som avses i artikel 97 i direktiv 2013/36/EU.

Institutet ska också överlämna all nödvändig information för utarbetande av de rapporter som avses i artikel 511 till de behöriga myndigheterna.

De behöriga myndigheterna ska på begäran överlämna den information som de har fått från instituten till EBA för att underlätta den granskning som avses i artikel 511.

2. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att fastställa den enhetliga rapporteringsmallen, instruktioner om hur mallen ska användas, frekvens och tidpunkter för rapporteringen samt it-lösningar, i enlighet med de rapporteringskrav som anges i punkt 1.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 1 februari 2015.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

DEL ÅTTA

INSTITUTENS UPPLYSNINGSPLIKT

AVDELNING I

ALLMÄNNA PRINCIPER

Artikel 431

Upplysningskravens omfattning

1. Institutet ska offentliggöra den information som fastställs i avdelning II i enlighet med bestämmelserna i artikel 432.

2. Tillstånd från de behöriga myndigheterna i enlighet med del tre om att använda de instrument och metoder som avses i avdelning III ska beviljas under förutsättning att instituten offentliggör de uppgifter som anges där.

3. Institutet ska anta en formell policy för uppfyllandet av upplysningskraven i denna del och ha utarbetade riktlinjer för bedömningen av huruvida deras information är tillfredsställande, även i fråga om kontroll och frekvens. Institutet ska även ha riktlinjer för bedömningen av om de upplysningar de meddelar ger marknadsaktörerna en heltäckande bild av deras riskprofiler.

Om upplysningarna inte ger en sådan heltäckande bild, ska instituten offentliggöra den information som är nödvändig utöver vad som krävs i enlighet med punkt 1. De ska dock endast vara skyldiga att offentliggöra väsentliga upplysningar som inte utgör företagshemligheter eller konfidentiell information i enlighet med artikel 432.

4. Institutet ska på begäran förklara sina beslut om riskklassificering för små och medelstora företag och andra företag som ansöker om lån och på begäran göra detta i skriftlig form. Institutets administrativa kostnader för detta ska stå i proportion till länets storlek.

Artikel 432

Icke väsentliga upplysningar, företagshemligheter eller konfidentiell information

1. Institutet får utelämnas en eller flera av de upplysningar som förtecknas i avdelning II, om den information som tillhandahålls genom sådana upplysningar inte anses vara väsentlig, med undantag för de upplysningar som föreskrivs i artiklarna 435.2 c, 437 och 450.

Upplysningar ska anses väsentliga vid lämnande av upplysningar, om ett utelämnande eller en förvrängning av dem skulle kunna förändra eller påverka en användares bedömning eller beslut, om denne förlitar sig på informationen för att fatta ekonomiska beslut.

EBA ska i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 senast den 31 december 2014 utfärda riktlinjer för hur instituten ska bedöma väsentlighet i förhållande till upplysningskraven i avdelning II.

2. Institutet får också utelämna en eller flera av de uppgifter som ingår i de upplysningar som förtecknas i avdelningarna II och III, om dessa uppgifter omfattar information som betraktas som företagshemligheter eller konfidentiell information i enlighet med andra och tredje stycket, med undantag för de upplysningar som föreskrivs i artiklarna 437 och 450.

Upplysningar ska betraktas som ett instituts egendom, om offentliggörande av dem för allmänheten skulle undergräva institutets konkurrensställning. Det kan gälla upplysningar om produkter eller system, som, om de spreds till konkurrenterna, skulle göra att institutets investeringar i dem blir mindre värdefulla.

Upplysningar ska betraktas som konfidentiella, om det finns förpliktelser gentemot kunder eller andra motpartsförbindelser, som gör att institutet måste behandla upplysningarna konfidentiellt.

EBA ska i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 senast den 31 december 2014 utfärda riktlinjer för hur instituten ska bedöma företagshemligheter och konfidentialitet i förhållande till upplysningskraven i avdelningarna II och III.

3. I de undantagsfall som avses i punkt 2 ska instituten i fråga i sin information ange att specifik information inte offentliggörs och skälet till detta samt offentliggöra mer allmänna upplysningar om det som informationskravet gäller, förutom i de fall denna specifika information ska betraktas som företagsintern eller konfidentiell information.

4. Punkterna 1, 2 och 3 ska inte påverka räckvidden för ansvaret för underlåtenhet att lämna väsentliga upplysningar.

Artikel 433

Upplysningsfrekvens

Institutet ska offentliggöra de upplysningar som krävs enligt denna del minst varje år.

Årliga upplysningar ska offentliggöras i samband med årsredovisningen.

Institutet ska bedöma om det finns anledning att offentliggöra vissa eller alla upplysningar oftare än en gång per år mot bakgrund av verksamhetens särdrag, till exempel verksamhetens omfattning, verksamhetens slag, närvaro i olika länder, engagemang i olika ekonomiska sektorer och deltagande på internationella finansiella marknader och i betalnings-, avvecklings- och clearingsystem. Vid denna bedömning ska det särskilt beaktas, om det är nödvändigt att oftare lämna sådana upplysningar som anges i artikel 437 och artikel 438 c–f och sådana som gäller riskexponeringar och andra poster som är föremål för snabba förändringar.

EBA ska i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 senast den 31 december 2014 utfärda riktlinjer för institutens bedömning av upplysningsfrekvensen vad gäller avdelningarna II och III.

Artikel 434

Upplysningsmetoder

1. Institutet får själva fastställa informationsmedium, publiceringsplats och kontrollmetoder som är lämpliga för att effektivt uppfylla upplysningskraven i denna del. Alla upplysningar ska så långt möjligt lämnas via samma medium eller på samma plats. Om en liknande uppgift lämnas i två eller flera medier, ska en hänvisning till den likvärdiga uppgiften i de andra medierna införas i vart och ett av medierna.

2. Likvärdig information som instituten offentliggör för att uppfylla redovisningskrav, krav för börsnotering eller andra krav får anses även uppfylla kravet i denna del. Om information inte återfinns i årsredovisningen, ska instituten i årsredovisningen entydigt ange var man kan finna den.

AVDELNING II

TEKNISKA KRITERIER FÖR TRANSPARENS OCH UPPLYSNINGSPLIKT

Artikel 435

Mål och riktlinjer för riskhantering

1. Institutet ska offentliggöra sina mål och riktlinjer för riskhanteringen och för varje separat riskkategori, inbegripet de risker som avses i denna avdelning. I dessa upplysningar ska följande ingå:

- a) Strategier och processer för att hantera riskerna.
- b) Den berörda riskhanteringsfunktionens struktur och organisation, inbegripet upplysningar om dess behörighet och stadga, eller andra relevanta förhållanden.
- c) Riskrapporteringens och mätsystemens omfattning och karaktär.
- d) Riktlinjerna för risksäkring och riskreducering och strategierna och processerna för övervakning av de risksäkrande och riskreducerande åtgärdernas fortlöpande effektivitet.
- e) En deklaration, som har godkänts av ledningsorganet, om att institutets arrangemang för riskhantering är tillfredsställande, där det försäkras att de riskhanteringssystem som införts är ändamålsenliga i förhållande till institutets profil och strategi.

f) En kortfattad riskförklaring, som har godkänts av ledningsorganet, där det ges en kort beskrivning av institutets övergripande riskprofil i samband med affärsstrategin. Denna förklaring ska innehålla nyckeltal och siffror som ger externa intressenter en uttömmande överblick över institutets riskhantering, inbegripet hur riskprofilen samverkar med den risktolerans som ledningsorganet har fastställt.

2. Instituterna ska offentliggöra följande uppgifter om företagsstyrningen, inbegripet regelbundna uppdateringar minst en gång per år:

- a) Antal styrelseuppdrag som medlemmarna i ledningsorganet har.
- b) Rekryteringspolicy för val av medlemmarna i ledningsorganet samt deras faktiska kunskaper, färdigheter och sakkunskap.
- c) Policyn för mångfald i fråga om val av medlemmarna i ledningsorganet, mål och eventuella relevanta riktmärken i policyn samt i vilken utsträckning dessa mål och riktmärken har uppnåtts.
- d) Huruvida institutet har inrättat en separat riskkommitté och hur många gånger denna kommitté har sammanträtt.
- e) Beskrivning av informationsflödet i fråga om risk till ledningsorganet.

Artikel 436

Tillämpningsområde

Instituterna ska offentliggöra följande uppgifter om tillämpningsområdet för kraven i denna förordning i enlighet med direktiv 2013/36/EU:

- a) Namnet på det institut på vilka kraven i denna förordning ska tillämpas.
- b) Uppgifter om skillnaderna i konsolideringsgrund i redovisnings- och tillsynssyfte, tillsammans med en kort beskrivning av de enheter som ingår, med en förklaring om huruvida de är
 - i) fullständigt konsoliderade,
 - ii) proportionellt konsoliderade,
 - iii) avdragna från kapitalbasen,
 - iv) varken konsoliderade eller avdragna från kapitalbasen.
- c) Alla aktuella eller förutsedda väsentliga praktiska eller rättsliga hinder för snabb överföring av medel ur kapitalbasen eller återbetalning av skulder mellan moderföretag och dotterföretag.

d) Det totala belopp med vilket den faktiska kapitalbasen understiger det föreskrivna beloppet i alla de dotterföretag som inte innefattas i konsolideringen och namnet eller namnen på dessa dotterföretag.

e) I tillämpliga fall de omständigheter som innebär att bestämmelserna i artiklarna 7 och 9 ska tillämpas.

Artikel 437

Kapitalbas

1. Instituterna ska offentliggöra följande uppgifter om sin kapitalbas:

- a) En fullständig avstämning av poster i kärnprimärkapital, övrigt primärkapital, supplementärkapital samt filter och avdrag som tillämpats i enlighet med artiklarna 32–35, 36, 56, 66 och 79 på institutets kapitalbas och balansräkning i institutets reviderade årsredovisning.
- b) En beskrivning av de viktigaste delarna i instrument för kärnprimärkapital och primärkapitaltillskott samt i supplementärkapital som emitterats av institutet.
- c) De fullständiga villkoren för samtliga instrument för kärnprimärkapital, primärkapitaltillskott och supplementärkapital.
- d) Separata upplysningar om egenskaperna och beloppen för följande:
 - i) Varje filter för tillsyn som har tillämpats i enlighet med artiklarna 32–35.
 - ii) Varje avdrag som har gjorts i enlighet med artiklarna 36, 56 och 66.
 - iii) Poster som inte har dragits av i enlighet med artiklarna 47, 48, 56, 66 och 79.
- e) En beskrivning av samtliga begränsningar som har tillämpats på beräkningen av kapitalbasen i enlighet med denna förordning och de instrument, filter för tillsyn och avdrag som dessa begränsningar ska tillämpas på.
- f) Om ett institut offentliggör kapitalrelationer som har beräknats med element i kapitalbasen vilka har fastställts på andra grunder än dem som anges i denna förordning, ska institutet lämna en uttömmande förklaring av på vilka grunder dessa kapitalrelationer har beräknats.

2. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att fastställa enhetliga mallar för de upplysningar som anges i punkt 1 a, b, d och e.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för genomförande för kommissionen senast den 1 februari 2015.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 438

Kapitalkrav

Ett institut ska lämna följande information om huruvida det uppfyller kraven i artikel 92 i denna förordning och artikel 73 i direktiv 2013/36/EU:

- a) En sammanfattning av institutets metod för bedömning av om det interna kapitalet är tillräckligt för att ligga till grund för aktuell och framtida verksamhet.
- b) På den relevanta behöriga myndighetens begäran resultatet av institutets interna bedömning av kapitaltäckningen, inbegripet sammansättningen av de extra kapitalbaskraven grundad på det översynsförfarande som avses i artikel 104.1 i direktiv 2013/36/EU andra pelarens tillägg.
- c) För institut som beräknar riskvägda exponeringsbelopp enligt del tre avdelning II kapitel 2, 8 % av de riskvägda exponeringsbeloppen för alla de exponeringsklasser som specificeras i artikel 112.
- d) För institut som beräknar riskvägda exponeringsbelopp enligt del tre avdelning II kapitel 3, 8 % av de riskvägda exponeringsbeloppen för alla de exponeringsklasser som specificeras i artikel 147. För hushållsexponeringsklassen gäller detta krav separat för de exponeringskategorier som de olika korrelationerna i artikel 154.1–154.4 svarar mot. När det gäller aktieexponeringsklass gäller detta krav för
 - i) alla de metoder som anges i artikel 155,
 - ii) exponeringar som omsätts på en börs, privata aktieexponeringar i tillräckligt diversifierade portföljer och övriga exponeringar,
 - iii) exponeringar för vilka av tillsynsmyndigheten medgivna övergångsregler gäller för kapitalbaskravet,
 - iv) exponeringar för vilka äldre regler för kapitalbaskravet får fortsätta att tillämpas.
- e) Kapitalbaskrav beräknade i enlighet med artikel 92.3 b och c.
- f) Kapitalbaskrav beräknade i enlighet med del tre avdelning III kapitel 2, 3 och 4 och offentliggjorda separat.

De institut som beräknar riskvägda exponeringsbelopp enligt artikel 153.5 eller 155.2 ska redovisa de exponeringar som hänförs till tabellkategorierna i tabell 1 i artikel 153.5 eller som åsatts de riskvikter som nämns i artikel 155.2.

Artikel 439

Exponering för motpartskreditrisk

Ett institut ska lämna följande information om sina exponeringar för motpartskreditrisk i enlighet med del tre avdelning II kapitel 6:

- a) Upplysningar om den metod som används för att fastställa internt kapital och kreditlimiter för motpartskreditexponeringar.
- b) Upplysningar om strategier för tagande av säkerheter och upprättande av kreditreserver.
- c) Upplysningar om strategier för exponeringar med korrelationsrisk.
- d) Upplysningar om effekterna på beloppet av de säkerheter institutet skulle behöva ställa om dess kreditbetyg försämrades.
- e) Verkligt positivt bruttovärde av kontrakt, nettningsvinster, aktuell kvittad kreditexponering, säkerheter som innehas och nettokreditexponering för derivat. Nettokreditexponering för derivat är kreditexponeringen mot derivattransaktioner efter det att hänsyn tagits till såväl vinsterna från rättsligt bindande nettningsöverenskommelser som säkerhetsordningar.
- f) Mått på exponeringsvärde enligt de för detta fall tillämpliga metoder som beskrivs i del tre avdelning II kapitel 6 avsnitt 3–6.
- g) Det teoretiska värdet av kreditderivatsäkringar och fördelningen av aktuell kreditexponering efter typ av kreditexponering.
- h) De teoretiska beloppen för kreditderivattransaktioner, uppdelade mellan sådana som används i kreditinstitutets egen kreditportfölj respektive i dess förmedlingsverksamheter, inbegripet fördelningen mellan de slag av kreditderivatprodukter som används, och ytterligare uppdelade på kreditriskskydd som köpts och sålts inom varje produktgrupp.
- i) Skattningen av alfa, om institutet har fått tillstånd av de behöriga myndigheterna att skatta alfa.

Artikel 440

Kapitalbuffertar

1. Ett institut ska lämna följande uppgifter om sin efterlevnad av kravet på en sådan konjunkturutjämnande kapitalbuffert som avses i avdelning VII kapitel 4 i direktiv 2013/36/EU:

- a) Den geografiska fördelningen av de kreditexponeringar som är relevanta för beräkningen av institutets konjunkturutjämnande kapitalbuffert.

b) Värdet av sin institutsspecifika konjunkturutjämnande kapitalbuffert.

2. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att närmare fastställa de upplysningskrav som anges i punkt 1.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 31 december 2014.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 441

Indikatorer på global systemviktighet

1. Institut som har identifierats som globalt systemviktiga i enlighet med artikel 131 i direktiv 2013/36/EU ska på årlig basis redovisa värdet av de indikatorer som använts för att bestämma institutens ställning i enlighet med den identifieringsmetod som anges i den artikeln.

2. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande för att fastställa enhetliga format och datum för den redovisning som avses i punkt 1. Vid utarbetandet av sådana tekniska standarder ska EBA ta hänsyn till internationella standarder.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 1 juli 2014.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 442

Kreditriskjusteringar

Instituten ska lämna följande information om institutets exponeringar för kreditrisk och utspädningsrisk:

- Definitioner för redovisningsändamål av begreppen förfallen och osäker.
- En beskrivning av de metoder som antagits för att fastställa specifika och allmänna kreditriskjusteringar.
- Det totala beloppet av alla exponeringar, efter tillåten redovisningsmässig kvittning men utan hänsyn till effekterna av de kreditriskreducerande åtgärderna, och det genomsnittliga exponeringsbeloppet under perioden, fördelat på olika typer av exponeringsklasser.
- Exponeringarnas geografiska spridning, fördelat på viktiga områden och väsentliga exponeringsklasser och om lämpligt på mer detaljerad nivå.
- Exponeringarnas spridning per bransch eller motpartsslag, fördelat på exponeringsklasser, inklusive specificering av exponeringar mot små och medelstora företag, och om lämpligt på mer detaljerad nivå.

f) En uppdelning av alla exponeringars återstående löptid, fördelad på exponeringsklasser och om lämpligt på mer detaljerad nivå.

g) Följande belopp, fördelade på viktiga branscher och motpartsslag:

i) Osäkra exponeringar och förfallna exponeringar var för sig.

ii) Specifika och allmänna kreditriskjusteringar.

iii) Kostnader för specifika och allmänna kreditriskjusteringar under rapportperioden.

h) Summan av osäkra respektive förfallna exponeringar, fördelade på viktiga geografiska områden och, om möjligt summan av specifika och allmänna kreditriskjusteringar för varje geografiskt område.

i) En avstämning av förändringar i de specifika och allmänna kreditriskjusteringarna för osäkra fordringar var för sig. Informationen ska innefatta följande:

i) En beskrivning av de specifika och allmänna kreditriskjusteringarnas typ.

ii) Ingående balanser.

iii) De belopp som bokats mot kreditriskjusteringarna under rapporteringsperioden.

iv) De belopp som avsatts eller återförts för skattade förmodade förluster avseende exponeringar under rapporteringsperioden, alla övriga regleringar, inklusive sådana som beror på växelkurskillnader, företagssammanslagningar, förvärv och försäljning av dotterföretag och överföringar mellan kreditriskjusteringar.

v) Utgående balanser.

Specifika kreditriskjusteringar och återvinningar som registrerats direkt i resultaträkningen ska offentliggöras separat.

Artikel 443

Icke intecknade tillgångar

EBA ska senast den 30 juni 2014 utfärda riktlinjer som specificerar redovisningen av icke intecknade tillgångar, med hänsyn tagen till Europeiska systemrisknämndens rekommendation ESRB/2012/2 av den 20 december 2012 om kreditinstitutets finansiering⁽¹⁾ och särskilt rekommendation D – insyn i marknaden avseende inteckning av tillgångar. Dessa riktlinjer ska antas i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010.

⁽¹⁾ EUT C 119, 25.4.2013, s. 1.

EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som specificerar redovisningen av balansräkningsvärdet för varje exponeringsklass och uppdelat i tillgängskvalitet och den totala summan av det icke in-tecknade balansräkningsvärdet, med beaktande av rekommendation ESRB/2012/2 och förutsatt att EBA i sin rapport anser att sådan ytterligare redovisning ger tillförlitlig och meningsfull information.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 1 januari 2016.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 444

Användning av externa ratinginstitut

För institut som beräknar riskvägda exponeringsbelopp enligt del tre avdelning II kapitel 2 ska följande information lämnas för alla de exponeringsklasser som anges i artikel 112:

- Namnen på de utsedda externa ratinginstituten och exportkreditorganen och skälen för eventuella ändringar.
- De exponeringsklasser för vilka varje externt ratinginstitut och exportkreditorgan används.
- En beskrivning av den process som används för att överföra emittentbetyg och kreditbetyg för emissioner till poster som inte är inkluderade i handelslagret.
- Sambandet mellan kreditbetyg från utsedda ratinginstitut eller exportkreditorgan och den kreditkvalitetsskala som anges i del tre avdelning II kapitel 2, med beaktande av att denna information inte behöver offentliggöras, om institutet följer den inplacering som offentliggjorts av EBA.
- Exponeringsvärden och exponeringsvärden efter kreditriskreducerande åtgärder för varje kreditkvalitetssteg som beskrivs i del tre avdelning II kapitel 2 samt de exponeringsvärden som dragits av från kapitalbasen.

Artikel 445

Exponering för marknadsrisk

De institut som beräknar kapitalbaskrav enligt artikel 92.3 b och c ska lämna separata upplysningar om dessa krav för varje risk som avses i dessa bestämmelser. Dessutom ska separat upplysning ges om kapitalbaskravet för värdepapperiseringspositionernas specifika ränterisk.

Artikel 446

Operativ risk

Instituten ska offentliggöra vilka bedömningsmetoder för kapitalbaskraven för operativ risk som de får tillämpa, tillsammans

med en beskrivning av den metod som anges i artikel 312.2, om institutet använder denna, samt en diskussion om relevanta interna och externa faktorer som beaktas i institutets mätmetod. Om metoden bara används delvis, ska de olika använda metodernas räckvidd och omfattning anges.

Artikel 447

Exponeringar i aktier som inte ingår i handelslagret

Instituten ska offentliggöra följande information om exponeringar i aktier som inte ingår i handelslagret:

- Exponeringarnas fördelning efter avsikten med innehavet, till exempel vinstsyfte eller strategiska skäl, och en översikt av den redovisningsteknik och de värderingsmetoder som tillämpas, inbegripet huvudantaganden och praxis som påverkar värdering och alla betydande förändringar av denna praxis.
- Balansräkningsvärdet, det verkliga värdet och för dem som omsätts på en börs en jämförelse med marknadspriset, om det skiljer sig avsevärt från det verkliga värdet.
- Slag, karaktär och belopp vad gäller börsnoterade exponeringar, privata aktieexponeringar i tillräckligt diversifierade portföljer och övriga exponeringar.
- Kumulativa faktiska vinster eller förluster till följd av försäljningar och avvecklingar under perioden.
- De totala orealiserade vinsterna eller förlusterna, de totala dolda omvärderingsvinsterna eller omvärderingsförlusterna och de av dessa belopp som inbegripits i den primära eller supplementära kapitalbasen.

Artikel 448

Exponering för ränterisk för positioner som inte ingår i handelslagret

Instituten ska offentliggöra följande information om sina exponeringar för ränterisker avseende positioner som inte ingår i handelslagret:

- Ränteriskens och huvudantagandenas karaktär (däribland antaganden avseende förtida återbetalningar av lån och utvecklingen av insättningar utan avtalad löptid) och hur ofta ränterisken mäts.
- Förändring av resultat, av ekonomiskt värde eller av varje annan relevant variabel som ledningen använder för räntechocker (uppåt eller nedåt) i enlighet med sin metod för att mäta ränterisken, fördelat efter valuta.

Artikel 449

Exponering för värdepapperiseringspositioner

Institut som beräknar riskvägda exponeringsbelopp i enlighet med del tre avdelning II kapitel 5 eller kapitalbaskrav enligt artikel 337 eller 338 ska lämna följande upplysningar, i tillämpliga fall med uppdelning på handelslager och övrig verksamhet:

- a) En beskrivning av institutets syften med värdepapperiseringsverksamheten.
- b) Arten av andra risker förenade med de värdepapperiserade tillgångarna, däribland likviditetsrisk.
- c) Arten av de risker i samband med de underliggande värdepapperiseringspositionernas rangordning och de underliggande tillgångarna för dessa värdepapperiseringspositioner som kreditinstitutet har tagit på sig och behållit genom återvärdepapperiseringsverksamhet.
- d) Institutets olika roller i värdepapperiseringsprocessen.
- e) Uppgift om i vilken utsträckning institutet är engagerat i var och en av de roller som avses i led d.
- f) En beskrivning av vilka processer som upprättats för att övervaka förändringar av värdepapperiseringspositionernas kredit- och marknadsrisk, inbegripet uppgift om hur de underliggande tillgångarnas rörelser påverkar värdepapperiseringspositionerna och en beskrivning av hur dessa processer skiljer sig åt vid återvärdepapperiseringsexponeringar.
- g) En beskrivning av institutets policy för användning av risk-säkring och obetalt skydd för att reducera risker som är förenade med behållna värdepapperiserings- och återvärdepapperiseringsexponeringar, inbegripet redovisning av viktiga risksäkringsmotparter per relevant slag av riskexponering.
- h) De metoder för beräkning av riskvägda exponeringsbelopp som institutet tillämpar i sin värdepapperiseringsverksamhet, inbegripet de slag av värdepapperiseringsexponeringar på vilka varje metod tillämpas.
- i) De slag av specialföretag för värdepapperisering som institutet i egenskap av medverkande institut anlitar för värdepapperisering av tredje parters exponeringar, med uppgift om huruvida och i så fall i vilken form och utsträckning institutet är exponerat mot dessa specialföretag, separat för exponeringar inom och utanför balansräkningen, samt en förteckning över de enheter som institutet leder eller ger råd till och som investerar antingen i de värdepapperiseringspositioner som institutet har skapat eller i de specialföretag för värdepapperisering som institutet stöder.
- j) En sammanfattning av institutets principer för redovisning av värdepapperiseringsverksamhet, vilken ska innefatta följande:
 - i) Huruvida transaktionerna behandlas som försäljning eller finansiering.
 - ii) Redovisning av försäljningsvinster.
 - iii) Metoder, centrala antaganden och indata samt förändringarna i förhållande till den föregående perioden för värdering av värdepapperiseringspositioner.
 - iv) Behandlingen av syntetisk värdepapperisering, om detta inte täcks av några andra redovisningsriktlinjer.
 - v) Hur tillgångar redovisas i avvaktan på värdepapperisering och huruvida de redovisas i institutets handelslager eller inom ramen för dess övriga verksamhet.
 - vi) Policy för redovisande av skulder i balansräkningen avseende arrangemang som kan leda till krav på institutet att lämna ekonomiskt stöd till värdepapperiserade tillgångar.
- k) Namnen på de externa ratinginstitut som används vid värdepapperiseringar och de olika slag av exponeringar som de olika instituten används till.
- l) I tillämpliga fall en beskrivning av internmetoden enligt del tre avdelning II kapitel 5 avsnitt 3, inklusive den interna bedömningsprocessens struktur och förhållandet mellan interna bedömningar och externa värderingar, användning av internmetoden för annat än beräkning av kapitalkrav, kontrollmekanismer för den interna bedömningsprocessen, med en redogörelse för oberoende, ansvarsfördelning och över- syn av den interna bedömningsprocessen, slag av exponeringar som internmetoden tillämpas på och stressfaktorer som används för att fastställa nivåer för kreditförstärkning per exponeringsslag.
- m) Förklaring av väsentliga förändringar av någon av de kvantitativa uppgifterna i leden n-q i förhållande till närmast föregående rapportperiod.
- n) Redovisat separat för handelslager respektive övrig verksamhet, följande upplysningar uppdelade på olika exponerings- slag:
 - i) Totalbelopp för de utestående exponeringar som värdepapperiserats av institutet, uppdelat på traditionella och syntetiska värdepapperiseringar, och värdepapperiseringar vid vilka institutet endast är medverkande institut.
 - ii) Aggregerat belopp för värdepapperiseringspositioner i balansräkningen som behållits eller förvärvats samt värdepapperiseringsexponeringar utanför balansräkningen.
 - iii) Aggregerat belopp för tillgångar för vilka värdepapperisering förbereds.

- iv) För värdepapperiserade faciliteter med bestämmelser om förtida amortering: aggregerade utnyttjade exponeringar som tillförts originatorn respektive investerarna, aggregerade kapitalkrav som ålagts institutet mot originatorns andel och de aggregerade kapitalkrav som institutet ålagt gentemot investerarnas andelar av utnyttjade saldon och outnyttjade dragningsmöjligheter.
- v) Belopp för värdepapperiseringspositioner som dras ifrån kapitalbasen eller tilldelas riskvikten 1 250 %.
- vi) Sammanfattning av den innevarande periodens värdepapperiseringsverksamhet, inbegripet belopp för de värdepapperiserade exponeringarna och redovisad vinst eller förlust av försäljning.
- o) Följande upplysningar redovisade separat för handelslager respektive övrig verksamhet:
- i) Aggregerat belopp för värdepapperiseringspositioner som behållits eller förvärvats och därmed sammanhängande kapitalkrav, med uppdelning på värdepapperiserings- och återvärdepapperiseringsexponeringar och ytterligare indelning på ett rimligt antal riskvikts- eller kapitalkravsintervall för varje utnyttjad metod för fastställande av kapitalkrav.
- ii) Aggregerat belopp för återvärdepapperiseringar som behållits eller förvärvats, indelade efter exponering före och efter risksäkring/försäkring och exponering mot finansiella garantigivare, med uppdelning efter garantigivarnas kreditvärdighetskategorier eller namn.
- p) För exponeringar som värdepapperiserats av institutet utanför handelslaget: belopp för värdepapperiserade nedskrivna/förfallna tillgångar och institutets bokförda förluster under löpande period, båda uppdelade på exponeringsslag.
- q) För handelslaget: totala utestående exponeringar som värdepapperiserats av institutet och omfattas av ett kapitalkrav för marknadsrisk med uppdelning på traditionella respektive syntetiska värdepapperiseringar och på exponeringsslag.
- r) I tillämpliga fall huruvida institutet har lämnat stöd enligt artikel 248.1 och inverkan på kapitalbasen.
- tarkategorier vilkas verksamhet i tjänsten väsentligt kan påverka institutets riskprofil:
- a) Uppgifter om beslutsprocessen för ersättningspolicyn samt antal möten i det organ som är huvudansvarig för övervakning av ersättningen under räkenskapsåret, i tillämpliga fall inbegripet uppgifter om ersättningskommitténs sammansättning och befogenheter, den externa konsult som anlits för utarbetandet av ersättningspolicyn samt relevanta intressenters roll.
- b) Uppgifter om sambandet mellan lön och resultat.
- c) De viktigaste särdragen i utformningen av ersättningssystemet, inklusive uppgifter om kriterierna för resultatmätning och riskjustering, uppskovspolicy och kriterier för erhållande av rättigheter.
- d) förhållandet mellan fast och rörlig ersättning angivet i enlighet med artikel 94.1 g i direktiv 2013/36/EU.
- e) Uppgifter om de resultatkriterier som ligger till grund för rättigheter till aktier, optioner eller rörliga ersättningsdelar.
- f) De huvudsakliga parametrarna och motiveringen för samtliga förekommande system med rörliga komponenter och andra, icke-kontanta förmåner.
- g) Aggregerade kvantitativa uppgifter om ersättning, uppdelat per affärsenhet.
- h) Aggregerade kvantitativa uppgifter om ersättning, uppdelade på den verkställande ledningen och den personal som väsentligt kan påverka institutets riskprofil, med angivande av följande:
- i) Ersättningens belopp för räkenskapsåret, uppdelat på fast och rörlig ersättning, och antalet mottagare.
- ii) Den rörliga ersättningens belopp och form, uppdelat på kontanter, aktier och aktieanknutna instrument och övrigt.
- iii) Belopp för utestående uppskjuten ersättning, uppdelat på intjänade och icke intjänade delar.
- iv) Belopp för uppskjuten ersättning som beviljats under räkenskapsåret, utbetalade och minskade genom resultatjusteringar.
- v) Betalningar i samband med nyanställningar och avgångsvederlag som erlagts under räkenskapsåret och antalet mottagare av sådana betalningar.

Artikel 450

Ersättningspolitik

1. Instituterna ska åtminstone offentliggöra följande upplysningar om institutets ersättningspolitik och -praxis för medarbetare:

- vi) Belopp för avgångsvederlag som beviljats under räkenskapsåret och det högsta vederlaget till en enskild person.
- i) Antalet enskilda personer som får en ersättning på 1 miljon EUR eller mer per räkenskapsår, för ersättning mellan 1 miljon EUR och 5 miljoner EUR fördelat på lönesteg om 500 000 EUR, och för ersättning på minst 5 miljoner EUR fördelat på lönesteg om 1 miljon EUR.
- j) På begäran av medlemsstaten eller den behöriga myndigheten, den totala ersättningen för varje medlem av ledningsorganet eller den verkställande ledningen.

2. För institut som är betydande i fråga om sin storlek och interna organisation och sin verksamhets art, omfattning och komplexitetsgrad ska de kvantitativa uppgifter som avses i denna artikel också redovisas för allmänheten när det gäller medlemmar av institutets ledningsorgan.

Institut ska uppfylla kraven i denna artikel på ett sätt som är lämpligt med hänsyn till deras storlek och interna organisation och deras verksamhetens art, omfattning och komplexitetsgrad, utan att det påverkar tillämpningen av direktiv 95/46/EG.

Artikel 451

Bruttosoliditet

1. Institutet ska lämna följande information om sin bruttosoliditetsgrad beräknad i enlighet med artikel 429 och sin hantering av risken för alltför låg bruttosoliditet.

- a) Bruttosoliditetsgraden och information om hur institutet tillämpar artikel 499.2 och 499.3.
- b) En uppdelning av det sammanlagda exponeringsmålet samt en avstämning av det sammanlagda exponeringsmålet mot den relevanta information som lämnas i offentliggjorda årsredovisningar.
- c) I tillämpliga fall summan av förvaltningsposter som har tagits bort från balansräkningen i enlighet med artikel 429.11.
- d) En beskrivning av vilka åtgärder som vidtas för att hantera risken för alltför låg bruttosoliditet.
- e) En beskrivning av de faktorer som har påverkat bruttosoliditeten under den period som den offentliggjorda bruttosoliditeten avser.

2. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att fastställa den enhetliga mallen för de

upplysningar som avses i punkt 1, tillsammans med instruktioner om hur mallen ska användas.

EBA ska överlämna sina förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 30 juni 2014.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

AVDELNING III

KRAV SOM ÄR VILLKOR FÖR ANVÄNDNING AV SÄRSKILDA INSTRUMENT ELLER METODER

Artikel 452

Användning av metoden för intern riskklassificering för kreditrisk

Institut som beräknar de riskvägda exponeringsbeloppen med metoden för intern riskklassificering ska offentliggöra följande information:

- a) De behöriga myndigheternas godkännande av metod eller övergångsordning.
- b) En förklaring och översikt av
- i) de interna riskklassificeringssystemens struktur och förhållandet mellan intern och extern rating,
 - ii) användningen av interna skattningar för andra ändamål än beräkning av riskvägda exponeringsbelopp enligt del tre avdelning II kapitel 3,
 - iii) metoden för att hantera och godkänna kreditriskreducerande åtgärder, och
 - iv) kontrollmekanismerna för riskklassificeringssystemen, inklusive en beskrivning av oberoende, ansvarsfördelning och översyn av riskklassificeringssystemen.
- c) En beskrivning av den interna riskklassificeringsmetoden ska lämnas separat för följande exponeringsklasser:
- i) Nationella regeringar och centralbanker.
 - ii) Institut.
 - iii) Företag, däribland små och medelstora företag, specialutlåning och förvärvade företagsfordringar.

- iv) Hushåll, för var och en av de exponeringskategorier som de olika korrelationerna i artikel 154.1–154.4 svarar mot.
- v) Aktier.
- d) Exponeringsvärden för var och en av de exponeringsklasser som anges i artikel 147. Exponeringar mot nationella regeringar och centralbanker, institut och företag där instituten använder egna skattningar av LGD-värden eller konverteringsfaktorer för beräkning av riskvägda exponeringsbelopp ska redovisas separat från exponeringar där instituten inte använder sådana skattningar.
- e) För exponeringsklasserna nationella regeringar och centralbanker, institut, företag och aktier, över ett tillräckligt antal riskklasser (däribland fallissemang) för att medge en lämplig differentiering av kreditrisk, ska institutet lämna upplysningar om följande:
- De totala exponeringarna för exponeringsklasserna nationella regeringar och centralbanker, institut och företag, inbegripet summan av utestående lån och exponeringsvärden för outnyttjade kreditmöjligheter samt för aktier inbegripet det utestående beloppet.
 - Exponeringsvägd genomsnittlig riskvikt.
 - För institut som använder egna skattningar av konverteringsfaktorer för beräkning av riskvägda exponeringsbelopp: summan av outnyttjade kreditmöjligheter och exponeringsvägda genomsnittliga exponeringsvärden för alla exponeringsklasser.
- f) För hushållsexponeringsklassen och för de kategorier som anges under c iv: antingen de upplysningar som anges under e (i tillämpliga fall i grupperad form) eller en analys av exponeringar (utestående lån och exponeringsvärden för outnyttjade kreditmöjligheter) i förhållande till ett tillräckligt antal EL-klasser för att medge en lämplig differentiering av kreditrisk (i tillämpliga fall i grupperad form).
- g) De faktiska specifika kreditriskjusteringarna under den närmast föregående perioden för varje exponeringsklass (för hushållsexponeringar för alla kategorier som anges under c iv) och hur de avviker från tidigare erfarenheter.
- h) En beskrivning av de faktorer som påverkade förlusterna under den närmast föregående perioden (till exempel om institutet har haft en högre andel fallissemang än tidigare eller högre LGD-värden och konverteringsfaktorer) än genomsnittliga.
- i) Institutets skattningar jämfört med faktiska resultat under en längre period. Detta ska minst omfatta information om skattningar av förluster jämfört med faktiska förluster inom varje exponeringsklass (för hushållsexponeringar för alla de kategorier som anges under led c iv) under en tillräckligt lång period för att det ska gå att göra en lämplig bedömning av de interna klassificeringsförfarandenas resultat för varje exponeringsklass (för hushåll för alla de kategorier som anges under c iv). Institutet ska där det är lämpligt göra ytterligare nedbrytningar för att tillhandahålla en analys av resultat för PD och, för de institut som använder egna skattningar av LGD-värden och/eller konverteringsfaktorer, av LGD och konverteringsfaktorer jämfört med de skattningar som tillhandahållits i de upplysningar om bedömning av kvantitativ risk som avses i denna artikel.
- j) Följande uppgifter för samtliga exponeringsklasser som anges i artikel 147 och för varje exponeringskategori som de olika korrelationerna i artikel 154.1–154.4 svarar mot:
- För institut som använder egna LGD-skattningar för beräkning av riskvägda exponeringsbelopp, det exponeringsvägda genomsnittliga LGD- och PD-värdet i procent för varje relevant geografisk lokalisering för kreditexponeringarna.
 - För institut som inte använder egna LGD-skattningar, det exponeringsviktade genomsnittliga PD-värdet i procent för varje relevant geografisk lokalisering för kreditexponeringarna.
- Vid tillämpning av led c ska beskrivningen innehålla de exponeringslag som ingår i exponeringsklassen, definitioner, metoder och data för skattning och validering av PD och i tillämpliga fall LGD och konverteringsfaktorer, däribland de antaganden som användes vid härledningen av dessa variabler, och beskrivning av betydande avvikelser från definitionen av fallissemang enligt artikel 178, inklusive de breda segment som påverkas av sådana avvikelser.
- Vid tillämpning av led j avses med relevant geografisk lokalisering för kreditexponeringar exponeringar i de medlemsstater i vilka institutet är godkänt och medlemsstater eller tredjeländer i vilka institutet bedriver verksamhet genom en filial eller ett dotterföretag.

Artikel 453

Användning av kreditriskreducerande metoder

De institut som tillämpar kreditriskreducerande metoder ska lämna följande information:

- Riktlinjerna och metoderna för nettning inom och utanför balansräkningen samt uppgift om i vilken utsträckning sådan nettning utnyttjas.
- Riktlinjerna och metoderna för värdering och hantering av säkerheter.
- En beskrivning av de viktigaste typerna av säkerhet som institutet accepterar.
- De viktigaste kategorierna av garantigivare och kreditderivatmotparter och deras kreditvärdighet.
- Information om koncentrationer med avseende på marknads- eller kreditrisk inom de kreditreducerande åtgärder som vidtagits.

- f) De institut som beräknar riskvägda exponeringsbelopp enligt schablonmetoden eller metoden för intern riskklassificering, men som inte tillhandahåller egna skattningar av LGD-värdet eller konverteringsfaktorer med hänsyn till exponeringsklass ska, separat för varje exponeringsklass, ange det totala exponeringsvärdet (om tillämpligt efter nettning inom och utanför balansräkningen) som täcks – efter tillämpning av volatilitetsjusteringar – av godtagbara finansiella och andra säkerheter.
- g) Institut som beräknar riskvägda exponeringsbelopp enligt schablonmetoden eller metoden för intern riskklassificering ska separat för varje exponeringsklass ange det totala exponeringsvärdet (om tillämpligt efter nettning inom och utanför balansräkningen) som täcks av garantier eller kreditderivat. För aktieexponeringsklassen gäller detta krav för alla de metoder som anges i artikel 155.
- c) En beskrivning av i vilken utsträckning och med vilka metoder kraven i artiklarna 104 och 105 uppfylls.
- d) Högsta, lägsta och genomsnittliga värden för följande:
- i) De dagliga Value-at-Risk-värdena för rapportperioden och för periodens sista dag.
 - ii) Stressjusterade Value-at-Risk-värden för rapportperioden och för periodens sista dag.
 - iii) Riskvärdena för tillkommande fallissemangs- och migrationsrisker och för den specifika risken för korrelationshandelsportföljen under rapportperioden och för periodens sista dag.

Artikel 454

Användning av internmätningmetoder för operativ risk

Institut som använder de internmätningmetoder som anges i artiklarna 321–324 för beräkning av kapitalbaskraven för operativ risk ska lämna en beskrivning av användningen av försäkring och andra former av risköverföring för att reducera sådana risker.

Artikel 455

Användning av interna modeller för marknadsrisk

Institut som beräknar sina kapitalkrav i enlighet med artikel 363 ska offentliggöra följande information:

- a) För varje underportfölj
 - i) särdrag hos de använda modellerna,
 - ii) i tillämpliga fall, för de interna modellerna för tillkommande fallissemangs- och migrationsrisk samt korrelationshandel, de metoder som tillämpats och de risker som mätts med användning av intern modell, inklusive en beskrivning av den metod institutet använder för att fastställa likviditetshorisonter, de metoder som tillämpas för att nå fram till en kapitalbedömning som är förenlig med den sundhetsstandard som krävs och de metoder som använts vid valideringen av modellen,
 - iii) en beskrivning av det stresstest som tillämpas på underportföljen,
 - iv) en beskrivning av de metoder som används för att göra back-testing och validera om de interna modellerna och modellförfarandena är noggranna och konsekventa.
- b) Den behöriga myndighetens godkännandespann.

- e) Elementen i kapitalbaskravet i enlighet med artikel 364.
- f) Det vägda genomsnittet av likviditetshorisonterna för varje underportfölj som omfattas av de interna modellerna för tillkommande fallissemangs- och migrationsrisker och för korrelationshandel.
- g) En jämförelse av slutvärdena för Value-at-Risk per dag med den dagliga förändringen av portföljens värde vid utgången av följande affärsdag tillsammans med en analys av eventuella betydande överskridanden under rapportperioden.

DEL NIO

DELEGERADE AKTER OCH GENOMFÖRANDEAKTER

Artikel 456

Delegerade akter

1. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 462 med avseende på följande aspekter:
 - a) Förtydligande av definitionerna i artiklarna 4, 5, 142, 153, 192, 242, 272, 300, 381 och 411 för att säkerställa en enhetlig tillämpning av denna förordning.
 - b) Förtydligande av definitionerna i artiklarna 4, 5, 142, 153, 192, 242, 272, 300, 381 och 411 för att beakta utvecklingen på finansmarknaderna vid tillämpningen av denna förordning.
 - c) Ändringar av förteckningen över exponeringsklasser i artiklarna 112 och 147 för att beakta utvecklingen på finansmarknaderna.
 - d) Det belopp som anges i artikel 123 c, artikel 147.5 a, artikel 153.4 och artikel 162.4 för att ta hänsyn till inflationseffekter.

- e) Förteckningarna över och klassificeringen av poster utanför balansräkningen i bilagorna I och II för att beakta utvecklingen på finansmarknaderna.
- f) Anpassning av de kategorier av värdepappersföretag som anges i artikel 95.1 och 96.1 för att beakta utvecklingen på finansmarknaderna.
- g) Förtydligande av kraven i artikel 97 för att säkerställa en enhetlig tillämpning av denna förordning.
- h) En ändring av kapitalbaskraven enligt artiklarna 301–311 i denna förordning och artikel 50a–50d i förordning (EU) 648/2012 för att ta hänsyn till en utveckling eller ändring av internationella standarder för exponeringar mot en central motpart.
- i) Förtydligande av villkoren i de undantag som anges i artikel 400.
- j) Den förändring av kapitalmättet och det sammanlagda exponeringsmättet i bruttosoliditetsgraden som avses i artikel 429.2, för att korrigera eventuella brister som har upptäckts på grundval av den rapportering som avses i artikel 430.1, innan bruttosoliditetsgraden måste offentliggöras av instituten i enlighet med artikel 451.1 a.
2. EBA ska övervaka kapitalbaskrav för kreditvärdighetsjusteringsrisk och senast den 1 januari 2015 överlämna en rapport till kommissionen. I rapporten ska särskilt följande bedömas:
- a) Behandlingen av kreditvärdighetsjusteringsrisk som ett separat krav i motsats till en integrerad del av ramen för marknadsrisk.
- b) Tillämpningsområdet för kravet för kreditvärdighetsjusteringsrisk inklusive undantaget i artikel 482.
- c) Godtagbara risksäkringar.
- d) Beräkningen av kapitalkrav för kreditvärdighetsjusteringsrisk.
- i unionen om finansiella tjänster och redovisning, inbegripet redovisningsstandarder baserade på förordning (EG) nr 1606/2002:
- a) De kapitalbaskrav för kreditrisk som fastställs i artiklarna 111–134 och i artiklarna 143–191.
- b) Effekterna av kreditriskreducering i enlighet med artiklarna 193–241.
- c) De kapitalbaskrav för värdepapperisering som fastställs i artiklarna 243–266.
- d) De kapitalbaskrav för motparts kreditrisk som fastställs i artiklarna 272–311.
- e) De kapitalbaskrav för operativ risk som fastställs i artiklarna 315–324.
- f) De kapitalbaskrav för marknadsrisk som fastställs i artiklarna 325–377.
- g) De kapitalbaskrav för avvecklingsrisk som fastställs i artiklarna 378 och 379.
- h) De kapitalbaskrav för kreditvärdighetsjusteringsrisk som fastställs i artiklarna 383, 384 och 386.
- i) Del två och artikel 99 endast till följd av utveckling av redovisningsstandarder eller redovisningskrav, där unionslagstiftningen beaktas.

Artikel 458

Makrotillsynsrisker eller systemrisker identifierade på medlemsstatsnivå

1. Medlemsstaterna ska utse den myndighet som ska ansvara för tillämpningen av denna artikel. Denna myndighet ska vara den behöriga myndigheten eller den utsedda myndigheten.
2. Om den myndighet som utsetts i enlighet med punkt 1 identifierar förändringar i intensiteten i makrotillsynsrisker eller systemrisker i det finansiella systemet som kan medföra allvarliga negativa konsekvenser för det finansiella systemet och real ekonomin i en särskild medlemsstat och som enligt den myndigheten bör hanteras genom strängare nationella åtgärder, ska den underrätta Europaparlamentet, rådet, kommissionen, ESRB och EBA om detta och överlämna relevanta kvantitativa eller kvalitativa belägg om följande:

- a) Förändringarna i intensiteten i makrotillsynsrisker eller systemrisk.
- b) Orsakerna till att dessa förändringar skulle kunna utgöra ett hot mot den finansiella stabiliteten på nationell nivå.

Artikel 457

Tekniska justeringar och rättelser

Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 462 för att göra tekniska justeringar och rättelser av icke väsentliga delar av följande bestämmelser för att ta hänsyn till utveckling avseende nya finansiella produkter eller verksamheter, göra justeringar för att ta hänsyn till utvecklingen efter antagandet av denna förordning av andra lagstiftningsakter

- c) En motivering till varför artiklarna 124 och 164 i denna förordning och artiklarna 101, 103, 104, 105, 133 och 136 i direktiv 2013/36/EU inte är lämpliga för att hantera de identifierade makrotillsynsriskerna eller systemriskerna med beaktande av dessa åtgärders relativa effektivitet.
- d) Förslag till nationella åtgärder för nationellt auktoriserade institut, eller en undergrupp av dessa institut, vilka syftar till att mildra förändringarna i riskintensiteten och avser
- i) nivån på kapitalbasen enligt artikel 92,
 - ii) kraven avseende stora exponeringar enligt artikel 392 och artiklarna 395–403,
 - iii) kraven på offentliggörande enligt artiklarna 431–455, eller
 - iv) nivån på den kapitalkonserveringsbuffert som anges i artikel 129 i direktiv 2013/36/EU,
 - v) likviditetskrav som anges i del sex,
 - vi) riskvikter mot tillgångsbubblor i bostadsfastighetssektorn och sektorn för kommersiella fastigheter, eller
 - vii) exponeringar inom den finansiella sektorn.
- e) En förklaring till varför den myndighet som utsetts i enlighet med punkt 1 anser att förslagen till åtgärder är lämpliga, effektiva och proportionella för att hantera situationen.
- f) En bedömning av de föreslagna åtgärdernas sannolika positiva eller negativa inverkan på den inre marknaden på grundval av den information som den berörda medlemsstaten har tillgång till.

3. När de myndigheter som utsetts i enlighet med punkt 1 tillåts att tillämpa nationella åtgärder i enlighet med denna artikel ska de tillhandahålla de berörda behöriga myndigheterna eller utsedda myndigheterna i andra medlemsstater all relevant information.

4. Befogenheten att anta en genomförandeakt för att avvisa de föreslagna nationella åtgärder som avses i punkt 2 d delegeras till rådet, som ska anta den med kvalificerad majoritet på grundval av ett förslag från kommissionen.

Inom en månad efter att ha mottagit den underrättelse som avses i punkt 2 ska ESRB och EBA överlämna sina yttranden om de frågor som nämns i den punkten till rådet, kommissionen och den berörda medlemsstaten.

Med största beaktande av de yttranden som avses i andra stycket får kommissionen, om det föreligger robusta, starka och

detaljerade bevis för att åtgärden kommer att ha en negativ inverkan på den inre marknaden som uppväger de effekter för den finansiella stabiliteten som blir resultatet av en minskad makrotillsynsrisk eller systemrisk, inom en månad föreslå rådet en genomförandeakt som avvisar de föreslagna nationella åtgärderna.

Om kommissionen inte lägger fram ett förslag inom perioden på en månad, får den berörda medlemsstaten omedelbart anta de föreslagna nationella åtgärderna för en period på upp till två år eller tills makrotillsynsrisken eller systemrisken upphör att existera, om detta sker tidigare.

Rådet ska fatta beslut om kommissionens förslag inom en månad efter det att förslaget mottagits och motivera varför de föreslagna nationella åtgärderna har avvisats eller inte.

Rådet ska enbart avvisa de föreslagna nationella åtgärderna, om det anser att ett eller flera av följande villkor inte uppfylls:

- a) Förändringarna i intensiteten i makrotillsynsriskerna eller systemriskerna är av sådan karaktär att de utgör en risk för den finansiella stabiliteten på nationell nivå.
- b) Artiklarna 124 och 164 i denna förordning och artiklarna 101, 103, 104, 105, 133 och 136 i direktiv 2013/36/EU inte är lämpliga för att hantera de identifierade makrotillsynsriskerna eller systemriskerna med beaktande av dessa åtgärders relativa effektivitet.
- c) De föreslagna nationella åtgärderna är ett lämpligare sätt att hantera de identifierade makrotillsynsriskerna eller systemriskerna och inte medför oproportionerligt negativa effekter på hela eller delar av det finansiella systemet i andra medlemsstater eller i unionen som helhet, som på så sätt skulle utgöra eller skapa ett hinder för den inre marknads sätt att fungera.

d) Frågan berör endast en medlemsstat.

e) Riskerna inte redan har hanterats genom andra åtgärder i denna förordning eller i direktiv 2013/36/EU.

Rådet ska i sin bedömning beakta ESRB:s och EBA:s yttranden och grunda sig på de belägg som lagts fram i enlighet med punkt 1 av den myndighet som utsetts i enlighet med punkt 1.

Om rådet inte antar någon genomförandeakt för att avvisa de föreslagna nationella åtgärderna inom en månad efter att ha mottagit kommissionens förslag, får medlemsstaten anta åtgärderna och tillämpa dem för en period på upp till två år eller tills makrotillsynsrisken eller systemrisken upphör att existera, om detta sker tidigare.

5. Andra medlemsstater kan erkänna de åtgärder som fastställts i enlighet med denna artikel och tillämpa dem på nationellt auktoriserade filialer som är belägna i den medlemsstat som har fått tillstånd att tillämpa åtgärderna.

6. Om medlemsstaterna erkänner de åtgärder som fastställts i enlighet med denna artikel ska de underrätta rådet, kommissionen, EBA, ESRB och den medlemsstat som har fått tillstånd att tillämpa åtgärden.

7. När medlemsstaten beslutar om huruvida den ska erkänna de åtgärder som fastställts i enlighet med denna artikel, ska den beakta de kriterier som anges i punkt 4.

8. Den medlemsstat som har fått tillstånd att tillämpa åtgärderna kan begära att ESRB utfärdar en rekommendation enligt artikel 16 i förordning (EU) nr 1092/2010 till en eller flera medlemsstater som inte erkänner åtgärderna.

9. Innan det tillstånd som utfärdats i enlighet med punkt 4 löper ut ska medlemsstaten, i samråd med ESRB och EBA, se över situationen och får i enlighet därmed, enligt det förfarande som avses i punkt 4, anta ett nytt beslut om förlängning av tillämpningsperioden för de nationella åtgärderna med ytterligare ett år varje gång. Efter den första förlängningen ska kommissionen i samråd med ESRB och EBA minst varje år se över situationen.

10. Utan hinder av förfarandet enligt punkterna 3–9 ska medlemsstaterna tillåtas att öka riskvikterna så att de överstiger dem som fastställs i denna förordning med upp till 25 %, för de exponeringar som anges i punkt 2 d vi och vii i denna artikel, och skärpa den gräns för stora exponeringar som fastställs i artikel 395 med upp till 15 % för en period på upp till två år eller tills makrotillsynsriskerna eller systemrisken upphör att existera, om detta sker tidigare, förutsatt att villkoren i och kraven på underrättelse enligt punkt 2 i den här artikeln är uppfyllda.

Artikel 459

Tillsynskrav

Kommissionen ska ges behörighet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 462 för att införa strängare tillsynskrav under en ettårsperiod för exponeringar, om detta krävs för att hantera förändringar i intensiteten i mikrotillsyns- eller makrotillsynsrisker som uppstår till följd av marknadens utveckling i unionen eller utanför unionen med inverkan på samtliga medlemsstater och om instrumenten i denna förordning och i direktiv 2013/36/EU inte är tillräckliga för att hantera dessa risker, särskilt efter en rekommendation eller ett yttrande av ESRB eller EBA om

a) nivån på kapitalbasen enligt artikel 92,

b) kraven avseende stora exponeringar enligt artikel 392 och artiklarna 395–403,

c) kraven på offentliggörande enligt artiklarna 431–455.

Kommissionen ska med biträde av ESRB minst en gång per år översända en rapport till Europaparlamentet och rådet om sådan marknadsutveckling som eventuellt kan kräva att denna artikel tillämpas.

Artikel 460

Likviditet

1. Kommissionen ska ges befogenhet att anta en delegerad akt i enlighet med artikel 462 för att i detalj specificera det allmänna krav som anges i artikel 412.1. Den delegerade akt som antas i enlighet med den här punkten ska grundas på de poster som ska rapporteras i enlighet med del sex avdelning II och bilaga III, och ska specificera under vilka omständigheter behöriga myndigheter ska ålägga kreditinstituten specifika in- och utflödesnivåer för att fånga upp de specifika risker de är exponerade för och ska respektera de trösklar som anges i punkt 2.

2. Kravet på likviditetstäckning i artikel 412 ska införas enligt följande infasning:

a) 60 % av likviditetstäckningskravet år 2015.

b) 70 % från och med den 1 januari 2016.

c) 80 % från och med den 1 januari 2017.

d) 100 % från och med den 1 januari 2018.

I detta syfte ska kommissionen beakta de rapporter som avses i artikel 509.1, 509.2 och 509.3 och de internationella standarder som utvecklats av internationella forum samt unionens särdrag.

Kommissionen ska anta den delegerade akt som avses i punkt 1 senast den 30 juni 2014. Den ska träda i kraft senast den 31 december 2014, men inte tillämpas före den 1 januari 2015.

Artikel 461

Översyn av infasningen av kravet på likviditetstäckning

1. EBA ska efter att ha samrått med ESRB senast den 30 juni 2016 rapportera till kommissionen om huruvida infasningen av kravet på likviditetstäckning enligt artikel 460.2 bör ändras. En sådan analys ska vederbörligen beakta utvecklingen på marknaden och inom internationell lagstiftning samt unionens särdrag.

EBA ska i sin rapport i synnerhet bedöma en uppskjutning av införandet av den 100-procentiga bindande minimistandarden till den 1 januari 2019. Rapporten ska beakta de årliga rapporter som avses i artikel 509.1, relevanta marknadsdata och rekommendationer från alla behöriga myndigheter.

2. Om utvecklingen på marknaderna och annan utveckling så kräver ska kommissionen ges befogenhet att anta en delegerad akt i enlighet med artikel 462 om ändring av den infasning som beskrivs i artikel 460 och uppskjutande fram till 2019 av införandet av den 100-procentiga bindande minimistandarden för kravet på likviditetstäckning enligt artikel 412.1, samt tillämpande under 2018 av en 90-procentig bindande minimistandard för kravet på likviditetstäckning.

Vid bedömningen av nödvändigheten av ett uppskjutande ska kommissionen beakta den rapport och bedömning som avses i punkt 1.

En delegerad akt som antas i enlighet med denna artikel ska inte tillämpas före den 1 januari 2018 och ska träda i kraft senast den 30 juni 2017.

Artikel 462

Utövande av delegering

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som fastställs i denna artikel.

2. Den befogenheter att anta delegerade akter som avses i artiklarna 456–460 ska ges kommissionen på tills vidare från och med den 31 December 2014.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 456–460 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

5. En delegerad akt som antas enligt artiklarna 456–460 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av på tre månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med tre månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 463

Invändningar mot tekniska tillsynsstandarder

Om kommissionen i enlighet med denna förordning antar en teknisk standard för tillsyn som är identisk med det förslag till teknisk standard för tillsyn som har överlämnats av EBA för Europaparlamentet och rådet invända mot denna tekniska standard för tillsyn under en period på en månad från och med delgivningsdagen. På Europaparlamentets eller rådets begäran ska perioden förlängas med en månad. Genom undantag från andra stycket i artikel 13.1 i förordning (EU) nr 1093/2010 får den period under vilken Europaparlamentet eller rådet får invända mot denna tekniska standard för tillsyn förlängas ytterligare med en månad, när det är lämpligt.

Artikel 464

Europeiska bankkommittén

1. Kommissionen ska biträdas av Europeiska bankkommittén, inrättad genom kommissionens beslut 2004/10/EG⁽¹⁾. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

DEL TIO

ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER, RAPPORTER, ÖVERSYNER OCH ÄNDRINGAR

AVDELNING I

ALLMÄNNA PRINCIPER

KAPITEL 1

Kapitalbaskrav, orealiserade vinster och förluster som tas upp till verkligt värde och avdrag

Avsnitt 1

Kapitalbaskrav

Artikel 465

Kapitalbaskrav

1. Genom undantag från artikel 92.1 a och b ska följande kapitalbaskrav tillämpas under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2014:

a) En kärnprimärkapitalrelation på en nivå som ligger inom ett intervall på 4–4,5 %.

b) En primärkapitalrelation på en nivå som ligger inom ett intervall på 5,5–6 %.

⁽¹⁾ EUT L 3, 7.1.2007, s. 36.

2. De behöriga myndigheterna ska fastställa nivåerna för de kärnprimärkapitalrelationer och primärkapitalrelationer inom intervallen i punkt 1 vilka instituten ska uppfylla eller överträffa.

Artikel 466

Första tillämpning av internationell redovisningsstandard (IFRS)

Genom undantag från artikel 24.2 ska behöriga myndigheter bevilja sådana institut som för första gången ska utföra den värdering av tillgångar och poster utanför balansräkningen och fastställande av kapitalbas i överensstämmelse med internationell redovisningsstandard i enlighet med förordning (EG) nr 1606/2002 en tid på 24 månader för genomförande av de nödvändiga interna processerna och tekniska kraven.

Avsnitt 2

Orealiserade vinster och förluster som tas upp till verkligt värde

Artikel 467

Orealiserade förluster som tas upp till verkligt värde

1. Instituterna ska genom undantag från artikel 35 under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2017 i sin beräkning av poster i kärnprimärkapital endast ta med den tillämpliga procentandel av orealiserade förluster som hänför sig till tillgångar eller skulder och som tas upp till verkligt värde och redovisas i balansräkningen, utom dem som avses i artikel 33 och alla andra orealiserade förluster som redovisas som en del av resultaträkningen.

2. Den tillämpliga procentandel som ska tillämpas med avseende på punkt 1 ska ligga inom följande intervall:

- a) 20–100 % under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2014.
- b) 40–100 % under perioden 1 januari–31 december 2015.
- c) 60–100 % under perioden 1 januari–31 december 2016.
- d) 80–100 % under perioden 1 januari–31 december 2017.

Genom undantag från punkt 1 får de behöriga myndigheterna i fall då sådan behandling tillämpades före den 1 januari 2014 tillåta institut att i sina kapitalbasposter inte ta med orealiserade vinster eller förluster på exponeringar mot nationella regeringar klassificerade i kategorin tillgångar "som kan säljas" i den av EU godkända IAS 39.

Den behandling som anges i andra stycket ska tillämpas till dess att kommissionen har antagit en förordning på grundval av förordning (EG) nr 1606/2002 om godkännande av den internationella redovisningsstandard (IFRS), som ersätter IAS 39.

3. De behöriga myndigheterna ska fastställa och offentliggöra den tillämpliga procentandelen inom de intervall som anges i punkt 2 a–d,

Artikel 468

Orealiserade vinster som tas upp till verkligt värde

1. Instituterna ska genom undantag från artikel 35 under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2017 från poster i sitt kärnprimärkapital utesluta den tillämpliga procentandel av orealiserade vinster som hänför sig till tillgångar eller skulder och som tas upp till verkligt värde och redovisas i balansräkningen, utom dem som avses i artikel 33 och alla andra orealiserade vinster som redovisas som en del av resultaträkningen, med undantag av sådana som hänför sig till förvaltningsfastigheter. Det återstående restvärdet ska inte dras av från posterna i kärnprimärkapitalet.

2. Vid tillämpningen av punkt 1 ska den tillämpliga procentandelen vara 100 % under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2014 och efter den dagen ligga inom följande intervall:

- a) 60–100 % under perioden 1 januari–31 december 2015.
- b) 40–100 % under perioden 1 januari–31 december 2016.
- c) 20–100 % under perioden 1 januari–31 december 2017.

Från och med den 1 januari 2015 gäller att en behörig myndighet som i enlighet med artikel 467 kräver att instituten i sin beräkning av poster i kärnprimärkapital tar med 100 % av de orealiserade förluster som tas upp till verkligt värde, får den behöriga myndigheten tillåta att instituten i denna beräkning tar med 100 % av de orealiserade vinster som tas upp till verkligt värde,

Från och med den 1 januari 2015 gäller att en behörig myndighet som i enlighet med artikel 467 kräver att instituten i sin beräkning av poster i kärnprimärkapital tar med en procentandel av orealiserade förluster som tas upp till verkligt värde, får den behöriga myndigheten inte fastställa en tillämplig procentandel av orealiserade vinster enligt punkt 2 i den här artikeln som överskrider den tillämpliga procentandelen av orealiserade förluster i enlighet med artikel 467.

3. De behöriga myndigheterna ska fastställa och offentliggöra den tillämpliga procentandelen för orealiserade vinster inom de intervall som anges i punkt 2 a–c vilka inte dras av från kärnprimärkapitalet.

4. Genom undantag från artikel 33 c ska instituten under perioden från och med den 1 januari 2013 till och med den 31 december 2017 i sin kapitalbas inkludera den tillämpliga procentandelen enligt artikel 478 av det verkliga värdet av vinster och förluster från derivatskulder som härrör från deras egen kreditrisk.

Avsnitt 3

Avdrag

Underavsnitt 1

Avdrag från kärnprimärkapitalposter

Artikel 469

Avdrag från kärnprimärkapitalposter

1. Genom undantag från artikel 36.1 ska följande tillämpas under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2017:

- a) Institutet ska från poster i kärnprimärkapitalet göra avdrag för den tillämpliga procentandel som anges i artikel 478 för de belopp som ska dras av i enlighet med artikel 36.1 a–h, exklusive uppskjutna skattetillgångar som är beroende av framtida lönsamhet och uppstår till följd av tillfälliga skillnader.
- b) Institutet ska tillämpa de relevanta bestämmelserna i artikel 472 på restvärdena för de poster som ska dras av i enlighet med artikel 36.1 a–h, exklusive uppskjutna skattetillgångar som är beroende av framtida lönsamhet och uppstår till följd av tillfälliga skillnader.
- c) Institutet ska efter tillämpning av artikel 470 från poster i kärnprimärkapitalet dra av den tillämpliga procentandel som anges i artikel 478 från det sammanlagda belopp som ska dras av enligt artikel 36.1 c och i.
- d) Institutet ska efter tillämpning av artikel 470 i tillämpliga fall tillämpa de krav som fastställs i artikel 472.5 eller 472.11 på det totala restvärdet för de poster som ska dras av enligt artikel 36.1 c och i.

2. Institutet ska fastställa den andel av det totala restvärdet enligt punkt 1 d som omfattas av artikel 472.5 genom att

dividera det belopp som anges i led a i denna punkt med det belopp som anges i led b i denna punkt enligt följande:

- a) Beloppet för de uppskjutna skattetillgångar som är beroende av framtida lönsamhet och uppstår till följd av tillfälliga skillnader enligt artikel 470.2 a.
- b) Summan av de belopp som avses i artikel 470.2 a och b.

3. Institutet ska fastställa den andel av det totala restvärdet enligt punkt 1 d som omfattas av artikel 472.11 genom att dividera det belopp som anges i led a i denna punkt med det belopp som anges i led b i denna punkt enligt följande:

- a) Beloppet för direkta och indirekta innehav i kärnprimärkapitalinstrument enligt artikel 470.2 b.
- b) Summan av de belopp som avses i artikel 470.2 a och b.

Artikel 470

Undantag från avdrag från kärnprimärkapitalposter

1. Vid tillämpningen av denna artikel ska relevanta poster i kärnprimärkapitalet omfatta institutets poster i kärnprimärkapitalet, beräknade efter tillämpning av bestämmelserna i artiklarna 32–35 och efter de avdrag som anges i artikel 36.1 a–h och artikel 36.1 k ii–v och l, exklusive uppskjutna skattetillgångar som är beroende av framtida lönsamhet och som uppstår till följd av tillfälliga skillnader.

2. Genom undantag från artikel 48.1 ska instituten under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2017 inte dra av de poster som förtecknas i leden a och b i denna punkt vilka sammantaget motsvarar högst 15 % av de berörda posterna i institutets kärnprimärkapital:

- a) Uppskjutna skattetillgångar som är beroende av framtida lönsamhet och uppstår till följd av tillfälliga skillnader, vilka sammantaget motsvarar högst 10 % av de berörda posterna i kärnprimärkapitalet.
- b) Om ett institut har en väsentlig investering i en enhet inom finanssektorn, institutets direkta, indirekta och syntetiska innehav av kärnprimärkapitalinstrument i enheten, sammantaget motsvarande högst 10 % av de berörda posterna i kärnprimärkapitalet.

3. Genom undantag från artikel 48.4 ska de poster som undantas från avdrag i enlighet med punkt 2 i den här artikeln åsättas en riskvikt på 250 %. De poster som avses i 2 b i den här artikeln ska om tillämpligt omfattas av kraven i del tre avdelning IV.

Artikel 471

Undantag från avdrag av andelar i försäkringsbolag från kärnprimärkapitalposter

1. Genom undantag från artikel 49.1 får de behöriga myndigheterna under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2022 tillåta institut att inte dra av andelar i försäkringsföretag, återförsäkringsföretag och försäkringsholdingbolag, om följande villkor är uppfyllda:

- a) Villkoren i artikel 49.1 a, c och e.
- b) De behöriga myndigheterna är nöjda med nivån på den riskkontroll och de förfaranden för finansiell analys som specifikt används av institutet för att övervaka investeringen i företaget eller holdingbolaget.
- c) Institutets andelar i försäkringsföretaget, återförsäkringsföretaget eller försäkringsholdingbolaget överstiger inte 15 % av kärnprimärkapitalinstrument som givits ut av försäkringsenheten den 31 december 2012 eller under perioden från och med den 1 januari 2013 till och med den 31 december 2022.
- d) Det andelsbelopp som inte dras av överstiger inte det belopp som innehades i kärnprimärkapitalinstrument i försäkringsföretaget, återförsäkringsföretaget eller försäkringsholdingbolaget den 31 december 2012.

2. De andelsbelopp som inte dras av i enlighet med punkt 1 ska betecknas som exponeringar och åsättas en riskvikt på 370 %.

Artikel 472

Poster som inte dras av från kärnprimärkapital

1. Genom undantag från artikel 33 c och 36.1 a–i ska instituten under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2017 i förekommande fall tillämpa denna artikel på restvärdena för de poster som avses i artikel 468.4 andra stycket och i artikel 469.1 b och d.

2. Restvärdet av det verkliga värdet av vinster och förluster från derivatskulder som härrör från ett instituts egen kreditrisk ska inte dras av.

3. Institutet ska tillämpa följande på restvärdet för förluster för innevarande räkenskapsår enligt artikel 36.1 a:

a) Väsentliga förluster ska dras från poster i primärkapitalet.

b) Förluster som inte är väsentliga ska inte dras av.

4. Institutet ska dra av restvärdet för immateriella tillgångar enligt artikel 36.1 b från poster i primärkapitalet.

5. Restvärdet för de uppskjutna skattetilgångar som avses i artikel 36.1 c ska inte dras av och ska åsättas en riskvikt på 0 %.

6. Restvärdet för de poster som avses i artikel 36.1 d ska till hälften dras av från poster i primärkapitalet och till hälften från poster i supplementärkapitalet.

7. Restvärdet för tillgångarna i en sådan förmånsbestämd pensionsfond som avses i artikel 36.1 e ska inte dras av från något element av kapitalbasen och ska ingå bland posterna i kärnprimärkapitalet i den omfattning som beloppet skulle ha erkänts som ursprunglig kapitalbas i enlighet med de nationella införlivandeåtgärderna för artikel 57 a-ca i direktiv 2006/48/EG.

8. Institutet ska tillämpa följande på restvärdet för innehav av egna kärnprimärkapitalinstrument enligt artikel 36.1 f:

a) Beloppet för de direkta innehaven ska dras av från poster i primärkapitalet.

b) Beloppet för de indirekta och syntetiska innehaven, inbegripet egna kärnprimärkapitalinstrument som ett institut skulle kunna vara förpliktigt att köpa till följd av en befintlig eller villkorad avtalsenlig förpliktelse, ska inte dras av och ska omfattas av en riskvikt i enlighet med del tre avdelning II kapitel 2 eller 3 och i tillämpliga fall av de krav som fastställs i del tre avdelning IV.

9. Institutet ska tillämpa följande på restvärdet av innehav i kärnprimärkapitalinstrument i en enhet inom den finansiella sektorn där institutet har ömsesidigt korsäggande med den enhet som avses i artikel 36.1 g:

a) Om ett institut inte har en väsentlig investering i denna enhet inom den finansiella sektorn, ska beloppet för dess innehav av kärnprimärkapitalinstrument i enheten behandlas i enlighet med artikel 36.1 h.

b) Om ett institut har en väsentlig investering i denna enhet inom den finansiella sektorn, ska beloppet för dess innehav av kärnprimärkapitalinstrument i enheten behandlas i enlighet med artikel 36.1 i.

10. Instituterna ska tillämpa följande på restvärdet för de poster som avses i artikel 36.1 h:

- a) De belopp som måste dras av vilka avser direkta innehav ska till hälften dras från poster i primärkapitalet och till hälften från poster i supplementärkapitalet.
- b) De belopp som avser indirekta och syntetiska innehav ska inte dras av och ska omfattas av en riskvikt i enlighet med del tre avdelning II kapitel 2 eller 3 och i tillämpliga fall av kraven i del tre avdelning IV.

11. Instituterna ska tillämpa följande på restvärdet för de poster som avses i artikel 36.1 i:

- a) De belopp som måste dras av vilka avser direkta innehav ska till hälften dras från poster i primärkapitalet och till hälften från poster i supplementärkapitalet.
- b) De belopp som avser indirekta och syntetiska innehav ska inte dras av och ska omfattas av riskvikter i enlighet med del tre avdelning II kapitel 2 eller 3 och i tillämpliga fall av kraven i del tre avdelning IV.

Artikel 473

Införande av ändringar av IAS 19

1. Genom undantag från artikel 481 under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2018 får de behöriga myndigheterna tillåta institut som utarbetar sin redovisning i överensstämmelse med de internationella redovisningsstandarder som har antagits i enlighet med det förfarande som fastställs i artikel 6.2 i förordning (EG) nr 1606/2002 att till sitt kärnprimärkapital lägga det tillämpliga beloppet i enlighet med punkt 2 eller i tillämpliga fall punkt 3 i denna artikel multiplicerat med faktorn i enlighet med punkt 4.

2. Det tillämpliga beloppet ska beräknas genom att den summa som härleds i enlighet med led a dras av från den summa som härleds i enlighet med led b.

- a) Instituterna ska i förekommande fall fastställa värdet på tillgångarna i sina förmånsbestämda pensionsfonder eller pensionsplaner i enlighet med förordning (EG) nr 1126/2008⁽¹⁾, ändrad genomförordning (EG) nr 1205/2011⁽²⁾. Instituterna ska sedan från värdet på dessa tillgångar dra av värdet på

⁽¹⁾ Kommissionens förordning (EG) nr 1126/2008 av den 3 november 2008 om antagande av vissa internationella redovisningsstandarder i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1606/2002 (EUT L 320, 29.11.2008, s. 1).

⁽²⁾ Kommissionens förordning (EU) nr 1205/2011 av den 22 november 2011 om ändring av förordning (EG) nr 1126/2008 om antagande av vissa internationella redovisningsstandarder i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1606/2002 vad gäller International Financial Reporting Standard (IFRS) 7 (EUT L 305, 23.11.2011, s. 16).

de förpliktelser i samma fonder eller planer som har fastställts enligt samma redovisningsregler.

- b) Instituterna ska i förekommande fall fastställa värdet på tillgångarna i sina förmånsbestämda pensionsfonder eller pensionsplaner i enlighet med förordning (EG) nr 1126/2008. Instituterna ska sedan från värdet på dessa tillgångar dra av värdet på de förpliktelser i samma fonder eller planer som har fastställts enligt samma redovisningsregler.

3. Det belopp som har fastställts i enlighet med punkt 2 ska begränsas till det belopp som inom ramen för de nationella införlivandeåtgärderna i direktiv 2006/48/EG inte behöver dras från kapitalbasen, före den 1 januari 2014 dag då denna förordning börjar tillämpas, i den mån dessa nationella införlivandeåtgärder kommer i fråga för behandlingen i artikel 481 i denna förordning i den berörda medlemsstaten.

4. Följande faktorer ska tillämpas:

- a) 1 under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2014.
- b) 0,8 under perioden 1 januari–31 december 2015.
- c) 0,6 under perioden 1 januari–31 december 2016.
- d) 0,4 under perioden 1 januari–31 december 2017.
- e) 0,2 under perioden 1 januari–31 december 2018.

5. Instituterna ska redovisa värdet på tillgångar och skulder i enlighet med punkt 2 i sina offentligt gjorda årsredovisningar.

Underavsnitt 2

Avdrag från övrigt primärkapital

Artikel 474

Avdrag från övrigt primärkapital

Genom undantag från artikel 56 ska följande tillämpas under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2017:

- a) Instituterna ska dra av den enligt artikel 478 tillämpliga procentandelen av de belopp som enligt artikel 56 måste dras av från övrigt primärkapital.

- b) Institutet ska tillämpa kraven i artikel 475 på restvärdena för de poster som måste dras av enligt artikel 56.

Artikel 475

Poster som inte dras av från övrigt primärkapital

1. Genom undantag från artikel 56 ska de krav som fastställs i denna artikel tillämpas på de restvärden som avses i artikel 474 b under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2017.

2. Institutet ska tillämpa följande på restvärdet för de poster som avses i artikel 56 a:

a) Direkta innehav av egna primärkapitaltillskott dras av till bokfört värde från poster i primärkapitalet.

b) Indirekta och syntetiska innehav i egna primärkapitaltillskott, inbegripet egna primärkapitaltillskott som ett institut skulle kunna vara förpliktigt att köpa till följd av en befintlig eller villkorad avtalsenlig förpliktelse, dras inte av och riskviktas i enlighet med del tre avdelning II kapitel 2 eller 3 och omfattas i tillämpliga fall av kraven i del tre avdelning IV.

3. Institutet ska tillämpa följande på restvärdet för de poster som avses i artikel 56 b:

a) Om ett institut inte har en väsentlig investering i en enhet inom den finansiella sektorn med vilken det har ömsesidigt korsäggande, ska beloppet för dess direkta, indirekta och syntetiska innehav av primärkapitaltillskott i enheten behandlas i enlighet med artikel 56 c.

b) Om ett institut har en väsentlig investering i en enhet inom den finansiella sektorn med vilken det har ömsesidigt korsäggande, ska beloppet för dess direkta, indirekta och syntetiska innehav av primärkapitaltillskott i enheten behandlas i enlighet med artikel 56 d.

4. Institutet ska tillämpa följande på restvärdet för de poster som avses i artikel 56 c och d:

a) Det belopp som avser direkta innehav vilket måste dras av i enlighet med artikel 56 c och d ska till hälften dras från poster i primärkapitalet och till hälften från poster i supplementärkapitalet.

b) Det belopp som avser indirekta och syntetiska innehav vilket måste dras av i enlighet med artikel 56 c och d ska inte dras av och ska riskviktas i enlighet med del tre avdelning II kapitel 2 eller 3 och omfattas i tillämpliga fall av kraven i del tre avdelning IV.

Underavsnitt 3

Avdrag från poster i supplementärkapitalet

Artikel 476

Avdrag från poster i supplementärkapitalet

Genom undantag från artikel 66 ska följande tillämpas under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2017:

a) Institutet ska dra av den enligt artikel 478 tillämpliga procentandel av de belopp som enligt artikel 66 måste dras av från poster i supplementärkapitalet.

b) Institutet ska tillämpa kraven i artikel 477 på de restvärden som måste dras av enligt artikel 66.

Artikel 477

Avdrag från poster i supplementärkapitalet

1. Genom undantag från artikel 66 ska de krav som fastställs i denna artikel tillämpas på de restvärden som avses i artikel 476 b under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2107.

2. Institutet ska tillämpa följande på restvärdet för de poster som avses i artikel 66 a:

a) Direkta innehav av egna supplementärkapitalinstrument dras av till bokfört värde från poster i supplementärkapitalet.

b) Indirekta och syntetiska innehav i egna supplementärkapitalinstrument, inbegripet supplementärkapitalinstrument som ett institut skulle kunna vara förpliktigt att köpa till följd av en befintlig eller villkorad avtalsenlig förpliktelse, dras inte av och riskviktas i enlighet med del tre avdelning II kapitel 2 eller 3 och omfattas i tillämpliga fall av kraven i del tre avdelning IV.

3. Institutet ska tillämpa följande på restvärdet för de poster som avses i artikel 66 b:

a) Om ett institut inte har en väsentlig investering i en enhet inom den finansiella sektorn med vilken institutet har ömsesidigt korsäggande, ska beloppet för dess direkta, indirekta och syntetiska innehav av supplementärkapitalinstrument i enheten behandlas i enlighet med artikel 66 c.

b) Om ett institut har en väsentlig investering i en enhet inom den finansiella sektorn med vilken institutet har ömsesidigt korsäggande, ska beloppet för dess direkta, indirekta och syntetiska innehav av supplementärkapitalinstrument i enheten inom den finansiella sektorn behandlas i enlighet med artikel 66 d.

4. Instituterna ska tillämpa följande på restvärdet för de poster som avses i artikel 66 c och d:

- a) Det belopp som avser direkta innehav vilket måste dras av i enlighet med artikel 66 c och d ska till hälften dras från poster i primärkapitalet och till hälften från poster i supplementärkapitalet.
- b) Det belopp som avser indirekta och syntetiska innehav vilket måste dras av i enlighet med artikel 66 c och d ska inte dras av och ska riskviktas i enlighet med del tre avdelning II kapitel 2 eller 3 och omfattas i tillämpliga fall enligt kraven i del tre avdelning IV.

Underavsnitt 4

Tillämpliga procentandelar för avdrag

Artikel 478

Tillämpliga procentandelar för avdrag från poster i kärnprimärkapital, primärkapitaltillskott och supplementärkapital

1. Den tillämpliga procentandelen enligt artikel 468.4, 469.1 a och c, artikel 474 a och artikel 476 a ska ligga inom följande intervall:

- a) 20–100 % under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2014.
- b) 40–100 % under perioden 1 januari–31 december 2015.
- c) 60–100 % under perioden 1 januari–31 december 2016.
- d) 80–100 % under perioden 1 januari–31 december 2017.

2. Genom undantag från punkt 1 ska den tillämpliga procentandelen enligt artikel 469.1 c för de poster som avses i artikel 36.1 c som existerade före den ... ligga inom följande intervall:

- a) 0–100 % under perioden från och med den 2 januari 2015 till och med ett år efter den dag då denna förordning börjar tillämpas.
- b) 10–100 % under perioden från och med den 2 januari 2015 till och med den 2 januari 2016.
- c) 20–100 % under perioden från och med den 2 januari 2016 till och med den 2 januari 2017.
- d) 30–100 % under perioden från och med den 2 januari 2017 till och med den 2 januari 2018.
- e) 40–100 % under perioden från och med den 2 januari 2018 till och med den 2 januari 2019.

f) 50–100 % under perioden från och med den 2 januari 2019 till och med den 2 januari 2020.

g) 60–100 % under perioden från och med den 2 januari 2020 till och med den 2 januari 2021.

h) 70–100 % under perioden från och med den 2 januari 2021 till och med den 2 januari 2022.

i) 80–100 % under perioden från och med den 2 januari 2022 till och med den 2 januari 2023.

j) 90–100 % under perioden från och med den 2 januari 2023 till och med den 2 januari 2024.

3. De behöriga myndigheterna ska fastställa och offentliggöra en tillämplig procentandel inom de intervall som anges i punkterna 1 och 2 för vart och ett av följande avdrag:

a) De enskilda avdrag som krävs enligt artikel 36.1 a–h, utom uppskjutna skattetillgångar som är beroende av framtida lönsamhet och uppstår till följd av tillfälliga skillnader.

b) Det totala belopp uppskjutna skattetillgångar som är beroende av framtida lönsamhet och uppstår till följd av tillfälliga skillnader och de poster som avses i artikel 36.1 i vilka måste dras av enligt artikel 48.

c) Varje avdrag som krävs enligt artikel 56 b–d.

d) Varje avdrag som krävs enligt artikel 66 b–d.

Avsnitt 4

Minoritetsinnehav och instrument i primärkapitaltillskott och supplementärkapital som givits ut av dotterföretag

Artikel 479

Erkännande i konsoliderat kärnprimärkapital av instrument och poster som inte kvalificeras som minoritetsinnehav

1. Genom undantag från del två avdelning II ska de behöriga myndigheterna under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2017 i enlighet med punkterna 2 och 3 i denna artikel fastställa huruvida poster som skulle vara kvalificerade som konsoliderad kapitalbas i enlighet med nationella införlivandeåtgärder för artikel 65 i direktiv 2006/48/EG och som av något av följande skäl inte är kvalificerade som konsoliderat kärnprimärkapital ska erkännas som konsoliderad kapitalbas:

a) Instrumentet är inte kvalificerat som kärnprimärkapitalinstrument och tillhörande balanserade vinster och överkurs vid aktieemission är följaktligen inte kvalificerade som konsoliderade poster i kärnprimärkapitalet.

- b) Posterna är inte kvalificerade till följd av artikel 81.2.
- c) Posterna är inte kvalificerade på grund av att dotterföretaget inte är ett institut eller en enhet som i enlighet med nationell lagstiftning omfattas av kraven i denna förordning och i direktiv 2013/36/EU.
- d) Posterna är inte kvalificerade på grund av att dotterföretaget inte ingår elt och hållet i den konsolidering som görs i enlighet med del ett avdelning II kapitel 2.

2. Den tillämpliga procentandelen för de poster som avses i punkt 1 vilka skulle vara kvalificerade som konsoliderade reserver i enlighet med nationella införlivandeåtgärder enligt artikel 65 i direktiv 2006/48/EG ska vara kvalificerade som konsoliderat kärnprimärkapital.

3. Vid tillämpningen av punkt 2 ska de tillämpliga procentandelarna ligga inom följande intervall:

- a) 0–80 % under perioden från och med den 1 januari 2014 dag då denna förordning börjar tillämpas till och med den 31 december 2014.
- b) 0–60 % under perioden 1 januari–31 december 2015.
- c) 0–40 % under perioden 1 januari–31 december 2016.
- d) 0–20 % under perioden 1 januari–31 december 2017.

4. De behöriga myndigheterna ska fastställa och offentliggöra den tillämpliga procentandelen inom de intervall som anges i punkt 3.

Artikel 480

Erkännande i konsoliderad kapitalbas av minoritetsinnehav samt kvalificerande primärkapitaltillskott och supplementärkapital

1. Genom undantag från artikel 84.1 b, artikel 85.1 b och artikel 87.1 b ska de procentandelar som avses i dessa artiklar multipliceras med en tillämplig faktor under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2017.

2. Vid tillämpningen av punkt 1 ska den tillämpliga faktorn ligga inom följande intervall:

- a) 0,2–1 under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2014.
- b) 0,4–1 under perioden 1 januari–31 december 2015.
- c) 0,6–1 under perioden 1 januari–31 december 2016.
- d) 0,8–1 under perioden 1 januari–31 december 2017.

3. De behöriga myndigheterna ska fastställa och offentliggöra värdet på den tillämpliga faktorn inom de intervall som anges i punkt 2.

Avsnitt 5

Ytterligare filter och avdrag

Artikel 481

Ytterligare filter och avdrag

1. Genom undantag från artiklarna 32–36, 56 och 66 ska instituten under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2017 göra justeringar för att i fråga om poster i kärnprimärkapital, primärkapital, supplementärkapital eller kapitalbas inkludera eller göra avdrag för de tillämpliga procentandelar av filter eller avdrag som enligt nationella införlivandeåtgärder krävs för artiklarna 57, 61, 63, 63a, 64 och 66 i direktiv 2006/48/EG samt för artiklarna 13 och 16 i direktiv 2006/49/EG men som inte krävs enligt del två i denna förordning.

2. Genom undantag från artikel 36.1 i och artikel 49.1 och 49.3 får de behöriga myndigheterna under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2014 kräva eller tillåta att instituten tillämpar de metoder som avses i artikel 49.1, om de krav som fastställs i artikel 49.1 b och e inte är uppfyllda, i stället för det avdrag som krävs enligt artikel 36.1. I sådana fall ska andelen innehav av kapitalbasinstrument i en enhet i den finansiella sektorn i vilken moderföretaget har ett väsentligt innehav som inte behöver dras av i enlighet med artikel 49.1 fastställas genom den tillämpliga procentandel som avses i punkt 4 i den här artikeln. Det belopp som inte dras av ska omfattas av kraven i artikel 49.4, beroende på vad som är tillämpligt.

3. Vid tillämpningen av punkt 1 ska de tillämpliga procentandelarna ligga inom följande intervall:

- a) 0–80 % under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2014.
- b) 0–60 % under perioden 1 januari–31 december 2015.
- c) 0–40 % under perioden 1 januari–31 december 2016.
- d) 0–20 % under perioden 1 januari–31 december 2017.

4. Vid tillämpningen av punkt 2 ska de tillämpliga procentandelarna ligga mellan 0 % och 50 % under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2014.

5. För varje filter eller avdrag som avses i punkterna 1 och 2 ska de behöriga myndigheterna fastställa och offentliggöra de tillämpliga procentandelarna inom de intervall som anges i punkterna 3 och 4.

6. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att specificera på vilka villkor de behöriga myndigheterna ska fastställa huruvida justeringar av kapitalbasen eller av element i denna, i enlighet med nationella införlivandeåtgärder för direktiv 2006/48/EG eller direktiv 2006/49/EG som inte ingår i del två i denna förordning, vid tillämpningen av denna artikel ska användas som poster i kärnprimärkapital, övrigt primärkapital, primärkapital, supplementärkapital eller kapitalbas.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen före den 1 februari 2014 inom en månad från och med dagen för denna förordnings ikraftträdande.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 482

Tillämpningsområde för derivattransaktioner med pensionsfonder

I fråga om de transaktioner som avses i artikel 89 i förordningen (EU) nr 648/2012, vilka har ingåtts med ett pensions-systemarrangemang i enlighet med artikel 2 i den förordningen, ska instituten inte beräkna kapitalbaskraven för kreditvärdighetsjusteringsrisk i enlighet med artikel 382.4 c i den här förordningen.

KAPITEL 2

Kapitalinstrument för vilka äldre regler får fortsätta att tillämpas

Avsnitt 1

Instrument som utgör statligt stöd

Artikel 483

Statliga stödinstrument för vilka äldre regler får tillämpas

1. Genom undantag från artiklarna 26–29, 51, 52, 62 och 63 ska denna artikel tillämpas på kapitalinstrument under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2017, om följande villkor är uppfyllda:

- Instrumenten gavs ut före den 1 januari 2014.
- Instrumenten gavs ut inom ramen för en rekaptaliseringståtgärd enligt regler för statligt stöd. I den mån som en del av

instrumenten tecknas privat, måste de ges ut före den 30 juni 2012 och i samband med de delar som tecknas av medlemsstaten.

- Kommissionen har ansett att instrumenten är förenliga med den inre marknaden i enlighet med artikel 107 i EUF-fördraget.
- Om instrumenten tecknas av både medlemsstaten och privata investerare ska när delvis inlösen sker av de instrument som tecknats av medlemsstaten en motsvarande andel av den privat tecknade delen av instrumenten omfattas av äldre regler i enlighet med artikel 484. När alla instrument som tecknats av staten har lösts in ska de återstående instrument som tecknats av privata investerare omfattas av äldre regler i enlighet med artikel 484.

2. De instrument som var kvalificerade i enlighet med de nationella införlivandeåtgärderna för artikel 57 a i direktiv 2006/48/EG ska vara kvalificerade som kärnprimärkapitalinstrument, även om något av följande föreligger:

- Villkoren i artikel 28 i denna förordning är inte uppfyllda.
- Instrumenten gavs ut av ett sådant företag som avses i artikel 27 i denna förordning och de villkor som anges i artikel 28, eller i tillämpliga fall, artikel 29 i denna förordning är inte uppfyllda.

3. De instrument som avses i punkt 1 c i denna artikel och som inte är kvalificerade i enlighet med de nationella införlivandeåtgärderna för artikel 57 a i direktiv 2006/48/EG ska vara kvalificerade som kärnprimärkapitalinstrument, även om kraven i punkt 2 a eller b i denna artikel inte är uppfyllda, förutsatt att kraven i punkt 8 i denna artikel är uppfyllda.

De instrument som är kvalificerade som kärnprimärkapitalinstrument enligt första stycket kan inte vara kvalificerade som primärkapitaltillskott eller supplementärkapitalinstrument enligt punkt 5 eller 7.

4. De instrument som var kvalificerade i enlighet med de nationella införlivandeåtgärderna för artikel 57 ca och artikel 66.1 i direktiv 2006/48/EG ska vara kvalificerade som primärkapitaltillskott, även om villkoren i artikel 52.1 i denna förordning inte är uppfyllda.

5. De instrument som avses i punkt 1 c i denna artikel och som inte är kvalificerade i enlighet med de nationella införlivandeåtgärderna för artikel 57 ca i direktiv 2006/48/EG ska vara kvalificerade som primärkapitaltillskott, även om villkoren i artikel 52.1 i denna förordning inte är uppfyllda, förutsatt att kraven i punkt 8 i denna artikel är uppfyllda.

De instrument som är kvalificerade som primärkapitaltillskott enligt första stycket kan inte vara kvalificerade som kärnprimärkapitalinstrument eller supplementärkapitalinstrument enligt punkt 3 eller 7.

6. De poster som var kvalificerade i enlighet med de nationella införlivandeåtgärderna för artikel 57 f, g eller h och artikel 66.1 i direktiv 2006/48/EG ska vara kvalificerade som supplementärkapitalinstrument, även om det inte hänvisas till dessa poster i artikel 62 i denna förordning eller om villkoren i artikel 63 i denna förordning inte är uppfyllda.

7. De instrument som avses i punkt 1 c i denna artikel och som inte är kvalificerade i enlighet med de nationella införlivandeåtgärderna för artikel 57 f, g eller h och artikel 66.1 i direktiv 2006/48/EG ska vara kvalificerade som supplementärkapitalinstrument, även om det inte hänvisas till dessa poster i artikel 62 i denna förordning eller om villkoren i artikel 63 i denna förordning inte är uppfyllda, förutsatt att villkoren i punkt 8 i den här artikeln är uppfyllda.

De instrument som är kvalificerade som supplementärkapitalinstrument enligt första stycket kan inte vara kvalificerade som kärnprimärkapitalinstrument eller primärkapitaltillskott enligt punkt 3 eller 5.

8. De instrument som avses i punkterna 3, 5 och 7 kan endast vara kvalificerade som kapitalbasinstrument som avses i dessa punkter, om villkoret i punkt 1 a är uppfyllt och om instrumenten ges ut av institut som tillhör jurisdiktionen i en medlemsstat som omfattas av ett ekonomiskt anpassningsprogram och utgivandet av dessa instrument har överenskommit och är godtagbart inom ramen för programmet.

Avsnitt 2

Instrument som inte är statligt stöd

Underavsnitt 1

Berättigande till och gränser för fortsatt tillämpning av äldre regler

Artikel 484

Berättigande till fortsatt tillämpning av äldre regler för poster som var kvalificerade som kapitalbas enligt nationella införlivandeåtgärder för direktiv 2006/48/EG

1. Denna artikel ska endast tillämpas på instrument och poster som gavs ut eller var kvalificerade som kapitalbas före den 31 december 2011 och inte är sådana instrument som avses i artikel 483.1.

2. Denna artikel ska genom undantag från artiklarna 26–29, 51, 52, 62 och 63 tillämpas under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2021.

3. Med förbehåll för artikel 485 i denna förordning och för den gräns som anges i artikel 486.2 i denna förordning, ska kapital enligt artikel 22 i direktiv 86/635/EG och tillhörande överkurs vid aktieemission, som var kvalificerat som primärkapitalbas i enlighet med de nationella införlivandeåtgärderna

för artikel 57 a i direktiv 2006/48/EG, vara kvalificerat som poster i kärnprimärkapitalet, trots att detta kapital inte uppfyller villkoren i artikel 28, eller i tillämpliga fall, artikel 29 i denna förordning.

4. Med förbehåll för den gräns som anges i artikel 486.3 i denna förordning, ska instrument och tillhörande överkurs vid aktieemission, som var kvalificerade som primärkapitalbas i enlighet med de nationella införlivandeåtgärderna för artikel 57 ca samt artikel 154.8 och 154.9 i direktiv 2006/48/EG, vara kvalificerade som poster i övrigt primärkapital, trots att villkoren i artikel 52 i denna förordning inte är uppfyllda.

5. Med förbehåll för den gräns som anges i artikel 486.4 i denna förordning, ska poster och tillhörande överkurs vid aktieemission, som var kvalificerade i enlighet med de nationella införlivandeåtgärderna för artikel 57 e, f, g eller h i direktiv 2006/48/EG, vara kvalificerade som poster i supplementärkapitalet, trots att dessa poster inte inkluderas i artikel 62 i denna förordning eller inte uppfyller villkoren i artikel 63 i denna förordning.

Artikel 485

Berättigande till inkludering i kärnprimärkapitalet av överkurs vid aktieemission som hör ihop med poster som var kvalificerade som kapitalbas enligt nationella införlivandeåtgärder för direktiv 2006/48/EG

1. Denna artikel ska endast tillämpas på instrument som gavs ut före den 31 december 2010 och inte är sådana instrument som avses i artikel 483.1.

2. Överkurs vid aktieemission som hör ihop med kapital enligt artikel 22 i direktiv 86/635/EEG, som var kvalificerat som primärkapitalbas i enlighet med de nationella införlivandeåtgärderna för artikel 57 a i direktiv 2006/48/EG, ska vara kvalificerad som poster i kärnprimärkapitalet, om de uppfyller villkoren i artikel 28.1 i och j i denna förordning.

Artikel 486

Begränsning av tillämpningen av äldre regler på poster i kärnprimärkapital primärkapitaltillskott och supplementärkapital

1. Under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2021 ska de instrument och poster som avses i artikel 484 kvalificeras som kapitalbas enligt de begränsningar som anges i denna artikel.

2. Det belopp för de poster som avses i artikel 484.3 som ska kvalificeras som poster i kärnprimärkapitalet ska begränsas till den tillämpliga procentandelen för summan av de belopp som anges i leden a och b i denna punkt:

- Det nominella kapitalbelopp som avses i artikel 484.3 vilket var utestående den 31 december 2012.
- Den överkurs vid aktieemission som hör ihop med de poster som avses i led a.

3. Det belopp för de poster som avses i artikel 484.4 som ska kvalificeras som poster i övrigt primärkapital ska begränsas till den tillämpliga procentandelen, multiplicerad med differensen mellan summan av de belopp som anges i leden a och b i denna punkt och summan av de belopp som anges i leden c-f i denna punkt:

- a) Det nominella beloppet för de instrument som avses i artikel 484.4 vilket var utestående den 31 december 2012.
- b) Den överkurs vid aktieemission som hör ihop med de instrument som avses i led a.
- c) Det instrumentbelopp som avses i artikel 484.4 vilket den 31 december 2012 överskred de gränser som fastställs i de nationella införlivandeåtgärderna för artikel 66.1 a och artikel 66.1a i direktiv 2006/48/EG.
- d) Den överkurs vid aktieemission som hör ihop med de instrument som avses i led c.
- e) Det nominella beloppet för de instrument som avses i artikel 484.4 vilka var utestående den 31 december 2012 men inte kvalificeras som primärkapitaltillskott enligt artikel 489.4.
- f) Den överkurs vid aktieemission som hör ihop med de instrument som avses i led e.

4. Beloppet för de poster som avses i artikel 484.5 vilka ska kvalificeras som poster i supplementärkapital ska begränsas till den tillämpliga procentandelen av differensen mellan summan av de belopp som anges i leden a-d i denna punkt och summan av de belopp som anges i leden e-h i denna punkt:

- a) Det nominella beloppet för de instrument som avses i artikel 484.5 vilka var utestående den 31 december 2012.
- b) Den överkurs vid aktieemission som hör ihop med de instrument som avses i led a.
- c) Det nominella beloppet för förlagslån som var utestående den 31 december, nedsatt med det belopp som krävs enligt nationella införlivandeåtgärder för artikel 64.3 c i direktiv 2006/48/EG.
- d) Det nominella beloppet för andra poster som avses i artikel 484.5 än de instrument och förlagslån som avses i leden a och c i denna punkt vilka var utestående den 31 december 2012.
- e) Det nominella beloppet för de instrument och poster som avses i artikel 484.5 vilka var utestående den 31 december

2012, vilket överskred de gränser som fastställs i de nationella införlivandeåtgärderna för artikel 66.1 a i direktiv 2006/48/EG.

- f) Den överkurs vid aktieemission som hör ihop med de instrument som avses i led e.
 - g) Det nominella beloppet för de instrument som avses i artikel 484.5 vilka var utestående den 31 december 2012 men som inte kvalificeras som poster i supplementärkapitalet enligt artikel 490.4.
 - h) Den överkurs vid aktieemission som hör ihop med de instrument som avses i led g.
5. Vid tillämpningen av denna artikel ska de tillämpliga procentandelar som avses i punkt 2-4 ligga inom följande intervall:
- a) 60–80 % under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2014.
 - b) 40–70 % under perioden 1 januari–31 december 2015.
 - c) 20–60 % under perioden 1 januari–31 december 2016.
 - d) 0–50 % under perioden 1 januari–31 december 2017.
 - e) 0–40 % under perioden 1 januari–31 december 2018.
 - f) 0–30 % under perioden 1 januari–31 december 2019.
 - g) 0–20 % under perioden 1 januari–31 december 2020.
 - h) 0–10 % under perioden 1 januari–31 december 2021.

6. De behöriga myndigheterna ska fastställa och offentliggöra de tillämpliga procentandelarna inom de intervall som anges i punkt 5.

Artikel 487

Poster som är uteslutna från fortsatt tillämpning av äldre regler i kärnprimärkapital eller övrigt primärkapital på andra element av kapitalbasen

1. Under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2021 får instituten genom undantag från artiklarna 51, 52, 62 och 63 behandla det kapital och den tillhörande överkurs vid aktieemission som avses i artikel 484.3, vilka är uteslutna ur poster i kärnprimärkapitalet för att de överskrider den tillämpliga procentandel som anges i artikel 486.2, som de poster som avses i artikel 484.4, så länge inkluderingen av detta kapital med tillhörande överkurs vid aktieemission inte överskrider den tillämpliga gräns för procentandelen som avses i artikel 486.3.

2. Under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2021 får institutet genom undantag från artiklarna 51, 52, 62 och 63 behandla följande som de poster som avses i artikel 484.5, så länge inkluderingen av dem inte överskrider den tillämpliga gräns för procentandelen som avses i artikel 486.4:

- a) Det kapital med tillhörande överkurs vid aktieemission som avses i artikel 484.3 vilket är uteslutet ur poster i kärnprimärkapitalet för att det överskrider den tillämpliga procentandel som anges i artikel 486.2.
- b) De instrument med tillhörande överkurs vid aktieemission som avses i artikel 484.4 vilka överskrider den tillämpliga procentandel som anges i artikel 486.3.

3. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att specificera villkoren för att behandla de kapitalbasinstrument som avses i punkterna 1 och 2 som om de omfattas av artikel 486.4 eller 486.5 under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2021.

EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 1 februari 2014.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 488

Avskrivning av poster som med tillämpning av äldre regler kvalificeras som poster i supplementärkapitalet

De poster som avses i artikel 484.5 vilka kvalificeras som sådana poster i supplementärkapitalet som avses i artikel 484.5 eller artikel 486.4 ska omfattas av de krav som fastställs i artikel 64.

Underavsnitt 2

Inkludering av instrument med en köpoption och incitament till återlösen i poster i primärkapitaltillskott och supplementärkapital

Artikel 489

Hybridinstrument med en köpoption och incitament till återlösen

1. Genom undantag från artiklarna 51 och 52 ska under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2021 de instrument som avses i artikel 484.4 vilka i sina villkor innefattar en köpoption med ett incitament

för återlösen av institutet omfattas av de krav som fastställs i punkterna 2–7 i den här artikeln.

2. Instrumenten ska vara kvalificerade som primärkapitaltillskott, förutsatt att följande villkor är uppfyllda:

- a) Institutet kunde endast utnyttja en köpoption med incitament för återlösen före den 1 januari 2013.
- b) Institutet utnyttjade inte köpoptionen.
- c) Villkoren i artikel 52 är uppfyllda från och med den 1 januari 2013.

3. Instrumenten ska vara kvalificerade som primärkapitaltillskott med begränsat erkännande enligt artikel 484.4 fram till utgången av den effektiva löptiden och ska därefter vara obegränsat kvalificerade som övrigt primärkapital, förutsatt att

- a) institutet endast kunde utnyttja en köpoption med incitament för återlösen den 1 januari 2013 eller därefter,
- b) institutet inte utnyttjade inte köpoptionen vid utgången av instrumentens effektiva löptid,
- c) de villkor som fastställs i artikel 52 uppfylls från och med dagen för utgången av instrumentens effektiva löptid.

4. Instrumenten ska inte vara kvalificerade som primärkapitaltillskott och ska inte omfattas av artikel 484.4 från och med den 1 januari 2014, om följande villkor är uppfyllda:

- a) Institutet kunde utnyttja en köpoption med incitament för återlösen mellan den 31 december 2011 och den 1 januari 2013.
- b) Institutet utnyttjade inte köpoptionen vid utgången av instrumentens effektiva löptid.
- c) De villkor som fastställs i artikel 52 uppfylls inte från och med dagen för utgången av instrumentens effektiva löptid.

5. Instrumenten ska vara kvalificerade som primärkapitaltillskott med begränsat erkännande enligt artikel 484.4 fram till utgången av den effektiva löptiden och ska därefter inte vara kvalificerade som primärkapitaltillskott, förutsatt att

- a) institutet kunde utnyttja en köpoption med incitament för återlösen den 1 januari 2013 eller därefter,
- b) institutet inte utnyttjade köpoptionen vid utgången av instrumentens effektiva löptid,
- c) de villkor som fastställs i artikel 52 uppfylls inte från och med dagen för utgången av instrumentens effektiva löptid.

6. Instrumenten ska vara kvalificerade som primärkapitaltillskott i enlighet med artikel 484.4, om följande villkor är uppfyllda:

- a) Institutet kunde endast utnyttja en köpoption med incitament för återlösen fram till och med den 31 december 2011.
- b) Institutet utnyttjade inte köpoptionen vid utgången av instrumentens effektiva löptid.
- c) De villkor som fastställs i artikel 52 var inte uppfyllda från och med dagen för utgången av instrumentens effektiva löptid.

Artikel 490

Supplementärkapitalposter med incitament till återlösen

1. Genom undantag från artiklarna 62 och 63 ska under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2021 de poster som avses i artikel 484.5 vilka var kvalificerade enligt de nationella införlivandeåtgärderna för artikel 57 f eller h i direktiv 2006/48/EG och i sina villkor innefattar en köpoption med ett incitament för återlösen av institutet omfattas av de krav som fastställs i punkterna 2–7 i denna artikel.

2. Posterna ska vara kvalificerade som supplementärkapitalinstrument på följande villkor:

- a) Institutet kunde endast utnyttja en köpoption med incitament för återlösen före den 1 januari 2013.
- b) Institutet utnyttjade inte köpoptionen.
- c) De villkor som anges i artikel 63 är uppfyllda från och med den 1 januari 2013.

3. Posterna ska vara kvalificerade som supplementärkapitalposter enligt artikel 484.5 fram till utgången av den effektiva löptiden och ska därefter vara obegränsat kvalificerade som supplementärkapitalposter, förutsatt att följande villkor är uppfyllda:

- a) Institutet kunde endast utnyttja en köpoption med incitament för återlösen den 1 januari 2013 eller därefter.
- b) Institutet utnyttjade inte köpoptionen vid utgången av posternas effektiva löptid.
- c) De villkor som fastställs i artikel 63 uppfylls från och med dagen för utgången av posternas effektiva löptid.

4. Posterna ska inte vara kvalificerade som supplementärkapitalposter från och med den 1 januari 2013 om följande villkor är uppfyllda:

- a) Institutet kunde endast utnyttja en köpoption med incitament för återlösen mellan den 31 december 2011 och den 1 januari 2013.
- b) Institutet inte utnyttjade köpoptionen vid utgången av posternas effektiva löptid.
- c) De villkor som fastställs i artikel 63 inte är uppfyllda från och med dagen för utgången av posternas effektiva löptid.

5. Posterna ska vara kvalificerade som supplementärkapitalposter med begränsat erkännande enligt artikel 484.5 fram till utgången av den effektiva löptiden och ska därefter inte vara kvalificerade som supplementärkapitalposter, om

- a) institutet kunde utnyttja en köpoption med incitament för återlösen den 1 januari 2013 eller därefter,
- b) institutet inte utnyttjade köpoptionen vid utgången av posternas effektiva löptid,
- c) de villkor som fastställs i artikel 63 inte är uppfyllda från och med dagen för utgången av posternas effektiva löptid.

6. Posterna ska vara kvalificerade som supplementärkapitalposter enligt artikel 484.5, om

- a) institutet endast kunde utnyttja en köpoption med incitament för återlösen fram till och med den 31 december 2011,
- b) institutet inte utnyttjade köpoptionen vid utgången av posternas effektiva löptid,
- c) de villkor som fastställs i artikel 63 inte är uppfyllda från och med dagen för utgången av posternas effektiva löptid.

Artikel 491

Effektiv löptid

Vid tillämpningen av artiklarna 489 och 490 ska den effektiva löptiden fastställas enligt följande:

- a) För de poster som avses i punkterna 3 och 5 i de artiklarna, ska detta vara dagen för den första köpoptionen med incitament för återlösen som förekommer den 1 januari 2013 eller därefter.
- b) För de poster som avses i punkt 4 i de artiklarna, ska detta vara dagen för den första köpoptionen med incitament för återlösen som förekommer mellan den 31 december 2011 och den 1 januari 2013.
- c) För de poster som avses i punkt 6 i de artiklarna, ska detta vara dagen för den första köpoptionen med incitament för återlösen som förekommer före den 31 december 2011.

KAPITEL 3

Övergångsbestämmelser för upplysningar om kapitalbas

Artikel 492

Upplysningar om kapitalbas

1. Instituterna ska tillämpa denna artikel under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2021.

2. Under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2015 ska instituten lämna upplysningar om i vilken omfattning nivåerna på kärnprimärkapital och primärkapital överskrider de krav som anges i artikel 465.

3. Under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2017 ska instituten lämna följande ytterligare upplysningar om sin kapitalbas:

- a) Egenskaper hos och effekt på kärnprimärkapital, primärkapitaltillskott, supplementärkapital och kapitalbas av de enskilda filter och avdrag som har tillämpats i enlighet med artiklarna 467–470, 474, 476 och 479.
- b) Beloppen för minoritetsinnehav och instrument i primärkapitaltillskott och supplementärkapital, med tillhörande balanserade vinster och överkurs vid aktieemission, vilka har givits ut av dotterföretag som ingår i konsoliderat kärnprimärkapital, primärkapitaltillskott, supplementärkapital och kapitalbas i enlighet med kapitel 1 avsnitt 4.
- c) Effekten på kärnprimärkapital, primärkapitaltillskott, supplementärkapital och kapitalbas av de enskilda filter och avdrag som har tillämpats i enlighet med artikel 481.
- d) Egenskaper hos och belopp för poster som är kvalificerade som poster i kärnprimärkapital, primärkapital och supplementärkapital genom tillämpning av de undantag som anges i kapitel 2 avsnitt 2.

4. Under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2021 ska instituten lämna upplysningar om beloppet för de instrument som är kvalificerade som instrument i kärnprimärkapital, primärkapitaltillskott och supplementärkapital genom tillämpning av artikel 484.

5. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för enhetliga mallar för upplysningar som lämnats i enlighet med denna artikel. Mallarna ska inkludera de poster som förtecknas i artikel 437.1 a, b, d och e, ändrad genom kapitel 1 och 2 i denna avdelning.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 1 februari 2014 inom en månad efter ikraftträdandet av denna förordning.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

KAPITEL 4

Stora exponeringar, kapitalbaskrav, bruttosoliditet och Basel I-golvet

Artikel 493

Övergångsbestämmelser för stora exponeringar

1. Bestämmelserna om stora exponeringar i artiklarna 387–403 ska inte tillämpas på värdepappersföretag vilkas huvudverksamhet uteslutande består i att erbjuda investeringstjänster eller investeringsverksamhet avseende finansiella instrument enligt punkterna 5–7 samt 9 och 10 i avsnitt C i bilaga I till direktiv 2004/39/EG, vilka den 31 december 2006 inte omfattades av rådets direktiv 93/22/EEG av den 10 maj 1993 om investeringstjänster inom värdepappersområdet⁽¹⁾. Detta undantag får utnyttjas fram till och med den 31 december 2017 eller den dag då eventuella ändringar enligt punkt 2 i den här artikeln träder i kraft, beroende på vilken dag som infaller först.

2. Senast den 31 december 2015 ska kommissionen, på grundval av offentliga samråd och diskussioner med behöriga myndigheter, rapportera till Europaparlamentet och rådet om följande:

- a) En lämplig ordning för tillsyn av värdepappersföretag vilkas huvudverksamhet uteslutande består i att tillhandahålla investeringstjänster eller investeringsverksamhet avseende råvaruderivat eller derivatkontrakt enligt punkterna 5, 6, 7, 9 och 10 i avsnitt C i bilaga I till direktiv 2004/39/EG.
- b) Huruvida det är önskvärt att ändra direktiv 2004/39/EG för att skapa ytterligare en kategori av värdepappersföretag vilkas huvudverksamhet uteslutande består i att erbjuda investeringstjänster eller investeringsverksamhet avseende finansiella instrument enligt punkterna 5, 6, 7, 9 och 10 i avsnitt C i bilaga I till direktiv 2004/39/EG avseende energiförsörjning.

Kommissionen får på grundval av denna rapport lägga fram ett förslag till ändringar av denna förordning.

3. Genom undantag från artikel 400.2 och 400.3 får medlemsstaterna, under en övergångsperiod fram till ikraftträdandet av en rättsakt till följd av översynen i enlighet med artikel 507, men inte efter den 2 januari 2029, helt eller delvis undanta följande exponeringar från tillämpningen av artikel 395.1:

- a) Säkerställda obligationer i enlighet med artikel 129.1, 129.3 och 129.6.
- b) Tillgångsposter som utgörs av fordringar på delstatliga regeringar eller lokala myndigheter i medlemsstater där sådana krav skulle tilldelas riskvikten 20 % enligt del tre avdelning II kapitel 2 eller som utgör andra exponeringar mot eller garantier från sådana delstatliga regeringar eller lokala myndigheter, vilka ska åsättas riskvikten 20 % enligt del tre avdelning II kapitel 2.

⁽¹⁾ EGT L 141, 11.6.1993, s. 27.

- c) Exponeringar, även andelar eller andra typer av innehav, som ett institut har gentemot sitt moderföretag, andra dotterföretag till moderföretaget eller sina egna dotterföretag, under förutsättning att dessa företag är föremål för samma grupp-baserade tillsyn som institutet självt i enlighet med denna förordning, direktiv 2002/87/EG eller med motsvarande standarder i ett tredjeland. Exponeringar som inte uppfyller dessa kriterier, oavsett om de är undantagna från artikel 395.1 i denna förordning eller ej, ska behandlas som exponeringar gentemot tredje part.
- d) Tillgångsposter som utgörs av fordringar på och andra exponeringar, även andelar eller andra typer av innehav, gentemot regionala eller centrala kreditinstitut till vilka kreditinstitutet är knutet i ett nätverk enligt bestämmelser i lag, bolagsordning eller motsvarande och vilka enligt dessa bestämmelser är ansvariga för likviditetsutjämning inom nätverket.
- e) Tillgångsposter som utgörs av kreditinstituts fordringar på och andra exponeringar gentemot kreditinstitut, varav ett är verksamt på icke-konkurrensutsatt grund och erbjuder eller garanterar lån enligt bestämmelser i lag eller sin bolagsordning för att främja specifika sektorer i ekonomin under någon form av statlig övervakning och med begränsningar för utnyttjandet av sådana lån, under förutsättning att respektive exponeringar uppkommer genom sådana lån som förmedlas till låntagarna via kreditinstitut eller genom garantierna för dessa lån.
- f) Rättsligt föreskrivna garantier som används när ett hypotekslån som finansieras genom utgivningen av hypoteksobligationer betalas till låntagaren före den slutliga registreringen av hypoteket i fastighetsregistret, förutsatt att garantin inte används för att minska risken i beräkningen av det riskvägda exponeringsbeloppet.
- g) Tillgångsposter som utgörs av krav på och andra exponeringar mot erkända börser.

Artikel 494

Övergångsbestämmelser för godtagbart kapital

Genom undantag från artikel 4.1 led 71 b får godtagbart kapital omfatta supplementärkapital upp till följande gränser:

- a) 100 % av primärkapitalet under perioden 1 januari 2014–31 december 2014.
- b) 75 % av primärkapitalet under perioden 1 januari 2015–31 december 2015.
- c) 50 % av primärkapitalet under perioden 1 januari 2016–31 december 2016.

Artikel 495

Behandling av aktieexponeringar enligt metoden för intern riskklassificering

1. Genom undantag från del tre kapitel 3 får de behöriga myndigheterna fram till den 31 december 2017 från metoden för intern riskklassificering undanta vissa kategorier av aktieexponeringar som institut och EU-dotterföretag till institut i medlemsstaten har den 31 december 2007. Den behöriga myndigheten ska offentliggöra vilka kategorier av aktieexponeringar som ska omfattas av denna behandling i enlighet med artikel 143 i direktiv 2013/36/EU.

Undantagna positioner ska mätas som antalet aktier den 31 december 2007 plus eventuellt ytterligare aktier som förvärvas som en direkt följd av detta innehav, förutsatt att de inte ökar den procentuella andelen av ägandet i ett investmentbolag.

Om ett förvärv ökar den proportionella andelen av ägandet i ett visst investmentbolag, ska den överskjutande delen av innehavet inte omfattas av undantaget. Undantaget ska inte heller gälla för innehav som ursprungligen omfattades av undantag, men som därefter har sålts och sedan återköpts.

Aktieexponeringar som omfattas av denna bestämmelse ska omfattas av de kapitalkrav som i tillämpliga fall beräknas i enlighet med schablonmetoden i del tre avdelning II kapitel 2 och de krav som fastställs i del tre avdelning IV.

- f) Tillgångsposter som utgörs av fordringar på och andra exponeringar gentemot kreditinstitut, förutsatt att dessa exponeringar inte utgör sådana instituts kapitalbas, inte varar längre än till påföljande bankdag och inte är angivna i en viktig handelsvaluta.
- g) Tillgångsposter som utgörs av fordringar på centralbanker i form av föreskrivna minimireserver som förvaras hos dessa centralbanker i deras nationella valutor.
- h) Om den behöriga myndigheten beslutar det, tillgångsposter som utgörs av fordringar på nationella regeringar i form av lagstadgade likviditetskrav som hålls i statspapper och anges och finansieras i deras nationella valutor, förutsatt att den kreditvärdering av dessa stater som utfärdats av ett utsett externt ratinginstitut, motsvarar "investment grade".
- i) 50 % av rembursar med medel-lågrisk utanför balansräkningen och outnyttjade kreditmöjligheter med medel-lågrisk utanför balansräkningen enligt bilaga I och, efter godkännande av de behöriga myndigheterna, 80 % av andra garantier än kreditgarantier som grundas på bestämmelser i lag eller föreskrifter och som av ömsesidiga garantifonder med ställning som kreditinstitut ställs ut till medlemmar.

De behöriga myndigheterna ska underrätta kommissionen och EBA om tillämpningen av denna punkt.

2. Vid beräkningen av det riskvägda exponeringsbeloppet enligt artikel 114.4 ska till och med den 31 december 2015 samma riskvikt åsättas sådana exponeringar mot medlemsstaters nationella regeringar eller centralbanker vilka uttrycks och finansieras i en medlemsstats nationella valuta som skulle tillämpas på sådana exponeringar som uttrycks och finansieras i den egna nationella valutan.

3. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som anger villkoren för hur de behöriga myndigheterna ska tillåta det undantag som avses i punkt 1.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 30 juni 2014.

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 496

Kapitalbaskrav för säkerställda obligationer

1. Fram till och med den 31 december 2017 får behöriga myndigheter helt eller delvis bevilja undantag från tioprocentgränsen för bättre rangordnade andelar utgivna av franska Fonds Communs de Créances eller av organ för värdepapperisering som är likvärdiga med franska Fonds Communs de Créances enligt artikel 129.1 d och e, förutsatt att följande två villkor är uppfyllda:

- a) De värdepapperiserade exponeringarna i bostadsfastigheter eller kommersiella fastigheter har sitt ursprung hos samma konsoliderade grupp där emittenten av de säkerställda obligationerna ingår eller hos en enhet som är anknuten till samma centrala organ som emittenten av de säkerställda obligationerna, varvid medlemskapet eller anknutningen ska fastställas vid den tidpunkt då de bättre rangordnade andelarna ställs som säkerheter för säkerställda obligationer.
- b) En enhet som ingår i samma konsoliderade grupp där emittenten av de säkerställda obligationerna ingår eller en enhet som är anknuten till samma centrala organ som emittenten av de säkerställda obligationerna behåller hela den tranch som är i första-förlustläge vilken hänför sig till dessa bättre rangordnade andelar.

2. Fram till den 31 december 2014 ska de av institutens icke-eftersälda exponeringar utan säkerhet som var kvalificerade för en riskvikt på 20 % enligt nationell lagstiftning innan denna förordning trädde i kraft anses vara kvalificerade för kreditkvalitetssteg 1 vid tillämpningen av artikel 129.1 c.

3. Fram till den 31 december 2014 ska de av institutens icke-eftersälda exponeringar utan säkerhet som var kvalificerade för en riskvikt på 20 % enligt nationell lagstiftning innan denna förordning trädde i kraft anses vara kvalificerade för en riskvikt på 20 % vid tillämpningen av artikel 129.5.

Artikel 497

Kapitalbaskrav för exponeringar mot centrala motparter

1. Upp till 15 månader efter dagen för ikraftträdandet av den sista av de elva tekniska standarder för tillsyn som avses i slutet av artikel 89.3 första stycket i förordning (EU) 648/2012, eller tills ett beslut enligt artikel 14 i den förordningen har fattats om auktorisation av den centrala motparten, beroende på vilken dag som infaller tidigast, får ett institut betrakta denna centrala motpart som en kvalificerad central motpart, förutsatt att det villkor som anges i den första delen av det stycket har uppfyllts.

2. Upp till 15 månader efter dagen för ikraftträdandet av den sista av de elva tekniska standarder för tillsyn som avses i slutet av artikel 89.3 första stycket i förordning (EU) nr 648/2012, eller tills ett beslut enligt artikel 25 i den förordningen har fattats om erkännande av den centrala motpart som är etablerad i ett tredjeland, beroende på vilken dag som infaller tidigast, får ett institut betrakta denna centrala motpart som en kvalificerad central motpart.

3. Kommissionen får anta en genomförandeakt enligt artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 om förlängning av övergångsbestämmelserna i punkterna 1 och 2 i den här artikeln med ytterligare sex månader, under exceptionella omständigheter, när en sådan åtgärd är nödvändig och rimlig för att undvika avbrott på internationella finansiella marknader.

4. Som längst enligt de tidsfrister som fastställs i punkterna 1 och 2, och förlängda enligt punkt 3, beroende på vad som är tillämpligt, när en central motpart saknar obeståndsfond och inte har något bindande avtalsmässigt arrangemang med sina clearingmedlemmar som tillåter den att använda hela eller en del av den initialsäkerhet som den har mottagit från clearingmedlemmarna som om den var ett förfinansierat bidrag, ska ett institut ersätta den rätta formeln för beräkningen av kapitalbaskravet (K_i) i artikel 308.2 med följande formel:

$$K_i = \left(1 + \beta \cdot \frac{N}{N-2} \right) \cdot \frac{IM_i}{IM} \cdot K_{CM}$$

där

IM_i = den initialsäkerhet som clearingmedlem i har ställt till den centrala motparten,

IM = den totala summan av de initialsäkerheter som den centrala motparten har anmält till institutet.

Artikel 498

Undantag för råvaruhandlare

1. Bestämmelserna om kapitalbaskrav i denna förordning ska inte tillämpas på värdepappersföretag vilkas huvudverksamhet uteslutande består i att erbjuda investeringstjänster eller investeringsverksamhet avseende finansiella instrument enligt punkterna 5, 6, 7, 9 och 10 i avsnitt C i bilaga I till direktiv 2004/39/EG, vilka den 31 december 2006 inte omfattades av direktiv 93/22/EEG.

Detta undantag ska tillämpas fram till och med den 31 december 2017 eller den dag då eventuella ändringar enligt punkterna 2 och 3 träder i kraft, beroende på vilken dag som infaller först.

2. Senast den 31 december 2015 ska kommissionen, på grundval av offentliga samråd och diskussioner med behöriga myndigheter, rapportera till Europaparlamentet och rådet om följande:

- a) En lämplig ordning för tillsyn av värdepappersföretag vilkas huvudverksamhet uteslutande består i att tillhandahålla investeringstjänster eller investeringsverksamhet avseende råvaruderivat eller derivatkontrakt enligt punkterna 5, 6, 7, 9 och 10 i avsnitt C i bilaga I till direktiv 2004/39/EG.
 - b) Huruvida det är önskvärt att ändra direktiv 2004/39/EG för att skapa ytterligare en kategori av värdepappersföretag vilkas huvudverksamhet uteslutande består i att erbjuda investeringstjänster eller investeringsverksamhet avseende finansiella instrument enligt punkterna 5, 6, 7, 9 och 10 i avsnitt C i bilaga I till direktiv 2004/39/EG avseende energiförsörjning (inbegripet el, kol, gas och olja).
3. Kommissionen får på grundval av den rapport som avses i punkt 2 lägga fram förslag till ändringar av denna förordning.

Artikel 499

Bruttosoliditet

1. Genom undantag från artiklarna 429 och 430 ska institutet under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2021 beräkna och rapportera bruttosoliditetsgraden med användning av följande båda tal som kapitalmätt:

- a) Primärkapital.
- b) Primärkapital, med de undantag som anges i kapitlen 1 och 2 i denna avdelning.

2. Genom undantag från artikel 451.1 får institutet välja om de ska offentliggöra information om bruttosoliditetsgraden baserad på enbart en eller på båda definitionerna av kapitalmättet enligt punkt 1 a och b i den här artikeln. Om institutet ändrar sitt beslut om vilken bruttosoliditetsgrad som ska offentliggöras, ska det första offentliggörandet efter en sådan förändring innehålla en avstämning mellan informationen om samtliga bruttosoliditetsgrader som har offentliggjorts fram till och med ändringen.

3. Genom undantag från artikel 429.2 får behöriga myndigheter under perioden från och med den 1 januari 2014 till och

med den 31 december 2017 ge institutet tillstånd att beräkna bruttosoliditetsgrad vid kvartalets utgång om de anser att institutet inte har uppgifter av tillräckligt god kvalitet för att beräkna en bruttosoliditetsgrad som är ett aritmetiskt medelvärde av de månatliga bruttosoliditetsgraderna under ett kvartal.

Artikel 500

Övergångsbestämmelser – Basel I-golv

1. Till och med 31 december 2017 ska institut som beräknar riskvägda exponeringsbelopp i enlighet med del tre avdelning II kapitel 3 och institut som använder de internmättningsmetoder som anges i del tre avdelning III kapitel 4 för beräkning av sina kapitalbaskrav för operativ risk uppfylla båda följande krav:

- a) De ska ha den kapitalbas som krävs enligt artikel 92.
- b) De ska ha en kapitalbas som vid varje tillfälle är minst lika med 80 % av det totala minsta kapitalbasbelopp som institutet skulle ha varit skyldigt att ha enligt artikel 4 i direktiv 93/6/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/12/EG av den 20 mars 2000 om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut⁽¹⁾ hade före den 1 januari 2007.

2. Med förbehåll för att de behöriga myndigheterna ger sitt godkännande, får det belopp som avses i punkt 1 b ersättas med ett krav på innehav av en kapitalbas som vid varje tillfälle är minst lika med 80 % av den kapitalbas som institutet skulle behöva inneha enligt artikel 92, med beräkning av riskvägda exponeringsbelopp i enlighet med del tre avdelning II kapitel 2 och del tre avdelning III kapitel 2 eller 3, beroende på vad som är tillämpligt, i stället för i enlighet med del tre avdelning II kapitel 3 eller del tre avdelning III kapitel 4, beroende på vad som är tillämpligt.

3. Ett kreditinstitut får endast tillämpa punkt 2 om det började använda internmetoden eller internmättningsmetoden vid beräkningen av sina kapitalkrav den 1 januari 2010 eller där-
efter.

4. Kraven i punkt 1 b ska uppfyllas med delbelopp i kapitalbasen som anpassats för att fullständigt avspegla skillnaderna mellan beräkningen av kapitalbasen enligt direktiven 93/6/EEG och 2000/12/EG i deras lydelse före den 1 januari 2007 och beräkningen av kapitalbasen enligt denna förordning till följd av att förväntade och oväntade förluster behandlas separat enligt del tre avdelning II kapitel 3 i denna förordning.

⁽¹⁾ EGT L 126, 16.5.2000, s. 1.

5. De behöriga myndigheterna får efter att ha samrått med EBA avstå från att tillämpa punkt 1 b på ett institut, förutsatt att de krav på den metod för intern riskklassificering som anges i del tre avdelning II kapitel 3 avsnitt 6 eller de kriterier för att få använda den internmättningsmetod som anges i del tre avdelning III kapitel 4 är uppfyllda, beroende på vad som är tillämpligt.

6. Kommissionen ska senast den 1 januari 2017 överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet om huruvida det är lämpligt att förlänga tillämpningen av Basel I-golvet efter den 31 december 2017 för att säkerställa att det finns en säkerhetsmekanism för interna modeller, med beaktande av den internationella utvecklingen och internationellt överenskomna standarder. Den rapporten ska om lämpligt åtföljas av ett lagstiftningsförslag.

Artikel 501

Kapitalkrav för kreditriskexponeringar mot små och medelstora företag

1. Kapitalkrav för kreditriskexponeringar mot små och medelstora företag ska multipliceras med faktorn 0,7619.

2. Vid tillämpningen av denna artikel ska följande gälla:

- a) Exponeringen ska inkluderas i hushålls- eller företagsklassen eller säkrade genom säkerhet i fast egendom. Fallerande exponeringar ska vara uteslutna.
- b) Små och medelstora företag ska definieras i enlighet med kommissionens rekommendation 2003/361/EG av den 6 maj 2003 om definitionen av mikroföretag samt små och medelstora företag⁽¹⁾. Bland de kriterier som förtecknas i artikel 2 i bilagan till den rekommendationen ska enbart årsomsättningen beaktas.
- c) Det totala skuldbeloppet till institutet och moder- och systerföretag, inklusive eventuella fallerande exponeringar, för den kund eller grupp av kunder med inbördes anknytning som är gäldenärer, men exklusive exponeringar som är fullt ut säkrade genom pantträtt i bostadsfastigheter, ska enligt institutets kännedom inte överstiga 1,5 miljon EUR. Institutet ska vidta rimliga åtgärder för att fastställa detta.

3. Institut ska var tredje månad rapportera till de behöriga myndigheterna om det totala exponeringsbeloppet mot små och medelstora företag, beräknat i enlighet med punkt 2.

4. Kommissionen ska senast den 2 januari 2017 rapportera om hur det kapitalbaskrav som fastställs i denna förordning har påverkat utlåning till små och medelstora företag och fysiska personer och överlämna denna rapport till Europaparlamentet och rådet, om det är lämpligt tillsammans med ett lagstiftningsförslag.

5. EBA ska för det ändamål som avses i punkt 4 rapportera följande till kommissionen:

- a) En analys av utvecklingen av utlåningstrenderna och utlåningsvillkoren för små och medelstora företag under den period som anges i punkt 4.
- b) En analys av den effektiva risken hos unionens små och medelstora företag under en fullständig konjunkturcykel.
- c) Hur kapitalbaskravet i denna förordning för kreditriskexponeringar mot små och medelstora företag överensstämmer med resultaten av analysen enligt a och b.

AVDELNING II

RAPPORTER OCH GRANSKNINGAR

Artikel 502

Kapitalkravens cyklicitet

Kommissionen ska, i samarbete med EBA, ESRB och medlemsstaterna och med beaktande av ECB:s yttrande, regelbundet kontrollera om denna förordning i sin helhet tillsammans med direktiv 2013/36/EU väsentligt påverkar konjunkturcykeln och med stöd av denna granskning överväga om eventuella åtgärder för att komma till rätta med situationen är motiverade. EBA ska senast den 31 december 2013 rapportera till kommissionen om huruvida de metoder som instituten använder inom ramen för internmetoden bör konvergera för att skapa mer jämförbara kapitalkrav och minska de konjunkturförstärkande effekterna.

Med stöd av denna analys och med beaktande av ECB:s yttrande ska kommissionen varannat år upprätta en rapport som ska överlämnas till Europaparlamentet och rådet, vid behov åtföljd av lämpliga förslag. Bidrag från kredittagande och kreditgivande parter ska beaktas på ett rimligt sätt när rapporten utarbetas.

Senast den 31 december 2014 ska kommissionen se över och rapportera om tillämpningen av artikel 33.1 c och överlämna denna rapport till Europaparlamentet och rådet, om det är lämpligt tillsammans med ett lagstiftningsförslag.

Med tanke på det eventuella avskaffandet av artikel 33.1 c och dess eventuella tillämpning på unionsnivå ska man i samband med översynen särskilt säkerställa att det finns tillräckligt skydd för att säkra finansiell stabilitet i samtliga medlemsstater.

Artikel 503

Kapitalbaskrav för exponeringar i form av säkerställda obligationer

1. Kommissionen ska senast den 31 december 2014 efter samråd med EBA lägga fram en rapport för Europaparlamentet och rådet, tillsammans med lämpliga förslag, om huruvida de riskvikter som fastställs i artikel 129 och de kapitalbaskrav för specifik risk som anges i artikel 336.3 är ändamålsenliga för samtliga instrument som är kvalificerade för dessa behandlingar och om huruvida villkoren i artikel 129 är lämpliga.

⁽¹⁾ EUT L 124, 20.5.2003, s. 36.

2. Den rapport och de förslag som avses i punkt i ska gälla följande:

- a) I vilken utsträckning de kapitalkrav i det nuvarande regelverket som är tillämpliga på säkerställda obligationer tillräckligt väl differentierar mellan variationer i kreditkvaliteten hos säkerställda obligationer och de säkerheter mot vilka de är säkrade, inbegripet omfattningen av variationerna mellan medlemsstaterna.
- b) Insynen på marknaden för säkerställda obligationer och i vilken utsträckning denna underlättar investerarens övergripande interna analys av kreditrisken hos säkerställda obligationer och de säkerheter mot vilka de är säkrade och separationen av tillgångarna vid emittentens insolvens; härvid ska beaktas de riskreducerande effekter som den underliggande strikta nationella rättsliga ramen i enlighet med artikel 129 i denna förordning och artikel 52.4 i direktiv 2009/65/EG har på en säkerställd obligations övergripande kreditkvalitet samt dess inverkan på den grad av insyn som investerarna behöver.
- c) I vilken utsträckning ett kreditinstituts emission av säkerställda obligationer inverkar på den kreditrisk som det emitterande institutets övriga fordringsägare är exponerade mot.

3. Kommissionen ska senast den 31 december 2014 efter samråd med EBA lägga fram en rapport för Europaparlamentet och rådet om huruvida lån mot säkerhet i luftfartyg (panträtt i luftfartyg) och bostadslån som är säkrade genom en lånegaranti, men inte är säkrade genom en registrerad in-teckning, under vissa omständigheter bör betraktas som godtagbara tillgångar i enlighet med artikel 129.

4. Kommissionen ska senast den 31 december 2016 se över om undantaget i artikel 496 är lämpligt och i förekommande fall om det är lämpligt att utvidga denna behandling till att omfatta alla andra former av säkerställda obligationer. Kommissionen får mot bakgrund av denna översyn vid behov anta delegerade akter i enlighet med artikel 462 för att göra undantaget permanent eller lägga fram lagstiftningsförslag för att utvidga det till att omfatta andra former av säkerställda obligationer.

Artikel 504

Kapitalinstrument som tecknas av offentliga myndigheter i nödsituationer

Kommissionen ska senast den 31 december 2016 efter samråd med EBA lämna en rapport till Europaparlamentet och rådet tillsammans med eventuella lämpliga förslag om huruvida den behandling som anges i artikel 31 behöver ändras eller avskaffas.

Artikel 505

Översyn av långsiktig finansiering

Senast den 31 december 2013 ska kommissionen lägga fram en rapport för Europaparlamentet och rådet, vid behov åtföljd av lämpliga förslag, om hur lämpliga kraven i denna förordning är med tanke på behovet av att säkerställa adekvata finansieringsnivåer för alla former av långsiktig finansiering för ekonomin, inklusive kritiska infrastrukturprojekt inom unionen på transport-, energi- och kommunikationsområdet.

Artikel 506

Kreditrisk – definitionen av fallissemang

EBA ska senast den 31 december 2017 rapportera till kommissionen om hur en ersättning av 90 överskjutande dagar med 180 överskjutande dagar i enlighet med artikel 178.1 b påverkar riskvägda exponeringsbelopp och hur lämpligt det är att fortsätta att tillämpa denna bestämmelse efter den 31 december 2019.

Kommissionen får på grundval av den rapporten lägga fram ett lagstiftningsförslag för att ändra denna förordning.

Artikel 507

Stora exponeringar

Senast den 31 december 2015 ska kommissionen göra en översyn och utarbeta en rapport om tillämpningen av artikel 400.1 j och 400.2, inklusive frågan om huruvida medlemsstaterna bör ha rätt att bevilja de undantag som anges i artikel 400.2, och lägga fram denna rapport för Europaparlamentet och rådet, om det är lämpligt tillsammans med ett lagstiftningsförslag.

När det gäller det eventuella avskaffandet av den nationella bestämmelserätten enligt artikel 400.2 c och dess eventuella tillämpning på unionsnivå, ska man i samband med översynen i synnerhet beakta effektiviteten i gruppens riskhantering, samtidigt som man säkerställer att det finns tillräckliga skydd för att säkra finansiell stabilitet i samtliga medlemsstater i vilka någon enhet i en grupp är etablerad.

Artikel 508

Tillämpningsnivå

1. Senast den 31 december 2014 ska kommissionen göra en översyn och utarbeta en rapport om tillämpningen av del ett avdelning II och artikel 113.6 och 113.7 och lägga fram denna rapport för Europaparlamentet och rådet, om det är lämpligt tillsammans med ett lagstiftningsförslag.

2. Senast den 31 december 2015 ska kommissionen rapportera om huruvida det likviditetstäckningskrav som anges i del sex bör tillämpas på värdepappersföretag och efter samråd med EBA överlämna denna rapport till Europaparlamentet och rådet, om det är lämpligt tillsammans med ett lagstiftningsförslag.

3. Senast den 31 december 2015 ska kommissionen, efter samråd med EBA och ESMA och mot bakgrund av diskussioner med de behöriga myndigheterna, rapportera till Europaparlamentet och rådet om en lämplig ordning för tillsyn av värdepappersföretag och företag som avses i artikel 4.1 led 2 b och c. Om det är lämpligt ska rapporten åtföljas av ett lagstiftningsförslag.

Artikel 509

Likviditetskrav

1. EBA ska övervaka och utvärdera de rapporter som lämnas i enlighet med artikel 403.1, för olika valutor och olika affärsmodeller. EBA ska efter att ha samrått med ESRB, icke-finansiella slutanvändare, banksektorn, behöriga myndigheter och ESCB:s centralbanker årligen och första gången senast den 31 december 2013 rapportera till kommissionen om huruvida en specifikation av det allmänna likviditetstäckningsbehovet i del sex, baserad på de poster som ska rapporteras i enlighet med del sex avdelning II och bilaga III, antingen enskilt eller sammantaget, sannolikt skulle få en väsentligt negativ inverkan på verksamheten och riskprofilen för institut som är etablerade i unionen eller finansmarknadernas stabilitet och ett ordnat sätt att fungera eller ekonomin och en stabil tillgång till bankutlåning, med särskild inriktning på utlåning till små och medelstora företag och handelsfinansiering, inbegripet utlåning inom ramen för offentliga exportkreditförsäkringssystem.

Den rapport som avses i första stycket ska vederbörligen beakta marknaderna och den internationella utvecklingen av lagstiftningen samt interaktionen mellan likviditetstäckningskravet och andra tillsynskrav enligt denna förordning, såsom riskkapitalbasgraden enligt artikel 92 och bruttosoliditetsgraden.

Europaparlamentet och rådet ska få tillfälle att framföra sina synpunkter på den rapport som avses i första stycket.

2. I den rapport som avses i punkt 1 ska EBA särskilt bedöma lämpligheten av följande:

- a) Tillhandahållande av mekanismer för att begränsa värdet på likviditetsinflöden, särskilt för att fastställa ett maximalt likviditetsinflöde och villkoren för dess tillämpning, med beaktande av olika affärsmodeller, inbegripet "pass through"-finansiering, factoring, leasing, säkerställda obligationer, panträtter, emittering av säkerställda obligationer, och i vilken utsträckning som detta maximala likviditetsinflöde bör ändras eller avskaffas för att ta hänsyn till särdragen hos specialiserad finansiering.
- b) Kalibrering av inflöden och utflöden i enlighet med avdelning II del sex, i synnerhet artikel 422.7 och 425.2.
- c) Tillhandahållande av mekanismer för att begränsa möjligheten att täcka likviditetsbehoven med vissa kategorier av likvida tillgångar, i synnerhet bedöma den lämpliga minimi-

procentandelen för de likvida tillgångar som avses i artikel 416.1 a, b och c i förhållande till de totala likvida tillgångarna, pröva en tröskel på 60 % och beakta internationell utveckling av lagstiftningen. Fordringar som förfaller eller som är uppsägningsbara inom 30 kalenderdagar ska inte inräknas i denna gräns, såvida inte dessa tillgångar har anskaffats mot säkerhet som också är kvalificerad enligt artikel 416.1 a, b och c.

- d) Tillhandahållande av specifika lägre likviditetsutflödes- och/eller högre likviditetsinflödesnivåer för koncerninterna flöden; rapporten ska specificera enligt vilka villkor det av tillsynsskäl skulle vara motiverat med sådana specifika in- och utflödesnivåer och översiktligt ange en metod som använder objektiva kriterier och parametrar för att fastställa specifika in- och utflödesnivåer mellan institutet och motparten i de fall då de inte är etablerade i samma medlemsstat.
- e) Kalibrering av den utnyttjandesgrad (draw-down rate) som är tillämplig på outnyttjade beviljade kredit- och likviditetsfaciliteter som omfattas av artikel 424.3 och 424.5. EBA ska framför allt pröva en utnyttjandegrad på 100 %.
- f) Definition av inlåning från allmänheten enligt artikel 411.2, i synnerhet det lämpliga i att införa en tröskel för fysiska personers insättningar.
- g) Behovet av att införa en ny kategori för inlåning från allmänheten med ett lägre utflöde, mot bakgrund av de särdrag hos sådan inlåning som skulle kunna motivera en lägre utflödesgrad och med beaktande av den internationella utvecklingen.
- h) Undantag från krav på sammansättningen av de likvida tillgångar som instituten kommer att vara skyldiga att inneha, när institutens sammanlagda motiverade behov av likvida tillgångar i en viss valuta överskrider tillgängligheten till dessa likvida tillgångar samt de villkor som dessa undantag bör vara föremål för.
- i) Definition av finansiella produkter som överensstämmer med sharialagstiftning som ett alternativ till tillgångar som kvalificerar som likvida tillgångar i enlighet med artikel 416, för användning av banker som uppfyller kraven i sharialagstiftning.
- j) Definition av stressituationer, inklusive principer för användning av reserven av likvida tillgångar, och fastställa de nödvändiga tillsynsåtgärder enligt vilka instituten skulle kunna använda sina likvida tillgångar för att möta likviditetsutflöden samt ange hur bristande efterlevnad ska hanteras.
- k) Definition av ett etablerad operativ relation när det gäller icke-finansiella kunder enligt artikel 422.3 c.

l) Kalibrering av den utflödesgrad som är tillämplig på motsvarande bank- eller prime brokerage-tjänster enligt artikel 422.4 första stycket.

m) Mekanismer för fortsatt tillämpning av äldre regler på av staten garanterade obligationer vilka som en del av de statliga stödåtgärderna gavs ut till kreditinstitut med unionsgodkännande av statligt stöd, såsom obligationer utgivna av National Asset Management Agency (NAMA) i Irland och av det spanska kapitalförvaltningsbolaget, i syfte att flytta problemtillgångar från kreditinstitutens balansräkningar, som tillgångar av extremt hög likviditets- och kreditkvalitet åtminstone fram till och med december 2023.

3. EBA ska efter samråd med ESMA och ECB senast den 31 december 2013 rapportera till kommissionen om lämpliga enhetliga definitioner av hög och extremt hög likviditets- och kreditkvalitet i överlåtbara tillgångar i enlighet med artikel 416 och lämpliga värderingsavdrag för tillgångar som kan klassificeras som likvida tillgångar i enlighet med artikel 416, med undantag av tillgångar enligt artikel 416.1 a, b och c.

Europaparlamentet och rådet ska få tillfälle att framföra sina synpunkter på rapporten.

Den rapport som avses i första stycket ska också beakta

- a) andra kategorier tillgångar, i synnerhet värdepapper med privata hypotekslån som säkerhet (RMBS) av hög likviditets- och kreditkvalitet,
- b) andra kategorier av värdepapper och lån som är godtagbara för centralbanker, till exempel lokala statsobligationer och företagscertifikat, och
- c) andra tillgångar som inte är godtagbara för centralbanker men som är omsättningsbara, till exempel aktier som är noterade på en erkänd börs, guld, aktieinstrument kopplade till större index, garanterade obligationer, säkerställda obligationer, företagsobligationer och fonder baserade på dessa tillgångar.

4. I den rapport som avses i punkt 3 ska det beaktas om och i så fall i vilken omfattning standbykreditmöjligheter enligt artikel 416.1 e bör betraktas som likvid tillgång mot bakgrund av den internationella utvecklingen och med beaktande av europeiska särdrag, inklusive unionens monetära politik.

EBA ska i synnerhet undersöka om följande kriterier är ändamålsenliga och vilka nivåer som är lämpliga för dessa definitioner:

- a) Minsta handelsvolym för tillgångarna.
- b) Minsta utestående volym för tillgångarna.
- c) Krav på transparent prissättning och information efter handel.
- d) Kreditkvalitetsstegen som avses i del tre avdelning II kapitel 2.

e) Dokumenterad historisk prisstabilitet.

f) Genomsnittlig handelsvolym och genomsnittlig storlek på affärerna.

g) Största skillnad mellan köp- och säljkurs.

h) Återstående löptid.

i) Minsta omsättningskvot.

5. Senast den 31 januari 2014 ska EBA dessutom rapportera om

a) enhetliga definitioner av hög och mycket hög likviditet och kreditkvalitet,

b) de möjliga oavsedda konsekvenserna av definitionen av likvida tillgångar på den monetära politiken och i vilken omfattning,

i) en förteckning över likvida tillgångar som är fristående från förteckningen över av centralbanken godtagbara tillgångar kan ge institut incitament att ta med tillgångar som inte omfattas av definitionen av likvida tillgångar vid refinansieringstransaktioner,

ii) en reglering av likviditeten kan avskräcka institut från att låna ut eller låna på den osäkrade penningmarknaden och detta leda till ett ifrågasättande av inriktningen på Eonia i genomförandet av den monetära politiken,

iii) införandet av likviditetstäckningskravet kan göra det svårare för centralbankerna att säkerställa prisstabilitet genom att använda befintliga ramar och instrument för den monetära politiken, och

c) de operativa kraven för innehav av likvida tillgångar i enlighet med artikel 417 b–f i enlighet med utvecklingen av internationell lagstiftning.

Artikel 510

Krav på stabil nettofinansiering

1. EBA ska senast den 31 december 2015 med utgångspunkt i de poster som ska rapporteras i enlighet med del sex avdelning III rapportera till kommissionen om huruvida och på vilket sätt det vore lämpligt att se till att institut använder stabila finansieringskällor, inbegripet en bedömning av inverkan på verksamheten inom och riskprofilen för institut som är etablerade i unionen eller på finansmarknader eller ekonomin och bankernas utlåning, särskilt i fråga om utlåning till små och medelstora företag och finansiering av handel, inbegripet utlåning inom ramen för offentliga exportkreditförsäkringssystem och "pass through"-finansieringsmodeller, inklusive kompletterande hypotekslänefinansiering. EBA ska framför allt analysera den inverkan som stabila finansieringskällor har på olika bankmodellens refinansieringsstrukturer i unionen.

2. EBA ska senast den 31 december 2015 med utgångspunkt i de poster som ska rapporteras i enlighet med del sex avdelning III och i det enhetliga rapporteringsformat som avses i artikel 415.3 och efter att ha samrått med ESRB också rapportera till kommissionen om metoder för fastställande av det belopp för stabil finansiering som instituten har tillgång till och behöver och om lämpliga enhetliga definitioner för beräkning av ett sådant krav på stabil nettofinansiering, med särskild inriktning på

- a) de kategorier och viktningar som tillämpas på källorna till stabil finansiering i artikel 427.1,
- b) de kategorier och viktningar som tillämpas vid fastställande av kravet på stabil finansiering i artikel 428.1,
- c) metoder som ska tillhandahålla positiva och negativa incitament för att uppmuntra till stabilare långsiktigare finansiering av instituts tillgångar, affärsverksamhet, investeringar och finansiering,
- d) behovet av att utarbeta olika metoder för olika typer av institut.

3. Kommissionen ska senast den 31 december 2016 med beaktande av de rapporter som avses i punkt 2 och 3 och med fullt beaktande av banksektorns mångfald i unionen om lämpligt lägga fram ett lagstiftningsförslag för Europaparlamentet och rådet om hur det ska säkerställas att instituten använder stabila finansieringskällor.

Artikel 511

Bruttosoliditet

1. Kommissionen ska senast den 31 december 2016 på grundval av resultatet av den rapport som avses i punkt 3 överlämna en rapport om bruttosoliditetsgradens inverkan och effektivitet till Europaparlamentet och rådet.

2. Vid behov ska rapporten åtföljas av ett lagstiftningsförslag om införande av ett lämpligt antal nivåer för den bruttosoliditetsgrad som institut med olika affärsmodeller ska åläggas att följa, med förslag till en lämplig anpassning av dessa nivåer och eventuella lämpliga justeringar av kapitalmättet och det sammanlagda exponeringsmättet enligt artikel 429, om så krävs tillsammans med därtill hörande flexibilitetsåtgärder, inbegripet lämpliga ändringar av artikel 458 för att införa bruttosoliditetsgraden inom ramen för de åtgärder som omfattas av den artikeln.

3. Vid tillämpningen av punkt 1 ska EBA senast den 31 oktober 2016 överlämna en rapport till kommissionen om minst följande:

- a) Huruvida den ram för bruttosoliditetsgraden som införs genom denna förordning och artiklarna 87 och 98 i direktiv 2013/36/EU är det lämpliga verktyget för att tillfredsställa och i tillräckligt hög grad stävja risken för alltför låg bruttosoliditet hos instituten.
- b) Fastställande av affärsmodeller som återspeglar institutens totala riskprofiler och införande av differentierade nivåer för dessa affärsmodellens grad av bruttosoliditet.
- c) Huruvida de krav som fastställs i artiklarna 76 och 87 i direktiv 2013/36/EU i enlighet med artiklarna 73 och 97 i direktiv 2013/36/EU för att hantera risken för alltför låg bruttosoliditet är tillräckliga för en sund förvaltning av denna risk från institutens sida och, om inte, vilka ytterligare förbättringar som krävs för att nå dessa mål.
- d) Huruvida och i så fall vilka ändringar av den beräkningsmetod som anges i artikel 429 som krävs för att se till att bruttosoliditetsgraden kan användas som en lämplig indikator på ett instituts risk för alltför låg bruttosoliditet.
- e) Huruvida det exponeringsvärde för kontrakten i bilaga II som fastställs enligt den ursprungliga åtagandemetoden skiljer sig väsentligt från det exponeringsvärde som fastställs genom marknadsvärderingsmetoden vid beräkning av det sammanlagda exponeringsmättet för bruttosoliditetsgraden.
- f) Huruvida det vore lämpligare att använda kapitalbas eller kärnprimärkapital som kapitalmätt för bruttosoliditetsgraden i syfte att spåra risken för alltför låg bruttosoliditet och i så fall vilken justering av bruttosoliditetsgraden som vore lämplig.
- g) Huruvida den konverteringsfaktor som avses i artikel 429.10 a för outnyttjade kreditmöjligheter som kan återtas villkorslöst när som helst utan föregående avisering är tillräckligt försiktig med hänsyn till de belägg som har samlats in under observationsperioden.
- h) Huruvida frekvensen och formatet för de upplysningar som avses i artikel 451 är ändamålsenliga.
- i) Vilken nivå som skulle vara lämplig för bruttosoliditetsgraden för var och en av de affärsmodeller som fastställs i enlighet med led b.
- j) Huruvida ett omfång för varje nivå av bruttosoliditetsgrad bör fastställas.

k) Huruvida införandet av bruttosoliditetsgrad som ett krav för instituten skulle kräva ändringar av den ram för bruttosoliditetsgraden som införs genom denna förordning och i så fall vilka.

l) Huruvida införandet av bruttosoliditetsgrad som ett krav för instituten effektivt skulle begränsa risken för alltför låg bruttosoliditet hos dessa institut och i så fall huruvida samma bruttosoliditetsgrad bör gälla för alla institut eller om den bör fastställas utifrån riskprofil och affärsmodell samt institutens storlek och i detta fall vilka ytterligare justeringar eller övergångsperioder som skulle krävas.

4. Den rapport som avses i punkt 3 ska minst omfatta perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 30 juni 2016 och minst beakta följande:

a) Hur införandet av bruttosoliditetsgrad, fastställt i enlighet med artikel 429, som ett krav instituten måste uppfylla skulle påverka

i) finansmarknader i allmänhet och marknader för repor, derivat och säkerställda obligationer i synnerhet,

ii) institutens stabilitet,

iii) institutens affärsmodeller och balansräkningsstrukturer, särskilt vad gäller affärsområden med låg risk, såsom säljfrämjande kredit från banker för offentlig utveckling, kommunala lån, finansiering av bostadsfastigheter och andra områden med låg risk som regleras enligt nationell lagstiftning,

iv) flyttning av exponeringar till enheter som inte omfattas av tillsyn,

v) finansiella innovationer, särskild utveckling av instrument med inbäddad belåning,

vi) institutens riskbeteende,

vii) clearing-, avvecklings- och förvaringsverksamhet och driften av en central motpart,

viii) cykikalitet hos kapitalmättet och det sammanlagda exponeringsmättet för bruttosoliditetsgraden,

ix) bankernas utlåning, särskilt i fråga om utlåning till små och medelstora företag, lokala myndigheter, regionala myndigheter och enheter inom den offentliga sektorn och finansiering av handel, inbegripet utlåning inom ramen för offentliga exportkreditförsäkringssystem.

b) Bruttosoliditetsgradens samverkan med de riskbaserade kapitalbaskrav och likviditetskrav som fastställs i denna förordning.

c) Den inverkan som skillnader mellan de redovisningsstandarder som ska tillämpas enligt förordning (EG) nr 1606/2002, de redovisningsstandarder som ska tillämpas enligt direktiv 86/635/EEG och andra tillämpliga redovisningsramar och andra relevanta redovisningsramar har på möjligheten att jämföra bruttosoliditetsgraden.

Artikel 512

Exponering för överförd kreditrisk

Kommissionen ska senast den 31 december 2014 rapportera till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen och effektiviteten av bestämmelserna i del fem mot bakgrund av utvecklingen på den internationella marknaden.

Artikel 513

Makrotillsynsregler

1. Senast den 30 juni 2014 ska kommissionen, efter att ha samrått med ESRB och EBA, se över huruvida makrotillsynsreglerna i denna förordning och i direktiv 2013/36/EU är tillräcklig för att reducera systemrisk i sektorer, regioner och medlemsstater i Europeiska unionen och bland annat bedöma

a) huruvida de nuvarande verktygen för makrotillsyn i denna förordning eller i direktiv 2013/36/EU är verksamma, effektiva och genomblickbara,

b) huruvida täckningen och de tänkbara graderna av överlappning mellan de olika verktygen för makrotillsyn mot liknande risker i denna förordning och i direktiv 2013/36/EU är adekvata och vid behov föreslå nya makrotillsynsregler.

c) hur internationellt överenskomna standarder för systemviktiga institut samspelar med bestämmelserna i denna förordning och i direktiv 2013/36/EU, och vid behov föreslå nya regler, med beaktande av dessa internationellt överenskomna standarder.

2. Kommissionen ska senast den 31 december 2014 på grundval av samråd med ESRB och EBA rapportera till Europaparlamentet och rådet om den bedömning som avses i punkt 1 och vid behov överlämna ett lagstiftningsförslag till Europaparlamentet och rådet.

Artikel 514

Motpartskreditrisk och ursprunglig åtagandemetod

Kommissionen ska senast den 31 december 2016 göra en översyn av och utarbeta en rapport om tillämpningen av artikel 275 och lägga fram denna rapport för Europaparlamentet och rådet, vid behov åtföljd av ett lagstiftningsförslag.

Artikel 515

Övervakning och utvärdering

1. EBA ska senast den 2 januari 2015 tillsammans med Esma lägga fram en rapport om hur denna förordning fungerar tillsammans med tillhörande skyldigheter enligt förordning (EU) nr 648/2012, i synnerhet vad gäller institut som driver en central motpart, i syfte att undvika dubbla krav för derivattransaktioner och därigenom undvika ökad regleringsrisk och ökade kostnader för behöriga myndigheters övervakning.

2. EBA ska övervaka och utvärdera tillämpningen av bestämmelserna om kapitalbaskraven för exponeringar mot en central motpart i enlighet med del tre avdelning II kapitel 6 avsnitt 9. EBA ska senast den 1 januari 2015 rapportera till kommissionen om dessa bestämmelsers inverkan och effektivitet.

3. Kommissionen ska senast 31 december 2016 se över och lämna en rapport om hur förenlig denna förordning är med bestämmelserna inom samma område i förordning (EU) nr 648/2012, kapitalbaskravet i del tre avdelning II kapitel 6 avsnitt 9 och överlämna denna rapport till Europaparlamentet och rådet, vid behov åtföljd av ett lagstiftningsförslag.

Artikel 516

Långsiktig finansiering

Kommissionen ska senast den 31 december 2015 rapportera om denna förordnings inverkan när det gäller att stimulera långsiktiga investeringar i tillväxtfrämjande infrastruktur.

Artikel 517

Definition av godtagbart kapital

Kommissionen ska senast 31 december 2014 granska och rapportera om huruvida den definition av godtagbart kapital som tillämpas i del två avdelning III och del fyra är ändamålsenlig och överlämna sin rapport till Europaparlamentet och rådet, vid behov åtföljd av ett lagstiftningsförslag.

Artikel 518

Översyn av kapitalinstrument som får skrivas ned eller konverteras vid den tidpunkt då ett institut inte längre är livskraftigt

Senast den 31 december 2015 ska kommissionen se över och rapportera om huruvida denna förordning bör innehålla ett krav om nedskrivning av primärkapital- och supplementärkapitaltillskott i de fall då det fastslagits att ett institut inte längre är livskraftigt. Kommissionen ska överlämna rapporten till Europaparlamentet och rådet, om lämpligt tillsammans med ett lagstiftningsförslag.

Artikel 519

Avdrag av förmånsbestämda pensionsplaner från kärnprimärkapitalposter

EBA ska senast den 30 juni 2014 utarbeta en rapport om huruvida den reviderade IAS 19, tillsammans med avdraget av

nettopensionstillgångar enligt artikel 36.1 e och förändringar i nettopensionsskulder leder till otillbörlig volatilitet i institutens kapitalbas.

Kommissionen ska med beaktande av EBA:s rapport senast den 31 december 2014 utarbeta en rapport till Europaparlamentet och rådet i det ärende som avses i första stycket, om lämpligt tillsammans med ett lagstiftningsförslag om införande av en justering av förmånsbestämda nettopensionsfondstillgångar eller nettopensionsskulder för beräkning av kapitalbasen.

AVDELNING III

ÄNDEINGAR

Artikel 520

Ändring av förordning (EU) nr 648/2012

Förordning (EU) nr 648/2012 ska ändras på följande sätt:

1. Följande kapitel ska läggas till i avdelning IV:

"KAPITEL 4

Beräkningar och rapportering i enlighet med förordning (EU) nr 575/2013

Artikel 50a

Beräkning av K_{CCP}

1. Vid tillämpning av artikel 308 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om om tillsyns krav för kreditinstitut och värdepappersföretag (*) ska en central motpart som har mottagit den anmälning som avses i artikel 301.2 b i den förordningen beräkna K_{CCP} i enlighet med punkt 2 i den här artikeln för alla kontrakt och transaktioner som den clearar för alla sina clearingmedlemmar som omfattas av täckningen för obeståndsfonden.

2. En central motpart ska beräkna sitt hypotetiska kapital (K_{CCP}) på följande sätt:

$$K_{CCP} = \sum_i \max\{EBRM_i - IM_i - DF_i; 0\} \cdot RW \cdot \text{captial ratio}$$

där

$EBRM_i$ = exponeringsvärdet före riskskydd, vilket är lika med den centrala motpartens exponeringsvärde mot clearingmedlem i till följd av alla kontrakt och transaktioner med denna clearingmedlem, beräknat utan beaktande av den säkerhet som ställts av denna clearingmedlem,

IM_i = den initialsäkerhet som clearingmedlem i har ställt till den centrala motparten,

DF_i = det förfinansierade bidraget från clearingmedlem i,

RW = en riskvikt på 20 %, och

kapitalkvot = 8 %.

3. En central motpart ska för de clearingmedlemmar som är institut göra den beräkning som krävs enligt punkt 2 minst kvartalsvis eller oftare, om de behöriga myndigheterna så begär.

4. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande som specificerar följande för tillämpning av punkt 3:

a) Frekvens och tidpunkter för beräkningarna enligt punkt 2.

b) I vilka situationer den behöriga myndigheten för ett institut som fungerar som clearingmedlem får kräva att beräkningar och rapportering ska ske oftare än vad som anges i led a.

EBA ska överlämna sina förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 1 januari 2014.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.”

Artikel 50b

Allmänna regler för beräkning av K_{CCP}

Vid beräkningen enligt artikel 50a.2 ska följande gälla:

a) En central motpart ska beräkna värdet för de exponeringar den har mot sina clearingmedlemmar på följande sätt:

i) Exponeringar som följer av de kontrakt och transaktioner som förtecknas i artikel 301.1 a och d i förordning (EU) nr 575/2013.

ii) Exponeringar som följer av de kontrakt och transaktioner som förtecknas i artikel 301.1 b, c och e i förordning (EU) nr 575/2013 ska beräknas i enlighet med den fullständiga metoden för finansiella säkerheter enligt artikel 223 i den förordningen med schabloniserade volatilitetsjusteringar enligt artikel 223 och 224 i den förordningen. Det undantag som anges i artikel 285.3 i den förordningen ska inte ska tillämpas.

iii) Exponeringar som följer av de transaktioner som inte förtecknas i artikel 301.1 i förordning (EU) nr 575/2013 och som endast medför avvecklingsrisk

ska beräknas i enlighet med avdelning V del tre i den förordningen.

b) För institut som omfattas av tillämpningsområdet för förordning (EU) nr 575/2013 ska nettningmängderna vara desamma som i avdelning II del tre i den förordningen.

c) Vid beräkningen av de värden som avses i a ska den centrala motparten från sina exponeringar subtrahera de säkerheter som ställts av clearingmedlemmarna, efter nedskrivning genom schablonmässiga volatilitetsjusteringar i enlighet med den fullständiga metoden för finansiella säkerheter enligt artikel 224 i förordning (EU) nr 575/2013.

d) En central motpart ska beräkna sin exponering mot sina clearingmedlemmar vid transaktioner för värdepappersfinansiering enligt den fullständiga metoden för finansiella säkerheter med schabloniserade volatilitetsjusteringar enligt artiklarna 223 och 224 i förordning (EU) nr 575/2013.

e) Om en central motpart har exponeringar mot en eller flera centrala motparter, ska den behandla varje sådan exponering som om den vore en exponering mot clearingmedlemmar och ta med eventuell marginalsäkerhet eller förfinansierade bidrag som erhållits från dessa centrala motparter i beräkningen av K_{CCP} .

f) Om en central motpart har ett bindande avtalsmässigt arrangemang med sina clearingmedlemmar som tillåter den att använda hela eller en del av den initialsäkerhet som den har mottagit från clearingmedlemmarna som om den var ett förfinansierat bidrag, ska den centrala motparten vid beräkningen enligt punkt 1 betrakta denna initialsäkerhet som förfinansierade bidrag och inte som initialsäkerhet.

g) En central motpart ska vid tillämpning av marknadsvärderingsmetoden ersätta formeln i artikel 298.1 c ii i förordning (EU) nr 575/2013 med följande:

$$PCE_{red} = 0.15 \cdot PCE_{gross} + 0.85 \cdot NGR \cdot PCE_{gross};$$

där NGR:s täljare ska beräknas enligt artikel 274.1 i förordning (EU) nr 575/2013 strax innan variationsmarginalerna ändras vid utgången av avvecklingsperioden och nämnaren är bruttoersättningskostnaden.

h) En central motpart ska vid tillämpning av marknadsvärderingsmetoden enligt artikel 274 i förordning (EU) nr 36/2013 ersätta formeln i artikel 298.1 c ii i den förordningen med följande:

$$PCE_{red} = 0.15 \cdot PCE_{gross} + 0.85 \cdot NGR \cdot PCE_{gross}$$

där NGR:s täljare ska beräknas i enlighet med artikel 274.1 i den förordningen strax innan variationsmarginalerna ändras vid utgången av avvecklingsperioden och nämnaren är bruttoersättningskostnaden.

i) Om en central motpart inte kan beräkna NGR-värdet enligt artikel 298.1 c ii i förordning (EU) nr 575/2013, ska den göra följande:

i) Till de av clearingmedlemmarna som är institut och deras behöriga myndigheter anmäla att den inte kan beräkna NGR och varför den inte kan utföra beräkningen.

ii) Under en tremånadersperiod får det sätta NGR-värdet till 0,3 vid den beräkning av PCE_{red} som anges i led g.

j) Om den centrala motparten fortfarande inte kan beräkna NGR-värdet vid utgången av den period som anges i led i ii, ska den göra följande:

i) Upphöra att beräkna K_{CCP} .

ii) Till de av clearingmedlemmarna som är institut och deras behöriga myndigheter anmäla att den har upphört att beräkna K_{CCP} .

k) Vid beräkningen av den möjliga framtida exponeringen för optioner och optioner att ingå swappavtal ("swaptions") i enlighet med marknadsvärderingsmetoden enligt artikel 274 i förordning (EU) nr 575/2013, ska en central motpart multiplicera kontraktets teoretiska belopp med det absoluta värdet på optionens delta ($(\delta V/\delta p)$) enligt artikel 280.1 a i den förordningen.

l) Om en central motpart har mer än en obeståndsfond, ska den utföra beräkningen enligt artikel 50a.2 separat för varje obeståndsfond.

Artikel 50c

Rapportering av information

1. Vid tillämpning av artikel 308 i förordning förordning (EU) nr 575/2013 ska en central motpart rapportera följande till de clearingmedlemmar som är institut och de behöriga myndigheterna:

a) Det hypotetiska kapitalet (K_{CCP}).

b) Summan av de förfinansierade bidragen (DF_{CM}).

c) Beloppet av de förfinansierade finansiella medel som den enligt lag eller enligt avtal med sina clearingmedlemmar måste använda för att täcka sina förluster till följd av att en eller flera av clearingmedlemmarna har fallerat, innan

den använder de övriga clearingmedlemmarnas bidrag till obeståndsfonden (DF_{CCP}).

d) Det totala antalet clearingmedlemmar (N).

e) Koncentrationsfaktorn (β) enligt artikel 50d.

f) Summan av alla avtalsenliga bidrag (DF_{CM}^c).

Om en central motpart har mer än en obeståndsfond, ska den rapportera informationen i första stycket separat för varje obeståndsfond.

2. Den centrala motparten ska till de clearingmedlemmar som är institut anmäla ovanstående minst kvartalsvis eller oftare, om dessa clearingmedlemmars behöriga myndigheter så begär.

3. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande som specificerar

a) den enhetliga mallen för den rapportering som avses i punkt 1,

b) frekvens och tidpunkter för den rapportering som avses i punkt 2,

c) i vilka situationer den behöriga myndigheten för ett institut som fungerar som clearingmedlem får kräva att beräkningar och rapportering ska ske oftare än vad som anges i led b.

EBA ska överlämna sina förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 1 januari 2014.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 50d

Beräkning av specifika poster som ska rapporteras av den centrala motparten

Vid tillämpning av artikel 50c ska följande gälla:

a) Om en central motpart har regler enligt vilka den ska använda en del eller alla av sina finansiella medel parallellt med de förfinansierade bidragen från clearingmedlemmarna på ett sätt som gör dessa medel likvärdiga med förfinansierade bidrag från en clearingmedlem genom hur de täcker förluster som den centrala motparten ådrar sig om en av clearingmedlemmarna fallerar eller blir insolvent, ska den centrala motparten addera det motsvarande värdet av dessa medel till DF_{CM} .

- b) Om en central motpart har regler enligt vilka den ska använda en del eller alla av sina finansiella medel för att täcka sina förluster till följd av att en eller flera av dess clearingmedlemmar har fallerats efter att obeståndsfonden är förbrukad men innan den begär de avtalsenliga bidragen från sina clearingmedlemmar, ska den centrala motparten addera det motsvarande värdet av dessa ytterligare finansiella medel (DF_{CCP}^a) till det totala värdet av de förfinansierade bidragen (DF) enligt följande:

$$DF = DF_{CCP} + DF_{CM} + DF_{CCP}^a.$$

- c) En central motpart ska beräkna koncentrationsfaktorn (β) i enlighet med följande formel:

$$\beta = \frac{PCE_{red,1} + PCE_{red,2}}{\sum_i PCE_{red,i}}$$

där

$PCE_{red,i}$ = det reducerade talet för möjliga framtida kreditexponeringar för en central motparts samtliga kontrakt och transaktioner med clearingmedlem i.

$PCE_{red,1}$ = det reducerade talet för möjliga framtida kreditexponeringar för en central motparts samtliga kontrakt och transaktioner med den clearingmedlem som har det största PCE_{red} -värdet.

$PCE_{red,2}$ = det reducerade talet för möjliga framtida kreditexponeringar för en central motparts samtliga kontrakt och transaktioner med den clearingmedlem som har det andra största PCE_{red} -värdet.”;

(*) EUT L 176, 27.6.2013, s. 1.”;

2. I artikel 11.15 ska led b utgå.
3. I artikel 89 ska följande text punkt införas:

”5a. Upp till 15 månader efter dagen för ikraftträdandet av det sista av de 11 tekniska standarder för tillsyn som avses i slutet av punkt 3 första stycket eller tills ett beslut enligt artikel 14 har fattats om auktorisation av den centrala motparten, beroende på vilket datum som inträffar först, ska den centrala motparten tillämpa den behandling som avses i tredje stycket i denna punkt.

Upp till 15 månader efter dagen för ikraftträdandet av det sista av de 11 tekniska standarder för tillsyn som avses i slutet av punkt 3 andra stycket eller tills ett beslut enligt artikel 25 har fattats om godkännande av den centrala motparten, beroende på vilken dag som infaller först, ska den centrala motparten tillämpa den behandling som avses i tredje stycket i denna punkt.

När en central motpart saknar obeståndsfond och inte har något bindande avtalsmässigt arrangemang med sina clearingmedlemmar som tillåter den att använda hela eller en del av den initialsäkerhet som den har mottagit från clearingmedlemmarna som om den var ett förfinansierat bidrag, ska de uppgifter som den ska rapportera i enlighet med artikel 50c.1 inbegripa den totala summan av den initialsäkerhet som den har mottagit från sina clearingmedlemmar.

Tidsfristerna i första och andra styckena i denna punkt får förlängas med ytterligare sex månader när kommissionen har antagit den genomförandeakt som avses i artikel 497.3 i förordning (EU) nr 575/2013.”

DEL ELVA

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 521

Ikraftträdande och tillämpningsdatum

1. Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.
2. Denna förordning ska gälla från och med den 1 januari 2014, med undantag för
 - a) artiklarna 8.3, 21 och 451.1, som ska gälla från och med den 1 januari 2015,
 - b) artikel 413.1, som ska gälla från och med den 1 januari 2016,
 - c) de bestämmelser i denna förordning enligt vilka Europeiska tillsynsmyndigheten måste överlämna förslag till tekniska standarder till kommissionen samt de bestämmelser i denna förordning enligt vilka kommissionen tilldelas befogenhet att anta delegerade akter eller genomförandeakter, som ska gälla från och med den 31 december 2014.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 26 juni 2013.

På Europaparlamentets vägnar
M. SCHULZ
Ordförande

På rådets vägnar
A. SHATTER
Ordförande

BILAGA I

Klassificering av poster utanför balansräkningen

1. Högrisk:

- a) Garantier knutna till kreditgivning (t.ex. garantier för betalning av kreditfaciliteter i tid.
- b) Kreditderivat.
- c) Egna acceptor.
- d) Endosserade växlar, för vilka inget annat institut bär växelansvar.
- e) Transaktioner med regress (t.ex. factoring, fakturabelåningsfaciliteter).
- f) Oåterkalleliga kreditlöften med karaktär av kreditsubstitut.
- g) Tillgångar som förvärvats genom rena terminskontrakt.
- h) Avtalad utlåning på termin (forward deposits).
- i) Obetald del av betalning för aktier och andra värdepapper.
- j) Sådana avtal om försäljning och återköp som avses i artikel 12.3 och 12.5 i direktiv 86/635/EEG.
- k) Andra poster av högrisktyp.

2. Medelrisk:

- a) Handelsfinansiering av poster utanför balansräkningen, dvs. rembursor, öppnade eller bekräftade (se även "medel-lågrisk").
- b) Andra poster utanför balansräkningen.
 - i) Sjöfartsгарантиer, tull och skatteгарантиer.
 - ii) Outnyttjade kreditmöjligheter (åtaganden att lämna kredit, att köpa värdepapper eller att utfärda garantier eller acceptor) med en ursprunglig löptid på mer än ett år.
 - iii) Note issuance facilities (NIF) och revolving underwriting facilities (RUF).
 - iv) Andra poster av medelrisktyp, så som de meddelats till EBA.

3. Medel-lågrisk:

- a) Handelsfinansiering av poster utanför balansräkningen:
 - i) Rembursor för vilka levererade varor utgör säkerhet samt andra självlikviderande transaktioner.
 - ii) Garanti- och ansvarsförbindelser (inbegripet anbuds- och fullgörandegarantier och associerade betalnings- och retentionsгарантиer) samt garantiförbindelser som inte har karaktär av kreditsubstitut.
 - iii) Oåterkalleliga kreditlöften som inte har karaktär av kreditsubstitut.
- b) Andra poster utanför balansräkningen:
 - i) Outnyttjade kreditmöjligheter, vilka omfattar åtaganden att lämna kredit, att köpa värdepapper eller att utfärda garantier eller acceptor, med en ursprunglig löptid på högst ett år, vilka inte kan återtas villkorslöst vid något tillfälle utan avisering eller som inte omfattas av effektiva bestämmelser om automatiskt återtagande, om låntagarens kreditvärdighet försämras.
 - ii) Andra poster av medel- eller lågrisktyp så som de meddelats till EBA.

4. Lågrisk:

- a) Outnyttjade kreditmöjligheter, vilka omfattar åtaganden att lämna kredit, att köpa värdepapper eller att utfärda garantier eller accepter, vilka kan återtas när som helst utan föregående avisering eller som omfattas av effektiva bestämmelser om automatiskt återtagande, om låntagarens kreditvärdighet försämras. Kontokrediter till hushåll får betraktas som villkorslöst återtagbara, om avtalsvillkoren medger att instituten återtar dem i hela den utsträckning som tillåts enligt konsumentskyddslagstiftningen och därmed sammanhängande lagstiftning.
 - b) Outnyttjade kreditmöjligheter för anbuds- och fullgörandegarantier, vilka kan återtas när som helst utan föregående avisering eller som omfattas av effektiva bestämmelser om automatiskt återtagande, om låntagarens kreditvärdighet försämras.
 - c) Andra poster av lågrisktyp, så som de meddelats till EBA.
-

BILAGA II

Typer av derivat

1. Räntebaserade kontrakt:
 - a) Ränteswappar i en valuta.
 - b) Basisswappar.
 - c) Rânteterminskontrakt (Forward Rate Agreements).
 - d) Rântefutureskontrakt.
 - e) Köpta ränteoptioner.
 - f) Andra kontrakt av liknande art.
 2. Kontrakt som rör valuta eller guld:
 - a) Rântevalutaswappar i mer än en valuta.
 - b) Valutaterminskontrakt (Forward foreign-exchange contracts).
 - c) Valutafutureskontrakt.
 - d) Köpta valutaoptioner.
 - e) Andra kontrakt av liknande slag.
 - f) Kontrakt avseende guld av liknande slag som i leden a–e.
 3. Kontrakt liknande dem i punkterna 1 a–e och 2 a–d i denna bilaga avseende andra referensposter eller -index. Detta ska som ett minimum avse alla instrument som specificeras i punkterna 4–7, 9 och 10 i avsnitt C i bilaga I i direktiv 2004/39/EG vilka inte ingår i punkterna 1 eller 2 i denna bilaga.
-

BILAGA III

Poster som omfattas av kompletterande rapportering av likvida tillgångar

1. Kontanter.
2. Centralbanksexponeringar, i den omfattning dessa exponeringar kan utnyttjas under perioder av stress.
3. Överlåtbara värdepapper som representerar fordringar på eller fordringar som garanteras av stater, centralbanker, icke-statliga offentliga organ, regioner med fiskalt självbestämmande och beskattnings- och indrivningsrätt samt lokala myndigheter, Banken för internationell betalningsutjämning (BIS), Internationella valutafonden (IMF), Europeiska unionen, Europeiska finansiella stabiliseringsfaciliteten, Europeiska stabilitetsmekanismen eller multilaterala utvecklingsbanker, vilka uppfyller samtliga följande villkor:
 - a) De åsätts 0 % riskvikt enligt del tre avdelning II kapitel 2.
 - b) De är inte någon skyldighet för ett institut eller någon av dess anknutna enheter.
4. Andra överlåtbara värdepapper än dem som avses i punkt 3, vilka representerar fordringar på eller fordringar som garanteras av stater eller centralbanker och är utställda i den inhemska valutan av staten eller centralbanken i den valuta och i det land där likviditetsrisken tas eller utställda i utländska valutor, om innehavet av denna skuld motsvarar likviditetsbehoven i bankens verksamhet i detta tredjeland.
5. Överlåtbara värdepapper som representerar fordringar på eller fordringar som garanteras av stater, centralbanker, icke-statliga offentliga organ, regioner med fiskalt självbestämmande och beskattnings- och indrivningsrätt samt lokala myndigheter eller multilaterala utvecklingsbanker, vilka uppfyller samtliga följande villkor:
 - a) De åsätts 20 % riskvikt enligt del tre avdelning II kapitel 2.
 - b) De är inte någon skyldighet för ett institut eller någon av dess anknutna enheter.
6. Andra överlåtbara värdepapper än dem som avses i punkterna 3, 4 och 5, vilka kvalificeras för 20 % riskvikt eller bättre enligt del tre avdelning II kapitel 2 eller är internt klassificerade med motsvarande kreditkvalitet och uppfyller något av följande villkor:
 - a) De representerar inte någon fordring på ett specialföretag för värdepapperisering, ett institut eller någon av institutets anknutna enheter.
 - b) De är obligationer som är berättigade till den behandling som anges i artikel 129.4 eller 129.5.
 - c) De är andra obligationer än de obligationer som avses under b i denna punkt, enligt artikel 52.4 i direktiv 2009/65/EG.
7. Andra överlåtbara värdepapper än dem som avses i punkterna 3–6, vilka kvalificeras för 50 % riskvikt eller bättre enligt del tre avdelning II kapitel 2 eller är internt klassificerade med motsvarande kreditkvalitet och inte representerar någon fordring på ett specialföretag för värdepapperisering, ett institut eller någon av institutets anknutna enheter.
8. Andra överlåtbara värdepapper än dem som avses i punkterna 3–7, vilka säkras med tillgångar som kvalificeras för 35 % riskvikt eller bättre enligt del tre avdelning II kapitel 2 eller är internt klassificerade med motsvarande kreditkvalitet och är fullt ut säkrade genom panträtt i bostadsfastighet i enlighet med artikel 125.
9. Kreditlöftesfaciliteter som beviljas av centralbanker inom räckvidden för den monetära politiken i den mån som dessa faciliteter inte är säkerställda genom likvida tillgångar, exklusive likviditetsstöd i krislägen.
10. Rättsliga eller lagstadgade minimiinsättningar hos det centrala kreditinstitutet och annan lagstadgad eller på avtalsmässig grund tillgänglig likvid finansiering från det centrala kreditinstitutet eller de centrala kreditinstitutet som är medlemmar i det nätverk som avses i artikel 113.7 eller omfattas av det undantag som fastställs i artikel 10, i den mån som denna finansiering inte är säkerställd genom likvida tillgångar, om kreditinstitutet ingår i ett nätverk i enlighet med rättsliga eller lagstadgade bestämmelser.

11. Börshandlade, centralt clearade aktier som ingår i ett större aktieindex, uttryckta i medlemsstatens inhemska valuta och inte emitterade av ett institut eller någon av dess anknutna enheter.
12. Guld noterat på en erkänd börs, förvarat på tilldelad plats.

Alla poster med undantag av de som avses i punkterna 1, 2 och 9 måste uppfylla följande villkor:

- a) De handlas i enkla repor eller på kontantmarknader som utmärks av låga koncentrationsnivåer.
 - b) De har en dokumenterad historia som tillförlitlig källa till likviditet genom repor eller försäljning även under stressade marknadsvillkor.
 - c) De är inte belånade.
-

BILAGA IV

Jämförelsetabell

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 1		
Artikel 2		
Artikel 3		
Artikel 4.1 led 1	Artikel 4.1	
Artikel 4.1 led 2		Artikel 3.1 b
Artikel 4.1 led 3		Artikel 3.1 c
Artikel 4.1 led 4		Artikel 3.1 p
Artikel 4.1 leden 5–7		
Artikel 4.1 led 8	Artikel 4.18	
Artikel 4.1 leden 9–12		
Artikel 4.1 led 13	Artikel 4.41	
Artikel 4.1 led 14	Artikel 4.42	
Artikel 4.1 led 15	Artikel 4.12	
Artikel 4.1 led 16	Artikel 4.13	
Artikel 4.1 led 17	Artikel 4.3	
Artikel 4.1 led 18	Artikel 4.21	
Artikel 4.1 led 19		
Artikel 4.1 led 20	Artikel 4.19	
Artikel 4.1 led 21		
Artikel 4.1 led 22	Artikel 4.20	
Artikel 4.1 led 23		
Artikel 4.1 led 24		
Artikel 4.1 led 25		Artikel 3.1 c
Artikel 4.1 led 26	Artikel 4.5	
Artikel 4.1 led 27		
Artikel 4.1 led 28	Artikel 4.14	
Artikel 4.1 led 29	Artikel 4.16	
Artikel 4.1 led 30	Artikel 4.15	
Artikel 4.1 led 31	Artikel 4.17	
Artikel 4.1 leden 32–34		
Artikel 4.1 led 35	Artikel 4.10	
Artikel 4.1 led 36		

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 4.1 led 37	Artikel 4.9	
Artikel 4.1 led 38	Artikel 4.46	
Artikel 4.1 led 39	Artikel 4.45	
Artikel 4.1 led 40	Artikel 4.4	
Artikel 4.1 led 41	Artikel 4.48	
Artikel 4.1 led 42	Artikel 4.2	
Artikel 4.1 led 43	Artikel 4.7	
Artikel 4.1 led 44	Artikel 4.8	
Artikel 4.1 led 45		
Artikel 4.1 led 46	Artikel 4.23	
Artikel 4.1 leden 47–49		
Artikel 4.1 led 50		Artikel 3.1 e
Artikel 4.1 led 51		
Artikel 4.1 led 52	Artikel 4.22	
Artikel 4.1 led 53	Artikel 4.24	
Artikel 4.1 led 54	Artikel 4.25	
Artikel 4.1 led 55	Artikel 4.27	
Artikel 4.1 led 56	Artikel 4.28	
Artikel 4.1 led 57	Artikel 4.30	
Artikel 4.1 led 58	Artikel 4.31	
Artikel 4.1 led 59	Artikel 4.32	
Artikel 4.1 led 60	Artikel 4.35	
Artikel 4.1 led 61	Artikel 4.36	
Artikel 4.1 led 62	Artikel 4.40	
Artikel 4.1 led 63	Artikel 4.40a	
Artikel 4.1 led 64	Artikel 4.40b	
Artikel 4.1 led 65	Artikel 4.43	
Artikel 4.1 led 66	Artikel 4.44	
Artikel 4.1 led 67	Artikel 4.39	
Artikel 4.1 leden 68–71		
Artikel 4.1 led 72	Artikel 4.47	
Artikel 4.1 led 73	Artikel 4.49	
Artikel 4.1 leden 74–81		
Artikel 4.1 led 82		Artikel 3.1 m
Artikel 4.1 led 83	Artikel 4.33	

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 4.1 leden 84–91		
Artikel 4.1 led 92		Artikel 3.1 i
Artikel 4.1 leden 93–117		
Artikel 4.1 led 118		Artikel 3.1 r
Artikel 4.1 leden 119–128		
Artikel 4.2		
Artikel 4.3		
Artikel 6.1	Artikel 68.1	
Artikel 6.2	Artikel 68.2	
Artikel 6.3	Artikel 68.3	
Artikel 6.4		
Artikel 6.5		
Artikel 7.1	Artikel 69.1	
Artikel 7.2	Artikel 69.2	
Artikel 7.3	Artikel 69.3	
Artikel 8.1		
Artikel 8.2		
Artikel 8.3		
Artikel 9.1	Artikel 70.1	
Artikel 9.2	Artikel 70.2	
Artikel 9.3	Artikel 70.3	
Artikel 10.1	Artikel 3.1	
Artikel 10.2		
Artikel 11.1	Artikel 71.1	
Artikel 11.2	Artikel 71.2	
Artikel 11.3		
Artikel 11.4	Artikel 3.2	
Artikel 11.5		
Artikel 12		
Artikel 13.1	Artikel 72.1	
Artikel 13.2	Artikel 72.2	
Artikel 13.3	Artikel 72.3	
Artikel 13.4		
Artikel 14.1	Artikel 73.3	
Artikel 14.2		

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 14.3		
Artikel 15		Artikel 22
Artikel 16		
Artikel 17.1		Artikel 23
Artikel 17.2		
Artikel 17.3		
Artikel 18.1 -	Artikel 133.1 första stycket	
Artikel 18.2	Artikel 133.1 andra stycket	
Artikel 18.3	Artikel 133.1 tredje stycket	
Artikel 18.4	Artikel 133.2	
Artikel 18.5	Artikel 133.3	
Artikel 18.6	Artikel 134.1	
Artikel 18.7		
Artikel 18.8	Artikel 134.2	
Artikel 19.1	Artikel 73.1 b	
Artikel 19.2	Artikel 73.1	
Artikel 19.3	Artikel 73.1 andra stycket	
Artikel 20.1	Artikel 105.3 Artikel 129.2 och bilaga X, del 3, leden 30 och 31	
Artikel 20.2	Artikel 129.2 tredje stycket	
Artikel 20.3	Artikel 129.2 fjärde stycket	
Artikel 20.4	Artikel 129.2 femte stycket	
Artikel 20.5		
Artikel 20.6	Artikel 84.2	
Artikel 20.7	Artikel 129.2 sjätte stycket	
Artikel 20.8	Artikel 129.2 sjunde och åttonde styckena	
Artikel 21.1		
Artikel 21.2		
Artikel 21.3		
Artikel 21.4		
Artikel 22	Artikel 73.2	
Artikel 23		Artikel 3.1 andra stycket
Artikel 24	Artikel 74.1	
Artikel 25		
Artikel 26.1	Artikel 57.a	

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 26.1 a	Artikel 57.a	
Artikel 26.1 b	Artikel 57.a	
Artikel 26.1 c	Artikel 57.b	
Artikel 26.1 d		
Artikel 26.1 e	Artikel 57.b	
Artikel 26.1 f	Artikel 57.c	
Artikel 26.1 först stycket	Artikel 61 andra stycket	
Artikel 26.2 a	Artikel 57 andra, tredje och fjärde styckena	
Artikel 26.2 b	Artikel 57 andra, tredje och fjärde	
Artikel 26.3		
Artikel 26.4		
Artikel 27		
Artikel 28.1 a		
Artikel 28.1 b	Artikel 57 a	
Artikel 28.1 c	Artikel 57 a	
Artikel 28.1 d		
Artikel 28.1 e		
Artikel 28.1 f		
Artikel 28.1 g		
Artikel 28.1 h		
Artikel 28.1 i	Artikel 57 a	
Artikel 28.1 j	Artikel 57 a	
Artikel 28.1 k		
Artikel 28.1 l		
Artikel 28.1 m		
Artikel 28.2		
Artikel 28.3		
Artikel 28.4		
Artikel 28.5		
Artikel 29		
Artikel 30		
Artikel 31		
Artikel 32.1 a		
Artikel 32.1 b	Artikel 57 fjärde stycket	
Artikel 32.2		

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 33.1 a	Artikel 64.4	
Artikel 33.1 b	Artikel 64.4	
Artikel 33.1 c		
Artikel 33.2		
Artikel 33.3 a		
Artikel 33.3 b		
Artikel 33.3 c		
Artikel 33.3 d		
Artikel 33.4		
Artikel 34	Artikel 64.5	
Artikel 35		
Artikel 36.1 a	Artikel 57 k	
Artikel 36.1 b	Artikel 57 j	
Artikel 36.1 c		
Artikel 36.1 d	Artikel 57 q	
Artikel 36.1 e		
Artikel 36.1 f	Artikel 57 i	
Artikel 36.1 g		
Artikel 36.1 h	Artikel 57 n	
Artikel 36.1 i	Artikel 57 m	
Artikel 36.1 j	Artikel 66.2	
Artikel 36.1 k i		
Artikel 36.1 k ii	Artikel 57 r	
Artikel 36.1 k iii		
Artikel 36.1 k iv		
Artikel 36.1 k v		
Artikel 36.1 l	Artikel 61 andra stycket	
Artikel 36.2		
Artikel 36.3		
Artikel 37		
Artikel 38		
Artikel 39		
Artikel 40		
Artikel 41		
Artikel 42		

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 43		
Artikel 44		
Artikel 45		
Artikel 46		
Artikel 47		
Artikel 48		
Artikel 49.1	Artikel 59	
Artikel 49.2	Artikel 60	
Artikel 49.3		
Artikel 49.4		
Artikel 49.5		
Artikel 49.6		
Artikel 50	Artikel 66, Artikel 57 ca, Artikel 63a	
Artikel 51	Artikel 66, Artikel 57 ca, Artikel 63a	
Artikel 52	Artikel 63a	
Artikel 53		
Artikel 54		
Artikel 55		
Artikel 56		
Artikel 57		
Artikel 58		
Artikel 59		
Artikel 60		
Artikel 61	Artikel 66, Artikel 57 ca, Artikel 63a	
Artikel 62.a	Artikel 64.3	
Artikel 62.b		
Artikel 62.c		
Artikel 62.d	Artikel 63.3	
Artikel 63	Artikel 63.1, Artikel 63.2, Artikel 64.3	
Artikel 64	Artikel 64.3 c	
Artikel 65		
Artikel 66	Artikel 57, Artikel 66.2	
Artikel 67	Artikel 57, Artikel 66.2	
Artikel 68		

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 69	Artikel 57, Artikel 66.2	
Artikel 70	Artikel 57, Artikel 66.2	
Artikel 71	Artikel 66, Artikel 57 ca, Artikel 63a	
Artikel 72	Artikel 57, Artikel 66	
Artikel 73		
Artikel 74		
Artikel 75		
Artikel 76		
Artikel 77	Artikel 63a.2	
Artikel 78.1	Artikel 63a.2	
Artikel 78.2		
Artikel 78.3		
Artikel 78.4	Artikel 63a.2 fjärde stycket	
Artikel 78.5		
Artikel 79	Artikel 58	
Artikel 80		
Artikel 81	Artikel 65	
Artikel 82	Artikel 65	
Artikel 83		
Artikel 84	Artikel 65	
Artikel 85	Artikel 65	
Artikel 86	Artikel 65	
Artikel 87	Artikel 65	
Artikel 88	Artikel 65	
Artikel 89	Artikel 120	
Artikel 90	Artikel 122	
Artikel 91	Artikel 121	
Artikel 92	Artikel 66, Artikel 75	
Artikel 93.1-4	Artikel 10.1-4	
Artikel 93.5		
Artikel 94		Artikel 18.2-4
Artikel 95		
Artikel 96		
Artikel 97		
Artikel 98		Artikel 24

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 99.1	Artikel 74.2	
Artikel 99.2		
Artikel 100		
Artikel 101.1		
Artikel 101.2		
Artikel 101.3		
Artikel 102.1		Artikel 11.1
Artikel 102.2		Artikel 11.3
Artikel 102.3		Artikel 11.4
Artikel 102.4		Bilaga VII, del C, punkt 1
Artikel 103		Bilaga VII, del A, punkt 1
Artikel 104.1		Bilaga VII, del D, punkt 1
Artikel 104.2		Bilaga VII, del D, punkt 2
Artikel 105.1		Artikel 33.1
Artikel 105.2-10		Bilaga VII, del B, punkterna 1-9
Artikel 105.11-13		Bilaga VII, del B, punkterna 11-13
Artikel 106		Bilaga VII, del C, punkterna 1-3
Artikel 107	Artikel 76, Artikel 78.4 och bilaga III, del 2, punkt 6	
Artikel 108.1	Artikel 91	
Artikel 108.2		
Artikel 109	Artikel 94	
Artikel 110		
Artikel 111	Artikel 78.1-3	
Artikel 112	Artikel 79.1	
Artikel 113.1	Artikel 80.1	
Artikel 113.2	Artikel 80.2	
Artikel 113.3	Artikel 80.4	
Artikel 113.4	Artikel 80.5	
Artikel 113.5	Artikel 80.6	
Artikel 113.6	Artikel 80.7	
Artikel 113.7	Artikel 80.8	
Artikel 114	Bilaga VI, del I, punkterna 1-5	
Artikel 115.1 4	Bilaga VI, del I, punkterna 8-11	
Artikel 115.5		

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 116.1	Bilaga VI, del I, punkt 14	
Artikel 116.2	Bilaga VI, del I, punkt 14	
Artikel 116.3		
Artikel 116.4	Bilaga VI, del I, punkt 15	
Artikel 116.5	Bilaga VI, del I, punkt 17	
Artikel 116.6	Bilaga VI, del I, punkt 17	
Artikel 117.1	Bilaga VI, del I, punkterna 18 och 19	
Artikel 117.2	Bilaga VI, del I, punkt 20	
Artikel 117.3	Bilaga VI, del I, punkt 21	
Artikel 118	Bilaga VI, del I, punkt 22	
Artikel 119.1		
Artikel 119.2	Bilaga VI, del I, punkterna 37 och 38	
Artikel 119.3	Bilaga VI, del I, punkt 40	
Artikel 119.4		
Artikel 119.5		
Artikel 120.1	Bilaga VI, del I, punkt 29	
Artikel 120.2	Bilaga VI, del I, punkt 31	
Artikel 120.3	Bilaga VI, del I, punkterna 33-36	
Artikel 121.1	Bilaga VI, del I, punkt 26	
Artikel 121.2	Bilaga VI, del I, punkt 25	
Artikel 121.3	Bilaga VI, del I, punkt 27	
Artikel 122	Bilaga VI, del I, punkterna 41 och 42	
Artikel 123	Artikel 79.2, 79.3 och Bilaga VI, del I, punkt 43	
Artikel 124.1	Bilaga VI, del I, punkt 44	
Artikel 124.2		
Artikel 124.3		
Artikel 125.1 3	Bilaga VI, del I, punkterna 45-49	
Artikel 125.4		
Artikel 126.1 och 2	Bilaga VI, del I, punkterna 51-55	
Artikel 126.3 och 4	Bilaga VI, del I, punkterna 58 och 59	
Artikel 127.1 och 2	Bilaga VI, del I, punkterna 61 och 62	
Artikel 127.3 och 4	Bilaga VI, del I, punkterna 64 och 65	
Artikel 128.1	Bilaga VI, del I, punkterna 66 och 76	
Artikel 128.2	Bilaga VI, del I, punkt 66	

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 128.3		
Artikel 129.1	Bilaga VI, del I, punkt 68, punkterna 1 och 2	
Artikel 129.2	Bilaga VI, del I, punkt 69	
Artikel 129.3	Bilaga VI, del I, punkt 71	
Artikel 129.4	Bilaga VI, del I, punkt 70	
Artikel 129.5		
Artikel 130	Bilaga VI, del I, punkt 72	
Artikel 131	Bilaga VI, del I, punkt 73	
Artikel 132.1	Bilaga VI, del I, punkt 74	
Artikel 132.2	Bilaga VI, del I, punkt 75	
Artikel 132.3	Bilaga VI, del I, punkterna 77 och 78	
Artikel 132.4	Bilaga VI, del I, punkt 79	
Artikel 132.5	Bilaga VI, del I, punkterna 80 och 81	
Artikel 133.1	Bilaga VI, del I, punkt 86	
Artikel 133.2		
Artikel 133.3		
Artikel 134.1-3	Bilaga VI, del I, punkterna 82-84	
Artikel 134.4-7	Bilaga VI, del I, punkterna 87-90	
Artikel 135	Artikel 81.1, 2 och 4	
Artikel 136.1	Artikel 82.1	
Artikel 136.2	Bilaga VI, del 2, punkterna 12-16	
Artikel 136.3	Artikel 150.3	
Artikel 137.1	Bilaga VI, del I, punkt 6	
Artikel 137.2	Bilaga VI, del I, punkt 7	
Artikel 137.3		
Artikel 138	Bilaga VI, del III, punkterna 1-7	
Artikel 139	Bilaga VI, del III, punkterna 8-17	
Artikel 140.1		
Artikel 140.2		
Artikel 141		
Artikel 142.1		
Artikel 142.2		
Artikel 143.1	Artikel 84.1 och Bilaga VII, del 4, punkt 1	

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 143.1	Artikel 84.2	
Artikel 143.1	Artikel 84.3	
Artikel 143.1	Artikel 84.4	
Artikel 143.1		
Artikel 144		
Artikel 145		
Artikel 146		
Artikel 147.1	Artikel 86.9	
Artikel 147.2-9	Artikel 86.1-8	
Artikel 148.1	Artikel 85.1	
Artikel 148.2	Artikel 85.2	
Artikel 148.3		
Artikel 148.4	Artikel 85.3	
Artikel 148.5		
Artikel 148.1		
Artikel 149	Artikel 85.4 och 5	
Artikel 150.1	Artikel 89.1	
Artikel 150.2	Artikel 89.2	
Artikel 150.3		
Artikel 150.4		
Artikel 151	Artikel 87.1-10	
Artikel 152.1 och 2	Artikel 87.11	
Artikel 152.3 och 4	Artikel 87.12	
Artikel 152.5		
Artikel 153.1	Bilaga VII, del I, punkt 3	
Artikel 153.2		
Artikel 153.3-8	Bilaga VII, del I, punkterna 4-9	
Artikel 153.9		
Artikel 154	Bilaga VII, del I, punkterna 10-16	
Artikel 155.1	Bilaga VII, del I, punkterna 17 och 18	
Artikel 155.2	Bilaga VII, del I, punkterna 19-21	
Artikel 155.3	Bilaga VII, del I, punkterna 22-24	
Artikel 155.4	Bilaga VII, del I, punkterna 25-26	
Artikel 156		

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 156	Bilaga VII, del I, punkt 27	
Artikel 157.1	Bilaga VII, del I, punkt 28	
Artikel 157.2-5		
Artikel 158.1	Artikel 88.2	
Artikel 158.2	Artikel 88.3	
Artikel 158.3	Artikel 88.4	
Artikel 158.4	Artikel 88.6	
Artikel 158.5	Bilaga VII, del I, punkt 30	
Artikel 158.6	Bilaga VII, del I, punkt 31	
Artikel 158.7	Bilaga VII, del I, punkt 32	
Artikel 158.8	Bilaga VII, del I, punkt 33	
Artikel 158.9	Bilaga VII, del I, punkt 34	
Artikel 158.10	Bilaga VII, del I, punkt 35	
Artikel 158.11		
Artikel 159	Bilaga VII, del I, punkt 36	
Artikel 160.1	Bilaga VII, del II, punkt 2	
Artikel 160.2	Bilaga VII, del II, punkt 3	
Artikel 160.3	Bilaga VII, del II, punkt 4	
Artikel 160.4	Bilaga VII, del II, punkt 5	
Artikel 160.5	Bilaga VII, del II, punkt 6	
Artikel 160.6	Bilaga VII, del II, punkt 7	
Artikel 160.7	Bilaga VII, del II, punkt 7	
Artikel 161.1	Bilaga VII, del II, punkt 8	
Artikel 161.2	Bilaga VII, del II, punkt 9	
Artikel 161.3	Bilaga VII, del II, punkt 10	
Artikel 161.4	Bilaga VII, del II, punkt 11	
Artikel 162.1	Bilaga VII, del II, punkt 12	
Artikel 162.2	Bilaga VII, del II, punkt 13	
Artikel 162.3	Bilaga VII, del II, punkt 14	
Artikel 162.4	Bilaga VII, del II, punkt 15	
Artikel 162.5	Bilaga VII, del II, punkt 16	
Artikel 163.1	Bilaga VII, del II, punkt 17	
Artikel 163.2	Bilaga VII, del II, punkt 18	
Artikel 163.3	Bilaga VII, del II, punkt 19	
Artikel 163.4	Bilaga VII, del II, punkt 20	
Artikel 164.1	Bilaga VII, del II, punkt 21	

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 164.2	Bilaga VII, del II, punkt 22	
Artikel 164.3	Bilaga VII, del II, punkt 23	
Artikel 164.4		
Artikel 165.1	Bilaga VII, del II, punkt 24	
Artikel 165.2	Bilaga VII, del II, punkterna 25 och 26	
Artikel 165.3	Bilaga VII, del II, punkt 27	
Artikel 166.1	Bilaga VII, del III, punkt 1	
Artikel 166.2	Bilaga VII, del III, punkt 2	
Artikel 166.3	Bilaga VII, del III, punkt 3	
Artikel 166.4	Bilaga VII, del III, punkt 4	
Artikel 166.5	Bilaga VII, del III, punkt 5	
Artikel 166.6	Bilaga VII, del III, punkt 6	
Artikel 166.7	Bilaga VII, del III, punkt 7	
Artikel 166.8	Bilaga VII, del III, punkt 9	
Artikel 166.9	Bilaga VII, del III, punkt 10	
Artikel 166.10	Bilaga VII, del III, punkt 11	
Artikel 167.1	Bilaga VII, del III, punkt 12	
Artikel 167.2		
Artikel 168	Bilaga VII, del III, punkt 13	
Artikel 169.1	Bilaga VII, del IV, punkt 2	
Artikel 169.2	Bilaga VII, del IV, punkt 3	
Artikel 169.3	Bilaga VII, del IV, punkt 4	
Artikel 170.1	Bilaga VII, del IV, punkterna 5-11	
Artikel 170.2	Bilaga VII, del IV, punkt 12	
Artikel 170.3	Bilaga VII, del IV, punkterna 13-15	
Artikel 170.4	Bilaga VII, del IV, punkt 16	
Artikel 171.1	Bilaga VII, del IV, punkt 17	
Artikel 171.2	Bilaga VII, del IV, punkt 18	
Artikel 172.1	Bilaga VII, del IV, punkterna 19-23	
Artikel 172.2	Bilaga VII, del IV, punkt 24	
Artikel 172.3	Bilaga VII, del IV, punkt 25	
Artikel 173.1	Bilaga VII, del IV, punkterna 26-28	
Artikel 173.2	Bilaga VII, del IV, punkt 29	
Artikel 173.3		
Artikel 174	Bilaga VII, del IV, punkt 30	

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 175.1	Bilaga VII, del IV, punkt 31	
Artikel 175.2	Bilaga VII, del IV, punkt 32	
Artikel 175.3	Bilaga VII, del IV, punkt 33	
Artikel 175.4	Bilaga VII, del IV, punkt 34	
Artikel 175.5	Bilaga VII, del IV, punkt 35	
Artikel 176.1	Bilaga VII, del IV, punkt 36	
Artikel 176.2	Bilaga VII, del IV, punkt 37 första stycket	
Artikel 176.3	Bilaga VII, del IV, punkt 37 andra stycket	
Artikel 176.4	Bilaga VII, del IV, punkt 38	
Artikel 176.5	Bilaga VII, del IV, punkt 39	
Artikel 177.1	Bilaga VII, del IV, punkt 40	
Artikel 177.2	Bilaga VII, del IV, punkt 41	
Artikel 177.3	Bilaga VII, del IV, punkt 42	
Artikel 178.1	Bilaga VII, del IV, punkt 44	
Artikel 178.2	Bilaga VII, del IV, punkt 44	
Artikel 178.3	Bilaga VII, del IV, punkt 45	
Artikel 178.4	Bilaga VII, del IV, punkt 46	
Artikel 178.5	Bilaga VII, del IV, punkt 47	
Artikel 178.6		
Artikel 178.7		
Artikel 179.1	Bilaga VII, del IV, punkterna 43 och 49-56	
Artikel 179.2	Bilaga VII, del IV, punkt 57	
Artikel 180.1	Bilaga VII, del IV, punkterna 59-66	
Artikel 180.2	Bilaga VII, del IV, punkterna 67-72	
Artikel 180.3		
Artikel 181.1	Bilaga VII, del IV, punkterna 73-81	
Artikel 181.2	Bilaga VII, del IV, punkt 82	
Artikel 181.3		
Artikel 182.1	Bilaga VII, del IV, punkterna 87-92	
Artikel 182.2	Bilaga VII, del IV, punkt 93	
Artikel 182.3	Bilaga VII, del IV, punkterna 94 och 95	
Artikel 182.4		
Artikel 183.1	Bilaga VII, del IV, punkterna 98-100	

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 183.2	Bilaga VII, del IV, punkterna 101 och 102	
Artikel 183.3	Bilaga VII, del IV, punkterna 103 och 104	
Artikel 183.4	Bilaga VII, del IV, punkt 96	
Artikel 183.5	Bilaga VII, del IV, punkt 97	
Artikel 183.6		
Artikel 184.1		
Artikel 184.2	Bilaga VII, del IV, punkt 105	
Artikel 184.3	Bilaga VII, del IV, punkt 106	
Artikel 184.4	Bilaga VII, del IV, punkt 107	
Artikel 184.5	Bilaga VII, del IV, punkt 108	
Artikel 184.6	Bilaga VII, del IV, punkt 109	
Artikel 185	Bilaga VII, del IV, punkterna 110-114	
Artikel 186	Bilaga VII, del IV, punkt 115	
Artikel 187	Bilaga VII, del IV, punkt 116	
Artikel 188	Bilaga VII, del IV, punkterna 117-123	
Artikel 189.1	Bilaga VII, del IV, punkt 124	
Artikel 189.2	Bilaga VII, del IV, punkterna 125 och 126	
Artikel 189.3	Bilaga VII, del IV, punkt 127	
Artikel 190.1	Bilaga VII, del IV, punkt 128	
Artikel 190.2	Bilaga VII, del IV, punkt 129	
Artikel 190.3-4	Bilaga VII, del IV, punkt 130	
Artikel 191	Bilaga VII, del IV, punkt 131	
Artikel 192	Artikel 90 och bilaga VIII, del 1, punkt 2	
Artikel 193.1	Artikel 93.2	
Artikel 193.2	Artikel 93.3	
Artikel 193.3	Artikel 93.1 och bilaga VIII, del 3, punkt 1	
Artikel 193.4	Bilaga VIII, del 3, punkt 2	
Artikel 193.5	Bilaga VIII, del 5, punkt 1	
Artikel 193.6	Bilaga VIII, del 5, punkt 2	
Artikel 194.1	Artikel 92.1	
Artikel 194.2	Artikel 92.2	
Artikel 194.3	Artikel 92.3	
Artikel 194.4	Artikel 92.4	
Artikel 194.5	Artikel 92.5	

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 194.6	Artikel 92.5	
Artikel 194.7	Artikel 92.6	
Artikel 194.8	Bilaga VIII, del 2, punkt 1	
Artikel 194.9	Bilaga VIII, del 2, punkt 2	
Artikel 194.10		
Artikel 195	Bilaga VIII, del 1, punkterna 3 och 4	
Artikel 196	Bilaga VIII, del 1, punkt 5	
Artikel 197.1	Bilaga VIII, del 1, punkt 7	
Artikel 197.2	Bilaga VIII, del 1, punkt 7	
Artikel 197.3	Bilaga VIII, del 1, punkt 7	
Artikel 197.4	Bilaga VIII, del 1, punkt 8	
Artikel 197.5	Bilaga VIII, del 1, punkt 9	
Artikel 197.6	Bilaga VIII, del 1, punkt 9	
Artikel 197.7	Bilaga VIII, del 1, punkt 10	
Artikel 197.8		
Artikel 198.1	Bilaga VIII, del 1, punkt 11	
Artikel 198.2	Bilaga VIII, del 1, punkt 11	
Artikel 199.1	Bilaga VIII, del 1, punkt 12	
Artikel 199.2	Bilaga VIII, del 1, punkt 13	
Artikel 199.3	Bilaga VIII, del 1, punkt 16	
Artikel 199.4	Bilaga VIII, del 1, punkterna 17 och 18	
Artikel 199.5	Bilaga VIII, del 1, punkt 20	
Artikel 199.6	Bilaga VIII, del 1, punkt 21	
Artikel 199.7	Bilaga VIII, del 1, punkt 22	
Artikel 199.8		
Artikel 200	Bilaga VIII, del 1, punkterna 23-25	
Artikel 201.1	Bilaga VIII, del 1, punkterna 26 och 28	
Artikel 201.2	Bilaga VIII, del 1, punkt 27	
Artikel 202	Bilaga VIII, del 1, punkt 29	
Artikel 203		
Artikel 204.1	Bilaga VIII, del 1, punkterna 30 och 31	
Artikel 204.2	Bilaga VIII, del 1, punkt 32	
Artikel 205	Bilaga VIII, del 2, punkt 3	
Artikel 206	Bilaga VIII, del 2, punkterna 4-5	
Artikel 207.1	Bilaga VIII, del 2, punkt 6	

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 207.2	Bilaga VIII, del 2, punkt 6 a	
Artikel 207.3	Bilaga VIII, del 2, punkt 6 b	
Artikel 207.4	Bilaga VIII, del 2, punkt 6 c	
Artikel 207.5	Bilaga VIII, del 2, punkt 7	
Artikel 208.1	Bilaga VIII, del 2, punkt 8	
Artikel 208.2	Bilaga VIII, del 2, punkt 8 a	
Artikel 208.3	Bilaga VIII, del 2, punkt 8 b	
Artikel 208.4	Bilaga VIII, del 2, punkt 8 c	
Artikel 208.5	Bilaga VIII, del 2, punkt 8 d	
Artikel 209.1	Bilaga VIII, del 2, punkt 9	
Artikel 209.2	Bilaga VIII, del 2, punkt 9 a	
Artikel 209.3	Bilaga VIII, del 2, punkt 9 b	
Artikel 210	Bilaga VIII, del 2, punkt 10	
Artikel 211	Bilaga VIII, del 2, punkt 11	
Artikel 212.1	Bilaga VIII, del 2, punkt 12	
Artikel 212.2	Bilaga VIII, del 2, punkt 13	
Artikel 213.1	Bilaga VIII, del 2, punkt 14	
Artikel 213.2	Bilaga VIII, del 2, punkt 15	
Artikel 213.3		
Artikel 214.1	Bilaga VIII, del 2, punkt 16 a-c	
Artikel 214.2	Bilaga VIII, del 2, punkt 16	
Artikel 214.3	Bilaga VIII, del 2, punkt 17	
Artikel 215.1	Bilaga VIII, del 2, punkt 18	
Artikel 215.2	Bilaga VIII, del 2, punkt 19	
Artikel 216.1	Bilaga VIII, del 2, punkt 20	
Artikel 216.2	Bilaga VIII, del 2, punkt 21	
Artikel 217.1	Bilaga VIII, del 2, punkt 22	
Artikel 217.2	Bilaga VIII, del 2, punkt 22 c	
Artikel 217.3	Bilaga VIII, del 2, punkt 22 c	
Artikel 218	Bilaga VIII, del 3, punkt 3	
Artikel 219	Bilaga VIII, del 3, punkt 4	
Artikel 220.1	Bilaga VIII, del 3, punkt 5	
Artikel 220.2	Bilaga VIII, del 3, punkterna 6, 8 och 10	
Artikel 220.3	Bilaga VIII, del 3, punkt 11	
Artikel 220.4	Bilaga VIII, del 3, punkterna 22 och 23	

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 220.5	Bilaga VIII, del 3, punkt 9	
Artikel 221.1	Bilaga VIII, del 3, punkt 12	
Artikel 221.2	Bilaga VIII, del 3, punkt 12	
Artikel 221.3	Bilaga VIII, del 3, punkterna 13-15	
Artikel 221.4	Bilaga VIII, del 3, punkt 16	
Artikel 221.5	Bilaga VIII, del 3, punkterna 18 och 19	
Artikel 221.6	Bilaga VIII, del 3, punkterna 20 och 21	
Artikel 221.7	Bilaga VIII, del 3, punkt 17	
Artikel 221.8	Bilaga VIII, del 3, punkterna 22 och 23	
Artikel 221.9		
Artikel 222.1	Bilaga VIII, del 3, punkt 24	
Artikel 222.2	Bilaga VIII, del 3, punkt 25	
Artikel 222.3	Bilaga VIII, del 3, punkt 26	
Artikel 222.4	Bilaga VIII, del 3, punkt 27	
Artikel 222.5	Bilaga VIII, del 3, punkt 28	
Artikel 222.6	Bilaga VIII, del 3, punkt 29	
Artikel 222.7	Bilaga VIII, del 3, punkterna 28 och 29	
Artikel 223.1	Bilaga VIII, del 3, punkterna 30-32	
Artikel 223.2	Bilaga VIII, del 3, punkt 33	
Artikel 223.3	Bilaga VIII, del 3, punkt 33	
Artikel 223.4	Bilaga VIII, del 3, punkt 33	
Artikel 223.5	Bilaga VIII, del 3, punkt 33	
Artikel 223.6	Bilaga VIII, del 3, punkterna 34 och 35	
Artikel 223.7	Bilaga VIII, del 3, punkt 35	
Artikel 224.1	Bilaga VIII, del 3, punkt 36	
Artikel 224.2	Bilaga VIII, del 3, punkt 37	
Artikel 224.3	Bilaga VIII, del 3, punkt 38	
Artikel 224.4	Bilaga VIII, del 3, punkt 39	
Artikel 224.5	Bilaga VIII, del 3, punkt 40	
Artikel 224.6	Bilaga VIII, del 3, punkt 41	
Artikel 225.1	Bilaga VIII, del 3, punkterna 42-46	
Artikel 225.2	Bilaga VIII, del 3, punkterna 47-52	
Artikel 225.3	Bilaga VIII, del 3, punkterna 53-56	
Artikel 226	Bilaga VIII, del 3, punkt 57	
Artikel 227.1	Bilaga VIII, del 3, punkt 58	

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 227.2	Bilaga VIII, del 3, punkt 58 a-h	
Artikel 227.3	Bilaga VIII, del 3, punkt 58.h	
Artikel 228.1	Bilaga VIII, del 3, punkt 60	
Artikel 228.2	Bilaga VIII, del 3, punkt 61	
Artikel 229.1	Bilaga VIII, del 3, punkterna 62-65	
Artikel 229.2	Bilaga VIII, del 3, punkt 66	
Artikel 229.3	Bilaga VIII, del 3, punkterna 63 och 67	
Artikel 230.1	Bilaga VIII, del 3, punkterna 68-71	
Artikel 230.2	Bilaga VIII, del 3, punkt 72	
Artikel 230.3	Bilaga VIII, del 3, punkterna 73 och 74	
Artikel 231.1	Bilaga VIII, del 3, punkt 76	
Artikel 231.2	Bilaga VIII, del 3, punkt 77	
Artikel 231.3	Bilaga VIII, del 3, punkt 78	
Artikel 231.1	Bilaga VIII, del 3, punkt 79	
Artikel 231.2	Bilaga VIII, del 3, punkt 80	
Artikel 231.3	Bilaga VIII, del 3, punkt 80a	
Artikel 231.4	Bilaga VIII, del 3, punkterna 81-82	
Artikel 232.1	Bilaga VIII, del 3, punkt 83	
Artikel 232.2	Bilaga VIII, del 3, punkt 83	
Artikel 232.3	Bilaga VIII, del 3, punkt 84	
Artikel 232.4	Bilaga VIII, del 3, punkt 85	
Artikel 234	Bilaga VIII, del 3, punkt 86	
Artikel 235.1	Bilaga VIII, del 3, punkt 87	
Artikel 235.2	Bilaga VIII, del 3, punkt 88	
Artikel 235.3	Bilaga VIII, del 3, punkt 89	
Artikel 236.1	Bilaga VIII, del 3, punkt 90	
Artikel 236.2	Bilaga VIII, del 3, punkt 91	
Artikel 236.3	Bilaga VIII, del 3, punkt 92	
Artikel 237.1	Bilaga VIII, del 4, punkt 1	
Artikel 237.2	Bilaga VIII, del 4, punkt 2	
Artikel 238.1	Bilaga VIII, del 4, punkt 3	
Artikel 238.2	Bilaga VIII, del 4, punkt 4	
Artikel 238.3	Bilaga VIII, del 4, punkt 5	
Artikel 239.1	Bilaga VIII, del 4, punkt 6	
Artikel 239.2	Bilaga VIII, del 4, punkt 7	

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 239.3	Bilaga VIII, del 4, punkt 8	
Artikel 240	Bilaga VIII, del 6, punkt 1	
Artikel 241	Bilaga VIII, del 6, punkt 2	
Artikel 242.1-9	Bilaga IX, del I, punkt 1	
Artikel 242.10	Artikel 4 led 37	
Artikel 242.11	Artikel 4 led 38	
Artikel 242.12		
Artikel 242.13		
Artikel 242.14		
Artikel 242.15		
Artikel 243.1	Bilaga IX, del II, punkt 1	
Artikel 243.2	Bilaga IX, del II, punkt 1a	
Artikel 243.3	Bilaga IX, del II, punkt 1b	
Artikel 243.4	Bilaga IX, del II, punkt 1c	
Artikel 243.5	Bilaga IX, del II, punkt 1d	
Artikel 243.6		
Artikel 244.1	Bilaga IX, del II, punkt 2	
Artikel 244.2	Bilaga IX, del II, punkt 2a	
Artikel 244.3	Bilaga IX, del II, punkt 2b	
Artikel 244.4	Bilaga IX, del II, punkt 2c	
Artikel 244.5	Bilaga IX, del II, punkt 2d	
Artikel 244.6		
Artikel 245.1	Artikel 95.1	
Artikel 245.2	Artikel 95.2	
Artikel 245.3	Artikel 96.2	
Artikel 245.4	Artikel 96.4	
Artikel 245.5		
Artikel 245.6		
Artikel 246.1	Bilaga IX, del IV, punkterna 2 och 3	
Artikel 246.2	Bilaga IX, del IV, punkt 5	
Artikel 246.3	Bilaga IX, del IV, punkt 5	
Artikel 247.1	Artikel 96.3, bilaga IX, del IV, punkt 60	
Artikel 247.2	Bilaga IX, del IV, punkt 61	
Artikel 247.3		
Artikel 247.4		

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 248.1	Artikel 101.1	
Artikel 248.2		
Artikel 248.3	Artikel 101.2	
Artikel 249	Bilaga IX, del II, punkterna 3 och 4	
Artikel 250	Bilaga IX, del II, punkterna 5-7	
Artikel 251	Bilaga IX, del IV, punkterna 6-7	
Artikel 252	Bilaga IX, del IV, punkt 8	
Artikel 253.1	Bilaga IX, del IV, punkt 9	
Artikel 253.2	Bilaga IX, del IV, punkt 10	
Artikel 254	Bilaga IX, del IV, punkterna 11-12	
Artikel 255.1	Bilaga IX, del IV, punkt 13	
Artikel 255.2	Bilaga IX, del IV, punkt 15	
Artikel 256.1	Artikel 100.1	
Artikel 256.2	Bilaga IX, del IV, punkterna 17-20	
Artikel 256.3	Bilaga IX, del IV, punkt 21	
Artikel 256.4	Bilaga IX, del IV, punkterna 22-23	
Artikel 256.5	Bilaga IX, del IV, punkterna 24-25	
Artikel 256.6	Bilaga IX, del IV, punkterna 26-29	
Artikel 256.7	Bilaga IX, del IV, punkt 30	
Artikel 256.8	Bilaga IX, del IV, punkt 32	
Artikel 256.9	Bilaga IX, del IV, punkt 33	
Artikel 257	Bilaga IX, del IV, punkt 34	
Artikel 258	Bilaga IX, del IV, punkterna 35-36	
Artikel 259.1	Bilaga IX, del IV, punkterna 38-41	
Artikel 259.2	Bilaga IX, del IV, punkt 42	
Artikel 259.3	Bilaga IX, del IV, punkt 43	
Artikel 259.4	Bilaga IX, del IV, punkt 44	
Artikel 259.5		
Artikel 260	Bilaga IX, del IV, punkt 45	
Artikel 261.1	Bilaga IX, del IV, punkterna 46-47, 49	
Artikel 261.2	Bilaga IX, del IV, punkt 51	
Artikel 262.1	Bilaga IX, del IV, punkterna 52, 53	
Artikel 262.2	Bilaga IX, del IV, punkt 53	
Artikel 262.3		
Artikel 262.4	Bilaga IX, del IV, punkt 54	
Artikel 263.1	Bilaga IX, del IV, punkt 57	

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 263.2	Bilaga IX, del IV, punkt 58	
Artikel 263.3	Bilaga IX, del IV, punkt 59	
Artikel 264.1	Bilaga IX, del IV, punkt 62	
Artikel 264.2	Bilaga IX, del IV, punkterna 63-65	
Artikel 264.3	Bilaga IX, del IV, punkterna 66 och 67	
Artikel 264.4		
Artikel 265.1	Bilaga IX, del IV, punkt 68	
Artikel 265.2	Bilaga IX, del IV, punkt 70	
Artikel 265.3	Bilaga IX, del IV, punkt 71	
Artikel 266.1	Bilaga IX, del IV, punkt 72	
Artikel 266.2	Bilaga IX, del IV, punkt 73	
Artikel 266.3	Bilaga IX, del IV, punkterna 74-75	
Artikel 266.4	Bilaga IX, del IV, punkt 76	
Artikel 267.1	Artikel 97.1	
Artikel 267.3	Artikel 97.3	
Artikel 268	Bilaga IX, del III, punkt 1	
Artikel 269	Bilaga IX, del III, punkterna 2-7	
Artikel 270	Artikel 98.1 och bilaga IX, del III, punkterna 8 och 9	
Artikel 271.1	Bilaga III, del II, punkt 1 Bilaga VII, del III, punkt 5	
Artikel 271.2	Bilaga VII, del III, punkt 7	
Artikel 272.1	Bilaga III, del I, punkt 1	
Artikel 272.2	Bilaga III, del I, punkt 3	
Artikel 272.3	Bilaga III, del I, punkt 4	
Artikel 272.4	Bilaga III, del I, punkt 5	
Artikel 272.5	Bilaga III, del I, punkt 6	
Artikel 272.6	Bilaga III, del I, punkt 7	
Artikel 272.7	Bilaga III, del I, punkt 8	
Artikel 272.8	Bilaga III, del I, punkt 9	
Artikel 272.9	Bilaga III, del I, punkt 10	
Artikel 272.10	Bilaga III, del I, punkt 11	
Artikel 272.11	Bilaga III, del I, punkt 12	
Artikel 272.12	Bilaga III, del I, punkt 13	
Artikel 272.13	Bilaga III, del I, punkt 14	
Artikel 272.14	Bilaga III, del I, punkt 15	

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 272.15	Bilaga III, del I, punkt 16	
Artikel 272.16	Bilaga III, del I, punkt 17	
Artikel 272.17	Bilaga III, del I, punkt 18	
Artikel 272.18	Bilaga III, del I, punkt 19	
Artikel 272.19	Bilaga III, del I, punkt 20	
Artikel 272.20	Bilaga III, del I, punkt 21	
Artikel 272.21	Bilaga III, del I, punkt 22	
Artikel 272.22	Bilaga III, del I, punkt 23	
Artikel 272.23	Bilaga III, del I, punkt 26	
Artikel 272.24	Bilaga III, del VII, led a	
Artikel 272.25	Bilaga III, del VII, led a	
Artikel 272.26	Bilaga III, del V, punkt 2	
Artikel 273.1	Bilaga III, del II, punkt 1	
Artikel 273.2	Bilaga III, del II, punkt 2	
Artikel 273.3	Bilaga III, del II, punkt 3 första och andra styckena	
Artikel 273.4	Bilaga III, del II, punkt 3 tredje stycket	
Artikel 273.5	Bilaga III, del II, punkt 4	
Artikel 273.6	Bilaga III, del II, punkt 5	
Artikel 273.7	Bilaga III, del II, punkt 7	
Artikel 273.8	Bilaga III, del II, punkt 8	
Artikel 274.1	Bilaga III, del III	
Artikel 274.2	Bilaga III, del III	
Artikel 274.3	Bilaga III, del III	
Artikel 274.4	Bilaga III, del III	
Artikel 275.1	Bilaga III, del IV	
Artikel 275.2	Bilaga III, del IV	
Artikel 276.1	Bilaga III, del V, punkt 1	
Artikel 276.2	Bilaga III, del V, punkt 1	
Artikel 276.3	Bilaga III, del V, punkterna 1-2	
Artikel 277.1	Bilaga III, del V, punkterna 3-4	
Artikel 277.2	Bilaga III, del V, punkt 5	
Artikel 277.3	Bilaga III, del V, punkt 6	
Artikel 277.4	Bilaga III, del V, punkt 7	
Artikel 278.1		
Artikel 278.2	Bilaga III, del V, punkt 8	

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 278.3	Bilaga III, del V, punkt 9	
Artikel 279	Bilaga III, del V, punkt 10	
Artikel 280.1	Bilaga III, del V, punkt 11	
Artikel 280.2	Bilaga III, del V, punkt 12	
Artikel 281.1		
Artikel 281.2	Bilaga III, del V, punkt 13	
Artikel 281.3	Bilaga III, del V, punkt 14	
Artikel 282.1		
Artikel 282.2	Bilaga III, del V, punkt 15	
Artikel 282.3	Bilaga III, del V, punkt 16	
Artikel 282.4	Bilaga III, del V, punkt 17	
Artikel 282.5	Bilaga III, del V, punkt 18	
Artikel 282.6	Bilaga III, del V, punkt 19	
Artikel 282.7	Bilaga III, del V, punkt 20	
Artikel 282.8	Bilaga III, del V, punkt 21	
Artikel 283.1	Bilaga III, del VI, punkt 1	
Artikel 283.2	Bilaga III, del VI, punkt 2	
Artikel 283.3	Bilaga III, del VI, punkt 2	
Artikel 283.4	Bilaga III, del VI, punkt 3	
Artikel 283.5	Bilaga III, del VI, punkt 4	
Artikel 283.6	Bilaga III, del VI, punkt 4	
Artikel 284.1	Bilaga III, del VI, punkt 5	
Artikel 284.2	Bilaga III, del VI, punkt 6	
Artikel 284.3		
Artikel 284.4	Bilaga III, del VI, punkt 7	
Artikel 284.5	Bilaga III, del VI, punkt 8	
Artikel 284.6	Bilaga III, del VI, punkt 9	
Artikel 284.7	Bilaga III, del VI, punkt 10	
Artikel 284.8	Bilaga III, del VI, punkt 11	
Artikel 284.9	Bilaga III, del VI, punkt 12	
Artikel 284.10	Bilaga III, del VI, punkt 13	
Artikel 284.11	Bilaga III, del VI, punkt 9	
Artikel 284.12		
Artikel 284.13	Bilaga III, del VI, punkt 14	
Artikel 285.1	Bilaga III, del VI, punkt 15	
Artikel 285.2-8		

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 286.1	Bilaga III, del VI, punkterna 18 och 25	
Artikel 286.2	Bilaga III, del VI, punkt 19	
Artikel 286.3		
Artikel 286.4	Bilaga III, del VI, punkt 20	
Artikel 286.5	Bilaga III, del VI, punkt 21	
Artikel 286.6	Bilaga III, del VI, punkt 22	
Artikel 286.7	Bilaga III, del VI, punkt 23	
Artikel 286.8	Bilaga III, del VI, punkt 24	
Artikel 287.1	Bilaga III, del VI, punkt 17	
Artikel 287.2	Bilaga III, del VI, punkt 17	
Artikel 287.3		
Artikel 287.4		
Artikel 288	Bilaga III, del VI, punkt 26	
Artikel 289.1	Bilaga III, del VI, punkt 27	
Artikel 289.2	Bilaga III, del VI, punkt 28	
Artikel 289.3	Bilaga III, del VI, punkt 29	
Artikel 289.4	Bilaga III, del VI, punkt 29	
Artikel 289.5	Bilaga III, del VI, punkt 30	
Artikel 289.6	Bilaga III, del VI, punkt 31	
Artikel 290.1	Bilaga III, del VI, punkt 32	
Artikel 290.2	Bilaga III, del VI, punkt 32	
Artikel 290.3-10		
Artikel 291.1	Bilaga I, del I, punkterna 27-28	
Artikel 291.2	Bilaga III, del VI, punkt 34	
Artikel 291.3		
Artikel 291.4	Bilaga III, del VI, punkt 35	
Artikel 291.5		
Artikel 291.6		
Artikel 292.1	Bilaga III, del VI, punkt 36	
Artikel 292.2	Bilaga III, del VI, punkt 37	
Artikel 292.3		
Artikel 292.4		
Artikel 292.5		
Artikel 292.6	Bilaga III, del VI, punkt 38	
Artikel 292.7	Bilaga III, del VI, punkt 39	
Artikel 292.8	Bilaga III, del VI, punkt 40	

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 292.9	Bilaga III, del VI, punkt 41	
Artikel 292.10		
Artikel 293.1	Bilaga III, del VI, punkt 42	
Artikel 293.2-6		
Artikel 294.1	Bilaga III, del VI, punkt 42	
Artikel 294.2		
Artikel 294.3	Bilaga III, del VI, punkt 42	
Artikel 295	Bilaga III, del VII, led a	
Artikel 296.1	Bilaga III, del VII, led b	
Artikel 296.2	Bilaga III, del VII, led b	
Artikel 296.3	Bilaga III, del VII, led b	
Artikel 297.1	Bilaga III, del VII, led b	
Artikel 297.2	Bilaga III, del VII, led b	
Artikel 297.3	Bilaga III, del VII, led b	
Artikel 297.4	Bilaga III, del VII, led b	
Artikel 298.1	Bilaga III, del VII, led c	
Artikel 298.2	Bilaga III, del VII, led c	
Artikel 298.3	Bilaga III, del VII, led c	
Artikel 298.4	Bilaga III, del VII, led c	
Artikel 299.1		Bilaga II, punkt 7
Artikel 299.2		Bilaga II, punkterna 7-11
Artikel 300		
Artikel 301	Bilaga III, del 2, punkt 6	
Artikel 302		
Artikel 303		
Artikel 304		
Artikel 305		
Artikel 306		
Artikel 307		
Artikel 308		
Artikel 309		
Artikel 310		
Artikel 311		
Artikel 312.1	Artikel 104.3 och 6 och bilaga X, del 2, punkterna 2, 5 och 8	
Artikel 312.2	Artikel 105.1 och 105.2 och bilaga X, del 3, punkt 1	

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 312.3		
Artikel 312.4	Artikel 105.1	
Artikel 313.1	Artikel 102.2	
Artikel 313.2	Artikel 102.3	
Artikel 313.3		
Artikel 314.1	Artikel 102.4	
Artikel 314.2	Bilaga X, del 4, punkt 1	
Artikel 314.3	Bilaga X, del 4, punkt 2	
Artikel 314.4	Bilaga X, del 4, punkterna 3 och 4	
Artikel 314.5		
Artikel 315.1	Artikel 103 och bilaga X, del 1, punkterna 1-3	
Artikel 315.2		
Artikel 315.3		
Artikel 315.4	Bilaga X, del 1, punkt 4	
Artikel 316.1	Bilaga X, del 1, punkterna 5-8	
Artikel 316.2	Bilaga X, del 1, punkt 9	
Artikel 316.3		
Artikel 317.1	Artikel 104.1	
Artikel 317.2	Artikel 104.2 och 4 och bilaga X, del 2, punkt 1	
Artikel 317.3	Bilaga X, del 2, punkt 1	
Artikel 317.4	Bilaga X, del 2, punkt 2	
Artikel 318.1	Bilaga X, del 2, punkt 4	
Artikel 318.2	Bilaga X, del 2, punkt 4	
Artikel 318.3		
Artikel 319.1	Bilaga X, del 2, punkterna 6-7	
Artikel 319.2	Bilaga X, del 2, punkterna 10 och 11	
Artikel 320	Bilaga X, del 2, punkterna 9 och 12	
Artikel 321	Bilaga X, del 3, punkterna 2-7	
Artikel 322.1		
Artikel 322.2	Bilaga X, del 3, punkterna 8-12	
Artikel 322.3	Bilaga X, del 3, punkterna 13-18	
Artikel 322.4	Bilaga X, del 3, punkt 19	
Artikel 322.5	Bilaga X, del 3, punkt 20	
Artikel 322.6	Bilaga X, del 3, punkterna 21-24	
Artikel 323.1	Bilaga X, del 3, punkt 25	

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 323.2	Bilaga X, del 3, punkt 26	
Artikel 323.3	Bilaga X, del 3, punkt 27	
Artikel 323.4	Bilaga X, del 3, punkt 28	
Artikel 323.5	Bilaga X, del 3, punkt 29	
Artikel 324	Bilaga X, del 5	
Artikel 325.1		Artikel 26
Artikel 325.2		Artikel 26
Artikel 325.3		
Artikel 326		
Artikel 327.1		Bilaga I, punkt 1
Artikel 327.2		Bilaga I, punkt 2
Artikel 327.3		Bilaga I, punkt 3
Artikel 328.1		Bilaga I, punkt 4
Artikel 328.2		
Artikel 329.1		Bilaga I, punkt 5
Artikel 329.2		
Artikel 330		Bilaga I, punkt 7
Artikel 331.1		Bilaga I, punkt 9
Artikel 331.2		Bilaga I, punkt 10
Artikel 332.1		Bilaga I, punkt 8
Artikel 332.2		Bilaga I, punkt 8
Artikel 333		Bilaga I, punkt 11
Artikel 334		Bilaga I, punkt 13
Artikel 335		Bilaga I, punkt 14
Artikel 336.1		Bilaga I, punkt 14
Artikel 336.2		Bilaga I, punkt 14
Artikel 336.3		Bilaga I, punkt 14
Artikel 336.4		Artikel 19.1
Artikel 337.1		Bilaga I, punkt 16a
Artikel 337.2		Bilaga I, punkt 16a
Artikel 337.3		Bilaga I, punkt 16a
Artikel 337.4		Bilaga I, punkt 16a
Artikel 337.4		Bilaga I, punkt 16a
Artikel 338.1		Bilaga I, punkt 14a
Artikel 338.2		Bilaga I, punkt 14b
Artikel 338.3		Bilaga I, punkt 14c

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 338.4		Bilaga I, punkt 14a
Artikel 339.1		Bilaga I, punkt 17
Artikel 339.2		Bilaga I, punkt 18
Artikel 339.3		Bilaga I, punkt 19
Artikel 339.4		Bilaga I, punkt 20
Artikel 339.5		Bilaga I, punkt 21
Artikel 339.6		Bilaga I, punkt 22
Artikel 339.7		Bilaga I, punkt 23
Artikel 339.8		Bilaga I, punkt 24
Artikel 339.9		Bilaga I, punkt 25
Artikel 340.1		Bilaga I, punkt 26
Artikel 340.2		Bilaga I, punkt 27
Artikel 340.3		Bilaga I, punkt 28
Artikel 340.4		Bilaga I, punkt 29
Artikel 340.5		Bilaga I, punkt 30
Artikel 340.6		Bilaga I, punkt 31
Artikel 340.7		Bilaga I, punkt 32
Artikel 341.1		Bilaga I, punkt 33
Artikel 341.2		Bilaga I, punkt 33
Artikel 341.3		
Artikel 342		Bilaga I, punkt 34
Artikel 343		Bilaga I, punkt 36
Artikel 344.1		
Artikel 344.2		Bilaga I, punkt 37
Artikel 344.3		Bilaga I, punkt 38
Artikel 345.1		Bilaga I, punkt 41
Artikel 345.2		Bilaga I, punkt 41
Artikel 346.1		Bilaga I, punkt 42
Artikel 346.2		
Artikel 346.3		Bilaga I, punkt 43
Artikel 346.4		Bilaga I, punkt 44
Artikel 346.5		Bilaga I, punkt 45
Artikel 346.6		Bilaga I, punkt 46
Artikel 347		Bilaga I, punkt 8
Artikel 348.1		Bilaga I, punkterna 48-49
Artikel 348.2		Bilaga I, punkt 50

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 349		Bilaga I, punkt 51
Artikel 350.1		Bilaga I, punkt 53
Artikel 350.2		Bilaga I, punkt 54
Artikel 350.3		Bilaga I, punkt 55
Artikel 350.4		Bilaga I, punkt 56
Artikel 351		Bilaga III, punkt 1
Artikel 352.1		Bilaga III, punkt 2.1
Artikel 352.2		Bilaga III, punkt 2.1
Artikel 352.3		Bilaga III, punkt 2.1
Artikel 352.4		Bilaga III, punkt 2.2
Artikel 352.5		
Artikel 353.1		Bilaga III, punkt 2.1
Artikel 353.2		Bilaga III, punkt 2.1
Artikel 353.3		Bilaga III, punkt 2.1
Artikel 354.1		Bilaga III, punkt 3.1
Artikel 354.2		Bilaga III, punkt 3.2
Artikel 354.3		Bilaga III, punkt 3.2
Artikel 354.4		
Artikel 355		
Artikel 356		
Artikel 357.1		Bilaga IV, punkt 1
Artikel 357.2		Bilaga IV, punkt 2
Artikel 357.3		Bilaga IV, punkt 3
Artikel 357.4		Bilaga IV, punkt 4
Artikel 357.5		Bilaga IV, punkt 6
Artikel 358.1		Bilaga IV, punkt 8
Artikel 358.2		Bilaga IV, punkt 9
Artikel 358.3		Bilaga IV, punkt 10
Artikel 358.4		Bilaga IV, punkt 12
Artikel 359.1		Bilaga IV, punkt 13
Artikel 359.2		Bilaga IV, punkt 14
Artikel 359.3		Bilaga IV, punkt 15
Artikel 359.4		Bilaga IV, punkt 16
Artikel 359.5		Bilaga IV, punkt 17
Artikel 359.6		Bilaga IV, punkt 18
Artikel 360.1		Bilaga IV, punkt 19

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 360.2		Bilaga IV, punkt 20
Artikel 361		Bilaga IV, punkt 21
Artikel 362		
Artikel 363.1		Bilaga V, punkt 1
Artikel 363.2		
Artikel 363.3		
Artikel 364.1		Bilaga V, punkt 10b
Artikel 364.2		
Artikel 364.3		
Artikel 365.1		Bilaga V, punkt 10
Artikel 365.2		Bilaga V, punkt 10a
Artikel 366.1		Bilaga V, punkt 7
Artikel 366.2		Bilaga V, punkt 8
Artikel 366.3		Bilaga V, punkt 9
Artikel 366.4		Bilaga V, punkt 10
Artikel 366.5		Bilaga V, punkt 8
Artikel 367.1		Bilaga V, punkt 11
Artikel 367.2		Bilaga V, punkt 12
Artikel 367.3		Bilaga V, punkt 12
Artikel 368.1		Bilaga V, punkt 2
Artikel 368.2		Bilaga V, punkt 2
Artikel 368.3		Bilaga V, punkt 5
Artikel 368.4		
Artikel 369.1		Bilaga V, punkt 3
Artikel 369.2		
Artikel 370.1		Bilaga V, punkt 5
Artikel 371.1		Bilaga V, punkt 5
Artikel 371.2		
Artikel 372		Bilaga V, punkt 5a
Artikel 373		Bilaga V, punkt 5b
Artikel 374.1		Bilaga V, punkt 5c
Artikel 374.2		Bilaga V, punkt 5d
Artikel 374.3		Bilaga V, punkt 5d
Artikel 374.4		Bilaga V, punkt 5d
Artikel 374.5		Bilaga V, punkt 5d
Artikel 374.6		Bilaga V, punkt 5d

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 374.7		
Artikel 375.1		Bilaga V, punkt 5a
Artikel 375.2		Bilaga V, punkt 5e
Artikel 376.1		Bilaga V, punkt 5f
Artikel 376.2		Bilaga V, punkt 5g
Artikel 376.3		Bilaga V, punkt 5h
Artikel 376.4		Bilaga V, punkt 5h
Artikel 376.5		Bilaga V, punkt 5i
Artikel 376.6		Bilaga V, punkt 5
Artikel 377		Bilaga V, punkt 5l
Artikel 378		Bilaga II, punkt 1
Artikel 379.1		Bilaga II, punkt 2
Artikel 379.2		Bilaga II, punkt 3
Artikel 379.3		Bilaga II, punkt 2
Artikel 380		Bilaga II, punkt 4
Artikel 381		
Artikel 382		
Artikel 383		
Artikel 384		
Artikel 385		
Artikel 386		
Artikel 387		Artikel 28.1
Artikel 388		
Artikel 389	Artikel 106.1 första stycket	
Artikel 390.1	Artikel 106.1 andra stycket	
Artikel 390.2		
Artikel 390.3		Artikel 29.1
Artikel 390.4		Artikel 30.1
Artikel 390.5		Artikel 29.2
Artikel 390.6	Artikel 106.2 första stycket	
Artikel 390.7	Artikel 106.3	
Artikel 390.8	Artikel 106.2 andra och tredje styckena	
Artikel 391	Artikel 107	
Artikel 392	Artikel 108	
Artikel 393	Artikel 109	
Artikel 394.1	Artikel 110.1	

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 394.2	Artikel 110.1	
Artikel 394.3 och 4	Artikel 110.2	
Artikel 394.4	Artikel 110.2	
Artikel 395.1	Artikel 111.1	
Artikel 395.2		
Artikel 395.3	Artikel 111.4 första stycket	
Artikel 395.4		Artikel 30.4
Artikel 395.5		Artikel 31
Artikel 395.6		
Artikel 395.7		
Artikel 395.8		
Artikel 396.1	Artikel 111.4 första och andra styckena	
Artikel 396.2		
Artikel 397.1		Bilaga VI, punkt 1
Artikel 397.2		Bilaga VI, punkt 2
Artikel 397.3		Bilaga VI, punkt 3
Artikel 398		Artikel 32.1
Artikel 399.1	Artikel 112.1	
Artikel 399.2	Artikel 112.2	
Artikel 399.3	Artikel 112.3	
Artikel 399.4	Artikel 110.3	
Artikel 400.1	Artikel 113.3	
Artikel 400.2	Artikel 113.4	
Artikel 400.3		
Artikel 401.1	Artikel 114.1	
Artikel 401.2	Artikel 114.2	
Artikel 401.3	Artikel 114.3	
Artikel 402.1	Artikel 115.1	
Artikel 402.2	Artikel 115.2	
Artikel 402.3		
Artikel 403.1	Artikel 117.1	
Artikel 403.2	Artikel 117.2	
Artikel 404	Artikel 122a.8	
Artikel 405.1	Artikel 122a.1	
Artikel 405.2	Artikel 122a.2	

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 405.3	Artikel 122a.3 första stycket	
Artikel 405.4	Artikel 122a.3 första stycket	
Artikel 406.1	Artikel 122a.4 och Artikel 122a.5 andra stycket	
Artikel 406.2	Artikel 122a.5 första stycket och Artikel 122a.6 första stycket	
Artikel 407	Artikel 122a.5 första stycket	
Artikel 408	Artikel 122a.6 första och andra styckena	
Artikel 409	Artikel 122a.7	
Artikel 410	Artikel 122a.10	
Artikel 411		
Artikel 412		
Artikel 413		
Artikel 414		
Artikel 415		
Artikel 416		
Artikel 417		
Artikel 418		
Artikel 419		
Artikel 420		
Artikel 421		
Artikel 422		
Artikel 423		
Artikel 424		
Artikel 425		
Artikel 426		
Artikel 427		
Artikel 428		
Artikel 429		
Artikel 430		
Artikel 431.1	Artikel 145.1	
Artikel 431.2	Artikel 145.2	
Artikel 431.3	Artikel 145.3	
Artikel 431.4	Artikel 145.4	
Artikel 432.1	Bilaga XII, del I, punkt 1 och Artikel 146.1	

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 432.2	Artikel 146.2 och bilaga XII, del I, punkterna 2 och 3	
Artikel 432.3	Artikel 146.3	
Artikel 433	Artikel 147 och Bilaga XII, del I, punkt 4	
Artikel 434.1	Artikel 148	
Artikel 434.2		
Artikel 435.1	Bilaga XII, del II, punkt 1	
Artikel 435.2		
Artikel 436	Bilaga XII, del II, punkt 2	
Artikel 437		
Artikel 438	Bilaga XII, del II, punkterna 4, 8	
Artikel 439	Bilaga XII, del II, punkt 5	
Artikel 440		
Artikel 441		
Artikel 442	Bilaga XII, del II, punkt 6	
Artikel 443		
Artikel 444	Bilaga XII, del II, punkt 7	
Artikel 445	Bilaga XII, del II, punkt 9	
Artikel 446	Bilaga XII, del II, punkt 11	
Artikel 447	Bilaga XII, del II, punkt 12	
Artikel 448	Bilaga XII, del II, punkt 13	
Artikel 449	Bilaga XII, del II, punkt 14	
Artikel 450	Bilaga XII, del II, punkt 15	
Artikel 451		
Artikel 452	Bilaga XII, del III, punkt 1	
Artikel 453	Bilaga XII, del III, punkt 2	
Artikel 454	Bilaga XII, del III, punkt 3	
Artikel 455		
Artikel 456, första stycket	Artikel 150.1	Artikel 41
Artikel 456, andra stycket		
Artikel 457		
Artikel 458		
Artikel 459		
Artikel 460		
Artikel 461		

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 462.1	Artikel 151a	
Artikel 462.2	Artikel 151a	
Artikel 462.3	Artikel 151a	
Artikel 462.4		
Artikel 462.5		
Artikel 463		
Artikel 464		
Artikel 465		
Artikel 466		
Artikel 467		
Artikel 468		
Artikel 469		
Artikel 470		
Artikel 471		
Artikel 472		
Artikel 473		
Artikel 474		
Artikel 475		
Artikel 476		
Artikel 477		
Artikel 478		
Artikel 479		
Artikel 480		
Artikel 481		
Artikel 482		
Artikel 483		
Artikel 484		
Artikel 485		
Artikel 486		
Artikel 487		
Artikel 488		
Artikel 489		
Artikel 490		
Artikel 491		
Artikel 492		

Denna förordning	Direktiv 2006/48/EG	Direktiv 2006/49/EG
Artikel 493.1		
Artikel 493.2		
Artikel 494		
Artikel 495		
Artikel 496		
Artikel 497		
Artikel 498		
Artikel 499		
Artikel 500		
Artikel 501		
Artikel 502		
Artikel 503		
Artikel 504		
Artikel 505		
Artikel 506		
Artikel 507		
Artikel 508		
Artikel 509		
Artikel 510		
Artikel 511		
Artikel 512		
Artikel 513		
Artikel 514		
Artikel 515		
Artikel 516		
Artikel 517		
Artikel 518		
Artikel 519		
Artikel 520		
Artikel 521		
Bilaga I	Bilaga II	
Bilaga II	Bilaga IV	
Bilaga III		

RÄTTELSE

Rättelse till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012

(Europeiska unionens officiella tidning L 176 av den 27 juni 2013)

1. På sidan 2, skäl 4, tredje meningen, ska det

i stället för: "[...] och Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU (2)."
vara: "[...] och Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 (2)."
2. På sidan 36, artikel 26.3 första stycket andra meningen, ska det

i stället för: "I fråga om emissioner som görs efter den 31 december 2014 får instituten [...]",
vara: "I fråga om emissioner som görs efter den 28 juni 2013 får instituten [...]"
3. På sidan 37, artikel 26.3 tredje stycket andra meningen, ska det

i stället för: "EBA ska för första gången upprätta denna förteckning och offentliggöra den senast den 1 februari 2015."
vara: "EBA ska för första gången upprätta denna förteckning och offentliggöra den senast den 28 juli 2013."
4. På sidan 37, artikel 26.3 fjärde stycket, ska det

i stället för: "[...] stöd som ges ut efter den 31 december 2014 och [...]",
vara: "[...] stöd som ges ut efter den 28 juni 2013 och [...]"
5. På sidan 37, artikel 26.4 andra stycket, ska det

i stället för: "EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 1 februari 2015."
vara: "EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 28 juli 2013."
6. På sidan 37, artikel 27.2 andra stycket, ska det

i stället för: "EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 1 februari 2015."
vara: "EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 28 juli 2013."
7. På sidan 39, artikel 28.5 andra stycket, ska det

i stället för: "EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 1 februari 2015."
vara: "EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 28 juli 2013."
8. På sidan 40, artikel 29.6 andra stycket, ska det

i stället för: "EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 1 februari 2015."
vara: "EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 28 juli 2013."
9. På sidan 40, artikel 32.2 andra stycket, ska det

i stället för: "EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 1 februari 2015."
vara: "EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 28 juli 2013."

10. På sidan 42, artikel 36.2 andra stycket, ska det
- i stället för:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 1 februari 2015."
- vara:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 28 juli 2013."
11. På sidan 42, artikel 36.3 andra stycket, ska det
- i stället för:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 1 februari 2015."
- vara:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 28 juli 2013."
12. På sidan 44, artikel 41.2 andra stycket, ska det
- i stället för:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 1 februari 2015."
- vara:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 28 juli 2013."
13. På sidan 48, artikel 49.6 andra stycket, ska det
- i stället för:* "EBA, Eiopa och Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 1 februari 2015."
- vara:* "EBA, Eiopa och Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 28 juli 2013."
14. På sidan 50, artikel 52.2 andra stycket, ska det
- i stället för:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 1 februari 2015."
- vara:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 28 juli 2013."
15. På sidan 57, artikel 73.7 andra stycket, ska det
- i stället för:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 1 februari 2015."
- vara:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 28 juli 2013."
16. På sidan 58, artikel 76.4 andra stycket, ska det
- i stället för:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 1 februari 2015."
- vara:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 28 juli 2013."
17. På sidan 59, artikel 78.5 andra stycket, ska det
- i stället för:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 1 februari 2015."
- vara:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 28 juli 2013."
18. På sidan 60, artikel 79.2 andra stycket, ska det
- i stället för:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 1 februari 2015."
- vara:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 28 juli 2013."
19. På sidan 61, artikel 83.2 andra stycket, ska det
- i stället för:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 1 februari 2015."
- vara:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 28 juli 2013."

20. På sidan 62, artikel 84.4 andra stycket, ska det
- i stället för:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 1 februari 2015."
- vara:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 28 juli 2013."
21. På sidan 62, artikel 84.5 andra stycket, ska det
- i stället för:* "Om ett finansiellt moderholdingföretag som uppfyller villkoren i första stycket efter den 31 december 2014 dagen för denna förordnings ikraftträdande blir ett blandat [...]",
- vara:* "Om ett finansiellt moderholdingföretag som uppfyller villkoren i första stycket efter den 28 juni 2013 blir ett blandat [...]"
22. På sidan 68, artikel 99.5 tredje stycket, ska det
- i stället för:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för genomförande för kommissionen senast den 1 februari 2015."
- vara:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för genomförande för kommissionen senast den 28 juli 2013."
23. På sidan 68, artikel 99.6 tredje stycket, ska det
- i stället för:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för genomförande för kommissionen senast den 1 februari 2015 inom."
- vara:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för genomförande för kommissionen senast den 28 juli 2013."
24. På sidan 69, artikel 101.4 andra stycket, ska det
- i stället för:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för genomförande för kommissionen senast den 1 februari 2015."
- vara:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för genomförande för kommissionen senast den 28 juli 2013."
25. På sidan 72, artikel 105.14 andra stycket, ska det
- i stället för:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 1 februari 2015."
- vara:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 28 juli 2013."
26. På sidan 74, artikel 110.4 andra stycket, ska det
- i stället för:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 1 februari 2015."
- vara:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 28 juli 2013."
27. På sidan 232, artikel 395.6 andra stycket, ska det
- i stället för:* "[...] exponeringar under 25 % men inte lägre än 15 % mellan den 31 December 2014 e och den 30 juni 2015 och därefter [...]",
- vara:* "[...] exponeringar under 25 % men inte lägre än 15 % mellan den 28 juni 2013 och den 30 juni 2015 och därefter [...]"
28. På sidan 241, artikel 415.3 andra stycket, ska det
- i stället för:* "EBA ska till kommissionen överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande avseende de element som anges i led a senast den 1 februari 2015, och led b senast den 1 januari 2014."
- vara:* "EBA ska till kommissionen överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande avseende de element som anges i led a senast den 28 juli 2013, och led b senast den 1 januari 2014."
29. På sidan 254, artikel 430.2 andra stycket, ska det
- i stället för:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 1 februari 2015."
- vara:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen senast den 28 juli 2013."

30. På sidan 256, artikel 437.2 andra stycket, ska det

i stället för: "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för genomförande för kommissionen senast den 1 februari 2015."

vara: "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för genomförande för kommissionen senast den 28 juli 2013."

31. På sidan 268, artikel 462.2, ska det

i stället för: "2. Den befogenheter att anta delegerade akter som avses i artiklarna 456–460 ska ges kommissionen på tills vidare från och med den 31 December 2014."

vara: "2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artiklarna 456–460 ska ges tills vidare från och med den 28 juni 2013."

32. På sidan 274, artikel 478.2, ska det

i stället för: "2. Genom undantag från punkt 1 ska den tillämpliga procentandelen enligt artikel 469.1 c för de poster som avses i artikel 36.1 c som existerade före den ... ligga inom följande intervall:

- a) 0–100 % under perioden från och med den 2 januari 2015 till och med ett år efter den dag då denna förordning börjar tillämpas.
- b) 10–100 % under perioden från och med den 2 januari 2015 till och med den 2 januari 2016.
- c) 20–100 % under perioden från och med den 2 januari 2016 till och med den 2 januari 2017.
- d) 30–100 % under perioden från och med den 2 januari 2017 till och med den 2 januari 2018.
- e) 40–100 % under perioden från och med den 2 januari 2018 till och med den 2 januari 2019.
- f) 50–100 % under perioden från och med den 2 januari 2019 till och med den 2 januari 2020.
- g) 60–100 % under perioden från och med den 2 januari 2020 till och med den 2 januari 2021.
- h) 70–100 % under perioden från och med den 2 januari 2021 till och med den 2 januari 2022.
- i) 80–100 % under perioden från och med den 2 januari 2022 till och med den 2 januari 2023.
- j) 90–100 % under perioden från och med den 2 januari 2023 till och med den 2 januari 2024."

vara: "2. Genom undantag från punkt 1 ska den tillämpliga procentandelen enligt artikel 469.1 c för de poster som avses i artikel 36.1 c som existerade före den 1 januari 2014 ligga inom följande intervall:

- a) 0–100 % under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2014.
- b) 10–100 % under perioden från och med den 1 januari 2015 till och med den 31 december 2015.
- c) 20–100 % under perioden från och med den 1 januari 2016 till och med den 31 december 2016.
- d) 30–100 % under perioden från och med den 1 januari 2017 till och med den 31 december 2017.
- e) 40–100 % under perioden från och med den 1 januari 2018 till och med den 31 december 2018.
- f) 50–100 % under perioden från och med den 1 januari 2019 till och med den 31 december 2019.
- g) 60–100 % under perioden från och med den 1 januari 2020 till och med den 31 december 2020.
- h) 70–100 % under perioden från och med den 1 januari 2021 till och med den 31 december 2021.
- i) 80–100 % under perioden från och med den 1 januari 2022 till och med den 31 december 2022.
- j) 90–100 % under perioden från och med den 1 januari 2023 till och med den 31 december 2023."

33. På sidan 276, artikel 481.6 andra stycket, ska det
- i stället för:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen före den 1 februari 2014 inom en månad från och med dagen för denna förordnings ikraftträdande."
- vara:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn för kommissionen före den 28 juli 2013."
34. På sidan 279, artikel 487.3 andra stycket, ska det
- i stället för:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 1 februari 2014."
- vara:* "EBA ska lägga fram dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 28 juli 2013."
35. På sidan 281, artikel 492.5 andra stycket, ska det
- i stället för:* "EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 1 februari 2014 inom en månad efter ikraftträdandet av denna förordning."
- vara:* "EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 28 juli 2013."
36. På sidan 281, artikel 493.3, inledningen, ska det
- i stället för:* "[...] får medlemsstaterna, under en övergångsperiod fram till ikraftträdandet av en rättsakt till följd av översynen i enlighet med artikel 507, men inte efter den 2 januari 2029, helt eller delvis undanta [...]",
- vara:* "[...] får medlemsstaterna, under en övergångsperiod fram till ikraftträdandet av en rättsakt till följd av översynen i enlighet med artikel 507, men inte efter den 31 december 2028, helt eller delvis undanta [...]"
37. På sidan 285, artikel 501.4, ska det
- i stället för:* "4. Kommissionen ska senast den 2 januari 2017 rapportera om [...]",
- vara:* "4. Kommissionen ska senast den 28 juni 2016 rapportera om [...]"
38. På sidan 291, artikel 515.1, ska det
- i stället för:* "1. EBA ska senast den 2 januari 2015 tillsammans med Esma [...]",
- vara:* "1. EBA ska senast den 28 juni 2014 tillsammans med Esma [...]"
39. På sidan 294, artikel 521.2 c, ska det
- i stället för:* "c) de bestämmelser i denna förordning enligt vilka Europeiska tillsynsmyndigheten måste överlämna förslag till tekniska standarder till kommissionen samt de bestämmelser i denna förordning enligt vilka kommissionen tilldelas befogenhet att anta delegerade akter eller genomförandakter, som ska gälla från och med den 31 December 2014."
- vara:* "c) de bestämmelser i denna förordning enligt vilka Europeiska tillsynsmyndigheten måste överlämna förslag till tekniska standarder till kommissionen samt de bestämmelser i denna förordning enligt vilka kommissionen tilldelas befogenhet att anta delegerade akter eller genomförandakter, som ska gälla från och med den 28 juni 2013."
-

Sammanfattning av betänkandet (SOU 2013:65)

Bakgrund

Den globala finanskrisen som blev akut hösten 2008 visade på brister i de regler och den tillsyn som skulle upprätthålla den finansiella stabiliteten. Det visade sig bl.a. att många finansiella institut hade för låg bruttosoliditet, för lite och alltför dålig kvalitet på det kapital som skulle täcka risker samt otillräckliga likviditetsbuffertar. Krisen utlöste en världsomspännande aktivitet för att se över och förstärka de internationella standarderna och reglerna för bankverksamhet. I slutet av 2010 presenterade den s.k. Baselkommittén ett regelverk benämnt Basel 3-överenskommelsen. Under 2011 presenterade sedan EU-kommissionen förslag på hur den överenskommelsen borde införas i Europa samt diverse andra förändringar av det europeiska regelverket för banker och andra finansiella institut. Förslagen hade formen av ett direktiv och en förordning (ofta benämnda CRD 4 respektive CRR). Efter förhandlingar i rådet och Europaparlamentet kunde direktivet och förordningen slutligen antas i juni 2013. I detta betänkande föreslås de lagändringar som behövs för att anpassa gällande svensk rätt till de sålunda antagna rättsakterna Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag¹ (direktivet) och Europaparlamentets och rådets förordning nr 575/2013 (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag² (CRR).

Krav på kapitalbuffertar m.m.

De lagändringar som föreslås med anledning av direktivet innebär att det i gällande rätt införs en ny lag, lagen om kapitalbuffertar. Denna lag innehåller bestämmelser som ålägger kreditinstitut och värdepappersbolag att upprätthålla kapitalbuffertar som ska stärka det finansiella systemets motståndskraft mot finansiella kriser och dämpa procykikaliteten i det finansiella systemet. Kapitalbuffertarna, som ska bestå av kärnprimärkapital, ska gälla utöver förordningens kapitalbaskrav och beslut om särskilt kapitalbaskrav. Utredaren har gjort bedömningen att Sverige bör utnyttja möjligheten att i lag genomföra samtliga kapitalbuffertar i direktivet för att säkerställa att de svenska instituten är väl kapitaliserade för att minska risken mot nya finanskriser och därmed minska potentiella kostnader för skattebetalarna. Av samma anledning föreslås att bestämmelserna för kapitalkonserveringsbufferten och relevanta bestämmelser för den kontracykliska kapitalbufferten ska börja gälla redan från den dag direktivet börjar tillämpas.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG.

² Europaparlamentet och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

Storleken på kapitalkraven kommer att variera beroende på förekomsten av cykliska och strukturella systemrisk i det finansiella systemet. Det innebär att vissa kapitalkrav kommer variera över tiden medan andra kapitalkrav kommer att variera till följd av de strukturella förhållanden som råder inom det finansiella systemet. Kapitalkraven kan också variera mellan instituten beroende på var de har sina exponeringar.

Kapitalkravet till följd av *kapitalkonserveringsbufferten* är till skillnad mot övriga buffertar ett permanent påslag om 2,5 procent av ett instituts totalt riskvägda exponeringsbelopp som ska gälla för alla kreditinstitut och i vart fall större värdepappersbolag. Den *kontracykliska kapitalbufferten* tillämpas för att bemöta en uppbyggnad av cyklisk systemrisk förknippad med en alltför hög kreditillväxt i landet och kommer därmed variera över tid. Den kontracykliska kapitalbufferten ska också gälla för alla kreditinstitut och i vart fall större värdepappersbolag.

Den nya lagen innehåller även *kapitalbuffertar för systemviktiga institut*, som ska tillämpas på institut som klassificeras som systemviktiga. Storleken på detta kapitalkrav skiljer sig åt beroende på om det är fråga om ett globalt systemviktigt institut eller ett övrigt systemviktigt institut (dvs. ett institut som är systemviktigt, men inte på global nivå). För globalt systemviktiga institut ska bufferten uppgå till mellan 1 och 3,5 procent av institutets riskvägda exponeringsbelopp. Övriga systemviktiga institut får åläggas ett kapitalkrav på upp till två procent.

Slutligen föreslås i den nya lagen en möjlighet att tillämpa en *systemriskbuffert* för att motverka en strukturell systemrisk som kan medföra allvarliga konsekvenser för stabiliteten i det finansiella systemet och den reala ekonomin. Storleken på systemriskbufferten kommer att variera beroende på bland annat vilka exponeringar som den ska tillämpas på.

Kapitalbuffertarna ska räknas samman till ett *kombinerat buffertkrav*. Om ett institut är föremål för en systemriskbuffert som tillämpas på exponeringar i ett annat land, och en kapitalbuffert för systemviktiga institut, ska vid beräkningen av det kombinerade buffertkravet endast den högsta av dessa buffertar räknas med.

Lagen innehåller särskilda bestämmelser om ingripande för det fall att ett institut inte uppfyller det kombinerade buffertkravet. Möjligheten att ingripa vid en bristande uppfyllelse av det kombinerade buffertkravet är mer begränsat jämfört med vad som gäller om ett institut inte uppfyller kapitalbaskravet enligt CRR.

Val av myndighet för att besluta om kapitalbuffertar

Utredaren lämnar även förslag på vilken behörig myndighet som ska ges uppdraget att på nationell nivå fastställa den kontracykliska kapitalbufferten. Utredaren, som har haft att utgå från Finanskriskommitténs förslag³ angående en struktur för makrotillsyn i Sverige, anser att det är ett uppdrag som bör tillfalla Riksbanken. Riksbanken ska dock ta sitt beslut efter samråd med Finansinspektionen. Däremot bör Finansinspektionen, i enlighet med de förutsättningar som anges i direktivet och

³ Att förebygga och hantera finansiella kriser, SOU 2013:6.

efter samråd med Riksbanken, besluta om systemriskbufferten, hantera bestämmelserna om kapitalbuffertar för systemviktiga institut och ansvara för makrotillsynsåtgärder som kan vidtas med stöd av artikel 458 CRR.

Nya krav på institutens bolagsstyrning

Föreslagna anpassningar av gällande rätt innebär att det bör utfärdas nya myndighetsföreskrifter som syftar till att förbättra institutens riskövervakning. Förslagen innebär bland annat begränsningar av antalet styrelseuppdrag som en styrelseledamot kan inneha samtidigt och krav på att instituten inrättar en riskkommitté och oberoende riskkontrollfunktion.

Regler om ersättning

De förslag som lämnas innebär krav på kvalificerat majoritetsbeslut av bolagsstämman för att till den verkställande ledningen m.fl. besluta om en rörlig ersättning som uppgår till ett större belopp än den fasta ersättningen. Den rörliga ersättningen får dock inte uppgå till mer än dubbelt den fasta ersättningen.

Tillsyn

Förslagen innebär nya krav på Finansinspektionens tillsyn som bland annat innebär att Finansinspektionen åläggs att utöver de risker som instituten är exponerade för, utvärdera vilka risker som ett institut utgör för det finansiella systemet. Vidare införs justerade regler om tillsynsansvaret för filialer som kreditinstitut etablerat i andra medlemsstater.

Sanktioner m.m.

Finansinspektionen föreslås få rätt att genom föreläggande eller beslut om särskilt kapitalbaskrav ingripa mot institut som inte följer gällande regler redan om det är sannolikt att institutet inom tolv månader kommer bryta mot gällande regler.

Finansinspektionen ges vidare möjlighet att besluta om högre straffavgifter jämfört med tidigare. Enligt gällande rätt får en sådan avgift som högst uppgå till femtio miljoner kronor, men enligt förslaget ska Finansinspektionen ges möjlighet att besluta om sanktioner som uppgår till tio procent av ett instituts årsomsättning. Finansinspektionen ska även ha rätt att fastställa avgiften till två gånger summan av den vinst som överträdelsen i fråga medfört eller två gånger summan av de kostnader som undvikits.

Förslagen innebär vidare att det införs en möjlighet att ålägga institutets styrelseledamöter och dess verkställande direktör en sanktionsavgift för den överträdelse som institutet har begått, om han eller hon bär ansvaret för överträdelsen i fråga. Storleken på en avgift

som riktas mot en fysisk person får som mest uppgå till fem miljoner euro, eller två gånger summan av den vinst överträdelsen medfört, eller två gånger summan av de kostnader som personen i fråga undvikit till följd av överträdelsen.

Skydd för visselblåsare

Både instituten och Finansinspektionen ska enligt förslagen åläggas att införa ändamålsenliga system för att omhänderta anmälningar om misstänkta regelöverträdelser av det finansiella institutet (så kallade whistleblowingsystem). Personer som väljer att anmäla misstänkta missförhållanden ska både hos institutet i fråga och hos Finansinspektionen erhålla ett absolut sekretesskydd för uppgifter som kan komma att avslöja dess identitet.

Lagändringar med anledning av den nya EU-förordningen CRR

CRR innehåller en rad bestämmelser som tidigare återfanns i olika EU-direktiv vilka genomförts i svensk rätt. Att bestämmelserna nu finns i en EU-förordning som är direkt tillämplig i EU:s medlems-stater innebär för svensk del bl.a. att lagen (2006:1371) om kapital-täckning och stora exponeringar måste upphävas, samt att ett stort antal följdändringar måste göras i andra lagar. De delar av kapital-täckningslagen som ändå ska finnas kvar överförs till en ny lag, lagen om tillsyn över kredit- och värdepappersinstitut.

Särskilt förfarande för handläggningen av sanktionsärenden

Utredaren har även analyserat och övervägt om det finns behov av att införa ett särskilt förfarande för handläggning av sanktionsärenden. I denna del föreslår utredaren att Finansinspektionen bör behålla rätten att vidta sanktioner mot finansiella företag och dess ledning.

Utredningens lagförslag

Lag om tillsyn över kredit- och värdepappersinstitut

Härigenom föreskrivs¹¹² följande.

1 kap. Inledande bestämmelser

1 § I denna lag finns bestämmelser som kompletterar Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

Termer och uttryck i denna lag har samma betydelse som i förordningen. Med kreditinstitutsdirektivet avses Europaparlamentet och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG.

Med EES avses i denna lag Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

Tillämpningsområde

2 § För kreditinstitut enligt lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse och Svenska skeppshypotekskassan tillämpas denna lag och de bestämmelser i förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag som gäller för ett kreditinstitut.

För svenska aktiebolag som har fått tillstånd att driva värdepappersrörelse enligt lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden tillämpas denna lag och de bestämmelser i förordningen (EU) som gäller för ett värdepappersinstitut.

För Svenska skeppshypotekskassan tillämpas inte bestämmelserna om stora exponeringar i förordningen (EU).

Av 2 kap. 10 och 10 a §§ lagen (2004:46) om värdepappersfonder framgår att vissa bestämmelser i denna lag även gäller för fondbolag.

Av 3 kap. 2 § lagen (2010:751) om betaltjänster framgår att vissa bestämmelser i denna lag även gäller för betalningsinstitut.

Av 7 kap. 6 § lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder framgår att vissa bestämmelser i denna lag gäller även för AIF-förvaltare.

3 § I fråga om europabolag och europakooperativ med sådant förvaltningsorgan som avses i artiklarna 39–42 i rådets förordning (EG) nr 2157/2001 av den 8 oktober 2001 om stadga för europabolag eller artiklarna 37–41 i rådets förordning (EG) nr 1435/2010 av den 22 juli 2003 om stadga för de europeiska kooperativa föreningarna

¹¹² Jfr Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och kreditinstitutsdirektivet, och Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG.

(SCEföreningarna) tillämpas det som i 5 kap. 9 och 11 §§ sägs om styrelseledamot på ledamot i tillsynsorganet.

Av 16 § andra stycket och 22 § lagen (2004:575) om europabolag samt 21 § andra stycket och 26 § lagen (2006:595) om europakooperativ framgår att de bestämmelser som anges i första stycket ska tillämpas också på ledamot i ett europabolags eller ett europakooperativs lednings- eller förvaltningsorgan.

Behörig myndighet

4 § Finansinspektionen är behörig myndighet enligt förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och utövar tillsyn över att förordningen och denna lag följs.

Finansinspektionen är ansvarig myndighet att i enlighet med artikel 458 förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag besluta om särskilda makrotillsynsåtgärder. Sådana åtgärder får beslutas först efter samråd med Riksbanken.

I fråga om tillsynen och möjlighet att ingripa gentemot institut, gäller bestämmelserna i de lagar som reglerar institutens verksamhet, om inte annat följer av denna lag.

2 kap. Kapitalbaskrav och likviditetskrav

1 § Ett institut ska vid varje tidpunkt ha en kapitalbas som uppfyller

1. kraven enligt förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag eller

2. framgår av ett beslut enligt 2 kap. 2 § denna lag.

Utöver vad som framgår av första stycket ska ett institut ha en kapitalbas som uppfyller kraven i lagen (2014:000) om kapitalbuffertar.

Om ett institut uppfyller kapitalbaskravet enligt förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag eller det kapitalbaskrav som följer av ett beslut enligt första stycket 2, men inte kapitalkraven enligt lagen om kapitalbuffertar, ska bestämmelserna om ingripande i 8 kap. lagen om kapitalbuffertar tillämpas.

Beslut om särskilt kapitalbaskrav

2 § Finansinspektionen ska besluta att ett institut ska uppfylla ett särskilt kapitalbaskrav som är högre än det kapitalbaskrav som krävs enligt förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och lagen om kapitalbuffertar, om

1. institutet inte uppfyller något av kraven i 6 kap. 1–3, 4 a, 4 b och 5 §§ lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse eller 8 kap. 3–8 §§ lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden, eller

2. det i samband med en utvärdering av institutet bedöms nödvändigt för att täcka risker som institutet är eller kan bli exponerat för.

Första stycket gäller även om det är sannolikt att ett institut inom tolv månader inte längre kommer uppfylla sina skyldigheter enligt första stycket.

Finansinspektionen får avstå från ingripande om en överträdelse är ringa eller ursäktlig, om institutet gör rättelse eller om andra åtgärder vidtagits mot institutet och dessa åtgärder bedöms tillräckliga.

Första och andra stycket ska inte tillämpas, om överträdelsen är så allvarlig att verksamhetstillståndet i stället ska återkallas.

Beslut om särskilt likviditetskrav

3 § Finansinspektionen ska besluta att ett institut ska uppfylla ett särskilt likviditetskrav om det behövs för att täcka de likviditetsrisker som ett institut är eller kan bli exponerat för.

3 kap. Krav på gruppnivå

1 § Ansvaret för att de gruppbaseade kraven i 2 och 3 §§ uppfylls ska åligga det institut

1. som inte är dotterföretag till ett annat institut eller ett svenskt finansiellt holdingföretag eller svenskt blandat finansiellt holdingföretag, eller

2. vars moderföretag är ett sådant finansiellt holdingföretag eller svenskt blandat finansiellt holdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag som inte är dotterföretag till ett institut eller ett svenskt finansiellt holdingföretag eller ett svenskt blandat finansiellt holdingföretag.

Om ett sådant holdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag som avses i första stycket 2 är moderföretag till både ett kreditinstitut och ett värdepappersbolag, är det kreditinstitutet som ska ansvara för att de gruppbaseade kraven är uppfyllda.

Om holdingföretaget är moderföretag till två eller flera kreditinstitut eller till två eller flera värdepappersbolag, ska det kreditinstitut respektive värdepappersbolag som har den största balansomslutningen ansvara för att de gruppbaseade kraven uppfylls.

Metoder för riskhantering

2 § Det ansvariga institutet enligt 1 § ska se till att kraven i 6 kap. 1 § och 2 § andra stycket lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse eller 8 kap. 3 § och 4 § andra stycket lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden om soliditet och riskhantering uppfylls på gruppnivå i enlighet med vad som följer av artikel 18 förordningen (EU) om tillsyns krav för kreditinstitut och värdepappersföretag.

3 § Det ansvariga institutet enligt 1 § ska uppfylla kraven i 6 kap. 2 § första stycket och 3 § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse samt 8 kap. 4 § första stycket och 5 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden om riskhantering och genomlysning på grupp- eller undergruppsnivå.

4 § Bestämmelserna i 2 och 3 §§ ska även tillämpas på

1. institut, finansiella institut eller förvaltningsbolag i ett land utanför EES som är dotterföretag till det ansvariga institutet eller som institutet har ägarintresse i, eller

2. ett institut vars moderföretag är ett finansiellt holdingföretag och de utländska institut, finansiella institut eller förvaltningsbolag i ett land

utanför EES som är dotterföretag till holdingföretaget eller som holdingföretaget har ägarintresse i.

Med förvaltningsbolag avses ett utländskt företag som i sitt hemland har tillstånd att förvalta investeringsfonder.

Ledningen i ett finansiellt holdingföretag

5 § Den som ingår i ledningen för ett finansiellt holdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag ska ha tillräcklig insikt och erfarenhet för att delta i ledningen av företaget och även i övrigt vara lämplig för en sådan uppgift.

4 kap. Tillsynsansvar på gruppnivå

1 § Finansinspektionen ska utöva tillsyn över att de gruppbaseade kraven är uppfyllda, om

1. moderföretaget är ett av Finansinspektionen auktoriserat institut,
2. det finansiella holdingföretaget eller det blandade finansiella holdingföretaget är moderföretag till ett institut i Sverige men inte till något motsvarande utländskt företag inom EES,
3. det finansiella holdingföretaget eller det blandade finansiella holdingföretaget är etablerat i Sverige och är moderföretag till institut i Sverige och motsvarande utländska företag inom EES,
4. det finns två eller flera finansiella holdingföretag eller två eller flera blandade finansiella holdingföretag med huvudkontor i olika stater inom EES, däribland Sverige, som är moderföretag till både institut i Sverige och motsvarande utländska företag inom EES, och ett institut i Sverige är det dotterföretag som har den största balansomslutningen, eller
5. det finansiella holdingföretaget eller det blandade finansiella holdingföretaget är moderföretag till två eller flera institut som inte är auktoriserade i den stat inom EES där holdingföretaget är etablerat, och ett institut i Sverige har den största balansomslutningen.

Finansinspektionen ska även utöva tillsynen om inspektionen tillsammans med övriga berörda behöriga myndigheter kommer överens om det i enlighet med bestämmelserna i 3 §.

I 6 kap. finns bestämmelser om tillsyn över ett institut vars moderföretag är ett institut, finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag som har sitt huvudkontor utanför EES.

2 § När Finansinspektionen enligt 1 § första stycket 3–5 ska utöva tillsynen, får inspektionen komma överens med övriga berörda behöriga myndigheter om att en annan behörig myndighet inom EES än inspektionen ska ansvara för tillsynen. Finansinspektionen får ingå en sådan överenskommelse, om det är olämpligt att inspektionen ansvarar för tillsynen med hänsyn till de institut det gäller och den relativa betydelsen av deras verksamheter i de olika länderna.

I ett sådant fall ska moderinstitutet inom EES, det finansiella moderholdingföretaget inom EES, det blandade finansiella holdingföretaget eller det institut som har den största balansomslutningen, beroende på vad som är tillämpligt, ges tillfälle att yttra sig innan Finansinspektionen och de övriga berörda behöriga myndigheterna ingår

överenskommelsen. Europeiska kommissionen och Europeiska bankmyndigheten ska underrättas om sådana överenskommelser.

3 § Om det skulle vara olämpligt med hänsyn till de institut det gäller och den relativa betydelsen av deras verksamheter i de olika länderna, att tillsynen utövas av den myndighet som enligt artikel 111.3 och 111.4 i kreditinstitutsdirektivet ska utöva den gruppbaseade tillsynen, får Finansinspektionen komma överens med de övriga berörda behöriga myndigheterna om att inspektionen eller någon annan behörig myndighet ska ansvara för tillsynen.

I ett sådant fall ska moderinstitutet inom EES, det finansiella moderholdingföretaget inom EES eller det institut som har den största balansomslutningen, beroende på vad som är tillämpligt, ges tillfälle att yttra sig innan Finansinspektionen och de övriga berörda behöriga myndigheterna ingår överenskommelsen. Europeiska kommissionen ska underrättas om sådana överenskommelser.

Beslut på gruppnivå om kapitalbasen och särskilt likviditetskrav

4 § När Finansinspektionen enligt 1 § ansvarar för tillsynen på gruppnivå, ska inspektionen lämna en rapport som innehåller en riskvärdering av gruppen till övriga behöriga myndigheter.

Från det att Finansinspektionen lämnat en sådan rapport som avses i första stycket, ska inspektionen

1. inom en månad försöka komma överens med övriga berörda myndigheter om vilket beslut som enligt 2 kap. 3 § bör fattas med anledning av väsentliga resultat av likviditetstillsynen. Överenskommelsen ska ta hänsyn till de resultat som framkommit relaterade till institutens organisation, riskhantering och behovet av särskilda likviditetskrav för specifika institut,

2. inom fyra månader försöka komma överens med övriga behöriga myndigheter om vilket beslut som bör fattas i fråga om huruvida nivån på gruppens kapitalbas är tillräcklig. Överenskommelsen ska grundas på en bedömning av gruppens finansiella situation och riskprofil och den nivå på gruppens kapitalbas som krävs för att tillämpa 2 kap. 2 § på var och en av enheterna inom gruppen och på gruppnivå.

Finansinspektionen ska herefter fatta ett beslut i enlighet med överenskommelsen. Beslutet och skälen för det ska redovisas skriftligt och skickas till övriga behöriga myndigheter och till moderinstitutet inom EES.

Om en överenskommelse inte kan nås, ska Finansinspektionen på begäran av någon av de övriga behöriga myndigheterna samråda med Europeiska bankmyndigheten. Inspektionen får även samråda med Europeiska bankmyndigheten på eget initiativ.

5 § Om en överenskommelse enligt 4 § inte har träffats inom fyra månader, ska Finansinspektionen, med beaktande av de behöriga myndigheternas bedömning av risken hos dotterföretagen, ensam fatta ett beslut på gruppnivå.

Om Finansinspektionen ansvarar för tillsynen över dotterföretag till ett moderinstitut inom EES, till ett finansiellt moderholdingföretag inom

EES, eller till ett blandat finansiellt holdingföretag inom EES, ska inspektionen fatta ett sådant beslut som avses i 4 § tredje stycket på individuell nivå eller undergruppsnivå. Inför beslutet ska inspektionen beakta synpunkter som framförts av den utländska behöriga myndighet som ansvarar för den gruppvisa tillsynen.

Om någon eller några av de berörda behöriga myndigheterna, inom fyra månader från det att Finansinspektionen har lämnat sin rapport enligt 4 § har hänskjutit ärendet till Europeiska bankmyndigheten i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska inspektionen skjuta upp sitt beslut enligt första stycket och invänta det beslut som Europeiska bankmyndigheten kan komma att fatta enligt artikel 19.3 i samma förordning. Finansinspektionen ska följa ett beslut i saken från Europeiska bankmyndigheten.

Finansinspektionen får inte hänskjuta ett ärende till Europeiska bankmyndigheten efter det att fyramånadersperioden har löpt ut eller ett gemensamt beslut har fattats.

6 § Ett sådant beslut som avses i 4 § som fattas av en utländsk behörig myndighet efter en överenskommelse med övriga behöriga myndigheter eller på grund av att de behöriga myndigheterna inte har kommit överens inom fyra månader gäller i Sverige. Beslutet är bindande för det berörda institutet och för Finansinspektionen, och det ska ligga till grund för inspektionens tillsyn.

7 § Beslut som fattats enligt 4 eller 5 §§ ska omprövas årligen. Ett beslut får även, i undantagsfall, omprövas om en behörig myndighet som ansvarar för tillsynen av dotterföretag till ett moderinstitut inom EES eller ett finansiellt moderholdingföretag inom EES eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EES skriftligen begär det hos Finansinspektionen och samtidigt anger skälen för begäran.

5 kap. Företags uppgiftsskyldighet till Finansinspektionen

1 § Följande företag ska till Finansinspektionen lämna de upplysningar om sin verksamhet och därmed sammanhängande omständigheter som inspektionen begär för tillsynen:

1. företag som står under tillsyn utifrån sin konsoliderade situation enligt denna lag eller enligt en utländsk offentlig reglering som bygger på kreditinstitutsdirektivet,

2. andra dotterföretag till ett institut eller ett finansiellt holding-företag eller ett blandat finansiellt holdingföretag än de som avses i 1,

3. ett holdingföretag med blandad verksamhet och dotterföretag till ett holdingföretag med blandad verksamhet,

4. blandade finansiella holdingföretag, och

5. företag som fått i uppdrag av ett institut eller ett finansiellt holdingföretag, holdingföretag med blandad verksamhet eller blandat finansiellt holdingföretag att utföra visst arbete eller vissa funktioner.

Om företaget inte lämnar upplysningarna till Finansinspektionen, får inspektionen förelägga företaget att göra det.

2 § Moderföretag ska offentliggöra information som rör företagsgruppens rättsliga struktur, styrning och organisationsstruktur.

Samarbete och utbyte av information med utländska myndigheter

3 § Finansinspektionen ska i sin tillsynsverksamhet samarbeta och utbyta information med andra behöriga myndigheter, Europeiska bankmyndigheten, Europeiska systemrisknämnden och Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten samt med myndigheter inom EES som har tillsyn över försäkringsföretag i den utsträckning som följer av kreditinstitutsdirektivet.

Om en kritisk situation uppstår i Sverige som kan äventyra likviditeten på finansmarknaden eller stabiliteten i det finansiella systemet i någon stat inom EES, ska Finansinspektionen i sin tillsynsverksamhet samarbeta och utbyta information även med övriga berörda myndigheter inom EES, Europeiska bankmyndigheten och Europeiska systemrisknämnden i den utsträckning som följer av kreditinstitutsdirektivet.

4 § Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska bankmyndigheten för tvistlösning i de fall som framgår av artiklarna 112.2, 116 och 133 i kreditinstitutsdirektivet.

Finansinspektionen får även hänskjuta ett förfarande i enlighet med vad som sägs i första stycket i enlighet med artiklarna 41.2, 43.5, 50 och 51 i kreditinstitutsdirektivet.

5 § Finansinspektionen ska, efter begäran från en utländsk behörig myndighet, inom ramen för sin befogenhet lämna eller kontrollera information som behövs för att den utländska myndigheten ska kunna utöva sin tillsyn. Den utländska myndigheten får närvara vid en kontroll som görs av inspektionen.

6 § Företag som enligt förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag står under tillsyn utifrån sin konsoliderade situation ska lämna de uppgifter som krävs för tillsynsredovisningen till det företag som enligt samma förordning (EU) ska upprätta gruppbaseerad redovisning eller samlad information.

Första stycket gäller även ett svenskt företag i förhållande till ett utländskt sådant inom EES som ska upprätta och ge in en rapport enligt förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag.

Undersökning

7 § Finansinspektionen får, om det behövs för tillsynen, göra undersökningar hos

1. företag som enligt 6 § ska lämna uppgifter samt hos finansiella holdingföretag, holdingföretag med blandad verksamhet och blandade finansiella holdingföretag för att kontrollera den gruppbaseerade redovisningen eller samlade informationen som företagen är skyldiga att lämna,

2. företag som har fått i uppdrag av ett institut eller ett holdingföretag som omfattas av första stycket att utföra visst arbete eller vissa funktioner och

3. företag som ingår i en företagsgrupp som Finansinspektionen enligt 4 kap. 1 § ska utöva tillsyn över.

Informationsskyldighet för institut som är undantagen gruppbaserad tillsyn

8 § Om ett dotterföretag som är ett institut, med stöd av artikel 19 förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag, är undantaget från tillämpningsområdet för konsoliderad tillsyn, ska moderföretaget till Finansinspektionen lämna de upplysningar som inspektionen behöver för sin tillsyn över institutet.

Tystnadsplikt

9 § En styrelseledamot eller befattningshavare hos ett holding-företag med finansiell verksamhet eller ett holdingföretag med blandad verksamhet som i den egenskapen får kunskap om affärsförhållanden i ett företag som enligt 6 § ska lämna uppgifter, får inte obehörigen röja vad han eller hon fått veta och inte heller utnyttja kunskapen i strid med det uppgiftslämnande företagens intresse.

Uppgiftsskyldighet till undersökningsledare eller åklagare

10 § Ett holdingföretag med finansiell verksamhet och ett holdingföretag med blandad verksamhet är skyldiga att lämna ut uppgifter om enskildas förhållanden till företaget, om det under en utredning enligt bestämmelserna om förundersökning i brottmål begärs av undersökningsledare eller om det i ett ärende om rättslig hjälp i brottmål på framställning av en annan stat eller en mellanfolklig domstol begärs av åklagare.

Meddelandeförbud

11 § Den undersökningsledare eller åklagare som begär uppgifter enligt 10 § får förordna att holdingföretaget samt dess styrelseledamöter och anställda inte får röja för kunden eller för någon utomstående att uppgifter har lämnats enligt 10 § eller att det pågår en förundersökning eller ett ärende om rättslig hjälp i brottmål.

Ett sådant förbud får meddelas om det krävs för att en utredning om brott inte ska äventyras eller för att uppfylla en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige. Förbudet ska vara tidsbegränsat, med möjlighet till förlängning, och får inte avse längre tid än vad som är motiverat med hänsyn till syftet med förbudet. I ett ärende om rättslig hjälp i brottmål får dock förbudet tidsbegränsas endast om den stat eller mellanfolkliga domstol som ansökt om rättslig hjälp samtycker till detta.

Om ett förbud inte längre är motiverat med hänsyn till syftet med förbudet, ska undersökningsledaren eller åklagaren besluta att förordnandet ska upphöra.

6 kap. Moderföretag utanför EES

1 § Om ett institut inte står under gruppbaserad tillsyn enligt artikel 111 i kreditinstitutsdirektivet och dess moderföretag är ett utländskt institut eller ett sådant finansiellt holdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag som har sitt huvudkontor utanför EES gäller 2 och 3 §§ för det fall Finansinspektionen enligt 4 kap. 2–4 §§ skulle ha utövat tillsynen över gruppen om de bestämmelserna hade gällt.

2 § Finansinspektionen ska kontrollera om den gruppbaserade tillsyn som utövas av tillsynsmyndigheten i tredje land är likvärdig med den gruppbaserade tillsyn som anges i del ett, avdelning två, kapitel två i förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och 4 kap. denna lag.

Finansinspektionen är skyldig att på begäran av moderföretaget eller av ett institut, institut för elektroniska pengar eller motsvarande utländska företag som ingår i företagsgruppen och som auktoriserats inom EES utföra kontrollen. Innan Finansinspektionen tar ställning till om tillsynen är likvärdig, ska inspektionen höra övriga berörda behöriga myndigheter inom EES. Inspektionen ska också före ställningstagandet ha rådfrågat Europeiska bankmyndigheten.

3 § Om tillsynen inte bedöms likvärdig, ska Finansinspektionen tillämpa bestämmelserna om gruppbaserad tillsyn i del ett avdelning 2 kapitel 2 i förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag, och 4 kap. denna lag som om moderföretaget haft sitt huvudkontor inom EES.

Efter att ha hört övriga berörda behöriga myndigheter får Finansinspektionen i stället besluta att använda sig av andra tillsynsmetoder som säkerställer att instituten i företagsgruppen är föremål för tillräcklig tillsyn. Inspektionen får då förelägga en ägare till institutet att inrätta ett finansiellt holdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor inom EES och tillämpa bestämmelserna i denna lag på instituten i den företagsgrupp som leds av detta holdingföretag.

Finansinspektionen ska underrätta de berörda behöriga myndigheterna, Europeiska kommissionen och Europeiska bankmyndigheten när sådana andra tillsynsmetoder som anges i andra stycket används.

7 kap. Ingripanden och ansvarsbestämmelse

Förelägganden och viten

1 § Om ett institut eller ett företag inte uppfyller kraven i förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag, denna lag eller föreskrifter meddelade med stöd av lagen, ska Finansinspektionen förelägga institutet eller företaget att inom viss tid begränsa rörelsen i något avseende, minska riskerna i den eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen.

Om ett institut bryter mot förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag, denna lag eller föreskrifter

meddelade med stöd av lagen, gäller dessutom bestämmelserna om ingripande i de lagar som reglerar institutens verksamhet.

2 § Finansinspektionen ska förelägga ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag eller ett holdingföretag med blandad verksamhet att vidta åtgärder för att göra rättelse, om holdingföretaget inte uppfyller de krav som ställs på det enligt förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag, denna lag eller föreskrifter meddelade med stöd av lagen. Ett sådant föreläggande ska också riktas mot ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag, vars ledning inte uppfyller kraven i denna lag.

3 § Om Finansinspektionen meddelar föreläggande enligt denna lag, får inspektionen förelägga vite.

Förseningsavgift

4 § Om ett institut, finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag eller ett holdingföretag med blandad verksamhet med huvudkontor i Sverige inte i tid lämnar upplysningar enligt föreskrifter meddelade med stöd av förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag, får Finansinspektionen besluta att företaget ska betala en förseningsavgift med högst 100 000 kronor.

Avgiften tillfaller staten.

5 § Förseningsavgiften ska betalas in till Finansinspektionen inom trettio dagar efter det att beslutet vunnit laga kraft eller den längre tid som anges i beslutet.

6 § Finansinspektionens beslut att ta ut förseningsavgift får verkställas utan föregående dom eller utslag, om avgiften inte har betalats inom den tid som anges i 5 §.

7 § Om förseningsavgiften inte betalas in inom den tid som anges i 5 §, ska Finansinspektionen lämna den obetalda avgiften för indrivning. Bestämmelser om indrivning av statliga fordringar finns i lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m.

8 § En förseningsavgift faller bort i den utsträckning verkställighet inte har skett inom fem år från det att beslutet vann laga kraft.

Ansvarsbestämmelse

9 § Till böter döms den som uppsåtligen eller av grov oaktsamhet bryter mot ett meddelandeförbud enligt 5 kap. 11 §.

8 kap. Avgifter

1 § Institut som står under tillsyn enligt denna lag ska bekosta Finansinspektionens verksamhet med årliga avgifter.

Finansinspektionen får ta ut avgifter för prövning av ansökningar och anmälningar enligt denna lag.

Om Finansinspektionen behöver anlita någon med särskild fackkunskap för bedömning av en viss fråga vid tillsynen enligt denna lag, ska kostnaden för detta betalas av det institut som tillsynen avser.

9 kap. Bemyndiganden

1 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. vilka krav som enligt 3 kap. 5 § ska ställas på den som ska ingå i ledningen i ett finansiellt holdingföretag,

2. vid vilken tidpunkt, på vilken plats och med vilka intervall instituten ska offentliggöra informationen i enlighet med del 8 i förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag,

3. kompletteringar av bestämmelserna om offentliggörande av information och tillsynsrapportering i förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag,

4. vilken information som moderföretag ska offentliggöra enligt 5 kap. 2 §,

5. kompletteringar av bestämmelserna om beräkningen av kapitalbaskravet samt kapitalbasen i förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag,

6. kompletteringar av bestämmelserna om stora exponeringar i förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag,

7. kompletteringar av bestämmelserna om exponeringar med säkerhet i fastigheter i förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag,

8. kompletteringar av bestämmelserna om säkerställda obligationer i förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag,

9. kompletteringar av bestämmelserna om likviditetskrav i förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag,

10. kompletteringar av bestämmelserna om interna modeller för marknadsrisker i förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag,

11. kompletteringar av bestämmelserna om schablonmetoden för marknadsrisker i förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag,

12. kompletteringar av bestämmelserna om schablonmetoden för kreditrisker i förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag,

13. kompletteringar av bestämmelserna om IRK-metoden för kreditrisker i förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag,

14. kompletteringar av bestämmelserna om motpartsrisker i förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag,

15. kompletteringar av bestämmelserna om värdepapperisering i förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag,

16. kompletteringar av bestämmelserna om bruttosoliditet i förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag, och

17. kompletteringar av bestämmelserna om konsolidering av de gruppbaseade kraven i förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag.

Regeringen får meddela föreskrifter om sådana avgifter för tillsyn som avses i 8 kap. 1 § (första och andra styckena).

10 kap. Överklaganden

1 § Beslut som Finansinspektionen meddelar enligt denna lag eller med stöd av föreskrifter meddelade med stöd av lagen får överklagas hos allmän förvaltningsdomstol. Detta gäller dock inte beslut i ärenden som avses i 20 § första stycket 5 förvaltningslagen (1986:223).

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

Finansinspektionen får bestämma att ett beslut ska gälla omedelbart.

Denna lag träder i kraft den XX 2014.

Förslag till lag om införande av lagen om tillsyn över kredit- och värdepappersinstitut

1 § Lagen om tillsyn över kredit- och värdepappersinstitut ska träda i kraft den [...], förutom bestämmelserna i 5 kap. 4 § andra stycket som i stället träder i kraft den dag som regeringen bestämmer.

2 § Genom lagen om tillsyn över kredit- och värdepappersinstitut upphävs lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar och lagen (2006:1372) om införande av kapitaltäckningslagen.

3 § Medgivande för institut enligt 4 kap. 7 § lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar att använda en internmetod i stället för schablonmetoden för att beräkna riskvägda exponeringsbelopp som gäller vid ikraftträdandet ska fortsätta gälla som tillstånd enligt artikel 143.1 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

4 § Medgivande för institut enligt 4 kap. 9 § andra stycket lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar att använda schablonmetoden för att beräkna det riskvägda exponeringsbeloppet som gäller vid ikraftträdandet ska fortsätta att gälla som tillstånd enligt artikel 150 förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag.

5 § Ett godkännande av ett kreditvärderingsföretag eller beslut om ett kreditvärderingsföretags kreditkvalitetssteg enligt 4 kap. 12 § respektive 13 § lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar som gäller vid ikraftträdandet ska så länge godkännandet inte återkallats fortsätta att gälla fram till dess att Europeiska kommissionen i enlighet med artikel 136.1 förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag antagit tekniska standarder om kreditvärderingsföretagens kreditkvalitetssteg.

6 § Ett medgivande för institut enligt 5 kap. 3 § lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar att använda egna riskberäkningsmodeller för att beräkna kapitalkravet för marknadsrisker som gäller vid ikraftträdandet ska fortsätta att gälla som tillstånd enligt artikel 363 förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag.

7 § Medgivanden enligt 6 kap. 5 och 6 §§ lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar att använda sig av en annan beräkningsgrund eller internmätningmetod för att beräkna kapitalkravet för operativa risker som gäller vid ikraftträdandet ska fortsätta att gälla som tillstånd enligt artikel 312 förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag.

8 § Medgivande enligt 6 kap. 8 § lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar att kombinera olika metoder för att beräkna kapitalkravet för operativa risker som gäller vid ikraftträdandet ska fortsätta gälla som tillstånd enligt artikel 314.1 förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag.

9 § Beslut om att undanta ett företag från de gruppbaseade kraven enligt 9 kap. 14 § lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar som gäller vid ikraftträdandet ska fortsätta gälla som ett undantag enligt artikel 19.2 förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag.

Denna lag träder i kraft den XX 2014.

Förslag till lag om kapitalbuffertar

Härigenom föreskrivs¹ följande.

1 kap. Inledande bestämmelser

1 § Denna lag innehåller bestämmelser om kapitalbuffertar och bestämmelser om restriktioner för det fall att ett institut inte uppfyller det kombinerade buffertkravet.

Av 2 kap. 10 och 10 a §§ lagen (2004:46) om värdepappersfonder framgår att bestämmelserna i denna lag även gäller för fondbolag.

Av 3 kap. 2 § lagen (2010:751) om betaltjänster framgår att vissa bestämmelser i denna lag även gäller för betalningsinstitut.

Av 7 kap. 6 § lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder framgår att vissa bestämmelser i denna lag gäller även för AIF-förvaltare.

2 § I denna lag betyder

1. *ESRB*: Europeiska systemrisknämnden enligt Europaparlamentets och rådets förordning nr 1092/2010 av den 24 november 2010 om makrotillsyn av det finansiella systemet på EU-nivå och om inrättande av en europeisk systemrisknämnd,

2. *EES*: Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,

3. *på grupp och/eller undergruppsnivå*: det sätt som institut i enlighet med bestämmelser om tillsyn på gruppnivå i del ett, avdelning två förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag ska uppfylla ställda krav,

4. *institut*: kreditinstitut enligt lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, Svenska skeppshypotekskassan och svenskt aktiebolag som har fått tillstånd att driva värdepappersrörelse enligt lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden,

5. *kärnprimärkapital*: kapital som avses i artikel 50 i förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag,

6. *systemviktigt institut*: ett institut vars fallissemang eller bristande funktion kan leda till systemrisk,

7. *systemrisk*: risk för en störning i det finansiella systemet som kan få allvarliga negativa konsekvenser för det finansiella systemet och samhällsekonomin,

8. *totalt riskvägt exponeringsbelopp*: det belopp som avses i artikel 92 förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag,

9. *värdeöverföringar kopplade till kärnprimärkapitalet*:

a) utbetalning i form av en kontant utdelning,

b) en fondemission eller en partiell fondemission eller en överföring eller utdelning av helt eller delvis betalda fondaktier eller andra

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG

kapitalinstrument som anges i artikel 26.1 a förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag,

c) inlösen eller uppköp av egna aktier eller andelar eller andra kapitalinstrument som anges i artikel 26.1 a förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag,

d) återbetalning av belopp som utbetalas med anknytning till kapitalinstrument som anges i artikel 26.1 a i förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag,

e) en överföring eller utdelning av poster som avses i artikel 26.1 b-e förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag.

8. *moderinstitut inom EES*: företag som avses i artikel 4.68 förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag,

9. *finansiella moderholdingföretag inom EES*: företag som avses i artikel 4.70 förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag,

10. *blandade finansiella moderholdingföretag inom EESE*: företag som avses i artikel 4.72 förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag,

11. *dotterföretag*: sådant företag som avses i artikel 4.64 förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag,

12. *kreditinstitutsdirektivet*: Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG och

13. *förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag*: Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

3 § Finansinspektionen är behörig myndighet att utöva tillsyn över att institut uppfyller kraven i denna lag.

2 kap. Institutspecifika kapitalbaskrav till följd av kapitalbuffertar

Kombinerat buffertkrav

1 § Institut ska utöver det krav på kärnprimärkapital som följer av artikel 92 i förordningen (EU) om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag eller ett särskilt beslut om kapitalbaskrav enligt 2 kap. 2 § lagen om tillsyn över kredit- och värdepappersinstitut, ha ett kärnprimärkapital som motsvarar det kombinerade buffertkravet beräknat enligt 2 §.

2 § Det kombinerade buffertkravet utgörs av summan av det krav på kärnprimärkapital som enligt denna lag följer av kapitalkonserveringsbufferten, den institutspecifika kontracykliska kapitalbufferten och

1. i de fall som systemriskbufferten tillämpas på exponeringar i ett annat land, det högsta av systemriskbufferten och tillämplig kapitalbuffert för systemviktiga institut,

2. i de fall som systemriskbufferten tillämpas endast på exponeringar i landet, summan av systemriskbufferten och tillämplig kapitalbuffert för systemviktiga institut.

Med tillämplig kapitalbuffert för systemviktiga institut avses den buffert som ska tillämpas enligt 5 kap. 6 §.

3 kap. Kapitalkonserveringsbuffert

1 § Institut ska på individuell nivå och gruppnivå ha en kapitalkonserveringsbuffert.

2 § Kapitalkonserveringsbufferten enligt 1 § ska bestå av kärnprimärkapital motsvarande 2,5 procent av institutets totala riskvägda exponeringsbelopp.

3 § Finansinspektionen får i enlighet med föreskrifter meddelade med stöd av 10 kap. 1 § första punkten undanta små och medelstora värdepappersbolag från kravet att upprätthålla en kapitalkonserveringsbuffert.

4 kap. Systemriskbuffert

1 § Finansinspektionen får i syfte att motverka en strukturell systemrisk som kan medföra allvarliga konsekvenser för stabiliteten i det finansiella systemet och den reala ekonomin i landet efter samråd med Riksbanken besluta att institut för alla eller vissa av sina exponeringar på individuell nivå, undergruppnivå och gruppnivå ska ha en systemriskbuffert.

2 § Systemriskbufferten enligt 1 § ska bestå av kärnprimärkapital och uppgå till minst 1 procent av institutets riskvägda exponeringsbelopp baserat på de exponeringar som systemriskbufferten ska tillämpas på enligt 3–8 §§.

Systemriskbuffert på exponeringar inom Sverige och utanför EES

3 § Finansinspektionen får en månad efter att ha fullgjort notifieringskravet i artikel 133.11 kreditinstitutsdirektivet besluta att institut ska ha en systemriskbuffert som högst uppgår till tre procent av institutets riskvägda exponeringsbelopp baserat på institutets exponeringar i landet eller utanför EES.

Systemriskbufferten får fram till den 1 januari 2015 uppgå till mer än tre procent av det exponeringsbelopp som avses i första stycket endast om Finansinspektionen fullgjort notifieringskravet i artikel 133.12 kreditinstitutsdirektivet och åtgärden godkänns av Europeiska kommissionen i enlighet med artikel 133.15 i samma direktiv.

4 § Från och med den 1 januari 2015 får Finansinspektionen en månad efter att ha fullgjort notifieringskravet i artikel 133.11 kreditinstitutsdirektivet i enlighet med de förutsättningar som följer av

artikel 133.14 i samma direktiv besluta att institut ska ha en systemriskbuffert som högst uppgår till fem procent av institutets riskvägda exponeringsbelopp baserat på institutets exponeringar i landet eller utanför EES.

Systemriskbufferten får fastställas till mer än fem procent av det belopp som avses i första stycket endast om Finansinspektionen fullgjort notifieringskravet i artikel 133.12 kreditinstitutsdirektivet och åtgärden godkänns av Europeiska kommissionen i enlighet med artikel 133.15 i samma direktiv.

Systemriskbuffert på exponeringar inom EES

5 § Finansinspektionen får en månad efter att ha fullgjort notifieringskravet i artikel 133.11 kreditinstitutsdirektivet besluta att institut ska ha en systemriskbuffert som högst uppgår till tre procent av institutets riskvägda exponeringsbelopp baserat på institutets exponeringar inom EES.

6 § Om Finansinspektionen fastställer en systemriskbuffert i enlighet med 5 § ska samma buffertnivå gälla för alla exponeringar inom EES.

7 § Institut får åläggas att ha en systemriskbuffert som uppgår till mer än tre procent av det exponeringsbelopp som avses i 5 § om Finansinspektionen fullgjort notifieringskravet i artikel 133.12 kreditinstitutsdirektivet och en sådan åtgärd godkänns av Europeiska kommissionen i enlighet med artikel 133.15 i samma direktiv.

Erkännande av andra länders systemriskbuffertar

8 § Om Finansinspektionen erkänt ett systemriskbuffertvärde som fastställts i ett annat medlemsland inom EES, kan Finansinspektionen besluta att institut med exponeringar i det landet, för dessa exponeringar ska ha en systemriskbuffert motsvarande den som fastställts i det landet.

5 kap. Buffertar för systemviktiga institut och finansiella holdingföretag

Kapitalbuffert på gruppnivå för globalt systemviktiga institut

1 § Finansinspektionen ska efter samråd med Riksbanken besluta vilka institut som på gruppnivå ska ha en kapitalbuffert för globalt systemviktiga institut enligt 2 §.

Första stycket äger inte tillämpning på institut som är dotterföretag till antingen ett moderinstitut, finansiellt moderholdingföretag eller blandat finansiellt moderholdingföretag inom EES.

2 § Kapitalbufferten enligt 1 § ska bestå av kärnprimärkapital och uppgå till minst 1 procent och högst 3,5 procent av institutets totala riskvägda exponeringsbelopp.

Kapitalbuffert för övriga systemviktiga institut

3 § Finansinspektionen får, utöver vad som följer av 1 och 2 §§, efter samråd med Riksbanken besluta att institut på individuell nivå,

undergruppsnivå eller gruppnivå ska ha en kapitalbuffert för övriga systemviktiga institut enligt 4 §.

4 § Kapitalbufferten för övriga systemviktiga institut ska bestå av kärnprimärkapital och får högst fastställas till 2 procent av institutets totala riskvägda exponeringsbelopp.

5 § Om ett institut som ålagts att upprätthålla en kapitalbuffert för övriga systemviktiga institut är ett dotterföretag till ett moderföretag inom EES som på gruppnivå ålagts att upprätthålla en kapitalbuffert för globalt systemviktiga institut, eller är ett dotterföretag till ett moderinstitut inom EES som ålagts att upprätthålla kapitalbufferten för övriga systemviktiga institut gäller följande. Institutet får inte åläggas att på individuell nivå eller gruppnivå upprätthålla en kapitalbuffert för övriga systemviktiga institut som uppgår till mer än det högsta av 1 procent av institutets totalt riskvägda exponeringsbelopp och det buffertvärde som gäller för gruppen på gruppnivå enligt tillämplig kapitalbuffert för systemviktiga institut.

Konkurrerande buffertkrav

6 § Om en tillämpning av 1–4 §§ medför att ett institut skulle kunna åläggas att på gruppnivå upprätthålla fler än en kapitalbuffert för systemviktiga institut, ska på den nivån endast den högsta av dessa kapitalbuffertar tillämpas.

Den kapitalbuffert som institutet åläggs att upprätthålla enligt första stycket utgör tillämplig kapitalbuffert för systemviktiga institut.

7 § Om en tillämpning av 1–4 och 6 §§ medför att ett institut skulle kunna åläggas att på gruppnivå upprätthålla både en kapitalbuffert för systemviktiga institut och i enlighet med 4 kap. en systemriskbuffert på institutets exponeringar i ett annat land, ska på gruppnivå endast den högsta av dessa buffertar tillämpas.

Om kravet på en systemriskbuffert endast tillämpas på exponeringar i Sverige, gäller dock kapitalkravet till följd av systemriskbufferten utöver det kapitalkrav som följer av tillämplig kapitalbuffert för systemviktiga institut.

8 § Om en tillämpning av 3-5 §§ medför att ett institut på individuell nivå eller undergruppsnivå skulle kunna åläggas att upprätthålla en kapitalbuffert för övriga systemviktiga institut och en tillämpning av 4 kap. medför att institutet även skulle kunna åläggas att upprätthålla en systemriskbuffert som äger tillämpning på institutets exponeringar i ett annat land, ska på respektive nivå endast den högsta av dessa kapitalbuffertar tillämpas.

Om krav på en systemriskbuffert tillämpas endast på exponeringar i Sverige, gäller dock kravet till följd av systemriskbufferten utöver det kapitalkrav som följer av en kapitalbuffert för övriga systemviktiga institut.

6 kap. Kontracyklisk kapitalbuffert

Storleken på den institutspecifika kontracykliska kapitalbufferten

1 § För att upprätthålla en kontracyklisk kapitalbuffert krävs ett kapital bestående av kärnprimärkapital som uppgår till institutets totala riskvägda exponeringsbelopp multiplicerat med ett viktat genomsnitt av de kontracykliska buffertvärden som enligt 4 och 5 §§ tillämpas för länder där institutet har sina berörda kreditexponeringar.

Med berörda kreditexponeringar avses sådana kreditexponeringar som omfattas av föreskrifter meddelade med stöd av 10 kap. 1 § 3.

2 § Den kontracykliska kapitalbufferten ska uppfyllas på individuell nivå och på gruppnivå.

Undantag från kravet på en kontracyklisk kapitalbuffert

3 § Finansinspektionen får i enlighet med föreskrifter meddelade med stöd av 10 kap. 1 § 2 undanta små och medelstora värdepappersbolag från kravet att uppfylla en kontracyklisk kapitalbuffert.

Kontracykliska buffertvärden

4 § Den institutspecifika kontracykliska kapitalbufferten ska beräknas utifrån de kontracykliska buffertvärden som Riksbanken fastställer enligt 7 kap.

5 § Om Riksbanken inte har fastställt ett kontracykliskt buffertvärde för kreditexponeringar i ett annat land, ska vid beräkningen av den institutspecifika kontracykliska kapitalbufferten tillämpas det kontracykliska buffertvärde som ansvarig myndighet i det landet har beslutat, dock högst upp till 2,5 procent.

6 § Om den institutspecifika kontracykliska kapitalbufferten ska beräknas utifrån ett kontracykliskt buffertvärde som har fastställts av en utländsk ansvarig myndighet inom EES, ska buffertvärdena tillämpas från de datum som har fastställts av den utländska myndigheten.

Om den institutspecifika kontracykliska kapitalbufferten ska beräknas utifrån ett kontracykliskt buffertvärde som har fastställts av en ansvarig myndighet utanför EES, ska beslut om att höja buffertvärdet tillämpas tolv månader från den dag då det nya värdet offentliggjordes av myndigheten.

Beslut som innebär att buffertvärdet sänks ska börja tillämpas omedelbart.

Krav på metoder för att beräkna högsta förfogandebelopp

7 § Institutet ska ha metoder som gör det möjligt att i enlighet med 8 kap. fortlöpande beräkna storleken på institutets förfogandebelopp.

7 kap. Beslut om kontracykliska buffertvärden

Fastställande av kontracykliska buffertvärden

1 § Riksbanken ska för varje kvartal efter samråd med Finansinspektionen fastställa ett kontracykliskt buffertriktvärde och ett kontracykliskt buffertvärde.

Det kontracykliska buffertriktvärdet ska användas som ett referensvärde för att fastställa det kontracykliska buffertvärdet.

Det kontracykliska buffertvärdet ska ligga till grund för att i enlighet med 6 kap. beräkna storleken på den institutspecifika kontracykliska kapitalbufferten.

2 § Det kontracykliska buffertriktvärdet och buffertvärdet ska fastställas på det sätt och utifrån de faktorer som anges i artiklarna 136.2 och 136.3 i kreditinstitutsdirektivet.

3 § Storleken på det kontracykliska buffertvärdet ska anges som en procentandel av totalt riskvägt exponeringsbelopp och anges i intervaller om 0,25 procent.

Beslut om kontracykliska buffertvärden för exponeringar i andra länder

4 § Om en utländsk myndighet har fastställt ett kontracykliskt buffertvärde som uppgår till mer än 2,5 procent av totalt riskvägt exponeringsbelopp, får Riksbanken besluta att svenska institut för berörda kreditexponeringar i det landet, ska tillämpa ett buffertvärde som överstiger 2,5 procent av totalt riskvägt exponeringsbelopp.

Beslut enligt första stycket får inte medföra att institut för berörda exponeringar åläggs att tillämpa ett högre buffertvärde än det som fastställts av den utländska myndigheten.

5 § Riksbanken får fastställa ett kontracykliskt buffertvärde som svenska institut med kreditexponeringar i ett land utanför EES ska tillämpa vid beräkningen av den institutspecifika kontracykliska kapitalbufferten om ansvarig myndighet i det landet

1. har underlåtit att fastställa och offentliggöra ett kontracykliskt buffertvärde för sitt land, eller

2. har fastställt ett kontracykliskt buffertvärde som är otillräckligt för att på ett tillfredsställande sätt skydda institut mot risker i samband med en alltför stor kredittillväxt i det landet.

Datum för när beslut om buffertvärden börjar gälla

6 § Beslut att aktivera eller höja ett kontracykliskt buffertvärde ska innehålla uppgift om tidpunkten då buffertvärdena börjar gälla.

Beslut som innebär att nivån på buffertvärdet höjs ska börja gälla tolv månader efter beslutets offentliggörande. Om det finns särskilda skäl får beslutet börja gälla vid ett tidigare datum.

Beslut om att sänka buffertvärdet ska börja gälla omedelbart.

7 § Om Riksbanken sänker buffertvärdet ska beslutet innehålla information om myndighetens uppfattning av hur länge det lägre buffertvärdet förväntas bestå.

Offentliggörande av beslut

8 § Riksbanken ska informera ESRB och offentliggöra beslut om kontracykliska buffertvärden i enlighet med artiklarna 136.8, 137.2 och 139.5 i kreditinstitutsdirektivet.

8 kap. Ingripanden och restriktioner om det kombinerade buffertkravet inte uppfylls

1 § Institut som inte uppfyller det kombinerade buffertkravet enligt 2 kap. 2 § ska till Finansinspektionen

1. i enlighet med föreskrifter som meddelats med stöd av 10 kap. 1 § 6 rapportera högsta förfogandebelopp och

2. inom fem arbetsdagar från det att buffertkravet inte längre uppfylldes lämna in en kapitalkonserveringsplan som utvisar hur institutet inom rimlig tid ska uppnå det kombinerade buffertkravet.

Om det med beaktande av arten och omfattningen av institutets verksamhet finns skäl för det, får Finansinspektionen medge att kapitalkonserveringsplanen ges in till inspektionen inom högst tio arbetsdagar.

2 § Om de åtgärder som framgår av kapitalkonserveringsplanen inte bedöms återställa institutets kärnprimärkapital ska Finansinspektionen ingripa.

Ingripande enligt första stycket ska ske genom utfärdande av föreläggande om att stärka kapitalbasen. Ingripande kan även ske genom beslut om inskränkningar som är striktare än de som anges i 3 §.

Inskränkningar i institutens rätt att vidta värdeöverföringar m.m.

3 § Institut som inte uppfyller det kombinerade buffertkravet får inte

1. göra en värdeöverföring kopplad till institutets kärnprimärkapital,
2. förbinda sig att betala ut rörlig ersättning, diskretionära pensionsförmåner, eller betala ut sådan rörlig ersättning där skyldigheten att betala uppstod vid en tidpunkt då institutet inte uppfyllde det kombinerade buffertkravet,

3. göra utdelningar eller räntebetalningar kopplade till primärkapitaltillskott.

Förbudet i första stycket gäller även om institutet efter att en sådan åtgärd ägt rum, inte längre uppfyller det kombinerade buffertkravet.

Åtgärder som inte medför en minskning av institutets vinst eller kärnprimärkapital omfattas inte av förbudet i första stycket.

4 § Förbudet i 3 § gäller inte för institut som i enlighet med 1 § har beräknat högsta förfogandebelopp och om åtgärderna ryms inom detta belopp.

5 § Institut som avser vidta åtgärder med stöd av 4 § ska underrätta Finansinspektionen innan åtgärden vidtas.

6 § Förbudet i 3 § gäller inte om en tillämpning av bestämmelsen leder till en betalningsinställelse som kan utgöra grund för att försätta institutet i konkurs.

7 § Om ett institut inte uppfyller kraven i detta kapitel får Finansinspektionen tillämpa bestämmelserna om ingripande i de lagar som reglerar institutets verksamhet.

8 § Det som sägs i 7 § gäller även om

1. ett institut inte uppfyller en av Finansinspektionen i enlighet med 4 kap. beslutad systemriskbuffert, och

2. ett ingripande med stöd av 2 § inte bedöms leda till en tillfredsställande hantering av relevant systemrisk.

9 kap. Avgifter

1 § Finansinspektionen får ta ut avgifter för prövning av ansökningar och anmälningar enligt denna lag.

10 kap. Bemyndiganden

1 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. vilka värdepappersbolag som enligt 3 kap. 3 § ska undantas från kravet att upprätthålla en kapitalkonserveringsbuffert,

2. vilka värdepappersbolag som enligt 6 kap. 3 § ska undantas från kravet att upprätthålla en kontracyklisk kapitalbuffert,

3. vilka kreditexponeringar som i enlighet med 6 kap. 1 § ska beaktas vid beräkningen av den kontracykliska kapitalbufferten,

4. beräkningen av det viktade genomsnittet av de kontracykliska buffertvärdena enligt 5 kap. 1 §,

5. skyldighet för instituten att ange sina kreditexponeringars geografiska område,

6. hur högsta förfogandebelopp enligt 8 kap. 1 § ska beräknas och rapporteras,

7. de krav som en kapitalkonserveringsplan enligt 8 kap. 1 § ska uppfylla, och

8. institutens underrättelse- och informationsskyldighet enligt 8 kap. 5 §.

Regeringen får meddela föreskrifter om sådana avgifter för tillsyn som avses i 9 kap. 1 §.

11 kap. Överklaganden

1 § Beslut som Finansinspektionen meddelar enligt denna lag eller med stöd av föreskrifter meddelade med stöd av lagen får överklagas hos allmän förvaltningsdomstol. Detta gäller dock inte beslut i ärenden som avses i 20 § första stycket 5 förvaltningslagen (1986:223).

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

Finansinspektionen får bestämma att ett beslut ska gälla omedelbart.

Denna lag träder i kraft den XX 2014.

Lag om införande av lagen om kapitalbuffertar

1 § Lagen om kapitalbuffertar träder i kraft den [...].

2 § Till och med år 2015 tillämpas inte bestämmelserna om kapitalbuffertar för systemviktiga institut i lagen om kapitalbuffertar.

3 § Mellan år 2016 och 2018 ska följande gälla för institut som ålagts att upprätthålla en kapitalbuffert för globalt systemviktiga institut.

Institut som ålagts att upprätthålla en kapitalbuffert för globalt systemviktiga institut behöver

1. under år 2016 uppfylla endast 25 procent av det kapitalkrav som följer av bestämmelserna om kapitalbufferten för globalt systemviktiga institut,

2. under år 2017 uppfylla endast 50 procent av det kapitalkrav som följer av bestämmelserna om kapitalbufferten för globalt systemviktiga institut,

3. under år 2018 uppfylla endast 75 procent av det kapitalkrav som följer av bestämmelserna om kapitalbufferten för globalt systemviktiga institut.

4 § Bestämmelserna i kapitel 8 i lagen om kapitalbuffertar ska börja tillämpas från och med den 1 januari 2016.

5 § Fram till den 1 januari 2019 ankommer det på Riksbanken att vid beslut om att erkänna andra medlemsstaters kontracykliska kapitalbuffertvärden fullgöra den underrättelseskyldighet som anges i artikel 160.6 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG.

Denna lag träder i kraft den XX 2014.

Förslag till lag om ändring i kreditupplysningslagen (1973:1173)

Häriigenom föreskrivs¹ att 11 § kreditupplysningslagen (1973:1173) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

11 §²

När en kreditupplysning om en fysisk person lämnas ut, ska till den som avses med upplysningen samtidigt och kostnadsfritt sändas ett skriftligt meddelande om

1. vem som bedriver kreditupplysningsverksamheten,
2. ändamålen med behandlingen,
3. de uppgifter, omdömen och råd som upplysningen innehåller om honom eller henne,
4. möjligheten att få rättelse av de uppgifter som rör honom eller henne, och
5. vem som har begärt upplysningen.

Om kreditupplysningen lämnas ut till ett svenskt kreditinstitut eller värdepappersbolag, eller till ett motsvarande utländskt företag, för att användas endast som underlag för beräkning av kapitalkrav för kreditrisker med en sådan metod som avses i 4 kap. 7 § lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar, får meddelandet sändas senare men utan onödigt dröjsmål och begränsas till information enligt första stycket 1, 2 och 5. Om den som avses med upplysningen begär det, ska även information enligt 3 och 4 sändas till honom eller henne.

Om kreditupplysningen lämnas ut till ett svenskt kreditinstitut eller värdepappersbolag, eller till ett motsvarande utländskt företag, för att användas endast som underlag för beräkning av kapitalkravet för kreditrisker med en sådan metod som avses i artikel 143.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012, får meddelandet sändas senare men utan onödigt dröjsmål och begränsas till information enligt första stycket 1, 2 och 5. Om den som avses med upplysningen begär det, ska även information enligt 3 och 4 sändas till honom eller henne.

Första och andra styckena gäller också när en kreditupplysning lämnas om ett handelsbolag eller kommanditbolag.

Första-tredje styckena gäller inte kreditupplysningar som lämnas genom offentliggörande på ett sådant sätt som avses i

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

² Senaste lydelse 2010:1073.

tryckfrihetsförordningen eller yttrandefrihetsgrundlagen, utom när upplysningarna tillhandahålls ur en databas enligt 1 kap. 9 § yttrandefrihetsgrundlagen.

Denna lag träder i kraft den [.....].

Förslag till lag om ändring i lagen (1980:1097) om Svenska skeppshypotekskassan

Härigenom föreskrivs¹ att 3 a § lagen (1980:1097) om Svenska skeppshypotekskassan ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

Bestämmelser om kapitaltäckning finns i lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar.

3 a §²

För Svenska skeppshypotekskassan tillämpas bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012, och lagen (2014:000) om tillsyn över kredit- och värdepappersinstitut.

Denna lag träder i kraft den.....

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

² Senaste lydelse 2006:1373.

Förslag till lag om ändring i sparbankslagen (1987:619)

Härigenom föreskrivs¹ att 9 kap. 1 § sparbankslagen (1987:619) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

9 kap.

1 §²

En stiftare, huvudman, styrelseledamot eller delegat, som när han eller hon fullgör sitt uppdrag uppsåtligen eller av oaktsamhet skadar en sparbank, *skall* ersätta skadan. Detsamma gäller när skadan tillfogas någon annan genom överträdelse av denna lag, *lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar*, tillämplig lag om årsredovisning, *lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse* eller bankens reglemente.

En stiftare, huvudman, styrelseledamot eller delegat, som när han eller hon fullgör sitt uppdrag uppsåtligen eller av oaktsamhet skadar en sparbank, *ska* ersätta skadan. Detsamma gäller när skadan tillfogas någon annan genom överträdelse av denna lag, *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012, lagen (2014:000) om tillsyn över kreditinstitut och värdepappersinstitut, lagen (2014:000) om kapitalbuffertar, tillämplig lag om årsredovisning, lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse* eller bankens reglemente.

Denna lag träder i kraft den.....

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

² Senaste lydelse 2006:1375.

Förslag till lag om ändring i lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank

Härigenom föreskrivs¹ att 4 kap. 4 a § lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

4 kap.

4 a §²

Om Riksbanken får kännedom om en sådan kritisk situation som avses i 10 kap. 9 § andra stycket lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar, ska Riksbanken omgående underrätta berörda myndigheter inom EES med ansvar för gruppbaserad tillsyn enligt artikel 125 och 126 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/48/EG av den 14 juni 2006 om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut (omarbetning), senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/78/EU.

Om Riksbanken får kännedom om en sådan kritisk situation som avses i 5 kap. 3 § lagen (2014:000) om tillsyn över kreditinstitut och värdepappersinstitut ska Riksbanken omgående underrätta berörda myndigheter inom EES med ansvar för gruppbaserad tillsyn enligt artikel 111 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG.

Denna lag träder i kraft den.....

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

² Senaste lydelse 2011:754.

Förslag till lag om ändring i lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument

Härigenom föreskrivs¹ att 3 kap. 1 och 3 §§ lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

3 kap.

1 §²

Om ett företag som står under tillsyn av Finansinspektionen vill ingå avtal med ägaren till ett finansiellt instrument om att företaget ska ha rätt att förfoga över det finansiella instrumentet för egen räkning, ska avtalet slutas skriftligen i en för ändamålet särskilt upprättad handling som i någon läsbar och varaktig form är tillgänglig för parterna. Detsamma gäller om företaget medverkar till ett sådant avtal mellan andra parter. Det förfogande som avses ska anges noggrant.

Första stycket gäller inte om företagets motpart eller parterna i ett avtal som företaget medverkar till är

1. ett annat företag som står under tillsyn av Finansinspektionen eller ett utländskt företag inom EES som i sitt hemland får driva jämförbar verksamhet och som står under betryggande tillsyn av myndighet eller annat behörigt organ,

2. Riksgäldskontoret eller ett utländskt offentligt organ inom EES som är ansvarigt för eller deltar i förvaltningen av statsskulden eller är behörigt att föra konton för kunders räkning,

3. Riksbanken eller en utländsk centralbank inom EES, inklusive Europeiska centralbanken,

4. en multilateral utvecklingsbank, Banken för internationell betalningsutjämnning, Internationella valutafonden eller Europeiska investeringsbanken, eller

5. ett sådant kreditinstitut som anges i förteckningen i artikel 2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/48/EG av den 14 juni 2006 om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut (omarbetning), senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/44/EG.

5. ett sådant kreditinstitut som anges i förteckningen i artikel 2.5 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG.

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012, och Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG.

² Senaste lydelse 2009:352.

3 §³

Om ett sådant företag som avses i 1 § första stycket har fått finansiella instrument som pant, får företaget i sin tur pantsätta eller överlåta pantträffen bara tillsammans med den fordran som de utgör pant för. För återpantställning eller överlåtelse på annat sätt fordras sådant avtal som anges i 1 § första stycket. Återpantställning eller överlåtelse får inte ske för högre belopp eller på strängare villkor än vad som gäller hos panthavaren.

Första stycket gäller inte om pantsättaren är

1. ett annat företag som står under tillsyn av Finansinspektionen eller ett utländskt företag inom EES som i sitt hemland får driva jämförbar verksamhet och som står under betryggande tillsyn av myndighet eller annat behörigt organ,

2. Riksgäldskontoret eller ett utländskt offentligt organ inom EES som är ansvarigt för eller deltar i förvaltningen av statsskulden eller är behörigt att föra konton för kunders räkning,

3. Riksbanken eller en utländsk centralbank inom EES, inklusive Europeiska centralbanken,

4. en multilateral utvecklingsbank, Banken för internationell betalningsutjämning, Internationella valutafonden eller Europeiska investeringsbanken, eller

5. ett sådant kreditinstitut som anges i förteckningen i artikel 2 i *Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/48/EG*.

5. ett sådant kreditinstitut som anges i förteckningen i artikel 2.5 i *Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG*.

Denna lag träder i kraft den [.....]

³ Senaste lydelse lag (2009:352).

Förslag till lag om ändring i lagen (1995:1570) om medlemsbanker

Härigenom föreskrivs¹ att 11 kap. 1 och 3 §§ lagen (1995:1570) om medlemsbanker ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

11 kap.

1 §²

En styrelseledamot eller delegat, som när han eller hon fullgör sitt uppdrag uppsåtligen eller av oaktsamhet skadar en medlemsbank, *skall* ersätta skadan. Det samma gäller när skadan tillfogas en medlem eller någon annan genom överträdelse av denna lag, *lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar*, tillämplig lag om årsredovisning, *lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse eller bankens stadgar*.

En styrelseledamot eller delegat, som när han eller hon fullgör sitt uppdrag uppsåtligen eller av oaktsamhet skadar en medlemsbank, *ska* ersätta skadan. Det samma gäller när skadan tillfogas en medlem eller någon annan genom överträdelse av denna lag, *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012, lagen (2014:000) om tillsyn över kredit- och värdepappersinstitut, lagen (2014:000) om kapitalbuffertar*, tillämplig lag om årsredovisning, *lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse eller bankens stadgar*.

3 §³

En medlem i en medlemsbank eller en röstberättigad som inte är medlem *skall* ersätta skada som han eller hon uppsåtligen eller av grov oaktsamhet tillfogar medlemsbanken, en medlem eller någon annan genom att medverka till överträdelse av denna lag, *lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar*, tillämplig lag om årsredovisning,

En medlem i en medlemsbank eller en röstberättigad som inte är medlem *ska* ersätta skada som han eller hon uppsåtligen eller av grov oaktsamhet tillfogar medlemsbanken, en medlem eller någon annan genom att medverka till överträdelse av denna lag, *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för*

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

² Senaste lydelse 2006:1379.

³ Senaste lydelse 2006:1379.

lagen (2004:297) om bank- och finansierings-rörelse eller stadgarna.

kreditinstitut och värdepappers-företag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012], lagen (2014:000) om tillsyn över kredit- och värdepappersinstitut, lagen (2014:000) om kapital-buffertar, tillämplig lag om årsredovisning, lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse eller stadgarna.

Denna lag träder i kraft den.....

Förslag till lag om ändring i lagen (1995:1571) om insättningsgaranti

Härigenom föreskrivs¹ att 13 § lagen (1995:1571) om insättningsgaranti ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

13 §²

Garantimyndigheten *skall* årligen bestämma hur stort belopp varje institut *skall* betala i avgift. Avgiften *skall* betalas inom en månad från dagen för beslutet.

Avgiften *skall* motsvara summan av institutets insättningar till den del de omfattas av garantin, multiplicerat med lägst 60 procent och högst 140 procent av det tal som tillämpas enligt 12 § andra stycket. Avgiften *skall* bestämmas med hänsyn till institutets *kapitaltäckningsgrad*, beräknad enligt 2 kap. 1 § första stycket 1 lagen (2006:1371) om *kapitaltäckning och stora exponeringar*.

Dröjsmålsränta *skall* tas ut på avgifter som inte betalas i rätt tid, om det inte finns särskilda skäl mot det. Dröjsmålsränta *skall* beräknas för år enligt en räntefot som motsvarar den av Riksbanken fastställda, vid varje tid gällande referensräntan enligt 9 § räntelagen (1975:635) med ett tillägg av åtta procentenheter.

Garantimyndigheten *ska* årligen bestämma hur stort belopp varje institut *ska* betala i avgift. Avgiften *ska* betalas inom en månad från dagen för beslutet.

Avgiften *ska* motsvara summan av institutets insättningar till den del de omfattas av garantin, multiplicerat med lägst 60 procent och högst 140 procent av det tal som tillämpas enligt 12 § andra stycket. Avgiften *ska* bestämmas med hänsyn till institutets *kapitalrelation enligt artikel 92 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012*.

Dröjsmålsränta *ska* tas ut på avgifter som inte betalas i rätt tid, om det inte finns särskilda skäl mot det. Dröjsmålsränta *ska* beräknas för år enligt en räntefot som motsvarar den av Riksbanken fastställda, vid varje tid gällande referensräntan enligt 9 § räntelagen (1975:635) med ett tillägg av åtta procentenheter.

Denna lag träder i kraft den....

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

² Senaste lydelse 2007:1433.

Förslag till lag om ändring i lagen (1995:1559) om årsredovisning i kreditinstitut och värdepappersbolag

Härigenom föreskrivs¹ att 2 kap. 1 §, 5 kap. 7 §, 6 kap. 3 § och 7 kap. 1 § lagen (1995:1559) om årsredovisning i kreditinstitut och värdepappersbolag ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 kap.

1 §²

I kreditinstitut och värdepappersbolag som omfattas av lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar, skall en kapitaltäckningsanalys ingå i årsredovisningen.

I kreditinstitut och värdepappersbolag som omfattas av lagen (2014:000) om tillsyn över kredit- och värdepappersinstitut ska en kapitaltäckningsanalys ingå i årsredovisningen.

5 kap.

7 §³

Utöver vad som följer av 1 § skall uppgift lämnas om var sådan information som skall offentliggöras enligt 8 kap. lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar tillhandhålls, om den inte finns i årsredovisningen.

Vid tillämpningen av denna lag ska artikel 434.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 beaktas.

6 kap.

3 §⁴

I kapitaltäckningsanalysen skall uppgifter lämnas om kapitalbasen och kapitaltäckningen för kreditrisker, marknadsrisker och operativa risker enligt lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar.

I kapitaltäckningsanalysen ska uppgifter lämnas om kapitalbasen och kapitalbas-kraven i enlighet med vad som följer av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

² Senaste lydelse 2006:1378.

³ Senaste lydelse 2006:1378.

⁴ Senaste lydelse 2006:1378.

Företag som är moderföretag i en sådan finansiell företagsgrupp som avses i 9 kap. 1 och 2 §§ lagen om kapitaltäckning och stora exponeringar, skall lämna de uppgifter som anges i första stycket beträffande gruppen.

Moderföretag som enligt samma förordning ska uppfylla kraven i förordningen på grundval en företagsgrupps konsoliderade situation, ska lämna de uppgifter som anges i första stycket beträffande gruppen.

7 kap.

1 §⁵

Kreditinstitut och värdepappersbolag som är moderföretag och sådana finansiella holdingföretag som avses i 1 kap. 1 § andra stycket ska för varje räkenskapsår upprätta koncernredovisning enligt denna lag, om inte annat följer av 5 eller 6 a §.

För finansiella holding-företag som omfattas av *lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar* ska en kapitaltäckningsanalys enligt 6 kap. 3 § ingå i koncernredovisningen.

För finansiella holding-företag som omfattas av *lagen (2014:000) om tillsyn över kredit- och värdepappersinstitut* ska en kapitaltäckningsanalys enligt 6 kap. 3 § ingå i koncernredovisningen.

Denna lag träder i kraft den.....

⁵ Senaste lydelse 2011:764.

Förslag till lag om ändring i lagen (2000:35) om byte av redovisningsvaluta i finansiella företag

Härigenom föreskrivs¹ att 2 § lagen (2000:35) om byte av redovisningsvaluta i finansiella företag ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 §²

I denna lag avses med

1. försäkringsföretag: försäkringsaktiebolag, ömsesidigt försäkringsbolag och försäkringsförening som omfattas av försäkringsrörelselagen (2010:2043),

2. kreditinstitut: bankaktiebolag, sparbank och medlemsbank samt kreditmarknadsföretag enligt 1 kap. 5 § 11 lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse,

3. finansiellt företag: de företag som anges i 1 och 2 samt

a) värdepappersbolag enligt 1 kap. 5 § 26 lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden,

b) fondbolag enligt 1 kap. 1 § första stycket 7 lagen (2004:46) om värdepappersfonder,

c) börs enligt 1 kap. 5 § 3 lagen om värdepappersmarknaden,

d) svensk clearingorganisation enligt 1 kap. 5 § 5 lagen om värdepappersmarknaden,

e) central värdepappersförvarare enligt 1 kap. 3 § lagen (1998:1479) om kontoföring av finansiella instrument och

f) AIF-förvaltare som har fått tillstånd enligt 3 kap. 1 § lagen (2013:000) om förvaltare av alternativa investeringsfonder,

4. *finansiell företagsgrupp: grupp av företag som avses i 9 kap. 1 § lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar eller annan grupp av företag på vilka, enligt föreskrift meddelad med stöd av 13 kap. 1 § 33 samma lag, bestämmelserna om finansiell företagsgrupp ska tillämpas och*

5. koncern: detsamma som i 1 kap. 11 och 12 §§ aktiebolagslagen (2005:551), varvid vad som sägs om moderbolag tillämpas även på andra juridiska personer än aktiebolag.

4. koncern: detsamma som i 1 kap. 11 och 12 §§ aktiebolagslagen (2005:551), varvid vad som sägs om moderbolag tillämpas även på andra juridiska personer än aktiebolag.

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

² Lydelse enligt regeringens proposition 2012/13:155.

Denna lag träder i kraft den.....

Förslag till lag om ändring i lagen (2000:192) om allmänna pensionsfonder

Härigenom föreskrivs¹ att 4 kap. 11 § lagen (2000:192) om allmänna pensionsfonder ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

4 kap.

11 §²

Av var och en av Första-Fjärde AP-fondernas tillgångar, värderade till marknadsvärdet, får högst tio procent utgöras av fondpapper eller andra finansiella instrument utfärdade av en emittent eller av en grupp av emittenter med inbördes anknytning. Denna begränsning gäller inte

1. svenska staten, en svensk kommun eller därmed jämförlig samfällighet, och

2. utländska stater, centralbanker, utländska kommuner eller därmed jämförliga samfälligheter, och andra emittenter, som får noll procent riskvikt med stöd av *schablonmetoden för kreditrisker enligt 4 kap. 5 § lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar.*

2. utländska stater, centralbanker, utländska kommuner eller därmed jämförliga samfälligheter, och andra emittenter, som får noll procent riskvikt med stöd av *schablonmetoden som enligt artikel 107 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012, ska tillämpas för att beräkna kapitalkravet för kreditrisker.*

Med grupp av emittenter med inbördes anknytning avses två eller flera fysiska eller juridiska personer som utgör en helhet från risksynpunkt därför att

1. någon av dem har direkt eller indirekt ägarinflytande över en eller flera av de övriga i gruppen, eller

2. de utan att stå i sådant förhållande som avses i 1 har sådan inbördes anknytning att någon eller samtliga av de övriga kan befaras råka i betalningssvårigheter om en av dem drabbas av finansiella problem.

Denna lag träder i kraft den.....

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

² Senaste lydelse 2006:1382.

Förslag till lag om ändring i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål

Härigenom föreskrivs¹ att 5 kap. 10 § lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

5 kap.

10 §²

Bestämmelser om uppgiftsskyldighet finns i 9 kap. 12 § försäkringsrörelselagen (2010:2043), 8 kap. 2 a § lagen (1998:1479) om kontoföring av finansiella instrument, 2 kap. 20 § lagen (2004:46) om värdepappersfonder, 1 kap. 11 § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, 6 kap. 8 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat, 10 kap. 18 § lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar, 1 kap. 12 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden, 3 kap. 14 § lagen (2010:751) om betaltjänster och 3 kap. 14 § lagen (2011:755) om elektroniska pengar och 8 kap. 25 § lagen (2013:000) om förvaltare av alternativa investeringsfonder.

Bestämmelser om uppgiftsskyldighet finns i 9 kap. 12 § försäkringsrörelselagen (2010:2043), 8 kap. 2 a § lagen (1998:1479) om kontoföring av finansiella instrument, 2 kap. 20 § lagen (2004:46) om värdepappersfonder, 1 kap. 11 § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, 6 kap. 8 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat, 5 kap. 10 § lagen (2014:000) om tillsyn över kredit- och värdepappersinstitut, 1 kap. 12 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden, 3 kap. 14 § lagen (2010:751) om betaltjänster och 3 kap. 14 § lagen (2011:755) om elektroniska pengar och 8 kap. 25 § lagen (2013:000) om förvaltare av alternativa investeringsfonder.

I de lagar som anges i första stycket finns även bestämmelser om meddelandeförbud och ansvarsbestämmelser för den som bryter mot ett sådant förbud.

Denna lag träder i kraft den.....

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

² Lydelse enligt regeringens proposition 2012/13:155.

Förslag till lag om ändring i lagen (2004:46) om värdepappersfonder

Härigenom föreskrivs¹ att 2 kap. 10 och 10 a §§ lagen (2004:46) om värdepappersfonder² ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 kap.

10 §³

Ett fondbolag som utför diskretionär portföljförvaltning avseende finansiella instrument *skall* för denna förvaltning och de tjänster enligt 7 kap. 1 § första stycket som bolaget utför ha det eventuella ytterligare kapital för kreditrisker, marknadsrisker och operativa risker som enligt *lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar* krävs av ett värdepappersbolag med motsvarande verksamhet.

Ett fondbolag som utför diskretionär portföljförvaltning avseende finansiella instrument *ska* för denna förvaltning och de tjänster enligt 7 kap. 1 § första stycket som bolaget utför ha det eventuella ytterligare kapital för kreditrisker, marknadsrisker och operativa risker som enligt *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012, och 2 kap. lagen (2014:000) om tillsyn över kredit- och värdepappersinstitut och lagen (2014:000) om kapitalbuffertar* krävs av ett värdepappersbolag med motsvarande verksamhet.

10 a §⁴

För ett fondbolag som utför diskretionär portföljförvaltning avseende finansiella instrument tillämpas, utöver det som följer av 10 §, även övriga bestämmelser i *lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar* som gäller för ett värdepappersbolag med motsvarande verk-

För ett fondbolag som utför diskretionär portföljförvaltning avseende finansiella instrument tillämpas, utöver det som följer av 10 §, även övriga bestämmelser i *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013, lagen (2014:000) om tillsyn över kredit- och värdepappersinstitut*

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

² Senaste lydelse av lagens rubrik 2013:000.

³ Senaste lydelse 2007:562.

⁴ Senaste lydelse 2007:562.

samhet.

För fondbolag som inte utför diskretionär portföljförvaltning avseende finansiella instrument tillämpas de bestämmelser om *finansiella företagsgrupper i 9 och 10 kap. lagen om kapitaltäckning och stora exponeringar* som gäller för ett värdepappersbolag. Det som föreskrivs om kapitalkrav för fondbolag i 8, 9 och 11 §§ i detta kapitel skall då tillämpas även på en *finansiell företagsgrupp*.

När ett fondbolag är moderföretag i en *finansiell företagsgrupp*, skall den *gruppbaseade redovisningen i 9 kap. 9 § lagen om kapitaltäckning och stora exponeringar* upprättas med tillämpning av de regler som gäller för upprättandet av koncernbalansräkning och koncernresultaträkning enligt 7 kap. årsredovisningslagen (1995:1554). Detta gäller dock inte om något annat följer av *lagen om kapitaltäckning och stora exponeringar* eller föreskrifter meddelade med stöd av den lagen.

och lagen (2014:000) om kapitalbuffertar, som gäller för ett värdepappersbolag med motsvarande verksamhet.

För fondbolag som inte utför diskretionär portföljförvaltning avseende finansiella instrument tillämpas de bestämmelser om *tillsyn på gruppnivå i del ett, avdelning 2, kapitel 2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013, och lagen (2014:000) om tillsyn över kredit- och värdepappersinstitut* som gäller för ett värdepappersbolag. Det som föreskrivs om kapitalkrav för fondbolag i 8, 9 och 11 §§ i detta kapitel ska då tillämpas även på *gruppnivå*.

När ett fondbolag är moderföretag och i enlighet med förordning (EU) nr 575/2013 ska redovisa uppgifter på grundval företagsgruppens konsoliderade situation, ska redovisningen upprättas med tillämpning av de regler som gäller för upprättandet av koncernbalansräkning och koncernresultaträkning enligt 7 kap. årsredovisningslagen (1995:1554). Detta gäller dock inte om något annat följer av föreskrifter meddelade med stöd av *samma förordning*.

Denna lag träder i kraft den.....

Förslag till lag om ändring i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse

Härigenom föreskrivs¹ i fråga om lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse.²

dels att 7 kap. 9–11 §§ och 9 kap. 1 och 3 §§ ska upphävas

dels att 1 kap. 5, 8 och 10 §§, 3 kap. 2 §, 10 kap. 37 §, 12 kap. 20 §, 13 kap. 3, 4, 6 a och 6 b, 7 och 11 §§, 14 kap. 2 och 6 §§, 15 kap. 1–3, 5 7–9 och 15 §§, 16 kap. 1 §, samt rubriken närmast före 15 kap. 7 § ska ha följande lydelse,

dels att det i lagen ska föras in sex nya bestämmelser, 6 kap. 2 a och 4 c § samt 15 kap. 1 a, 1 b, 1 c och 8 a §§, och en ny rubrik närmast före 6 kap. 4 c §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

5 §³

I denna lag betyder

1. *anknutet företag*: ett svenskt eller utländskt företag vars huvudsakliga verksamhet består i att äga eller förvalta fast egendom, tillhandahålla datatjänster eller driva annan liknande verksamhet som har samband med den huvudsakliga verksamheten i ett eller flera kreditinstitut, värdepappersbolag eller motsvarande utländska företag,

2. *bank*: bankaktiebolag, sparbank och medlemsbank,

3. *bankaktiebolag*: ett aktiebolag som har fått tillstånd att driva bankrörelse,

4. *behörig myndighet*: en utländsk myndighet som har behörighet att utöva tillsyn över utländska kreditinstitut,

5. *EES*: Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,

6. *filial*: ett avdelningskontor med självständig förvaltning, varvid även ett utländskt kreditinstituts etablering av flera driftställen ska anses som en enda filial,

7. *finansieringsinstitut*: ett företag som inte är kreditinstitut, värdepappersbolag eller motsvarande utländskt företag och vars huvudsakliga verksamhet är att

a) förvärva eller inneha aktier eller andelar,

b) driva värdepappersrörelse utan att vara tillståndspliktigt enligt 2 kap. 1 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden, eller

c) driva en eller flera av de verksamheter som anges i 7 kap. 1 § andra stycket 2–10, 12 och 15 utan att vara tillståndspliktigt enligt 2 kap. 1 §,

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012, och Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG.

² Senaste lydelse av 7 kap. 9 § 2006:543 7 kap. 11 § 2006:1387 9 kap. 1 § 2006:1387.

³ Senaste lydelse 2011:768.

8. *hemland*: det land där ett företag har fått tillstånd till rörelse som avses i denna lag,

9. *kapitalbas*: detsamma som i 3 kap. lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar,

9. *kapitalbas*: detsamma som avses i artikel 72 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012,

10. *kreditinstitut*: bank och kreditmarknadsföretag,

11. *kreditinstitutsdirektivet*: Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG,

11. *kreditmarknadsbolag*: ett aktiebolag som har fått tillstånd att driva finansieringsrörelse,

12. *kreditmarknadsbolag*: ett aktiebolag som har fått tillstånd att driva finansieringsrörelse,

12. *kreditmarknadsförening*: en ekonomisk förening som har fått tillstånd att driva finansieringsrörelse,

13. *kreditmarknadsförening*: en ekonomisk förening som har fått tillstånd att driva finansieringsrörelse,

13. *kreditmarknadsföretag*: kreditmarknadsbolag och kreditmarknadsförening,

14. *kreditmarknadsföretag*: kreditmarknadsbolag och kreditmarknadsförening,

14. *kvalificerat innehav*: ett direkt eller indirekt ägande i ett företag, om innehavet beräknat på det sätt som anges i 5 a § representerar tio procent eller mer av kapitalet eller av samtliga röster eller annars möjliggör ett väsentligt inflytande över ledningen av företaget,

15. *kvalificerat innehav*: ett direkt eller indirekt ägande i ett företag, om innehavet beräknat på det sätt som anges i 5 a § representerar tio procent eller mer av kapitalet eller av samtliga röster eller annars möjliggör ett väsentligt inflytande över ledningen av företaget,

15. *medlemsbank*: en ekonomisk förening som avses i lagen (1995:1570) om medlemsbanker,

16. *medlemsbank*: en ekonomisk förening som avses i lagen (1995:1570) om medlemsbanker,

16. *sparbank*: ett företag som avses i sparbankslagen (1987:619),

17. *sparbank*: ett företag som avses i sparbankslagen (1987:619),

17. *startkapital*: det kapital som definieras i artikel 57 a och b i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/48/EG av den 14 juni 2006 om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut

18. *startkapital*: det kapital som för kreditinstitut avses i artikel 4.51 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och

(omarbetning), senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/78/EU,

18. utländskt bankföretag: ett utländskt företag som i hem-landet har tillstånd att driva bankrörelse,

19. utländskt kreditföretag: ett utländskt företag som i hem-landet har tillstånd att driva finansieringsrörelse, och

20. utländskt kreditinstitut: ett utländskt bankföretag och ett utländskt kreditföretag.

värdepappersföretag,

19. utländskt bankföretag: ett utländskt företag som i hem-landet har tillstånd att driva bankrörelse,

20. utländskt kreditföretag: ett utländskt företag som i hem-landet har tillstånd att driva finansieringsrörelse, och

21. utländskt kreditinstitut: ett utländskt bankföretag och ett utländskt kreditföretag.

8 §⁴

Om ett kreditinstitut ingår i en finansiell företagsgrupp enligt 9 kap. 1 § lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar, skall bestämmelserna i 6–9, 13 och 15 kap. denna lag samt bestämmelserna i lagen om kapitaltäckning och stora exponeringar om ett instituts rörelse och om tillsyn över ett institut, gälla i tillämpliga delar för övriga företag i företagsgruppen.

Begränsningarna i fråga om ett instituts rörelse skall avse företagen i företagsgruppen gemensamt.

Om det finns särskilda skäl

Om ett kreditinstitut står under tillsyn på gruppnivå i enlighet med artiklarna 10–23 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag, ska bestämmelserna i 6–9, 13 och 15 kap. denna lag samt bestämmelserna i lagen (2014:000) om tillsyn över kredit- och värdepappersinstitut om ett instituts rörelse och om tillsyn över ett institut, gälla i tillämpliga delar för övriga företag i företagsgruppen.

Begränsningarna i fråga om ett instituts rörelse ska avse företagen i företagsgruppen gemensamt.

får ett företag undantas från

10 §⁵

Enskildas förhållanden till kreditinstitut får inte obehörigen röjas.

Enskildas förhållanden till kreditinstitut och uppgift i en anmälan eller utsaga om misstänkta överträdelser av det finansiella regelverket som kan avslöja anmälarens identitet får inte obehörigen röjas.

⁴ Senaste lydelse 2013:455.

⁵ Senaste lydelse 2009:504.

I det allmännas verksamhet tillämpas i stället bestämmelserna i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400).

Ansvar enligt 20 kap. 3 § brottsbalken ska inte följa för den som bryter mot förbudet i första stycket.

I 5 a § kreditupplysnings lagen (1973:1173) finns bestämmelser som innebär att vad som gäller om tystnadsplikt enligt första stycket inte hindrar att uppgifter i vissa fall utväxlas för kreditupplysningsändamål.

3 kap.

2 §⁶

Ett svenskt företag ska ges tillstånd att driva bankrörelse eller finansieringsrörelse, om

1. bolagsordningen, stadgarna eller reglementet stämmer överens med denna lag och andra författningar och i övrigt innehåller de särskilda bestämmelser som behövs med hänsyn till omfattningen och arten av den planerade verksamheten,

2. det finns skäl att anta att den planerade rörelsen kommer att drivas enligt bestämmelserna i denna lag och andra författningar som reglerar företagets verksamhet,

3. den som har eller kan förväntas komma att få ett kvalificerat innehav i företaget bedöms lämplig att utöva ett väsentligt inflytande över ledningen av ett kreditinstitut, och

4. den som ska ingå i styrelsen för företaget eller vara verkställande direktör i det, eller vara ersättare för någon av dem, har tillräcklig insikt och erfarenhet för att delta i ledningen av ett kreditinstitut och även i övrigt är lämplig för en sådan uppgift.

4. den som ska ingå i styrelsen för företaget eller vara verkställande direktör i det, eller vara ersättare för någon av dem, har tillräcklig insikt och erfarenhet för att delta i ledningen av ett kreditinstitut och även i övrigt är lämplig för en sådan uppgift. *Vid bedömningen ska även beaktas om styrelsen som helhet har tillräcklig kunskap och erfarenhet för att leda institutet.*

Vid bedömningen enligt första stycket 3 av om en innehavare är lämplig ska dennes anseende och kapitalstyrka beaktas. Det ska också beaktas om det finns skäl att anta att

1. innehavaren kommer att motverka att kreditinstitutets verksamhet drivs på ett sätt som är förenligt med kraven i denna lag och andra författningar som reglerar företagets verksamhet, eller

2. innehavet har samband med eller kan öka risken för

a) penningtvätt enligt 1 kap. 5 § 6 lagen (2009:62) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism, eller

b) brott enligt 2 § 2, 3 § eller 4 § lagen (2002:444) om straff för finansiering av särskilt allvarlig brottslighet i vissa fall, såvitt avser brott enligt 2 § lagen (2003:148) om straff för terroristbrott.

Om den som kommer att ha ett kvalificerat innehav i företaget är

Om den som kommer att ha ett kvalificerat innehav i företaget är

⁶ Senaste lydelse 2009:361.

ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag, ska det vid bedömningen av innehavarens anseende särskilt beaktas om dess ledning uppfyller de krav som ställs på ledningen i ett sådant företag enligt 9 kap. 13 § lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar respektive 5 kap. 16 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat.

Om företaget har eller kan förväntas komma att få nära förbindelser med någon annan, får tillstånd ges bara om förbindelserna inte hindrar en effektiv tillsyn av företaget.

ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag, ska det vid bedömningen av innehavarens anseende särskilt beaktas om dess ledning uppfyller de krav som ställs på ledningen i ett sådant företag enligt 3 kap. 5 § lagen (2014:000) om tillsyn över kredit- och värdepappersinstitut respektive 5 kap. 16 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat.

6 kap.

2 a §

Ett kreditinstitut ska tillhandahålla ändamålsenliga rapporteringssystem för anställda som vill göra anmälningar om misstänkta överträdelser av det finansiella regelverket som begåtts av institutet.

Personuppgiftslagen (1998:204) gäller vid behandling av personuppgifter inom ramen för sådana rapporteringssystem som avses i första stycket.

Majoritetskrav vid beslut om ersättning

4 c §

Bolagsstämman får besluta att anställdas eller ledningens rörliga ersättning får överskrida den fasta ersättningen. Den rörliga ersättningen får dock inte bestämmas till ett belopp som är mer än dubbelt så stort som den fasta ersättningen.

Ett beslut om den rörliga ersättning är giltigt, om beslutet har biträtts av aktieägare som tillsammans företräder minst två tredjedelar av aktieägarna och minst hälften av aktieägarna närvarat vid bolagsstämman, eller om beslutet biträtts av aktieägare

med minst tre fjärdedelar av de aktier som är företrädade vid bolagsstämman.

En aktieägare får inte själv eller genom ombud rösta om ett beslut enligt första stycket om denne direkt berörs av beslutet.

10 kap.

37 §⁷

Vad som i 29 kap. 1–3 §§ aktiebolagslagen (2005:551) föreskrivs om ansvar vid överträdelse av där angivna bestämmelser gäller för bankaktiebolag även vid överträdelse av denna lag *och lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar.*

Vad som i 29 kap. 1–3 §§ aktiebolagslagen (2005:551) föreskrivs om ansvar vid överträdelse av där angivna bestämmelser gäller för bankaktiebolag även vid överträdelse av denna lag, *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag, lagen (2014:000) om tillsyn över kredit- och värdepappersinstitut och lagen (2014:000) om kapitalbuffertar.*

12 kap.

20 §⁸

Vad som i 13 kap. 1–3 §§ lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar föreskrivs om ansvar vid överträdelse av den lagen, av tillämplig lag om årsredovisning och av stadgarna gäller beträffande kreditmarknadsföreningar även vid överträdelse av denna lag *och lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar.*

Vad som i 13 kap. 1–3 §§ lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar föreskrivs om ansvar vid överträdelse av den lagen, av tillämplig lag om årsredovisning och av stadgarna gäller beträffande kreditmarknadsföreningar även vid överträdelse av denna lag, *Europaparlamentets och rådets förordning Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag, lagen (2014:000) om tillsyn över kredit- och värdepappersinstitut och lagen (2014:000) om kapitalbuffertar.*

⁷ Senaste lydelse 2006:1387.

⁸ Senaste lydelse 2006:1387.

13 kap.

3 §

Ett kreditinstitut och sådana utländska kreditinstitut som inrättat filial *enligt 4 kap. 4 § skall* lämna Finansinspektionen de upplysningar om sin verksamhet och därmed sammanhängande omständigheter som inspektionen begär.

Ett kreditinstitut och sådana utländska kreditinstitut som inrättat filial *i landet ska* lämna Finansinspektionen de upplysningar om sin verksamhet och därmed sammanhängande omständigheter som inspektionen begär.

4 §

Finansinspektionen får när inspektionen anser det nödvändigt genomföra en undersökning hos ett kreditinstitut och sådana utländska kreditinstitut som har inrättat filial *enligt 4 kap. 4 §.*

Finansinspektionen får när inspektionen anser det nödvändigt genomföra en undersökning hos ett kreditinstitut och sådana utländska kreditinstitut som har inrättat filial *i landet.*

Innan en undersökning genomförs av ett utländskt kreditinstitut som har inrättat filial enligt 4 kap. 1 § ska Finansinspektionen konsultera behöriga myndigheter i den medlemsstat som har auktoriserat det utländska kreditinstitutet.

6 a §⁹

Finansinspektionen ska i sin tillsynsverksamhet samarbeta och utbyta information med utländska behöriga myndigheter *och* Europeiska bankmyndigheten i den utsträckning som följer av Sveriges medlemskap i Europeiska unionen.

Finansinspektionen ska i sin tillsynsverksamhet samarbeta och utbyta information med utländska behöriga myndigheter, *Europeiska bankmyndigheten, Europeiska systemrisknämnden och Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten* i den utsträckning som följer av Sveriges medlemskap i Europeiska unionen.

6 b §¹⁰

Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska bankmyndigheten för tvistlösning i de fall som framgår av artiklarna *42, 129.1 och 132.1 i*

Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska bankmyndigheten för tvistlösning i de fall som framgår av artiklarna *112, 116 och 133 i kreditinstituts-*

⁹ Senaste lydelse 2012:193.

¹⁰ Senaste lydelse 2012:193.

Europaparlamentets och rådets direktivet.
direktiv 2006/48/EG.

Finansinspektionen får även hänskjuta ett förfarande i enlighet med vad som sägs i första stycket i enlighet med artiklarna 41.2 43.5 50 och 51 i kreditinstitutsdirektivet.

7 §¹¹

Finansinspektionen skall i samarbete med behörig hemlandsmyndighet utöva tillsyn över att likviditeten är tillfredsställande i en här i landet inrättad filial till ett utländskt kreditinstitut som avses i 4 kap. 1 §.

Efter anmälan till Finansinspektionen kan en behörig myndighet i ett annat land inom EES genomföra en undersökning hos filialen och hos en filial till ett sådant företag som avses i 4 kap. 3 §.

Efter anmälan till Finansinspektionen kan en behörig myndighet i ett annat land inom EES genomföra en undersökning hos en här i landet inrättad filial till utländskt kreditinstitut som avses i 4 kap. 1 § och hos en filial till ett sådant företag som avses i 4 kap. 3 §.

11 §¹²

Styrelsen i en sparbank, en medlemsbank eller i en kreditmarknadsförening är skyldig att genast låta upprätta en särskild balansräkning, om det finns skäl att anta att institutet inte kan uppfylla kravet på kapitaltäckning enligt lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar.

Balansräkningen skall granskas av institutets revisor. Om granskningen visar att kravet inte är uppfyllt, skall institutets styrelse genast underrätta Finansinspektionen.

Styrelsen i en sparbank, en medlemsbank eller i en kreditmarknadsförening är skyldig att genast låta upprätta en särskild balansräkning, om det finns skäl att anta att institutet inte kan uppfylla kapitalbaskravet enligt 2 kap. 1 § lagen (2014:000) om tillsyn över kredit- och värdepappersinstitut.

Balansräkningen ska granskas av institutets revisor. Om granskningen visar att kravet inte är uppfyllt, ska institutets styrelse genast underrätta Finansinspektionen.

¹¹ Ändringen innebär bl. a. att första stycket upphävs.

¹² Senaste lydelse 2006:1387.

14 kap.

2 §¹³

Tillstånd ska ges till förvärv som avses i 1 §, om förvärvaren bedöms lämplig att utöva ett väsentligt inflytande över ledningen av ett kreditinstitut och det kan antas att det tilltänkta förvärvet är ekonomiskt sunt. Hänsyn ska tas till förvärvarens sannolika påverkan på verksamheten i kreditinstitutet.

Vid bedömningen enligt första stycket ska förvärvarens anseende och kapitalstyrka beaktas. Det ska också beaktas

1. om den som till följd av förvärvet kommer att ingå i styrelsen för kreditinstitutet eller vara verkställande direktör i det, eller vara ersättare för någon av dem, har tillräcklig insikt och erfarenhet för att delta i ledningen av ett kreditinstitut och även i övrigt är lämplig för en sådan uppgift,

2. om det finns skäl att anta att förvärvaren kommer att mot-verka att kreditinstitutets rörelse drivs på ett sätt som är förenligt med denna lag och andra författningar som reglerar institutets verksamhet, och

3. om det finns skäl att anta att förvärvet har samband med eller kan öka risken för

a) penningtvätt enligt 1 kap. 5 § 6 lagen (2009:62) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism, eller

b) brott enligt 2 § 2, 3 § eller 4 § lagen (2002:444) om straff för finansiering av särskilt allvarlig brottslighet i vissa fall, såvitt avser brott enligt 2 § lagen (2003:148) om straff för terroristbrott.

Om förvärvaren är ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag ska det vid bedömningen av förvärvarens anseende särskilt beaktas om dess ledning uppfyller de krav som ställs på ledningen i ett sådant företag enligt 9 kap. 13 § lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar respektive 5 kap. 16 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat.

Om förvärvaren är ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag ska det vid bedömningen av förvärvarens anseende särskilt beaktas om dess ledning uppfyller de krav som ställs på ledningen i ett sådant företag enligt 3 kap. 5 § lagen (2014:000) om tillsyn över kredit- och värdepappersinstitut respektive 5 kap. 16 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat.

Om förvärvet skulle leda till nära förbindelser mellan kreditinstitutet och någon annan, får tillstånd ges bara om förbindelserna inte hindrar en effektiv tillsyn av institutet.

6 §¹⁴

Finansinspektionen får besluta att den som har ett kvalificerat innehav av aktier eller andelar i ett kreditinstitut vid stämman inte får företräda fler aktier eller andelar än som motsvarar ett innehav som inte är kvalificerat

¹³ Senaste lydelse 2009:361.

¹⁴ Senaste lydelse 2009:361.

1. om innehavaren motverkar eller kan antas komma att motverka att kreditinstitutets verksamhet drivs på ett sätt som är förenligt med kraven i denna lag och andra författningar som reglerar institutets verksamhet,

2. om innehavaren i väsentlig utsträckning har åsidosatt sina skyldigheter i näringsverksamhet eller i andra ekonomiska angelägenheter eller gjort sig skyldig till allvarlig brottslighet,

3. om innehavaren är ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag och dess ledning inte uppfyller de krav som ställs på ledningen i ett sådant företag enligt 9 kap. 13 § lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar respektive 5 kap. 16 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat, eller

3. om innehavaren är ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag och dess ledning inte uppfyller de krav som ställs på ledningen i ett sådant företag enligt 3 kap. 5 § lagen (2014:000) om tillsyn över kredit- och värdepappersinstitut respektive 5 kap. 16 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat, eller

4. om det finns skäl att anta att innehavet har samband med eller kan öka risken för

a) penningtvätt enligt 1 kap. 5 § 6 lagen (2009:62) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism, eller

b) brott enligt 2 § 2, 3 § eller 4 § lagen (2002:444) om straff för finansiering av särskilt allvarlig brottslighet i vissa fall, såvitt avser brott enligt 2 § lagen (2003:148) om straff för terroristbrott.

Om den som har ett kvalificerat innehav av aktier eller andelar inte har ansökt om tillstånd till ett förvärv som avses i 1 §, får Finansinspektionen besluta att innehavaren vid stämman inte får företräda aktierna eller andelarna till den del de omfattas av ett krav på tillstånd.

Om någon i strid med ett beslut av Finansinspektionen har ett kvalificerat innehav av aktier eller andelar, får innehavaren inte företräda aktierna eller andelarna vid stämman till den del innehavet står i strid med beslutet.

15 kap.

1 §¹⁵

Om ett kreditinstitut har åsidosatt sina skyldigheter enligt denna lag, andra författningar som reglerar institutets verksamhet, institutets bolagsordning, stadgar eller reglemente eller interna instruktioner som har sin grund i författningar som reglerar institutets verksamhet, skall Finansinspektionen ingripa.

Ingripande sker genom utfärdande av föreläggande att inom viss tid begränsa rörelsen i

Om ett kreditinstitut har åsidosatt sina skyldigheter enligt denna lag, andra författningar som reglerar institutets verksamhet, institutets bolagsordning, stadgar eller reglemente eller interna instruktioner som har sin grund i författningar som reglerar institutets verksamhet, ska Finansinspektionen ingripa.

Ingripande enligt denna lag sker genom utfärdande av föreläggande att inom viss tid begränsa rörelsen

¹⁵ Senaste lydelse 2006:1387.

något avseende, minska riskerna i den eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen, förbud att verkställa beslut eller genom anmärkning. Om överträdelsen är allvarlig *skall* kreditinstitutets tillstånd återkallas eller, om det är tillräckligt, varning meddelas.

Finansinspektionen får avstå från ingripande om en överträdelse är ringa eller ursäktlig, om institutet gör rättelse eller om någon annan myndighet har vidtagit åtgärder mot institutet och dessa åtgärder bedöms tillräckliga.

i något avseende, minska riskerna i den eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen, förbud att verkställa beslut eller genom anmärkning. Om överträdelsen är allvarlig *ska* kreditinstitutets tillstånd återkallas eller, om det är tillräckligt, varning meddelas.

Finansinspektionen ska även ingripa genom att utfärda ett föreläggande i enlighet med andra stycket om ett kreditinstitut inom tolv månader sannolikt inte längre kommer uppfylla sina skyldigheter enligt denna lag eller andra författningar som reglerar institutets verksamhet.

1 a §

Vid valet av sanktion ska hänsyn tas till hur allvarlig överträdelsen är och hur länge den pågått. Särskild hänsyn ska tas till överträdelsens art, överträdelsens konkreta och potentiella effekter på det finansiella systemet och eventuella skador som uppstått. Som en förmildrande omständighet ska beaktas om överträdelsen är ursäktlig.

Finansinspektionen får avstå från ingripande om en överträdelse är ringa eller ursäktlig, om institutet gör rättelse eller om någon annan myndighet har vidtagit åtgärder mot institutet och dessa åtgärder bedöms tillräckliga.

1 b §

Utöver det som sägs i 1 a § ska i försvärande riktning beaktas om institutet eller den fysiska personen tidigare har begått en överträdelse av det finansiella regelverket. Vid denna bedömning bör särskild vikt fästas vid om överträdelserna är likartade och den tid som har förflutit mellan de olika överträdelserna.

I förmildrande riktning ska beaktas om institutet eller den fysiska personen

1. i väsentlig mån genom ett aktivt samarbete har underlättat Finansinspektionens utredning och om

2. institutet snabbt upphört med överträdelsen sedan den anmälts till eller påtalats av Finansinspektionen.

1 c §

I lagen (2014:000) om tillsyn över kredit- och värdepappersinstitut finns särskilda bestämmelser om möjlighet att ingripa genom beslut om särskilt kapitalbaskrav och särskilda likviditetskrav.

I lagen (2014:000) om kapitalbuffertar finns särskilda regler om ingripande för de fall ett institut inte uppfyller kapitalbaskraven enligt den lagen.

2 §

Om någon som ingår i ett kreditinstituts styrelse eller är dess verkställande direktör inte uppfyller de krav som anges i 3 kap. 2 § 4, *skall* Finansinspektionen återkalla institutets tillstånd. Det får dock ske bara om inspektionen först beslutat att anmärka på *att* personen *ingår i styrelsen eller är verkställande direktör* och om *han eller hon*, sedan en av inspektionen bestämd tid om högst tre månader har gått, *fortfarande finns kvar i styrelsen eller som verkställande direktör.*

Om någon som ingår i ett kreditinstituts styrelse eller är dess verkställande direktör *eller om styrelsen som helhet* inte uppfyller de krav som anges i 3 kap. 2 § 4, *ska* Finansinspektionen återkalla institutets tillstånd. Det får dock ske bara om inspektionen först beslutat att anmärka på personen *eller styrelsen* och om *erforderliga åtgärder inte vidtagits* sedan en av inspektionen bestämd tid om högst tre månader har gått.

3 §¹⁶

Finansinspektionen *skall* återkalla ett kreditinstituts tillstånd om institutet

Finansinspektionen *ska* återkalla ett kreditinstituts tillstånd om institutet

¹⁶ Senaste lydelse 2005:1055.

1. inte har anmälts för registrering inom föreskriven tid eller anmälan har avskrivits eller avslagits genom ett beslut som har vunnit laga kraft,

2. inte inom ett år från det tillstånd beviljades har börjat driva sådan rörelse som tillståndet avser,

3. har förklarat sig avstå från tillståndet,

4. har överlåtit hela sin rörelse,

5. under en sammanhängande tid av sex månader inte har drivit sådan rörelse som tillståndet avser, *eller*

6. försatts i konkurs eller om beslut fattats om att institutet *skall* träda i tvångslikvidation.

5. under en sammanhängande tid av sex månader inte har drivit sådan rörelse som tillståndet avser,

6. försatts i konkurs eller om beslut fattats om att institutet *ska* träda i tvångslikvidation, *eller*

7. *har fått tillståndet genom att lämna falska uppgifter eller på något annat otillbörligt sätt.*

I fall som avses i första stycket 2 och 5 får i stället varning meddelas om det är tillräckligt.

I fall som avses i första stycket 2, 5 och 7 får i stället varning meddelas om det är tillräckligt.

5 §

Har Finansinspektionen av en behörig myndighet underrättats om att ett svenskt kreditinstitut överträtt föreskrifter som gäller i det landet för sådana institut, *skall* inspektionen vidta de åtgärder som anges i 1–4 §§ mot institutet, om det föreligger någon omständighet som avses där. Inspektionen *skall* underrätta den behöriga myndigheten om vilka åtgärder som vidtas.

Har Finansinspektionen av en behörig myndighet underrättats om att ett svenskt kreditinstitut överträtt föreskrifter som gäller i det landet för sådana institut, *ska* inspektionen *utan dröjsmål* vidta de åtgärder som anges i 1–4 §§ mot institutet, om det föreligger någon omständighet som avses där. Inspektionen *ska utan dröjsmål* underrätta den behöriga myndigheten om vilka åtgärder som vidtas.

Straffavgift

Administrativ sanktionsavgift

7 §¹⁷

Om ett kreditinstitut har meddelats beslut om anmärkning eller varning enligt 1 §, får Finansinspektionen besluta att institutet ska betala en *straffavgift*.

Om ett kreditinstitut har meddelats beslut om anmärkning eller varning enligt 1 §, eller *varning enligt 3 § första stycket 7 jämfört med andra stycket*, får Finansinspektionen besluta att institutet ska betala en *administrativ sanktionsavgift*.

Om det finns särskilda skäl för det, får inspektionen besluta om

¹⁷ Senaste lydelse prop. 2012/13:95.

sanktionsavgift för någon eller några som ingår i institutets styrelse eller är dess verkställande direktör, om han eller hon är ansvarig för överträdelsen i fråga.

Avgiften tillfaller staten.

8 §

Straffavgiften ska fastställas till lägst femtusen kronor och högst femtio miljoner kronor.

Sanktionsavgiften för kreditinstitut ska fastställas till högst

1. tio procent av kredit-institutets omsättning närmast föregående räkenskapsår, eller

2. två gånger summan av den vinst eller två gånger de kostnader som undvikits till följd av regelöverträdelsen, i de fall beloppen kan fastställas.

Sanktionsavgiften får inte bestämmas till ett lägre belopp än 5 000 kronor.

Avgiften får inte överstiga tio procent av kreditinstitutets omsättning närmast föregående räkenskapsår.

Om överträdelsen har skett under institutets första verksamhetsår eller om uppgifter om omsättningen annars saknas eller är bristfälliga, får den uppskattas.

Om överträdelsen har skett under institutets första verksamhetsår eller om uppgifter om omsättningen annars saknas eller är bristfälliga, får den uppskattas.

Avgiften får inte vara så stor att institutet därefter inte uppfyller kraven enligt 6 kap. 1 §.

8 a §

Sanktionsavgifter för fysiska personer ska fastställas till högst

a) ett belopp som per den 17 juli 2013 i svenska kronor motsvarar fem miljoner euro eller

b) två gånger summan av den vinst överträdelsen medfört eller två gånger summan av de kostnader som personen i fråga undvikit till följd av överträdelsen, i de fall beloppen kan fastställas.

9 §

När straffavgiftens storlek fastställs, skall särskild hänsyn tas till hur allvarlig den överträdelse

När sanktionsavgiftens storlek fastställs ska särskild hänsyn tas till det som sägs i 1 a och 1 b §,

är som föranlett anmärkningen eller varningen och hur länge överträdelsen har pågått.

samt till institutets eller den fysiska personens finansiella ställning och, i de fall det kan fastställas, den vinst eller de kostnader som överträdelsen föranlett för institutet eller den fysiska personen.

15 §

Finansinspektionen får förelägga ett institut eller ett företag, som tillhör någon av följande kategorier att göra rättelse om det inte driver sin rörelse enligt de bestämmelser som avses i 1 §, nämligen

1. utländska kreditinstitut som driver verksamhet här enligt 4 kap. 1 eller 2 §, och

2. sådana finansiella institut och dotterföretag som driver verksamhet här enligt 4 kap. 3 §.

Om institutet eller företaget inte följer föreläggandet, skall inspektionen underrätta den behöriga myndigheten i företagets hemland.

Om rättelse inte sker, får Finansinspektionen förbjuda institutet eller företaget att påbörja nya transaktioner här i landet. Innan förbud meddelas skall inspektionen underrätta den behöriga myndigheten i företagets hemland. I brådskande fall får inspektionen meddela förbud utan föregående underrättelse till hemlandsmyndigheten. Denna skall då underrättas så snart det kan ske.

Om ett utländskt kreditinstitut som driver verksamhet här enligt 4 kap. 1, 2 eller 3 § inte driver sin verksamhet i enlighet med de bestämmelser som avses i 1 §, eller om det föreligger en väsentlig risk för att bestämmelserna inte efterlevs, ska inspektionen underrätta den behöriga myndigheten i företagets hemland.

I brådskande fall får Finansinspektionen i avvaktan på åtgärder som fattas av hemlandets behöriga myndigheter, vidta åtgärder mot institutet i syfte att värna den finansiella stabiliteten i landet. Åtgärderna ska vara proportionerliga i förhållande till dess syfte och upphöra så snart de inte längre behövs eller hemmedlemsstatens myndigheter vidtar en sådan rekonstruktionsåtgärd som avses i artikel 3 i direktiv 2001/24/EG.

16 kap.

1 §¹⁸

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. vilken information ett kreditinstitut ska lämna till sina

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. vilken information ett kreditinstitut ska lämna till sina

¹⁸ Senaste lydelse 2011.830.

kunder eller till dem som institutet erbjuder sina tjänster,

2. vilka poster som får räknas in i startkapitalet enligt 3 kap. 5–7 §§,

3. vilka åtgärder som ett kreditinstitut ska vidta för att uppfylla de krav på soliditet och likviditet, riskhantering, genomlysning, system för hantering av uppgifter om insättare och deras insättningar, sundhet samt riktlinjer och instruktioner som avses i 6 kap. 1–5 §§,

4. vilka begränsningar som gäller när ett bankaktiebolag eller ett kreditmarknadsbolag tar emot egna aktier eller aktier i sitt moderbolag som pant enligt 10 kap. 12 §,

5. vilka upplysningar som ett kreditinstitut och sådana utländska kreditinstitut som har inrättat filial enligt 4 kap. 4 § ska lämna till Finansinspektionen för dess tillsynsverksamhet, och

6. sådana avgifter för tillsyn som avses i 13 kap. 16 §.

kunder eller till dem som institutet erbjuder sina tjänster,

2. vilka krav som enligt 3 kap. 2 § 4 och 14 kap. 2 § 1 ska ställas på den som ska ingå i styrelsen eller vara verkställande direktör i ett företag, eller vara ersättare för någon av dem,

3. vilka poster som får räknas in i startkapitalet enligt 3 kap. 5–7 §§,

4. vilka åtgärder som ett kreditinstitut ska vidta för att uppfylla de krav på soliditet och likviditet, riskhantering, genomlysning, system för hantering av uppgifter om insättare och deras insättningar, sundhet samt riktlinjer och instruktioner som avses i 6 kap. 1–5 §§,

5. vilka begränsningar som gäller när ett bankaktiebolag eller ett kreditmarknadsbolag tar emot egna aktier eller aktier i sitt moderbolag som pant enligt 10 kap. 12 §,

6. vilka upplysningar som ett kreditinstitut och sådana utländska kreditinstitut som inrättat filial i landet ska lämna till Finansinspektionen för dess tillsynsverksamhet, och

7. sådana avgifter för tillsyn som avses i 13 kap. 16 §.

1. Denna lag träder i kraft den [.....]. Bestämmelserna i 13 kap. 7 §, 15 kap. 15 § och 13 kap. 6 b andra stycket och 7 § träder i kraft den dag regeringen bestämmer.

2. Lagen ska inte tillämpas på överträdelse som helt inträffat före lagens ikraftträdande.

Förslag till
lag om ändring i lagen (2004:298) om införande av
lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse

Härigenom föreskrivs¹ att 15 § lagen (2004:298) om införande av
lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse ska upphävas.

Denna lag träder i kraft den [...].

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

Förslag till lag om ändring i lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat

Härigenom föreskrivs¹ att 5 kap. 8 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

5 kap.

8 §²

Om ett blandat finansiellt holdingföretag finns i toppen av ett finansiellt konglomerat, vars största sektor är bank- och värdepapperssektorn, gäller bestämmelserna om stora exponeringar i 7 kap. lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar för samtliga företag som tillhör den sektorn och för det blandade finansiella holdingföretaget.

Om ett blandat finansiellt holdingföretag finns i toppen av ett finansiellt konglomerat, vars största sektor är bank- och värdepapperssektorn, gäller bestämmelserna om stora exponeringar i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012, för samtliga företag som tillhör den sektorn och för det blandade finansiella holdingföretaget.

Denna lag träder i kraft den.....

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

² Senaste lydelse 2006:1388.

Förslag till lag om ändring i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden

Härigenom föreskrivs¹ i fråga om lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden

dels att punkt 7 i ikraftträdande- och övergångsbestämmelser till lagen ska upphöra att gälla,

dels att 7 kap. 7–9 §§ ska upphöra att gälla,

dels att 1 kap. 5 och 11 §§, 3 kap. 1, 2, 7 och 12 §§, 24 kap. 3 och 7 §§, 25 kap. 1, 4 och 8–10 §§ samt rubriken närmast före 25 kap. 8 § ska ha följande lydelse,

dels att det i lagen ska införas sex nya paragrafer, 8 kap. 4 a och 8 a, 25 kap. 1 a, 1 b, 1 c och 9 a §§ samt en ny rubrik närmast före 8 kap. 8 a § av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

5 §²

I denna lag betyder

1. *anknutet ombud*: en fysisk eller juridisk person som har träffat avtal med ett svenskt värdepappersinstitut eller ett utländskt värdepappersföretag som hör hemma inom EES om att för bara detta institut eller företags räkning

a) marknadsföra investerings- eller sidotjänster,

b) ta emot eller vidarebefordra instruktioner eller order avseende investeringstjänster eller finansiella instrument,

c) placera finansiella instrument, eller

d) tillhandahålla investeringsrådgivning till kund avseende dessa instrument eller tjänster,

2. *behörig myndighet*: i Sverige Finansinspektionen och i särskilt angivna fall Bolagsverket och i övrigt en utländsk myndighet som har behörighet att utöva tillsyn över utländska värdepappersföretag och företag som driver en reglerad marknad eller annan motsvarande marknad eller som har behörighet att utöva tillsyn över emittenter vars överlåtbara värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad,

3. *börs*: ett svenskt aktiebolag eller en svensk ekonomisk förening som har fått tillstånd enligt denna lag att driva en eller flera reglerade marknader,

4. *clearingdeltagare*: den som får delta i clearingverksamheten hos en clearingorganisation,

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012, och Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG.

² Senaste lydelse 2012:197.

5. *clearingorganisation*: ett företag som har fått tillstånd enligt 19 kap. att driva clearingverksamhet,

6. *clearingverksamhet*: fortlöpande verksamhet som består i att

a) på clearingdeltagarnas vägnar göra avräkningar i fråga om deras förpliktelser att leverera finansiella instrument eller att betala i svensk eller utländsk valuta,

b) genom att träda in som part eller som garant ta över ansvaret för att förpliktelserna fullgörs, eller

c) på annat väsentligt sätt ansvara för att förpliktelserna avvecklas genom överförande av likvid eller instrument,

7. *direktivet om marknader för finansiella instrument*: Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG av den 21 april 2004 om marknader för finansiella instrument och om ändring av rådets direktiv 85/611/EEG och 93/6/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/12/EG samt upphävande av rådets direktiv 93/22/EEG, senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/78/EU,

8. *EES*: Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,

9. *emittent*: i fråga om aktier aktiebolaget och i fråga om annat finansiellt instrument utgivaren eller utfärdaren av instrumentet,

10. *filial*: ett avdelningskontor med självständig förvaltning, varvid även ett utländskt värdepappersföretags etablering av flera driftställen i Sverige ska anses som en enda filial,

11. *genomförandeförordningen*: kommissionens förordning (EG) nr 1287/2006 av den 10 augusti 2006 om genomförande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG vad gäller dokumenteringsskyldigheter för värdepappersföretag, transaktionsrapportering, överblickbarhet på marknaden, upptagande av finansiella instrument till handel samt definitioner för tillämpning av det direktivet,

12. *handelsplattform*: ett multilateralt handelssystem (Multilateral Trading Facility, MTF) inom EES som drivs av ett värdepappersinstitut eller en börs och som sammanför ett flertal köp- och säljintressen i finansiella instrument från tredje man – inom systemet och i enlighet med icke skönmässiga regler – så att detta leder till avslut,

13. *hemland*: det land där ett företag har fått tillstånd att driva sådan verksamhet som avses i denna lag,

14. *investerings tjänster och investeringsverksamheter*: de tjänster och verksamheter som anges i 2 kap. 1 §,

15. *kapitalbas*: detsamma som i 3 kap. lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar,

15. *kapitalbas*: detsamma som avses i artikel 72 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag,

16. *koncern*: detsamma som i 1 kap. 11 och 12 §§ aktiebolagslagen (2005:551), varvid det som sägs om moderbolag tillämpas även på andra juridiska personer än aktiebolag,

17. *kreditinstitut*: bank, kreditmarknadsföretag och utländskt bank- eller kreditföretag som driver bank- eller finansieringsrörelse från filial i Sverige,

18. *kvalificerat innehav*: ett direkt eller indirekt ägande i ett företag, om innehavet beräknat på det sätt som anges i 5 a § representerar 10 procent eller mer av kapitalet eller av samtliga röster eller annars möjliggör ett väsentligt inflytande över ledningen av företaget,

19. *professionell kund*: en sådan kund som avses i 8 kap. 16 eller 17 §,

20. *reglerad marknad*: ett multilateralt system inom EES som sammanför eller möjliggör sammanförande av ett flertal köp- och säljintressen i finansiella instrument från tredje man – regelmässigt, inom systemet och i enlighet med icke skönmässiga regler – så att detta leder till avslut,

21. *sidotjänster*: de tjänster som anges i 2 kap. 2 §,

22. *sidoverksamheter*:

a) för ett värdepappersbolag de verksamheter som anges i 2 kap. 3 och 4 §§,

b) för en börs de verksamheter som anges i 13 kap. 12 §, och

c) för en clearingorganisation de verksamheter som anges i 20 kap. 7 §,

23. *startkapital: detsamma som i 1 kap. 5 § 17 lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse,* 23. *startkapital: det kapital som artikel 4.51 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013,*

24. *systematisk internhandlare*: värdepappersinstitut som på ett organiserat, frekvent och systematiskt sätt handlar för egen räkning genom att utföra kundorder utanför en reglerad marknad eller en handelsplattform,

25. *utländskt värdepappersföretag*: ett utländskt företag som i hemlandet har tillstånd att driva värdepappersrörelse,

26. *värdepappersbolag*: ett svenskt aktiebolag som har fått tillstånd enligt denna lag att driva värdepappersrörelse och som inte är ett bankaktiebolag eller ett kreditmarknadsbolag enligt lagen om bank- och finansieringsrörelse,

27. *värdepappersinstitut*: värdepappersbolag, svenska kreditinstitut som har fått tillstånd enligt denna lag att driva värdepappersrörelse och utländska företag som driver värdepappersrörelse från filial i Sverige,

28. *värdepappersrörelse*: verksamhet som består i att yrkesmässigt tillhandahålla investerings tjänster eller utföra investeringsverksamhet, och

29. *öppenhetsdirektivet*: Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG av den 15 december 2004 om harmonisering av insynskraven angående upplysningar om emittenter vars värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad och om ändring av direktiv 2001/34/EG, senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/78/EU.

11 §³

Den som är eller har varit knuten till ett värdepappersbolag, en börs eller en clearingorganisation som anställd eller uppdragstagare får inte obehörigen röja eller utnyttja vad han eller hon i anställningen eller under

³ Senaste lydelse 2009:522.

uppdraget har fått veta om någon annans affärsförhållanden eller personliga förhållanden.

Uppgift i en anmälan eller utsaga om misstänkta överträdelser av det finansiella regelverket som kan avslöja anmälarens identitet får inte obehörigen röjas.

I det allmännas verksamhet tillämpas i stället bestämmelserna i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400).

I 5 a § kreditupplysningslagen (1973:1173) finns bestämmelser som innebär att det som gäller om tystnadsplikt enligt första stycket inte hindrar att uppgifter i vissa fall utväxlas för kreditupplysningsändamål.

3 kap.

1 §⁴

Tillstånd att driva värdepappersrörelse ska ges ett svenskt aktiebolag, om

1. bolaget har sitt huvudkontor i Sverige,
2. bolagsordningen inte strider mot denna lag eller någon annan författning,

3. det finns skäl att anta att den planerade verksamheten kommer att drivas enligt bestämmelserna i denna lag och andra författningar som reglerar bolagets verksamhet,

4. den som har eller kan förväntas komma att få ett kvalificerat innehav i bolaget bedöms lämplig att utöva ett väsentligt inflytande över ledningen av ett värdepappersbolag,

5. den som ska ingå i styrelsen för bolaget eller vara verkställande direktör i det, eller vara ersättare för någon av dem, har tillräcklig insikt och erfarenhet för att delta i ledningen av ett värdepappersbolag och även i övrigt är lämplig för en sådan uppgift, och

5. den som ska ingå i styrelsen för bolaget eller vara verkställande direktör i det, eller vara ersättare för någon av dem, har tillräcklig insikt och erfarenhet för att delta i ledningen av ett värdepappersbolag och även i övrigt är lämplig för en sådan uppgift, *varvid även ska beaktas om styrelsen som helhet har tillräcklig kunskap och erfarenhet för att leda institutet, och*

6. bolaget uppfyller de villkor i övrigt som anges i denna lag.

Tillstånd att driva sidoverksamhet enligt 2 kap. 3 § första stycket ska ges ett värdepappersbolag, om det finns särskilda skäl och verksamheten kan komma att underlätta rörelsen.

⁴ Senaste lydelse 2009:365.

2 §⁵

Vid bedömningen enligt 1 § första stycket 4 av om en inne-havare är lämplig ska dennes anseende och kapitalstyrka beaktas. Det ska också beaktas om det finns skäl att anta att

1. innehavaren kommer att motverka att värdepappersbolagets verksamhet drivs på ett sätt som är förenligt med kraven i denna lag och andra författningar som reglerar företagets verksamhet, eller

2. innehavet har samband med eller kan öka risken för

a) penningtvätt enligt 1 kap. 5 § 6 lagen (2009:62) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism, eller

b) brott enligt 2 § 2, 3 § eller 4 § lagen (2002:444) om straff för finansiering av särskilt allvarlig brottslighet i vissa fall, såvitt avser brott enligt 2 § lagen (2003:148) om straff för terroristbrott.

Om den som kommer att ha ett kvalificerat innehav i bolaget är ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag ska det vid bedömningen av innehavarens anseende särskilt beaktas om dess ledning uppfyller de krav som ställs på ledningen i ett sådant företag enligt 9 kap. 13 § lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar respektive 5 kap. 16 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat.

Om den som kommer att ha ett kvalificerat innehav i bolaget är ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag ska det vid bedömningen av innehavarens anseende särskilt beaktas om dess ledning uppfyller de krav som ställs på ledningen i ett sådant företag enligt 3 kap. 5 § lagen (2014:000) om tillsyn över kredit- och värdepappersinstitut respektive 5 kap. 16 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat.

Om bolaget har eller kan förväntas komma att få nära förbindelser med någon annan, får tillstånd ges bara om förbindelserna inte hindrar en effektiv tillsyn av värdepappersbolaget.

7 §⁶

Bestämmelser om kapitaltäckning och stora exponeringar finns i lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar.

Bestämmelser om kapitaltäckning och stora exponeringar finns i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012, lagen (2014:000) om tillsyn över kredit- och värdepappersinstitut och lagen (2014:000) om kapitalbuffertar.

Ett värdepappersbolags kapitalbas får inte understiga det belopp

⁵ Senaste lydelse 2006:1371.

⁶ Ändringen innebär bland annat att andra och tredje styckena upphävs.

som enligt 6 § krävdes när verksamheten påbörjades. För ett värdepappersbolag som har bytt redovisningsvaluta gäller i stället att kapitalbasen inte får understiga det högsta av de belopp som avses i 6 och 7 §§ lagen (2000:35) om byte av redovisningsvaluta i finansiella företag.

Ett värdepappersbolags alternativ till startkapital enligt 6 § andra eller tredje stycket får inte i värde understiga vad som krävdes när verksamheten påbörjades.

12 §

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka poster som får räknas in i startkapitalet enligt 6 §.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. vilka poster som får räknas in i startkapitalet enligt 6 § och

2. vilka krav som enligt 3 kap. 1 § 5 och 24 kap. 3 § 1 ska ställas på den som ska ingå i styrelsen eller vara verkställande direktör i ett företag, eller vara ersättare för någon av dem.

8 kap.

4 a §

Ett värdepappersbolag ska tillhandahålla ändamålsenliga rapporteringssystem för anställda som vill göra anmälningar om misstänkta överträdelser av det finansiella regelverket som begåtts av värdepappersbolaget.

Personuppgiftslagen (1998:204) gäller vid behandling av personuppgifter inom ramen för sådana rapporteringssystem som avses i första stycket.

Majoritetskrav vid beslut om ersättning

8 a §

Bolagsstämman får besluta att anställdas eller ledningens rörliga ersättning får överskrida den fasta

ersättningen. Den rörliga ersättningen får dock inte bestämmas till ett belopp som är mer än dubbelt så stort som den fasta ersättningen.

Ett beslut om den rörliga ersättning är giltigt, om beslutet har biträtts av aktieägare som tillsammans företräder minst två tredje-delar av aktieägarna och minst hälften av aktieägarna närvarat vid bolagsstämman, eller om beslutet biträtts av aktieägare med minst tre fjärdedelar av de aktier som är företrädda vid bolagsstämman.

En aktieägare får inte själv eller genom ombud rösta om ett beslut enligt första stycket om denne direkt berörs av beslutet.

24 kap.

3 §⁷

Tillstånd ska ges till förvärv som avses i 1 §, om förvärvaren bedöms lämplig att utöva ett väsentligt inflytande över ledningen av ett värdepappersbolag, en börs eller en clearingorganisation och det kan antas att det tilltänkta förvärvet är ekonomiskt sunt. Hänsyn ska tas till förvärvarens sannolika påverkan på verksamheten i värdepappersbolaget, börsen eller clearingorganisationen.

Vid bedömningen enligt första stycket ska förvärvarens anseende och kapitalstyrka beaktas. Det ska också beaktas

1. om den som till följd av förvärvet kommer att ingå i styrelsen för värdepappersbolaget, börsen eller clearingorganisationen eller vara verkställande direktör i detta företag, eller vara ersättare för någon av dem, har tillräcklig insikt och erfarenhet för att delta i ledningen av ett värdepappersbolag, en börs eller en clearingorganisation och även i övrigt är lämplig för en sådan uppgift,

2. om det finns skäl att anta att förvärvaren kommer att motverka att värdepappersbolagets, börsens eller clearingorganisationens rörelse drivs på ett sätt som är förenligt med denna lag och andra författningar som reglerar företagets verksamhet, och

3. om det finns skäl att anta att förvärvet har samband med eller kan öka risken för

a) penningtvätt enligt 1 kap. 5 § 6 lagen (2009:62) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism, eller

b) brott enligt 2 § 2, 3 § eller 4 § lagen (2002:444) om straff för finansiering av särskilt allvarlig brottslighet i vissa fall, såvitt avser brott enligt 2 § lagen (2003:148) om straff för terroristbrott.

⁷ Senaste lydelse 2009:365.

Om det är fråga om ett värdepappersbolag och förvärvaren är ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag ska det vid bedömningen av förvärvarens anseende särskilt beaktas om dess ledning uppfyller de krav som ställs på ledningen i ett sådant företag enligt 9 kap. 13 § lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar respektive 5 kap. 16 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat.

Om förvärvet av aktier i ett värdepappersbolag skulle leda till nära förbindelser mellan bolaget och någon annan, ska tillstånd ges bara om förbindelserna inte hindrar en effektiv tillsyn av bolaget.

7 §⁸

Finansinspektionen får besluta att ägaren till ett kvalificerat innehav av aktier eller andelar vid stämman inte får företräda fler aktier eller andelar än som motsvarar ett innehav som inte är kvalificerat

1. om ägaren motverkar eller kan antas komma att motverka att värdepappersbolagets, börsens eller clearing-organisationens verksamhet drivs på ett sätt som är förenligt med kraven i denna lag och andra författningar som reglerar företagets verksamhet,

2. om ägaren i väsentlig utsträckning har åsidosatt sina skyldigheter i näringsverksamhet eller i andra ekonomiska angelägenheter eller gjort sig skyldig till allvarlig brottslighet,

3. om ägaren, när det är fråga om ett värdepappersbolag, är ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag och dess ledning inte uppfyller de krav som ställs på ledningen i ett sådant företag enligt 9 kap. 13 § lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar respektive 5 kap. 16 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat, eller

3. om ägaren, när det är fråga om ett värdepappersbolag, är ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag och dess ledning inte uppfyller de krav som ställs på ledningen i ett sådant företag enligt 3 kap. 5 § lagen (2014:000) tillsyn över kredit- och värdepappersinstitut respektive 5 kap. 16 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat, eller

4. om det finns skäl att anta att innehavet har samband med eller kan öka risken för

a) penningtvätt enligt 1 kap. 5 § 6 lagen (2009:62) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism, eller

⁸ Senaste lydelse 2009:365.

b) brott enligt 2 § 2, 3 § eller 4 § lagen (2002:444) om straff för finansiering av särskilt allvarlig brottslighet i vissa fall, såvitt avser brott enligt 2 § lagen (2003:148) om straff för terroristbrott.

Om den som har ett kvalificerat innehav av aktier eller andelar inte har ansökt om tillstånd till ett förvärv som avses i 1 §, får Finansinspektionen besluta att innehavaren vid stämman inte får företräda aktierna eller andelarna till den del de omfattas av ett krav på tillstånd.

Om någon i strid med ett beslut av Finansinspektionen har ett kvalificerat innehav av aktier eller andelar, får innehavaren inte företräda aktierna eller andelarna vid stämman till den del innehavet står i strid med beslutet.

25 kap.

1 §

Om ett svenskt värdepappersinstitut, en börs eller en svensk clearingorganisation har åsidosatt sina skyldigheter enligt denna lag, andra författningar som reglerar företagets verksamhet, företagets bolagsordning, stadgar eller reglemente eller interna instruktioner som har sin grund i en författning som reglerar företagets verksamhet, *skall* Finansinspektionen ingripa.

Finansinspektionen *skall* då utfärda ett föreläggande att inom viss tid begränsa rörelsen i något avseende, minska riskerna i den eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen, ett förbud att verkställa beslut eller en anmärkning. Om överträdelsen är allvarlig, *skall* företagets tillstånd återkallas eller, om det är tillräckligt, varning meddelas.

Om ett svenskt värdepappersinstitut, en börs eller en svensk clearingorganisation har åsidosatt sina skyldigheter enligt denna lag, andra författningar som reglerar företagets verksamhet, företagets bolagsordning, stadgar eller reglemente eller interna instruktioner som har sin grund i en författning som reglerar företagets verksamhet, *ska* Finansinspektionen ingripa.

Finansinspektionen *ska* då utfärda ett föreläggande att inom viss tid begränsa rörelsen i något avseende, minska riskerna i den eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen, ett förbud att verkställa beslut eller en anmärkning. Om överträdelsen är allvarlig, *ska* företagets tillstånd återkallas eller, om det är tillräckligt, varning meddelas.

Finansinspektionen ska även ingripa genom att utfärda ett föreläggande i enlighet med andra stycket om ett värdepappersbolag inom tolv månader sannolikt inte längre kommer uppfylla sina skyldigheter enligt denna lag eller andra författningar som reglerar institutets verksamhet.

1 a §

Vid valet av sanktion ska hänsyn tas till hur allvarlig överträdelsen

är och hur länge den pågått. Särskild hänsyn ska tas till överträdelsens art, överträdelsens konkreta och potentiella effekter på det finansiella systemet och eventuella skador som uppstått. Som en förmildrande omständighet ska beaktas om överträdelsen är ursäktlig.

Finansinspektionen får avstå från ingripande om en överträdelse är ringa eller ursäktlig, om institutet gör rättelse eller om någon annan myndighet har vidtagit åtgärder mot institutet och dessa åtgärder bedöms tillräckliga.

1 b §

Utöver det som sägs i 1 a § ska i försvårande riktning beaktas om institutet eller den fysiska personen tidigare har begått en överträdelse av det finansiella regelverket. Vid denna bedömning bör särskild vikt fästas vid om överträdelserna är likartade och den tid som har förflutit mellan de olika överträdelserna.

I förmildrande riktning ska beaktas om institutet eller den fysiska personen

1. i väsentlig mån genom ett aktivt samarbete har underlättat Finansinspektionens utredning och om

2. institutet snabbt upphört med överträdelsen sedan den anmälts till eller påtalats av Finansinspektionen.

1 c §

I lagen (2014:000) om tillsyn över kredit- och värdepappersinstitut finns särskilda bestämmelser om möjlighet att ingripa genom ett beslut om ett särskilt kapitalbaskrav och särskilda likviditetskrav.

I lagen (2014:000) om kapitalbuffertar finns särskilda regler om

ingripande för de fall ett värdepappersbolag inte uppfyller kapitalbaskraven enligt den lagen.

4 §

Om någon som ingår i ett värdepappersbolags, en börs eller en svensk clearing-organisations styrelse eller är verkställande direktör inte uppfyller de krav som anges i 3 kap. 1 § första stycket 5, 12 kap. 2 § 4 och 19 kap. 3 § 4, *skall* Finansinspektionen återkalla företagets tillstånd. Detta får dock ske bara om inspektionen först har beslutat att påtala för företaget att personen inte uppfyller kraven, och *han eller hon finns kvar i styrelsen eller som verkställande direktör* efter det att en av inspektionen bestämd tid om högst tre månader har gått ut.

Straffavgift

Om ett svenskt värdepappersinstitut, en börs eller en svensk clearingorganisation har meddelats beslut om anmärkning eller varning enligt 1 § eller varning enligt 5 § första stycket 1 och 5 jämfört med andra stycket, får Finansinspektionen besluta att företaget *skall* betala en *straffavgift*.

Avgiften tillfaller staten.

Straffavgiften skall uppgå till lägst 5 000 kronor och högst 50 miljoner kronor.

Om någon som ingår i ett värdepappersbolags, en börs eller en svensk clearingorganisations styrelse eller är verkställande direktör, eller styrelsen som helhet inte uppfyller de krav som anges i 3 kap. 1 § första stycket 5, 12 kap. 2 § 4 och 19 kap. 3 § 4, *ska* Finansinspektionen återkalla företagets tillstånd. Detta får dock ske bara om inspektionen först har beslutat att påtala för företaget att personen *eller styrelsen* inte uppfyller kraven, och *erforderliga åtgärder inte vidtagits* efter det att en av inspektionen bestämd tid om högst tre månader har gått ut.

Administrativ sanktionsavgift

8 §

Om ett svenskt värdepappersinstitut, en börs eller en svensk clearingorganisation har meddelats beslut om anmärkning eller varning enligt 1 § eller varning enligt 5 § första stycket 1 och 5 jämfört med andra stycket, får Finansinspektionen besluta att företaget *ska* betala en *administrativ sanktionsavgift*.

Om det finns särskilda skäl för det, får Finansinspektionen besluta om sanktionsavgift för någon eller några som ingår i ett värdepappersbolags styrelse eller är dess verkställande direktör, om han eller hon är ansvarig för överträdelsen i fråga.

9 §

Sanktionsavgiften för företag ska fastställas till högst

1. tio procent av företagets omsättning närmast föregående

räkenskapsår, eller

2. två gånger summan av den vinst överträdelsen medfört eller två gånger de kostnader som undvikits till följd av överträdelsen, i de fall beloppen kan fastställas.

Avgiften får inte överstiga tio procent av företagets omsättning närmast föregående räkenskapsår.

Sanktionsavgiften får inte bestämmas till ett lägre belopp än 5 000 kronor.

Om överträdelsen har skett under företagets första verksamhetsår eller om uppgifter om omsättningen annars saknas eller är bristfälliga, får den uppskattas.

Om överträdelsen har skett under företagets första verksamhetsår eller om uppgifter om omsättningen annars saknas eller är bristfälliga, får den uppskattas.

För värdepappersinstitut får avgiften inte vara så stor att institutet därefter inte uppfyller kraven i 8 kap. 3 § denna lag eller 6 kap. 1 § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse.

9 a §

Sanktionsavgifter för fysiska personer ska fastställas till högst

1. ett belopp som per den 17 juli 2013 i svenska kronor motsvarar fem miljoner euro eller

2. två gånger summan av den vinst eller två gånger summan av de kostnader som undvikits till följd av regelöverträdelsen, i de fall beloppen kan fastställas.

10 §

När straffavgiftens storlek fastställs, skall särskild hänsyn tas till hur allvarlig den överträdelse är som föranlett anmärkningen eller varningen och hur länge överträdelsen har pågått.

När sanktionsavgiftens storlek fastställs, ska särskild hänsyn tas till det som sägs i 1 a och 1 b §, samt till institutets eller den fysiska personens finansiella ställning och, i de fall det kan fastställas, den vinst eller de kostnader som överträdelsen föranlett för institutet eller den fysiska personen.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2014. Lagen ska inte tillämpas på överträdelser som helt inträffat före lagens ikraftträdande.

Förslag till lag om ändring i lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut

Härigenom föreskrivs¹ att 4 kap. 1 § och 7 kap. 3 § lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

4 kap.

1 §

Staten har gentemot en aktieägare i ett kreditinstitut rätt att lösa in aktierna, om det är av synnerlig betydelse från allmän synpunkt och om

1. bolaget eller aktieägaren inte har antagit ett avtalsförslag vars villkor Prövningsnämnden funnit inte vara oskäligen,

2. bolaget eller aktieägaren inte har fullgjort en förpliktelse som följer av ett avtal om stöd enligt denna lag och som är av väsentlig betydelse, eller

3. bolagets kapitalbas inte uppgår till en fjärdedel av kapitalbaskravet, beräknad enligt 2 kap. 1 § första stycket 1 lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar.

3. bolagets kapitalbas inte uppgår till en fjärdedel av kapitalbaskravet, beräknad enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

Staten har gentemot en aktieägare i ett kreditinstitut rätt att lösa in aktierna, om det är av synnerlig betydelse från allmän synpunkt och om

1. bolaget eller aktieägaren inte har antagit ett avtalsförslag vars villkor Prövningsnämnden funnit inte vara oskäligen,

2. bolaget eller aktieägaren inte har fullgjort en förpliktelse som följer av ett avtal om stöd enligt denna lag och som är av väsentlig betydelse, eller

7 kap.

3 §²

Avgiftsunderlaget är summan av den avgiftsskyldiges skulder och avsättningar – dock inte obeskattade reserver – vid utgången av räkenskapsåret enligt fastställd balansräkning, om inte annat följer av andra eller tredje stycket.

För en avgiftsskyldig som ingår i en koncern enligt årsredovisningslagen (1995:1554) ska avgiftsunderlaget minskas med skulder till andra avgiftsskyldiga företag i koncernen.

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

² Senaste lydelse 2009:1418.

För ett kreditinstitut ska avgiftsunderlaget minskas med efterställda skuldförbindelser som får ingå i kapitalbasen enligt *lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar*.

För ett kreditinstitut ska avgiftsunderlaget minskas med efterställda skuldförbindelser som får ingå i kapitalbasen enligt *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012*.

Denna lag träder i kraft den.....

Förslag till lag om ändring i lagen (2010:751) om betaltjänster

Härigenom föreskrivs¹ att 3 kap. 2 § lagen (2010:751) om betaltjänster ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

3 kap.

2 §²

Ett betalningsinstitut ska vid varje tidpunkt ha en kapitalbas som motsvarar minst startkapitalet enligt 1 § eller ett kapitalkrav beräknat enligt 3 eller 4 §. Betalningsinstitutets kapitalbas får inte underskrida det högsta av dessa två belopp.

Vid beräkningen av kapitalbasen och dess sammansättning gäller 3 kap. lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar och föreskrifter meddelade med stöd av 13 kap. 1 § 6 samma lag.

Vid beräkningen av kapitalbasen och dess sammansättning gäller Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

Ett betalningsinstitut som tillhör samma grupp som ett annat betalningsinstitut, eller ett kreditinstitut, värdepappersföretag, fondbolag, försäkringsföretag eller institut för elektroniska pengar får inte vid beräkning av kapitalbasen ta med sådana poster som ingår i beräkningen av något av dessa företags kapitalbas.

Ett betalningsinstitut som driver annan verksamhet i enlighet med 5 § får inte vid beräkningen av kapitalbasen ta med sådana poster som ingår i beräkningen av kapitalbasen i sådan annan verksamhet.

För ett betalningsinstitut som har bytt redovisningsvaluta gäller att kapitalbasen inte får understiga det högsta av de belopp som följer av 6 och 7 §§ lagen (2000:35) om byte av redovisningsvaluta i finansiella företag.

Denna lag träder i kraft den [.....]

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

² Senaste lydelse 2011:775.

Förslag till lag om ändring i lagen (2011:755) om elektroniska pengar

Härigenom föreskrivs¹ att 3 kap. 2 § lagen (2011:755) om elektroniska pengar ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

3 kap.

2 §

Ett institut för elektroniska pengar ska vid varje tidpunkt ha en kapitalbas som lägst motsvarar startkapitalet enligt 1 § eller ett kapitalkrav beräknat enligt 3 §. Institutets kapitalbas får inte underskrida det högsta av dessa belopp.

Vid beräkningen av kapitalbasen och dess sammansättning ska *3 kap. lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar och de föreskrifter som har meddelats med stöd av 13 kap. 1 § 6 den lagen* tillämpas. Därutöver gäller följande vid beräkningen:

Vid beräkningen av kapitalbasen och dess sammansättning ska *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012* tillämpas. Därutöver gäller följande vid beräkningen:

1. Ett institut för elektroniska pengar som tillhör samma grupp som ett annat institut för elektroniska pengar, eller ett betalningsinstitut, kreditinstitut, värdepappersföretag, fondbolag eller försäkringsföretag får vid beräkning av kapitalbasen inte ta med sådana poster som ingår i beräkningen av något av dessa företags kapitalbas.

2. Ett institut för elektroniska pengar som bedriver annan verksamhet i enlighet med 5 § får vid beräkningen av kapitalbasen inte ta med sådana poster som ingår i beräkningen av kapitalbasen i den andra verksamheten.

3. För ett institut för elektroniska pengar som har bytt redovisningsvaluta får kapitalbasen inte understiga det högsta av de belopp som följer av 6 och 7 §§ lagen (2000:35) om byte av redovisningsvaluta i finansiella företag.

Denna lag träder i kraft den.....

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

Härigenom föreskrivs¹ att det i offentlighets- och sekretess-lagen (2009:400) ska införas en ny paragraf, 30 kap. 4 a §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

30 kap.

4 a §

Sekretess gäller i en statlig myndighets verksamhet som består i tillståndsgivning eller tillsyn med avseende på bank- och kreditväsendet, värdepappersmarknaden eller försäkringsväsendet för uppgift i en anmälan eller utsaga om överträdelser av det finansiella regelverket som kan avslöja anmälarens identitet.

För uppgift i en allmän handling gäller sekretessen i högst femtio år.

Denna lag träder i kraft den.....

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG.

Förslag till lag om ändring i lagen (2011:1268) om investeringssparkonto

Härigenom föreskrivs¹⁸⁰ att 5 § lagen (2011:1268) om investeringssparkonto ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

5 §

Med investeringsföretag avses

1. ett svenskt värdepappersbolag som har tillstånd enligt 2 kap. 2 § första stycket 1 lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden,

2. ett svenskt kreditinstitut som har tillstånd att bedriva bank- eller finansieringsrörelse enligt lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse,

3. ett utländskt värdepappersföretag som hör hemma i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) och som där har tillstånd att tillhandahålla sidotjänster som avses i bilaga I, avsnitt B punkt 1 till Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG av den 21 april 2004 om marknader för finansiella instrument och om ändring av rådets direktiv 85/611/EEG och 93/6/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/12/EG samt upphävande av rådets direktiv 93/22/EEG, senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/78/EU, eller

4. ett utländskt kreditinstitut som hör hemma i en stat inom EES och som där fått auktorisation att starta och driva verksamhet i kreditinstitut som avses i artikel 6 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/48/EG av den 14 juni 2006 om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut, senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/78/EU.

4. ett utländskt kreditinstitut som hör hemma i en stat inom EES och som där fått auktorisation att starta och driva verksamhet i kreditinstitut som avses i artikel 8 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG.

Denna lag träder i kraft...

¹⁸⁰ Jfr Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

Förslag till lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder

Härigenom föreskrivs¹ att 1 kap. 10 och 11 §§ och 7 kap. 6 § lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

10 §

Med ett förvaringsinstituts behöriga myndigheter avses följande. Om förvaringsinstitutet

1. är ett kreditinstitut med tillstånd som avses enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/48/EG av den 14 juni 2006 om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut (omarbetning), senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/89/EU: de myndigheter som anges i 1 kap. 3 § lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar,

1. är ett kreditinstitut med tillstånd som avses enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG: den myndighet som anges i 1 kap. 4 § lagen (2014:000) om tillsyn över kredit- och värdepappersinstitut,

2. är ett värdepappersföretag med tillstånd som avses enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG av den 21 april 2004 om marknader för finansiella instrument och om ändring av rådets direktiv 85/611/EEG och 93/6/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/12/EG samt upphävande av rådets direktiv 93/22/EEG⁷, senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/78/EU⁸: de myndigheter som anges i 1 kap. 5 § 2 lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden,

3. är ett sådant institut som avses i 9 kap. 4 § första stycket 3: de myndigheter i institutets hemland som enligt nationell lag eller annan författning har behörighet att utöva tillsyn över sådana institut,

4. är någon som avses i 9 kap. 7 §: de myndigheter i det land inom EES där denne är etablerad och vilka, enligt nationell lag eller annan författning, har behörighet att utöva tillsyn över denne, alternativt det

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 och Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG.

officiella organ som har behörighet att registrera eller utöva tillsyn över denne i enlighet med yrkesetiska regler, eller

5. är utsett som förvaringsinstitut för en icke EES-baserad alternativ investeringsfond enligt 9 kap. 5 § och inte omfattas av 1–4: de berörda nationella myndigheterna i det land där förvaringsinstitutet har sitt stadgeenliga säte.

11 §

I denna lag betyder

1. arbetstagarrepresentanter: detsamma som i artikel 2 e i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/14/EG av den 11 mars 2002 om inrättande av en allmän ram för information till och samråd med arbetstagare i Europeiska gemenskapen,

2. direktivet om förvaltare av alternativa investeringsfonder: Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av alternativa investeringsfonder samt om ändring av direktiv 2003/41/EG och 2009/65/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 1095/2010,

3. EES: Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,

4. emittent: ett företag som har sitt stadgeenliga säte i ett land inom EES och vars aktier är upptagna till handel på en reglerad marknad,

5. etablerad:

a) för en alternativ investeringsfond: där fonden har tillstånd eller är registrerad eller, om fonden varken har tillstånd eller är registrerad, där dess stadgeenliga säte eller huvudkontor finns, eller, om fonden inte har något stadgeenligt säte eller huvudkontor, det land till vilket fonden har starkast anknytning,

b) för en AIF-förvaltare: där dess stadgeenliga säte finns,

c) för ett förvaringsinstitut: där dess stadgeenliga säte eller en filial finns,

6. filial: avdelningskontor med självständig förvaltning, varvid även en AIF-förvaltares etablering av flera driftställen i ett annat land inom EES än hemlandet eller i ett land utanför EES ska anses som en enda filial,

7. finansiell hävstång: en metod genom vilken en AIF-förvaltare ökar exponeringen för en förvaltd alternativ investeringsfond genom lån av kontanter eller värdepapper, eller med användning av derivatinstrument eller på något annat sätt,

8. finansiellt instrument: detsamma som i 1 kap. 4 § första stycket 1 lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden,

9. fondföretag: detsamma som i 1 kap. 1 § första stycket 9 lagen (2004:46) om värdepappersfonder,

10. holdingbolag: ett företag med aktieinnehav i ett eller flera andra företag, vars affärsidé är att fullfölja en eller flera affärsstrategier genom sina dotterföretag, närstående företag eller ägarintressen för att bidra till deras värde på lång sikt, och som är ett företag som antingen

a) handlar för egen räkning och vars aktier är upptagna till handel på en reglerad marknad, eller

b) har etablerats inte huvudsakligen för att generera avkastning åt sina investerare genom avyttring av sina dotterföretag eller närstående företag, vilket framgår av bolagets årsredovisning eller andra offentliga handlingar,

11. kapitalbas: detsamma som i 3 kap. lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar,

11. kapitalbas: detsamma som i artikel 72 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012,

12. kommissionens delegerade förordning: kommissionens delegerade förordning (EU) nr 231/2013 av den 19 december 2012 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU vad gäller undantag, allmänna verksamhetsvillkor, förvaringsinstitut, finansiell hävstång, öppenhet och tillsyn,

13. kvalificerat innehav: ett direkt eller indirekt ägande i en AIF-förvaltare, om innehavet beräknat på det sätt som anges i 1 kap. 1 a § lagen om värdepappersfonder representerar tio procent eller mer av kapitalet eller av samtliga röster eller annars möjliggör ett väsentligt inflytande över ledningen av förvaltaren,

14. marknadsföring: direkt eller indirekt erbjudande eller placering, på AIF-förvaltarens initiativ eller för AIF-förvaltarens räkning, av andelar eller aktier i en alternativ investeringsfond som denne förvaltar och som riktar sig till investerare med hemvist eller stadgeenligt säte inom EES,

15. matarfond till en alternativ investeringsfond: en alternativ investeringsfond som

a) placerar minst 85 procent av sina tillgångar i andelar eller aktier i en annan alternativ investeringsfond (mottagarfond till en alternativ investeringsfond), eller

b) placerar minst 85 procent av sina tillgångar i fler än en mottagarfond till en alternativ investeringsfond förutsatt att dessa fonder har identiska investeringsstrategier, eller

c) på annat sätt har en exponering på minst 85 procent av sina tillgångar mot en sådan mottagarfond till en alternativ investeringsfond,

16. moderföretag och dotterföretag: detsamma som i 1 kap. 4 § årsredovisningslagen (1995:1554),

17. mottagarfond till en alternativ investeringsfond: en alternativ investeringsfond i vilken en annan alternativ investeringsfond investerar eller mot vilken denna fond har en exponering i enlighet med 15,

18. nära förbindelser: detsamma som i 1 kap. 2 § lagen om värdepappersfonder,

med den skillnaden att det som anges om fondbolag i stället ska tillämpas på AIF-förvaltare,

19. onoterat företag: ett företag som har sitt stadgeenliga säte i ett land inom EES och vars aktier inte är upptagna till handel på en reglerad marknad,

20. primärmäklare: kreditinstitut, värdepappersbolag, värdepappersföretag eller annan lagreglerad enhet som står under fort-löpande tillsyn, vilka erbjuder professionella investerare tjänster för att främst finansiera eller som motpart utföra transaktioner med finansiella instrument, och som även kan tillhandahålla andra tjänster, såsom clearing, avveckling, depå-tjänster, värdepapperslån, skraddarsydda tekniska lösningar och stöd-tjänster,

21. professionell investerare: en investerare som avses i 8 kap. 16 eller 17 § lagen om värdepappersmarknaden,

22. reglerad marknad: detsamma som i 1 kap. 5 § 20 lagen om värdepappersmarknaden,

23. specialfond: en alternativ investeringsfond som förvaltas enligt denna lag och uppfyller de särskilda villkoren i 12 kap.,

24. specialföretag för värdepapperisering: ett företag vars enda syfte är att genomföra en eller flera värdepapperiseringstransaktioner i den mening som avses i artikel 1.2 i Europeiska centralbankens förordning (EG) nr 24/2009 av den 19 december 2008 om statistik över tillgångar och skulder hos finansiella företag som deltar i värdepapperiseringstransaktioner¹² och annan lämplig verksamhet för att uppnå detta mål,

25. startkapital: detsamma som i 1 kap. 5 § 17 lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse,

26. särskild vinstandel: en andel av en alternativ investeringsfonds vinst som tillfaller AIF-förvaltaren som ersättning för förvaltningen, exklusive eventuell andel av fondens vinst som tillfaller förvaltaren som avkastning på en investering som gjorts i fonden av förvaltaren, och

27. värdepappersfond: detsamma som i 1 kap. 1 § första stycket 25 lagen om värdepappersfonder.

7 kap.

6 §

En AIF-förvaltare med tillstånd enligt 3 kap. 2 § ska för denna förvaltning och de tjänster som bolaget utför ha det eventuella ytterligare kapital för kreditrisker, marknadsrisker och operativa risker som enligt *lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar* krävs av ett värdepappersbolag med motsvarande verksamhet.

För en AIF-förvaltare som utför diskretionär förvaltning av investeringsportföljer enligt 3 kap. 2 § första stycket tillämpas även övriga bestämmelser i *lagen om kapitaltäckning och stora exponeringar* som gäller för ett värdepappersbolag med mot-svarande

En AIF-förvaltare med tillstånd enligt 3 kap. 2 § ska för denna förvaltning och de tjänster som bolaget utför ha det eventuella ytterligare kapital för kreditrisker, marknadsrisker och operativa risker som enligt *Europa-parlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012, och 2 kap. lagen (2014:000) om tillsyn över kredit- och värdepappersinstitut och lagen (2014:000) om kapitalbuffertar* krävs av ett värdepappersbolag med motsvarande verksamhet.

För en AIF-förvaltare som utför diskretionär förvaltning av investeringsportföljer enligt 3 kap. 2 § första stycket tillämpas även övriga bestämmelser i *Europa-parlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013, lagen (2014:000) om tillsyn över kredit-*

verksamhet.

och värdepappersinstitut och lagen (2014:000) om kapitalbuffertar som gäller för ett värdepappersbolag med motsvarande verksamhet.

Denna lag träder i kraft...

Förteckning över remissinstanserna

Sveriges riksbank, Förvaltningsrätten i Stockholm, Kammarrätten i Stockholm, Justitiekanslern, Domstolsverket, Datainspektionen, Exportkreditnämnden, Arbetsgivarverket, Riksgäldskontoret, Finansinspektionen, Första AP-fonden, Andra AP-fonden, Tredje AP-fonden, Fjärde AP-fonden, Sjätte AP-fonden, Sjunde AP-fonden, Svenska Skeppshypotek, Juridiska fakulteten vid Stockholms universitet, Konkurrensverket, Regelrådet, Sveriges advokatsamfund, NASDAQ OMX Stockholmsbörsen AB, Svenska Bankföreningen, Svensk Försäkring, Sparbankernas Riksförbund, FAR, Nordic Growth Market NGM AB, AktieTorget AB, Svenskt Näringsliv, Företagarna, Finansbolagens Förening, Fondbolagens Förening, Svenska Fondhandlareföreningen, Kollegiet för svensk bolagsstyrning, Landsorganisationen i Sverige (LO), Tjänstemännens Centralorganisation (TCO), Sveriges Akademikers Centralorganisation (SACO), Finansförbundet, Bankinstitutens Arbetsgivareorganisation (BAO), Sveriges Kommuner och Landsting och Kommuninvest i Sverige AB.

Yttrande har även inkommit från L E Lundbergföretagen AB, AB Industrivärden, Lanebo Fonder AB, Svenska Handelsbanken AB och Investor AB.